michael a.

stackpole

atlasul secret



MICHAEL A. STACKPOLE

ATLASUL SECRET

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

MICHAEL A. STACKPOLE s-a născut în 1957, în Wassau, Wisconsin, şi este un celebru autor de romane fantasy şi science fiction. În 1979 a obţinut diploma de licenţă în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer pentru diferite companii producătoare de jocuri pe calculator, colaborând la multe producţii de mare succes. A scris primul său roman fantasy în 1986 *(Talion: Revenant),* care însă nu a fost publicat decât în 1997, deoarece s-a considerat că un volum de 175 000 de cuvinte este prea mare pentru un autor necunoscut. Începând cu 1987 a semnat trilogia *Warrior,* ce i-a adus consacrarea şi a stat la baza unui serial de animaţie televizat. Datorită popularităţii sale ca autor, a fost selectat să scrie mai multe romane în seria SF *Star Wars.* A semnat numeroase volume ce s-au bucurat de un real succes atât în rândul publicului, cât şi printre critici, dintre care amintim revoluţionara serie fantasy *Dragon Crown War.* Cea mai recentă trilogie, *Epoca Descoperirilor* (în pregătire la Editura Nemira), reprezintă o nouă abordare neconvenţională a genului fantasy, creând un univers al magiei şi fantasticului unic în întregul spaţiu literar.

Senatorului John McCain

Pentru curajul său, bunul-simţ dorinţa de a face ceea ce este potrivit, nu ceea ce este convenabil.

MULŢUMIRI

Cărţile, precum aceasta, au un singur nume pe copertă, însă reprezintă un efort de echipă.

Autorul ar dori să-i mulţumească lui Anne Groell, pentru intervenţia sa în editare şi pentru munca grea depusă; lui Howard Morhaim şi Danny Baror, extraordinari agenţi literari, care au făcut posibilă scrierea acestei cărţi.

Două tomuri mi-au fost în mod deosebit de ajutor. *Insula hărţilor pierdute,* de Miles Harvey, a inspirat o parte din roman, pe când cugetam asupra unor comentarii din acest volum**.** *1421: Anul în care China a descoperit lumea*[1]*,* de Gavin Menzies, mi-a ajuns sub ochi mai târziu şi datorită ei am umplut golurile din informaţiile mele, înainte să mă apuc de scris. Echipa lui de la **www.1421.tv** a fost destul de amabilă să-mi găsească un pasaj care mi-a permis să estimez mărimea unei nave precum *Lupul furtunii,* iar pentru asta le sunt foarte recunoscător.

[1] Editura House of Guides, 2007.

1
Ziua a 32-a, Luna Liliacului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Drumul Imperial Sud, Nalenyr

Moraven Tolo ajunse pe coama dealului, cu câteva clipe înaintea însoţitorilor săi de călătorie. Bărbatul pe jumătate orb care gâfâia în urma sa icni fără voie. Se uită înapoi, la nepotul şi strănepotul care i se alăturară, apoi arătă spre oraşul aflat la distanţă.

— Iată-l, Moriande, cel mai mare oraş din lume.

Spadasinul dădu încet din cap, în semn de aprobare. Drumul continua în jos, pe coasta împădurită a dealului, iar porţiuni din el puteau fi văzute şerpuind prin valea Râului de Aur, spre oraş. Trecuseră ani de când nu mai văzuse capitala Nalenyrului, mai mare acum, dar încă uşor de recunoscut. Wentokikun, cel mai înalt turn dintre cele nouă ale oraşului, domina cartierul dinspre răsărit, iar folosirea lui ca reper făcea mai uşoară identificarea celorlalte locuri.

Bătrânul, cu şuviţele de păr şi barba dansând în adierea uşoară, dădu din cap spre Moriande.

— Cel mai înalt dintre turnuri, cel dinspre răsărit, este Palatul Imperial. Poate că vederea mi-a slăbit, dar tot îl desluşesc limpede. Îmi aminteşte de ultima dată când am dat cu ochii de el.

Moraven rămase tăcut, deşi priveliştea capitalei îi inspira aceeaşi teamă resimţită de toţi pelerinii. Extinderea Moriandei ilustra foarte bine schimbările din lume. Pe măsură ce magia nestăpânită se diminua tot mai mult în teritoriile civilizate, iar comerţul aducea prosperitate, capitala devenea tot mai mult un simbol al speranţei. Deşi oamenii se temeau mereu de întoarcerea la Vremea Gheţii Negre şi la vrăjile care o răspândiseră, îndrăzneau să spere că puteau ţine asta sub control. Moriande se mărise nu din cauza magiei şi a superstiţiilor, ci datorită izbânzii asupra lor.

Ritmul extinderii îl surprinsese şi era limpede că se accelerase în ultimele decenii, sub domnia Dinastiei Komyr. De multe ori, în cursul săptămânii trecute, Moraven ascultase cum venise bătrânul la Moriande, cu optzeci şi unu de ani mai

înainte, pentru primul mare Festival de celebrare a Dinastiei Komyr. De atunci, sărbătoarea rezistase preţ de nouă cicluri, timp de nouă ani fiecare, şi încă o dată pe atât. Acesta fiind cel de-al nouălea an al Domniei Prinţului, oamenii ştiau că Festivalul făgăduia să fie o dublă binecuvântare. Bătrânul spera să profite de împrejurare, fapt pentru care îşi adusese vlăstarele în călătoria istovitoare spre nord.

Oraşul era atât de întins, încât drumul până acolo părea să nu fie nici pe departe de două zile, atât cât mai aveau de mers din locul unde stăteau. Râul de Aur despărţea chiar la mijloc întinderea alburie, făcând o buclă amplă spre nord. Şase dintre cele nouă turnuri se înălţau în jumătatea de nord, iar celelalte trei la sud, inclusiv Turnul Dragonului, Wentokikun, care-i aparţinea Prinţului. La fel de impresionante, deşi mai greu de văzut de la distanţa asta, erau cele nouă poduri arcuite deasupra râului înspumat. Înălţimea lor îngăduia chiar şi celei mai mari nave să treacă pe sub ele cu uşurinţă, iar lăţimea lor făcea ca Drumul Imperial să pară o cărăruie.

Matut, bătrânul, ciufuli pletele strănepotului cu mâna deformată de artrită.

— Aveam zece ani când am venit pentru Festival. Tu ai nouă, cât domnia, o zecime din vârsta mea. Sunt sigur că zeii vor fi atenţi la potrivelile astea. Micul tău necaz va fi rezolvat cu uşurinţă, Dunos.

Băieţelul dădu solemn din cap. Cu dreapta se freca pe braţul stâng, veştejit, privind spre Moraven.

— Spadasinule, va fi cum spune bunicul, nu-i aşa?

Moraven îngenunche şi făcu semn din cap spre băiatul cu părul castaniu.

— Aşa este, însă Maestrului meu, Maestrul său i-a spus că „zeii îţi dau uneltele şi talentul, însă efortul trebuie să-l faci tu". Zeii te vor vindeca, nu am nici o îndoială, dar va trebui să munceşti.

— Voi munci. Apoi am să pot ajunge şi eu spadasin.

— La moară s-ar putea să avem nevoie de altceva decât un spadasin, fiule.

Tatăl băiatului zâmbi şi bătu în punga de la centură, de unde răsună clinchetul înăbuşit al monedelor.

— Vom face ceea ce se cuvine, vom aduce ofrande zeilor şi apoi ne vom bucura de Festival.

— Bineînţeles, Alait, bineînţeles.

Chicotitul bătrânului se transformă într-un hârâit.

— Acolo vor fi plăceri de care tineri ca tine şi prietenul nostru se pot bucura. Ultima dată când am fost acolo eram prea fraged pentru asta, iar acum sunt prea bătrân.

Ridicându-se, Moraven zâmbi şi-şi netezi pe ceafă părul negru, lung.

— Ai o vârstă binecuvântată, bunicule. Vor fi mulţi cei care-ţi vor căuta atingerea pentru a dobândi bogăţia.

— Fie ei la fel de plăcuţi şi mătăsoşi precum Doamna de Jais şi Jad.

Bătrânul îl privi cu ochii căprui, plini de urdori şi făcu un semn cu mâna înţepenită.

— S-ar putea să nu mai văd eu la fel de bine ca pe vremuri, însă *pot* simţi.

Alait izbucni în râs, iar Moraven i se alătură. Dunos părea nedumerit, iar nevasta înveşmântată ales a unui negustor pufni. Făcea adesea aşa, când conversaţiile se învârteau în jurul relatărilor lui Matut despre Festival şi despre plăcerile carnale văzute acolo.

Fuseseră informaţi că venea în capitală la invitaţia „unora”, despre care li se spusese că vor aranja o slujbă imperială pentru soţul ei, deşi fusese mereu zgârcită în detalii privind natura acesteia şi absenţa bărbatului.

Ceilalţi tovarăşi de drum erau o amestecătură de oameni din oraş şi din alte locuri. Patru erau artişti de stradă, veniţi tocmai din Erumvirine, iar restul chiar din Nalenyr. Recunoşteau cu toţii că optsprezece oameni călătorind împreună era ceva de foarte bun augur, iar în templele răspândite pe drum lăsaseră ofrande îmbelşugate pentru dobândirea bunăvoinţei zeilor. Fiecare adusese ofrandele potrivit obiceiurilor sale, ţăranii înveşmântaţi în ţesături de casă brune sau cenuşii fiind mai tăcuţi şi mai suspicioşi în timpul devoţiunii decât cei îmbrăcaţi mai extravagant. Iar mulţi aduseseră ofrande în plus pentru Dunos, ca răsplată pentru micile munci făcute în folosul lor pe drum.

Soaţa negustorului nu adusese ofrande pentru Dunos, nici nu-l pusese să facă ceva, alungându-l mereu cu semne din mână şi strâmbături. În cuvintele bunicului său, ea era „la rugăciuni zgomotoasă, în ofrande câinoasă”.

Moraven Tolo se situa la mijloc între cele două grupuri, nefiind nici bogat, nici sărac. Avea pantaloni negri de lână, băgaţi în cizme de piele, iar haina-i era ţesută din lână nevopsită. Doar tunica sa matlasată de mătase albă, fără mâneci, dar scrobită pe umerii largi, cu tigri negri ţesuţi pe piept şi spate, sugera o oarecare prosperitate. Era strânsă pe trup şi încinsă cu o centură neagră.

Îşi strecurase sabia la centură, după ce tocmai o ceruse băiatului. Dunos o purtase, mândru, pentru el, iar Moraven lăsase ofrande zeilor drept mulţumire. Era singurul din grup care purta sabie, deşi nu era singurul înarmat. Doi dintre agricultori aveau bice pe care le purtau încolăcite pe umeri.

Pleoapele erau aproape coborâte peste ochii lui Matut şi bătrânul se cutremură.

— Aici e locul unde s-a întâmplat, în prima călătorie. Acum îmi amintesc.

Dunos îl prinse de mâna stângă.

— Tâlharii?

— Tacă-ţi gura, băiete. Nu le da zeilor idei, şuieră nevasta negustorului.

Moraven se uită mai departe, în josul drumului, pe când trei siluete, o femeie şi doi bărbaţi, lunecară din pădure în mijlocul drumului.

— Mintea zeilor n-a zămislit şi acest gând.

Tâlhăroaica, îmbrăcată în negru pe sub tunica purpurie cu auriu, scoase spada şi se îndreptă fără tragere de inimă, împreună cu cei doi companioni, spre grupul de pelerini. În stânga ei, un bărbat mai mic de statură, înveşmântat într-un amestec de nuanţe de verde şi brun, potrivi o săgeată în arcul încovoiat. Se trase uşor înapoi şi se poziţionă pentru o tragere lesnicioasă.

Cel de-al treilea personaj purta o robă castanie, zdrenţuită, care le-ar fi venit majorităţii bărbaţilor cam până la genunchi, însă lui de-abia dacă-i acoperea şoldurile. Pletele vâlvoi se potriveau cu barba zbârlită a uriaşului. Murdăria se adunase pe fiecare crâmpei ce se vedea din pielea sa, iar sub unghii se zărea negreală. Pe cât era el de impunător, ghioaga cu mâner lung pe care o avea era şi mai impresionantă. Cu o măciulie de mărimea unui pepene, acoperită cu o spuzeală întunecată şi neregulată, era în mod limpede făcută să sfărâme capete.

Tâlhăroaica încercă să zâmbească, însă o cicatrice pe obrazul stâng îi strâmbă expresia.

— Vă spunem bun venit pe Drumul Imperial. Suntem slujitorii voştri, care-l ţin deschis şi curăţat de jefuitori. Bineînţeles, acum vă veţi arăta recunoştinţa.

Conoursai, soţia negustorului, le făcu semn să se dea la o parte cu un gest nobiliar, plin de aroganţă.

— Aceasta-i Calea Prinţului. Trupele sale o au sub pază.

Femeia clătină din cap.

— Atunci este limpede că nu-şi fac datoria şi sunt neglijenţi, *bunico.*

Rostise apelativul ca s-o şocheze pe Conoursai şi fu răsplătită cu un şuierat revoltat.

— Însă cum nu suntem trupele Prinţului, înseamnă că noi trebuie să fim tâlhari la drumul mare. Plătiţi tributul şi veţi fi cinstiţi cum se cuvine sau suferiţi ca nişte victime?

Matut gemu.

— Tot aşa a început şi prima dată.

Moraven îl bătu pe umăr.

— Se ştie de multă vreme că ăsta-i un loc unde oamenii se opresc smeriţi să privească oraşul. Tâlharii se furişează pe lângă cei necunoscători.

Băieţelul se aplecă şi luă o piatră.

— Am să lupt.

— Nu-i nevoie de asta, curajosule.

Moraven Tolo păşi din nou înainte, trecând de Conoursai fără nici un efort. Le făcu semn celor doi ţărani să stea în spate. Luând poziţie în mijlocul drumului, se plecă înaintea tâlharilor.

— Sunt un *xidantzu.* Nu doresc ca răul să se abată asupra nimănui. Aceşti oameni sunt sub protecţia *mea.* Nu vă costă nimic să plecaţi.

— *Xidantzu.*

Femeia scuipă cu dispreţ şi trase de cămaşa de deasupra.

— Ultimul băgăreţ rătăcitor care s-a aventurat pe aici mi-a lăsat asta, iar cei pe care-i proteja ne-au dat aurul lor.

Ochii lui Moraven se îngustară. Tunica purpurie avea lilieci ţesuţi pe laturi. Îl cunoştea pe cel căruia îi aparţinuse.

— Ai furat-o, ori l-aţi măcelărit pe Jayt Macyl?

Ea arătă cu sabia spre apus, apoi răsuci lama într-un cerc strâns.

— Pe-acolo sunt numai bucăţi din el. Avea numai Rangul Şase. Eu sunt Pavynti Syolsar şi am Rang Superior.

Chibzui o clipă. Jayt Macyl fusese într-adevăr spadasin de Rangul Şase. Faptul că-l învinsese, s-ar putea să-i fi adus femeii Rangul Şapte, ori fusese doar norocoasă. Era tentat, gândindu-se la relativa ei tinereţe, să creadă că ultima variantă era cea corectă, însă mai ştia că aparenţele puteau fi înşelătoare.

— Eu sunt Moraven Tolo, din Şcoala lui Jatan.

Tâlhăroaica pufni.

— Macyl era din *Serrianul* Jatan. Nu mă sperie.

Moraven dădu din cap.

— Macyl a studiat cu Eron Jatan. Maestrul meu era bunicul lui.

Chipul ei se destinse uşor.

— Phoyn Jatan?

— Da. De fapt, sunt mai bătrân decât par.

Moraven se străduia din răsputeri să ignore murmurul venit dinspre tovarăşii săi de drum.

— Dacă încă mai vrei să lupţi, spune în ce fel.

— Nu mi-e teamă de tine.

Ochii căprui ai lui Pavynti se îngustară.

— Luptăm până la moarte, bineînţeles.

El dădu din cap.

— Fă-ţi cercul.

Asta o făcu să încremenească pentru o clipă. De asemenea, însoţitorii lui începură să şuşotească şi smulse un ţipăt de bucurie din partea lui Dunos. Tatăl său îi puse capăt, acoperindu-i gura cu palma şi trăgându-l înapoi. Majoritatea drumeţilor se retraseră, aşezând coama dealului între ei şi luptători. Cei care nu-şi desenaseră cercuri mici în jur scoaseră la iveală talismane împotriva vrăjilor, ascunse până atunci, iar unul dintre ţărani dădu la iveală o brăţară din păr de cal, pe care o ridică la un ochi, pentru a fi în siguranţă privind lupta.

— Un c... cerc?

Trăsăturile lui Pavynti se înăspriseră.

— M-ai auzit bine.

Moraven îşi desprinse spada de la centură, cu tot cu teaca de lemn.

— Aşa ar fi cel mai bine.

Tulburată, ea începu să traseze o linie în noroiul de pe drum. Tovarăşii săi, pricepând importanţa cererii lui, acţionară. Arcaşul trase o săgeată, iar uriaşul răcni şi şarjă. În momentul când acesta trecu de Pavynti, cea de-a doua şi a treia săgeată trase de arcaş zburau deja prin aer.

Moraven Tolo îşi răsuci umărul drept înapoi, lăsând prima săgeată să treacă, fără să-l lovească. Cea de-a doua sfâşie una dintre mânecile cămăşii, străpungând-o, însă nu-l răni. Fandă cu jumătate de pas înainte, iar cea de-a treia săgeată îl depăşi prin spate, apoi fugi spre uriaş, strângând teaca spadei de la mijloc, în mâna stângă.

Ciocanul uriaşului se ridică deasupra capului, iar gura i se căscă, lăsând să i se vadă dinţii strâmbi, oribili, îngălbeniţi. Ochii negri i se micşorară, iar venele-i pulsau pe frunte şi pe gât. Strigătul lui de luptă, incoerent, se îngroşă ca răgetul unui bivol furios. Ciocanul, cu mânerul curbându-se sub forţa nemaivăzută a loviturii, se ridică şi se pogorî asupra lui Moraven.

Ghemuindu-se cât putea de jos, Moraven intră în interiorul arcului de cerc descris de ciocan. Înfipse mânerul spadei în vintrele uriaşului. Apucând cu mâna dreaptă partea de jos a tecii, întoarse de ea în pântecele bărbatului. Pe când răcnetul se preschimba într-un ţipăt, Moraven se ridică şi se răsuci, aruncându-l pe uriaş peste umăr. Omul căzu pe spate şi se cutremură o dată. O altă răsucire îi permise să-l pocnească în cap, în vreme ce a patra săgeată trecu pe lângă el.

Terminându-şi întoarcerea, Moraven îşi lăsă spada să alunece înainte, până când mânerul îi ajunse în palmă. Strânse, lăsând intenţionat ca lama să fie eliberată. Teaca grea de lemn zbură cu boltă joasă şi lovi mâna stângă a arcaşului. Aşa cum intenţionase spadasinul, îi zdrobi degetele de pe arc şi azvârli cea de-a cincea săgeată. Arcaşul urlă, aruncând arma, şi o luă din loc ţinându-şi mâna zdrelită sub subsuoara dreaptă.

Spada lui Moraven Tolo se înălţă, cu lama argintie îndreptată spre gâtul lui Pavynti.

— Încă nu ţi-ai terminat cercul?

Ea-şi zvârli sabia de-o parte şi se aruncă în genunchi, apoi pe burtă, cu faţa în noroi.

— *Jaecaiserr,* iart-o pe nenorocită pentru înfumurarea sa.

— Despre ce înfumurare vorbeşti, Pavynti? Faptul că pretinzi ranguri pe care nu le ai? Că-i socoteşti pe toţi drumeţii spre capitală prada ta?

Moraven îşi făcu glasul mai aspru şi mai rece.

— Sau despre înfumurarea lipsită de onoare de a-ţi lăsa prietenii să mă atace înainte de a ne fi putut duela?

— Despre toate, Maestre.

— Ridică-te. Scoate-ţi tunica şi ia-ţi sabia.

Cu neîncrederea sălăşluind în ochi, femeia se ridică, îşi şterse tunica de praf şi apoi o scoase. Nesigură, se aplecă să-şi ia spada şi un mic talisman de argint, rotund, ieşi la iveală, agăţat de o cureluşă de piele netăbăcită. Se îndreptă încet din spate.

— Să desenez mai departe cercul?

— Forma Scorpionului, prima, dădu el din cap.

Pavynti clipi, apoi luă poziţia cerută. El încuviinţă din nou din cap şi-i ceru o altă întruchipare, apoi o alta. Ea trecu prin fiecare, destul de repede, descurcându-se cel mai bine cu Barza şi Vulturul, cel mai prost cu Lupul şi Câinele. El o ţinu tot aşa preţ de nouă minute, suficient ca tovarăşii lui de drum să ajungă din nou în vârful dealului. Cei doi ţărani se aşezară lângă uriaş, să-l pocnească vârtos dacă-şi venea în fire.

Când femeia fu leoarcă de transpiraţie, îi porunci să se oprească, iar ea căzu într-un genunchi. Putea vedea şi singur că ar fi vrut să-şi înfigă sabia în pământ şi să se rezeme de mâner, însă ştia şi ea prea bine că nu se cădea să arate o astfel de lipsă de respect pentru arma sa. Gâfâind din greu, ridică privirea.

— Ce altceva îmi vei cere, Maestre?

— Răspunsul la o întrebare.

— Da?

— Ai tunica lui Jayt, însă nu şi spada lui. Ce s-a întâmplat cu ea?

Pielea din jurul ochilor ei se strânse.

— Sunt tâlhar, Maestre, dar nu şi sălbatică. Sabia a fost trimisă familiei, pentru altar.

Moraven nu spuse nimic, dar se îndreptă spre locul unde arcaşul se ghemuise şi, cu o lovitură de picior, trimise arcul într-un hăţiş de mărăcini. Băgându-şi spada în teacă, o fixă înapoi la centura care-i încingea tunica şi-l izgoni pe arcaş din

preajma armei. Când se întoarse, Conoursai înaintase şi ridicase biciuşca s-o pedepsească pe tâlhăroaica.

— Opreşte-te.

Soaţa negustorului bolborosi indignată.

— Avea de gând să ne omoare pe toţi. Ar trebui pedepsită. Ar trebui s-o omori.

Moraven clătină încet din cap.

— O viaţă frântă poate fi doftoricită, una luată, nu.

— Atunci frânge-o.

Femeia gesticula agresivă, însă fără încrederea dinainte.

— Pune-i pe ţărani să biciuiască matahala şi pe arcaş.

— La mine s-au repezit, nu la tine. Soarta lor este în mâinile mele.

— Prin a cui autoritate?

Moraven se încruntă, apoi privi dincolo de ea, spre Dunos, care luase tunica lui Macyl şi o împăturise ordonat.

— De ce nu iei exemplul băiatului? Ştii cum se spune, „O faptă face cât zece mii de cuvinte”.

— Fapta ei ar fi fost măcelărirea noastră.

— Nu, fapta ei a fost respectul pentru un duşman căzut. Vorbele ei, la fel ca şi ale tale, nu înseamnă nimic. Acum taci, altfel voi fi nevoit să iau măsuri.

Îi întoarse spatele, ignorându-i privirea încruntată şi se duse la arcaş.

— Cât de mult aţi furat de la pelerinii Festivalului?

— Nu cât răscumpărarea unui prinţ. Nici măcar cheltuielile lui mărunte.

— Tot e mult. Tu şi uriaşul să adunaţi tot ce-aţi furat şi să mergeţi la Festival. Veţi da de pomană cerşetorilor până nu vă mai rămâne nimic, apoi plecaţi spre apus.

— Dar acolo pândesc seminţiile viruk şi soth. Şi sălbaticii. Şansele să răzbatem…

— …sunt mai mari decât dacă rămâneţi aici, spuse Moraven zâmbind. Şansele voastre sunt minunate. Dacă o luaţi spre apus, nu ne mai vedem niciodată.

Arcaşul rămase o clipă pe gânduri.

— *Aici* e cam mare înghesuiala. Spre apus, deci.

Conoursai pufni cu dispreţ, însă nu spuse nimic. Moraven continuă s-o ignore şi se întoarse spre Pavynti.

— Iar acum trebuie să hotărâm soarta ta.

— Voia stăpânului meu va fi îndeplinită.

— Vei pleca spre oraşul Derros, în sud, pe coasta Virinei. Te vei prezenta la Şcoala lui Istor. Îi vei spune Marelui Maestru că eu te-am trimis să intri în şcoala lui. Va avea grijă de antrenamentul tău. Când te va elibera, vei fi o *xidantzu* timp de nouă ani. Vei rătăci şi-i vei distra pe tâlhari, tot aşa cum ţi s-a întâmplat şi ţie.

— Da, Maestre. Se trânti din nou pe burtă, într-o plecăciune adâncă.

— Ai grijă de tovarăşii tăi la noapte, apoi pleacă mâine. Asta este voinţa mea.

Ţăranii, aflaţi între cei doi tâlhari, ridicară ghioaga şi-i frânseră mânerul. Ceilalţi din grup porniră din nou la drum, urmaţi de ţărani şi lăsând-o pe Conoursai să li se alăture. Cu toţii se ţineau departe de Moraven. El trecu de tâlhari, dar încetini, să-i aştepte pe bătrân şi pe ai lui, care veneau din urmă. Îi zâmbi băiatului.

— Când ajungi la Moriande, vei duce tunica familiei lui Macyl. Te vor onora pentru asta. Păzeşte-o bine.

— Aşa voi face, dădu Dunos din cap, apoi îşi îngustă ochii. Eşti un Mistic de-adevăratelea?

— Dunos, linişte.

Alait îşi coborî mâna pe ceafa băiatului.

— Să nu vă simţiţi ofensat, Maestre. E un băietan.

— Nu sunt.

Moraven îngenunche din nou, uitându-se drept în ochii băiatului.

— Am studiat mulţi ani şi sunt binecuvântat cu îndemânare. Sunt un *jaecaiserr,* însă nu toate istorisirile trebuie crezute.

Se întinse şi îi mângâie braţul lipsit de vlagă al băiatului.

— Dacă aş putea să folosesc vrăjile mele ca să-ţi vindec mâna cu o singură atingere, aş fi făcut asta încă de când ne-am văzut prima dată. Spre regretul meu, vrăjile pe care le ştiu nu sunt pentru vindecări. Alţii au acest dar şi-i vei găsi în Moriande.

Băiatul dădu solemn din cap.

— Mulţumesc, Maestre.

Apoi privi în sus spre tatăl său şi cei doi plecară după ceilalţi.

Matut îşi odihni mâna pe umărul lui Moraven, când acesta se ridică.

— Încă o clipă din timpul tău, Maestre.

Spadasinul dădu din cap şi-i lăsă pe cei doi bărbaţi mai tineri s-o ia înainte, pe drum.

— Ce s-a întâmplat, bunicule?

Bătrânul vorbi cu glas scăzut.

— În acest loc, atunci când ne-au oprit tâlharii, cu nouă ani în urmă, un tânăr ca şi tine i-a înfruntat. Le-a spus să deseneze un cerc şi ei au făcut-o.

— Şi ce a urmat?

— I-a măcelărit pe toţi. O adiere de toamnă răvăşeşte mai greu frunzele, decât i-a luat lui să-i căsăpească. Nu purta titlul tău, însă avea blazonul tigrului negru, la vânătoare.

— Asta ar fi ceva cam greu de uitat.

— Nici n-am uitat vreodată, oftă bătrânul. Dacă ochii mei ar fi fost buni, mi-aş da seama că eşti acelaşi bărbat, neatins de trecerea anilor. De ce nu i-ai ucis şi de astă dată?

— Aşa cum spuneai, bunicule, a fost ceva greu de uitat.

Ochii albaştri ai lui Moraven cătară înspre Moriande.

— N-am uitat şi *am învăţat.*

2

Ziua a 36-a, Luna Liliacului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Keles Anturasi se aplecă pe balustrada de marmură a grădinii înălţate din Anturasikun. Piatra era rece sub palmele sale şi ştiu, aproape numai după atingere, din ce carieră fusese adusă şi cât de mult timp trebuise până să ajungă în capitală. *Din Solaeth, adusa peste Marea întunecată, apoi în jos, pe Râul de Aur.* Zâmbi pentru sine, cu ochii săi căprui, strălucitori pe chipul frumos, cu pomeţii de forme ascuţite, cu un nas care-i fusese rupt odată, pe când era copil. Cunoscuse multe zile fericite în grădină şi mai ştia că astăzi va fi chiar şi mai fericit.

Privi peste oraş, lăsându-şi ochii să rătăcească spre partea dinspre sud-est, către Palatul Imperial. Prin minte-i năvăliră cel puţin şase rute de la fortăreaţa Anturasi spre domeniul Prinţului. Putea merge pe străzile largi, care gemeau acum de oaspeţi veniţi la Festival, ori ar fi putut să-şi facă drum printre chiţimiile infestate de şobolani, alei şi locuri în care dacă ar fi fost înveşmântat în hainele lui alese, de Festival, ar fi devenit pradă sigură. Le străbătuse pe toate, de când era copil, începând să se deprindă cu oraşul, fără pic de teamă – sau mai degrabă, temându-se mai puţin de oraş, cât de mânia bunicului, dacă nu s-ar fi arătat curajos.

Acesta era destinul unui Anturasi. Familia lui dovedise un adevărat talent pentru cartografie, deloc folositor însă în Vremurile Gheţii Negre. Nu conta că ştiai cum să ajungi de la o vale la alta, atunci când nu aveai nici o idee despre ororile pe care le-ai fi putut afla acolo. Pe măsură ce lumea lăsa în urmă anii gheţii, zăpezilor şi vrăjilor violente, darul familiei Anturasi dobândea o importanţă tot mai mare. Oricum, până în vremea bunicului său, Nalenyrul nu avusese nici voinţa şi nici resursele de a folosi acest dar.

În urmă cu cincizeci şi şase de ani, pe când bunicul avea vârsta lui de-acum, iar lumea era mult mai mică, un lup de mărimea unui tigru dăduse iama în turmele din munţii nordici. Prinţul nalenian de atunci, tatăl Prinţului Cyron, plecase să-l

vâneze şi visase că va răpune fiara. Tot încercând asta, an de an, nu reuşise să-şi îndeplinească visul până când Qiro Anturasi nu săvârşise un miracol minor. Acesta îşi asumase sarcina de a cerceta regiunea şi se înfăţişă Prinţului cu o hartă care-i permise acestuia să se ducă direct la pradă. Prinţul răpuse lupul şi, drept răsplată, îi permise lui Qiro o audienţă între patru ochi.

Întâmplarea devenise o parte a legendei familiei, împreună cu alte istorisiri despre călătoriile ulterioare ale lui Qiro spre apus, pentru a restabili Drumul Mirodeniilor. Deşi dăduse greş în această ultimă misiune, Prinţul dărui mari favoruri familiei. Curo ajunse în fruntea ei, eclipsându-şi propriul tată. Îşi intimida şi fratele, pe Ulan, aducându-l la supunere absolută. Controla întreaga familie cu o mână de fier, iar stăpânirea lui se întinse curând şi asupra tuturor descendenţilor lui Ulan, şi asupra nepoţilor săi. Keles şi rudele sale ştiau foarte bine ce aştepta Qiro de la ei şi i se supuseră mai mult sau mai puţin.

Eu îi dau ascultare, Jorim, deloc. Niruti nu poate, deşi se străduieşte. Keles se înfioră. Sora lui nu trebuia să se teamă de izbucnirile lui Qiro şi ambele rude vârstnice făceau tot ce puteau pentru a-l proteja pe Jorim. Fără eforturile lor, Qiro l-ar fi subjugat, înlănţuindu-l de masa de desen, alături de verişorii săi, izolându-l, pe el, cel făcut să exploreze lumea.

Keles ştia că, într-o bună zi, Jorim nu va mai fi protejat şi în acel moment el însuşi va cădea victimă bănuielilor bunicului său. Qiro uzurpase locul propriului său tată, Ryn Anturasi, care încercase din răsputeri să-i ţină piept, până în ultimele sale clipe. Era limpede că bătrânul se aştepta ca Jorim sau Keles să încerce să-l înlocuiască, iar dacă norocul familiei avea să se menţină, unul dintre ei va reuşi.

Nu-i ceva la care merită să mă gândesc. Nu acum. Nu înainte de Festival. Nu înainte ca ea să ajungă aici.

Keles îşi limpezi mintea de gândurile negre şi cercetă din nou oraşul. Steagurile în culori strălucitoare şi straturile de vopsea şi mai strălucitoare făceau ca totul să pară proaspăt. Fusese un an bun, iar un număr mare de corăbii se întorseseră în capitală cu calele pline. Aduceau lucruri exotice din locuri îndepărtate, precum Tas al Aud şi Aefret, între care vopsele pentru haine, mirodenii, lucrări de artă şi animale neobişnuite pentru rezervaţia Prinţului.

Trimişi ai unor ţări de la mari depărtări călătoriseră pe Lupii Prinţului, îndreptându-se spre Moriande pentru a sărbători aniversarea dinastiei.

Numai din taxele imperiale impuse asupra încărcăturilor s-ar fi putut plăti cu uşurinţă costul Festivalului. Dar şi mai important pentru familia Anturasi, din moment ce corăbiile folosiseră hărţile create de Qiro, un procent din profitul lor îi revenea lui. În vreme ce orice comerciant putea câştiga numai dacă i se întorcea corabia, Qiro câştiga dacă *orice* navă revenea. Acest lucru nu putea scăpa nimănui, mai ales Prinţului.

Zgomotul unor paşi pe pietrişul de la marginea grădinii îl aduse pe Keles la realitate. Un servitor cu capul ras, îmbrăcat în maro, făcu o plecăciune.

— Iertare, Maestre Keles, dar a sosit Lady Majiata Phoesel.

— Te rog, condu-o aici.

Invitaţia fusese cât se poate de simplă, pentru că o putea vedea pe Majiata aşteptând în umbra intrării în turn. Manierele trebuiau oricum respectate, pentru că ea făcea parte din nobilime. În pofida faptului că erau deja logodiţi şi se cunoscuseră intim, familiarismul nu era îngăduit. Făcu o plecăciune adâncă în direcţia ei şi aşteptă până când tivul rochiei sale albastre i se ivi sub ochi pentru a-şi îndrepta spatele, luptând să ascundă un zâmbet.

Ea intră în grădină cu paşi mici, trecând de ghivecele ornamentale de piatră, pline-ochi cu cele mai frumoase exemplare de *bhotri* din oraş – în afară de cele din Palatul Imperial, desigur. Câteva dintre plante fuseseră crescute de către *jaecaibbot,* a cărui îndemânare atingea limitele magiei. Pinul miniatural din stânga ei era cocoţat pe un bolovan, iar crengile îi tremurau în bătaia unei adieri imposibil de simţit. Alţi copaci pitici dădeau roade minunate indiferent de anotimp, fructe de mărimea unui bob de mazăre, la fel de suculente ca şi verii lor de proporţii obişnuite, aşa de priceput era Misticul arboricultor din slujba familiei Anturasi.

Majiata, ca întotdeauna, lăsa să se vadă puţin în comparaţie cu inflorescenţele fremătătoare din grădină. Pantaloni de mătase aurită şi o eşarfă puneau în evidenţă albastrul-închis al robei. Un safir montat în aur se odihnea în adâncitura gâtului, iar exemplare mai mici din aceeaşi piatră, prinse în cercei de

aur, străluceau sub lobii urechilor. Părul închis la culoare fusese strâns şi pieptănat în sus, încins cu un lănţug de aur în jurul frunţii, iar un safir îi atârna pe piele. Deşi trăsăturile ei nu erau atât de delicate precum cele ale majorităţii nobililor ereditari, aveau o frumuseţe de netăgăduit. Gene grele şi pleoape înnegrite cu kohl îi accentuau ochii azurii şi-i reaminteau cum arăta în penumbra orelor din miez de noapte.

— Bun venit, milady Majiata.

Ea-şi înclină doar uşor capul înspre el, oferindu-i primul indiciu că nu era a bună.

— Eşti foarte amabil cu salutul tău, Keles.

— Ce s-a întâmplat, Mai?

Făcu un pas înainte, ridicându-şi mâinile spre ea, însă Majiata nu-i întoarse gestul. Pentru o clipă, se gândi că nu-i plăcea, poate, ţinuta lui, deoarece cămaşa galben-deschis nu se potrivea cu auriul din roba ei, iar pantalonii şi tunica, verzi, erau mult mai sărace în nuanţe decât veşmintele ei. Îşi lăsă mâna să cadă înapoi lângă trup şi-şi înălţă capul, îndreptându-şi postura.

În ochii ei nu fulgera mânia, dar el o aştepta din plin. Răspunsul răsună moale, dar chiar dacă erau şoapte, era mai puţin o întrebare, cât o afirmaţie.

— Încă nu i-ai spus.

— Nu scumpa mea, însă nu fi supărată.

Keles zâmbi larg.

— Nu-i uşor să-i spun ceva bunicului meu. Ştii asta.

— Dar nici măcar n-ai încercat.

Mâna ei stângă se trase din mâneca dreaptă, lăsând ca diamantul de pe inelul pe care i-l dăruise să licărească în soare.

— Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, i-ai fi spus ce te-am rugat.

— Mai, ştii că te iubesc.

Îşi împreună mâinile şi ar fi vrut să tresalte de bucuria din inima sa.

— M-am gândit la ceva mult mai bun, scumpa mea. Ceva perfect.

— Perfect, dragul meu, ar fi să fim împreună, nu despărţiţi, când tu pleci cu *Lupul furtunii.* Ştiu că bunicul tău ţi-a rezervat o mare onoare trimiţându-te să navighezi pe Marea de Răsărit. Mai ştiu că sunt multe de văzut şi de explorat. Ştiu că vrei din

tot sufletul să faci asta, dar vei fi plecat timp de un an sau doi, poate *cinci!* Ce se va întâmpla cu noi în tot acest răstimp?

— Ştiu, ştiu, însă tocmai asta face ca planul meu să fie perfect, Majiata.

O privi, iar ochii săi căprui erau plini de entuziasm.

— Mi-ai acceptat inelul ştiind ce s-ar putea să fac, cum va fi viaţa mea. Iar eu vreau să fiu cu tine, aşa că am descoperit soluţia cea mai bună. Am şi făcut aranjamentele necesare. Poţi veni *cu* mine pe *Lupul furtunii.*

Privirea ei se avântă în sus, pe când şoptea cu vocea pierită, tremurând toată:

— Să vin *cu* tine?

— Da, scumpo, da, va fi perfect.

Îi luă palmele într-ale lui, strângându-le.

— Istor Araset este *bhotcaiul* care va veni cu noi şi ai putea învăţa multe de la el. Gândeşte-te la plantele noi şi la locurile noi văzute! Vom ajunge acolo unde n-a mai mers nimeni până acum. Vom da cu ochii de animale şi privelişti nemaivăzute. *Vei* fi de un mare ajutor pentru mine. Vom avea o cabină numai a noastră. Nu eu am să fiu la comanda navei, Anaeda Gryst o va face, însă ea este genială în postura de căpitan de navă, s-a dus până la Aefret şi înapoi mai repede decât oricine altcineva. E dispusă să te ia cu noi... Dar ce s-a întâmplat?

Vocea i se stinse încet când ea-şi retrase mâinile dintr-ale sale.

— *Cu* tine?

Îl privea şocată şi cu durerea oglindindu-i-se în ochi.

— Atât de puţin mă iubeşti de-mi sugerezi aşa ceva?

Keles clipi nedumerit.

— Ce... ce vrei să spui cu asta? Tocmai pentru că te iubesc atât de mult vreau să vii cu mine.

— Dar, de fapt, nu te gândeşti deloc la mine, nu-i aşa? Îţi pasă numai de tine. Ea-şi deschise larg braţele. M-ai lua de lângă familie şi prieteni?

— Voi fi eu familia ta.

— Şi dacă mori în timpul călătoriei?

Se trase de lângă el.

— Îmi descrii toate minunăţiile posibile, dar uiţi de spaime. De boli. De lipsa de apă. Mâncarea râncedă. Furtunile. Furtuni suficient de puternice să rupă orice navă în două. Te vei

îndrepta spre sud, poate ca să dai peste legendarii Munţi de Gheaţă, dar ce se va întâmpla dacă dai de ei? Vei petrece luni de zile clănţănind din dinţi, pierzându-ţi degetele de la mâini şi picioare din cauza gerului. Vrei să păţesc la fel, Keles?

— Nu, nu înţelegi...

— Iar îngheţul este ultima dintre temerile tale. Nu-ţi dai seama de asta? Nu-ţi dai seama de ce vreau să fii aici, în Moriande, ca să înveţi de la bunicul tău?

Vocea ei deveni glacială.

— Ai uitat ce s-a întâmplat cu tatăl tău? Ce i-a făcut Qiro?

— M... Majiata, ştii doar că nu sunt decât nişte poveşti.

— Iar tu denigrezi adevărul, socotindu-l „poveşti”.

Ochii i se îngustară.

— Aveai şapte când s-a întâmplat, iar eu de-abia dacă terminasem de supt de la sânul doicii mele. Bunicul tău l-a trimis pe tatăl tău departe, într-o astfel de călătorie. Qiro era gelos pe el, iar tatăl tău sfidător, aşa că bunicul tău a făcut să fie omorât. Tatăl tău, *Lupul valurilor,* toţi cei de la bord, *morţi.*

— Nu, nu-i adevărat. Nu-i deloc adevărat.

Keles îşi trecu mâna peste faţă, apoi îi adresă o privire imploratoare.

— Nu vezi, Majiata? Trebuie să urc la bordul *Lupului furtunii.* E datoria mea faţă de familie, pentru a-i asigura viitorul. De fapt, viitorul *nostru.* Nu poţi înţelege asta?

— Înţeleg totul, Keles. Înţeleg cât de egoistă este iubirea ta, că pui familia Anturasi înaintea dragostei pentru mine. Te vreau aici nu doar ca să nu te poată ucide, dar şi ca să te pot ajuta.

Îşi împreună palmele, privi în jos şi rosti cât se putea de calmă, cu o voce subţire şi neajutorată.

— Ştii foarte bine că nu creşterea florilor este talentul meu real. Priceperea mea este la curte, mă folosesc de influenţa familiei mele pentru a ajuta la schimbarea modului de gândire de la curte. Pot face asta pentru tine. Vreau să-ţi fiu de ajutor, însă dacă ai de gând să mă abandonezi nu mai pot să-ţi susţin interesele. Poate crezi lucruri greşite despre mine, însă mă gândesc cu adevărat la averea familiei Anturasi. Mai sunt nave care ies în larg fără hărţile Anturasi. Dar, cu ajutorul meu, pot fi introduse legi care vor face să nu se mai întâmple niciodată aşa ceva. N-ai vrea asta?

— Sigur că da, Mai.
— Mi se pare că doreşti mai mult aventura. Vrei să fii trimis de aici, Keles. Departe de mine. De ce vrei să fii trimis departe de mine, Keles?
Scâncetul care-i înecase ultimele cuvinte îi adusese şi lui un nod în gât, iar asta-l împiedicase să vorbească. Îşi ridică mâinile şi le aşeză pe umerii ei, însă ea se zbătu să se elibereze de sub ele, plecându-şi capul, şi începu să plângă. Keles îngheţă, neştiind prea bine ce-ar fi putut face. I se strânse stomacul şi-şi tot îndoi mâinile goale.
Nici cu tot timpul de pe lume la dispoziţie, n-aş fi putut găsi răspunsul potrivit.
— Răspunsul la întrebarea ta, Mai Phoesel, ar trebui să fie evident.
Keles se răsuci spre sora sa geamănă, care tocmai intrase în grădină. La fel de înaltă ca el, avea un păr castaniu ceva mai deschis şi ochii verzi, iar trăsăturile-i ascuţite îi aduseseră porecla de Vulpea, pe când erau copii. De atunci se transformase într-o frumuseţe, dar natura aceea vulpească încă mai persista, şi se desluşea mai mult în duritatea ochilor şi în agilitatea minţii, decât în orice altceva. Iar dacă cineva uitase cumva, pe roba ei neagră stăteau ţesute vulpi sprintene.
Mai se întoarse şi pufni iritată.
— Iar tragi cu urechea, Nirati?
— Nici n-ar fi necesar, din moment ce vorbeşti după mereu acelaşi scenariu. Nu i-am spus nimic fratelui meu înainte, dar acum trebuie să deschid gura pentru că tot ceea ce-i ceri îmi afectează întreaga familie. Asta nu înseamnă că te iubesc mai puţin decât restul familiei, scumpul meu frate, însă amestecul ei a ajuns prea departe.
Keles se încruntă.
— Chiar aşa, Nirati, nu cred că...
— Ba să *crezi,* frăţioare, gândeşti atunci când ai ocazia, însă nu vezi că eşti folosit.
Sora lui arătă spre Mai, care părea să se fi micşorat puţin.
— Vrea să te ajute, desigur. Vorbeşte despre corăbii care ies în larg fără hărţile Anturasi. Ei, bine, compania de comerţ a familiei sale se descurcă de multă vreme fără ele. Tatăl ei a venit la bunicul nostru, după ce voi doi v-aţi logodit şi a cerut acces la hărţi, din moment ce făceau parte „din familie”.

Bunicul i-a răspuns să vină înapoi după ce ea s-a căsătorit cu tine, iar pântecu-i este rotunjit de pruncul despre care putem dovedi că este al tău.

Mai icni surprinsă şi copleşită, iar Keles dori s-o liniştească.

— Nu te mai osteni, frate. Nu merită. Singura ei greşeală în întreaga poveste s-a produs din cauza vanităţii.

Ochii lui Nirati se îngustară.

— Se presupunea că deja a conceput copilul tău, însă a dat greş. Ce-a fost, Majiata, teama ta de greţurile de dimineaţă, sau spaima că vei deveni umflată şi urâtă, la fel de urâtă precum eşti pe dinăuntru?

— Nici una, nici alta, ripostă Mai, mângâindu-se cu mâna pe pântec. Eşti o smintită, Nirati. Acum două nopţi, fratele tău şi eu ne-am întins împreună. Iar de acum copilul său creşte în pântecul meu.

— Nu, micuţa mea Mai.

Nirati clătină din cap, iar pletele sale castanii căzură ca o cascadă strălucitoare pe umerii robei sale.

— Pentru cineva care se mândreşte cu talentul neînsemnat de *bhotri,* ţi-ai neglijat studiile de multă vreme. Trebuie să fi băgat de seamă unda de amăreală din paharul de vin de seară, înainte de culcare. Era tinctură de piciorul-cocostârcului.

— M-ai *otrăvit!*

Gura lui Mai se căscă de groază, apoi se întoarse spre Keles.

— Sora ta a încercat să mă ucidă.

Keles privi spre Nirati, iar furia oglindită pe chipul ei anihila iritarea sădită înlăuntrul lui de smiorcăielile lui Mail.

— Exagerezi, Mai. Nu ţi-ar face nici un rău.

— Nici nu i-am făcut.

Nirati dădu indiferentă din umeri.

— Practic, m-am folosit de un servitor de-al tău, cumpărat şi plătit cu aurul familiei Anturasi, care ţi-a administrat drogul, însă poţiunea a fost preparată cu mare artă... cu o pricepere mult mai mare decât a ta.

— Cel puţin eu am talent la ceva, şuieră Majiata.

Keles se băgă între ele, întorcându-se spre Majiata.

— Gata! Opriţi-vă!

— Iarăşi negi adevărul, Keles. Toată lumea ştie că sora ta e demnă de milă. Este complet lipsită de talent. Nu se pricepe

deloc la hărţi, nici la plante şi ierburi. Alţii, care au cunoscut aceeaşi ruşine, au avut bunul-simţ de a se elimina singuri.

Keles strânse din pumni. Cuvintele sale răsunară cu precizie şi greutate:

— Ţi-am spus să încetezi. Există mai mult decât un singur fel de ruşine, Majiata. Aminteşte-ţi că împărăteasa Cyrsa şi-a descoperit destul de târziu talentele.

— Sora ta nu este Cyrsa.

— Dar este sora mea şi o iubesc, accentua el, cu bărbia ridicată. Dacă mă iubeşti, te opreşti. Acum.

Majiata era descumpănită, iar ochii săi albaştri licăreau în timp ce-şi căuta răspunsul. Keles voia ca mânia ei să treacă, pentru ca ea să fie în stare să-i ceară iertare. Cu fiecare clipă care trecea fără să se întâmple asta, îşi dădea seama că sperase în van, iar bucuria lui anterioară se spulberă în sufletul său.

— Asta-i tot, atunci? Ai ales-o pe sora ta în locul meu?

— N-am luat astfel de decizii. Te iubesc. O iubesc şi pe ea. Vă iubesc pe amândouă. Nu aleg.

Se încruntă, iar vocea-i deveni înceată.

— Şi nici n-ar trebui să mă faci să aleg.

— Oh, nu, Keles. Nici n-aş putea să te fac vreodată să alegi, însă este limpede că n-am avut nici o şansă aici, nu-i aşa? întrebă cu ochii scăldaţi în lacrimi. Ţi-am oferit totul. Ţi-am oferit propriul tău viitor, Keles, însă îţi pui singur piedici.

Nirati îi sări imediat în ajutor fratelui ei.

— Nu, Majiata, i-ai oferit doar nişte iluzii. Viitorul *lui* ar fi fost viitorul *tău,* spre folosul familiei *tale.* Pentru tine, el n-a fost altceva decât un armăsar care poate desena hărţi.

Mai o pălmui pe Nirati, lovitura dându-i capul într-o parte. Apoi ridică mâna să mai plesnească o dată, însă Keles o prinse de încheietură.

— Gata!

Mai ţipă furioasă, îşi eliberă mâna şi încercă să-l zgârie pe faţă. Keles se feri, iar ea se retrase. Degetele i se mişcau spasmodic, iar furia îi schimonosise chipul, urâţindu-l.

— Nu te vreau, Keles Anturasi. Tu şi familia ta veţi fi întotdeauna nişte prizonieri aici. Nu vreau să fac parte din aşa ceva. Logodna noastră este *anulată!*

Ţâşni imediat spre turn, însă Nirati o ajunse din urmă şi o prinse de eşarfa robei.

— Inelul!

— Poftim?

— Inelul! Ai rupt logodna, Majiata. Inelul rămâne aici!

Mai se întoarse şi privi spre Keles, iar lacrimile-i udau obrajii colorându-i în negru.

— Nu-mi laşi nimic pentru dragostea mea?

Bărbatul se uită în jos, iar în stomac parcă îi creştea, încet, un sloi de gheaţă.

Nirati scoase un hohot necruţător.

— Nu meriţi absolut nimic, Mai.

— Prea bine atunci. Scoase inelul de pe deget şi-l azvârli la pieptul lui, de unde ricoşa. Nu vreau nimic de la vreun Anturasi. Eşti mort pentru mine.

Mai aşteptă o clipă să audă vreun răspuns, însă Keles rămase tăcut. Tânăra dădu din cap, apoi se grăbi să se retragă într-un foşnet de mătăsuri şi străfulgerări furioase ale ochilor ei albaştri, care păreau să fi înghiţit toate culorile grădinii.

Nirati se aplecă şi recuperă inelul. Apoi se ridică încet şi-l întinse fratelui ei geamăn.

— Nu te merita.

Keles încercă să răspundă, însă avea gâtul prea uscat. Înghiţi cu greu şi se încruntă spre sora sa.

— Ce-ai făcut acum a fost o cruzime.

— Faţă de ea? A fost mai bine decât ceea ce-ar fi meritat. Se laudă de luni de zile că te are la degetul mic. Spunea că aici, în casa noastră, eşti prins într-o capcană, în vreme ce ea era liberă să se bucure de viaţa de la curte şi din oraş. Ţi-ar fi făcut copii, însă familia ei s-ar fi amestecat în creşterea lor şi ştia că-i vei fi dat această libertate. A plănuit totul.

Keles se strădui să reziste dorinţei de a-şi acoperi urechile cu mâinile.

— N-ai fi putut să-mi spui toate astea?

— Aş fi putut?

Nirati îşi lăsă mâna pe braţul lui.

— Ai văzut în ea acel gen de femeie care *ar fi putut* să fie, curăţită de egoism, lăcomie şi perfect scuzabilă. Nu ai fi ascultat nimic. Nici nu ai ascultat. Mama te-a prevenit să nu te culci cu ea, dar ţi-ai văzut de treabă şi ai făcut-o oricum.

Bărbatul dădu încet din cap.

— Ştiu că a fost o prostie, încuviinţă oftând greu. Cred că a fost bine că mama a pregătit tinctura de piciorul-cocostârcului şi a plătit un servitor să i-o strecoare Majiatei.

Nirati râse.

— N-am plătit nici un servitor şi nici n-am otrăvit-o în vreun fel. Totul a fost o păcăleală. I-am spus că un slujitor din casa Phoesel i-a dat tinctura, pentru că ştii că nu se va opri până nu va afla cine-a fost. Iar asta se va dovedi o imposibilitate.

— Dar... se bâlbâi, cu mâna întinsă dincolo de râu, spre domeniul Phoesel. Chiar *am dormit* împreună. Dacă n-a fost... dacă nu te-ai băgat... *ar putea* fi însărcinată.

— Keles, scumpul meu frate, nu am doftoricit-o pe Majiata.

Nirati îl mângâie pe obraz.

— Mama-i foarte pricepută. N-ai simţit niciodată gustul ierbii-becaţei în paharul de la culcare, nu?

— Am crezut doar că vinul era puţin răsuflat, în această perioadă a anului e posibil, înainte de recolta cea nouă...

Privi în jos spre mâinile sale goale.

— Am fost un smintit, nu-i aşa? Am reuşit să mă conving pe mine însumi că va veni cu mine, că mă iubeşte.

— Poate că o parte din ea te iubea.

Nirati îl mângâie pe braţ.

— Mama şi eu n-am vrut să te rănim, însă ştiam că te-ar fi rănit mult. Ne-ar fi rănit pe toţi. Şi a fost mai bine să acţionăm noi, decât bunicul. Nu i-ar fi permis niciodată să călătorească împreună cu tine. *Ştii* doar.

— Ei, păi mă gândeam nici să nu-i spun.

Nirati îi ridică bărbia şi-l privi în ochi.

— Keles, în timpul călătoriei veţi comunica de la minte la minte. Ştiu că eu nu am acest talent, deşi ne-am străduit din greu, nu-i aşa, să vedem dacă aş putea. Însă ştiu că, deşi nu vorbeşti cu el, bunicul se poate plimba prin mintea ta. Crezi că ai fi putut să-i ascunzi prezenţa de el?

Keles tresări.

— Odată ajunşi în larg, nu ne-ar mai fi putut rechema.

— Te pui cu accesele lui de furie? Chiar crezi că n-ar fi făcut-o?

— Nu, ai dreptate, ar fi făcut-o. Sau ne-ar fi poruncit să tragem la ţărm.

Expiră încet.

— Nu cred că a fost unul dintre cele mai strălucite planuri ale mele.

— Keles, eşti deştept, disciplinat şi metodic, iar tocmai de-asta îi vei lua într-o bună zi locul bunicului.

Nirati ridică inelul şi lăsă lumina soarelui să-i smulgă străluciri multicolore. Majiata te împiedica să gândeşti. Când vei avea timp, vei vedea lucrurile aşa cum le vedeam noi, ceilalţi.

— Ai dreptate, sunt sigur de asta.

Keles înghiţi cu noduri, apoi oftă.

— Sper doar că-i va fi bine.

— Majiata? clătină Nirati din cap. Nu, n-am s-o spun. Este bine că mai eşti încă preocupat de asta, deşi n-ar trebui. Cred, scumpul meu frate, că-şi va reveni.

Expresia de pe faţa surorii sale îi spuse ceea ce ea refuzase. *Crede că Majiata va avea un nou peţitor până la sfârşitul Festivalului. Poate chiar şi mai devreme.*

— Va trebui să-i spun Căpitanului Gryst că voi fi singur în călătorie.

Nirati îşi arcui o sprânceană.

— Ţi-a spus că îi dă voie Majiatei să urce la bord?

— A zis că va găsi ea o cale s-o aducă pe navă.

— Într-o ladă, fără nici o îndoială. Din ce-am auzit despre Căpitanul Gryst, n-ar fi rezistat multă vreme înaintea pretenţiilor ei. Bineînţeles, după ce-ar fi pus ceva balast în ladă, ar fi aruncat-o peste bord... încheie sora lui, cu un surâs.

— Nirati!

— Îmi pare rău!

Îi oferi un zâmbet cald.

— Pur şi simplu, nu-mi place de ea şi sunt bucuroasă că povestea s-a încheiat, deşi, fiind vorba de ea, ştiu că vor fi unele repercusiuni. Dar nimic de care să nu putem trece.

— Repercusiuni, se zgribuli Keles. La ce-ar trebui să mă aştept din partea bunicului şi a lui Jorim?

— La nimic din partea bunicului. El a rezolvat chestiunea, iar cererile formulate de tatăl ei nu-l mai pot afecta. Nu e prima dată când a avut de-a face cu negustori furioşi.

Nirati ridică din umeri.

— Jorim nu a fost de acord cu ea, însă nu a spus nimic. Ultima ciocnire de care a avut el parte a fost cu verişorul ei.

— Bunicul ştie de conflict? întrebă Keles, cu o tresărire.

— Nu încă, dar va afla.

— Nu s-ar putea...

Keles îi descifrase expresia.

— Ce-i ?

— Deseară Prinţul va veni aici, să discute cu bunicul. Tu şi Jorim veţi fi cu el, bineînţeles. Nu se va putea ascunde faptul că Jorim s-a implicat într-un nou conflict.

Keles clătină din cap.

— Este Festivalul. Lucrurile ar trebui să decurgă fără probleme, nu aşa prost.

— Revino-ţi, frăţioare. Nu totul merge rău.

— Nu?

— Nu, deloc.

Nirati îi oferi un zâmbet larg.

— Gândeşte-te, de-acum înainte cupa de vin de seară va fi din nou dulce. Poate că nu-i cine ştie ce, dar...

— Ştiu. Sunt vremuri când şi asta-i de ajuns, încheie el şi o sărută pe frunte.

3
Ziua a 36-a, Luna Liliacului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Hanul La trei cocostârci, Moriande
Nalenyr

Când în uşă se auzi ciocănitul discret, Moraven Tolo simţi că inima-i prinse a bate chiar mai repede decât în timpul luptelor.

— Eşti binevenit!

Zăvorul se ridică, iar uşa se deschise fără zgomot, în balamalele proaspăt unse. Un tânăr cu păr negru şi ochi albaştri strălucitori se afla în prag, făcând o plecăciune adâncă, însă cam repezită. Moraven se aplecă la rându-i, pentru a răspunde, însă nu-l salută pe băiat, ci pe bărbatul care ajunsese în pragul uşii, venind din urmă.

Phoyn Jatan nu fusese nicicând înalt, iar cu vârsta se gârbovise, aşa că de-abia mai măsura un metru jumate. Părul, redus la câteva smocuri, nu se mai bucura de tratamentul cu coloranţi. Şuviţele fumurii nu reuşeau să ascundă pielea pătată a capului, aşa cum nici roba cenuşie nu-i mai ferea de priviri trupul slăbit până devenise scheletic. Paşii târşâiţi şi modul în care se apleca asupra bastonului său noduros erau o batjocură la adresa războinicului mlădios şi agil care fusese odinioară.

Moraven se lăsă într-un genunchi.

— Vizita voastră mă onorează, Maestre, mai mult decât o pot rosti cuvintele.

— Faptul că te deplasezi până aici, la cererea mea, mă onorează pe mine, *jaecaiserr.*

Glasul lui Jatan nu suferea de pe urma vârstei.

Moraven îşi îndreptă spinarea, însă rămase pe jumătate îngenuncheat şi arătă spre un pat jos, aflat în încăpere. Fusese aşezat lângă perete, iar el ceruse să i se aducă toate pernele din han înaintea vizitei.

— Dacă m-aş fi aşteptat să vă primesc în camera mea, Maestre, aş fi ales un loc mult mai potrivit.

Bătrânul îi izgoni cu un gest şuvoiul de scuze şi se târşâi spre pat, unde se aşeză. Tânărul din prag închise uşa, apoi luă bastonul şi îngenunche de-a dreapta lui Jatan.

— Ţi-am cerut să vii la mine în timpul Festivalului. Începe mâine, însă am voit să te văd mai repede. Îţi mulţumesc pentru că-mi satisfaci dorinţa.

Moraven îi descifră rânjetul şi lumina care-i juca în ochi.

— De unde aţi ştiut că sunt aici?

Jatan se sprijini cu spatele de muntele de perne.

— Mai trebuie să întrebi, Moraven? Apropo, îmi place numele ăsta. E foarte puternic, ţi se potriveşte mai bine decât celelalte.

— Vă mulţumesc, Maestre.

Îşi coborî şi celălalt genunchi şi se sprijini pe călcâie.

— Însă cu asta nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Jatan se întoarse spre tânăr.

— Studiază-l, Geias, pentru că reprezintă înfăţişarea şi esenţa unui Mistic. Este un exemplu mai bun decât mine.

Moraven se uită spre băiat.

— Însă Maestrul meu este un exemplu mai bun despre cum să scapi. Dacă are câte o cicatrice pentru fiecare prinţ pe care l-a servit, asta numai pentru că, din neglijenţă, s-a lăsat zgâriat de o pisică, săptămâna trecută.

Bătrânul râse.

— Mi-a fost dor de tine, Moraven. Precum Maestrul *meu* spunea adesea, „Mai bine limba ascuţită a unui spadasin, decât un tăiş ascuţit”.

— Atunci, ca să nu fiu şi mai ascuţit, îmi răspundeţi la întrebare?

Jatan dădu încet din cap.

— Ţi-aş povesti că te-am simţit încă de acum patru zile, pe când te ocupai de tâlharii de pe drum, dar îmi vei răspunde că s-a întâmplat cu mult mai multă vreme în urmă.

Moraven nu răspunse, însă înălţă o sprânceană.

— Nu, ştiu că tu, dintre toţi învăţăceii mei, nu ai crede asta, chiar dacă ar fi adevărat.

Bătrânul fu cuprins de o tuse seacă.

— Un băiat cu braţul amorţit a venit la un *serrian,* acum două zile, aducând tunica lui Macyl. A încredinţat-o familiei, iar ei au dorit să rămână la noi. Băiatul şi familia lui mi-au mulţumit din suflet pentru elevul meu care i-a salvat, dar al cărui nume nu-l ştiam.

— A fost o chestiune simplă, Maestre, însă una care probabil va spori în poveştile din târg.

— Deja s-a şi întâmplat, însă nu-i foarte grav. Se vorbeşte despre prezenţa unui *jaedun,* din cauza manierei în care l-ai dezarmat pe arcaş. Nu sunt sigur dacă s-a greşit foarte tare, deşi nu pun nici un temei pe relatările despre trăsnete şi tunete. Nu ai devenit chiar *atât* de puternic, nu-i aşa? zâmbi bătrânul.

— Dacă trăsnetele şi tunetele ar fi fost posibile, le-aţi fi dezvăluit demult, poate nu în maniera în care ar face-o un învăţăcel neghiob ca şi mine.

— N-ai fost niciodată neghiob, Moraven, spuse Jatan şi tuşi din nou. Ai fost întotdeauna isteţ.

— Nu întotdeauna. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, n-aş fi venit. Moraven se foi pe genunchi şi se întinse spre sacul său de călătorie. Am reuşit să găsesc nişte *wyrlu* în apus. Din ţinutul Virine, dacă poftiţi, Maestre.

— Geias, nu cred că ai vreun motiv să-i poveşteşti asta mamei tale.

Tânărul dădu din cap.

Bătrânul zâmbi şi-şi frecă palmele când Moraven scoase o sticlă, o destupă şi turnă în două cupe mici un lichid chihlimbariu.

— Soaţa lui Eron are mare grijă de el şi de ceilalţi elevi, însă mie-mi acordă o atenţie *specială.*

— Parcă-mi amintesc de alte doamne din Casa Jatan care făceau la fel.

Moraven îi întinse una dintre cupe.

— Eu nu mă plâng, pentru că dacă nu mi s-ar fi acordat atenţie nu mi-aş fi revenit.

Jatan adulmecă licoarea şi apoi o dădu pe gât dintr-o înghiţitură. O clipă închise ochii strâns, apoi înghiţi din greu. Tuşi din nou, dar ceva mai moale, apoi rosti într-o şoaptă răguşită:

— Îţi subestimezi vitalitatea.

— Nu, Maestre, sunt conştient de vremelnicia mea.

Moraven Tolo dăduse ochii prima dată cu Phoyn Jatan în Moriande, la trezirea pe o saltea, în Casa Soshir. Zăcuse acolo cu faţa în jos, cu pieptul acoperit de bandaje. Nu-şi amintea deloc cine era sau de unde venea. Simţea că toate lucrurile din

jur îi erau ciudat de familiare, dar în acelaşi timp şi străine, de parcă o sută de picturi pe hârtie de orez ar fi fost făcute bucăţi şi apoi lipite împreună fără nici o noimă.

Singurul lucru pe care-l ştia era că avea nişte răni oribile, făcute cu spada. Lovitura îl nimerise în partea stângă, oprindu-se la o palmă de şira spinării. Pe piept se vedea o cicatrice de două-trei degete, iar pe lateral una mai mică. Lovitura ar fi trebuit să-l omoare, însă rămăsese în viaţă să se întrebe dacă fusese lovit în spate pentru că era un laş, fugind de confruntare, sau dacă nu cumva duşmanii săi, de care nu-şi mai amintea nimic, chiar voiseră să-l ucidă.

Phoyn Jatan şi nevasta sa, din acea vreme, Chyrynal, îl îngrijiseră, ajutându-l să se pună pe picioare. Jatan înfiinţa o şcoală pentru spadasini pe proprietatea Maestrului său, pe care extinderea Moriandei o înglobase în oraş. Devenise clar că oricine ar fi fost, fusese un spadasin fără egal. Asta contrazicea ideea de laşitate, însă Moraven se strădui din greu să se asigure că o astfel de acuzaţie nu-i va mai fi adusă niciodată. Acesta era motivul pentru care tâlharii fuseseră răpuşi pe drumul spre Moriande, cu optzeci şi unu de ani înainte, iar nenumăraţi alţii îi căzuseră sub sabie înaintea lor.

— Vremelnicia, Moraven, ne preocupă pe toţi.

Jatan ridică pocalul, să-i fie umplut din nou.

— Imediat ce am aflat că se află aici un bărbat care susţine că mi-a fost elev, l-am trimis pe unul dintre învăţăceii mei să afle un spadasin priceput. Îl cunoşti pe tânărul care-şi spune Desheil Tolo şi pretinde că-ţi este verişor? Poartă un coif cu blana unui leopard pe care l-a vânat şi vorbeşte într-un dialect sudic.

— Nu, însă a fost treaba aceea, în Erumvirine, care s-ar putea să-l fi forţat să aleagă acest nume.

Moraven îi mai turnă Maestrului său din alcoolul de grâne.

— Şi l-a luat în onoarea mea sau va trebui să-l scap de el?

— Eron face cercetări.

Jatan sorbi doar din licoare, de astă dată.

— Băiatul pe care l-ai trimis, spune-mi povestea lui.

— Nu l-am trimis eu.

— Moraven, te rog, insistă bătrânul, clătinând din cap. Maestrul meu mi-a spus o poveste despre cum a plecat cu şoimul la vânătoare de porumbiţe sălbatice. Şoimul a izbit şi a

doborât una, care a picat şi a lovit oala de pe foc a unui ţăran, împrăştiindu-i tocana pe jos. Ţăranul a cerut să i se plătească cina risipită, din moment ce şoimul Maestrului Virisken îi provocase pierderea. Faptul că l-ai trimis pe băiat la familia lui Macyl a început un lanţ de evenimente.

Moraven se încruntă, apoi trase o duşcă şi lăsă lichidul să-i ardă gâtul.

— După cum îmi amintesc, Maestre, maestrul *vostru* i-a plătit ţăranului, apoi i-a cerut banii înapoi pentru porumbiţă, pe care familia ţăranului o prăjise. Când ţăranul a răspuns că porumbiţa era de la zei şi a refuzat să plătească, Maestrul Virisken l-a omorât pentru blasfemie.

— Adevărat, adevărat, însă pe atunci Imperiul nu era împărţit în Nouă Principate, aşa că lucrurile erau oarecum diferite. Iar încercarea ta de a scăpa de întrebarea *mea* a fost îndrăzneaţă, însă inutilă.

— Nu-i cine ştie ce de spus. Vin cu toţii din sud, la o zi de drum de Erumvirine, şi sunt morari. Băiatul s-a aventurat în sus, pe cursul râului, şi a găsit un loc unde malul era mâncat de apă. Acolo se deschidea o gaură şi el s-a strecurat înăuntru. Ceva lucea acolo, licărind albastru. Băiatul a întins mâna stângă.

Moraven se înfiora.

— Nu-şi mai aminteşte nimic altceva. Tatăl lui l-a găsit plutind în jos, pe râu, şi l-a crezut mort, însă avea numai mâna veştejită.

Pe fruntea bătrânului apărură cute.

— Bănuieşte cineva cum l-a schimbat asta?

— Cred că nu au văzut mai departe de braţul veştejit. Au încercat să găsească locul unde a fost rănit, însă cum plouase, râul a ieşit din matcă şi toate semnele au dispărut. Totuşi, se ştie că locul se afla la un kilometru în amonte şi au pus pe seama zeilor faptul că nu s-a înecat, a fost un miracol. Nu prea vor să vorbească de toate astea, iar mie mi-au povestit ce s-a întâmplat numai după ce au aflat ce sunt eu.

— Ei singuri s-au alăturat ţie odată ce s-au lămurit în privinţa statutului tău?

Moraven dădu din cap.

— Nu-i nici o surpriză.

— Nu, amintirea Vremii Gheţii Negre rămâne vie, chiar şi în mintea celor care nu au trăit acele timpuri.

Jatan ceru cu un semn mai mult *wyrlu,* iar mâna-i tremură când Moraven îi umplu din nou cupa.

— Într-un fel, port cu mine mânia Maestrului meu. S-a dus cu cei mai buni dintre războinicii săi să i se alăture împărătesei Cyrsa în Campania din Turasynd. A fost ideea lui să transporte întreaga trezorerie imperială în căruţe şi să le ducă spre nord-vest, de-a lungul Drumul Mirodeniilor, pentru a-i atrage pe barbari de la teritoriile civilizate. El şi mulţi alţii s-au dus acolo să moară, însă pe mine m-a lăsat în urmă, să protejez Nalenyrul. Nu cred că ştia unde va duce socoteala lui.

Moraven dădu încet din cap. Cei mai buni războinici ai Imperiului plecaseră cu împărăteasa să-i împiedice pe barbarii din Pustietăţile Turca să distrugă totul. Războinici suficient de bine antrenaţi – cum erau el, Maestrul Jatan şi Virisken Soshir – pentru a accede la *jaedunto.* Pregătirea lor le permitea să fie conectaţi la *jaedun,* vraja care curgea în toate. Când au luptat, în special împotriva altor *jaecai,* surplusul de magie s-a împrăştiat. În apropierea satelor au fost trasate multe cercuri, unde s-au purtat dueluri, pentru a stăpâni vrăjile, însă efectele au fost din cele mai ciudate. În acele locuri zăpada nu se topeşte niciodată, nici chiar în verile cele mai fierbinţi, sau cad ploi fără să fie nici un nor pe cer. Oamenii creşteau cai şi câini în acele cercuri, în speranţa că vrăjile sălbatice vor crea animale mai falnice; însă o făceau întotdeauna în puterea nopţii, altfel vecinii lor ar fi aflat că se jucau cu magia.

Turasynzilor, locuitorii deşertului din nord, le păsa prea puţin de consecinţele vrăjitoriilor. Tărâmului lor pustiit nu-i puteau face mare lucru şi era foarte bine dacă le făcea cirezile mai fertile sau recoltele mai bogate. Când se înmulţiră peste măsură, un şaman aduse toate triburile împreună şi invadară Imperiul. Împărăteasa îi ademeni în nord şi în apus, la distanţă de centrele civilizate, apoi îi atacă într-o mare bătălie, cum nu mai fusese văzută până atunci ori de atunci încolo.

Ochii lui Jatan scrutară depărtările.

— Vrăjile violente au sosit cu norii tumultuoşi, care au acoperit cerul şi au ascuns soarele. A venit zăpada, o zăpadă neagră, ciudată, adusă de vânturi crâncene, care puteau smulge carnea de pe om şi animal. Mai bine moartea aşa, decât

ceea ce te aştepta dacă vrăjile din furtunile acelea te atingeau. Poate că băiatul a schimbat un braţ care i s-a veştejit pe puterea de a respira sub apă sau poate că nu mai trebuie deloc să respire, dar asta s-a întâmplat pentru că vrăjile sunt slabe acum.

Privi spre Geias.

— Pe atunci, sătenii dispăreau în furtuni, iar gheţarii scrijeleau pământul până la rocă. Mai sunt încă locuri în munţi unde poţi vedea sate îngheţate. Case, oameni, căruţe, animale, toate acolo, îngheţate pe loc, aşa cum erau când le-a lovit furtuna.

Moraven dădu din cap.

— Am văzut asta, Maestre, deşi acum mare parte din gheaţă s-a topit. Vrăjile violente se mai adună şi bolborosesc uneori, dar rareori în cele Nouă Principate. Doar în Pustietăţi, în Dolosan şi Ixyll, sau cel puţin aşa mi s-a povestit.

— Însă teme-te de rămăşiţele lor. De asta, Geias, trebuie să înveţi din greu.

Jatan tuşi din nou, însă nu mai bău.

— Pe vremurile Imperiului, oamenii au devenit tot mai nepăsători. Studiam arta luptei cu sabia să ajungem la *jaedunto,* însă alţii voiau să ajungă mai repede la vrăji. Prinţul Nelesquin şi *vanyeshii* săi au studiat *xingna* pentru a o stăpâni şi pentru a deveni *jaeduni.* Odată ce au dobândit puterile magice, au găsit calea de a le folosi pentru a-şi îmbunătăţi priceperea. Au încercat calea simplă, însă prostia lor a dus la Urgie.

Moraven dădu din cap, mai mult din respect pentru Maestrul său, decât din credinţă. Maestrul Jatan fusese unul dintre cei câţiva *jaecai* rămaşi în cele Nouă Principate în care împărăteasa împărţise Imperiul, pentru siguranţă. Avusese un rol crucial în a-l convinge pe Prinţul nalenian că toţi *vanyeshii* trebuiau eliminaţi. Mai mult chiar, studiul magiei trebuia să fie interzis. Din punctul său de vedere, războinicii imperiali şi-ar fi putut controla magia şi ar fi evitat Urgia, însă un *vanyesh* indisciplinat nu putea.

Dar asta numai pentru că Prinţul Nelesquin şi Maestrul tău se urau unul pe altul. Tu eşti Maestrul meu, însă pot vedea cum te-a marcat ura lor.

În ajunul declanşării Urgiei, pe când furtunile magice bântuiau furioase, după ani fără vară şi după ce nenumăraţi oameni muriseră de foame, sistemul şcolilor unde se predau diferite discipline a fost consolidat. Oamenii de rând nu aveau încredere în vrăjitorii, însă erau asiguraţi că oricine reuşise să înveţe suficient de mult ca să aibă acces la practicile magice putea fi considerat sigur. Şi era perfect adevărat că numai puţini ajungeau la un asemenea nivel. Chiar şi acum, când populaţia se apropia de numărul de dinaintea Urgiei, acest lucru nu se schimbase. Totuşi, frica avea forţa ei, iar dacă n-ar fi fost Dunos şi familia lui, Moraven ar fi călătorit singur în ultimele două zile de drum spre Moriande.

Sistemul de şcoli, cel puţin cele de arte marţiale, a început să lucreze în tradiţia *xidantzu.* Cei mai buni războinici urmau să călătorească prin cele Nouă Principate şi chiar mai departe, ca să lupte împotriva nedreptăţilor şi corupţiei fără să le pese de naţionalitate sau politică. Nu-i putea comanda nici un nobil şi în vreme ce mulţi dintre învăţăceii foarte buni sfârşiră în garnizoane şi miliţii, cei mai buni îşi păstrară libertatea. Punerea temeliei *xidantzu* însemna că nici un lord nu putea aduna o armată similară cu a împărătesei, aşa că şansele ca o altă bătălie crâncenă să declanşeze încă o Urgie deveniseră minuscule.

— Este nebunia, Moraven, care m-a făcut să-ţi cer o întrevedere.

— Ascult, Maestre.

— Ceea ce i s-a întâmplat copilului s-ar putea întâmpla şi celor Nouă Principate. Jatan se aplecă înainte şi o pernă alunecă în jos ca să-l susţină. Aşa cum ai spus, vrăjile sălbatice s-au diminuat. Iar pentru alţii, tot astfel a făcut şi frica de ceea ce le-a provocat. Sunt unii care se duc în Pustietăţi. Caută arme din vechime, jefuiesc mormintele, mai noi şi mai vechi, căutând acele lucruri care i-ar putea ajuta să-şi adune armate.

Moraven se încruntă. Armele şi relicvele celor pregătiţi n-ar putea transmite altora pricepere, dar vrăjile folosite înainte i-ar putea prinde şi le-ar permite să se antreneze mai uşor. Întrebase de spada lui Macyl, pentru că fusese în sânul familiei timp de câteva generaţii şi era foarte puternică. Stăpânul ei se străduise din greu să atingă nivelul la care ajunsese, însă nu

lăsase ca spada să-l ducă spre vârf mai repede decât ar fi putut ajunge el singur. Însă astfel de cazuri erau rare.

— Maestre, aveţi dovezi privind prezenţa acestor relicve în Moriande?

— Am găsit câteva, vândute drept curiozităţi sau antichităţi, însă erau nişte exemplare foarte fine. Una sau două mai purtau semne care arătau că făcuseră Campania din Turasynd. Se presupune că undeva în Ixyll există un câmp de bătălie unde au pierit o mulţime de suflete, spuse, cu ochii îngustaţi. Probabil că armele rămase acolo sunt vrăjite şi ar convinge pe cineva că poate fi din nou împărat.

Moraven îşi arcui o sprânceană.

— Nu-i Prinţul Cyron. Poate că fratele lui mai mare ar fi tentat de asta, însă zeii au alte planuri cu el. Prinţul Pyrust?

— Pyrust, bineînţeles. Deseirionul ar vrea să consolideze cuceririle din Helosunde, apoi să ia şi Nalenyrul. Însă mai sunt şi alţii care ar vrea o altă dinastie în Moriande, dădu Jatan din umeri. Eu aş vrea doar ca mormintele camarazilor mei şi al Maestrului să rămână netulburate, dar sunt prea bătrân ca să mă aventurez în Pustietăţi şi să mă asigur de asta. Aşa că doresc s-o faci tu pentru mine.

— Să merg la Ixyll?

În Moraven se cuibăriră temerile. Pentru el, Ixyll fusese întotdeauna un tărâm îndepărtat, scăldat în farmece dezlănţuite. Nu credea nimic din cele auzite, dar încercase să afle câte ceva. Dacă era să se gândească la neprevăzut, îşi exila gândurile la Ixyll şi se simţea scăpat de-a binelea de ele.

— Faci asta pentru mine, Moraven Tolo?

— Maestre, aş porni un asediu şi asupra celor Nouă Iaduri pentru tine. Voi pleca de îndată.

Jatan înălţă mâna şi întinse cupa încă o dată.

— Dacă pleci acum, n-ai să mă mai vezi în timpul Festivalului. Şi nici nu mai terminăm acest minunat *wyrlu* al tău. Sarcina asta pe care ţi-o dau *este* una serioasă, dar chiar şi cei implicaţi în ea vor sărbători Festivalul. Tot aşa şi tu.

— Maestrul meu este prea îngăduitor.

— Nu, Moraven, departe de asta.

Ridică pocalul, apoi sorbi.

— Te trimit acolo să salvezi lumea. Bucură-te de Festival şi aminteşte-ţi de ce-i mai bun în lume. Asta nu te va pune la

munci în plus, însă s-ar putea să-ţi aducă alinare când misiunea-ţi va deveni imposibilă.

4

Ziua a 36-a, Luna Liliacului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Alteţa sa Imperială Prinţul Cyron aştepta răbdător, spre plăcerea lui Qiro Anturasi. Prinţul sosise la turnul cartografului însoţit numai de o mână de oameni din garda personală de keru. Conform unui decret emis de tatăl său, aşteptau la baza turnului, dar în afara porţilor care deschideau calea spre interior. Anturasikun era un labirint de locuri publice şi private, însă numai câţiva aveau permisiunea de a intra în încăperile private şi în atelier. Deşi gărzile keru îşi puseseră viaţa în serviciul lui Cyron, nici chiar ele nu aveau permisiunea de a trece de porţile aurite.

Nu mai conta că turnul fusese ridicat de cei mai mari constructori ai naţiunii şi decorat de cei mai faimoşi arhitecţi, sau că sălile din el adăposteau minunăţii din întreaga lume. Era o închisoare. Tatăl lui Cyron îi explicase, cu douăzeci de ani înainte, de ce lui Qiro Anturasi nu i se permitea să părăsească turnul. Talentul său de cartograf şi cunoştinţele sale despre lume îl făceau mai valoros pentru Nalenyr decât toate comorile cunoscute ale celor Nouă Principate. În mintea lui Qiro se găseau informaţii care permiteau Nalenyrului să prospere, aşa că el trebuia zăvorât undeva.

Pierderea lui ar însemna să pierzi totul. Când împărăteasa împărţise Imperiul în cele Nouă Principate, le pusese pe nevestele decedatului împărat şi familiile lor să domnească în fiecare. Făcuse în aşa fel încât ambiţiile să se contracareze între ele şi-i luase cu ea în Campania din Turasynd pe cei mai capabili dintre Prinţi. Deşi Nalenyrul nu fusese la început cel mai puternic şi prosper dintre cele Nouă Principate, redeschiderea legăturilor comerciale cu lumea îi împluse cuferele. Cu tot aurul câştigat, Cyron putea tocmi suficiente trupe ca să-i ţină pe lorzii din Deseirion la respect.

Qiro ne-a dat totul, iar cu toate astea, noi i-am luat libertatea. Prinţului i se păruse atunci că reprezenta cruzimea supremă, însă foarte curând ajunse să-i înţeleagă necesitatea.

Geniul lui Qiro Anturasi era însăşi esenţa personalităţii sale şi odată cu asta se manifesta la el imposibilitatea de a tolera prostia sau nesupunerea. Acestea-l făceau pe Qiro să fie smucit, neiertător şi imprevizibil. *Ba chiar să creadă că poate face şi un prinţ să aştepte.*

Cyron izbucni în râs, pentru că ştia că avea să aştepte. Şi să aştepte...

Aşteptarea făcea parte din viaţă, iar el îşi cultiva răbdarea, pentru că era greu de crezut că asta ar fi putut ucide pe cineva. Fratele său, Prinţul Moştenitor Araylis, fusese destul de nerăbdător să-i vadă pe deseieni izgoniţi din Helosunde şi plătise cu viaţa. Fusese informat că Prinţul Pyrust l-a ucis pe fratele său. Acesta îi condusese pe deseieni şi se încumetase chiar să vină până în sud, să participe la Festival în Moriande. Deşi câştigase tronul, Cyron nu se simţea îndemnat să-i mulţumească lui Pyrust, care ar fi fost mai mult decât bucuros să măcelărească întreaga dinastie Komyr şi să pună mâna pe tronul Nalenyrului.

Iar atunci Qiro şi-ar descoperi perechea în temperament şi încăpăţânare.

Qiro trimisese o cerere curţii, să i se permită părăsirea turnului în timpul celebrării Festivalului şi pentru sărbătorirea zilei sale de naştere. Cererea părea să fie rezonabilă, iar Cyron ar fi fost bucuros să i-o aprobe, cu tot puhoiul de oameni veniţi din toată lumea ca să se bucure de longevitatea dinastiei. Însă Maestrul Umbrelor se plânsese de afluxul de spioni din timpul Festivalului, aşa că nu-şi putea permite luxul de a-l expune pe Qiro tuturor răpitorilor sau asasinilor.

Cyron considera că era extrem de puţin probabil ca deseienii să fi călătorit spre sud cu vreo intenţie de a-l ucide pe Qiro, sau pe oricine altcineva, însă nu voia să-i ofere lui Pyrust ocazia de a folosi o astfel de şansă. *Ar fi putut visa la nenumărate urzeli pe care să le pună în aplicare.* Pentru a limita posibilităţile de provocare a unor necazuri, pregătise locuri pentru anturajul lui Pyrust în Shirikun, la marginea de nord a oraşului.

De asemenea, aranjase ca oamenii din Erumvirine să fie găzduiţi în sud, în Quunkun, iar trimişii naţiunilor celor Cinci Prinţi fuseseră încartiruiţi în turnurile corespunzătoare zeului lor protector. Kojaikun, turnul Câinelui, nu mai servea ca reşedinţă oficială nimănui, din moment ce Helosunde era

cucerită de Deseirion, iar Consiliul de Miniştri din Helosunde încă nu reuşise să desemneze un prinţ. Cyron permitea totuşi războinicelor keru să staţioneze acolo, ca gărzi de onoare. Asta le făcea pe keru fericite şi-l indispunea pe Prinţul Pyrust.

Pregătirile fuseseră făcute în mare parte de miniştrii de protocol şi de slujbaşii lor, iar Prinţul supraveghease totul doar cu numele. Garda de onoare fusese poziţionată prin ordin direct, din moment ce birocraţii şi astrologii consideraseră asta drept ceva nepotrivit. Îi explicaseră despre ocluziunile din ceruri şi despre disiparea forţei lui Kojai, însă avusese prea puţină îngăduinţă pentru demonstraţiile lor şi le ignorase.

Birocraţii încercaseră să împace cerul, iadul şi pământul, în vreme ce Prinţul se concentrase mai mult asupra pământului. Conflictul dintre Deseirion şi Helosunde avea mult mai puţine în comun cu constelaţiile şi zeii decât cu faptul că primul prinţ din Helosunde fusese zămislit de o femeie din Deseirion. Ea-şi îndemnase fiul să ia provincia ei natală ca un prim pas spre înscăunarea lui ca nou împărat, iar războiul se învolburase la frontiera dintre ele cu mult timp înainte ca Pyrust şi tatăl său să le fi invadat cu succes. Dacă mercenarii helosundieni n-ar fi fost însă sprijiniţi de nalenieni, consolidarea cuceririi de către deseieni s-ar fi terminat de mult.

Din punct de vedere politic, era bine să-i împaci pe helosundieni, din moment ce provincia lor servea ca un tampon între Deseirion şi Nalenyr. Dar lui Cyron îi plăcea şi ideea de a-l scoate din sărite pe Pyrust. Spera că disconfortul vecinului său din nord se va manifesta şi mai mult prin visele profetice în care credea prinţul deseian, distrăgându-l de la oricare altă perfidie.

Un ministru de protocol ar fi putut transmite refuzul cererii lui Qiro, însă Prinţul anulase şi asta. În primul rând, Cyron era pe deplin conştient că un ministru nu ar fi putut ajunge niciodată în prezenţa lui Qiro şi s-ar fi ofilit de îndată sub fierbinţeala reacţiei cartografului. Şi mai important era însă faptul că Prinţul simţea că, fiind temnicer al lui Qiro, era datoria lui să-i comunice personal refuzul.

Uşile micii rotonde unde aştepta Prinţul se deschiseră scârţâind şi un omuleţ cocârjat îşi târşâi picioarele spre el. Chipul îi era luminat de un zâmbet şi-şi înălţă capul pe cât i-o permitea spatele strâmb.

— Alteţă, nouă mii de scuze pentru că v-am făcut să aşteptaţi.

Prinţul se înclină adânc, plin de respect.

— Mă onoraţi, Ulan, înfăţişându-vă în persoană. Munca voastră este mult prea importantă pentru a fi tulburată cu asemenea probleme neînsemnate.

Cyron se ferise dinadins să folosească pluralul imperial, în pofida faptului că rangul său cerea asta. Aşa, Ulan va trăncăni despre cât de familiar fusese Prinţul cu el, iar Qiro va considera respectul drept un atribut al statutului său.

Ulan îşi înlătură de pe faţă o şuviţă lungă de păr alb.

— Plăcerea-i de partea mea, Alteţă. Fratele meu spunea că oricare dintre noi va fi în stare să realizeze cea mai curată hartă a Tiratului se va bucura de această onoare, iar eu nu m-am lăsat depăşit.

— Aţi fi putut fi depăşit, Ulan, numai dacă fratele vostru s-ar fi apucat de desenat, şi tot i-ar fi fost extrem de greu să învingă.

— Nu trebuie să rostiţi aceste vorbe, Alteţa Voastră. Bătrânul clătină din cap. Iată, m-am apucat acum să vă spun ce aveţi voie şi ce nu aveţi voie să faceţi.

— În Casa Anturasi sunt mulţi cei care se supun poruncilor.

— Se supun, da, se supun.

Bătrânul se întoarse şi-l invită pe Prinţ să păşească înaintea sa, închizând uşile după ei şi-şi târşâi paşii pe coridorul care ducea, pe ocolite, până la atelierul de la etajul al cincilea. Prinţul mergea înaintea lui Ulan, lăsându-şi mâna dreaptă să alunece de-a lungul unei balustrade de fier martelat, urcând rampa de acces înspre lumina atelierului. Deşi vizitase de multe ori atelierul Anturasi, priveliştea îl impresiona de fiecare dată.

Rampa dădea în centrul unei încăperi circulare cu un diametru de o sută de metri. În afară de galeria metalică, ieşită în exterior în partea de nord, de care atârna o draperie, încăperea era dominată de pupitre şi mese de desen, dulapuri cu sertare largi şi subţiri, rafturi încărcate cu hărţi făcute sul. Stâlpii susţineau tavanul boltit şi, de jur împrejur, ferestrele înalte permiteau iluminatul natural. De teama focului, Principatul oferea lumini magice pentru lucrul de noapte, iar la ferestre erau deseori văzute lumini albastre, spectrale, licărind în turn după apusul soarelui.

La pupitre lucrau zeci de membri ai familiei Anturasi. Cei mai tineri, nepoţii şi strănepoţii, cu toţii zămisliţi dintre şalele lui Ulan, aduceau hârtie, umpleau călimările, ascuţeau peniţele şi presărau cu grijă pudră peste hărţile terminate. Cei mai mari copiau hărţile orăşeneşti sau diagramele fortificaţiilor, făceau orice i-ar fi putut ajuta să-şi dezvolte talentul de care aveau nevoie la desenarea hărţilor cu adevărat importante. Adulţii, coordonaţi de Ulan, lucrau la mesele cele mari, trasând hărţi nautice de o acurateţe incredibilă. Pe măsură ce călătorii se întorceau din drumurile lor şi aduceau noi detalii, hărţile erau refăcute, astfel încât următorul client să dispună de informaţii actualizate.

Acest haos controlat era umplut de scârţâitul peniţelor pe hârtie, ţăcănitul de cuţit pe pană, pocnetul ocazional al câte unei călimări care se spărgea, şi chiar de mai puţin desele sudălmi. Anturasi lucrau repede, precis şi pe cât se putea de în linişte, aceste trei caracteristici fiind singurele capabile să-i ferească de mânia lui Qiro.

Domeniul lui Qiro, în contrast cu restul atelierului, se întindea dincolo de draperia albastră, atârnată de la tavan până la podea. Prinţul Cyron se îndreptă spre ea şi, strecurându-se printre faldurile ei, zâmbi. O a doua draperie, albă, la o distanţă de zece metri, garanta că secretele din interior nu puteau fi zărite din întâmplare. Se asigură că draperia din urma sa era bine trasă înainte de a o deschide pe cealaltă.

Nu-şi putu înfrâna un suspin. O porţiune a peretelui curbat fusese zugrăvit în alb, iar pe el fusese desenată o hartă a întregii lumi cunoscute, de douăzeci de metri înălţime şi patruzeci lăţime. Cele Nouă Principate se lăfăiau în centrul hărţii, potrivit locului lor în lume. Pustietăţile Turca le mărgineau la nord, iar vasta Mare de Răsărit forma limita lor de la răsărit. Provinciile şi teritoriile din sălbăticie erau plasate spre apus, cu coasta estică de la Aefret, în depărtare, desenând graniţa lor apuseană. Deasupra, desenate în cele mai mici detalii, se întindeau tărâmurile mitice ale Etrusiei.

Înainte de Vremea Gheţii Negre, Imperiul purtase negoţ cu popoarele din Etrusia pe cale terestră, însă Urgia care frânsese întreaga lume închisese acel drum. Expediţia lui Qiro, din urmă cu cincizeci de ani, ajunsese mai departe de oricare alta înaintea ei, însă dovedise doar că drumul era tot închis. Cyron

şi bătrânul discutaseră posibilitatea de a încerca din nou ruta pe uscat, însă succesul explorării oceanelor o făcuse să devină o sarcină neînsemnată.

Mare parte din ocean rămăsese necunoscut, pentru că majoritatea navelor se duseseră înspre sud şi apoi spre apus, pe rutele bine cunoscute. Cyron era sigur că anumite descoperiri vor fi făcute mergând spre est, iar în cele din urmă, cea mai mare dintre navele flotei sale, *Lupul furtunii,* fusese construită şi era acum pregătită de plecare.

Prinţul găsi imediat că harta era atât remarcabilă, cât şi tragică. Toate detaliile lumii, confirmate de Anturasi, fuseseră desenate apăsat. Umpluseră multe goluri, însă mai rămăseseră multe pete albe. Chiar şi unele regiuni ale Mării Întunecate rămăseseră necartografiate şi de acolo atacau piraţii care pândeau transporturile provinciale. Dorinţa dintotdeauna a lui Qiro de a umple acele goluri îl făcuse să-l trimită pe fiul său, Ryn, într-o expediţie funestă. Dar nici chiar durerea provocată de moartea fiului nu-i înfrânase setea de descoperiri. Cu numai cinci ani în urmă, Cyron fusese nevoit să refuze o altă cerere a lui Qiro, de a efectua chiar el marea explorare.

Prinţul îşi desprinse privirea de pe hartă şi se pomeni cu o surpriză. Nepoţii lui Qiro, Keles şi Jorim, stăteau alături de bunicul lor, însă li se alăturase un al patrulea bărbat. Cyron consideră asta drept ceva remarcabil, pentru că nu mai văzuse pe nimeni în afară de membrii clanului Anturasi în atelier, cu excepţia lui şi a rudelor sale; decretul nalenian transformase în crimă capitală pătrunderea în atelier fără permisiunea expresă a autorităţilor. Însăşi prezenţa lui acolo spunea destule despre importanţa pe care o avea, iar faptul că era legat la ochi dezvăluia că bătrânul Qiro nu-şi pierduse cu totul minţile.

Qiro zâmbi şi se îndreptă repede spre Prinţ. Înalt şi slab, avea o chică de păr alb, mustaţă şi barbişon. Ochii săi spălăciţi păreau lipsiţi de orice culoare, cu excepţia negrului pupilelor, ceea ce-i conferea un aspect aproape inuman. Deşi era pe cale să-şi sărbătorească împlinirea vârstei de optzeci şi unu de ani în cursul săptămânii, se deplasa cu agilitatea unui om la jumătate din anii săi. Timbrul bogat al vocii sale, încă limpede, era marcat de vârstă.

— Alteţă, onoraţi cu prezenţa voastră Casa Anturasi. I-aţi cunoscut pe nepoţii mei, Keles şi Jorim?

Prinţul strânse mâna lui Qiro, apoi îi salută pe cei doi fraţi.

— Îi cunosc şi-i preţuiesc la fel de mult pe cât vă preţuiesc şi pe domnia voastră, *dicaikyr* Anturasi. Jorim, cred ai vrea să ştii că acele două pisici tărcate pe care le-ai adus din Ummummorar, anul trecut, s-au împerecheat şi au făcut nouă pisoi. Sunt mândria grădinii mele.

Jorim zâmbi. Mai scund decât fratele său şi mai solid, îşi purta perciunii împletiţi şi se mândrea cu o barbă deasă, după moda celor din Ummummorar. Deşi purta veşminte alese şi potrivite, părul şi barba sa îi confereau un aer de barbar, pricina anumitor şuşoteli printre nobilii nalenieni. Un ochi învineţit şi o buză tăiată, precum şi juliturile de pe nodurile pumnilor sugerau că nu-şi abandonase pornirile belicoase, care-l menţinuseră în viaţă prin sălbăticie.

Înainte ca Jorim să poată spune ceva, bărbatul legat la ochi începu să râdă.

— Oh, da, nemaipomenit. Pisici, *mândria* grădinii voastre. O glumă splendidă, Alteţă, minunată. Va amuza pe mulţi la Festival.

Cyron se încruntă.

— Cine-i ăsta şi de ce-i aici?

Qiro surâse într-o manieră care l-ar fi întinerit cu vreo şaptezeci de ani, dacă în ochi nu i-ar fi licărit o lumină sălbatică.

— Acesta-i Jesbor Gryst şi a adus ceva remarcabil. Am făcut deja achiziţia, iar având acel lucru, cucerirea întregii lumi de către noi va fi de neoprit.

Încruntarea lui Cyron se adânci când Qiro se retrase la o măsuţă şi arătă spre o cutie de mahon. Capacul fusese ridicat şi, când Prinţul se apropie, văzu că două panouri de sticlă, separate de o bucată de lemn, fuseseră plasate în partea de jos a cutiei. Fiecare panou dezvăluia cadranul unui ceas, iar fiecare ceas fusese reglat să arate ora corectă.

— Şi asta ne va permite să dominăm lumea? Cyron îşi încrucişă braţele la piept. Nu cred că două ceasornice vor înspăimânta legiunile Prinţului Pyrust şi ştiu deja foarte bine cât de repede sunt capabile să se pună în mişcare.

— Nu înţelegeţi, Alteţă. Qiro se răsuci îndreptându-se spre harta de pe perete. Navele noastre, Alteţă, au navigat departe de aici. Am cartografiat continentul de aici şi până la Aefret şi

ne străduim din răsputeri să desenăm hărţi precise. Dacă ar fi să comparăm această hartă cu cele de acum o sută de ani, aţi vedea că există nişte diferenţe.

Arătă spre capătul de sus al hărţii şi-şi plimbă mâna în jos.

— Hărţile noastre sunt extraordinar de precise în ceea ce priveşte dimensiunile geografice de la nord şi sud. De ce asta? Latitudinea este uşor de calculat, Alteţă. Măsuraţi umbra la amiază şi oricine dispune de cunoştinţe rudimentare de geometrie poate determina cât de departe se află nordul şi sudul de Ecuator. Este o chestiune simplă să-ţi stabileşti poziţia. Estul şi vestul sunt însă mai dificil de determinat. Nordul şi sudul au un punct acceptat şi fix de referinţă: Ecuatorul. Avem Steaua Polară la nord pentru a ne orienta şi, sunt sigur, ne putem stabili la fel poziţia şi în sud, posibil deasupra Munţilor de Gheaţă, dacă aceştia există. Punctul din care sunt măsurate estul şi vestul este, oricum, arbitrar.

Cyron clătină din cap.

— Pe toate hărţile figurează Moriande ca punct de referinţă. Wentokikun, ca să fiu mai exact.

— Hărţile *noastre,* da, însă în Deseirion se foloseşte Felarati pentru hărţile lor, iar Erumvirine consideră Keluwan drept demarcator. Nu-i important care punct este folosit, problema este determinarea distanţei dintre un punct şi celălalt.

Prinţul îşi mută privirile de la Qiro la nepoţii lui, apoi la bărbatul cu legătura pe ochi.

— Dar aţi făcut multe calcule. Aţi pus oamenii să măsoare această distanţă.

Qiro se răsuci, iar mânecile şi pulpanele tunicii sale aurite fâlfâiră.

— Exact, Alteţă, însă nu avem pe nimeni care să poată merge pe apă pentru a măsura. Navele noastre, deşi îşi pot calcula viteza, au probleme la măsurarea vitezei şi direcţiei curenţilor marini. Toate hărţile, inclusiv ale mele, conţin un paradox. Dacă este să estimăm timpul necesar străbaterii drumului până la Aefret, la plecare avem o distanţă. Dacă marcăm timpul scurs la întoarcere, avem o altă distanţă. În trecut, am jonglat cu diferenţele şi am estimat viteza curenţilor, însă chiar şi aşa, totul este inexact. O simplă furtună poate face nefolositoare orice referinţe privitoare la viteză şi direcţie.

Prinţul dădu încet din cap.

— Cred că înţeleg problema. Şi care este această soluţie?

Qiro bătu din palme.

— Jesbor Gryst, te rog explică-ne acest mecanism.

— Ei, bine, Alteţă, în primul rând trebuie să spun că nu este creaţia mea. Nu l-am inventat eu, ci fiul meu. Vedeţi, eu repar tot felul de lucruri, iar fiul meu, Borosan, a studiat întotdeauna ceea ce făceam, însă el a mers mai departe. A devenit interesat în noua artă *gyanri,* deşi nu există nici o şcoală pentru asta aici.

Cyron dădu din cap, apoi, din moment ce bărbatul nu-l putea vedea, glăsui:

— Desigur.

Gyanri era arta noii magii – vrăjitorie calculată, mecanică. Tradiţia antrenării pentru atingerea gradului de *jaedunto* era respectată pe cuprinsul celor Nouă Principate, însă Nalenyr şi Erumvirine dispuneau de cele mai bune şcoli şi trăseseră cele mai mari foloase de pe urma lor. Alte naţiuni începuseră însă să îmbrăţişeze arta *gyanri,* prin care dispozitivele mecanice foloseau energia magică – în mare parte un reziduu al Urgiei – pentru a fi puse în mişcare. O spadă încărcată cu energie magică îi îngăduia unui soldat neantrenat să lupte cu pricepere, cel puţin până la consumarea energiei. O sută de săbii îmbunătăţite erau mai uşor de obţinut decât un singur *jaecaiserr.* În vreme ce nici unul dintre războinicii care ar fi folosit o asemenea spadă nu era deosebit de strălucit, doar câţiva dintre spadasini erau hărăziţi să devină Mistici. Într-un război de uzură, *gyanri* îi puteau copleşi pe maeştrii vechilor arte.

— Ei, bine, Alteţă, lui Borosan i-a venit ideea unui dispozitiv care să îngăduie comunicarea în scris, la mare distanţă. L-a pornit şi mi-a spus să mă aştept la un mesaj, cât de curând, ceea ce am şi făcut, însă nu a venit nimic. Fiul meu se simţea foarte frustrat, pentru că dispozitivul părea să funcţioneze de la un capăt al unei încăperi la alta, însă nu şi când îl ducea la mare distanţă.

— Fascinant, Maestre Gryst. Acela, de pe masă, este dispozitivul?

— Nu, Alteţă, din păcate, nu. Bărbatul zâmbi, băgându-şi mai aprig mâinile la centură. Vedeţi, fiul meu şi-a dat seama că voi căuta mesajul la amiază, în capitală, însă el l-a trimis tot la amiază, de acolo unde se afla. Dacă se afla la nord sau la sud de

capitală, funcţiona. Aşa că a pus la punct acest ceas. Este lucrat cu arta *gyanri.* Foloseşte *thaumston* pentru a funcţiona. A făcut două ceasuri, dacă unul se defectează sau are nevoie de mai mult *thaumston,* fixându-le pe amândouă la ora capitalei. Vedeţi, când a plecat, a trimis mesajul conform orei din Moriande.

Prinţul rămase o clipă cu gura căscată. Se părea că Qiro făcuse, deja, o pasiune pentru cele două ceasuri, dar indiferent ce-i permiteau ele să facă, era nimic în comparaţie cu dispozitivul descris. Dacă Prinţul putea discuta instantaneu cu cei aflaţi departe, cum ar fi fost comandanţii militari de pe câmpul de luptă, ar fi putut coordona apărarea şi opri rapid orice invazie.

— Iar acest dispozitiv funcţionează?

— Ceasurile merg perfect, Alteţă.

— Nu, nu, mă refer la dispozitivul de comunicare. Funcţionează?

Jesbor dădu din cap.

— Fiul meu încă nu l-a perfecţionat. Şi acum călătoreşte şi lucrează la el. Cred că a înţeles ceva din mesajul pe care am încercat să i-l trimit, pentru că ultima dată dorea ca Alteţa Voastră să vă bucuraţi de Festival.

— Foarte drăguţ din partea sa, dar dacă el se află pe undeva, ce face acest ceas dublu aici?

Tinichigiul zâmbi.

— Ei, bine, Alteţă, Borosan, sătul să tot plimbe peste tot un cufăr mare, a confecţionat unul mai mic, mult mai sigur. Intră într-un buzunar. E deştept, fiul meu.

Mult prea deştept să zburde pe coclauri. Prinţul privi spre Qiro.

— Ceasul dublu îţi este acum de ajutor?

Cyron ridică o mână şi se sforţă să gândească.

— Aşteptaţi, aşteptaţi. Dacă te afli departe de capitală şi te uiţi la aceste ceasuri pe la vremea amiezii, acolo unde eşti, vezi diferenţa orară. Acea diferenţă de timp o transformi în mile marine.

Qiro bătu din palme cu încântare, însă cutele din jurul ochilor trădau o undă de disconfort.

— Da, Alteţă, v-aţi gândit perfect. Cu acest dispozitiv putem cartografia oceanele cu mare acurateţe. Ne putem avânta în locuri unde n-a mai fost nimeni, niciodată.

Reveni la hartă şi-şi puse mâna pe vasta întindere necercetată a oceanului.

— Aici zac comori fără nume, sunt convins, iar acestea toate vor fi ale voastre. Am nevoie de permisiunea voastră, Alteţă, să instalez pe *Lupul furtunii* ceasul dublu şi să-l folosesc cât de curând posibil. Cu informaţiile pe care le dobândim, navele noastre s-ar putea duce oriunde. Am putea coloniza noi teritorii, descoperi plante noi, animale şi comori. Naţiunea noastră ar deveni chiar mai măreaţă decât este deja, iar Domnia Voastră, Alteţă, aţi avea mijloacele de a reuni Principatele într-un imperiu şi să ocupaţi pe drept cuvânt Tronul din Ceruri.

5

Ziua a 36-a, Luna Liliacului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Keles se lupta să-şi împiedice surpriza să i se citească pe faţă şi privi cum fratele său nu reuşise să facă la fel. Înţelesese de multă vreme problema determinării longitudinii. Deşi diferite feluri de ceasuri, de la cele solare sau cu lumânări, la cele cu apă sau cu mecanism cu resort, permiteau măsurarea timpului, nici unul nu era atât de exact pentru a fi folosit la măsurătorile cerute de marile proiecte de explorare. Qiro încerca de ani de zile să lucreze cu felurite ceasuri, însă, deşi Keles şi Jorim le purtaseră de grijă cu un devotament aproape religios, la revenirea lor în capitală diferenţele de oră fuseseră inacceptabile.

Era uluit că bunicul său susţinea un mecanism creat de un *gyanridin. Gyanri* reprezenta o mare noutate şi era cel mai bine înţeleasă dincolo de Nalenyr, prejudecăţile locale desconsiderând-o. Qiro subliniase că în vreme ce *gyanri* poate crea mecanisme care ofereau iscusinţă celor nepricepuţi, aceştia puteau duce la bun sfârşit numai munci brute, fără efort intelectual. În concordanţă cu înţelepciunea momentului, declarase că era apogeul lenevelii să te bizuieşti pe mecanisme pentru ceea ce poţi dobândi prin antrenament. Îi gonise, în repetate rânduri, pe cei care veniseră la el cu dispozitive care puteau copia hărţile fără efortul omului, sau care ar fi putut face măsurători după soare sau stele.

Iar acum susţine acest dispozitiv. Ceasul dublu părea să fie răspunsul nenumăratelor rugăciuni, însă schimbarea de opinie a bunicului său era atât de bruscă încât aproape părea că bătrânul îşi pierduse minţile. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Keles ar fi crezut, pur şi simplu, că avusese loc o revelaţie, iar convingerile anterioare fuseseră abandonate, însă bunicul său era prea complicat pentru ca un astfel de răspuns să-l satisfacă.

Prinţul zâmbi.

— Vă aplaud această viziune, *dicaikyr* Anturasi. Bineînţeles că existenţa acestui dispozitiv trebuie ţinută secretă. Pot conta pe cooperarea voastră, Maestre Gryst?

Bărbatul legat la ochi dădu din cap.

— Bineînţeles, Alteţă! Şi pe a fiului meu. Sunt sigur că a şi uitat de asta, cu noul său ceas de buzunar. Aşa-i zice, ceas de buzunar.

— Splendid!

Prinţul Cyron îşi strecură mâinile în mânecile opuse ale tunicii.

— Şi unde-i fiul vostru acum? Aş vrea să vorbesc cu el.

— Iar eu ştiu că şi el ar vrea să vă vorbească, Alteţă. Va fi o mare onoare pentru el, ştiu asta.

— Prea bine, spune-i să se prezinte înaintea mea cât de repede poate. Ar fi bine după Festival, dar şi mai bine în timp ce se desfăşoară.

— Oh, Alteţă, aş vrea să pot face asta, dar probabil că se află acum în Solaeth, sau poate chiar la Dolosan.

Prinţul îşi înălţă sprâncenele.

— S-a dus în pustie?

— Este pe drum într-acolo. De acolo se ia *thaumston,* Alteţă.

— Da, este foarte adevărat.

Prinţul privi înapoi spre Qiro.

— Poate că l-aţi putea conduce pe Maestrul Gryst până la poartă. Îl voi vizita acasă, dar numai după ce discut cu domnia voastră o clipă.

— Desigur, Alteţă. Jorim, re rog să faci precum porunceşte Prinţul.

— Da, bunicule.

Jorim traversă încăperea şi-l apucă pe Gryst de un cot, conducându-l prin spaţiul dintre draperii.

— Ce-aţi pofti acum, Prinţul meu?

Qiro arătă spre o măsuţă încărcată cu pahare şi o carafă.

— Keles, toarnă-ne nişte vin.

— Nu, mulţumesc, *dicaikyr.*

Keles privi spre bunicul său.

— Serviţi?

— Nu.

Qiro îşi ridică bărbia şi-şi împreună mâinile la spate.

— Ce s-a întâmplat, Alteţă?

— În primul rând, felicitări pentru descoperirea ceasului dublu şi pentru faptul că i-aţi recunoscut imediat potenţialul. Desigur, vă daţi seama că dispozitivul testat acum de Borosan Gryst este la fel de valoros. Aplicaţiile sale, în special în ceea ce priveşte capacitatea noastră de a ne apăra împotriva deseienilor, nu pot fi ignorate.

Qiro dădu din cap cu solemnitate.

— Am văzut şi eu valoarea lui, pentru propriile mele trebuinţe, Prinţul meu. Keles şi Jorim au talentul care le permite să-mi trimită imagini şi informaţii de la minte la minte. Deşi acest mod s-ar putea să nu fie pe cât de precis mi-aş dori eu, economia de timp este nepreţuită. Un astfel de dispozitiv m-ar lăsa să trimit şi mai multe echipe de cercetare şi ar oferi un mijloc de a verifica precizia ceasului dublu.

— Bine! Atunci avem aceleaşi gânduri.

— Care ar fi acestea, Alteţă?

— Că plecarea lui Borosan Gryst în Pustietăţi este mult prea plină de pericole. Aş vrea să-mi pregătiţi hărţile necesare pentru a trimite un grup să-l găsească şi să-l aducă înapoi în capitală.

— O expediţie în Pustietăţi, Alteţă?

— Da, Maestre Anturasi. Cea de care am tot discutat va fi pusă acum la cale. Se va baza pe hărţile voastre, bineînţeles, altfel şansele noastre de reuşită sunt neglijabile.

— Hărţile mele sunt cele mai bune care există, dar tot nu sunt foarte precise. Qiro îşi masă fruntea cu degetele. Când Urgia a eliberat magia agresivă, aceasta a schimbat faţa ţinutului de-acolo. Deşi în decursul veacurilor s-a produs o retragere a vrăjilor, nu se poate vorbi de ceva definitiv. Furtunile sunt când puternice, când slabe şi mai pot apărea schimbări. Voi face hărţile, toate pe baza călătoriilor *mele,* desigur, însă nu pot să pun mâna în foc pentru acurateţea lor.

Prinţul dădu din cap.

— Ne vom descurca şi aşa, deşi va trebui să remediem situaţia. Dacă *gyanri* pot crea dispozitive atât de puternice precum cel de care vorbim, iar Pustietăţile sunt sursele acelui *thaumston* care le activează, atunci trebuie să găsim rezervele şi să le preluăm sub control sau să le distrugem. Aceasta este o chestiune de importanţă naţională.

Ochii de gheaţă ai lui Qiro sclipiră.

— Ba chiar o chestiune de importanţă *Imperială.*

— Da, într-adevăr, încuviinţă Cyron din cap, însă refuză să se lase copleşit de reveriile imperiale. Voi avea nevoie de aceste hărţi până la sfârşitul Festivalului.

— Consideraţi problema rezolvată, Alteţă, se entuziasma Qiro, plin de zâmbet. Mi se acordă permisiunea de a plasa ceasul dublu la bordul *Lupului furtunii?*

— Da, bineînţeles. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nava nu poate pleca decât după Festival. O plecare prematură ar atrage atenţia.

— După cum vă este voia, Alteţă.

Keles simţi fiori de gheaţă alunecându-i pe şira spinării. Nu îndrăznea să mişte, să nu le atragă atenţia celor doi că era acolo, şi-i făcu semn fratelui său, care se întorsese, să păstreze liniştea. Bunicul său şi Prinţul luau decizii care vor modifica viitorul. Petele albe ale hărţii de pe perete vor fi completate, iar vastele resurse ale Nalenyrului vor fi chiar şi mai mari, poate suficient de ample încât să oblige celelalte Principate să i se alăture, alternativa fiind ruinarea economică.

Prinţul Cyron dădu din cap.

— Bine, foarte bine. Venisem aici aducând veşti proaste, însă aţi transformat totul într-o mare bucurie.

Qiro înclină din cap într-o parte.

— Veşti proaste, Alteţă?

— Da. Cererea depusă pentru plecarea din Anturasikun a fost respinsă. Bineînţeles, voi veni aici să iau parte la sărbătorirea zilei voastre de naştere.

Ochii întunecaţi ai bătrânului fulgerară pentru o clipă, apoi făcu un semn cu mâna.

— Consideraţi cererea mea retrasă, Alteţă. Am atâtea de făcut încât s-ar putea să anulez şi petrecerea.

Prinţul clătină din cap.

— Dacă aţi face asta aţi atrage atenţia şi nu avem nevoie de aşa ceva. Nu, lucrurile se vor desfăşura aşa cum au fost planificate. Domnia voastră şi cu mine îi vom găzdui pe Virine şi deseieni. Le vom arăta cât de generoşi putem fi. În viitor îşi vor dori cu ardoare această generozitate.

Qiro rânji ca un animal de pradă, ascuţit şi cu dinţii dezveliţi.

— După cum porunciţi, Alteţă, cu înţelepciune.

— Foarte bine.

Prinţul făcu o plecăciune, apoi se pregăti să se retragă printre draperiile pe care Jorim le dăduse la o parte pentru el.

— În sănătatea voastră şi a Principatului.

Lui Keles nu-i plăcea deloc expresia de pe faţa fratelui său. Jorim aşteptă până ce draperia albă recăzu grea la locul ei, apoi gesticula spre Qiro.

— Ipocrit bătrân ce eşti.

Ochii bunicului său se îngustară.

— Ia-o încet, Jorim. Acum sunt în toane bune. Nu-mi strica ziua.

— Nu-mi pasă în ce fel de toane eşti. Jorim parcă sufla foc pe nări. Ţi-am spus despre dispozitivul lui Borosan Gryst acum câteva *luni,* când m-am întors din Ummummorar. N-ai luat nimic în seamă. M-ai beştelit că sunt prost şi leneş. Mi-ai spus că n-aş fi în stare nici măcar să trag ceasul, aşa că ce-mi pasă mie de un asemenea mecanism. Iar *acum* descopăr că te-ai şi interesat de el. Ticălosule!

Qiro îşi menţinu glasul scăzut, însă vorbele-i ieşiră tăioase.

— M-am răzgândit.

— Te-ai răzgândit în privinţa dispozitivului, da, însă pe mine cum m-ai tratat? Ce-i cu mine?

Jorim îşi deschise larg palmele şi braţele.

— Mă crezi prost? Mă crezi... nici nu ştiu ce. De ce n-ai putut să-mi spui că aveam dreptate?

— Dacă ai avut şi tu dreptate *o dată,* asta nu este o scuză pentru toate ocaziile când ai fost leneş şi nătâng în îndeplinirea sarcinilor pentru mine şi această familie.

— Oh, am mai bătătorit cărarea asta şi înainte!

Jorim se lovi cu pumnul în palmă, smulgând o crustă de pe rănile uneia dintre încheieturi.

— Mă faci să mă simt ruşinat şi tot eu trebuie să am remuşcări. Nu contează deloc că n-aveai niciodată de gând să-ţi recunoşti greşeala?

— Nu a fost o greşeală, Jorim. Vrei să ştii la ce m-am gândit când ai venit la mine? Vrei?

Qiro îşi arcui o sprânceană.

— Să te gândeşti bine înainte de a răspunde.

Jorim îşi supse o clipă încheietura sângerândă, apoi dădu din cap.

— Da, vreau să ştiu.

— Am gândit cam aşa: „Încă unul dintre tertipurile lui de puturos, să scape de muncă şi să-şi justifice inactivitatea.” Ridicările topografice făcute de tine în Ummummorar au fost adecvate, însă nimic mai mult. Te-ai dus, ai explorat, ai descoperit unele lucruri, însă munca ta a fost una de mântuială. Te-ai lăsat distras. Ţi-am văzut faţa, acum, când Prinţul ţi-a mulţumit pentru specimenele pe care i le-ai furnizat grădinii sale. Asta-i bine pentru tine, însă nu şi pentru *noi.*

Jorim îşi linse buza crăpată.

— Vrei să spui că pentru *tine.*

— Vreau să spun *noi.* În ce fel beneficiază de asta fratele tău? Sora ta? Dar unchii şi verii? Cum profită ei?

— Fac ceea ce fac pentru întreaga *lume.*

— Smintit mic ce eşti, eu *sunt* lumea!

Qiro se răsuci, iar Keles tresări când privirea bătrânului i-o întâlni pe a sa, în treacăt.

— Lumea nu există, *nu există* până în clipa când o pun eu pe hartă. Aduci cu tine animale şi plante din locuri care nu înseamnă nimic şi nu sunt nicăieri până când *eu* nu le aşez în locul potrivit. Urgia ne-a lăsat îngropaţi în gheaţă neagră. Când a venit viscolul negru, oamenii au pierit. Lumea s-a redus doar la văi astupate cu zăpadă. Mici comunităţi înghesuite printre ruinele cândva măreţelor oraşe imperiale. Lumea noastră s-a micşorat, până când am început eu să o extind din nou.

Qiro împinse un deget acuzator spre Jorim, însă privirea lui îl includea acum şi pe Keles.

— Voi sunteţi ochii, urechile, mâinile şi picioarele mele. Voi existaţi ca să mă serviţi pe *mine,* să-mi daţi *mie* informaţii, nu să vă complăceţi în mofturile voastre, culegând flori şi prinzând animale! Ba chiar mai rău, să ne faceţi de râs aici, în Moriande, amestecându-vă în ciomăgelile cu prostimea de pe stradă. Dovezile sângerânde sunt pe faţa şi pe mâinile tale.

Palmele lui Jorim se strânseră în pumni, iar faţa i se împurpură. Când venele începură să i se îngroaşe la gât, Keles păşi între ei. Apăsă palma mâinii drepte pe pieptul lui Jorim şi simţi cum furia clocotea înlăuntrul fratelui său.

— Opriţi-vă, amândoi.

— Nu încerca să-l protejezi pe fratele tău, Keles. A mers prea departe, pufni Qiro. Voi avea grijă să nu mai fie o problemă pe viitor. De acum înainte nu va mai pleca nicăieri.

Keles îşi întinse mâna cu palma ridicată către bunicul său.

— Ajunge. Doar nu vorbeşti serios? Nu eşti chiar atât de prost.

— Poftim?

— Nu te preface că nu ai auzit ce-am spus.

Încă nu m-ai văzut vorbind aşa înainte, dar poate că a venit timpul. Privi spre Jorim.

— Retrage-te şi calmează-te.

— Asta nu-i treaba ta, Keles. Plutea prin aer de multă vreme.

— Cred că te-ai certat destul pentru astăzi, Jorim.

Un şoc îl străbătu pe fratele său. Lacrimile i se adunară în ochi, iar în cuvintele sale se strecură amărăciunea trădării.

— Şi tu, Keles? Nimic din ce fac nu este suficient de bine. Sunt leneş, nu-mi fac treaba. Sunt distrat. Nu sunt disciplinat. Nu sunt ca tine.

— Jorim.

Fratele mai mic ezită, iar gura i se deschise şi i se închise de mai multe ori înainte ca mânia să piară din el.

— N-am vrut să spun asta.

— Ar fi trebuit, Jorim. Ar trebui să fii ca fratele tău.

Keles simţi cum furia începuse să-i clocotească fierbinte în piept. Se întoarse spre bunicul său.

— Nu, nu ar trebui. Eu ar trebui să fiu mai mult ca el.

Qiro îşi îndreptă spatele. Vocea-i deveni o şoaptă tăioasă.

— Mai precis, *cum* ai vrea să fii, *lyrkyrdin* Keles?

Simţi o agitaţie în stomac. *Tot într-o furie rece, ca asta, l-ai trimis şi pe tatăl nostru în ultima lui călătorie?* Folosirea titlului formal sublinia cât de mult mai avea de învăţat şi-i spuse cât de furios era acum bunicul lor.

— În pofida faptului că nu sunt decât Superior în rang, m-am dus oriunde m-ai trimis. Am învăţat tot ceea ce ai binevoit să mă înveţi. Am fost bun şi ascultător. Răsplata mea pentru toate astea ar fi fost să mă trimiţi pe *Lupul furtunii,* dar de ce nu mi-ai spus niciodată de ceasul dublu? Ai decis asta înainte să afli de ele, expunându-mă astfel riscului de a pieri, sau de a aduce informaţii nesigure, sau nu sunt atât de important încât să mi se spună şi mie de această descoperire? Ar fi trebuit să mă

ocup de calculele geometrice şi să mă pregătesc să folosesc acest dispozitiv.

— Deci tu crezi că eu te socotesc neînsemnat.

— Există vreo altă concluzie pe care aş putea s-o trag de aici?

Keles inspiră adânc.

— Nu sunt convins că ai încredere în vreunul dintre noi.

— Adică?

Îi răspunse Jorim.

— Adică tu ai optzeci şi unu de ani. Asta înseamnă că Ulan nu este, prin firea sa şi pregătire, capabil să preia conducerea de la tine. Nici fiii sau nepoţii tăi. Mai înseamnă că tatăl nostru, care ar fi putut să-ţi urmeze drumul, este dus demult. Keles, care ar fi cel mai potrivit să preia ştafeta de la tine, este trimis departe şi nu este instruit să poată face ceea ce ai putea face tu. Te plângi că tot ceea ce fac eu nu este bine pentru *noi,* însă şi tu faci la fel.

— Keles nu este pregătit să-mi ia locul. Iar *tu* eşti chiar şi mai departe de asta.

— Oh, da, m-ai putea înlănţui de vreun pupitru aici, însă nu mi-am închipuit vreodată că ai putea să mă pregăteşti.

— Aha, deci *ai,* totuşi, o mică bănuială asupra limitărilor tale. Nu-i rău.

Ochii lui Qiro se îngustară.

— S-ar putea să-ţi închipui că a venit timpul pentru ca o generaţie mai tânără să mă înlocuiască, numai că eu am uitat mai multe decât vei şti tu vreodată.

— Dar dacă uiţi totul fără să ne fi învăţat ceva?

— Gata, amândoi, reveni Keles şi îi aruncă o privire fratelui său. Pot vorbi şi eu pentru mine, mulţumesc.

— Atunci vorbeşte.

Qiro şi Jorim se uitară unul la altul, când vorbele lor răsunară deodată.

— O voi face, începu Keles, îndreptându-se de spate. Este de la sine înţeles, bunicule, că Jorim este mult mai potrivit pentru expediţia *Lupului furtunii* decât mine. E adevărat, eu am petrecut mai mult pe mare decât el, însă nu cu mult mai mult. Trimiţi *Lupul furtunii* în necunoscut, unde vor fi descoperite noi plante, animale şi oameni. Nu-mi pasă că ţie nu-ţi pasă de toate astea. Prinţul însă le preţuieşte, naţiunea la fel, iar Jorim este

mult mai bine pregătit decât mine să aducă aceste informaţii noi. Eu pot face ridicări topografice şi calcule, însă el poate *descoperi* lucruri. Doar nu eşti atât de smintit încât să laşi furia faţă de el să compromită ceea ce ar putea fi expediţia vieţii, pornind-o fără el, nu-i aşa? Furia ta e stârnită de faptul că voi doi sunteţi atât de asemănători, este izbitor de evident pentru toată lumea, în afară de tine.

— Chiar aşa? Tu ce ai face?

Qiro se întoarse pe jumătate şi gesticulă spre hartă.

— Ai prelua tu totul de la mine? Ai munci în locul meu, m-ai şterge la gură şi la fund, m-ai conduce prin senilitatea mea?

— Nu, *dicaikyr.* Aş învăţa de la tine. Aş face tot ce-mi ceri, asigurându-mă că munca ta va dăinui în veci.

— Oh, desigur, Keles, oare de ce m-am gândit eu altfel?

Glasul lui Qiro se înălţă dramatic.

— Ai tot învăţa de la mine până când odrasla aia de negustor te-ar îndupleca să-i dai secretele familiei noastre. Pe mine nu mă prosteşti.

Obrajii lui Keles luară foc.

— Majiata nu mai e o problemă. A fost trimisă de aici, *pentru binele familiei.*

— Chiar aşa?

— Chiar aşa!

Keles descoperi că-şi ţinea pumnii strânşi şi se forţă să-i deschidă.

— Nu am nici o intenţie să te dau la o parte. Ştiu că *nici nu* te-aş putea înlătura. Doresc numai să-ţi pot continua munca.

Bătrânul dădu încet din cap.

— Vom mai vedea, vom vedea.

Jorim voia să intervină, însă Keles îl apucă de pieptul tunicii şi-l smuci către draperii. Făcu o plecăciune adâncă, trăgându-l şi pe Jorim după el, şi rosti încet.

— Înţelepciunea ta este de necontestat, bunicule. Îţi facem poftele şi voia.

Se ridicară în picioare, iar Qiro înclină puţin din cap spre ei.

— În aceste cuvinte vei găsi împlinirea sau damnarea, Keles. Mă rog să ai înţelepciunea de a le deosebi.

6
Ziua întâi, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Moraven Tolo se strecura printre puhoaiele de petrecăreţi cu uşurinţa cu care un fuior de fum îşi găsea drum printre frunzele unui copac. Acolo unde alţii ar fi văzut doar oameni defilând într-un exces de fineţuri, cu măşti, să le ascundă feţele, cu pene fistichii, să le coloreze costumele, şi cu straturi de machiaje, el vedea şuvoaie de energie. Uneori, gloata se mişca încet, cuprinsă parcă de un reflux puternic. Mişcându-şi umerii sau răsucindu-şi coapsele, străbătea mulţimile aproape neobservat.

Trecea printre oameni şi se afunda tot mai mult în oraş nu pentru că n-ar fi avut nici o afinitate cu cei care sărbătoreau. *Îi plăcea* Festivalul şi se bucurase de el de multe ori înainte. Chiar dacă Maestrul Jatan nu i-ar fi trimis vorbă, tot ar fi făcut călătoria în acest an foarte special. În el creştea un simţământ de nerăbdare, fapt care-l fascina, din moment ce credea că izbutise să depăşească astfel de stări.

Zâmbi în sinea lui. Se bucura de spectacol şi avea o înclinaţie spre lucruri grandioase. Pe drumuri, rătăcind dintr-un loc în altul, avusese rareori şansa de a întâlni aşa ceva, lucru bun, admise, pentru evoluţia lui spirituală şi pentru măiestria sa. Dar îi invidia pe petrecăreţi şi se întreba cum era, cu veacuri în urmă, pe când Imperiul încă exista. Ştia, fără nici o umbră de îndoială, că Festivalurile erau mult mai ostentative şi distractive pe atunci, iar dacă în loc să meargă pe străzile din Moriande s-ar fi putut întoarce înapoi în timp, în acele zile, ar fi folosit cu cea mai mare bucurie această posibilitate.

Festivalul Recoltei, cu excepţia anilor de foamete, era întotdeauna un monument al excesului. Munca pe brânci din timpul primăverii şi verii se transforma în burţi pline cu produsele proaspăt recoltate şi cufere gemând de banii proveniţi din vânzarea surplusului. Vinurile, puse la păstrat cu ani în urmă, erau îmbuteliate; cei mai buni berari se străduiau să producă bere fără cusur, iar articolele de lux, aduse în capitală de navele comerciale, adăugau un element de noutate

care încânta pe toată lumea. Peste toate, mai era şi afluenţa de vizitatori exotici, saltimbanci şi negustori, iar ochiul nu-şi găsea odihnă în haos şi zarvă.

Mulţimea se despărţi în două în preajma unui jongler, în timp ce un alt bărbat sufla flăcări lungi, aruncându-le spre cer. Copiii ţipau cu încântare, iar un căţeluş se puse pe lătrat de la picioarele stăpânului său. Mirosul de carne bine condimentată, întinsă la sfârâit, acoperea cu uşurinţă duhoarea amăruie a berii trezite, iar peste toate plutea râsul. Ici-colo, câte-o privire tăioasă mai fulgera în direcţia sa, însă nu le lua în seamă. Poate că aparţinea celui care-l rănise cu multă vreme înainte, însă Festivalul nu era un loc potrivit pentru păruieli din cauza unor vechi incidente.

Moraven îşi croi drum de-a lungul străzii aglomerate şi găsi în cele din urmă aleea căutată. La începutul ei, sus pe un perete, văzu un simbol – pentru aproape oricine altcineva ar fi părut o crăpătură triunghiulară deschisă în tencuială –, care-i spuse unde-l putea găsi pe Phoyn Jatan. Moraven nu era încă lămurit de ce nu fusese convocat mai devreme la *serrian,* dar se decise să nu pună sub semnul întrebării motivele maestrului său în această chestiune.

În timp ce unii dintre petrecăreţi mergeau în susul aleii, spre intrarea în stradă, Moraven o străbătu fără nici un incident. Aleea dădea într-o curte mică, iar o altă alee, cotind spre est, ducea spre o stradă mai mică, unde află numai câţiva amatori de festival. Spadasinul merse de-a lungul ei, apoi intră pe o poartă, într-o palisadă înaltă, de lemn.

Zidurile de lemn împrejmuiau un han mic, cu două etaje, cu o curte mărişoară în faţă. Firma pictată de la intrare înfăţişa un câine care făcea jonglerii, iar Moraven zâmbi. Maestrul lui Jatan se referise la Prinţul Nelesquin spunându-i câinele jongler. Moraven se îndoia că proprietarul hanului cunoştea semnificaţia numelui şi aprecie umorul Maestrului.

Vreo zece tineri, bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi în pantalonii şi cămăşile negre de spadasini începători, se lungiseră peste tot în curte. Geias se număra printre ei, însă nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut pe Moraven, în afară de o clătinare fugitivă din cap. Ceilalţi se străduiră să pară că nu-i dădeau nici o atenţie, însă le surprinse privirile şi auzi sâsâitul care anunţa începerea unor şuşoteli pe când urcă cele trei trepte spre o

verandă scurtă. Se aşeză pe o bancă de lângă uşă, îşi scoase cizmele şi luă perechea de papuci întinşi de un slujitor. Predă sabia unui alt slujitor şi apoi îşi coborî capul pe sub canatul jos al uşii şi trecu pe sub scările care duceau la etajul al doilea.

Se îndreptă din nou de spate în sala de mese. Nu era chiar atât de înalt încât să se lovească de bârnele de lemn ale tavanului jos. Pe partea cealaltă a încăperii se afla uşa spre camerele de dormit din spate. La stânga, se vedea cârciuma; birtaşul trăgea un şiroi de bere de orez într-o sticlă mică. Aşeză două cupe pe o tavă şi o fată tânără o duse la o masă aflată în celălalt capăt.

Cele două personaje aşezate acolo îl examinară pe Moraven cu prudenţă. Cel mai masiv dintre ei putea trece drept fratele geamăn al uriaşului întâlnit la drumul mare, dacă nu ar fi avut un plasture pe ochiul stâng. Celălalt era o femeie zveltă şi slabă, cu părul negru, lung, împletit într-o coadă prinsă cu o panglică roşie. Îl privi de sus până jos, apoi îi făcu un semn rapid din cap. Le răspunse cu o plecăciune scurtă, în maniera unui *xidantzu,* recunoscându-şi astfel tovarăşii de pribegie, apoi zâmbi întorcându-se spre bărbatul aşezat la masa de la baza scării.

— Binecuvântaţi fie cei Nouă Zei, Eron, arăţi bine.

Moraven se înclină spre el şi rămase aşa până când celălalt se ridică şi-i întoarse salutul.

— Cei de afară trebuie să fie de-ai tăi.

— Cei mai buni pe care-i poate oferi *serrianul* Jatan.

— Atunci am trecut printre cei mai buni spadasini din lume, unul dintre ei fiind fiul tău.

Eron, ale cărui şuviţe albe de pe frunte îl făceau să pară cu vreo cinci ani mai în vârstă decât Moraven, zâmbi.

— Au fost cei mai buni, până în clipa când ai ajuns tu în mijlocul lor.

— Eşti prea aspru cu elevii tăi.

— Iar tu îţi subapreciezi întotdeauna iscusinţa.

— Accept *asta* cu graţie, dacă mi-o spune bunicul tău, nu şi de la tine.

Moraven reduse distanţa dintre ei şi îi strânse mâna lui Eron.

— Mai avem timp de poveşti sau ne aşteaptă Maestrul?

Eron se uită în sus spre scări.

— Şi una, şi alta. Bunicul aşteaptă, iar eu am să fiu alături de tine. Păşeşte mai cu viaţă. A cam venit vremea să vezi şi asta.

Curiozitatea sa ajunsese la apogeu, iar Moraven urcă grăbit scările. Făcu un pas lateral, la capăt, să-l lase pe Eron să treacă, apoi îi adresă o plecăciune lui Phoyn Jatan. Maestrul spadasin era aşezat la o masă din apropierea ferestrei care dădea în curte. Moraven făcu plecăciunea adâncă şi o menţinu mult timp, până când maestrul tuşi.

Moraven zâmbi şi scoase dintr-o mânecă o altă sticluţă de *wyrlu.*

— Este o onoare pentru mine să mă aflu din nou în prezenţa voastră, *jaecaiserr* Phoyn Jatan.

Bătrânul se foi în jilţul lui, reaşezând pernele.

— Văd că nu-ţi pierzi timpul de pomană, Moraven. Altă licoare de prin Erumvirine?

— Mi s-a spus că aceasta-i din Ceriskoron, deşi clondirul are însemnele unui olar din Gria.

Moraven privi spre masa unde se aflau trei cupe goale.

— Văd că mi-aţi ghicit gândurile.

Bătrânul zâmbi uşor.

— „Învăţăcelul înţelept intuieşte dorinţele maestrului său.”

Eron se aşeză vizavi de Jatan.

— A dormit foarte bine noaptea trecută şi i-a povestit nevestei mele de tonicul magic primit de la un *bhotcai.* Dacă n-ar fi fost Festivalul, nici nu l-ar fi luat în seamă.

Moraven se aşeză pe scaunul orientat înspre curte şi turnă în cupe trei măsuri egale.

— Bucuria Festivalului să se scoboare asupra voastră.

— Şi a ta.

Cei trei bărbaţi băură, apoi Moraven reumplu cupele însă rămaseră neatinse de data asta.

— Nu mă aşteptam să mă convocaţi din nou.

Jatan dădu încet din cap.

— Mă gândeam să te chem după cea de-a patra zi, însă în dimineaţa asta s-a întâmplat ceva la *serrian.* S-ar putea să-ţi mai adaug o povară pe umeri, Moraven.

Spadasinul îşi lăsă mâna pe mâneca bătrânului şi fu surprins să vadă cât de slab şi firav părea braţul lui.

— Aşa cum a spus Maestrul vostru, „este o povară dacă nu-i privită ca o provocare, numai un smintit acceptă poveri”.

Phoyn privi spre Eron.

— Vezi, îşi aminteşte chiar şi de lecţiile cele mai vechi.

— A fost cel mai bun elev al tău, bunicule…

Moraven se încruntă.

— Acum cine-şi subapreciază îndemânarea, Eron? Nici nu mă pot gândi că…

Mâna bătrânului se înălţă spre a-l face pe Moraven să tacă.

— E bine că-ţi aminteşti vechile lecţii, pentru că nu mai predau. Eron este *dicaiserrm serrianul* Jatan. Geias va continua şcoala noastră. Ei se descurcă bine şi ar fi o binecuvântare dacă ar găsi un alt elev ca tine.

Moraven ar fi protestat în alte circumstanţe, însă privirea pe care i-o aruncă Phoyn îl făcu să renunţe. Bătrânul fusese maestru spadasin mai mult timp decât vârsta Principatului Nalenyr. În venele sale curgea doar sânge, care-i oferea aceeaşi longevitate de care se bucurau Moraven şi Eron, însă măiestria sa în arta magică a mânuirii spadei îl menţinuse în timp. Oricine i-ar fi privit pe Phoyn şi Eron ar fi putut crede că Eron era nepotul său, sau chiar strănepotul său, deşi Moraven ar fi fost foarte surprins dacă între cei doi era o distanţă mai mică de nouă generaţii.

Înainte ca Phoyn să fi putut continua, un tânăr îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de mătase albi, imaculaţi, cu cămaşă şi o tunică ornată cu roşu, îşi făcu apariţia în curte. O centură roşie îi încingea tunica şi susţinea o sabie băgată într-o teacă stacojie. Avea cizme de piele albă, pe care erau cusute fâşii galbene şi roşii într-un model care sugera flăcările. Broderiile roşii pe mâneci şi de-a lungul pieptului hainei urmau acelaşi tipar. Bine proporţionat, cu un chip cu trăsături aristocratice, se opri după poarta de la intrare şi-şi puse pumnii în şolduri.

Se uită în jur, la elevii lui Eron care se adunau în grabă. De centurile lor atârnau săbii de lemn, pentru antrenament. Tânărul schiţă un gest din cap, apoi privi în sus, spre fereastră. Ochii i se îngustară, iar vorbele-i ieşiră încărcate de dispreţ:

— Iarăşi dau de elevi acolo unde mă aşteptam să găsesc un maestru.

Nările-i fremătară o clipă, apoi îşi lăsă braţele să-i cadă şi făcu o plecăciune bine cumpănită, nici prea scurtă, nici prea adâncă.

— Eu sunt Ciras Dejote. Am venit din Tirat, de la *serrianul* Foachin. Am învăţat acolo tot ce se putea învăţa şi am fost trimis la Moriande, să mă antrenez cu un maestru.

Moraven se încruntă.

— Lăsat să pribegească în căutarea altui maestru?

Jatan dădu din umeri.

— S-ar putea să fie mai înapoiaţi prin Tirat, nu ştiu.

Eron se ridică şi arătă cu capul spre cei din curte.

— Mi-ai dezonorat elevii în această dimineaţă. N-ai catadicsit să lupţi cu ei.

— Am înaintea mea nişte copii.

— Nu de ei vorbim.

Eron bătu din palme.

— Dobyl, începi tu.

Unul dintre cei mai prizăriţi dintre elevi părăsi şirul, trăgându-şi sabia de lemn cu o mişcare fluidă şi trecând în prima poziţie Cobra. Sabia se ridică şi apoi se abătu din flanc, într-un atac spre ochi, apoi brusc în jos, lovitură pregătită să frângă umărul stâng al lui Ciras.

Tânărul îşi răsuci umărul de sub lovitură, apoi fanda spre elevul lui Eron. Cotul stâng al băgăreţului ţâşni în sus cu o viteză uluitoare, lovindu-l pe Dobyl la baza nasului. Sângele ţâşni, pătând una dintre mânecile cămăşii, iar trosnetul osului îl făcu pe Eron să tresară. Preţ de o clipă, Dobyl se clătină, apoi căzu acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Ciras îi luă sabia de lemn şi începu să atace. Pară o lovitură, apoi îl izbi în faţă, cu mânerul sabiei de antrenament, pe elev. Răsucindu-se, făcu un salt evitând un atac de jos, apoi, fără prea mare efort, îl păli razant peste cap. Următoarea era o fată, trecând din poziţia Tigrului la Dragon, însă atacul din Scorpion al lui Ciras o izbi ascendent şi i se opri în cot. Fata scânci şi sabia-i căzu dintre degetele încremenite.

Următorul elev ţâşni din spatele ei şi se întinse pentru o lovitură joasă cu vârful spadei. Lama de lemn îl izbi pe Ciras în coapsa stângă, însă pivotă rapid pe piciorul drept, intrând în punctul mort al fandării înainte ca elevul să-şi fi putut reveni. Dacă spadele ar fi fost de oţel, lovitura pe care o luase l-ar fi

încetinit, însă tot ar fi putut să-şi coboare tăişul peste gâtul adversarului său. Din moment ce spadele erau de lemn, Ciras se alese cu o vânătaie, adversarul rămase cu capul pe umeri, iar tiratianul putea acum să-l înfrunte pe Geias.

Fiul lui Eron făcu un pas înapoi şi se lăsă în poziţia Scorpion. Ciras contracara cu poziţia Tigrului, aşa că Geias trecu în cea de Călugăriţă[2]. Ciras bătu nerăbdător din piciorul drept, cerând atacul, iar elevul se mobiliza pentru a răspunde la provocare.

Moraven se ridică în picioare şi-l prinse pe Eron de mână.

— Fiul tău ştie că este mai bine să nu atace.

Eron îşi ridică mâna.

— Fiul meu îşi cunoaşte datoria. Priveşte.

Băiatul sări un pas în lateral, apoi şarjă înainte cu lovituri de la stânga sus spre dreapta, jos, apoi în cruciş şi din nou jos. Repetă tiparul atacului de trei ori, iar Moraven se pregăti să-l vadă pe Geis dat de pământ la fel de uşor ca şi ceilalţi înaintea lui. Deşi era mai bun, repetarea tacticii însemna că Ciras ştia la ce trebuia să se aştepte. *Tigrul se va transforma într-un Scorpion, iar pe Geias îl va lovi exact la coaste.*

De parcă ar fi extras strategia atacului direct din mintea lui Moraven, Ciras se deplasă spre stânga şi iniţie tranziţia formelor. În momentul când Geias îşi încheiase lovitura în diagonală, nou-venitul era în poziţie de luptă. Când sabia băiatului va aluneca de-a curmezişul pentru lovitură, lama lui Ciras se putea avânta înainte, exploatând faptul că tânărul Jatan se descoperise.

Dar şi Geias cunoştea tactica lui Ciras. În loc de lovitura în diagonală, el schimbă mâna în care ţinea sabia, din dreapta în stânga, şi pivotă pe piciorul drept. Sabia de lemn se ridică înainte şi reveni pentru o lovitură joasă, menită să-l spintece pe Ciras. Cum băgăreţul îşi iniţiase propriul său atac, nimic altceva decât un miracol i-ar mai fi permis să pareze o lovitură care l-ar fi ucis.

Ciras îşi smuci trupul, atacând sus cu călcâiul piciorului drept. Se îndreptă şi apoi se răsuci, iar abdomenul îi trecu pe sub lama lui Geias. Îndoindu-și încheietura în acelaşi timp, reuşi să arunce sabia adversarului, apoi căzu cu toată

---

[2] Insectă carnivoră mare, de culoare verde-cafenie, cu picioarele din faţă în formă de cange, care-i servesc la prinderea przii *(Mantis religiosa).*

greutatea pe spate. Înainte ca Geias să apuce măcar să-şi revină din impulsul atacului, Ciras îşi înfipse sabia în gleznele lui, doborându-l la pământ. De parcă ar fost îmboldit de propria sa armă, sări din nou în picioare şi îndepărtă cu aroganţă sabia lui Geias de lângă el.

Eron se uită spre Moraven.

— Ai văzut şi tu?

În timp ce Moraven clătina încet din cap, Phoyn chicoti sec.

— *A simţit.*

— Da, am simţit.

Moraven se aşeză. Atunci când Ciras lovise cu călcâiul şi se răsucise. O străfulgerare, o furnicătură. Îi amorţise pielea şi-i pătrunsese în carne cu înţepăturile ascuţite de membru amorţit, revenit încet la viaţă. Simţise, simţise din plin.

Din Ciras ieşise *jaedun,* într-un val foarte puternic.

Moraven se încruntă.

— Ce grad spunea că are?

— *Lirserrdin.* Maestrul său îl considera Superior.

Phoyn expiră încet şi părea să se dezumfle puţin.

— Nu cred că Maestrul său ştia cât de avansat este elevul său, ci doar că era mai răsărit decât mulţi alţii. Dacă ar fi avut cea mai mică bănuială, nu l-ar fi trimis de acolo. Să ai pe cineva atât de versat aduce o mare onoare şcolii.

— Atunci înseamnă că va aduce onoarea asupra *serrianului* Jatan.

Eron scutură din cap.

— Eu sunt un Maestru spadasin, Moraven, însă nu şi Mistic. N-am ce să-l învăţ.

Moraven se întoarse şi privi spre bătrân.

— Doar nu vă gândiţi să-l antrenez eu! Nu sunt profesor, nu am şcoală.

— Nu de şcoală are el nevoie. Fruntea bătrânului se încreţi. Ai venit la mine deja antrenat, iar eu te-am condus pe calea cea bună. „Călătoria este pe răscruci alese deja, nu pe drumeaguri nestrăbătute.”

Însă există drumuri pe care n-ar trebui să se aventureze. Atingerea stării de *jaedunto* avea avantajele sale, atât în privinţa modului de manifestare a magiei, cât şi a longevităţii oferite. Dar putea însemna şi un preţ îngrozitor, pentru că avea tendinţa de a distila personalitatea unui *jaecai.* Dacă cineva era

milos şi amabil, paşnic, aceste trăsături se accentuau. *Dar dacă, pe de cealaltă parte, este arogant şi doritor de faimă, îl va umple de amărăciune.*

Sabia de lemn azvârlită de Ciras pe verandă ajunse acolo păcănind.

— Am nevoie de un maestru, Eron, din *serrianul* Jatan. I-am înfrânt pe cei mai buni elevi ai tăi. Mă accepţi?

Moraven privi spre Phoyn.

— Mă puneţi să fac şi asta, ca supliment la ceea ce mi-aţi cerut deja?

Bătrânul înălţă din umeri.

— Să ai un însoţitor nu poate să-ţi facă prima sarcină mai grea sau mai periculoasă.

— Doar nu vă aşteptaţi să consider această perspectivă una comodă, nu-i aşa?

— Nu, sper să nu te simţi deloc comod.

Bătrânul îşi ridică pocalul cu *wyrlu.*

— Neplăcerea pe care o simţi acum ne va fi rezervată tuturor, dacă dai greş în vreuna dintre sarcini. Pacea Festivalului fie cu tine, Moraven Tolo, şi fie ca zeii să se îndure de viitorul tău.

7

Ziua a 2-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Keles ignoră mârâitul „pleacă de-aici” şi intră în camera fratelui său. Jorim îi aruncă o privire furioasă, însă, reflectată în oglindă, îşi pierdu o parte din forţă. Tânărul Anturasi se chinuia să-şi înnoade cravata de mătase aurie, dar nu numai asta-i alimenta proasta dispoziţie. Keles ştia asta, după cum mai ştia că trebuia să lămurească anumite chestiuni cu fratele său, altfel petrecerea din acea seară va fi un dezastru mai mare decât promitea deja să fie.

— Lasă-mă să te ajut.

— Mă descurc şi singur.

— Da, însă nu înainte de prima zăpadă, ceea ce înseamnă că vei întârzia la petrecere.

Jorim mârâi.

— Şi-aşa nu vreau să merg.

Keles îşi lăsă mâna pe umerii fratelui său şi-l răsuci încet spre el.

— Dacă nu mergi, le vei dezamăgi pe Nirati şi pe mama noastră. Amândouă s-au străduit din răsputeri să aranjeze compromisul care ţi-a permis să-ţi păstrezi barba şi pletele. Ştiu că nu te-ar deranja să-l superi pe bunicul, însă sentimentele lor trebuie respectate.

— Desigur. Să le respectăm sentimentele, însă nu şi pe ale mele.

Jorim îşi lăsă palmele să-i alunece de-a lungul cravatei, însă ele se strânseră încet în pumni.

— De ce întotdeauna contează sentimentele tuturor, iar ale mele nu?

Keles luă cravata şi o legă la gulerul înalt şi apretat al cămăşii fratelui său.

— Prin asta te întrebi de ce nu-ţi sunt respectate sentimentele. Îmi pare rău că te-ai simţit trădat.

— Nu, nu-ţi pare rău. Ştiai că o să mă doară.

— Corect, dar ştiam şi că trebuia să te împung ca să te opreşti. Te-am trădat, da, însă te-am împiedicat, de fapt, să te trădezi singur.

Jorim se încruntă.

— Ai citit asta în mintea mea, nu?

— Nu glumi. Pot să-ţi ating mintea numai atunci când ne concentrăm amândoi şi comunicăm, ştii doar. Spre deosebire de bunicul, eu nu pot vedea mai mult decât ce eşti dispus să arăţi. Nici nu am această dorinţă. Îţi respect prea mult simţămintele şi te respect pe *tine* la fel de mult.

— Mă respecţi, nu?

Keles oftă încet. Imediat ce plecaseră de la bunicul lor, Jorim se îndepărtase de el.

— Ştiu că te-am trădat, însă este ceva mai mult de-atât. Ce se întâmplă?

Jorim îşi ridică braţele, îndepărtând mâinile fratelui său, apoi se întoarse pe jumătate spre oglindă.

— Ţi-ai bătut joc de mine în faţa bătrânului.

— N-am făcut aşa ceva.

— Nu, bineînţeles că nu, din punctul tău de vedere.

Jorim străbătu încăperea minusculă şi se prăbuşi într-un scaun care aproape se răsturnă pe spate.

— Keles cel înţelept şi prudent. Bunicul îmi va lăsa *Lupul furtunii* doar pentru că *tu* i-ai sugerat asta, nu pentru că aş merita, şi chiar merit.

— Atunci? Primeşti ceea ce voiai.

— Nu înţelegi, exclamă Jorim şi lovi cu pumnul în braţul scaunului. De ce nu mă asculţi? Aş face treabă bună pe *Lupul furtunii?* Bineînţeles că da. Vorbesc de două ori mai multe limbi decât tine şi le învăţ destul de uşor. Am un catalog al animalelor pe care le-am văzut şi mă pricep foarte bine să le desenez atunci când nu pot aduce acasă exemplare. Îl cunosc pe *bhotcaiul* tău şi am lucrat cu o parte din echipaj înainte. Sunt perfect potrivit pentru expediţie şi ar *trebui* să merg, însă am vrut ca bunicul să mi-o lase mie pentru că *eu* am pledat, nu tu.

Keles îşi apăsă vârful degetelor pe frunte.

— Nu are nici un sens, Jorim. Vei merge. Asta contează!

— N-ai ascultat deloc?

— Ba da, dar tu?

Keles dădu din sugestiv din cap, apoi îşi lăsă mâinile jos şi-şi deschise palmele.

— Aici se petrece cu totul altceva. Ţi-e teamă, într-un fel, că bunicul te va ţine aici şi te va supune, cum a făcut cu unchiul Ulan? Asta-i?

Jorim dădu nesigur din umeri.

— Nu. Nu m-am gândit la asta. Mulţumesc că mi-ai spus.

— Jorim, ştii că n-ar putea face asta. Eşti prea puternic pentru el ca să te supună.

— Chiar crezi? Cu adevărat?

Keles dădu din cap.

— Da. Ar încerca el, dar tu l-ai sfida. Ar fi de parcă fiecare aţi trăi în cele Nouă Iaduri contopite.

— Eh...

Faţa lui Jorim se însenină o clipă, apoi se întunecă din nou.

— Dacă nu-i asta, de ce altceva te temi?

Fratele său îi aruncă o căutătură urâtă, apoi se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi. Mătasea tunicii şi pantalonii foşniră în mişcare.

— Mă tem că dacă Qiro te trimite pe tine, te vei pierde, ca şi tatăl nostru.

— Poftim?

Jorim privi în sus, iar trăsăturile i se înăspriră, în timp ce ochii i se umezeau.

— Am încercat să-ţi salvez viaţa plecând eu în expediţie.

Keles scutură din cap.

— N-ai motive să crezi că bunicul m-ar trimite departe ca să pier. Doar nu crezi că i-a făcut asta tatei.

— Am motive şi chiar cred, Keles.

— Nu erai destul de mare ca să ţii minte asta...

— Nici tu. Aveam doi ani, tu cinci. Nu mi-l amintesc pe tata. Tu şi Nirati, da, iar ea spune că eşti leit el. Şi alţii mi-au spus că-i semeni foarte mult, cu o singură diferenţă. Bine, poate două. În primul rând, tu nu te iei de piept cu bătrânul, cel puţin până acum.

Keles oftă.

— L-am mai înfruntat şi altă dată.

— Bineînţeles că da. I-ai spus că o hartă desenată de tine nu-i destul de bună.

— Nici nu era.

— Spunându-i că nu era bună înainte să-ţi reproşeze el nu înseamnă că l-ai înfruntat, punctă Jorim clătinând din cap. Eşti mult mai talentat decât era tata. Ryn *credea* că este egalul bunicului, poate că şi era. Însă tu eşti mai bun. Îl poţi depăşi pe Qiro, iar el nu poate tolera aşa ceva şi are de gând să încerce să te ucidă.

— N-are nici o noimă.

Keles îşi trecu degetele prin părul său negru, trăgându-l spre spate. Voia să contrazică ideea că bunicul lor putea fi atât de perfid, însă modul în care-l trata pe Ulan dovedea cât de împietrit putea fi bătrânul. *L-a ucis pe tata? Va fi „precum tatăl, aşa şi fiul”?*

— Are noimă, Keles. Eşti singurul capabil să-l înlocuiască şi să menţină afacerea familiei. Dacă-l depăşeşti, el ar putea cădea în uitare.

— Aşa ceva nu-i posibil.

— Nu? Prinţul Araylis ar fi trebuit să ne conducă, însă acum fratele său mai tânăr ocupă tronul. Câţi oameni îşi mai amintesc de el, sau de tatăl lor, Prinţul Jogisko? După nouă ani de prosperitate, Cyron a început să-i eclipseze pe amândoi. Se va întâmpla tot aşa şi cu Qiro, iar el se teme de asta.

— Uiţi un singur lucru, Jorim. Ce se va întâmpla dacă Qiro ajunge în starea de *jaedunto?* întrebă cu voce joasă.

— Nu-i posibil.

— Şi dacă a ajuns deja acolo? Uită-te la el. Ulan e mai tânăr, dar arată de două ori mai în vârstă. E adevărat că suntem cu toţii urmaşii Oamenilor Adevăraţi, aşa că trăim mai mult decât alţi muritori, dar şi noi îmbătrânim. El nu.

Jorim scutură neînduplecat din cap.

— *Jaedunto* se manifestă în multe lucruri, să fie şi în cartografie? Este legat de capacităţile fizice, nu de scrijelitul hârtiei. Qiro doar se menţine foarte bine. Unchiul Ulan arată aşa pentru că-l slujeşte pe bunic. Nu, bătrânul nu cunoaşte secretul nemuririi magice. Va trăi ceva mai mult pentru că nu-l vor nici în Ceruri, nici în Iaduri, însă tot va muri, iar tu vei fi mai măreţ decât el.

— Este evident că nu asta aşteaptă el, în nici un caz. Cu siguranţă, *crede* că este foarte bun în ceea ce face. Încă una dintre amăgirile sale.

Jorim ignoră comentariul.

— Mi se pare încredinţat că mai are încă optzeci şi unu de ani înainte, poate chiar mai mult.

— Să-l lăsăm să-şi închipuie ce vrea. Tot va muri până la urmă. Doar nu-i vreun viruk.

Jorim pufni.

— Prin toanele lui, este.

Chiar şi Keles izbucni în râs la asta.

— N-am să te contrazic. Dar în sinea lui tot ştie că este muritor. Dacă reuşim să fim la fel de pricepuţi ca el, putinţa noastră de a lucra îl depăşeşte, iar el înţelege. Dacă Nirati ar fi talentată, atunci…

— Dacă Nirati ar avea talent, ar distruge-o.

Keles clipi.

— Cum poţi spune aşa ceva? Este slăbiciunea lui. Tu sau eu a trebuit să ne certăm pentru a te trimite cu *Lupul furtunii.* Dacă ea i-ar sugera asta cu o şoaptă, te-ai trezi la bord atât de repede încât ţi s-ar tăia răsuflarea.

Jorim dădu încet din cap.

— O spun, frate, pentru că ea nu-i ameninţă poziţia. Nu are nici un talent pentru topografie sau pentru cartografiere, aşa că o iartă şi-i face toate mofturile. Mulţumeşte stelelor că ea n-are şi simţul mamei, altfel ar fi o răsfăţată fără de nici un folos. Asemănătoare cu Majiata.

— Nu încerca să abaţi subiectul.

Keles se apropie de fratele său şi luă din nou cravata.

— Deseară, bunicul va anunţa misiunile noastre.

— Înspre gloria lui. Hei, nu atât de strâns.

— Scuze.

Keles slăbi mai mult nodul.

— Vom anunţa că pleci cu *Lupul furtunii…*

— *Ştii* deja asta, sau e o speculaţie? Ai pus-o pe Nirati să vorbească cu el, nu-i aşa? întrebă cu ochii mijiţi

— Crede că-ţi datora un serviciu, zâmbi Keles. Mi-a făcut şi mie unul, gonind-o pe Majiata.

— Ce-a spus că te va pune să faci?

— Nimic.

Keles clătină din cap, termină de făcut nodul şi-l bătu cu palma pe piept.

— Când i-a cerut un indiciu, el a devenit brusc ursuz şi a refuzat să-i spună.

— Probabil că te va ţine pe aici şi va găsi căile de a-ţi face viaţa amară.

— Te rog, spune-mi că nu i-ai ghicit gândurile.

— Aşa cum ai spus, asta necesită cooperare, iar el şi eu în mod sigur nu cooperăm.

Jorim se întoarse şi se uită în oglindă. Făcu o serie de ajustări mărunte nodului legat de fratele său, apoi zâmbi.

— Mulţumesc, nu m-aş fi descurcat fără tine.

— Da, însă ştii că nu-i valabil şi cu *Lupul furtunii.*

— Cum ai pus asta la cale? se încruntă Jorim.

— E uşor. Ţelul este special, iar ceasul dublu este componenta-cheie. Eu aş fi puţin mai rapid la efectuarea măsurătorilor şi la calcule decât tine, însă tu ai o calitate foarte specială, care mie-mi lipseşte. Ce-ai face dacă ceasurile nu ar mai funcţiona?

Bărbatul mai tânăr îşi închise ochii o clipă, apoi dădu din cap.

— Ei, bine, aş folosi, din când în când, o clepsidră cu apă, doar ca să văd dacă ceasurile măsoară corect timpul. Aş ţine evidenţa vitezei şi direcţiei şi aş reveni cu nava pe puncte de control, să am informaţii în ambele direcţii şi să pot socoti viteza curenţilor. Apoi aş căuta un *gyanridin* care să mă ajute să le repar.

Keles zâmbi.

— Vezi, deja te-ai gândit la ce-ai putea face. Eu nu mi-aş da seama. Talentul meu funcţionează pentru calcule şi desenarea hărţilor. Nu sunt la fel de adaptabil situaţiilor ca tine. Îţi mai spun ceva. Ştiu de ce tu şi bunicul vă daţi cap în cap, de parcă aţi fi berbecii cu coarnele spiralate pe care i-ai văzut la Tejanmorek.

— Oh, chiar aşa? De ce?

— Ai spus că bunicul s-ar teme de mine pentru că-i amintesc de tata.

— Nu sunt singurul care gândeşte aşa.

Keles îl petrecu pe după umeri pe fratele său şi-l răsuci din nou.

— Voi vă luptaţi atât de mult pentru că-i aminteşti de el însuşi.

— Poftim? Te-ai smintit.

— Nu, deloc. Ştii poveştile despre el la vârsta ta. A călătorit, a făcut ridicări topografice şi i-a adus tatălui Prinţului la fel de multe lucruri ca tine, spuse Keles cu un zâmbet uşor. Doar atât că el n-a ajuns atât de departe, n-a văzut atât de multe, n-a adus nici pe departe ce-ai adus tu. De fapt, a făcut o singură călătorie îndelungată, spre nord-vest, şi a fost un eşec. Apoi a murit tatăl lui, iar bunicul a fost adus în această cuşcă aurită. Libertatea pe care o avusese a dispărut de atunci.

Jorim făcu o jumătate de pas înapoi.

— Iar tu te aştepţi să fii încătuşat aici o viaţă, nu-i aşa? *Lupul furtunii* ar fi fost cea mai măreaţă aventură a ta, marea ta evadare.

— Poate. Ar fi putut fi şi cel mai mare dezastru al meu. Într-un fel, ar fi fost mai bine. După o expediţie de coşmar, Anturasikun ar arăta foarte ademenitor.

— Dar nu urăşti ideea de a-ţi petrece restul vieţii aici, închis? Nu te-ar ucide?

Keles dădu din cap.

— Nu mă va ucide. *Însă te-ar* ucide pe *tine, frăţioare.*

— Ai fi ca şi mort. Hărţile care le-ar permite altora să meargă mai departe decât oricine înainte ar fi creaţiile tale, dar tu vei rămâne legat de peticul ăsta de pământ numit Moriande, răspunse Jorim, încruntându-se puternic.

Keles simţi cum o mână îi sfâşia inima. Un prizonierat în turnul familiei îl înspăimânta. Desigur, situaţia aducea cu sine protecţie, însă siguranţa fără libertate nu era de nici un folos. *Să nu mai priveşti niciodată un apus de soare, la munte, sau să vezi păsările cu pene viu colorate prin junglă...*

— Va trebui să aduci tu lumea la picioarele mele, Jorim. Asta mi se va cere. Dacă avem noroc, tu şi cu mine vom deveni *jaecaikyr* şi vom trăi mult şi bine. Poate că Prinţul ne-ar lăsa să stăm aici cu schimbul, fiind fiecare ochii şi urechile celuilalt prin alte părţi, aducând lumea aici. Dar dacă nu va fi aşa, atunci va trebui să depind de tine, de copiii tăi, de ai mei şi, poate, chiar şi de ai lui Nirati, să faceţi asta pentru mine. Este o posibilitate pe care sunt dispus s-o accept, pentru binele familiei noastre şi al naţiei.

— Mă cocoloşeşti din nou, frate? întrebă Jorim cu un zâmbet, apoi făcu din mână înspre uşă. Ştiu că asta s-a întâmplat în camera hărţilor. Dintotdeauna a fost aşa. Nirati îi

abate atenţia bunicului, iar tu faci apel la raţiune. Mă înnebuneşte de-a binelea, însă ştiu că trag foloase.

Keles se întinse şi-l apucă de o şuviţă de păr.

— Da, tragi foloase şi ne faci să lucrăm din greu, ştii?

— La asta sunt buni fraţii mai mici. Aşa spun toate poveştile.

— Acolo ai prefera să fii unic.

Keles ieşi primul din cameră.

— Un lucru însă pentru astă seară. Te rog, fără certuri. În ochi mai ai încă sânge, iar vânătaia nu ţi se potriveşte cu tenul tău natural.

— Da, purpuriul nu-i foarte imperial, iar marginile galbene nu au chiar nuanţa aurului.

Mâna lui Jorim coborî grea pe umerii săi şi-l strânse.

— Nu te teme, frate, mă voi comporta pe cât pot eu de bine. Dacă ceea ce mi-ai spus este adevărat, nu vreau să-i dau bunicului prilejul de a se răzgândi.

— Bine, spuse Keles cu un oftat zgomotos. E seara lui. Îl vom lăsa să-şi facă mendrele şi va fi perfect.

8

Ziua a 2-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Nirati descoperi că avea dificultăţi la respiraţie şi nu era doar din pricina corsetului în care fusese legată. Era deja o femeie zveltă, iar corsetul fusese folosit să-i subţieze şoldurile într-o circumferinţă imposibil de redusă. Slujnicele i-l strânseseră tare, avertizând-o: „Domniţă, fetele nu trebuie să mai respire, din moment ce toţi bărbaţii vor crede că v-a pierit răsuflarea datorită lor.” Izbucnise în râs, iar slujnica se folosise de expiraţia ei pentru a strânge şi mai tare.

Nirati privi Sala Mare de Bal din turn, numai pe jumătate plină, şi se simţi puţin ameţită. Culorile serii erau purpuriul şi auriul – purpuriu pentru Prinţ şi auriu pentru familia Anturasi. Ea, fraţii ei, verişorii, mama şi bunicul purtau aproape toţi robe aurii, tunici şi pantaloni ornamentate cu panglici purpurii. Prinţul şi suita lui inversaseră combinaţia de culori, iar ceilalţi puteau îmbrăca ce pofteau ei, cu elemente purpurii şi aurii, pentru a-şi declara legăturile cu familia sau Coroana.

Sau în funcţie de ce impresie doresc să lase.

Prinţul, deşi nu era încă prezent, făcuse deja senzaţie. Permisese unora dintre gărzile sale keru să staţioneze la poarta turnului, la uşa principală şi la intrarea în sala de bal. Recrutate dintre femeile care au părăsit Helosunde după ocupaţie, keru juraseră credinţă casei regale naleniene, renunţând la căsătorie şi copii, ducând o viaţă ascetică, în antrenamente şi misiuni de pază. *Şi ritualuri ciudate, dacă zvonurile şoptite se adevereau.*

Fără nici o excepţie, femeile îşi purtau părul auriu legat cu o panglică albă, jelind pierderea ţării natale. Deşi erau destul de arătoase, doar puţine dintre ele ar fi putut fi descrise drept frumoase, pentru că trăsăturile lor erau la fel de dure ca trupurile, iar privirile lor pătrunzătoare nu aveau nici un pic de căldură. Fiecare avea o spadă şi un arc, însă erau politicoase şi pline de respect, deşi Nirati se întreba dacă-şi vor păstra atitudinea când va apărea Prinţul din Deseirion.

Sala de bal dreptunghiulară avea un şir de ferestre înalte de-a lungul peretelui dinspre apus, care permiteau o privelişte minunată a cerului nopţii. Pe partea opusă, la stânga intrării, fuseseră întinse mesele şi încărcate cu felurite bunătăţi. Neguţătorii şi afaceriştii care voiau să obţină anumite favoruri de la Anturasi, oferiseră din belşug vinuri, brânzeturi şi mâncăruri exotice. Preferinţele bunicului ei pentru bucatele puternic condimentate fuseseră satisfăcute la masa din mijloc, bucătarii preparând şi aducând feluri care umpleau aerul cu arome delicioase, la fel cum muzicanţii din colţul sud-vestic răspândeau în aer sunete blânde.

În timp ce studia încăperea, privirile-i fură atrase de platforma care se întindea pe toate laturile, înălţată cu aproape cinci metri deasupra podelei. Era lată de doi metri, exceptând colţul din sud-est, unde se transformase într-o scenă triunghiulară, şi avea balustrade aurite, care-i despărţeau pe cei de sus de restul. În colţul sud-estic se aflau un jilţ şi o măsuţă, între două gărzi keru. Bunicul îşi va face apariţia prin uşa din peretele estic şi tot de acolo va anunţa, la un moment dat, expediţia *Lupului furtunii.*

Zâmbi uşor, ştiind că anunţul îl va bucura pe Jorim dincolo de orice închipuire. Era doar îngrijorată că bunicul, din interes, sau în mod deliberat, va face în aşa fel încât să-l enerveze. Deşi îşi iubea nespus fratele, îi cunoştea şi temperamentul, iar sărbătorirea bunicului nu era locul potrivit pentru izbucniri.

Se înfioră, pentru că orice ieşire ar fi putut face mult mai mult decât să strice petrecerea. Nu-şi amintea ospăţul de la împlinirea de către bunicul ei a şaizeci şi trei de ani, însă Qiro şi Ryn Anturasi sfârşiseră prin a striga unul la celălalt. Din câte auzise, Ryn nu făcuse decât să se apere. Faptul că în ziua următoare fusese trimis cu *Lupul valurilor,* fără măcar să schimbe vreun cuvânt cu tatăl său, după care dispăruse pentru totdeauna, făcuse să circule zvonul că bătrânul Qiro îl ucisese.

Nirati privi spre mama sa şi zâmbi. Siatsi Anturasi purta o robă de aur, cu fâşii largi, albe, la tiv, mâneci şi margini, strânsă cu o eşarfă purpurie. Mai înaltă decât Nirati, deşi nici pe departe cât vreuna dintre keru, mama ei se transformase dintr-o fetişcană zveltă într-o femeie matură fără să-şi piardă nimic din frumuseţe. Îşi purta părul negru strâns în sus şi-l prinsese cu ace aurii. Faţa şi-o acoperise cu pudră albă şi

folosise aur pentru a adăuga o sclipire de pistrui pe obraji şi nas. Auriul îi evidenţia pleoapele şi buzele, oferind-i un aspect de statuie de alabastru care prinsese viaţă.

Mama ei era o femeie interesantă, pentru că reuşise să izbândească în interiorul a două familii dominate de patriarhi puternici. Familia sa, Isturkenii, fusese una de negustori bogaţi, care o măritaseră cu Ryn Anturasi în speranţa că vor obţine unele avantaje de la Qiro. Continuaseră să se îmbogăţească până la moartea tatălui ei, când fratele ei mai mare, Eoarch, preluase afacerile. Patima lui pentru jocuri se întinsese însă dincolo de mesele de joc şi pierderea încărcăturilor şi a navelor adusese familia în pragul ruinei.

Când Ryn murise, se aşteptaseră ca Siatsi să devină ţiitoarea lui Qiro, însă ea refuzase şi se întorsese la familie, punând piciorul în prag în faţa lui Eoarch, pentru a salva prestigiul companiei lor de comerţ. Se târguise cu Qiro pentru hărţi în schimbul acordării permisiunii ca nepoţii lui să-l viziteze şi să fie instruiţi. Nirati auzise chiar că mama ei devenise una dintre amantele Prinţului Aralys, în schimbul unor taxe vamale favorabile la anumite transporturi, însă nu se apucase niciodată să verifice cât de adevărate erau aceste cleveteli.

Ea şi mama ei munciseră din greu la pregătirea zilei de naştere şi la aplanarea tensiunilor dintre Qiro şi Jorim. Amândouă căzuseră de acord să acţioneze pentru binele lui, fără să-l consulte. Uneori, Jorim nu ştia ce era bine pentru el şi, în cele din urmă, ajungea tot la punctul lor de vedere.

Mai multe şuşoteli auzite din apropierea intrării o făcură pe Nirati să se întoarcă. Făcu asta încet, nu pentru că roba i-ar fi restrâns mişcările – în fond, mai târziu vor şi dansa –, ci pentru că tratarea cu stăpânire de sine a oricărei surprize constituia atributul unei gazde bune. Se pregăti pentru orice, de la vinul vărsat din greşeală, la apariţia lui Jorim, plin de sânge. Însă în pofida preparativelor ei, respiraţia i se opri în gât.

Gărzile keru de la uşă se trăseseră în lături pentru a-i face loc ambasadoarei din Viruk şi consortului ei. Era puţin probabil ca Ierariach, din Clanul Nessagia, să fi provocat doar ea şuşotelile. Ochii ei, ca abanosul, atrăgeau întotdeauna comentarii, la fel şi cascada de păr negru ca pana corbului, purtat despletit. Pe de altă parte, pielea ei de un verde-deschis făcea ca natura sa neomenească să fie evidentă. De înălţime

potrivită, alesese să îmbrace o rochie de un verde marin, care-i împlinea înfăţişarea. Concesia ei faţă de culoarea serii se prezenta sub forma unui ametist mare, încastrat în aur, purtat într-un pandantiv ca un păianjen, atârnat deasupra pieptului ei generos.

Însă consortul ei era *suficient* pentru a-ţi tăia respiraţia şi garanta coşmaruri. Dacă ar fi stat drept, ar fi avut cu uşurinţă doi metri şi jumătate, iar lui Nirati i se părea că, întinzând mâna, ar fi putut atinge podeaua platformei. Purta doar pantaloni şi o tunică fără mâneci care lăsa pe toată lumea să-i vadă plăcile osoase de pe mâinile lungi şi subţiri. Suprafaţa pielii se potrivea cu a ei pe gât, piept, pântec şi partea interioară a braţelor, iar pe restul corpului culoarea era de un verde-închis, inclusiv faţa. Părul negru era la fel de lung ca al lui Jorim şi putea fi aranjat la fel, deşi asta ar fi presupus împletirea lui pe toată lungimea spatelui. Degetele de la mâini şi picioare se terminau cu gheare ascuţite. Cârligele de la coate şi coarnele de pe cap nu păreau la fel de tăioase ca ghearele, însă când zâmbea, un şir de dinţi ascuţiţi, albi ca fildeşul, accentuau impresia că, deşi nu purta arme, era departe de a fi lipsit de apărare.

Nirati păşi înainte cu o grabă care îi permise să ajungă la cei doi viruki în acelaşi timp cu mama sa. Siatsi se opri la trei metri de ei şi făcu o plecăciune. Nirati o imită în adâncime şi durată – amândouă considerabile, ţinând cont de relaţiile oaspeţilor cu oamenii. Se îndreptară de spate şi zâmbiră.

— *Dicairoun* Nessagia, ne onoraţi cu prezenţa voastră.

Ambasadoarea zâmbi, dar nu fără un uşor efort.

— Am fost cât se poate de încântaţi să primim invitaţia de a sărbători viaţa celui care a recuperat atât de mult din ceea ce s-a pierdut din lume.

Nirati îşi menţinu surâsul. Auzind aceste cuvinte, majoritatea oamenilor credeau că ambasadoarea se referise la Urgie şi la pierderea contactului cu restul lumii după aceea, însă nepoata lui Qiro ştia despre ce era vorba. Cei din Viruk domniseră, cu milenii în urmă, peste un imperiu care înglobase toate cele Nouă Principate, provinciile lor şi chiar mai mult. Oamenii care trăiseră acolo fuseseră luaţi în sclavie, împreună cu alte rase, pentru a-i servi pe viruki.

Capitala lor, Virukadeen, se găsise în mijlocul Mării Întunecate de acum, distrusă de un cataclism declanşat de ei înşişi. Cei care trăiau departe de capitală, administrând provinciile, se pomeniseră dintr-odată fără legiunile de războinici care le asigurau poziţiile. Urmaseră numeroase revolte, iar în diferite locuri domnia lor fusese înlăturată. Libertatea oamenilor nu dura întotdeauna, însă cu două mii de ani în urmă, Oamenii Adevăraţi veniseră cu o armadă, invadaseră Imperiul Viruk şi-i scoseseră din teritoriul unde se vor ridica Principatele. În provincii mai rămăseseră nuclee de populaţie virukiană, deşi erau împrăştiate şi izolate. Îndepărtatul Irusviruk, ţinutul din care venea ambasadoarea, nu invitase şi nici nu tolerase intruşii umani. În cea mai mare parte a fostului imperiu domnea pacea între rase, deşi era cu atât mai greu de menţinut cu cât distanţa faţă de Principate era mai mare.

Era limpede că lui Siatsi nu-i scăpaseră aluziile din salutul ambasadoarei.

— Lumea este un loc foarte vast. Nu tot ceea ce s-a pierdut poate fi recuperat, iar alte lucruri descoperite s-ar putea să nu fi fost niciodată pierdute, cum ar fi plăcerea adusă de prezenţa voastră. Fie-vă vizita binecuvântată, iar pacea Festivalului să vă bucure.

Consortul dădu din cap şi-şi dezveli din nou dinţii. Nirati simţea că nu era obişnuit să zâmbească mai mult decât Ierariach, însă-i plăcea să privească reacţia oamenilor la rânjetul său. Fiori reci îi coborâră pe spinare când un fir subţire se salivă începu să-i curgă pe falcă. Din fericire, limba lui neagră şi groasă o linse înainte să fi putut atinge podeaua.

Ambasadoarea dădu din cap.

— Ne vom bucura, cu siguranţă, de ospitalitatea voastră. Mulţumesc.

În timp ce plecau, Siatsi o luă pe fiica sa de cot.

— Ai grijă de fratele tău când ajunge aici şi ţine-l departe de ei. Povestea despre cum Jorim a ucis doi viruki în timp ce era în Ummummorar le este cunoscută. Nu sunt sigură că se va ajunge la violenţe în această seară, însă Jorim se va duela dacă va fi provocat.

— Dar ambasadoarea n-ar…

Mama ei scutură din cap.

— Virukii au sistem foarte puternic de caste. Consortul ei, Rekarafi, este războinic. Iar ei vor face orice pentru apărarea onoarei.

— De ce i-a mai invitat bunicul?

— Să-i aibă aici pe cei străvechi nu face altceva decât să-i mângâie orgoliul.

— Dar să-i ofere lui Jorim un prilej…

Siatsi îşi înălţă o sprânceană.

— Poate că nu. S-ar putea ca Rekarafi să-i considere pe cei măcelăriţi nişte barbari provinciali, cum îi vedem noi pe sălbaticii din Pustietăţi. Dacă avem noroc, morţii erau duşmanii lui, însă n-aş conta pe asta. Nu uita, oaspeţii noştri viruki sunt destul de în vârstă să-şi amintească nu numai de venirea celor cu Sânge Adevărat, dar şi de dispariţia capitalei Virukadeen. O viaţă atât de îndelungată îi face să ne vadă insignifianţi, cum şi noi privim musculiţele de nisip, ceva ce poţi strivi fără să te gândeşti prea mult. Iar eu nu-l vreau pe Jorim strivit.

— Dacă l-ai fi pocnit pe când era ţânc, nu ne-ar mai fi provocat necazuri acum.

— Iar dacă te atingeam şi pe tine, poate că n-ai mai fi avut limba atât de ascuţită.

Nirati râse.

— Nu fac decât să-mi imit mama.

— Îţi arată ea, dacă nu te comporţi cum trebuie. Fii atentă şi la alte încurcături, spuse Siatsi cu un oftat. Bunicul tău s-a purtat destul de nechibzuit în ultima vreme şi n-aş vrea să risc nimic în faţa lui. Evită dezastrul dacă poţi.

— Da, mamă, aprobă Nirati, apoi făcu semn cu capul spre masa cu vinuri. Că veni vorba, poate ai grijă de unchiul Eoarch. A ajuns la a treia cupă de vin într-o oră. Dacă a aflat de poveştile despre viruki, cu siguranţă va vrea să aranjeze un duel, numai ca să poată pune rămăşag.

— Mulţumesc.

Mama ei o sărută uşor pe obraz, apoi plecă să-şi găsească fratele.

Nirati o urmări cu privirea, apoi se întoarse să-i studieze pe următorii oaspeţi care soseau. O femeie tânără, însoţită de un bărbat având cel puţin de două ori vârsta ei, iar lui Nirati îi trebui un moment s-o recunoască. Ar fi făcut-o mai repede, însă chipeşul însoţitor îi distrăsese atenţia. Când pricepu cine era,

îşi dori încă vreo câteva zeci de viruki. *Oh, bunicule, faci numai probleme.*

Nirati se grăbi să le taie calea la intrare. Îşi potrivi vocea pe un ton îngheţat.

— Nu credeam că te voi vedea aici, Majiata. Mă gândisem că ai *oarece* respect de sine.

Majiata încercă să răspundă, dar însoţitorul ei o opri.

— Sper că mă veţi ierta, însă greşeala este a mea. Sunt nou-venit aici. Invitaţia de la bunicul vostru a fost neaşteptată şi s-a dat de înţeles că Lady Majiata poate veni.

Vorbea foarte precis şi cu un accent deseian. Tunica sa de mătase purpurie fusese tivită cu aur, deşi cămaşa şi pantalonii erau de un albastru-închis. Eşarfa albă, care-i încingea mijlocul, sugera doliul, însă felul în care era legată semnala că statutul său era de exilat.

Ceea ce l-ar face...

Nirati făcu o plecăciune pe măsura condiţiei lui, însă, din curtoazie, rămase cu capul plecat mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Iertaţi-mă, Conte Aerynnor, pentru că am fost atât de nepoliticoasă. Sunteţi un oaspete binevenit. Bunicul meu va fi fără îndoială încântat că aţi luat sugestia în considerare.

Bărbatul întoarse plecăciunea şi o trase şi pe Majiata în jos, după el. Ridicându-se, zâmbi fără grabă, dinţii albi despărţindu-i barba neagră şi mustaţa. Ochii de un albastru-deschis străluceau pe un chip plăcut. Cicatricea scurtă de pe obrazul drept nu făcea decât să accentueze trăsăturile lui aspectuoase. Faptul că pălise la reacţia ei faţă de Majiata îi câştigase respectul lui Nirati. Mai mult, ea considerase întotdeauna accentul deseian interesant.

— Vă rog, spuneţi-mi Junei. Titlul meu de-abia dacă mai contează, pentru că proprietăţile familiei mele au fost confiscate de Coroană.

— Am auzit relatări despre asta, Junei.

Nirati zâmbi şi-i plăcu rostogolirea pe limbă a numelui. Disconfortul Majiatei nu făcea decât să-i mărească satisfacţia.

— Ştiţi că Prinţul Pyrust a promis că va veni şi el?

Junei se încruntă o clipă, apoi dădu scurt din cap.

— Mi-am asumat acest risc, din moment ce-i aici, în Moriande. Dar până n-aţi pomenit de asta nu m-am gândit cum

m-aş putea simţi. Nu voi crea nici un fel de probleme în legătură cu această chestiune. Vă mulţumesc că m-aţi prevenit. Dacă vă pot ajuta cu ceva, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

— Două lucruri. Ambele, simple, dacă-mi îngăduiţi.

— Fiind gazda mea, v-aş face aceste servicii chiar dacă ar fi complicate.

— Mulţumesc, îi surâse ea. Primul ar fi să o ţineţi pe Majiata departe de fraţii mei, de amândoi chiar.

Junei privi spre Majiata. Ea se înroşi, iar el dădu din cap.

— Şi al doilea?

Nirati se uită fix în ochii Majiatei.

— Să-mi oferiţi mie ultimul dans al serii, Junei.

9

Ziua a 2-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Primele două lucruri care se întâmplară la intrarea în Marea Sală de Bal nu-l surprinseră deloc pe Keles Anturasi. Gărzile keru îi lăsaseră să treacă, pe el şi pe fratele său, de parcă nici nu i-ar fi observat, ceea ce-l făcuse să împartă cu Jorim un mic zâmbet secret. Keru, fiind înalte, puternice şi atrăgătoare, erau de multă vreme obiectul fanteziilor multora dintre tinerii nalenieni. Deşi ştiau cu toţii că femeile keru nu se lăsau atrase în aventuri carnale, poveştile despre legături nepermise abundau, întotdeauna i se întâmplase prietenului unui prieten, aşa că verificările erau imposibile şi visele adolescenţilor nu piereau niciodată.

Odată înăuntru, fratele său se pierdu imediat în mulţime, fapt anticipat de Keles. Jorim îşi începu explorarea închipuind o volută prin grupul marcat de prezenţa celor mai frumoase femei. Îşi devie apoi drumul spre ringul de dans din apropierea muzicanţilor, iar reputaţia sa de dansator îi făcuse pe mulţi să anticipeze această alegere.

Al doilea fapt fu venirea surorii sale, umplând golul lăsat de Jorim. Îngrijorarea ei vizibilă, oglindită pe faţă, îl făcu să se pregătească pentru unele probleme.

— Bună seara, Nirati! Bucuria Festivalului fie cu tine!

— Şi cu tine, frate.

Îl luă de braţ şi-l trase spre colţul din nord-vest al încăperii, acolo unde mulţimea se subţia.

— Mama m-a rugat să nu-l scap pe Jorim din ochi. Ambasadorul din Viruk a venit cu consortul ei, care este un războinic. Mama se teme că el s-ar putea să fi auzit poveştile despre uciderea de către Jorim a unor viruki în călătoriile sale. Dacă se pune să-l provoace pe Jorim...

— Jorim va accepta. Şi orice s-ar întâmpla, ar fi necazuri. Vrei să te ajut?

— Nu, însă mă tem că mă va ţine ocupată toată seara. Trebuie să te mai previn asupra unui lucru.

— Poftim?

— Majiata este aici. A venit cu un nobil deseian exilat, familia Aerynnor. Bunicul i-a trimis o invitaţie şi a dat de înţeles că o poate aduce şi pe Majiata. El pare foarte amabil, în timp ce ea... este ea însăşi.

Keles simţi un şarpe ghimpat începând să i se răsucească în rărunchi.

— Vrei să mă ţin departe de ea? Nu-mi pasă deloc dacă este aici.

Sublinie ultima afirmaţie, sperând să fie amândoi convinşi că ar putea fi adevărul.

— Mă bazez pe tine că-ţi vei folosi judecata şi că totul va fi bine.

Nirati îl sărută pe obraz.

— De fapt, vreau să te distrezi. Am să-l feresc pe Jorim de necazuri, cel puţin în noaptea asta. Apoi va fi responsabilitatea *ta* pentru tot restul Festivalului.

— Grozav, oftă Keles, însă reuşi să zâmbească. Distrează-te şi tu cât poţi. Am să fiu cu ochii în patru.

— Prea bine. Te iubesc, Keles.

— Şi eu pe tine, Nirati. Du-te.

Sora lui plecă într-o fâlfâire de mătase aurie, însă Keles mai rămase puţin în colţ. Faptul că Majiata preferase să vină la ziua bunicului său îl surprindea. În scurtul interval trecut de când fusese nevoită să-i înapoieze inelul, se gândise din nou la idila lor. Deşi fuseseră logodiţi de doi ani, el petrecuse o mare parte a timpului mergând spre apus, pentru a termina o ridicare topografică a braţelor navigabile ale Râului de Aur. În vremurile de odinioară ale Imperiului, se putea călători din Marea Întunecată până pe coaste, însă gheţarii apăruţi la Urgie aduseseră multe aluviuni în râu. Prinţul voia să ştie ce trebuia făcut pentru ca râul să devină din nou potrivit pentru comerţ, iar Qiro îi predase sarcina lui Keles.

Când se afla în Moriande şi nu lucra, participa la evenimentele sociale. La o astfel de ocazii îl însoţise Majiata şi-i fusese o companioană perfectă. Era politicoasă şi isteaţă, salvându-l atunci când entuziasmul său îl îmboldea să intre în detalii, explicând lucruri care pe alţii îi plictiseau de moarte. Când erau singuri, şi fuseseră câteva momente preţioase de intimitate în afara patului, Majiata renunţa la maturitatea

afişată în public şi devenea pretenţioasă, cerând daruri şi făcând crize de nervi copilăreşti. Avusese un sentiment de vinovăţie pentru că petrecuse atât de mult timp despărţit de ea, aşa că-i suportase toanele gândindu-se că va fi mai bine odată ce se vor fi căsătorit.

Însă nu cu mult timp în urmă, începuse să vadă ceea ce probabil că Nirati remarcase încă de la început: că lucrurile nu se vor îndrepta niciodată. În timp ce unii oameni sunt capabili să se schimbe, majoritatea nu pot. Majiata nu avea nici un motiv să se schimbe pentru că de la Keles obţinea absolut orice. Iar familia ei avea cu siguranţă grijă să-i spună că tot ceea ce făcea era bine.

Keles se înfioră. Din anumite puncte de vedere, ar fi fost mai uşor totul dacă oamenii ar fi fost aşa cum se zvonea că erau sothii. Ei treceau prin fiecare stadiu al vieţii cu o perioadă de hibernare între ele. La fel cum şi omizile se transformă în fluturi, deşi schimbările la sothi nu erau deloc atât de frumoase, ei atingeau anumite puncte în viaţă când erau necesare schimbări radicale. Legendele spuneau că găseau un loc de hibernare, unde petreceau luni sau chiar ani pentru a-şi reorganiza modul de gândire, apoi îşi schimbau forma într-una potrivită şi ieşeau la lumină ca nişte fiinţe noi, înfruntând lumea cu mult mai multă înţelepciune.

Iar despre sothii gloon se spune că sunt capabili să vadă chiar şi în viitor, deşi să fii văzut de unul poate aduce consecinţe teribile. Keles zâmbi. *Unul trebuie să mă fi văzut când i-am fost prezentat Majiatei.*

Îşi dori să poată să şi-o scoată din minte, însă nu era chiar atât de uşor. Îşi amintea zâmbetele şi gânguritul ei. Deşi ea nu fusese prea atentă cu nevoile lui, tot îşi dorea o legătură. Voia pe cineva care să-l privească în miez de noapte cu ochii încărcaţi de dorinţă, iar sentimentul că nu va mai cunoaşte asta îl făcu să simtă că i se strânge stomacul de teamă.

Scutură din cap, privindu-şi fratele care trecea de la un grup femei la altul. Jorim era un adevărat *jaecai* în arta flirtului. Părul, vânătaia de la ochi şi poveştile pe care le genera îi confereau un aer exotic. Era sălbatic şi imprevizibil, iar femeile civilizate din capitală tânjeau după aşa ceva.

În timp ce eu sunt doar previzibil.

Keles oftă. Femeile nu se înghesuiseră niciodată în faţa lui, aşa cum făceau cu fratele său, şi era unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise atât de tare de Majiata. Îl jucase bine pe degete, făcându-l să se simtă dorit. În timp ce el chiar voia pe cineva cu care să-şi împartă viaţa, o parte din el se întreba cum ar fi putut afla vreodată dacă fusese amăgit sau interesul ei era real.

Pocnetul sec al capătului suliţelor gărzilor bătând podeaua anunţa sosirea cuiva important. Privi spre intrare, aşteptându-se să-l vadă pe Prinţul Cyron şi suita sa, însă în locul lui apăru un singur bărbat, înalt, înveşmântat complet în albastru-închis, cu excepţia unei panglici aurii care se răsucea în jurul braţului stâng. Prinţul Pyrust din Deseirion aşteptă ca gărzile keru să-şi îndrepte suliţele, să nu trebuiască să se aplece pentru a trece de vârful lor. Aşteptă, însă şi ele făcură la fel, îmbunându-se numai după atâta timp cât e necesar să faci o plecăciune de respect cuiva de rang imperial.

Bărbatul trecu de intrarea sălii de bal, apoi se opri, dând gărzilor posibilitatea să-i privească spatele neprotejat. Ridică mâna stângă şi începu să-şi mângâie barbişonul. Deşi barba şi părul său castaniu-deschis erau încărunţite, nu arăta cine ştie cât de bătrân. Dar, chiar şi de la distanţă, Keles putea vedea că Prinţul pierduse două degete de la mâna stângă. Un inel mare cu sigiliu se afla pe ceea ce mai rămăsese din degetul mijlociu.

Chiar şi Keles cunoştea povestea inelului. Deşi cucerirea regatului Helosunde avusese loc cu mult înainte ca Pyrust să se fi urcat pe tronul deseian, spiţa regală din Helosunde nu fusese eliminată. După ce Pyrust devenise prinţ, a fost organizată o puternică incursiune în Helosunde, iar prinţul însuşi a fost cel care a condus armata. În timpul campaniei a fost atacat şi rănit, pierzându-şi două degete şi inelul cu sigiliul de stat deseian. A supravieţuit, iar în bătălia următoare a zdrobit forţele helosundiene, ucigându-l pe Prinţul Moştenitor. Noul inel cu sigiliu de stat pe care şi-l confecţionase era făcut din coroana pe care o luase de pe capul prinţului. Keles înaintă spre Prinţ să-l întâmpine, iar acesta, văzându-l, porni şi el în direcţia lui. Ridicase chiar şi mâna, să nu-l piardă. La distanţa de trei metri, Prinţul se opri, permiţându-i lui Keles să facă plecăciunea, apoi îi întoarse gestul într-o manieră plină de respect.

Pyrust îl examină din cap până-n picioare.

— Se vede clar că eşti un Anturasi. Eşti Keles, dacă nu mă înşel?

— Sunt onorat, Alteţă.

— Onoarea-i de partea mea. Am tot visat să ne întâlnim.

— Sper că este un vis frumos.

— Destul de frumos. Prinţul se apropie şi zâmbi cu prudenţă. Anturasikun este încântător. Am visat că mă plimbam pe aici împreună cu fratele meu, Theyral. Lui i-ar fi plăcut foarte mult acest loc.

— N-am ştiut că aveţi un frate, Alteţă. Nu v-a însoţit?

— Nu, e mort.

Pyrust îşi ridică mâna dreaptă.

— Îţi mulţumesc, deja, pentru încă nemărturisita simpatie. Uneori îi simt lipsa. Şi nu regreta că nu l-ai cunoscut, pentru că familia mea este obscură. Însă a ta este bine cunoscută în afara Nalenyrului, iar munca voastră este obiectul invidiei oricărui cartograf, de oriunde. Acum înţeleg foarte bine de ce Prinţul Cyron vă păzeşte cu atât de multă gelozie.

— Preocupările Prinţului pentru bunăstarea noastră sunt foarte apreciate. Serviţi puţin vin, Alteţă? Aş fi onorat să vă aduc, se oferi Keles, ca să treacă de o anumită stânjeneală.

— Mai stai puţin.

Pyrust se apropie, îşi coborî glasul şi puse mâna pe braţul lui Keles.

— Am auzit de lucrarea făcută de tine, după ce ai studiat Râul de Aur. Ştii că Râul Negru curge prin mijlocul ţării mele?

— Da, milord, îl aprobă Keles, deşi Râul Negru forma de multă vreme o graniţă naturală între Deseirion şi Helosunde. Este unul dintre cele trei mari râuri.

— Nu trebuie să fii politicos, Keles Anturasi, pentru că te văd stânjenit.

— Iertaţi-mă, sire.

— Poate că eu te-am făcut să te simţi aşa, la un anumit moment, însă stânjeneala ta este bună. Reprezintă o măsură a loialităţii tale.

Mâna lui Pyrust se ridică, atingând cu degetele una dintre panglicile purpurii care ornau umerii lui Keles.

— Am nevoie de un studiu topografic al Râului Negru.

— Mă tem, Alteţă, că nu voi putea prelua o asemenea misiune.

— Oh, da, desigur. Nu ţi-aş cere asta chiar ţie, însă mă întrebam dacă nu cumva cunoşti vreun alt cartograf, aici sau pe domeniul meu, în care ai putea avea încredere să ducă la capăt o asemenea comandă.

Pyrust trase de panglica purpurie, apoi îi dădu drumul.

— Bineînţeles, dacă vreodată ai ajunge să consideri Nalenyr un loc în care nu mai poţi trăi, te pot găzdui oricând la mine pe domeniu.

— Alteţa Voastră este foarte generos. Am înţeles că Deseirion este o ţară frumoasă.

— Are farmecul ei, deşi ştii foarte bine că gheţarii care au îngreunat Râul de Aur au ras până la rocă porţiuni din regatul meu. De aceea suntem atât de duri, lucrăm din greu să ne câştigăm existenţa. Astfel, suntem foarte dornici să ne îmbunătăţim situaţia. Aşa cum am spus, ajutorul tău în privinţa Râului Negru ar fi foarte apreciat. Dacă *ai prelua* o expediţie, sunt sigur că informaţiile familiei mele despre regatul meu ar fi mult amplificate. Poate că am putea discuta asta cu bunicul tău, nu?

— După cum doriţi, milord.

— Excelent, mulţumesc. Acum am să gust puţin vin, dacă nu te superi.

Keles încuviinţă din cap şi-l conduse pe Prinţ spre mesele cu vinuri. Îl îndrumă departe de unchiul Eoarch, înspre locul unde se găsea cel mai bun vin. Se servi şi el cu o cupă de vin deseian, deşi, de cele mai multe ori găsea vinurile lor prea seci şi amare. Pyrust alese unul dintre vinurile dulci din Erumvirine şi toastară fiecare în sănătatea celuilalt.

Câţiva nobili din Nalenyr se apropiară şi se prezentară, scăpându-l pe Keles de îndatoririle sale de gazdă. Oricum, nu rătăci prea departe, în caz că era nevoie de el, iar Majiata şi însoţitorul ei se aflau în stânga sa. Conversau cu un alt cuplu care i se părea cumva cunoscut, însă nu-şi putu aminti numele lor. Lângă Majiata stătea ambasadoarea, consortul ei înălţându-se ameninţător alături de ea. Atenţia lui părea să fie îndreptată spre ringul de dans, şi înţelese, fără măcar să se uite, în primul rând, datorită cântecului interpretat, că fratele său distra deja vreo tânără.

Din acel moment, lucrurile se precipitară, iar Keles, deşi avea crâmpeie de amintiri, numai ulterior, în urma discuţiilor cu familia, a fost capabil să reconstituie evenimentele. Privind în urmă, se întrebase dacă nu existase cumva vreo prevestire, însă nu găsise nimic, nici o iritare sau vreun semn de rău augur, nimic, aşa că evenimentele se desfăşurară fără nici un avertisment. Şi foarte dureros.

Sus, în colţul de sud-est al încăperii, gărzile keru bătură în podea cu cozile suliţelor. Acest lucru anunţa sosirea bunicului său. Qiro îşi făcea apariţia, urma să fie aplaudat şi lăudat. După asta, urma să sosească Prinţul Cyron, se rosteau discursuri, iar petrecerea continua.

Majiata se întorsese la auzul bocăniturilor şi se trăsese înapoi, uitându-se în sus. Făcând asta, se ciocni de ambasadoarea din Viruk, care tocmai în acel moment îşi ridicase cupa de vin la gură. Ciocnirea duse la vărsarea vinului pe sânii şi roba ambasadoarei, pătându-i-o de parcă ar fi fost sânge. Ierariach şuieră un blestem în limba maternă, care nu necesita traducere.

Şi braţul Majiatei fusese afectat de izbitură, iar vinul din cupa ei se vărsase pe mânecă şi rochie. Împurpurată de ofensă la auzul blestemului, se întoarse, într-o explozie bruscă de furie şi fără să se gândească, o pălmui pe ambasadoare pentru insolenţa ei. Avea ochii îngustaţi de furie şi chiar deschisese gura să pretindă să i se ceară scuze.

Însă, chiar înainte să fi putut rosti un singur cuvânt, războinicul viruk o trase cu o mână pe ambasadoare în spatele său şi o ridică pe cealaltă. Ghearele erau încovoiate, iar mâna înălţată tremura în aer. Keles îşi va aminti prea bine umbra ghearelor pe tavan. Apoi mâna coborî într-o lovitură fulgerătoare, care era menită s-o eviscereze pe Majiata. Mâna era atât de mare în comparaţie cu tânăra, încât lovitura ar fi putut s-o taie în două.

Contele deseian o trase pe Majiata, răsucind-o. Vinul se împrăştie ca sângele. Contele încercă să se interpună între ea şi gheare, însă nici cu cel mai brav efort al său nu ar fi putut reuşi. Majiata, cuprinsă de furie, chiar se opuse, pecetluindu-şi soarta.

Keles, care văzuse totul desfăşurându-se de parcă ar fi fost un soth gloon şi citea viitorul, reacţionă într-o clipită. Se aruncă

şi-l lovi pe viruk dintr-o parte, cu ambele mâini. Impactul îi provocă un şoc prin tot corpul şi îi dădu palmele pe spate. Ar fi avut mai multe şanse dacă ar fi încercat să răstoarne un obelisc de piatră, însă efortul său nu fu chiar în van. Reuşi să-l dezechilibreze pe viruk suficient, încât să-l facă s-o rateze pe Majiata.

Din nefericire, saltul său îl aduse în raza de acţiune a loviturii războinicului, care îl lovi cu podul palmei în omoplatul stâng, îndoindu-i spatele. Cartograful săltă în aer şi zbură drept în mulţime, împrăştiind oamenii înainte de a se prăbuşi cât se poate de dur. Căzu pe burtă şi ricoşa o dată, apoi se rostogoli şi alunecă. Simţea ca o piatră rece pe spate, ceea ce-i spunea că gheara sfâşiase tunica, cămaşa şi carnea. Privi în spate şi văzu sângele împrăştiat pe podea.

Oh, asta nu-i bine deloc. Încercă să-şi recapete respiraţia, dar nu putu. Apoi vru să se ridice, însă nu putu nici asta. Din fericire, înainte ca panica să pună cu totul stăpânire pe el, leşină când primele dureri agonizante începură să-i macine spatele.

10

Ziua a 2-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron aşteptase, împreună cu suita sa, chiar lângă intrarea în Marea Sală de Bal. I-ar fi plăcut să intre imediat, însă Ministrul său de Protocol fusese foarte explicit, spunându-i că trebuia să intre numai după salutarea sosirii lui Qiro Anturasi. Acesta putea fi privit ca fiind mult mai important decât Prinţul, ar fi fost recunoscut drept gazdă, dar subordonat Coroanei.

Deşi multe dintre aceste prevederi erau considerate de Cyron drept neghiobii, se supuse. Tatăl său îi observase nerăbdarea înaintea etalării unor astfel de maniere, însă subliniase că acestea constituiau ligamentele şi tendoanele societăţii. *Dacă le nesocotesc eu, alţii vor proceda la fel, iar întreaga societate se va prăbuşi.* Nu era sigur dacă lua de bune toate vorbele tatălui său, însă în miezul Festivalului menţinerea convenţiilor oferea anumite emoţii ceremoniale.

Ţipetele din interiorul sălii sugerau însă un alt fel de emoţii. Cele două gărzi keru de la intrare ţâşniră în încăpere şi Prinţul îşi roti privirile suficient de repede ca să poată vedea un trup inert, înveşmântat în auriu, la capătul drumului prin aer. Gărzile, strigând ordine şi agitând suliţele, făcură un culoar spre punctul de plecare a traiectoriei. Cyron se îndreptă spre locul unde căzuse bărbatul. Violenţa îi încremenise de uimire pe mulţi din mulţime, aşa că drumul Prinţului nu era stânjenit de nimeni şi ajunse imediat lângă bărbatul însângerat.

Keles Anturasi? Prinţul nu şi-ar fi putut închipui ce-ar fi putut face Keles pentru a fi victima unui asemenea atac. *Jorim, da, însă Keles?*

Se lăsă într-un genunchi, în stânga bărbatului, iar o tânără îngenunche în dreapta. Prinţul o recunoscu pe Nirati şi observă că rochia ei se înroşise deja la genunchi. Încerca disperată să-l întoarcă pe fratele ei, iar Prinţul o ajută.

Patru tăieturi zdrenţuite străbăteau spatele tunicii lui Keles, în stânga jos. Se terminau înainte de şira spinării şi gâlgâiau de

sânge, fără să ţâşnească, iar Prinţul consideră asta un semn bun. Nu fusese tăiată nici o arteră, dar cantitatea de sânge care-i năclăia hainele şi băltea pe podea nu lăsa nici o îndoială despre profunzimea rănilor.

Cyron îşi trase tunica, smulgând-o din centură, şi o aşeză pe spatele lui Keles. Apăsă rănile cu mâna, iar Nirati îl imită, în pofida palorii feţei sale şi a tremurului buzei de jos. Mama ei se strecură prin mulţime şi îngenunche lângă Prinţ.

— Vă mulţumesc, Alteţă, însă voi…

— Nu, Doamnă Anturasi, nu. Cyron îşi înălţă capul. Unde-i medicul meu? *Geselkir!* Vino aici sau tu şi întreaga ta şcoală veţi fi alungaţi din serviciul Coroanei.

Un bărbat corpolent, îmbrăcat în roba purpurie oficială, cu pulpane lungi şi mâneci imposibil de largi, apăru la capătul dârei de sânge.

— Alteţă?

— Ai de lucru aici, *acum.*

Bărbatul îşi ridică mâinile, iar mânecile alungite îi atârnau moi la genunchi.

— Dar cum rămâne cu roba mea?

— Va fi giulgiul tău dacă moare Keles Anturasi.

Una dintre gărzile keru îl înghionti pe doctor la spate cu capătul suliţei. Bărbatul o luă înainte împleticindu-se, iar pulpanele robei se muiară bine în băltoaca de sânge. Se chinui să se aşeze în genunchi şi preluă îngrijirea de la Prinţ, apoi începu să dea dispoziţii, punându-i la lucru şi pe unii invitaţi.

Prinţul se ridică şi urmă gărzile în locul unde două keru îi străjuiau pe ambasadoarea din Viruk şi pe consortul ei. În timp ce se apropiau de viruki, gărzile îi povestiră în şoaptă ce se întâmplase. Războinicul îşi ţinea mâinile ridicate, iar ghearele mâinii stângi îi erau pătate de sânge. Prinţul mai observă totodată şi urma clară a unei palme pe obrazul ambasadoarei şi vinul vărsat pe pieptul ei. În stânga lor văzu o tânără femeie, cu faţa lipită de pieptul unui bărbat înalt, purtând culorile unui exilat deseian.

Ambasadoarea făcu o plecăciune adâncă, iar războinicul îşi coborî fruntea.

— Prinţe Cyron, regret profund neplăcerile create de consortul meu. Cum este tânărul Anturasi?

— Sângerează.

Cyron se întoarse şi privi spre nobilul deseian.

— Ce probleme are femeia ta?

— Era cât pe ce să ajungă la fel ca Anturasi.

— Întoarce-te, fato. Priveşte spre mine.

Femeia se răsuci, fără a părăsi însă siguranţa oferită de braţele bărbatului, apoi făcu o plecăciune foarte joasă.

— Iertaţi-mă, Alteţă.

— Să iert ce, copilă?

— Cineva m-a lovit peste braţ, Alteţă, iar vinul mi s-a vărsat pe rochie. E distrusă. Am reacţionat imediat.

Fata începu să-şi îndrepte spatele din nou, însă Prinţul mârâi.

— Ţine-ţi capul plecat. Este o petrecere unde eşti invitată, nu gazdă. Eşti mult prea tânără ca să fii o expertă în etichetă, şi, cu siguranţă, nu suficient de şcolită ca să-i disciplinezi pe cei care au greşit fără voia lor. Te-ai întors şi ai pălmuit pe cineva care-ţi era cu mult superior. Pricepi?

— Da, Alteţă.

El privi din nou spre ambasadoare.

— Îmi revine mie îndatorirea de a stabili o pedeapsă care va fi dusă la îndeplinire dimineaţă. Voi accepta comentariile dumitale asupra ei, Ierariach. O condamn la cinci lovituri de bici, pentru pălmuire şi ofensa adusă.

Ambasadoarea reflectă un moment, care se tot prelungi, până când un scâncet scos de fată îi oferi ocazia de a vorbi.

— Eu n-aş vrea să-i fie spatele brăzdat de lovituri, când ceea ce mi-a făcut ea mie nu va lăsa urme.

— Eşti foarte amabilă, Ierariach. Compasiunea dumitale îţi face cinste.

Cyron privi din nou spre fată.

— Ridică-te, copilă.

Ea se îndreptă din plecăciune, cu faţa toată un amestec de farduri compromise.

— Vă mulţumesc, milady.

Prinţul desfăcu centura lărgită de la şold şi o azvârli.

— Ea poate că este amabilă, însă eu nu sunt atât de binevoitor. Palma ta nu va lăsa cicatrice, însă Keles Anturasi va avea patru, *daca* trăieşte. Aşa că vei primi şi tu patru lovituri de bici, dimineaţa, apoi câte patru pentru fiecare an al vieţii sale, dacă moare.

Fata gemu şi căzu în genunchi.

— Dar ar fi o sută de lovituri. Aş putea muri.

Prinţul se lăsă pe vine şi-i luă bărbia cu mâna stângă, ridicându-i faţa.

— Nu, copilă. Voi avea grijă să *nu* mori. Vei trăi ca o oloagă, spatele tău va fi o masă de cicatrice oribile. Să nu te îndoieşti nici o clipă că nu voi porunci asta. Îl voi pune pe cel mai mare *jaecaitsae* să te biciuiască, iar dacă ai să ajungi la optzeci şi unu de ani, vei retrăi biciuirea în fiecare zi şi fiecare clipă a vieţii tale.

Îi şterse sulimenelile împrăştiate pe robă, apoi se ridică şi privi la însoţitorul ei.

— O veţi conduce acasă. Spuneţi părinţilor ei că toate rugăminţile pentru cruţarea ei au răsunat în gol. Dacă aş mai auzi câteva, asta m-ar irita.

— După cum doreşte Alteţa Voastră.

Bărbatul o luă pe fată în braţele sale şi o conduse dincolo de raza de acţiune a războinicului viruk şi afară din sala de bal.

Ambasadoarea ridică mâna.

— Mă voi retrage şi eu, ţinuta mea nefiind potrivită acum pentru o petrecere. Îi voi cere însă Prinţului să ia o hotărâre în privinţa rănirii de către consortul meu a lui Keles Anturasi. Rekarafi va fi pedepsit.

Cyron privi în sus, uitându-se în ochii întunecaţi ai războinicului.

— Ai lovit ca s-o protejezi pe ambasadoare, nu?

Războinicul dădu din cap.

— Dacă ai fi lăsat lovitura să-şi urmeze calea, cu ghearele desfăcute, i-ai fi sfâşiat cu totul spatele, rupându-i şira spinării, da?

Războinicul dădu din nou din cap, iar ochii i se îngustară o idee.

— Ai amortizat ceea ce-ar fi putut fi o lovitură de moarte.

Ambasadoarea interveni înainte ca Rekarafi să poată da din cap.

— Cu toate acestea, acţiunea sa a fost neglijentă, Alteţă. Ar trebui precizată o pedeapsă.

— Vă voi spune doar atât, doamnă ambasador, continuă Cyron, cu ochii închişi pe jumătate. O voi pedepsi pe fata care

v-a ofensat. În sarcina voastră va cădea alegerea unei pedepse potrivite pentru Rekarafi.

Ierariach făcu o plecăciune graţioasă.

— Alteţa Voastră este pe cât de înţelept, pe cât este şi drept. Dacă pot fi de folos familiei Anturasi, doar spuneţi-mi şi voi face tot ce-mi stă în putere.

— Am notat. Mulţumesc.

Prinţul îi întoarse plecăciunea.

— Mă întristează faptul că nu mai staţi.

— Da, Alteţă, şi pe mine.

Ierariach se ridică, apoi privi spre colţul superior al încăperii.

— Domniei Voastre, Qiro Anturasi, vă doresc să vă bucuraţi de Festival, sănătate, o viaţă îndelungată şi multă prosperitate. Iertaţi-ne pentru acest incident.

Interpelarea virukiană îi atrase lui Cyron, pentru prima dată, atenţia asupra prezenţei în încăpere a lui Qiro Anturasi, deşi ar fi trebuit s-o simtă numai prin fierbinţeala mâniei sale. Bătrânul îşi alesese robele din cea mai fină mătase aurită şi pusese să-i fie brodate stele purpurii. Pe piept purta un medalion solar, iar picături aurii îi luceau în păr, pe frunte şi pometi. Acolo, înspre răsărit, Qiro strălucea ca un soare, iar ochii săi spălăciţi aruncau flăcări.

Cyron se plecă adânc în direcţia lui, apoi se ridică.

— Pe când această dinastie avea cam vârsta dumitale, Qiro Anturasi, era un domeniu provincial, lipsit de înţelegerea adevărată a propriei sale geografii. Acum, ajuns la dublul vârstei dumitale, Nalenyr se avântă din nou spre tărâmuri care nu existau înainte să le puneţi pe hartă. Sunteţi cel mai important dintre toţi cetăţenii şi prin viitorul vostru sunt asigurate prosperitatea şi fericirea noastră. Vă celebrăm ziua de naştere cu întregul nostru respect şi adoraţie.

Furia din ochii lui Qiro se mai domoli, însă Cyron ştiu că mai era ceva.

Nu avea nici o idee despre ce putea fi, însă simţământul că urma ceva i se accentua când Qiro începu să vorbească. Glasul îi rămăsese tern, doar puţin mai aspru, şi umplea cu uşurinţă vastitatea încăperii.

— Prinţe Cyron, sunteţi mult prea generos sugerând că s-ar putea să fi avut un rol atât de puternic şi important în istoria

principatului, pentru că nu sunt decât un simplu scrib de pergamente. Familia mea, fratele meu, nepoţii, strănepoţii şi chiar stră-strănepoţii, a prefăcut hărţile în realitate. Unii m-ar putea considera drept o mină de aur, însă ei sunt minerii, şi ce-ar putea face unii fără ceilalţi? Însă nu mi-am uitat nepoţii. Nirati este bucuria mea. Îmi aduce lumină în viaţă, cu cântecele, cimiliturile şi dojenile blânde, atunci când, fiind aşa cum sunt, devin aspru.

Qiro începu să păşească nervos şi Cyron recunoscu într-o clipă mersul şi răsucirile bruşte ale unui animal de pradă în cuşcă, devenind, încet, din ce în ce mai agitat.

— La vârsta mea se obişnuieşte să cedezi afacerea familiei generaţiei următoare. Fiul meu nu mai este demult, aşa că ar rămâne pe umerii fiilor săi să moştenească mantia pe care o port. Oricare din ei este merituos, în vreme ce fratele meu şi progeniturile sale sunt minerii care scot aurul, nepoţii mei sunt prospectorii care află noi filoane pentru a fi exploatate. Fără ei, mina ar fi curând epuizată.

Gesticula neglijent spre ringul de dans.

— Jorim este mai mult decât un cartograf. Este explorator şi aventurier. Aduce cu el mai mult decât hărţi. Vine acasă cu animale, flori şi fructe, leacuri, mirodenii şi orice altceva ar putea intra într-o cală. De asemenea, aduce cu el obiceiuri străine, care apoi devin o modă, ori ajung să scandalizeze ceea ce este deja o modă. Cred că, pentru el, oricare dintre rezultate este acceptabil.

Câteva râsete răzleţe salutară observaţiile, iar Qiro le acceptă cu un gest din cap.

— Aş fi preferat să-l am pe Jorim aici, cu mine, pregătindu-l să mă înlocuiască, însă trebuie pusă la cale o expediţie grandioasă. Prinţul Cyron a construit şi armat, în marea sa dărnicie, nava *Lupul furtunii,* special pentru această călătorie îndelungată a marilor descoperiri. Nu există nimeni mai potrivit pentru a servi pe această navă. Îi acord cinstea lui Jorim. Nu numai că nava se va întoarce în Moriande cu bogăţii nebănuite în cală şi poveşti aşijderea, dar informaţiile despre lume dobândite astfel vor rezolva multe mistere.

Cyron îşi ridică fruntea şi-şi îndreptă spatele, auzind pocnetul vertebrelor reaşezându-i-se la loc. Sentimentul său de nelinişte începu să se amplifice. Prima parte a discursului

fusese rostită de parcă ar fi fost pregătit dinainte, însă Qiro deviase destul de repede de la el. Prinţul bănuia că bătrânul intenţiona să-l supună pe Jorim la servitudine şi captivitate în Anturasikun, pedepsindu-l pentru numai zeii ştiau ce vină. *Iar dacă Jorim nu fusese destinat de la început să plece cu Lupul furtunii, ar fi mers Keles.*

Qiro zâmbi cu încetineală, oprindu-şi umbletul.

— Mă gândisem că, poate, Keles s-ar bucura să rămână în Moriande, să mă ajute la munca mea, însă acum văd că este un tânăr plin de fantezie şi cu un simţ al romantismului care conduce la aventură. Mai există ceva, îndelung contemplat de mine. Aş fi vrut să plec chiar eu, din nou, însă nu mi s-a acordat niciodată permisiunea de a face asta. Alteţă, Domnia Voastră şi cu mine am discutat de multe ori, însă s-a hotărât că este o expediţie care n-ar putea avea loc niciodată.

Bătrânul îşi încleştă mâinile la spate şi începu să le explice invitaţilor, aşa cum făcuse adesea şi cu Cyron:

— Aşa cum ştim cu toţii, înainte de Urgie Imperiul făcea comerţ cu naţiuni apusene îndepărtate, folosindu-se de Drumul Mirodeniilor. Această rută îşi urma traseul dinspre Imperiu, prin provinciile Solaeth şi Dolosan, prin Ixyll şi mai departe. În Ixyll, împărăteasa Cyrsa – de la al cărei nume se trage şi cel al Prinţului nostru – a atras hoardele de turasynzi şi le-a nimicit, declanşând Urgia. După cum povesteşte istoria, aşa s-a închis Drumul Mirodeniilor pentru totdeauna. Însă, în decursul veacurilor, haosul prea multor vrăjitorii s-a diminuat. Magia nu mai există deloc în Solaeth şi este foarte rară în Dolosan. Keles, puternicul şi bravul meu nepot, se va reface de pe urma rănilor. Sunt sigur de asta. Are o voinţă prea puternică pentru ca nişte zgârieturi să-l răpună.

Qiro dădu încrezător din cap, în timp ce invitaţii aplaudau, politicoşi şi nu prea cu viaţă, iar Prinţul nu-şi putea da seama dacă aplaudau expediţia, ideea refacerii lui Keles sau pentru că le era teamă să nu-i vadă Qiro că nu băteau din palme.

— Imediat ce Keles se va însănătoşi, va face studii topografice pentru Drumul Mirodeniilor, cu aceeaşi pricepere cu care a realizat şi cercetările până la cursul dinspre apus al Râului de Aur. Va pleca în ceea ce, timp ce şapte sute douăzeci şi nouă de ani, a fost un tărâm al necunoscutului. Îl va cuceri

sau va fi învins de el, iar eu nu am nici un fel de dubii despre ce se va întâmpla.

Bătrânul bătu din palme, apoi luă cupa de vin de pe braţul jilţului său. Ridicând-o, îşi îngădui o clipă să-şi lase privirea să rătăcească prin mulţime.

— Ştiinţa este victoria noastră asupra lumii şi merită orice preţ pe care l-am putea plăti.

Prinţul nu avea cupă şi fu bucuros. Îşi încrucişă privirile cu Qiro şi înţelese imediat că bătrânul îl voia mort pe Keles. Cyron spera că motivele şi conflictele care ar fi putut zămisli o asemenea ură rămăseseră ascunse îndelung în interiorul clanului Anturasi, pentru că alternativa sugera o sminteală a lui Qiro, în faţa căreia Cyron era dezarmat.

Dacă îl ucizi pe Keles pentru că rănile lui ţi-au compromis intrarea... Prinţul scutură din cap. *N-ar putea fi asta. Nici chiar zeii n-ar putea fi atât de capricioşi.*

Qiro îşi înclină capul spre Prinţ, apoi bău.

Nu, nici un zeu n-ar putea fi atât de capricios. Însă un om care se crede zeu uşor ar cădea în ispită.

11
Ziua a 3-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Moraven Tolo străbătu cimitirul în umbra lui Grijakun. Locul fusese amenajat cu mici dealuri şi văi, crânguri şi garduri vii, care ascundeau mausoleele unul de celălalt. Trecu de locurile de veci ale poeţilor şi preoţilor, negustorilor, nobililor şi războinicilor. Fiecare avea ofrande aşezate înainte: unele erau bucate, multe aveau lumânări, altele teancuri de *faetsun* – ciudaţii bani de hârtie pe care preoţii îi vor aduna mai târziu şi-i vor arde. Se vor ridica precum fumul spre Ceruri, iar cenuşa se va scufunda în Iaduri, pentru ca beneficiarii lor să-i aibă de cheltuială pe lumea cealaltă.

Ducea cu el mic urcior, înfăşurat într-o pânză, să-i păstreze conţinutul cald. Deşi vara nu păşise încă spre toamnă, noaptea fusese rece. Aşa cum se aşteptase, îl găsi pe Ciras Dejote stând cu picioarele încrucişate în faţa mormântului unde-l lăsase, cu spada băgată în teaca aşezată de-a lungul coapsei. Tânărul se pregăti să se ridice când Moraven păşi intenţionat peste un vreasc şi-l rupse, însă *serrcaiul* îi făcu semn să rămână aşezat.

— A fost o noapte lungă şi rece.

Moraven se aşeză pe vine şi puse urciorul înaintea lui Ciras. Scoase capacul şi un abur aromat de supă de pui umplu aerul.

— Vreţi să mâncăm împreună?

Tânărul clătină din cap, deşi un chiorăit de maţe îl dădu de gol.

— Vă rog, Maestre, mâncaţi. Iar dacă mai rămâne ceva, am să mă înfrupt şi eu.

— Foarte bine.

Moraven se ridică şi puse din nou capacul urciorului.

— Ai ceva să mă întrebi?

— Nu, Maestre.

— Nu? Gura ta minte mai bine decât burta ta. Ne-am întâlnit în prima noapte de Festival. Am acceptat să te iau ca elev. Erai mai mult decât doritor, dar, cu toate astea, n-ai nici o întrebare?

— Nu, Maestre.

— Iarăşi nu? Ai venit atâta cale din Tirat să găseşti un maestru spadasin. Îmi eşti încredinţat mie, deşi doreai să intri în *serrianul* Jatan. Nici o întrebare?

— Nu, Maestre.

De pe chipul şi din glasul lui Moraven se topi orice urmă de plăcere.

— Dacă nu ai nici o întrebare, nu pot să te învăţ nimic. Poţi foarte bine să te întorci în Tirat. Nu te întrebi de ce mi-ai fost încredinţat tocmai mie?

Tânărul ezită, apoi dădu din cap.

— Ba da, mă întreb.

— Şi?

— Şi am presupus că Marele Maestru Jatan a căutat ce-i mai bine pentru mine, aşa că m-a încredinţat domniei voastre.

— Foarte bine, îl aprobă Moraven sprijinindu-se cu spatele de colţul mormântului unui poet. Ai venit să-ţi lămureşti această presupunere?

— Nu. Da, se fâstâci tânărul şi-şi mişcă stânjenit umerii. Sunt sigur că ştiţi ce faceţi.

— Nu, nu eşti, dar asta-i bine. Nici eu nu-s sigur.

Ciras clipi aproape şocat, apoi privi în jos, să-şi ascundă reacţia. Moraven îi acordă o clipă să-şi refacă atitudinea. Când capul bărbatului se ridică încet, maestrul spadasin continuă, lăsând să-i scape o urmă de zâmbet în colţul buzelor.

— Dacă ai pus la îndoială voinţa *dicaiserrului* Jatan, atunci ţi-ai pus şi alte întrebări. Ce altceva ai mai cumpănit?

Ciras îşi deschise gura, apoi o închise la loc. Toropeala care-l afectase înainte dispăru.

— Maestre, nu vreau să dau dovadă de lipsă de respect.

— Dar?

— De ce mă aflu aici? întrebă Ciras şi deschise braţele pentru a cuprinde întregul cimitir.

— Tu de ce crezi că eşti aici?

— Nu ştiu. Mi-aţi spus să aştept aici. Am aşteptat. Nu m-am clintit nici cu o palmă. Am fost vigilent. Am pândit fantome şi hoţi, pe cei care fură relicve, şi n-am văzut nimic.

— Nimic?

— Am văzut câte ceva, bineînţeles.

Ciras îşi puse spada alături şi se ridică. Se clătină o clipă, sprijinindu-se cu mâna de mormânt, apoi îşi îndreptă picioarele şi făcu vreo doi paşi sacadaţi.

— Am văzut rubedenii şi admiratori aducând ofrande celor ale căror monumente se înalţă aici. Cei mai mulţi erau tăcuţi, însă unii râdeau.

Moraven îşi lăsă zâmbetul să se lăţească.

— Chiar râdeau? De ce să fi făcut asta?

— Nu ştiaţi unde m-aţi lăsat? se miră tânărul, cu ochii căscaţi.

— Spune-mi tu.

Ciras lovi în mormânt cu vârful pantofului.

— Acesta-i monumentul poetului şi dramaturgului Jaor Dirxi. Ştiţi cine era?

Moraven înălţă din umeri.

— S-ar putea să-mi mai amintesc o poezie, două.

— E faimos pentru satirele sale despre războinici. Poeziile sale ridiculizează ceea ce suntem şi facem. Piesele sale de teatru ne transformă pe toţi în bufoni. Unii cred că sunt distractive. Ele răstoarnă ordinea naturală. Îi slăvesc pe ţărani, înaintea spadasinilor, pun pe acelaşi plan combaterea lăcustelor cu apărarea Imperiului de hoardele barbare. Iar dacă o prinţesă naleniană nu i-ar fi fost iubită, nici n-ar fi aici, iar scrierile lui ar fi fost uitate.

— Şi nu ţi-a plăcut să fii ridiculizat, un războinic de strajă la mormântul lui?

— Nu, nu mi-a plăcut. Ciras se opri din mersul în sus şi-n jos şi se uită spre Moraven. Însă am preferat asta decât umilirea de care-am avut parte aseară, când m-aţi pus de pază în curtea de la Trei Perle.

— Nu ţi-a plăcut această sarcină? înălţă Moraven din sprâncene şi deschise din nou capacul urciorului. Mi-am petrecut întreaga seară acolo şi chiar m-am simţit bine.

— Cum aţi putut? Trei Perle este unul dintre bordelurile de notorietate în Moriande, ba chiar din întregul Nalenyr.

— Mai de grabă din toate cele nouă Principate.

— Atunci e chiar mai rău, mârâi Ciras. Nu-i nici măcar local de distracţii, ci, pur şi simplu, tractir al curvelor, venite după ce-au fost la pescuit pe străzi, găsind bărbaţi şi femei cu caractere dubioase, aflaţi într-o stare de judecată discutabilă,

uşor de jumulit la pungă. M-au văzut acolo, m-au stârnit, m-au atins, mi-au şoptit tot felul de sugestii libidinoase şi obscene. Una şi-a servit clientul chiar acolo, în faţa mea, gemând, suspinând şi scoţând şi alte zgomote destul de nepotrivite pentru gâtlej.

Moraven sorbi puţin din supă şi-i lăsă căldura să i se împrăştie în trup.

— Ştiu că a făcut aşa. Eu am plătit-o.

— Aţi *plătit-o* să mă umilească?

Ochii lui Ciras se îngustară şi furia i se strecură în glas.

— Care a fost scopul atunci, doar să mă umiliţi? Sau m-aţi trimis să fac de pază acolo pentru ca stăpânul bordelului să vă plătească pentru serviciu?

— Iar dacă ar fi aşa?

— Ar fi o ticăloşie.

— Chiar aşa? De ce?

Moraven ţâşni ridicându-se în picioare şi-şi lăsă mâna pe mânerul spadei.

— Dacă sunt Maestrul tău şi te năimesc pe undeva, nu mi se cuvine mie simbria ta?

Ciras ezită.

— Da, însă…

— Însă ce? E ceva rău să-mi însuşesc plata ta pentru curvele cele mai decăzute, dacă vreau eu asta? N-ai avea nimic împotrivă să primesc mâncare de la fermieri în contul muncii tale. Atunci de ce nu şi ceea ce au alţii de oferit?

— Dar, Maestre, sunteţi un *serrcai,* nu?

— Adică?

— Puteţi face mai mult de-atât! La fel cum şi eu pot mai multe decât să stau de veghe într-un cimitir, în vreme ce întregul oraş sărbătoreşte Festivalul Recoltei. Familia mea face parte din nobilimea din Tirat. Avem bani. În cea de-a doua noapte de Festival, organizăm o petrecere măreaţă pentru cei mai bogaţi, mai înţelepţi şi sărbătoriţi. Dacă aţi fi venit la Tirat, aţi fi fost onorat la petrecere, Maestre. Vi s-ar fi oferit orice aţi fi dorit. N-aţi fi fost nevoit să căutaţi târfele cele mai decăzute. V-am fi adus cele mai alese curtezane de pe insulă. Am fi adus chiar şi una de pe continent, pentru domnia voastră. Familia mea ar fi făcut asta. Aşa ar fi făcut.

Moraven îşi înălţă din nou sprâncenele.

— Dar acum?

— După felul în care m-aţi tratat? De ce-ar mai face-o? Ia-ţi dezonorat pe ei, pe mine şi chiar pe domnia voastră. Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că aş putea fi folosit într-un mod atât de jalnic. Am avut încredere în Maestrul Jatan, iar el m-a dat pe mâna voastră, un farsor care se împreunează cu târfele cele mai de jos, mâncate de boli, plătindu-le ca să mă aţâţe cu trupurile lor mizerabile. Sunteţi demn de respect, sau cel puţin aşa ar trebui să fie, însă nu pot să nutresc altceva decât dispreţ.

Moraven bău din nou şi puse urciorul jos.

— Te poţi opri acum.

— Să mă opresc? De ce-aş face-o? V-aţi interesat dacă am întrebări, aşa că le am, continuă Ciras cu faţa împurpurată. De ce m-aţi pus să păzesc tractirul? La ce-a putut servi asta? Şi de ce sunt aici, stând de veghe la mormântul unui poet care detesta atât de mult ceea ce sunt eu?

— Opreşte-te! porunci Moraven şi ridică mâna dreaptă, cu palma în sus. Şezi!

Asprimea vocii sale îl făcu pe Ciras să cadă în genunchi. Îşi înclină capul în jos şi-şi puse mâinile pe coapse.

— După cum doriţi, Maestre.

Moraven se lăsă şi el în genunchi şi rosti cu glas coborât:

— Folosul a ceea ce ţi-am cerut să faci şi ceea ce-ţi *voi* cere să faci este că toate aceste lucruri îmi permit să te cunosc. Cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât mai bine. Cu cât ştiu mai multe despre tine, cu atât mai bine voi putea să-ţi corectez greşelile şi să te transform în *serrdinul* care poţi fi.

Împinse urciorul cu supă mai aproape de Ciras.

— Bea. Eşti flămând şi însetat. Dar fă-o încet. E fierbinte.

— Da, Maestre.

— Dă-mi voie să-ţi spun ce am aflat până acum, Ciras.

Moraven îl lăsă să bea şi să-şi şteargă stropii de supă care-i curgeau de pe buză, înainte de a continua.

— Ai o viziune romantică despre ce-ar trebui să fie un spadasin. N-am aproape nici o îndoială că ai şi ucis deja, probabil tâlhari şi hoţi care pândeau oamenii de treabă. Probabil, chiar meritau să moară. Te vezi făcând parte din marea tradiţie eroică, de genul celei preamărite în balade, poezii şi poveşti, ilustrată prin statui şi tablouri. Cunoşti

lucrările autorilor imperiali clasici, precum Jontze şi Viron Dunnol, mai degrabă ale ultimului, din moment ce-a fost şi el tot un *serrcai.* Ţii la cele Nouă Virtuţi, respingi cele Nouă Vicii şi intenţionezi să treci cele Optzeci şi Unu de Teste pentru a fi un *serveai* Imperial. Câte ai făcut până acum?

Ciras de-abia dacă privi în sus, însă în vorbele sale se strecură o undă de mândrie.

— Treizeci şi unu, Maestre.

— Mai mult de unul pe an, zâmbi Moraven. Şi mai multe decât am trecut eu.

— Poftim?

Ciras aproape că scăpă urciorul cu supă.

— Maestre!

Ochii lui Moraven se îngustară.

— Astâmpără-ţi limba, pentru că atunci când vorbeşte, urechile nu aud nimic.

Aşteptă până când tânărul se linişti din nou, apoi continuă:

— Te întrebi despre sarcinile pe care ţi le-am dat. Au fost exerciţii întru devenirea ta ca spadasin. Ele cuprind anumite reguli, cele pe care le-ai presupus, şi altele care există dincolo de înţelegerea ta. Au, toate, lecţii în spatele lor. Ai refuzat lecţiile şi ai urmat numai regulile ştiute de tine. Să-ţi explic. Regulile ştiute de tine sunt cele acceptate în urma lecturilor şi antrenamentelor de dinainte. Accepţi că, fiind Maestru al tău, pot să-ţi dau un ordin, iar tu să te simţi îmboldit de onoare să-l execuţi fără crâcnire. Ţi-am spus, noaptea trecută, că doresc să stai „de strajă” aici. Tu ai înţeles din asta să rămâi lipit de acest loc, unul friguros, care te expunea ridicolului şi pe deasupra ai şi flămânzit.

Ciras se încruntă, însă nu rosti nimic.

Moraven zâmbi.

— Foarte bine. Erai flămând, totuşi, ai rămas aici, într-un loc unde oamenii aduc mâncare, pomană pentru morţi. Te aflai într-un loc al belşugului, şi, cu toate astea, jinduiai.

— Dar, Maestre, mâncarea este o ofrandă pentru morţi şi pentru zei. Să ţi-o însuşeşti ar fi...

— Ar fi ce? N-ai văzut niciodată viermii ieşind şi înfruptându-se din prăjituri şi fructe?

— Da, bineînţeles.

— I-au trăsnit, cumva, zeii? S-au ridicat spiritele morţilor să le protejeze?

Moraven continuă cu glas mai scăzut.

— Preoţii din Grija sunt arareori slăbănogi, deşi-l venerează pe zeul Morţii. Tu crezi că toată mâncarea asta este arsă pentru sacrificii?

— Nu, însă... nu-i *bine.*

— Foarte bine, Ciras. Asta spune multe despre caracterul tău, că eşti dispus să înduri disconfortul când ceva se împotriveşte codului tău moral.

Moraven dădu încurajator din cap şi-i făcu semn să mai bea supă.

— Însă trebuie să-ţi aminteşti că sunt momente când circumstanţele te obligă să tratezi lucrurile în maniere diferite de cele dorite de tine. Rară este fapta rea care să nu poată fi reparată mai târziu. De fapt, toate se pot repara, în afară de una.

— Iar aceea?

Ciras închise ochii, iar roşeaţa îi aprinse obrajii.

— Iertaţi-mă, Maestre. Sunt aici, chiar în miezul răspunsului.

— Da. De ce crezi că te-am pus să şezi aici, noaptea trecută, când nu puteai decât să auzi zarva Festivalului şi să vezi luminile lui? Pentru că toţi cei care se află aici s-au bucurat, cândva, de Festival. Ceea ce tu sau eu nu le putem lua niciodată.

— Mă iertaţi, maestre, dar asta are înţeles. Dar de ce tocmai Casa la Trei Perle?

— Sperasem ca şi asta să-ţi fie ceva evident, oftă Moraven. Acolo ai putut vedea pasiunile care ard în inima tuturor oamenilor. Fiecare dintre cele Nouă Virtuţi respinge o pornire aclamată de cele Nouă Vicii. Desfrânarea este una, iar ea este numită dorinţă într-o casă de moravuri uşoare şi, astfel, devine acceptabilă. Problema este că oamenii au tot felul de porniri, simţiri pe care nu sunt capabili să şi le controleze. Dacă le pot controla, asta se întâmplă numai pentru puţin timp. Tu ţi le-ai înfrânat pe ale tale noaptea trecută, fără să ţi se ceară. Ţi-am spus doar „stai aici”, nimic mai mult. Dacă ai fi cerut un pat, ţi l-ar fi aşezat în aceeaşi încăpere mică unde am dormit şi eu.

Spadasinul înălţă un deget.

— La Trei Perle ai putut vedea puterea desfrânării. Aici, însă, am sperat că vei reflecta adânc la adevărurile poeziei lui Jaor Dirxi. *A ridiculizat* războinicii, dar a făcut asta din cauza spaimei faţă de ei. El şi mulţi alţii au fost înspăimântaţi la vremea aceea că războinicii vor domina lumea şi că se va declanşa Urgie după Urgie. Mulţi dintre despoţii războinici şi prinţii tâlhari s-au gândit de două ori înainte de a săvârşi ceva, asta de teamă că spiritul ascuţit al lui Jaor îi va expune oprobriului public. Aşa că aste două nopţi au fost chibzuite să poţi tu afla că oamenii ar face multe să apere sau să ajungă la obiectele dorinţelor lor, inclusiv acte de mare bravură. Toate pentru evitarea morţii. Dacă nu înţelegi aceste lecţii, nu vei înţelege oamenii. Dacă nu înţelegi oamenii, nu vei putea niciodată să faci vreo diferenţă între cei pe care trebuie să-i ucizi şi cei pe care nu vei fi nevoit.

Expresia lui Ciras se îmblânzi, apoi dădu din cap.

— Încă ceva.

— Da, Maestre.

— Ai amintit de familia ta.

— Da.

— Ai tăi sunt aici?

Ciras clătină din cap.

— În Moriande? Nu, Maestre.

— Ei ştiu că te afli aici?

— Nu.

— Au vreo influenţă aici?

— Nu chiar.

Moraven ajunse în picioare cu o mişcare mlădioasă, îşi trase sabia şi aşeză lama tremurândă sub bărbia lui Ciras.

— M-ar putea ei împiedica să te ucid în această clipă?

Tânărul înghiţi în sec.

— Nu, Maestre.

— Foarte bine.

Moraven îşi băgă sabia în teacă.

— Ciras, tot ce însemni tu stă în *ce* eşti: ce poţi face pentru ca lumea să fie mai bună. Banii, rangurile, familia – chiar şi trecutul tău – sunt insignifiante. Fiecare dintre noi este cumplit de singur pe lume. Dacă nu putem găsi în noi înşine puterea de a ne confrunta cu provocările pe care ni le aruncă lumea, nici toată forţa din afară nu ne va putea salva.

Ciras dădu din cap şi păru să fie pe cale să mai întrebe ceva, când două gărzi în uniforma Prinţului se apropiară de ei, însoţind un bărbat în vârstă, îmbrăcat în roba oficială şi cu barba ţepoasă tipice pentru un funcţionar de protocol. Moraven se ridică pe când bătrânul urca deluşorul.

Funcţionarul făcu o plecăciune.

— Am onoarea de a mă adresa lui Moraven Tolo?

— Da, eu sunt.

Moraven întoarse plecăciunea, dându-i adâncimea şi durata potrivite pentru însuşi Prinţul.

Bătrânul scoase din mânecă un sul de hârtie ivorie şi i-o întinse maestrului spadasin. Ridică un mic sigiliu de bronz, pentru ca Moraven să-i poată verifica modelul pe pecetea de ceară roşie, apoi o rupse şi începu să citească.

— Ministre, trebuie să fie o greşeală.

Bătrânul scutură din cap.

— Nu, *serrcai,* nu este nici o greşeală. Trebuie să vă prezentaţi la Wentokikun, în cea de-a şasea noapte a Festivalului. Acolo vă veţi arăta îndemânarea într-un duel.

— Dar nu am lansat nici o provocare în acest sens.

— Nu contează. Etalarea talentelor domniilor voastre a fost oferită de Prinţ ca un dar în onoarea aniversării dinastiei.

Moraven zâmbi.

— Un dar? Cine a oferit astfel serviciile mele?

Capul bătrânului se înclină într-o parte.

— Doamna de Jais şi Jad.

— Ah, bineînţeles, zâmbi amabil. Dorinţa sa este o poruncă pentru mine.

12
Ziua a 3-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Greutatea împovărătoare a robelor suprapuse oficiale îl făcu pe Prinţul Cyron să considere că atârnau mai mult chiar şi decât armura sa lamelară, pe care o îmbrăca în bătălii. Ar fi schimbat bucuros robele purpurii – brodate cu o întreagă menajerie a încarnărilor pământeşti ale zeilor, începând cu dragonii – cu armura. Cu masca de dragon acoperindu-i faţa ar fi avut un mare avantaj, pentru că orice expresie trădată de chipul său ar fi putut să-l nenorocească. *E mai bună o lovitură de sabie decât o asemenea greşeală.*

Uşile întinsei săli de recepţii se deschiseră încet. Opt stâlpi, fiecare ilustrând unul dintre zeii Zodiacului, împărţeau clar încăperea în trei sectoare egale. Tronul Dragonului, pe care şedea, reprezenta Wentiko – cel de-al nouălea semn zodiacal – şi în mod clar îi subordona pe toţi ceilalţi zei. Un covor lat, roşu, bătând spre purpuriu, se întindea de la marginea picioarelor tronului până la uşă. Numai celor de sânge regal li se permitea să păşească pe covorul lat dintre stâlpi. Dacă vreun muritor de rând ar fi pus piciorul pe el, ar fi fost o ofensă adusă Cerului şi Prinţului, cu consecinţe cumplite, pe care astrologii şi miniştrii le puteau defini cu mare precizie. Intrusul ar fi ucis pentru a le împiedica să se producă, iar asta în oricare din modalităţile oribile pe care tot miniştrii săi le puteau enumera.

Miniştrii urmau să fie martorii celor petrecute aici, însă din locurile lor de pe rogojinile de trestie aşezate în celelalte treimi ale încăperii. Funcţionari vor lua loc în partea din dreapta, iar vizitatorii vor sta în faţa lor, în dreapta Maestrului lor. Vor fi egalaţi în număr, aranjaţi în funcţie de vârstă, pentru ca totul să rămână în armonie şi echilibru.

Cu excepţia faptului că-l urăsc pe Stăpânul lor, iar el pe mine.

Cyron îşi menţinu o expresie netulburată când Prinţul Pyrust din Deseirion apăru în mijlocul intrării. Şi el era împovărat de robe de ceremonie, în care predomina albastrul-închis. Ale sale

fuseseră brodate cu motive mult mai simple, care invocau Şoimii şi numai doi dintre zei. Câinii, simbolul Casei helosundiene, umpleau poalele veşmintelor sale astfel încât cu fiecare pas făcut, zdrobea câte unul sub picioare. Pe fustanelele robelor, pe piept şi, fără îndoială, pe spate, câte un şoim uriaş purta în ghearele sale un vierme ţepos, declarând supremaţia Deseirionului asupra Nalenyrului.

Cyron găsi că etalarea alegoriei era pe cât de grosolană, pe atât de prost-gust, însă, cel puţin, viermele nu fusese ornat cu o coamă roşie, potrivită cu culoarea părului fratelui său mort. Altcineva l-ar fi putut considera pe Pyrust drept brutal sau chiar prost pentru afişarea într-un astfel de veşmânt în timpul Festivalului, dar asta ar fi însemnat subestimarea lui. Indiferent de câţi bani şi arme ajungeau în mâinile rebelilor helosundieni, deseienii îşi menţineau controlul asupra Principatului cucerit. Cyron se îndoia, în pofida inegalabilelor sale gărzi keru, că Helosunde va mai fi vreodată liber, ceea ce însemna că Pyrust va pofti la Nalenyr mai devreme sau mai târziu.

Dar, deşi era un adversar teribil, avea şi el puncte slabe. Cel mai important dintre ele era credinţa în visele profetice. Cyron depăşise de mult astfel de prostii superstiţioase, dar tot îi mai asculta pe astrologii curţii şi pe ghicitori. Se părea că miniştrii şi aceste lucruri îi făceau viaţa mai uşoară. *Acum, dacă şi Pyrust ar face la fel ar fi minunat.*

Pe măsură ce Pyrust înainta pe covor, miniştrii săi intrară în încăpere să-şi ocupe locurile. Suita lui Cyron le urmă exemplul, de parcă fiecare dintre părţi ar fi fost o formaţie de dansatori bine instruiţi. Prinţul ştia că fiecare îl urmărea pe celălalt, evaluând, presupunând, catalogând nuanţele, lucruri care vor fi, ulterior, transformate în avantaje la masa negocierilor. Dacă s-ar fi investit o fracţiune din aceste eforturi pentru a face să funcţioneze vastul aparat birocratic, toate Principatele ar fi avansat cu ani şi ani faţă de stadiul în care se aflau.

Când Pyrust ajunse la jumătatea lungimii covorului, Cyron se ridică şi lăsă sceptrul, cu măciulia ornată cu păr de cal, pe un braţ al tronului. Unul dintre miniştri avu o tresărire când făcu asta, dezamăgindu-l. Sperase ca inima insului să plesnească şi să numească pe altcineva în locul său, pe cineva care să nu fi fost deja bătrân pe vremea domniei bunicului său.

Deşi chipul lui Pyrust rămăsese o mască de piatră, paşii săi ezitară o clipă atunci când Cyron lăsă sceptrul jos. Unul dintre miniştrii deseieni remarcă şi se îmbăţoşă, egalând scorul serii în duelul protocolului. Pyrust continuă să meargă, lungind uşor pasul, lovind câinii helosundieni din mers, apoi se opri la ultima pereche de stâlpi şi făcu o plecăciune.

— Cu ocazia aniversării dinastiei voastre, Prinţe Cyron, eu şi deseienii vă dorim numai prosperitate, longevitate şi bucurie.

Pyrust făcu o plecăciune adâncă şi îndelungată, pentru a-l impresiona pe Cyron.

Aproape că l-aş putea lua drept sincer.

Aşteptă ca omologul său din nord să se ridice, apoi se plecă şi el, nu chiar atât de adânc. Dacă ar fi făcut aşa, ar fi fost nepotrivit cu locul şi circumstanţele întâlnirii. Îşi menţinu plecăciunea la fel de mult ca Pyrust, dar cel mai bătrân dintre miniştrii nalenieni începu să devină pământiu la faţă.

— Sunteţi binevenit, Prinţe Pyrust. Cyron privi spre miniştrii săi. Aş vrea să aduceţi un scaun pentru Prinţ.

Cel mai bătrân dintre miniştri se strâmbă, iar o mână i se strânse la piept. Doi dintre cei mai mici în rang dintre miniştri se ridicară şi-şi târşâiră paşii spre intrare să ia un scaun mic de la una dintre gărzile keru. Îl purtară până în partea din faţă a sălii şi-l puseră pe linia stâlpilor din dreapta. Plecându-se adânc spre ambii Prinţi, se retraseră cu paşi mici, însă reuşiră să se mişte destul de repede.

Pyrust se întoarse cu spatele spre miniştrii săi şi se încumetă să zâmbească.

— Un scaun de campanie. Câtă atenţie.

— Se ştie că Alteţa Voastră se simte bine într-unul din acesta, clătină Cyron uşor din cap. V-aş fi oferit o şa, însă aducerea unui cal aici comportă anumite dificultăţi.

Pyrust se aşeză, însă cu un aer băţos.

— Cred că înţeleg.

Cyron luă loc şi îşi aranja roba la picioare astfel încât pieptarul plat să fie foarte vizibil. Înfăţişa un şoim hărtănit de un câine. Continua insulta pe care o conţinuse remarca sa despre cal, din moment ce legenda spunea că bunicul lui Pyrust, atunci când cucerise capitala helosundiană, intrase călare în sala tronului şi se lovise cu faţa de o grindă, zburând

de pe şa. Întâmplarea devenise o prevestire nefastă pentru ocupanţi.

— Am fost încântat că aţi acceptat invitaţia mea de a ne vizita în timpul Festivalului din acest an. Am nădejdea că o veţi considera o experienţă plăcută.

— Chiar mai mult decât altele, însă sunt bucuros că vă puteţi distra la propriul Festival.

Prinţul nalenian se încruntă, ceea ce adânci geamătul uşor al miniştrilor săi.

— Nu sunt sigur că am înţeles bine.

Pyrust rânji lupeşte.

— În mod evident, v-aţi distrat înspăimântând-o pe fata aceea, seara trecută. Şi aţi pus să fie biciuită de dimineaţă.

— M-a distrat prima întâmplare, dar nu şi ultima.

Ochii lui Cyron se strânseră.

— Aţi mai văzut genul ei şi înainte, născută într-o familie privilegiată, însă fără nici un simţ al responsabilităţii. Cum aţi fi rezolvat lucrurile?

— Cunoaşteţi deja răspunsul. Aş fi pus să fie biciuită chiar acolo, pe loc. Fără nici o şansă de apel. I-aş fi făcut pe toţi să înţeleagă gravitatea ofensei aduse de ea şi justeţea pedepsei administrate. Pedepsele întârziate au efecte neînsemnate.

— Poate că da, însă eu nu la asta mă gândeam.

— Dar la *ce* vă gândeaţi?

Bărbatul mai tânăr zâmbi.

— Mă gândeam să-i ofer şansa de a învăţa din întâmplare. I-am acordat opt ore să se gândească la biciul care-i va muşca din carne. Dacă s-ar fi pocăit sincer, dacă şi-ar fi cerut iertare, dacă ar fi ajuns să-şi accepte pedeapsa, în această dimineaţă, şi să-i recunoască justeţea, s-ar fi putut s-o iert, în spiritul Festivalului. Nu s-a pocăit, dădu el din umeri. Au venit rudele ei şi mi-au cerut s-o iert în numele Festivalului. Le-am oferit şansa de-ai lua locul, însă nici una n-a vrut.

Prinţul deseian se încruntă.

— S-ar putea să vă considerăm pe voi, nalenienii, nişte degeneraţi, însă nu mi-aş fi închipuit că simţul vostru moral a decăzut atât de mult încât nici măcar tatăl să nu ia locul fiicei.

— Nu, însă am precizat că *jaecaitsaeul* meu a adăugat o lovitură pentru fiecare dintre anii ei de viaţă, iar asta ar fi făcut totalul inacceptabil. Însoţitorul ei a acceptat însă oferta. Este

unul de-al vostru, aşa că poate că aveţi dreptate în privinţa noastră, sau poate ne sunteţi superiori doar moral.

Pyrust pufni.

— Spuneţi asta numai pentru că este vorba de un exilat, deci nu mai este unul de-al meu. Dacă ar fi fost, aţi fi spus că este un semn de morbiditate intelectuală.

— Sau dragoste adevărată.

— Adesea, înseamnă acelaşi lucru.

— Vai! exclamă Cyron, permiţându-şi să zâmbească. A fost dusă într-o piaţă publică, dezbrăcată până la brâu, ceea ce cred că a deranjat-o mai mult decât pedeapsa, şi apoi biciuită. *Jaecaitsaeul,* acţionând la ordinele mele, i-a provocat atâta durere la prima lovitură, încât a leşinat. Celelalte trei au fost mai blânde şi numai una a lăsat o mică urmă, pe conturul omoplatului. N-o va vedea niciodată, însă slujnicele ei, da.

— Şi credeţi că asta se cheamă dreptate?

— Mie mi se pare că da. Nu există nimic care ar putea-o transforma într-un cetăţean folositor, aşa că a servit drept exemplu. Speram la mai multe, însă va trebui să fiu mulţumit cu atât. Ştiu că aţi fi fost mai neîndurător, însă eu am procedat cum am crezut că este mai bine. Opiniile noastre diferă în mod limpede asupra acestei chestiuni. Pe viitor va fi la fel, sunt destul de sigur.

— Vorbiţi fără ocolişuri.

— La curtea mea, acest lucru este bine-venit.

Prinţul Pyrust dădu din cap, apoi pocni cu mâinile pe braţele scaunului de campanie.

— Din moment ce m-ai făcut să mă simt atât de confortabil şi mi-ai permis unele familiarităţi, frăţioare, propun să renunţăm la orice preţiozităţi. Ştii că nu am avut de ales, decât să vin la sărbătoarea dinastiei voastre, pentru că tatăl tău a venit la Felarati să celebreze o aniversare asemănătoare, acum douăzeci de ani.

— Fratele meu l-a însoţit.

— Îmi amintesc că l-am întâlnit, spuse Pyrust, iar ochii i se îngustară uşor. Un om curajos, fratele tău.

Dar nu-ţi era superior. Mă evaluezi, comparându-mă cu el şi descoperi lipsuri. Ar fi periculos să-ţi desluşesc adevărul, însă cu mult mai periculos să nu.

— Să dăm la o parte orice preţiozităţi, zâmbi Cyron. Aş vrea să ştii că nu înţeleg prin prezenţa ta aici o recunoaştere a superiorităţii naţiunii mele, deşi dinastia mea este de două ori mai veche decât a ta. De asemenea, vreau să-ţi mulţumesc pentru darul constând în lemn fin şi sculpturi pe care ni l-ai trimis.

— Nădăjduiesc să nu înţelegi greşit simplitatea darului nostru, se încruntă prinţul din nord.

— Deloc.

Deseienii trimiseseră un lemn de esenţă tare excelent, numai bun pentru ca artizanii Prinţului să se poată ocupa de el, iar obiectele lucrate care sosiseră stârniseră admiraţia tuturor celor care le văzuseră. Cyron păstrase pentru el un mic set de şah, pentru călătorie, înainte de a distribui restul lucrurilor printre miniştri şi prieteni. Singura problemă cu darurile deseiene fusese amploarea lor, pentru că ar fi trebuit să ofere mult mai mult decât trimiseseră.

Cyron se apleca în faţă.

— Eşti la curent cu faptul că Erumvirine ne-a trimis în dar un milion de *quori* de orez?

Ochii lui Pyrust se oţeliră.

— Vestea largheţei lor bântuie peste tot în Moriande. Chiar şi surzii şi morţii au aflat de asta.

— Dar şi vestea recoltei voastre slabe este la fel de cunoscută.

Cyron alesese în mod voit cuvântul „slab”, pentru că adevărul era atât de crâncen încât ar fi putut smulge carnea de pe oase. Fusese un an secetos, iar Râul Negru nu ieşise din matcă, aşa că recolta de orez pierise în Deseirion. Cum un *quor* era suficient pentru hrana unui om, timp de un an, recolta îi lăsase cu de-abia jumătate de *quor* de cap de om.

— Prinţe Pyrust, am intenţia de a onora darul din Erumvirine oferind orezul negru poporului meu.

— Atunci ai tăi vor fi graşi şi fericiţi.

— Fericiţi, într-adevăr, asta le şi doresc.

Cyron îşi împreună mâinile, palmă peste palmă, şi-şi rezemă bărbia de vârful degetelor.

— Intenţionez să iau un milion de *quori* din orezul nostru auriu şi să-l trimit în nord, în Deseirion.

Pyrust îşi ascunse bine surpriza, însă fu imediat suspicios.

— De ce ai face tu asta?

— Credeam că motivele mele sunt evidente.

Cyron expiră zgomotos, îndreptându-şi spatele.

— Oamenii tăi vor suferi în această iarnă şi unii vor muri. Dacă recolta voastră de anul viitor este tot proastă, ceea ce astrologii mei spun că este posibil, vei avea o singură posibilitate. Şi anume să-ţi aduci trupele în sud şi să iei ceea ce vrei şi-ţi trebuie de la ai mei. Problema este că, după un an de foamete, trupele tale vor fi mai slăbite, aşa că va trebui să faci asta acum, în acest an, chiar de luna viitoare, altfel dezastrul nu mai poate fi evitat. Numai un prost ar aştepta până anul viitor, iar tu nu eşti prost.

— Spui că nu sunt prost, însă încerci să mă mituieşti cu mâncare.

— Nu cred că un lup este prost, dar dacă-i dau de mâncare să nu-mi intre în casă, atunci am să-l hrănesc.

Faţa lui Pyrust se întunecă o clipă, apoi dădu din cap.

— Mă pui într-o situaţie dificilă. Naţiunea mea are nevoie urgent de hrană, iar tu o oferi. Nu pe gratis, mă aştept să existe un anumit preţ. Din moment ce nici tu nu eşti prost, ştiu că preţul va fi ridicat. Dar ştii la fel de bine că inegalitatea rezervelor de hrană nu este diferenţa cea mai copleşitoare dintre naţiunile noastre. M-am tot gândit la asta. În timp ce tu explorezi restul lumii şi faci comerţ, te îmbogăţeşti tot mai mult. Dacă te las să mă corupi cu mâncare şi aur, voi deveni tot mai dependent de tine; iar când te decizi să mă scoţi din porţie, naţiunea mea se va prăbuşi.

— Nu pun în discuţie varianta ta pentru descifrarea viitorului, Prinţe Pyrust, însă susţin că este doar o versiune dintre cele multe.

— Ha! Doreşti să reuneşti Principatele într-un singur imperiu, la fel ca oricare dintre ceilalţi prinţi. Numai că tu vrei să ne cumperi, în loc să iei cu forţa.

— Consolidarea paşnică a unui imperiu să fie, oare, un viciu? întrebă Cyron cu o sprânceană ridicată.

Prinţul din nord ezită.

— Nu aşa stau lucrurile. Fratele tău ştia asta. Acţiunile tale ne reduc pe noi, ceilalţi, la starea de sclavi. Ne distrug spiritul.

— Iar dacă eşti cucerit, nu?

— Cei care supravieţuiesc unui război de cucerire sunt laşii. Cei curajoşi vor fi murit apărându-şi ţara.

Prinţul nalenian dădu din cap.

— Atunci, lasă-mă să-ţi explic cu grijă totul. Voi trimite grâne în nord, însă numai la anumite intervale. Dacă armata ta ne invadează, depozitele şi centrele de etapă vor fi arse. Te voi târî până în sud, cu armata mea, în timp ce flota va incendia Felarati. Helosundienii au mult mai mulţi oameni sub arme decât îţi imaginezi, iar în timp ce tu avansezi în sud, ei îţi vor sări în spate, tăindu-ţi liniile de aprovizionare. Armata ta va flămânzi. Odată ce ţi-am zdrobit-o, voi veni în nord cu mâncare şi-i voi câştiga pe ai tăi de partea mea, voi stabili o regenţă helosundiană pentru Deseirion, unind cele trei domenii sub sceptrul meu.

— Nu sună rău, când o spui aşa, fratele meu prinţ, însă zdrobirea armatei mele îţi va lua mai mult decât un marş îndelungat, iar rebelii sunt pierduţi prin munţi. Însă viitorul pe care-l descrii *este* posibil, recunoscu Pyrust, ridicând din mâini. Nu va profita nici unul dintre noi. Asta mă face să mă întreb ce vei cere pentru orez.

— Miniştrii mei vor vorbi cu ai tăi, însă eu vreau încetarea campaniei din Helosunde. Vreau să-ţi retragi trupele de acolo.

Liderul deseian se gândi o clipă, apoi acceptă din cap.

— Ai fi putut obţine mai mult de la mine. Un pact de neagresiune pe cinci ani.

— Nu-l vei onora, iar eu n-aş avea încredere că ai face-o, scutură Cyron din cap.

Amândoi prinţii tăcură, însă ecoul suspinelor miniştrilor umplea aerul. Asta-i făcu pe cei doi să zâmbească.

— Apărarea teritoriului tău va funcţiona, chiar dacă ai sau nu intenţia de a-mi trimite hrana. Atunci de ce nu mă laşi, pur şi simplu, să flămânzesc? se încruntă Pyrust.

— Pentru că *nu* vei flămânzi, frate. Cyron dădu uşor din cap. *De ce nu pricepi?* Ai tăi vor flămânzi. Dorinţa mea este de a-i salva de durere şi moarte.

— Dar nu înseamnă nimic pentru tine.

— Dar ar trebui, nu?

— Da, da, sunt unii care ar fi de acord cu acest punct de vedere, spuse Pyrust şi se ridică încet. Eu nu sunt unul dintre ei. Puterea pe care o avem este de a lupta pentru gloria

dinastiilor noastre. Nu este suficient doar să supravieţuieşti. Trebuie să prosperăm, iar ceilalţi trebuie făcuţi să se încline în faţa superiorităţii noastre.

Astea ar putea fi cuvintele pe limbă de moarte ale fratelui meu. Cyron se ridică şi el.

— S-ar putea să fie adevărat, Prinţe Pyrust, însă dacă este aşa, nu se va întâmpla anul acesta.

— Nu, dar mai sunt mulţi ani înainte, zâmbi Pyrust.

13
Ziua a 3-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Când îşi reveni, Keles Anturasi deveni conştient de murmurul unor voci şoptite, mai mult din încetarea lor bruscă, atunci când se mişcase. Mirosul pătrunzător al sărurilor încă-i mai umplea nările şi strănută violent, stârnind din nou durerile de spate. Simţea o încordare, acolo unde carnea-i fusese închisă prin cusături, însă avea senzaţia că fusese folosită sârmă înroşită în foc. Pe răni i se presărase sticlă pisată.

Icni şi-ar fi vrut să strige, însă gâtlejul uscat şi limba umflată îl împiedicară. Stătea culcat pe bună şi încercă să-şi ridice capul, însă şi cea mai simplă mişcare îi trimitea valuri de durere prin trup. Muşcă din pernă şi reuşi să scoată un geamăt, când o mână grăsulie îi aduse din nou săruri mirositoare sub nas. Glasul bărbatului se auzi rece şi dispreţuitor.

— Trebuie să rămână nemişcat, altfel rănile i se vor deschide. A dormit suficient, ca mare parte din otravă să fi fost suptă de cataplasme şi ca toate rănile să se vindece, însă situaţia este încă delicată.

Keles nu putu recunoaşte vocea, dar cea a mamei sale urmă imediat.

— Eşti sigur că se va face bine?

— Milady, *sunt* medicul personal al Prinţului.

— Ştiu asta foarte bine, Geselkir, însă problema este cât de mult vrei să-mi exercit influenţa în sânul casei regale pentru binele tău?

— Chiar aşa?

Keles zâmbi, în pofida faptului că-şi simţea organele interne plutind într-o cochilie de durere. Mama sa nu-şi dezvăluia prea des duritatea. Iar atunci când o făcea, obţinea invariabil ceea ce voia.

— Eşti încă de părere că mâine seară nu poate fi dus la şedinţa de tămăduire?

— În nici un caz. Am fost foarte ferm, de la bun început, asupra acestei chestiuni, şi nu m-am răzgândit, susţinu

medicul, în cuvinte năpădite de dezgust. Tămăduirile sunt nişte superstiţii prăpăstioase şi, pe deasupra, periculoase. Poate că răsfăţatul Prinţului este docil, însă n-a fost aşa întotdeauna. S-ar putea schimba în orice moment, iar să laşi un *vanyesh* să trăiască este de neconceput.

— Nu de viaţa acelui *vanyesh* îmi pasă mie acum, Geselkir.

— Keles ar trebui lăsat în tihnă mai multe zile. Voi reveni să desprind copcile. Ţineţi rănile curate, schimbaţi cataplasmele frecvent şi o va duce foarte bine. Dacă apare vreo roşeaţă, şi mai ales dacă se împrăştie, să mă anunţaţi.

— Vei vedea şi singur la vizită.

— Milady, dacă credeţi… da, desigur, cum doriţi.

Inspirând pe cât de adânc putea, Keles studie senzaţiile oferite de spinare. Descoperi o durere surdă în coaste, care pândea sub urmele arzătoare de pe piele. Durerea ascuţită pulsa, erau patru ritmuri distincte, fiecare în ritmul său, ca şi cum o coardă de lăută ar fi fost ciupită la întâmplare. Expiră încet, sperând ca o parte din durere să cedeze, însă în loc de asta, se înteţi, ca o melodie sacadată.

Deschise ochii şi surprinse o parte dintr-un bărbat corpolent, încă înveşmântat în roba pentru Festival. Petele maronii de la genunchi şi de pe mâneci erau, evident, sânge uscat, al lui, fără nici o îndoială. Keles îşi amintea vag unele fragmente din conflict, însă pulsul dureros al ţestei îl împiedica să reconstituie cele întâmplate.

Îşi îndreptă bărbia spre piept şi privi spre mama sa. Şi ea purta ţinuta din noaptea trecută. Ştia că nu dormise deloc, însă arăta mai frumoasă ca niciodată. Dincolo de ea, se afla sora lui, şi ea la fel de arătoasă, însă îmbrăcată în hainele de fiecare zi. Nici ea nu dormise prea mult, însă Keles era sigur că mama lor o trimisese la culcare la un moment dat.

Încercă un rânjet şi reuşi. Avea şi glas, deşi se auzea ca un croncănit.

— Cât timp am dormit?

Geselkir interveni de lângă căpătâiul său:

— Nu destul de mult.

Siatsi îi zâmbi fiului ei.

— Vei dormi şi mai mult, însă era important să te trezim acum. Mulţumesc, *dicaifixtsi,* poţi să pleci.

— Dacă vă închipuiţi vreun moment că vă aprob intenţiile, greşiţi cumplit, Doamnă Anturasi.

— Apreciez preocuparea dumitale.

— Nu cred că aţi înţeles. L-aţi făcut să fie responsabilitatea mea. Prinţul mi l-a încredinţat pe Keles. Ceea ce sunteţi pe cale să faceţi...

— ...este absolut necesar, completă mama, cu voce neutră, însă cu o expresie necruţătoare. Nu-mi dai de ales. Ai spus că nu poate merge la tămăduire, aşa că trebuie să aduc tămăduirea la el.

— Este o prostie periculoasă, ceva mai rău decât decât dacă l-aţi expune unui *vanyesh.* Riscaţi viaţa fiului.

— Ţi-ai schimbat părerea despre tămăduire?

— Nu, şi resping punerea la îndoială a judecăţii mele în această manieră.

— Chiar aşa? Vreau să ştiu exact câte răni provocate de ghearele unui războinic viruk ai tratat până acum? întrebă Siatsi, cu bărbia ridicată.

— Păi...

— Asta să însemne că *nici una?*

— Am mai văzut aşa ceva. După moarte, încheie cu glas scăzut.

— Aşteaptă afară.

— Bucuros. Nu vreau să fiu părtaş la aşa ceva.

Keles aşteptă ca medicul să iasă, apoi privi spre sora lui.

— Apă.

Mama lor o opri.

— Nu încă.

— Dar îmi trebuie apă.

Keles se lupta să vorbească limpede, însă gâtul i se uscase.

Siatsi se lăsă în jos, până când faţa ei ajunse la acelaşi nivel cu a lui.

— Îţi trebuie altceva, prima dată. Nirati, invită-l pe oaspetele nostru.

Sora lui plecă imediat şi se întoarse repede, aducând-o pe ambasadoarea din Viruk. La vederea ei, în stomacul lui Keles se porni o frământare. Se apropiase suficient de el ca să-i simtă ceva din miros, iar pe frunte şi deasupra buzei de sus îi înfloriră broboane de transpiraţie. Respiraţia i se îngreuna şi aproape că nu-şi mai putu controla vezica.

Ierariach se dădu înapoi.
— În el e *nesginesfal.* Îl pot împiedica să facă vreo vătămare, dacă vreţi.
Mama lui dădu din cap.
— Vă rog.
— Depărtaţi-vă de el.
Ambasadoarea nu se apropie mai mult, însă când mama lui se ascunse în spatele ei, îşi lipi strâns palmele, cu degetele orientate spre el. Îşi încrucişă degetele mari, nu era sigur de ce remarcase tocmai asta, dar o făcu. Apoi, mâinile ei ţâşniră, desprinzându-se una de alta precum cerbii care fugeau de câinii de vânătoare.
Aerul dintre palme licări, la fel cum se întâmplă deasupra unei stânci pârjolite de soare. Forma se ondulă şi se modifică, apoi un val de aer cald îl izbi. Intră în el de-a lungul dârelor de pe spate, lichefiind sticla pisată şi cauterizând rănile. Din stomac îi urcă pe gât fiere încinsă, arzându-l, şi nu ştia cum reuşise să se abţină să vomite. Durerea, care fusese una ascuţită, se topi într-o unduire moale, care dură doar o clipită sau două. Fierbinţeala se înteţi şi-l duru atât de tare încât urlă, apoi deveni inert. Toată puterea se scurse din el, iar o răceală se prelinse dintre aşternuturile umede şi-i pătrunse în piele.
Keles se chinuia să respire. Tremura puţin şi ar fi vrut să se întoarcă pe-o parte, să-şi ducă genunchii mai sus, însă nu putu. Fiecare inspiraţie se simţea de parcă ar fi ridicat cu ea turnul familiei, iar expiraţia-i răsuna de parcă era ultima suflare.
S-ar fi temut că asta ar fi urmat, dacă nu ar fi auzit întrebarea şoptită a mamei sale:
— Iar acum ce facem?
Ambasadoarea glăsui clar, însă pe un ton coborât.
— Cataplasmele nu-i fac nici un rău. Curăţarea rănilor va fi şi ea bine-venită. Ar trebui să rămână în pat câteva zile. Ştiu că bunicul lui n-ar vrea asta, însă eu am o veche hartă care i-ar putea oferi răgazul necesar. Mese uşoare, dar fără carne, pentru a nu-i mânia sângele.
Mama lui dădu din cap.
— Farmecele voastre l-au vindecat?
— Întru câtva.
Ambasadoarea făcu un semn din cap spre el.
— Veninul ar mai putea avea unele efecte secundare.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am să vă arăt. Scoase o batistă din mâneca robei şi o folosi să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte. Apoi păşi spre el şi-i puse batista la nas.

— Îmi poţi simţi mirosul, Keles?

Trase aer pe nas, dar nu foarte adânc, de teamă să nu stârnească din nou focul din spate. Oricum, la prima boare a mirosului ei i se întoarse stomacul pe dos şi nu se mai putu înfrâna. Vomită peste batistă şi în mâna ei. Mai rău, intestinul îl lăsă, iar vezica îl trăda şi ea. Trupul îi intră în convulsii. Vomită din nou, apoi aspiră puţin din ea şi începu să se înece.

Ambasadoarea şterse perna şi-i ţinu capul până mai vomită încă o dată. Tuşi din nou, tare, iar durerea-i explodă în spate. Se înecă, tuşi şi nu mai putu să respire. Se lupta pentru aer, dar fără spor, iar când agonia-l strivi încă o dată, lumea se îngustă şi se întunecă.

14
Ziua a 4-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Ministerul Armoniei, Liankun
Moriande, Nalenyr

Pelut Vniel privi în sus de la măsuţa la care îngenunchease. Pe ea zăcea un dreptunghi lung de hârtie de orez. Conul negru de pin, pictat rapid, licărea umed. Puse pensula jos şi zâmbi la plecăciunea lui Kan Hisatal.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, Ministre.

— A fost plăcerea mea să răspund în grabă chemării voastre, Ministre.

Bărbatul masiv rămase plecat o clipă mai mult decât era prevăzut de protocol, apoi făcu un pas înainte şi se lăsă în genunchi, la marginea podelei.

— Cum v-aş putea servi?

Pelut nu răspunse, lăsându-l pe funcţionarul său, Iesol Pelmir, să îngenuncheze şi să-şi vadă de treabă. Slujbaşul, un bărbat slab şi chel, trase măsuţa la o parte cu supuşenie şi precizie, fără a clinti pictura, apoi se duse spre Hisatal şi-i dădu o pernă pe care să poată îngenunchea. Se retrase în colţul său, unde se lăsă în genunchi, direct pe podeaua de lemn. Ezitarea lui Hisatal îi trăda surpriza de a constata că funcţionarul rămânea în încăpere.

Asta-l încântă pe Pelut. Hisatal venise aşteptându-se la o discuţie între patru ochi, la fel cum fuseseră cele de până acum, înainte de plecarea pe *Lupul furtunii.* Nici unul dintre ei nu voia un martor. Prezenţa lui Iesol sugera însă ori că funcţionarul mărunt urma să fie avansat, ori că tot ceea ce urma să se discute era puţin important, pentru urechile oricui. *Nici o variantă nu-i cea adevărată, însă dacă presupune că este, va căuta sensuri ascunse. Va fi pe picior greşit, iar eu vreau asta.*

Pelut privi în sus.

— Avem de discutat unele lucruri privitoare la viitor. Al domniei voastre şi influenţa lui asupra viitorului naţiunii.

— Să fie spre binele nostru, al amândurora.

Iar tu îţi închipui că nu am surprins toate nuanţele afirmaţiei tale. Pelut rezistă pornirii de a zâmbi, iar în loc de asta îşi strecură mâinile în mânecile robei, subliniind astfel statutul său superior. La fel ca oricare alt membru al aparatului birocratic, purta o robă albastră, cu o eşarfă aurie. Ceilalţi doi aveau robe de bumbac, însă Pelut era înveşmântat în mătase, iar manşetele şi poalele erau decorate cu benzi late, ţesute cu fir de aur. Toţi trei aveau dragonul nalenian, purpuriu, brodat la capetele eşarfei, dar Pelut îl avea şi pe benzile aurii de la mâneci. În aparatul puterii ocupa funcţia după care jinduiau ceilalţi doi, iar lui Hisatal trebuia să i se reamintească aspectul acesta în mod special.

— Cel mai important lucru este...

Hisatal dădu din cap, trădându-se.

— Nu cred că absenţa lui Keles Anturasi de la bordul *Lupului furtunii* ar putea afecta în vreo măsură expediţia. Rezultatele vor fi aceleaşi.

Pentru tine, da. Pelut îşi înălţă capul spre dreapta.

— Nu, Ministre, să începem cu lucrul *cel* mai important.

Gura bărbatului corpolent se închise brusc, iar guşa dublă îi tremură. Îşi coborî repede privirea, iar obraji-i fură cuprinşi de roşeaţă.

— Iertaţi-mă, Ministre.

— Eroarea voastră este de înţeles, Ministre. Pelut îşi îndreptă capul, însă nu mai zâmbi. Lucrul cel mai important este ideea Prinţului de a trimite grâne deseienilor. A mai făcut asta, în pofida celor mai abile încercări ale noastre de a-l face să renunţe. Marele Ministru Lynesorat a stăruit din toate puterile înaintea Prinţului. Asta ne lasă într-o mare dilemă.

Hisatal dădu din cap cu gravitate.

— Helosundienii au început să protesteze pe lângă multe dintre legăturile noastre ministeriale. M-au abordat şi pe mine, deşi se ştie că voi pleca. Sunt de părere că Prinţul susţine inamicul şi nu-i încântă deloc.

— Am auzit, însă este o problemă pe care şi-au creat-o singuri. Menţin un Consiliu de Miniştri, deşi nu are nici o întrebuinţare practică.

— Dar fără o conducere, Helosunde se va prăbuşi în haos. Iar scopul nostru este menţinerea ordinii, spuse Hisatal încruntat.

— Însă dorim să facem asta în cadrul structurilor de stat. Conducătorii, prinţii, ei iau *deciziile,* însă noi le prezentăm opţiunile, dintre care ei pot alege. Conducătorii vin şi pleacă, însă birocraţia este eternă. Pentru cei din afară, noi suntem un instrument al statului, îndeplinind poruncile date de lideri. Pentru conducători, suntem ochii şi urechile, mâinile şi picioarele, dându-le posibilitatea să-şi administreze naţiunile. Înainte de domnia împăratului Taichun, Imperiul era cufundat în haos, căpeteniile militare se luptau între ele, iar stăpânirea împăratului se întindea până acolo unde ajungeau armatele sale. Ochii albaştri ai lui Pelut se îngustară. Consiliul Helosundian guvernează numai de formă, permiţând dirijarea resentimentelor către miniştri. Nici Prinţul Cyron, nici Pyrust n-au nevoie să ţină seama de el, din moment ce nu pot discuta cu ei ca de la egal la egal. Dacă miniştrii se tem de o conducere greşită, susţinerea lor este de înţeles, însă ei se tem să nu piardă puterea şi bogăţia aduse de ea.

Lăsă ca vocea să-i dobândească o undă de asprime, iar Hisatal găsi înlăuntrul său un dram de demnitate să roşească în grabă. Nu fusese deloc dificil pentru agenţii lui Pelut să afle că se implicase într-o serie de înţelegeri cu case de navigaţie şi cartografi pentru a le furniza informaţii despre descoperirile făcute de *Lupul furtunii.* Acestea l-ar face pe el şi familia sa foarte bogaţi, iar averea putea fi folosită pentru a-i asigura accesul în eşaloanele superioare ale Ministerului.

— Aveţi dreptate spunând că trebuie să menţinem ordinea, însă *cum* o facem este la fel de important. Cele două aspecte nu pot fi separate.

Pelut îşi scoase mâinile din mâneci şi le ridică, ţinând palmele în sus.

— Oamenii apreciază stabilitatea şi se agaţă de speranţe. Ei speră că le va merge mai bine. Cred că dacă lucrează din greu şi sunt harnici, ar putea fi, într-o bună zi, binecuvântaţi cu *jaedunto.* Odată cu asta vin faima, averea şi multe alte avantaje. Fiind mult mai realişti, ştim că *jaedunto* este mai mult o iluzie pentru majoritatea oamenilor. Deşi suntem pe cât putem de buni şi studiem şi lucrăm din greu, un astfel de lucru nu este posibil pentru noi. Există şi zvonuri, da, iar Marele Ministru al lui Taichun, Urmyr, s-ar putea să fi dobândit asta. Însă el fusese un războinic venerat înainte de a deveni ministru,

iar viaţa lui a fost, în mare parte, transformată într-un mit. A existat cu adevărat, iar preceptele sale sunt încă respectate.

Pelut privi spre Iesol.

— Care dintre pildele sale s-ar putea aplica şi aici?

Tânărul îşi plecă fruntea.

— Cartea a Şaptea, Capitolul Patru, Versetul Douăzeci şi Şapte. „Şi ridicând o nucă, Maestrul spuse: ne hrănim cu miezul şi aruncăm coaja.”

Pe chipul lui Hisatal apăru o expresie batjocoritoare.

— Da, examinarea adevărului lucrurilor este importantă, însă spuneţi că noi ascundem adevărul de conducător şi de cei conduşi.

— Asta pentru că pildele lui Urmyr erau pentru *noi,* nu pentru ei, spuse Pelut, cu un zâmbet în colţul stâng al buzelor. Orezul este o problemă din pricina protestelor helosundienilor, dar şi a protestelor nobililor noştri, care tot vor trebui să trimită orez la Moriande. Este o problemă şi pentru că armata lui Pyrust nu va flămânzi. Vom fi nevoiţi să iniţiem o acţiune de dirijare a opt la sută din cantitate în depozite de unde să putem distribui orezul după cum va fi necesar.

— Este o precauţie înţeleaptă, Ministre, aprobă Hisatal din cap.

— Şi o preluare forţată. Voi face ca livrarea orezului să devină problema *dumitale,* Ministre.

Capul bărbatului se înălţă brusc, cu ochii holbaţi de uimire.

— Dar, Maestre, sunt pregătit de călătorie. Bagajele mele sunt la bordul *Lupului furtunii.*

Pelut clătină din cap.

— Când veţi ajunge acasă, veţi vedea că v-au fost deja returnate.

— Nu puteţi…

— Ba pot. Am fost silit pentru că aţi nesocotit pilda lui Urmyr, accentuă Pelut, cu glasul plin de dezgust. Iesol, pasajul despre pericolele lăcomiei. Prima parte.

— „Iar Maestrul spuse: Drepţii doar sorb din râul Răsplăţii, lacomii se îneacă în el.”

— Dar, Maestre…

— Eşti un prost, Hisatal, iar dacă aş fi ştiut cât eşti de prost, în primul rând nu te-aş fi trimis pe *Lupul furtunii.* Te aşteptai să găseşti o cale de a te îmbogăţi? Bineînţeles. Mă aştept să

deturnezi un procent din orez înspre propriile tale cufere şi mă împotrivesc eu la asta? Nu. Ştiu că o vei face, mai ştiu că-ţi vei împărţi bogăţia cu mine şi cu cei potriviţi. Aşa merg lucrurile. Îi răsplătim pe cei care ne ajută. Însă ai greşit pentru că te-ai lăsat fascinat de coajă şi ai neglijat miezul. Te-am trimis pe *Lupul furtunii* ca să te poţi împrieteni cu Keles Anturasi. Urmai să-i câştigi încrederea şi să devii omul său. Nu pentru ca tu să-i poţi fura secretele, ci ca să-l poţi influenţa pe viitor. Bunicul său nu va trăi veşnic, iar Keles îi va lua locul. Mai contează cât aur ai în pungă acum, când lumea ar putea fi a ta mâine?

— Nu m-am gândit, Maestre.

— Greşit. Te-ai gândit, însă ai făcut-o fără nici o disciplină. Iar dacă nu există disciplină, nu există nici ordine, ci doar haos. Haosul a distrus lumea şi numai noi, birocraţii, am fost capabili s-o refacem, stabilind ordinea.

Hisatal făcu o plecăciune adâncă, lipindu-şi fruntea de podea.

Pelut îl lăsă să rămână aşa până când transpiraţia începu să-i curgă pe podea.

— Ajunge.

— Mulţumesc, Maestre.

Pelut dădu din cap.

— Ai Rangul Cinci, Hisatal, şi ai uitat tot ce-ai învăţat pe când nu aveai decât Rangul Trei, ca prietenul nostru de acolo. „Casa rămâne în picioare, însă temelia putredă invită la dezastrul adus de simpla mângâiere a unei adieri.” Ştii asta?

— Da, Maestre.

— N-ai ascultat, sau ai devenit cu adevărat prost? Iesol, citatul.

— Cartea a Treia, Capitolul Opt, Versetul Patru din *Meditaţii despre prăbuşire.*

— Ştiam asta, Ministre. Sunt doar confuz.

Pelut îşi închise ochii pe jumătate.

— Limpezeşte-ţi mintea, Ministre, altfel voi găsi eu mijloace de a te face să te concentrezi. Te-aş trimite să i te alături lui Keles Anturasi, în Ixyll, însă eşti la fel de nepregătit pentru astfel de expediţii ca şi el. E trimis acolo ca să moară. Deşi m-ai indispus, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să-ţi dai obştescul sfârşit atât de curând.

— Vă mulţumesc, Maestre!

Gura lui Hisatal rămase deschisă cu o clipă mai mult şi Pelut ştiu că-şi scotocea memoria în căutarea unui citat potrivit din Urmyr.

Pelut nu se putu abţine.

— „Înţeleptul este mulţumit să fie luat drept prost, decât să vorbească şi să confirme impresia."

Hisatal dădu doar din cap, o dată, scurt, fără să spună nimic.

— Avem o problemă urgentă: trebuie să trimitem pe cineva la bordul *Lupului furtunii.* Cum Jorim nu va conduce niciodată Casa Anturasi, nu trebuie să fie cineva important. Cine-i priceput şi viclean trebuie păstrat, pentru că următorii doi ani se vor dovedi a fi şi mai spinoşi. Ai vreun candidat care s-ar potrivi? Cineva care-ţi este loial?

Hisatal se aşeză, însă, înainte de a fi putut răspunde, Iesol îşi drese glasul.

Pelut îl privi cu colţul ochilor.

— Ai vreo propunere?

— „Iar Maestrul spuse: Deşi poamele vecinului par mai rumenite, înţeleptul îşi culege doar propria recoltă."

Un zâmbet înflori încet pe faţa venerabilului ministru.

— Iar cu asta vrei să spui?

— Maestre, Ministrul Hisatal va avea nevoie de subordonaţii săi pentru a se ocupa de transportul orezului. Aveţi la curte pe cineva care ar putea fi agentul vostru pe *Lupul furtunii.*

— Şi la cine te-ai gândit?

— M-aş propune pe mine însumi, Maestre.

Bărbatul făcu o plecăciune adâncă şi rămase aşa.

Pelut îşi mângâie falca. Iesol era folositor şi chiar foarte competent într-o mare varietate de sarcini obscure, la care puţini se pricepeau şi chiar şi mai puţini îşi aminteau că se pricepuseră la aşa ceva. Ar fi putut ajunge departe, însă îi lipsea dinamismul. Nu putea nici să comande, nici să inspire acţiuni, iar până când nu se oferise acum, nu dezvăluise nimic altceva decât ambiţii mărunte.

— N-ai făcut nici un aranjament ca să profiţi de pe urma expediţiei?

— Nu, Maestre.

— Nu fugi de nici o încurcătură sentimentală sau conflict?

— Nu, Maestre.

— Ridică-te, Iesol. Uită-te la mine, îi ceru Pelut, şi se răsuci pentru a fi cu faţa la el. De ce vrei să pleci?

— Am văzut nava, Maestre. Ştiu ce glorie îi va aduce Nalenyrului. În sufletul meu, ştiu că n-aş putea face un serviciu mai mare naţiunii mele decât contribuind la succesul expediţiei.

— Crezi că ai putea contribuit cu ceva?

— „Fără iască nu faci foc."

Folosirea pildelor lui Urmyr îl indispuse profund pe Pelut, şi l-ar fi sfâşiat pentru grosolănie, însă n-o făcu, ştiind că omul nu era grosolan, ci mai degrabă cinstit; iar răsplătirea lui cu serviciul pe care şi-l dorea Ministrul ar fi constituit un imbold pentru ca Hisatal să adere la codul oferit de Urmyr. *În afară de asta, pot scăpa de el mai târziu.*

— Doar nu-ţi imaginezi, Iesol, că acţiunile tale vor face acest Minister să te proslăvească la întoarcere?

— Îndatorirea mea este să servesc, Maestre, nu să visez.

— O răsplată ar putea fi luată în considerare *numai dacă* sunt încântat de munca ta.

Pelut sublinie cuvintele, astfel încât Hisatal să priceapă că fuseseră rostite şi pentru el.

— Slujiţi-mă bine, amândoi. Viitorul este cunoscut numai zeilor. Dacă voi fi binecuvântat, tot aşa veţi fi şi voi. Prin mine, serviţi naţiunea. Să nu fiţi o dezamăgire.

15
Ziua a 5-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Xingnakun, Moriande
Nalenyr

Nirati se înfioră în timp ce se îndrepta spre uriaşul dom Xingnakun. Structura, construită în cartierul din partea de nord-vest a oraşului, fusese cândva un amfiteatru un aer liber. Construcţiei i s-a adăugat demult o cupolă ca pălăria unei ciuperci, iar opt pilaştri trimiteau braţe arcuite unite în centru. Un catarg înalt se ridica la intersecţia lor, iar acolo în vârf ardea o lumină albastră, *gyanri.* De-abia vizibilă în timpul zilei, noaptea rivaliza cu luminile de sus, de pe cele nouă poduri, şi majoritatea oamenilor îşi mângâiau talismanele când dădeau cu ochii de ea, chiar şi din întâmplare.

Fiorii ei nu aveau nimic în comun cu ziua, pentru că zorii erau strălucitori şi calzi. Izvorau din această experienţă matinală – plecarea din Anturasikun şi plimbarea pe străzi. Deşi erau aglomerate în perioada Festivalului, oamenii se fereau din calea ei. Unii îşi căutau talismanele, iar alţii desenau cercuri mici prin praf, iar aceia care-o cunoşteau preferau să privească dincolo de ea, de parcă nici n-ar fi existat.

În alte circumstanţe s-ar fi simţit ofensată, însă cercurile o puteau răni, chiar şi cercurile sociale, aşa că văzându-şi prietenii ocolind-o era acum mai mult o binecuvântare decât un blestem. *În afară de asta, n-aş putea suporta mila din ochii lor.*

Nu era greu de înţeles că ea şi alţii se îndreptau spre Turnul Magiei şi tămăduirii. Pentru că cercurile puteau fi paveze împotriva vrăjilor, robele lor fuseseră special ţesute din pânză aspră, erau găurite şi cu franjuri care atârnau. Nu erau încinse cu centuri, aveau în loc nasturi pătraţi sau sfori scurte, cu noduri mari, fără bucle. Mânecile erau despicate de la umăr până la şold şi nici unul dintre cei aflaţi în drum spre nord-vest nu purta găteli. Inelele, brăţările şi lănţişoarele formau cercuri şi acestea trebuiau evitate.

Mult mai evidente decât robele fuseseră eforturile pentru ascunderea cercurilor de pe faţă. Peste ochi i se întretăiau oblic cruci negre, iar o alta, roşie, îi decora gura. Unii oameni

strângeau nările şi-şi băgau câlţi în urechi, însă Nirati se gândise că aceasta era o precauţie inutilă.

Apropiindu-se şi mai mult de dom, intră într-un tărâm bizar, unde negustorii ridicaseră mici tarabe ori vindeau mărfuri la capătul căruţelor. Abundau cercurile, mari sau mici, de la mici talismane, de purtat în fiecare zi, până la cercuri suficient de mari ca să cuprindă talia. Un bărbat oferea cercuri de cristal, prin care lucrurile puteau fi privite în siguranţă, în vreme ce alţii lăudau poţiuni şi unguente care promiteau să-i ferească pe oameni de vrăji sau să aibă asupra lor acelaşi efect ca farmecele şi fără să mai aştepte. Un alt bărbat se oferea să păstreze el banii celor care veniseră cu pungile pline de monede circulare. Ea se îndoia însă că insul şi căruţa sa vor mai fi pe acolo la sfârşitul ceremoniei, însă îi admiră neobrăzarea.

El îşi pierdu însă întreaga afacere când un alt bărbat, înarmat cu un ciocan şi o nicovală, făcea monedele pătrăţoase, pentru o para de fiecare.

În alte locuri, pâlcuri de indivizi sănătoşi şi voinici îi arătau cu degetul şi râdeau de cei bolnavi şi ologi care se împleticeau în mers.

„Noroc, schilodule” sau „Nu-s destule vrăji pe lume să te vindece”, strigau, iar vorbele piereau apoi în gâlgâitul râsului. Unul merse la pas cu un om jalnic, sprijinit într-o cârjă, imitându-i, în batjocură, şchiopătatul. Nirati spera ca bietul om să fie vindecat, să se întoarcă şi să-l bată măr pe neisprăvit.

Dacă o recunoscuse cineva, probabil se întrebase la ce-i trebuia vindecare. Nu era ceva evident, însă avea nevoie de cea mai importantă tămăduire dintre toate. Nirati nu avea talent, deşi toată lumea îi spusese că era o chestiune de timp până să şi-l descopere, însă ea îşi pierduse demult puterea de a-i mai crede. Chiar şi Majiata avea un talent, iar risipa ei o înfuria pe Nirati. Nepricepută la plante cum era, Majiata tot l-ar fi putut ajuta pe Keles mai mult decât ea.

Pufni şi refuză să se lase târâtă în sentimentul de autocompătimire. Făcuse tot ce-i stătuse în putere. Îl veghease pe Keles în timpul somnului, citindu-i cu voce blândă poveştile lui Amenis Dukao. Lui îi plăcuseră întotdeauna poveştile, încă din copilărie – la toţi trei le plăcuseră –, şi dormi mult mai uşor cât timp îi citise. Faptul că se ocupase de el îi permisese mamei

lor să doarmă, o altă binefacere. Însă Nirati şi-ar fi dat şi mâna să fi putut face mai mult.

Pe chip i se aşternu roşeaţa când ajunse în apropiere de Xingnakun şi văzu un băiat cu braţul stâng veştejit. *Cel puţin, eu am o mână de dat.*

Cineva, probabil tatăl, se ghemui lângă el, la marginea primului cerc de piatră care înconjura domul. Bărbatul ciufuli părul băiatului.

— Dunos, ştii că nu pot să vin cu tine, dar ai să mă găseşti aici. Nu-ţi fie teamă.

— Nici nu-mi este, Tată.

Însă tremuratul din glas îl dădu de gol. Nirati se îndreptă spre ei şi făcu o plecăciune.

— Pacea Festivalului fie cu voi. Aş putea să vă rog ceva?

Bărbatul se ridică, apoi făcu o plecăciune, imitat de fiul lui.

— Pacea fie şi cu domnia voastră. Ce-aţi dori de la noi?

Ea-i zâmbi tatălui, apoi arătă curtea mare şi goală din jurul domului.

— Xingnakun se află încă la mare distanţă şi mi-e teamă să merg până acolo singură. N-aş cere prea mult dacă v-aş ruga să-l lăsaţi pe băiat să mă însoţească?

Bărbatul dădu din cap, apoi şterse o pată neagră de pe obrazul băiatului, păstrându-şi privirea semeaţă.

— Dunos va fi încântat să vă însoţească.

Băiatul dădu din cap, iar Nirati îi luă mâna într-a ei.

— Mulţumesc. Am să-l conduc înapoi. Eu mă numesc Nirati.

— El este Dunos, iar eu Alait. Am să vă aştept aici. Mulţumesc!

— Rămâi cu bine, Tată.

Nirati şi băiatul traversară curtea împreună. Câte un cerc de granit rupea linia pavelelor la fiecare o sută de metri. Negre în exterior, apoi cenuşii şi albe, cercurile îi avertizau pe oameni să se ţină departe. În vreme ce alte străzi şi curţi din capitală gemeau de oameni, curtea Xingnakunului rămăsese goală, cu excepţia ologilor care mergeau spre ea. În inima unui Festival plin de bucurie şi speranţă, deznădăjduiţii şi nenorociţii se scurgeau încet în interior.

Dunos îşi ridică privirea către ea.

— De ce mergeţi să fiţi tămăduită, milady? Îmi păreţi a fi teafără.

— Nu toţi dintre noi au rănile la vedere.

— Vorbiţi de problemele femeieşti? Aşa zice mama mea, înainte de a-mi spune să merg să-l ajut pe tata.

Nirati zâmbi.

— Poate. Eu doar sper să-mi pot purta necazurile la fel de bine ca şi tine.

Dunos dădu din cap, apoi îşi lăsă braţul veştejit să se legene înainte.

— Odată ce m-am vindecat de asta, am de gând să devin spadasin.

— O ambiţie foarte frumoasă.

Mâna lui fu străbătută de un tremur uşor.

— L-aţi mai văzut pe Kaerinus înainte?

Ea clătină din cap.

— Nu poţi face asta decât o singură dată, Dunos.

Auzise şi ea de la mai mulţi că anul era de bun augur, se mai adăuga şi apogeul unei activităţi magice ciclice, aşa că se aşteptau multe de la ritual. Dacă un mort ar fi putut merge în acest an până în curtea de la Xingnakun, Kaerinus l-ar fi putut aduce la viaţă. Aşa credeau oamenii.

— De ce întrebi asta, Dunos?

Băiatul ridică din umeri.

— Păi, ştiţi, nu mă tem, însă am auzit tot felul de poveşti. Că a fost cu Prinţul Nelesquin în Ixyll şi este ultimul *vanyesh.* A supravieţuit Urgiei. Este foarte bătrân şi este un monstru.

— Şi eu am auzit lucrurile astea.

Îl împinse uşor înaintea ei, când începură să urce una dintre rampele înguste care duceau spre intrare. Toate intrările erau cercuri, neîntrerupte, cu un prag jos, aşa că erai nevoit să treci peste el. Deşi nu văzuse niciodată, auzise relatări despre energii magice adunându-se în aceste ochiuri, în timpul ceremoniei.

El păşi primul, apoi o ţinu de mână când trecu şi ea.

— Dunos, s-ar putea să fie un monstru, dar dacă este dispus să-i vindece pe oameni atunci nu-i în întregime rău.

Băiatul dădu din cap, apoi se uită din nou înapoi.

— Pentru tămăduire nu trebuie să te dezbraci de tot, nu?

— Nu, îi zâmbi ea.

— Atunci e bine. O să-mi scot doar roba, să-mi poată vedea braţul.

— Bine.

Traversară un tunel şi se opriră la capătul treptelor abrupte. Pe vremurile Imperiului, zona mai apropiată de cercul de pământ era rezervată nobilimii. Dunos o trase spre stânga, pregătindu-se să urce spre părţile mai de sus, acolo unde se agitau săracii, însă ea scutură din cap.

— Vom merge jos şi ne vom apropia.

— Dar tata mi-a spus...

— Eşti însoţitorul meu, îţi aminteşti? Ea-i făcu cu ochiul. Ne ducem mai aproape, ca să ne tămăduim mai bine.

Nirati o luă în jos, intenţionând să ocupe un loc la marginea cercului, dar se crispă imediat. Majiata i-o luase înainte şi acum stătea acolo, cu capul sus, părul negru lucindu-i. Roba ei, deşi croită şi cusută prost, era de mătase. Nedorind să-i vorbească, însă interesată s-o urmărească, alese un loc mai sus cu câteva rânduri, exact în spatele ei.

Înăuntru veneau tot mai mulţi oameni, iar Dunos aruncă o privire în jur, cu ochii mari. Îşi trase mâna dintr-a ei şi făcu semn unui bărbat. Nirati se întoarse şi-l privi, întrebându-se de ce venise, din moment ce nu arăta mai beteag decât ea. Coborî cu uşurinţă către ei, venind dinspre primul rând.

Dunos zâmbea larg.

— De ce aţi venit aici, Maestre?

— Cu toţii avem răni, Dunos.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Ea este Nirati. A venit pentru probleme femeieşti.

Bărbatul zâmbi.

— Eu sunt Moraven. Pacea Festivalului fie cu tine!

— Şi cu tine!

Nirati zâmbi, însă-şi păstră vocea scăzută. La pomenirea numelui ei, capul Majiatei se întoarse puţin. *Nu mă băga în seamă, Majiata, altfel cobor la tine şi-ţi fac nişte vânătăi numai bune de tămăduit.*

De undeva, din măruntaiele clădirii, începură să bată tobele. Nirati simţi vibraţia înainte de a le auzi, dar pe măsură ce mulţimea făcea linişte, ecourile umplură domul. Cu fiecare sunet care străbătea gloata, valuri de frică îi măturau pe toţi. În unele locuri, oamenii începuseră să se grăbească spre ieşiri. Spaima lor devenise contagioasă şi fugeau destui.

Nirati se aşteptă s-o rupă la fugă şi Majiata, însă ea nu se clinti. Aruncă o nouă privire în spate şi pricepu ce se întâmpla. *Câtă vreme sunt aici, nu va fugi.* Numai acest motiv n-ar fi putut-o opri pe Nirati, însă, dacă pleca, băiatul va trebui s-o urmeze. *Iar el are nevoie de asta mai mult decât mine.*

Totuşi, fermitatea cu care se decisese să rămână se confrunta în acest moment cu o împotrivire aprigă, pentru că a rămâne aici, şi atrăgând atenţia magicianului, fusese considerată, de la Urgie şi chiar mai înainte, o imprudenţă prostească. Kaerinus era ultimul dintre *vanyeshi,* şi cum vieţuia de atât amar de vreme, era evident că atinsese o măiestrie în vrăjitorie care-i permitea să facă minuni. Se mai spunea că zeii rămăseseră în Ceruri de frică să nu-i găsească el şi să-i trimită înapoi.

Puterea pe care o controla distrusese o lume. Declanşase Vremea Gheţii Negre, ucigând milioane, retezând munţii, ştergând de pe faţa pământului oraşe şi târguri întregi, ameninţând cu dispariţia întreaga omenire. Poveşti despre *xingnaridinii* rătăcitori înfricoşau copiii, făcându-i să se poarte cuviincios, iar zvonurile despre ei îi făceau pe bărbaţi să se adune în mulţimi. Domul fusese construit pentru a pune sub zăgaz puterea lui Kaerinus, de teamă să nu se dezlănţuie cumva o altă Urgie.

O ceaţă uşoară, cenuşie, începu să se scurgă dinspre o intrare circulară, răspândindu-se în arenă. Mici tentacule de lumină albastră intensă dănţuiau în ea – când flăcări, când trăsnete –, pocnind când scânteiau. Lui Nirati i se făcu pielea de găină. Ceaţa se îndesi, umplând deschiderea, apoi o lumină albastră se mări înlăuntrul ei. Focul licări mai repede şi apărură mici străfulgerări, ca nişte plase de păianjen.

Peste tot în jur, oamenii îşi expuneau beteşugurile. Dunos trase neîndemânatic de nasturii robei sale. Se aplecă să-l ajute şi observă fulgerările albastre jucându-i sub piele, în sus şi-n jos, scoţând în evidenţă venele şi arterele. Sub ochii lor, Moraven îşi smulse roba şi dezvălui o cicatrice hidoasă, întinsă pe partea stângă a pieptului. O clipă, Nirati şi Dunos se holbară amândoi la ea, iar ea se întrebă cum se făcea că un bărbat atât de puternic încât supravieţuise loviturii îşi putea imagina că avea nevoie de tămăduire.

Dincolo de el, Majiata îşi lăsă roba să alunece până sub omoplaţi. Asta-i accentua linia sânilor şi Nirati clătină din cap. *S-a format un cerc, fată proastă ce eşti.* Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Nirati i-ar fi atras atenţia, însă viermele roşiatic al cicatricei de pe spatele Majiatei o dezgusta. Prostia îi adusese stigmatul şi tot prostia va face ca urma să rămână acolo.

Se auzi un suspin general la ieşirea lui Kaerinus din tunel. Purta o mantie purpurie, cu guler înalt care-i ascundea partea de jos a capului. O glugă îl acoperea şi-i umbrea chipul, însă nu putea ascunde vederii focul albastru aprins în ochi. Nici un ornament nu decora mantia, deşi fulgere azurii se rostogoleau în jos, pe umeri.

Două lucruri i se părură imediat evidente lui Nirati şi simţi cum i se strânge stomacul. Primul era faptul că la ieşirea din tunel Kaerinus nu-şi aplecase capul şi nici nu-şi strânsese umerii, deşi măsura cel puţin trei metri în înălţime. Umerii săi, era sigură, ar fi trebuit să se frece de marginile tunelului. Pe când se gândea la toate acestea, el se mări într-atât, încât şi un războinic viruk ar fi părut un pitic pe lângă el.

Descoperi că al doilea lucru era şi mai înspăimântător. Se deplasa înainte mai încet decât un om mergând la pas, însă nu exista nici un semn că s-ar fi mişcat. Nu putea vedea piciorul sau vreun genunchi atingând mantia. În loc de asta, plutea înainte pe ceţurile cenuşii. Putea fi personajul sculptat de la prova vreunei corăbii care naviga senină în aval, pe Râul de Aur.

Se opri deodată în centrul cercului de pământ. Norul din jurul lui nu se mai rostogolea, se oprise şi el. Rămase neclintit preţ de o clipă, apoi începu să se rotească încet. Unii oameni se feriră din calea privirii sale, câţiva cedară, alţii leşinară. Dunos îşi strecură mâna într-a ei şi i-o strânse, chiar şi Moraven se foi tulburat. Când privirea ei o întâlni pe a magului, avu senzaţia vagă că fusese recunoscută, însă numai în treacăt. *Ca un negustor care cercetează vitele.* Nimic mai mult.

Sunetul tobelor scăzu, iar fulgerele încetară să mai pulseze prin ceaţă sau pe mantie. Lumina din ochi se modifică, din albastru în purpuriu. Văpăile care se zbăteau în ceaţă se schimbară şi ele, potrivindu-şi culoarea cu a ochilor lui. De undeva din adâncimea glugii – sau din *el* – se înălţară cuvinte.

Nirati nici măcar nu credea că-l auzea vorbind, iar ideea de cuvinte părea nelalocul ei.

Asta-i ceea ce se întâmplă între fraţii mei şi bunicul.

Mintea ei era străbătută de imagini repezi. Văzu o mână de băiat trecând printr-un cristal strălucitor. Simţi pe spate greutatea unei lovituri de bici. Durerea arzătoare, fierbinte, a unei săbii sfârtecându-i carnea îi străbătu coastele. Aceste senzaţii, credea ea, proveneau de la Dunos, Majiata şi Moraven, aşa că presupunea că celelalte le simţea dinspre mulţime. În urma lor venea un cor de urlete – bărbaţi, animale – cu toţii în dureri, dureri cumplite.

Nirati se trezi şi ea urlând, la fel ca toţi ceilalţi, umplând domul cu o zarvă oribilă, care se amplifica de la sine, crescând şi pulsând, trecând prin ea mai puternic decât vibraţia tobelor.

O zguduise fizic, dar senzaţiile pătrunseră înlăuntrul ei atingându-i durerea şi spaima. Înainte, fusese diferită de ceilalţi, pentru că nu avea nici un talent, însă aici era la fel ca toată lumea, era zdrobită şi se temea că nu mai putea fi tămăduită.

Ceaţa din jurul lui Kaerinus se îngroşă, transformându-se în tentacule biciuitoare, sfârâind de electricitate. Ceva ca o funie groasă lovi o bătrână oloagă, ridicând-o în aer. Fulgere purpurii îi înconjurară membrele, îndreptându-le. Capul îi căzu pe spate, iar ghebul îi dispăru, în vreme ce spinarea răsucită se îndreptă. Ţipă, iar ceaţa o părăsi, lăsând-o ca o grămadă informă, din care se ridicau aburi.

Tentaculele se zbăteau iar şi iar, răsucindu-se spre stânga. Un strat jos, de ceaţă, se răspândi în afară, umplând arena. Kaerinus se ridică odată cu el, iar tentaculele se rotiră şi mai repede, învolburând ceaţa atât de tare încât se revărsă peste marginile arenei. Un val se izbi de Majiata arzându-i cicatricea atât de intens încât Nirati nu mai putu s-o privească. Majiata ţipă, îşi lăsă roba să cadă, spatele i se încovoie, apoi întregul ei tors se smuci înainte. Pentru un moment, păru că se va arunca în vaporii opaci clocotitori, însă se prinse de margine şi se lăsă jos, pe jumătate goală. Focul purpuriu îi lucea din ochii goi pe când ea se întinse moale, arătând de parcă ar fi fost beată şi violată de o hoardă de turasynzi.

Nirati avu doar o clipă la dispoziţie să vadă cât de răvăşită era Majiata, înainte ca un val mai mare de ceaţă să se ridice şi

să o înghită cu totul. Pentru un moment, i se păru că era goală, sub o ploaie biciuitoare de oţel. Privi în jos, aşteptându-se să-şi vadă carnea năclăită de sânge, însă ochii ei nu mai percepeau realitatea. Se văzu din nou copilă, privindu-se atât de la distanţă, cât şi din propria ei piele. Mergea de mână cu bunicul ei, prin grădinile din Anturasikun. Soarele strălucea deasupra, iar înţepăturile se topiră sub căldura lui.

Îşi amintea incidentul doar pe jumătate, însă acum se târa din amintirile ei cu repulsia cu care un soth îşi sfâşia coconul. Qiro îi dădu drumul la mână şi se întoarse spre Ulan. Unchiul ei era mult mai tânăr, însă bunicul era tot bătrânul puternic, albit de ani. Ulan despături o hartă, ca s-o cerceteze Qiro. Ea nu avu suficient timp pentru a recunoaşte cel puţin contururile, şi din gura lui Qiro ieşiră ocări furioase.

Nu auzea cuvintele, însă le vedea zburând prin aer, săgeţi care se înfigeau drept în unchiul ei. Îi sfâşiară pieptul şi sângele ţâşni. Una îi străpunse ţeasta, alta se afundă în ochiul strâng. O săgeată mică îi fixă limba de falcă, iar o alta îl jugăni. Ulan se mototoli precum hârtia din mâinile lui Qiro.

Cu ochii înotând în lacrimi, privi în sus, la bunicul ei. Se aplecă după hartă, s-o netezească, însă Qiro i-o luă şi o azvârli. Apoi îi zâmbi, se întoarseră cu spatele la Ulan şi o conduse în adâncimea grădinii. Din gura lui curgeau flori, deşi erau doar nălucile celor care străluceau în jurul ei.

Iar împrejurul inimii sale se aşeză o platoşă oţelită. Nu o spusese atunci, nu cunoscuse cuvintele pentru a o spune, dar acum înţelese. *Am hotărât atunci că n-am să-l las să mă rănească, aşa cum a făcut cu unchiul Ulan. Nu sunt lipsită de talent. M-am ferit de el.*

Cunoaşterea explodă în mintea ei. Tot ce încercase să facă fusese sortit eşecului. Lucrase cu sârguinţă, însă nu se legase de nimic. *Nu m-am lăsat legată. Nu voiam să am nici un talent. Nu voiam să fiu judecată, să fiu străpunsă şi mototolită. Poate că nici n-am avut nevoie de tămăduire.*

Vederea îi reveni şi percepu, în marea cenuşie, lumina purpurie arzând în mijlocul arenei. Kaerinus se ridicase suficient de mult încât ceaţa să umple domul şi să atingă pe toată lumea. *Asta-i tot? Nici n-am avut, vreodată, nevoie de vindecare, sau asta a fost vindecarea de care am avut nevoie?*

Simţi spiritul lui trecând de ea, fără a primi nici un răspuns. Însă se simţi plutind în sus. Privi în jos şi îşi văzu trupul. În jurul ei, ca nişte fantome, îi zări pe Dunos şi Moraven şi chiar şi pe Majiata. De ceilalţi era numai foarte vag conştientă. Când privi din nou în sus, Kaerinus devenise o perlă neagră cu un foc purpuriu învârtejindu-se în mijloc. Se răsuci şi păru un ochi cu o pupilă învăpăiată în care se oglindea haloul. O văzu. O văzu, iar ea se văzu la rândul ei, reflectată distorsionat pe suprafaţa întunecată a sferei.

Întinse mâna şi puse un deget pe glob. Simţi ceva străvechi şi înţelese că trebuia să se teamă, însă nu o făcu. Îl mângâie din nou, iar iluzia netezimii suprafeţei dispăru. Mici dinţi de sticlă îi rupseră din carne. Fulgere violete o biciuiră. Îşi smuci mâna şi ţipă la întreruperea contactului.

Ochii i se deschiseră brusc, iar Moraven şi Dunos se lăsară pe vine lângă ea. Începu să tremure, apoi îşi muşcă buza de jos.

— Ce… ce s-a întâmplat?

Moraven zâmbi stânjenit.

— Presupun că a fost ceva diferit pentru fiecare dintre noi. O clipă am fost prinşi în vrajă, pentru ca în momentul următor ea şi Kaerinus să dispară.

Nirati îi lăsă s-o ajute să se aşeze. Privi spre locul unde căzuse Majiata.

— Ce-i cu femeia aceea?

— Şi-a pierdut cumpătul, copleşită.

Dunos dădu din cap şi-i ridică roba cu mâna dreaptă.

— A uitat asta.

Nirati zâmbi pe jumătate, însă se opri imediat. Braţul lui Dunos rămăsese veşted. Privi spre Moraven şi văzu un capăt al cicatricei.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce, Domnişoară?

— Încă mai ai cicatricea, iar Dunos…

Băiatul se încruntă şi ochii i se umplură de lacrimi, însă nici una nu i se rostogoli pe obraji.

— Este în ordine.

Moraven se aplecă peste Nirati şi-l mângâie pe Dunos pe braţul stâng.

— Ai uitat ce ţi-am spus pe drum?

— Mi-aţi spus că voi fi vindecat, răspunse, iar buza de jos îi tremura. Nu puteţi avea întotdeauna dreptate, Maestre.

— N-am greşit, afirmă bărbatul, cu glas blând, care transmitea încredere. Magul ne-a promis că ne va vindeca, nu şi că ne va da ceea ce dorim. Ne-a dat ceea ce aveam nevoie.

— Dar eu am vrut să devin spadasin.

— Şi s-ar putea să devii, spuse Moraven zâmbind, apoi îl bătu pe băiat pe cap. Prima dată însă, trebuie să afli ce s-a vindecat. Acel lucru îţi va dezvălui adevăratul tău destin.

— Da, Maestre. Mulţumesc!

Nirati privi spre Moraven.

— Ţi s-a dat ceea ce aveai nevoie?

El înălţă din umeri.

— Poate că da.

— Asta nu sună foarte promiţător.

Moraven zâmbi, se ridică şi o ajută să se scoale în picioare.

— Tămăduirea este întotdeauna un proces, magic sau nu. Va trece o vreme până îmi voi da seama ce s-a schimbat. La fel şi Dunos. Domnişoară, ştiţi deja sau mai aveţi nevoie de timp?

— Cred că *voi avea* nevoie de timp.

Nirati tăcu o clipă, apoi dădu din cap.

— Timp să mă vindec, apoi timp să descopăr ce-mi va permite vindecarea să fac.

— Mult noroc în căutările voastre.

Spadasinul îşi înfăşură din nou roba.

— V-aţi îmbarcat într-o călătorie de care majoritatea nici nu-şi dau seama că ar avea nevoie. Dacă această conştientizare a fost singurul lucru primit astăzi, aţi fost cea mai norocoasă dintre noi toţi.

16
Ziua a 6-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Când se trezi din nou, Keles descoperi că se afla într-un pat mare, într-o încăpere slab luminată. Cearşafurile erau proaspete, aidoma paielor din saltea. Putea mirosi cataplasmele şi celelalte ierburi de leac. Izul lor nu-l mai sufoca. Se simţea întru câtva mai întărit şi întărirea cărnii în jurul rănilor începuse să înlăture durerea, deşi mai persista.

Întorcând capul, îşi găsi mama stând pe un scaun de lângă pat, concentrată la brodarea unei embleme pe o haină. Aşternutul foşnind trăda mişcările şi ea îşi ridică privirea.

— Cum te simţi?

Îi turnă o cupă mică de apă, apoi îl ajută să stea cu capul sus şi, ridicând vasul spre buzele lui, îi permise numai înghiţituri mici. El ar fi vrut s-o soarbă imediat pe toată, însă ştia că ar fi vomitat-o imediat, aşa că se mulţumi cu un şuvoi rece şi subţire alunecând pe gâtlej. Bău cât putu de mult, apoi dădu din cap, iar ea retrase cupa aproape golită.

— Cât am dormit?

— Multă vreme, ceea ce-i foarte bine. Este cea de-a şasea zi a Festivalului.

Keles se concentră.

— Balul Prinţului este deseară.

Siatsi izbucni într-un râs uşor şi-i dădu pe spate părul căzut pe frunte.

— Fratele şi sora ta ne vor reprezenta cu cinste.

— Ar fi trebuit să te duci, mamă.

Ea clătină din cap.

— Da, iar toate babele din ţară să mă întrebe cum te simţi sau ce cred că s-a întâmplat? Nu, asta nu. *Eşti* subiectul principal de discuţii pe durata Festivalului, dar n-am poftă să le dau apă la moară.

Keles dădu din cap, sau, cel puţin, aşa credea. Auzi fâsâitul feţei de pernă frecându-i-se de obraz.

— Mi-o amintesc pe ambasadoare. Ce s-a întâmplat?

Siatsi oftă.

— Sunt sigură că fratele tău ţi-a vorbit de broaştele râioase din Ummummorar, care secretă otravă. Barbarii o folosesc pentru a vâna, însă ea le protejează pe aceste creaturi de animalele de pradă.

Keles încuviinţă.

— Se pare că şi la viruki se întâmplă la fel. Aşa cum năduşeala noastră e acră atunci când suntem nervoşi, umorile lor se schimbă şi ele. Când războinicul te-a tăiat, ghearele lui te-au otrăvit. Uşor, bineînţeles, însă ai fost, fără nici o îndoială, otrăvit. Vrăjile ambasadoarei au putut lupta cu cele mai virulente acţiuni ale veninului, însă altele au nevoie de timp pentru a lucra. Ar putea trece un an şi mai mult. Până atunci, şi mirosul unui viruk te-ar putea îmbolnăvi.

— Din fericire, nu vor fi viruki pe *Lupul furtunii.*

— Din fericire pentru unii, Keles, dar nu şi pentru tine.

Siatsi îi explică pe un ton jos ce se întâmplase în seara aceea şi care fusese decizia bunicului. Lui Keles i se strânse pielea în timp ce o auzea vorbind. Nu se temea atât de călătorie, cât de furie. Călătoria cu *Lupul furtunii* putea fi *plănuită* să-l ucidă, însă explorările în inima Ixyllului în mod sigur l-ar termina.

Chiar şi în lumina scăzută văzu cum pălise mama sa şi că degetele-i tremurau în timp ce-i mângâia părul.

— Am vorbit cu Qiro, însă este neînduplecat. Nu-l pot face să se răzgândească, indiferent cât de mult încerc.

— Lasă să mai treacă timp, mamă.

— Dragul meu, nu mai avem chiar tot timpul de pe lume, spuse încruntată. Aş putea să-ţi spun despre toate căile în care mă simţeam îndemnată să acţionez, însă toate se lovesc de faptul că anunţul a fost făcut la petrecerea de ziua lui. Prinţul l-a auzit. Să dea acum înapoi ar însemna o dezonoare pentru el. Ar sugera că unul dintre voi, sau amândoi, sunteţi slabi, şi nu ar tolera asta.

— Crezi că vrea să mor?

— Ar fi posibil.

— A dorit şi moartea tatei?

Siatsi se încruntă o clipă, apoi oftă.

— Timpul şi zvonurile au făcut ca răspunsul simplu să fie mai uşor de acceptat, însă Qiro şi Ryn erau mult mai complicaţi. Tatăl tău l-a înfruntat puternic pe tatăl lui. Ryn avea

un dar, unul mai măreţ decât Qiro, dacă poţi crede asta, iar Qiro şi-a dat seama că tatăl tău ar fi putut consolida rolul casei Anturasi în istorie, dacă se va concentra asupra acelui dar al său. Însă nu era un om răbdător. La fel ca şi fratele tău, altele îl interesau. Qiro a încercat să-l atragă pe tatăl tău în cartografie, şi asta a dus la ultima expediţie. O parte din el probabil că-l *voia* pe tatăl tău mort, pentru că s-au luptat cu ferocitate. Iar o altă parte l-a jelit cu pioşenie când a murit. Şi acum îl mai plânge.

— Mă vrea mort şi pe mine?

— Nu. Vrea să te întorci după ce-ţi faci treaba, îl linişti zâmbitoare. Bunicul tău nu este cu totul lipsit de inimă.

Keles se încruntă.

— M-a condamnat la o expediţie de mai bine de trei mii de kilometri, de parcă am zbura precum şoimii. Voi trece prin teritorii unde vrăjile violente au pus stăpânire şi unde până şi eroii refuză să meargă. Singurii care se aventurează pe tărâmul Ixyll sunt nebunii sau *gyanridinii,* care *acţionează* nebuneşte. Va trebui să traversez Marea Întunecată, înfruntând furtunile şi piraţii, şi voi trece destul de aproape de Irusviruk pentru a vedea şi mai mulţi dintre războinicii lor. Unii vor fi rubedeniile celor răpuşi de Jorim, iar toţi mă vor îmbolnăvi. S-ar putea ca bunicul să nu fie cu totul cu inima împietrită, aşa cum spui, însă mie îmi arată prea puţină căldură.

Ea izbucni în râs.

— Nu cred să fi spus ceva atât de distractiv.

— Nu, Keles. Ştiu asta.

— Atunci?

— Zvonurile susţin că Majiata ar fi descris la fel călătoria ta, însă fără nici un regret, îl lămuri Siatsi, cu un zâmbet.

— Aşa a făcut? întrebă cu o uşoară strângere de inimă. Nu mi-ai spus dacă Prinţul a pus s-o biciuiască.

— A biciuit-o. A leşinat şi poartă o cicatrice urâtă, dar destul de mică, pe spate. Sora ta a văzut-o la ceremonia de tămăduire.

— A fost Nirati acolo? Ai lăsat-o? se miră, clipind nedumerit.

— Pentru ea era important să meargă, spuse ea cu un oftat. Nirati a stat aici, la căpătâiul tău, mult timp. A ajutat din răsputeri, dar simte lipsa talentului. Mă urmăreşte cum amestec ierburile şi rădăcinile pentru cataplasmele tale şi văd

cum ar da orice să fie şi ea capabilă de aşa ceva. S-a dus în speranţa că-şi va găsi talentul.

— Iar eu tot îi spun că-i la fel ca împărăteasa Cyrsa. Îşi *va* găsi talentul.

— Ştiu, Keles, însă povestea Cyrsei este un balsam doar pentru rănile copiilor.

— Şi ce s-a întâmplat?

Mama lui dădu din umeri.

— Mi-a spus că a fost bine, însă a vorbit mai mult despre un băieţel din sud. Discută tu cu ea, să vezi ce poţi afla.

— Am să discut. Deci, nici o schimbare?

— S-ar putea să fie ceva, dar spunea că va trebui să treacă timp. O cunoşti pe sora ta. La fel ca şi tine, n-are răbdare cu majoritatea lucrurilor. De fapt, este nerăbdătoare în toate chestiunile, ca bunicul tău.

— Asta aşa-i, dar aş fi vrut, mai degrabă, să-ţi calce ţie pe urme, decât lui.

— Şi eu la fel, însă ar încânta-o să fie cartograf. Va trebui să fii blând cu ea. Cred că dacă şi-ar fi descoperit vreun talent la hărţi s-ar fi oferit să meargă în locul tău.

— Întreabă-mă de cineva mai nepotrivit să plece decât mine şi-ţi răspund că e Nirati.

Mama lui zâmbi.

— De acord, însă fratele tău nu este de aceeaşi părere.

— Nu?

— Spunea că eşti la fel de prost pregătit ca ea. După el, dacă expediţia nu te va omorî sau mutila, te va duce la nebunie. Atunci mi-a spus că ar da orice să meargă el în locul tău.

Keles reuşi să scoată un chicotit.

— Ar pleca, nu-i aşa?

— Da, însă era conştient că n-ai fi de acord, deşi a pus la cale un plan prin care să vă puteţi schimba rolurile.

— N-ar funcţiona. De vreme ce trebuie să-i trimit bunicului informaţii, şi-ar da seama de înşelătorie.

— A înţeles şi Jorim, dar credea că înşelătoria ar rămâne în familie.

— Nu. Ar şti mult prea mulţi, de la echipajul de pe *Lupul furtunii,* până la cei care mă însoţesc, spuse cu un oftat. Voi pleca spre Ixyll, dacă nu cumva se răzgândeşte Qiro sau ordonă Prinţul altceva.

Mama lui dădu solemn din cap.

— Jorim zicea că vei face din plecare o datorie de onoare.

— Mă cunoaşte bine. *Dar mă cunoaşte suficient de bine? Nu crede că voi supravieţui. Câtă dreptate ar putea avea?*

Keles plecase ani de zile în expediţii, făcuse studii topografice, însă întotdeauna aproape de Nalenyr sau în interiorul principatului. Nu se gândea nimeni că n-ar fi putut merge mai departe. Ridicările topografice de pe cursul superior al Râului de Aur erau vitale, iar Keles se concentra asupra sarcinii imediate. Fiind capabil să lucreze astfel, avusese succes, dar se tot întrebase cât de folositoare i-ar fi fost această capacitate într-o expediţie în locuri unde magia putea fi şi adesea *era* parte din peisaj.

Râse. Chiar şi faptul că *îşi punea* problema arăta că se putea concentra, dar şi problemele care decurgeau. Vrăjile scăpate de sub control corupseseră *totul,* plante, animale, relicve, iar el era concentrat asupra aspectelor geografice. Nu vreun munte transformat în câmpie l-ar putea omorî, ci bizareriile mai puţin previzibile ale teritoriului. Îi zâmbi mamei sale.

— Jorim va pleca într-o expediţie care-i va solicita la maximum aptitudinile, pentru că va face lucruri la care se pricepe el cel mai bine, dar şi la care sunt eu cel mai iscusit, ambele în acelaşi timp. Va trebui să învăţ să supravieţuiesc şi eu la fel, să fac schimbări şi să mă adaptez cu rapiditate, în aceeaşi măsură cu tărâmul în care mă aventurez, ba chiar mai repede. Nu-i o treabă uşoară pentru nici unul dintre noi.

— Într-adevăr, nu-i, consimţi Siatsi zâmbind, apoi îi sărută fruntea. Dormi. Vindecă-te. Asta trebuie să faci acum, dacă vrei să ai vreo şansă de succes mai târziu.

— Crezi că voi reuşi, mamă?

Ea consimţi din cap.

— Mai mult chiar decât am putea să ne închipuim.

17

Ziua a 6-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Kojaikun, Moriande
Nalenyr

— Surioară, te îngrijorezi prea mult.

Jorim Anturasi dădu încet din cap, în timp ce treceau printr-un grup de gărzi keru, să ajungă în sala de recepţii din Kojaikun.

— Tămăduirea ar fi trebuit să te vindece şi de asta.

Nirati scoase repede limba la el.

Cea de-a şasea zi a Festivalului era întotdeauna dedicată celebrării eroilor. Pentru a transmite un mesaj şi pentru a-l enerva pe Prinţul Pyrust, Prinţul Cyron decisese să o ţină în turnul cel mai asociat cu Helosunde. Prinţul Pyrust îşi exprimase regretele, iar helosundienii văzuseră în asta o mică victorie.

Nirati, înveşmântată într-o rochie verde de mătase, cu păsări galbene, roşii şi albastre brodate pe ea, îşi privi cu severitate fratele mai mic.

— Nu există nici o seară a eroilor, din câte-mi amintesc eu, pe care tu să n-o fi terminat cu o ciomăgeală.

— Nesăbuinţe tinereşti.

— Aş vrea ca o tămăduire să te scape de toate astea.

Expresia ei se îndulci uşor.

— Mama ne-a încredinţat prezentarea onorurilor familiei, aşa că, te rog, fii prudent.

— Da, Nirati, voi fi.

Jorim se opri odată cu ea în pragul uşii sălii lungi, dreptunghiulare. Fusese lambrisată în întregime cu lemn deschis la culoare, iar lumina venea prin panourile tapetate cu hârtie ivorie de orez. Culoarea lemnului amintea tuturor de gărzile keru şi de devotamentul lor în serviciul Prinţului.

Cercetă încăperea şi oaspeţii îmbrăcaţi în culori vii, apoi îi zâmbi surorii sale.

— Nu văd nici un viruk, deci nu cred să fie probleme.

Ochii verzi ai lui Nirati se îngustară.

— Îţi mai aminteşti ce explicaţii trebuie să oferi despre întâmplare?

Jorim oftă.

— Keles se odihneşte confortabil şi ne aşteptăm la o refacere totală, nu-i în pericol, nu vor fi nici măcar urme, aşteptăm cu nerăbdare plecarea sa în expediţie, despre care el nici măcar nu ştie, dacă nu şi-o fi revenit cumva în ultima oră.

— Jorim!

— *Ştiu,* Nirati. N-am să spun ce nu se cuvine.

— Să nu intri în vreun bucluc!

De data asta îi aruncă el o privire severă, însă amândoi deprinseseră destule de la mama lor. *Iar eu am fost întotdeauna fratele ei mai mic, ceea ce-i conferă un avantaj pe care nu-l pot anula.* Deşi putea fi aspră cu el, îl şi proteja, iar el nu era dispus să renunţe la asta, indiferent de preţ.

— N-am să intru în bucluc.

— Mulţumesc!

Se apleacă şi-l sărută pe obraz.

— Acum, hai să ne distrăm.

— De parcă ar fi posibil. Gata, am plecat!

Îi pară privirea dojenitoare cu un alt zâmbet, apoi păşi în sală şi se pierdu în mulţime. Nu era pentru prima dată când studia o asemenea adunare cu ochii cu care-i vedea pe barbari. Nu o făcea dintr-un acces de superioritate, ci din curiozitate.

Pun rămăşag că nici măcar nu au habar câte dezvăluie despre ei, atât sunt de ocupaţi cu jocurile lor. Jorim înţelegea despre ce-i vorba dintr-o privire. Oamenii cei mai importanţi se aşezaseră în jurul încăperii, unde puteau fi văzuţi cu uşurinţă, fără a fi izolaţi. Rareori cineva de vază se refugia într-un colţ, deşi câţiva indivizi care voiau să fie luaţi ca atare se retrăseseră acolo.

Personajele mai puţin însemnate aveau întotdeauna pe cineva în apropiere, cineva cu statut social mai ridicat, care le împrumuta ceva din legitimitatea jinduită. Dacă Jorim ar fi fost dispus să trimită invitaţia unora dintre femeile din grupul său de cunoscuţi, ar fi avut şi el pe cineva la braţ.

Femeile s-ar fi luptat pentru această onoare, nu pentru a fi văzute cu el, ci pentru a intra în atenţia unor bărbaţi mai vârstnici, care le-ar fi putut lua ca amante, sau a unor matroane, aflate în căutarea uneia capabile să le zămislească

nepoţi. Privind scena, acest scenariu se derula de cel puţin zece ori.

Politica şi politicienii urmau un circuit prin sală. Aşa cum presiunile sociale provocau valuri, tot aşa goneau şi bârfele pe această temă. Curteni şi linguşitori se străduiau să ocupe poziţii favorabile în aşteptarea Prinţului, sperând că vor putea schimba o vorbă cu el sau, cel puţin, să fie băgaţi în seamă.

Deşi prietenii se întâlneau la astfel de adunări, saluturile erau scurte şi îndeplineau cerinţele minime ale interacţiunilor sociale. Era timp şi pentru adevăratele relaţii amicale, mai târziu, la Festival, după ziua de Doliu şi înainte de celebrarea gloriei Prinţului. În noaptea eroilor, toţi cei adunaţi acolo voiau să fie luaţi drept eroi, aşa că acţionau într-o manieră pe care şi-o închipuiau încărcată de aluzii mitice.

Jorim nu se considera un erou, deşi spera ca unii să-l considere unul, şi înţelese paradoxul izvorât din propria sa subapreciere chiar în momentul când se gândi la asta. Fusese în tot felul de locuri, făcuse şi văzuse lucruri pe care puţini dintre cei aflaţi aici le-ar fi putut pricepe. În vreme ce mulţi dintre ei se declarau încântaţi de faptele sale şi pretindeau că, într-o bună zi, ar putea face şi ei ceva asemănător, preferau siguranţa căminului şi a vieţii stabile. Nu-i putea condamna şi nici nu-i dispreţuia.

Ştia doar că o astfel de viaţă nu era pentru el.

Mai erau şi alţii, care susţineau că ura sau teama de bunicul său îl determinau să se aventureze atât de departe, însă greşeau. În primul rând, nu înţelegeau că expediţiile îl obligau să fie foarte apropiat de bătrân. Talentul pentru cartografie era foarte pronunţat în familia Anturasi, iar odată cu el venea, prin antrenament şi studiu, şi abilitatea lui Jorim şi Keles de a intra într-o uniune mentală cu bunicul lor. Concentrându-se foarte tare şi menţinând, o vreme, informaţia în mintea lor, puteau schimba date fundamentale cu el. Bunicul adăuga informaţiile pe hărţile lumii. Schiţele teritoriilor vaste trebuiau să aştepte până la întoarcere, însă distanţele străbătute, înălţimea munţilor şi alte informaţii de acest fel puteau fi transmise de la depărtare.

Keles era mult mai bine pregătit pentru asta decât Jorim pentru că se străduise atât de mult să-l antreneze pe fratele său geamăn. În cazul lui Nirati, antrenamentul nu dusese la nimic,

pentru că ea nu avea acest dar. Nu era ceva rău. Însemna că bătrânul Qiro nu vedea în ea nici o ameninţare, aşa că nu avea nici un motiv s-o împingă spre pericole. Jorim, deşi era capabil să-i transmită informaţii bunicului, nu era atât de precis ca fratele său şi ori de câte ori revenea la Moriande se pregătea pentru măsuri disciplinare.

Nu, Jorim nu fugea în lume ca să scape de bunicul său, îi plăcea doar diversitatea lucrurilor. Îşi lăsa curiozitatea să-l stăpânească şi se baza pe norocul său pentru a rămâne întreg. Indiferent cât de aproape se aflase de moarte, dorinţa lui de a vedea mai multe nu se diminuase.

Iar acum ajung pe Lupul furtunii. Carena vasului fusese reparată înainte de plecarea sa în ultima expediţie. Jorim se aşteptase ca fratele său să aibă onoarea de a pleca, iar asta îl făcuse pizmaş. Din acest motiv îi pomenise lui Qiro de dispozitivul lui Gryst, în speranţa vagă că ar fi putut primi şi el o cuşetă pe navă.

În privinţa expediţiei, Jorim era entuziasmat şi temător în acelaşi timp. I-ar satisface curiozitatea. Vor merge într-o parte a lumii despre care nimeni nu ştia nimic, în afară de poveşti şi legende, de la Munţii de Gheaţă, până la tărâmurile de dincolo de Marea de Răsărit. Ar putea face descoperiri, aduce acasă specimene şi adăuga detalii lumii cunoscute, prin conturarea şi definirea ei, cu fiecare milă străbătută. Zvonurile s-ar preface în fapte, iar legendele s-ar adeveri sau ar fi dovedite ca mincinoase, necunoscutul ar deveni cunoscut. Ar fi acolo pentru a face toate astea, spre mărirea gloriei naţiunii şi a familiei.

În acelaşi timp, Jorim sperase că bătrânul îl va ţine pe Keles aproape şi-l va instrui ca să poată prelua ştafeta. De fapt, de-abia aştepta să-i poată comunica informaţii fratelui său în locul bunicului, fiind sigur că legătura ar fi fost mult mai strânsă şi ar fi permis un schimb mai rapid de cunoştinţe. Iar în cursa pentru descoperirea lumii, viteza nu trebuia să fie subestimată.

Călătoria lui Keles în pustie îl speria pe Jorim, pentru că se avântase destul de departe în sălbăticie ca să vadă locuri unde Urgia schimbase totul, cu veacuri în urmă. Magia agresivă, scăpată din zăgazuri când trupele Imperiului se ciocniseră de hoardele de turasynzi, izbucnise în Ixyll şi măturase jumătate de lume. Cerul se întunecase, zăpezi negre căzuseră degrabă şi

din greu. Legendele pomeneau de ani întregi trecuţi fără veri, iar atunci începuse decimarea populaţiei. Înainte de Urgie, în Imperiu trăiau zeci de milioane de oameni. În zece ani, Principatele aveau o populaţie redusă la câteva sute de mii de locuitori. Majoritatea erau adunaţi în văile centrale ale râurilor din cele trei Principate mai mari, în vreme ce restul se cramponau de viaţă cum puteau.

Vremea imprevizibilă, dinspre nord-vest, unde bântuiau furtuni magice apocaliptice, măturase Principatele preţ de încă un veac, cele nouă zile de Festival al Recoltei fiind cea mai apropiată idee de vară. Civilizaţia imperială suferise un colaps total, iar haosul ar fi domnit peste tot, dacă birocraţii nu ar fi menţinut ordinea. Deşi poveştile despre vremurile cumplite îi slăveau pe miniştri şi funcţionari, Jorim îşi dăduse seama că ei nu fuseseră departe de confraţii lor din vremurile moderne. Cu toate că erau enervanţi, avuseseră o menire, aceea de a-i ţine pe oameni în viaţă suficient de mult pentru începutul unei refaceri.

Jorim ştia că negându-le eforturile era o grosolănie. Şi-a dat seama de greşeală în urma discuţiilor avute cu Keles, pe când erau mai tineri. Fratele său afirmase că menţinerea ordinii şi organizarea transporturilor de hrană au fost eforturi eroice. Jorim răspunsese că miniştrii fuseseră mult prea mulţumiţi de sine, căutând ordinea, mai presus de toate, şi înăbuşind astfel iniţiativele care le-ar fi permis Principatelor să se refacă mai repede. Fiecare dintre fraţi trebuise să admită că dreptatea putea fi de partea celuilalt, dar cum nu exista nici o cale de a-şi dovedi argumentele, rămăsese o divergenţă de opinii de care erau amândoi conştienţi şi o considerau, cumva, ca pe o consolare.

Jorim se servi cu o cupă de vin şi sorbi, mişcându-se prin mulţime. Îi căuta pe ceilalţi la fel ca el, adică singuri. Câţiva, după îmbrăcăminte, erau străini care nu cunoşteau pe nimeni. Alţii erau faimoşi ori infami, în funcţie de cum preferai să-i consideri. O găsi pe Doamna de Jais şi Jad cu spatele la un perete îngust, înconjurată de câţiva dintre protejaţi.

Îşi ascunse un zâmbet în spatele cupei. Era încă foarte atrăgătoare, în pofida anilor. Auzise poveşti care sugerau că fusese concubina prinţilor încă dinainte de apariţia Dinastiei Komyr. Se întrebă dacă era adevărat ori dacă femeia care trona

în Casa Plăcerii de Jad moştenise titlul şi îşi asumase rolul pentru a nu contrazice legenda. Nu înţelegea de ce era considerată o eroină, însă destui eroi adevăraţi îi călcaseră pragul casei de plăceri.

Mă întreb dacă Prinţul mă va trimite la ea când s-o întoarce Lupul furtunii? O clipă îi trecu prin minte s-o abordeze şi să se prezinte, însă trepăduşii ei păreau foarte selectivi, aşa că se ţinu la distanţă şi se puse la adăpost de umilinţa de a fi dat de-o parte.

Rătăcind mai departe prin sală, remarcă în mulţime doi bărbaţi, cel mai tânăr ţinând în mână o cupă cu vin, însă fără să bea, în vreme ce vârstnicul privea totul cu ochi neobosiţi. Centura tânărului era înnodată în maniera spadasinilor, însă nici unul dintre ei nu avea spadă. Nimănui nu i se permitea asta în prezenţa Prinţului, aşa că nu era o surpriză, însă cel tânăr părea să nu fie în largul său. Cu tot disconfortul afişat, părea mult mai obişnuit cu un cadru atât de somptuos decât companionul său.

Jorim privi din nou prin mulţime şi mai descoperi câţiva indivizi care păreau şi ei spadasini, dar se aflau în compania celor care-i angajaseră. Nici unul nu era atât de scrutător ca bătrânul, însă el puse asta pe seama obişnuinţei cu asemenea adunări şi încrederii că nu se va petrece nimic neprevăzut. Oricine destul de smintit să provoace necazuri s-ar fi pomenit eliminat de gărzile keru.

Nimeni din oraş nu-i atât de nebun, poate cu excepţia lui Kaerinus. Jorim, la fel ca oricare alt copil din Nalenyr, crescuse cu teama de ultimul *vanyesh.* Odată îl întrebase pe Keles de ce i se permisese vrăjitorului să trăiască, dacă toată lumea se temea atât de mult de el, iar fratele său se mulţumise doar să-i arunce o privire grea. Apoi îşi coborâse vocea şi spusese: „Dacă l-ar *putea* ucide, nu crezi că ar fi făcut-o deja? Nu poate fi omorât."

Asta-l înfricoşase şi mai tare, iar descrierea făcută de Nirati nu-i adusese nici o uşurare. Povestea oficială, cunoscută de toţi, însă fără a fi crezută de nimeni, era că se întorsese dinspre apus, cu mintea rătăcită, redusă la cea a unui copil. Deşi era incredibil de puternic, nu dorea altceva decât să vindece şi să facă lucruri bune. *Dacă ar fi fost adevărat, de ce-l ţineau prinţii nalenieni captiv în Xingnakun?*

Nu era pentru prima dată când asemănările dintre soarta lui Kaerinus şi cea a bunicului său îl frapau pe Jorim. Vrăjitorul fusese închis din cauza răului pe care l-ar fi putut face, iar libertatea lui Qiro ar fi putut fi într-un mod similar vătămătoare. Dacă hărţile sale ar fi căzut în mâinile celor din Virine sau ale deseienilor, ar fi putut începe să concureze cu Nalenyr. Economia lor s-ar prăbuşi, însă înainte de asta Prinţul Cyron ar fi nevoit să înceapă un război, căutând să-şi distrugă adversarii.

Luă o înghiţitură zdravănă din cupa cu vin. Probabil Keles nu greşise. Deşi Jorim s-ar putea să trebuiască să facă eforturi mari pentru a-şi croi drum prin mlaştini, să captureze vreo şopârlă şi s-o aducă înapoi la Nalenyr, era nevoie de un efort cu adevărat eroic pentru ca să existe un Nalenyr unde să se întoarcă. *La întoarcerea Lupului furtunii, cât de mult din Moriande, câţi dintre oamenii aceştia vor mai fi?*

Privi în jur, nesigur de răspuns. Îşi alungă gândurile negre. Se putea gândi la ele şi mâine, în Ziua Doliului. Noaptea aceasta era un moment al sărbătorii, de care trebuia să se bucure. *Pentru că ar putea fi ultima noapte a eroilor pe care o celebrăm, am să mă bucur din plin de ea.*

18
Ziua a 6-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Kojaikun, Moriande
Nalenyr

Nirati îl lăsă să plece pe fratele ei cu inima neîmpăcată. Era sigură că se va ţine departe de belele, dar mai ştia că erau momente când ele îl căutau pe el. Totuşi, la această adunare era mult mai probabil să fie ovaţionat ca un erou şi întrebat de expediţiile sale, decât să fie provocat de cineva cu prea multe cupe de vin la bord. Îi dorea o seară liniştită, pentru că apropiata expediţie nu părea să-i îngăduie prea multe asemenea.

Intră în sală, unde o luă spre stânga, urmând un traseu care să o aducă în apropierea lui Jorim doar în partea cealaltă. Roba pe care o alesese avea toate ornamentele purtate la petrecerea bunicului, însă nu şi croiala formală. Pantalonii de mătase de dedesubt îi ofereau acea libertate care făcea din dans o plăcere, nu o luptă cu gravitatea şi constrângerile presupuse de o robă mai lungă. Unele dintre broderii fuseseră făcute chiar de ea, şi se mândrea cu asta.

Îşi examină broderia cu grijă şi încercă să-şi aprecieze priceperea. De la tămăduire, îşi reevaluase viaţa, privind lumea cu alţi ochi. *Talentul meu este în mine, sunt sigură. Acum nu mai trebuie decât să-l descopăr. Dar cum?*

O zări pe Doamna de Jais şi Jad şi îi veni în minte talentul acesteia. Existau atâtea posibilităţi. Nirati ar fi putut face *orice. Aş putea fi o concubină?* Cum ar fi fost dacă se număra printre elevele Doamnei de Jais şi Jad. Ar fi fost, oare, posibil să ajungă atât de pricepută în arta dragostei încât asta să devină o trăire magică? Lui Nirati, a cărei experienţă carnală era redusă la pipăielile nătânge ale servitorilor şi nobililor beţi, ideea i se părea pe cât de hazardată, pe atât de îndepărtată.

Cunoştea istorisirile despre cei care erau *jaecai,* maeştri legendari ai disciplinei. Se spunea că viaţa lor se prelungea, iar vitalitatea le creştea pe măsură ce-şi perfecţionau abilităţile. Privind frumuseţea fără cusur a Doamnei, seninătatea delicată cu care se sprijinea de perete sorbindu-şi vinul, Nirati se

întrebă cât de bătrână era de fapt. Fusese într-adevăr concubina prinţului a cărui dinastie căzuse sub cohortele neamului Komyr? Femeia de-abia dacă arăta puţin mai în vârstă decât ea, cu excepţia ochilor de-un gri strălucitor, care exercitau o atracţie străveche şi seducătoare.

— Aş spune că are unsprezece eneade, nu credeţi?

Nirati îşi întoarse capul, având o admonestare pe buze, rămasă nerostită când recunoscu vocea.

— Conte Aerynnor, mă credeţi atât de vulgară încât să fac presupuneri despre vârsta unei femei?

— Vă cer iertare, milady Anturasi, se scuză deseianul cu păr negru, plecându-şi fruntea. Îmi trădez natura rustică prin astfel de gânduri şi lipsa de maniere sugerând că aţi putea face la fel.

— Dacă prin a-mi oferi o cupă de vin am spune că vă cereţi iertare, sire, atunci aş fi fericită să vă pot absolvi de vină.

Nirati zâmbi şi acceptă cupa întinsă.

— Aţi venit singur? Sărmana şi fragila Majiata nu şi-a revenit încă?

— N-aţi vrea să bem în sănătatea ei? întrebă bărbatul, zâmbind larg,

— Pentru Doamna de Jais şi Jad? Vă rog…

Zâmbetul lui Junei Aerynnor se lăţi şi mai mult.

— Observ că a vă face faţă nu este un lucru simplu.

— Oh, vă refereaţi la Majiata?

Nirati înălţă cupa.

— Să se simtă, cât mai repede, ea însăşi din nou.

— Aşa să fie! consimţi, apoi bău. Ar fi trebuit să mă însoţească, însă a auzit un zvon despre acel *jaecaitsae* care i-a aplicat pedeapsa, cică va veni să-şi demonstreze talentele. A considerat că ar fi prea mult pentru ea.

Nirati zâmbi.

— Nu cred să ceară voluntari. Aţi văzut pedepsirea ei?

Faţa nobilului deseian se întunecă.

— Da. Am considerat că este de datoria mea. Fratele vostru a încasat loviturile destinate mie. Recunosc, m-am pierdut cu firea când virukul a lovit. Atât de rapid şi atât de uriaş.

— Poate că v-a fost frică, milord, însă am fost şi eu acolo. V-am văzut cum aţi procedat şi nu am observat nici o ezitare. Aţi răsucit-o pe Majiata şi aţi protejat-o cu trupul. Dacă fratele meu nu ar fi intervenit, loviturile v-ar fi nimerit, într-adevăr.

— Voi face totul ca să-i mulţumesc. Se însănătoşeşte, din câte am auzit.

— Da, aşa este, mulţumesc. S-ar bucura dacă aţi veni într-o vizită. Stau adesea cu el şi astfel mama se poate odihni.

— Atunci am să-i aduc respectele mele, spuse Junei şi mai sorbi din vin. Prinţul n-a permis ca altcineva să accepte pedeapsa Majiatei, însă *jaecaitsaeul* n-a lovit-o decât o dată. Totuşi, familia ei face tot ce-i stă în putinţă să nu-i rămână urme. A lăsat-o să meargă până şi la *vanyesh,* poate se vindecă.

— Şi a ajutat?

— Nu am privit-o atât de aproape, însă nu am remarcat nici o desfigurare. Dar Majiata şi familia sa privesc totul prin prisma dezonoarei, explică Junei, şi se strâmbă. Nu mi-a făcut nici o plăcere s-o văd pedepsită, însă o parte din mine crede că trebuia să fie tratată astfel de multă vreme.

Nirati surâse.

— Aveţi, cumva, percepţii ieşite din comun, sau este vorba de o caracteristică a poporului vostru?

— Nu fac decât să învăţ, milady, răspunse cu un zâmbet stânjenit. Ar fi trebuit să fac eforturi teribile ca să nu aud poveştile despre Majiata de după petrecere. Ceea ce sugerează zvonurile am văzut cu ochii mei. La ultima mea vizită m-a întrebat doar dacă cicatricea o face hidoasă. Când i-am pomenit de faptul că fratele vostru e mai bine, însă va rămâne cu cicatrice, a răspuns că se bucură.

— Îl voia pe fratele meu ca să-şi înalţe familia pe scara socială. Lui i-a trebuit mai mult timp până a înţeles. Sunteţi atât de norocos că v-aţi dat seama aşa de repede.

— Familia ei s-a oferit cu amabilitate să mă găzduiască. Doar orb să fi fost să nu pricep.

Junei privi de jur împrejur prin încăpere.

— Văd multe lucruri noi. Venind din Deseirion, remarc aici unele nevăzute de mine mai înainte. Nu sunt sigur că le înţeleg.

— Cum ar fi?

Înclină din cap spre Doamna de Jais şi Jad.

— Deşi avem şi noi astfel de specimene în Deseirion, nu cred că vreunul ar fi bine-venit la o asemenea celebrare. Nu neg că este frumoasă şi că mulţi dintre cei prezenţi i-au călcat pragul, bucurându-se de farmecele ei, însă până la a-i oferi onoruri?

Nirati sorbi din vin, savurându-i dulceaţa.

— În Nalenyr avem ceva mai multă libertate. Ne hrăneşte.

Contele se încruntă.

— Asta poate fi luată în multe feluri. Vă rog să-mi explicaţi.

— Dorinţa carnală, milord, poate fi tratată în două moduri. Unul ar fi să-i negaţi existenţa, să pretindeţi că fidelitatea reprezintă cel mai înalt standard posibil şi să vă faceţi că nu vedeţi cedările secrete de care se bucură toţi. Prin interzicerea ei, nu faceţi altceva decât să amplificaţi tentaţia, iar aceasta-i conferă influenţa atât de destabilizatoare. Majorităţii oamenilor nu le pasă dacă cineva se bucură de legăturile dinafară căsătoriei, cu condiţia ca mariajul să nu fie pus în pericol de ele.

Din moment ce atât de multe căsătorii sunt, de fapt, alianţe dinastice, cei implicaţi în ele nu prea au multe în comun. Acestea sunt atitudinea şi realitatea din cadrul naţiunii mele.

Aici totul este privit drept ceea ce este: o experienţă senzuală. Cu toţii ştim că este de dorit să fie varietate. Dacă mâncăm doar un singur fel de mâncare, bem acelaşi vin, ascultăm numai un cântec, sau mirosim o singură floare, acestea toate devin foarte repede lipsite de interes. Din această cauză, nimeni nu se limitează la nimic, mai ales în ceea ce priveşte atracţia fizică şi dorinţa, contrar felului în care funcţionăm noi, ca oameni. Păstrând-o pe Doamna de Jais şi Jad ca pe un obiect al unor asemenea dorinţe, toată lumea ştiind la ce să se aştepte, se evită plictisul, o influenţă destabilizatoare.

Nirati îl privi pe conte de peste buza cupei sale.

— Dacă veţi aranja o alianţă cu familia Majiatei, sunt sigură că veţi avea nevoie de o asemenea eliberare.

Junei înălţă o sprânceană.

— Sunteţi o mai bună observatoare decât m-aş fi gândit, Domnişoară Anturasi. Lămuriţi-mă, vreţi să sugeraţi că nu a existat niciodată o căsătorie distrusă din pricina dragostei ivite între un client şi o curtezană?

— Deloc, însă schimbarea afecţiunii se poate întâmpla indiferent cine este implicat, pentru că legătura sentimentală dinlăuntrul căsătoriei a pierit, altfel nu s-ar manifesta dorinţa şi nevoia unei împliniri emoţionale.

— Sunt foarte impresionat de argumentele voastre.

Dădu respectuos din cap.

— Gândiţi profund şi vă exprimaţi foarte bine.

— Anii de discuţii cu fraţii mei, cu care am dezbătut toate aspectele şi punctele de vedere posibile. E foarte distractiv.

Nirati legănă vinul în cupă şi privi în jos.

— Nu sunteţi de mult timp aici, dar deja ştiţi de Doamna de Jais şi Jad. Nu aţi luat în considerare recurgerea la serviciile ei?

— Eu? Ei, bine, nu, însă...

Nirati îşi ascunse zâmbetul, văzându-l cum roşea.

— Ce s-a întâmplat?

El îşi strânse brusc buzele, apoi privi în jos.

— Aş minţi dacă aş spune că nu mi-a trecut prin minte. Poate mă veţi considera provincial, însă asta ne duce înapoi la punctul de pornire a conversaţiei noastre. M-aş simţi stânjenit alături de cineva care e posibil să-l fi cunoscut pe stră-străbunicul meu.

Ea ezită o clipă, apoi dădu din cap.

— Înţeleg, deşi unii susţin că vinurile cele mai bune sunt cele învechite pentru a ajunge la perfecţiune.

— Foarte adevărat, dar sunt destui şi cei care preferă producţiile mai noi.

Nirati sorbi din nou din vin şi înţelese că se simţea relaxată în prezenţa contelui deseian. Îi cunoştea pe foarte puţini dintre oaspeţi şi părea încântat să poată discuta cu ea. Prezenţa lui îi ţinea pe alţii la distanţă, iar asta era cât se putea de bine. N-o deranja faptul că toţi cei care-i vedeau împreună ar fi putut s-o acuze că-l seducea pe peţitorul Majiatei. Jumătate dintre ei ar gândi că era o lecţie pentru Majiata, iar cealaltă jumătate ar putea căuta tâlcul acestei întâlniri speculând în jurul hărţilor Anturasi, a deseienilor şi a averii Casei Phoesel.

Ea găsi în conte o companie plăcută. Îl conduse încet prin încăpere, spunându-i cine şi ce era. Se feri să bârfească, însă-i preciza cine cu cine se avea la cuţite. Singura dată când lăsă să-i scape detalii lubrice se întâmplă atunci când privirile păreau să-i devină distrate, iar ea-şi imagină că tot ce-i spusese se transformase într-o harababură în mintea lui.

Înainte de a-l întâlni pe fratele ei, răsună un gong, iar în încăpere se aşternu liniştea. Şase gărzi keru, cu suliţe lungi, purtând flamurile cu dragonul purpuriu, făcură o cărare prin mulţime. Prinţul Cyron păşi printre ele şi urcă pe un mic podium aflat la capătul celălalt al sălii. Gărzile ocupară poziţii în jurul lui, iar Prinţul făcu o plecăciune spre toţi cei de faţă.

Plecăciunea fu repetată de toată lumea. Nirati îşi menţinu plecăciunea pe durata impusă de politeţe, cincisprezece secunde, apoi o extinse la douăzeci, din moment ce era vorba de aniversarea dinastiei şi ar fi continuat la treizeci, pentru pedeapsa dată Majiatei de către Prinţ. Însă când ajunse la douăzeci şi cinci, unul dintre verişorii Prinţului se ridică, iar ceilalţi din încăpere îi urmară exemplul cu un oftat desluşit.

Prinţul îşi îndepărtă braţele în semn de salut.

— Bun venit tuturor! Aceasta este seara eroilor, sărbătorită în mod deosebit într-o naţiune de eroi. Toţi cei prezenţi sunteţi demni de acest titlu sau îl veţi câştiga. Naţiunea noastră cere mult de la eroi, însă îi şi răsplăteşte. Ştiu că nici unul dintre domniile voastre nu s-ar feri de chemarea patriei.

Doi funcţionari de protocol aduseră un scaun pentru Prinţ şi-l aşezară în centrul podiumului. Un ministru de protocol – un subsecretar cu rang înalt, după croiala robei – înaintă şi se adresă mulţimii.

— Pentru această seară au fost pregătite distracţii spectaculoase.

În timp ce vorbea, intră în mulţime, unde îşi mută bastonul de ceremonii din poziţia verticală pe orizontală. Invitaţii se retraseră încet după ce apucă bastonul de un capăt cu mâna dreaptă şi începu să se învârtă, descriind un cerc.

— Dacă veţi fi amabili să respectaţi cercul trasat acum, veţi putea vedea lucruri la care majoritatea doar visează.

Contele, privind încruntat şi refuzând să-i înţeleagă pe cei care vorbeau cu accent nalenian, nu se retrase odată cu ceilalţi. În loc de asta, îşi puse mâinile pe umerii lui Nirati şi o trase în faţa lui, plasând-o înaintea tuturor celorlalţi privitori. Ea zâmbi, dându-şi seama că ultima dată când avusese parte de o privelişte atât de clară avea pe umeri mâinile tatălui.

Distracţiile se dovediră mai mult decât fabuloase, începură cu patru gărzi keru interpretând un dans ritualic, folosind suliţele. Flamurile pocniră, capetele suliţelor bocăniră ascuţit pe piatră, iar vârfurile vâjâiră prin aer în timpul răsucirii. Femeile se mişcau cu atâta precizie, forţă şi fluiditate încât păreau mai mult animale decât oameni. Când celelalte keru aruncară în sus mere şi alte fructe, lamele vârfurilor le străpunseră sau le îmbucătăţiră, umplând aerul cu arome dulcegi.

Urmară jonglerii, apoi acrobaţii, a căror abilitate de a se aşeza unii peste alţii, tot mai sus, părea să fie limitată doar de tavan. Contorsioniştii îşi încolăciră membrele în poziţii ce păreau că nu vor mai putea fi niciodată desfăcute, iar dansatorii se unduiră pe muzică până ce trupurile deveniră pete vibrante.

Fiecare spectacol îl depăşea pe precedentul, oricât de imposibil părea. Ministrul îi indica pe cei care oferiseră spectacolul, iar aplauzele îi răsplăteau. Dacă rosteau mai mult de câteva cuvinte de laudă pentru Prinţ, ministrul îi întrerupea, anunţând următorul act.

Îşi păstră vocea neştirbită până când ultima trupă de dans se topi de pe scenă.

— În finalul spectacolelor noastre, vă prezentăm ceva pe cât de special, pe atât de potrivit cu seara eroilor. Avem printre noi doi *dicaiserri.* Vă vor prezenta o demonstraţie a îndemânării lor în lupta cu spada, aşa cum n-a mai fost niciodată până acum. Prinţul îi salută pe Moraven Tolo şi pe turasyndul Chyrut Scok.

Nirati zâmbi. De la întâlnirea lor la tămăduire ştia că Moraven era spadasin. Considerase laudele aduse lui de către Dunos drept o exagerare copilărească, însă acum era limpede că băiatul avusese dreptate. *Să fii ales să te înfăţişezi aici înseamnă că eşti foarte bun. O fi chiar jaecaiserr*.

Mâinile lui Junei fură străbătute de un fior. Nirati se întoarse cât să-i privească faţa.

— Ce s-a întâmplat?

— De Moraven Tolo n-am auzit, însă de turasynd da. Cei de faţă cred, probabil, că a venit să-şi demonstreze priceperea. Aşa este, dar nu cum se aşteaptă toţi.

— Ce vreţi să spuneţi?

Dădu din cap, în timp ce un bărbat înalt, sfrijit, cu părul întunecat, intră în cerc.

— Îşi va da cămaşa jos şi veţi vedea semnul vulturului negru. Face parte dintr-un cult barbar. Indiferent ce i s-a spus, atunci când trage sabia din teacă, luptă până la moarte.

19

Ziua a 6-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Kojaikun, Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron se apleca înainte, în scaunul său, în vreme ce luptătorii îşi făceau loc prin mulţime. Turasyndul era uşor de localizat, pentru că se înălţa cu un cap deasupra tuturor. Hainele îi trădau originea din Pustietăţile Turca, deşi Chyrut se născuse în Solaeth. Cu membre bine proporţionate şi foarte slab, purta o cămaşă de piele cu mâneci scurte, care-i dezvăluiau braţele crestate în lupte. Cicatricele albe contrastau cu pielea roşie. O fâşie de piele îi trecea peste sprâncene, apoi peste părul lung şi negru.

Invitaţii începură să şuşotească în momentul când turasyndul intră în cerc. Pentru majoritatea întruchipa teroarea. Poporul său declanşase Urgia, iar mulţi dintre cei de faţă fuseseră crescuţi sub ameninţarea năvălitorilor turasynzi, care ar fi putut veni să-i fure. Chiar şi Prinţul auzise poveşti despre nelegiuirile lor, care-l făceau să fie precaut, în pofida faptului că Deseirion şi Helosunde izolaseră Nalenyrul.

Deşi Chyrut nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, ceea ce însemna că era tânăr pentru un turasynd, Prinţul se întrebă care era adevărata sa vârstă. Că era un maestru spadasin era deja bine ştiut, iar unele surse sugeraseră că s-ar putea să fie un *jaecaiserr.* Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că era cu mult mai bătrân decât arăta. Prinţul se întreba dacă nu cumva era vreunul dintre barbarii supravieţuitori ai Urgiei, zvonurile spuneau că mai rămăseseră, dar se credea că erau malformaţi îngrozitor. Oricum, putea fi destul de bătrân ca să fi deprins arta de la vreunul dintre supravieţuitori.

Câţiva din mulţime începură să murmure, ştiind că turasyndul lucra pentru Myrian cel Negru, unul dintre personajele din umbră care profita de pe urma activităţilor criminale din Nalenyr. Căpetenia lumii interlope făcea, câteodată, servicii Coroanei, cum ar fi depistarea sau lichidarea spionilor deseieni, aşa că Prinţul nu vedea nici un rost în a-l elimina. În schimb, Myrian cel Negru îşi menţinea activitatea

pe cât se putea de nevătămătoare, cel puţin până în punctul când se ajungea la confruntări.

Sunt vremuri ciudate, când trebuie să te înhăitezi cu criminalii pentru a proteja societatea. Nu exista nici o altă cale, iar Cyron se resemnase demult. Vor exista întotdeauna indivizi în afara legii, iar dacă vreunul putea menţine ordinea, erau de folos. Myrian stabiliza o situaţie altcumva haotică, iar miniştrii Prinţului preţuiau stabilitatea mai mult decât orice.

Bărbatul care intră în cerc pentru a se confrunta cu turasyndul se deplasa cu gesturi fluide şi fără risipă de energie, ceea ce părea o probă de smerenie, foarte potrivită pentru o seară destinată să-i onoreze pe eroi. Purta o tunică albă, tivită cu verde, pantaloni verzi şi cizme negre. O cămaşă neagră şi o centură completau ţinuta, iar părul negru, nu atât de lung ca al barbarului, era despletit. Făcu o plecăciune scurtă spre adversar, apoi se întoarse şi se plecă adânc în direcţia Prinţului.

Cyron îşi îngustă ochii, pentru că bărbatul mai scund părea dezavantajat, ceea ce însemna că nu era deloc aşa. Veşmintele negre şi verzi dezvăluiau că prezenţa lui se datora Doamnei de Jais şi Jad, adică nu venise să-şi arate doar iscusinţa. Tunica lui nu avea nici un însemn de lealitate naţională, impresionându-l pe Prinţ, pentru că în Moriande, în timpul Festivalului, cineva putea fi ori din Nalenyr, ori mândrul purtător al însemnelor unei naţii. Pe tunică fuseseră brodaţi tigri, ca un blazon personal, iar Cyron îl recunoscu, deşi numele purtătorului nu-i spunea nimic.

Este acel xidantzu pe care mi-l amintesc. Prinţul zâmbi şi-şi plecă fruntea spre spadasin. Compania Liberă nu avea nici căpetenie, nici lealităţi. Membrii săi puteau fi mercenari sau vânători de recompense, iar în orice conflict îi găseai în ambele tabere. Mai mult decât eroi de închiriat, se deplasau unde pofteau, atât timp cât nu încălcau legile, şi făceau de pofteau. *Ocazional se pun în serviciul Coroanei, atât timp cât le convine.*

Cyron se întrebă de ce Moraven Tolo călătorea sub acest nume nou şi-i fusese prezentat ca un dar oferit de Doamna de Jais şi Jad. Dacă Prinţul ar fi ştiut de prezenţa lui în Moriande, l-ar fi convocat de mult, însă nu puteai fi niciodată sigur dacă un *xidantzu* se supunea ordinelor. Privi spre Doamna de Jais şi Jad, întrebându-se dacă prezenţa lui Moraven nu era, cumva,

un dar pentru el, cu demonstraţia talentului ei ca un premiu în plus.

Îmi va fi de folos, dacă supravieţuieşte luptei.

Turasyndul îşi scoase vesta de piele şi până şi Prinţului i se tăie respiraţia. Se părea că pe pieptul, umerii şi spatele său fusese tatuat un vultur negru. Conturul era adecvat, însă din desen izvora lumina. Nici o cerneală din lume, nici chiar cea folosită de un tatuator Mistic, n-ar fi putut-o reflecta astfel.

În măruntaiele lui Cyron îşi făcu loc o senzaţie de răceală când îşi dădu seama de adevăr. Desenul nu fusese realizat prin tatuare, fusese *inserat.* Pene, sute de pene fuseseră smulse de pe vulturi negri. Vârfurile lor fuseseră ascuţite şi apoi înfipte în carne. Era parte dintr-un ritual turasynd, executat într-un cerc unde – zile la rând – Chyrut se duelase cu alţi războinici. Lupta lor eliberase energie magică, pe care ritualul o capturase şi o transformase într-o forţă capabilă să topească penele în carne.

Cyron mai auzise de astfel de lucruri şi le ridiculizase, socotindu-le poveşti din Pustietăţi, dar să te supui de bună voie unui asemenea tratament magic... Prinţul clătină din cap. El considera şi că riscul ceremoniei de tămăduire era inacceptabil, însă această tradiţie data de dinaintea dinastiei sale şi, fără îndoială, va continua şi după ea.

Două gărzi keru se apropiară de marginea cercului. Fiecare avea câte-o sabie, care fu înmânată celui mai apropiat combatant. Barbarul folosea o sabie turasyndă, uşor încovoiată. Era ascuţită la vârf şi putea străpunge, însă fusese concepută mai mult pentru lovituri laterale, zdrobitoare, administrate cel mai bine de pe şaua calului. O pereche de corzi verzi, terminate cu nişte ciucuri de satin, atârnau de mâner, însă teaca uzată sugera că lama era veche şi fusese folosită din greu.

Moraven Tolo îşi acceptă propria sabie, care ceda în faţa lungimii şi lăţimii armei adversarului. Îşi băgă teaca subţire la centură, astfel încât mânerul sabiei se ridica la şoldul său stâng. Mânerul nu era ornamentat. Felul în care manevrase sabia, fără măcar să se uite, arăta cât era de familiarizat cu prezenţa ei.

Ambii luptători făcură o plecăciune în faţa Prinţului. În timp ce se ridicară, Chyrut îşi trase sabia şi azvârli teaca într-o parte. Scoase un răget şi tăie aerul. Cei aflaţi la marginea cercului se dădură îndărăt, iar un bărbat leşină. Ura

schimonosea chipul turasyndului, şi chiar şi Prinţului i se opri respiraţia în gât pentru o clipă.

Moraven Tolo nu făcu nimic. Nu-şi trase nici sabia. Nu zâmbea, însă Prinţul putea vedea că asta nu însemna că-şi neglija adversarul. Nu se clinti, însă ochii albaştri îl cântăreau pe barbar, măsurându-l, descifrându-l.

Turasyndul se aruncă, lovind din lateral spre capul scundacului. Dacă nimerea, i-ar fi retezat lui Moraven craniul la nivelul urechilor, însă nici măcar nu trecu pe-aproape. Bărbatul mai mic de statură îşi trase capul şi păşi înainte, pe sub tăişul sabiei. Dacă şi-ar fi tras sabia şi ar fi pivotat pe piciorul drept, ar fi putut să-l taie pe barbar de la mijloc, din spate spre faţă.

Chyrut îşi răsuci încheietura mâinii drepte şi pivotă pe piciorul drept. Penele-i săltară pe umărul drept, ajutându-l în mişcare. Roti sabia cu o lovitură de revers care i-ar fi tăiat spinarea lui Tolo. Însă Moraven îşi scosese, în acel moment, sabia şi-o împinsese în jos, în spate, parând lovitura. Săbiile zăngăniră, iar spadasinul mai scund se azvârli înainte, rostogolindu-se şi ridicându-se la limita cercului, în punctul cel mai îndepărtat faţă de cel de plecare. Se răsuci repede, cu sabia ţâşnind în sus, blocând orice lovitură de la vintre până la creştet.

Barbarul scoase un alt răget şi şarjă, însă Moraven nu-l mai aştepta. Se întâlniră în centrul cercului, fără să aibă timp să schimbe lovituri, însă urmând o serie de hărţuieli complicate.

Prinţului i se încreţi pielea scalpului, iar firele de păr de pe braţe i se ridicară când cei doi combatanţi se avântară, blocară lovituri, parară, se răsuciră şi apoi săriră. Trupurile luptătorilor erau ca o ceaţă nedesluşită, iar săbiile lor deveniseră fantome argintii-cenuşii, apărând şi dispărând aproape dincolo de puterea ochiului de a le urmări.

Prinţul studiase, aşa cum era şi de aşteptat, lupta cu sabia. Deşi nu era atât de priceput ca şi fratele său, ştia destule încât să înţeleagă ceva din ceea ce vedea acum. Cei doi *erau* maeştri ai spadei, poate chiar mai mult. Acţiunile lor necesitau mai mult talent decât văzuse el vreodată. Păreau să se anticipeze unul pe altul, Moraven Tolo răsucind din nou şi din nou sabia, sau evitând o lovitură cu o clipă înainte să-l despice.

În timp ce privea, Cyron îşi mai dădu seama de prezenţa altui factor în luptă, care o făcea şi mai spectaculoasă.

Turasyndul, indiferent la faptul că era vorba doar de o demonstraţie, lupta fără teama că adversarul l-ar fi putut răni. Amândoi aveau un asemenea control încât singura şansă ca sângele să înceapă să curgă ar fi fost numai printr-un accident, iar Chyrut se lăsa frecvent descoperit în faţa loviturilor rapide ale lui Moraven. Acesta para, bloca şi evita loviturile, însă nu riposta niciodată, indiferent cât de vulnerabil se lăsa barbarul.

În turasynd începeau să fiarbă frustrările. Mârâi şi-şi dublă eforturile. Sabia lui vâjâia prin aer, iar metalul răsuna cu un zgomot care ar fi copleşit şi un gong de semnalizare. Ieşiră scântei când încercă să-şi facă loc prin garda lui Moraven. Mărimea lui, greutatea sabiei şi furia dezlănţuită a atacurilor ameninţau să-l doboare pe adversar.

Moraven ceda teren, însă nu părea decât să-l stârnească şi mai tare pe turasynd. Loviturile sale deveniră din ce în ce mai sălbatice şi hotărâte, fiind cât pe ce să rănească spectatorii, care se apropiaseră din nou de cerc. Lamele se răsuceau prin aer, părând să-şi fi pierdut rigiditatea.

Barbarul urlă triumfător când lovi cu sabia prin diagonală. O bucată triunghiulară de stofă pluti o clipă prin aer, apoi căzu la podea. Provenea de la mâneca dreaptă a lui Moraven, iar turasyndul scoase un răget, de parcă inima *xidantzului* fusese străpunsă.

Nu mai mişca nimeni. Toate privirile studiau bucata de stofă zdrenţuită. Zăcea acolo, uşor mototolită, întunecată pe lemnul decolorat. Pentru toţi cei din sală, cu excepţia turasyndului, părea o prevestire sumbră a reîntoarcerii hoardelor şi distrugerea vieţii, aşa cum o cunoşteau.

Apoi, vârful unei singure pene pluti în jos, aşezându-se pe bucata de stofă.

Prinţul îşi frecă încheieturile pumnilor de braţul scaunului. Ministrul de protocol îl privi, îi surprinse clătinarea din cap, apoi bătu din palme.

— Spectacolul s-a încheiat.

Dacă turasyndul a putut să audă asta peste aplauzele izbucnite, nu a luat în seamă comanda. Moraven Tolo sări peste lovitura de jos care desprinse aşchii de lemn, apoi blocă lovitura din rever. Reveni pe podea, arcuindu-se lent, spre marginea cercului. Turasyndul îl urmă, apoi încetini în apropierea ministrului de protocol.

Acesta anunţă din nou că demonstraţia se încheiase.

Mâna stângă a lui Chyrut se răsuci, administrându-i o lovitură cu dosul care-l răsuci pe ministru înainte de a-l proiecta în interiorul cercului. Înainte ca trupul să atingă podeaua, turasyndul se repezi din nou la Moraven Tolo. Ridică sabia pentru o lovitură cu ambele mâini, menită să-l taie în două, însă îşi descoperi abdomenul.

Prinţul se chirci, nedorind cu adevărat să vadă urmarea atacului evident lansat de Moraven. Deşi n-avea nimic împotriva morţii turasyndului, să-l vadă îngenuncheat, bocind în timp ce încerca să-şi bage intestinele înapoi în burtă, ar fi aruncat o umbră peste toate festivităţile. Însă Moraven Tolo nu avea altă alegere. *Trebuie doar să aleagă felul în care va proceda.*

Sabia turasyndului îşi începu coborâşul. Moraven îşi inversă priza pe sabie, lăsând lama să se sprijine de tot braţul. Dănţui, parcă, înaintând în interiorul arcului loviturii lui Chyrut. Încă un pas înăuntru şi unul lateral spre stânga i-ar permite să lovească direct de-a curmezişul burţii barbarului. Trupul lui Tolo ar împiedica mare parte din public să vadă spectacolul. *Dacă aş avea eu priceperea lui, aşa aş face.*

Nici chiar bufnitura zgomotoasă a sabiei lui Chyrut, lovind în podeaua de lemn, nu reuşi să acopere pocnetul ascuţit al mânerului sabiei lui Moraven zdrobind falca barbarului. Capul uriaşului zvâcni înapoi, apoi genunchii i se muiară. Moraven Tolo ieşi din raza de acţiune a braţului adversarului şi ridică tăişul sabiei la umărul stâng. Turasyndul se clătină o clipă, aproape oferindu-se pe tavă, pentru că Moraven l-ar fi putut descăpăţâna cu uşurinţă.

Încercă să spună ceva, însă maxilarul său rupt nu-l slujea prea bine. Căzu înainte, cu faţa în jos, iar penele de pe spate i se unduiră puţin. Respiraţia turasyndului era greoaie, însă adversarul său de-abia dacă părea să gâfâie.

Din afara cercului apăru un tânăr şi luă sabia barbarului. Moraven se încruntă un moment, apoi se lăsă într-un genunchi înaintea podiumului Prinţului.

— Spectacolul s-a terminat, Alteţă.

Cyron se ridică şi dădu din cap spre el.

— A fost un adversar redutabil?

— Unul dintre cei mai buni cu care mi s-a dat vreodată ocazia să lupt.

— Ai fost cu adevărat în pericol?

Spadasinul îşi înclină uşor capul.

— În cerc eşti întotdeauna în pericol. Dar adversarul te poate răni atât cât îi permiţi. Iar orice greşeală poate fi ultima.

Prinţul zâmbi.

— Îţi mulţumesc, *dicaiserr* Moraven Tolo. Înainte să pleci din Moriande, ţi-aş rămâne foarte îndatorat dacă m-ai căuta la Wentokikun.

— Mă onoraţi.

Moraven Tolo se întoarse şi privi la tânărul care se ocupase de sabia lui Chyrut.

— Dacă ajutorul meu deprinde bunele maniere până atunci, aş putea să-l prezint Alteţei Voastre?

— Da, sigur.

Cuvintele lui Moraven îl făcură pe ajutorul său să-şi ridice capul. Tânărul îngenunche repede şi lăsă sabia la podea. Făcu o plecăciune, însă nu-şi ridică fruntea până când Moraven nu-i făcu semn cu o mişcare din călcâi. Tânărul se îndreptă din spate, însă rămase tot în genunchi.

Prinţul îşi deschise braţele.

— Vă mulţumesc tuturor pentru că v-aţi dat atâta stăruinţă pentru desfătarea noastră. V-aş invita să vă bucuraţi în continuare de belşugul recoltei aduse naţiunii noastre. Aţi văzut eroi în această seară, iar de la ei putem doar învăţa. În primul rând, ştim că rezultatele cele mai bune pot fi atinse numai prin dăruire şi mult exerciţiu. În al doilea rând, să nu reuşim să dăm tot ce-i mai bun din noi înseamnă să fim înfrânţi înainte de a apuca să acţionăm.

20
Ziua a 6-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Kojaikun, Moriande
Nalenyr

La cuvintele Prinţului, muzicanţii atacară o melodie, iar cercul care-i înconjurase pe executanţii spectacolelor din această seară se umplu încet cu petrecăreţi care dansau. Gărzile keru intrară şi luară ambele săbii şi pe spadasinul turasynd. Moraven Tolo îşi îngădui un zâmbet la auzul felicitărilor primite, apoi se pierdu în mulţime, urmat de Ciras.

Când Moraven se opri, Ciras se aşeză înaintea lui, făcând o plecăciune adâncă.

— Vă cer iertare, Maestre! Nu am vrut să fiu o pacoste.

— Înţeleg. Până la urmă poate te îndrepţi.

Moraven vorbi cu glas şoptit, apoi arătă spre un colţ liber. Fără nici un cuvânt, Ciras i-o luă înainte. Când tânărul se poziţionă în aşa fel încât să ţină încăperea sub observaţie, Moraven îl luă pe după umeri şi-l întoarse cu faţa spre el, inversând poziţia.

— Iertaţi-mă, *serrcai* Moraven Tolo!

— Poate. Spune-mi pentru ce trebuie să fii iertat şi de ce ai făcut-o.

Sprâncenele tânărului se strânseră.

— Am fost destul de îngâmfat încât să presupun că mă veţi prezenta Prinţului.

— De ce?

— În Tirat, fac parte din nobilime. Am crezut că mă veţi prezenta, la fel ca pe oricare alt nobil, mărturisi Ciras, apoi îşi ridică fruntea. Iar acest lucru contrazice lecţia pe care mi-aţi dat-o la cimitir. Aici sunt nimeni.

Moraven zâmbi.

— Asta-i foarte bine şi tocmai nimerit, din punctul tău de vedere, însă trebuie să-l înţelegi şi pe al meu. Mă crezi atât de nemanierat încât să nu te fi prezentat Prinţului?

— Nu, Maestre, dar...

O mână ridicată-i tăie vorba.

— Atunci, ce motiv aş avea să nu te prezint?

Fruntea tânărului se încreţi de atâta concentrare.

— Mă tem că nu înţeleg, Maestre.

— Nu te cred.

Moraven se sprijini cu spatele de perete.

— Ai văzut tot ce trebuia să vezi şi ştii tot ce trebuie ştiut ca să descifrezi cimilitura. Concentrează-te. Deci, ce ai văzut?

— L-aţi învins pe monstrul turasynd, dar era evident încă de la bun început.

— De ce?

Ciras îşi holbă ochii.

— Aţi avut vreun moment de îndoială? Omul era puternic, rapid şi imens, însă nu avea antrenamentul *clasic.* Nu a fost deloc organizat, nu a trecut de la atac la apărare. A atacat doar, fără nici un răgaz. Aşa cum aţi spus, ştia că vă veţi apăra şi nu-l veţi ucide, aşa că n-a trebuit să se îngrijoreze.

— Dar crezi că a încercat să mă ucidă?

— Nu. Aşteptaţi... nu cumva a vrut?

Moraven dădu încet din cap.

— A fost intenţia sa. Vulturii Negri şi *xidantzu* nu se iubesc prea mult.

— Asta se cunoaşte chiar şi în Tirat, adăugă Ciras cu un zâmbet.

— De obicei, conflictele se desfăşoară în provincii. Nu m-am luptat cu ei, însă am discutat cu cei care au făcut-o. Ai putea să-l iei drept un războinic nedisciplinat – Moraven îşi ridică mâna dreaptă, arătând unde-i fusese tăiată mâneca –, însă a fost bun. Mai bun decât majoritatea.

— Dacă spuneţi, Maestre.

— Nu mă crezi?

— Nu-i vorba de asta. A fost bun, însă nu destul de bun să se descurce aşa cum a făcut-o.

— E-adevărat. Atunci, ce-ţi spune ţie asta?

Ciras îşi acoperi pumnul drept cu mâna stângă şi îşi lipi gura de ele gândindu-se. Moraven îi văzu ochii îngustându-se şi mărindu-se la loc pe când revedea lupta în minte. Pe faţă începu să i se oglindească o înţelegere treptată a tâlcului, apoi puse cap la cap alte câteva lucruri.

— Oh, Maestre, îmi pare foarte rău.

— Povesteşte-mi.

— Sabia. Trebuie să fi fost una dintre acelea descântate de un *gyanridin.* Am atins-o, vă temeaţi că s-ar putea să mă afecteze, aşa că m-aţi făcut s-o las jos şi v-aţi folosit de încălcarea etichetei de către mine pentru a-mi distrage atenţia de la ea.

Îşi frecă palmele de robă de parcă ar fi vrut să şi le cureţe de murdăria armei.

— Aşa-i, Maestre?

— Eşti foarte aproape, Ciras, chiar foarte aproape.

Moraven îşi lipi palmele una de alta, deget peste deget.

— Foarte mulţi războinici valoroşi au urmat-o pe împărăteasă în Pustietăţi, să-i distrugă pe turasynzi. Iscusinţa lor a dus la Urgie. Au fost ucişi cu toţii.

— Nu credeţi că împărăteasa şi gărzile ei se vor întoarce când vom avea nevoie de ei?

— Poate, dar dacă nu s-au întors vreme de şapte veacuri, de ce-ar mai face-o acum?

Moraven nu-i permise elevului său să răspundă.

— Deşi o armă nu devine mai bună când este folosită de cel mai bun dintre spadasini, una care a trecut prin mâinile unui maestru îl poate ajuta pe altul să atingă mai degrabă un nivel superior de pregătire. Este un ajutor în ajungerea la *jaedunto.*

— Ştiu, Maestre. Am folosit o asemenea sabie când m-am antrenat.

— Excelent. Atunci vei înţelege importanţa a ceea ce-am văzut aici. Există un zvon, pe care Maestrul Jatan mi l-a împărtăşit şi mie, că în Pustietăţi s-ar fi găsit câteva ascunzători cu asemenea arme. Am studiat destul arma turasyndului ca să-mi dau seama că datează de dinaintea Urgiei. Cineva a căutat aceste arme.

— Deseienii?

— Poate că da, poate alţii. Dar ce anume din ce ţi-am spus eu nu înţelegi?

Ciras căzu o clipă pe gânduri.

— Nu ar trebui să existe ascunzători cu multe astfel de arme. Ar trebui să fi fost îngropate alături de stăpânii lor, ori trimise înapoi familiilor. Nu au fost, pur şi simplu, aruncate la grămadă.

— Iar asta înseamnă că...?

— Multe lucruri, răspunse Ciras şi se încruntă. În cel mai rău caz, cineva s-a dus acolo şi sapă prin morminte. Iar asta înseamnă că...

— Spune mai departe.

Ciras scutură din cap.

— E o nebunie dincolo de orice închipuire.

Vrilxingna, cea mai întunecată dintre arte şi cea mai periculoasă. Deşi nici cei mai pricepuţi dintre dintre vrăjitori nu puteau învia morţii, nu însemna că răposaţii erau cu totul nefolositori. *Vrilxingnardi-nii* localizau şi profanau mormintele celor cunoscuţi pentru multele lor virtuţi sau abilităţi din timpul vieţii. Luau cadavrul şi îl măcinau, transformându-l într-o pulbere pe care o vindeau pentru a fi inhalată. Se credea că putea oferi măiestria celui mort. Alte practici *vrilxingna* erau şi mai înfiorătoare, însă ideea că trupurile celor mai mari eroi ai lumii puteau fi transformate în praf, administrat apoi unei armate, era suficientă ca să îngrozească pe oricine.

— Făpturile Morţii sunt sinistre, însă gândeşte-te la ce-ai văzut aici. O căpetenie a lumii răufăcătorilor i-a anunţat pe toţi cei prezenţi că are la dispoziţie mijloacele de manufacturare a eroilor. Helosundienii vor dori asemenea marfă, să-i ajute la recucerirea ţării. Nobilii nalenieni ar putea vedea în asta o cale de a-şi aduna o armată cu ajutorul căreia să-l alunge de pe tron pe propriul lor prinţ.

— A fost bine că prinţul deseian nu a fost aici.

O altă voce, uşoară, răspunse comentariului lui Ciras.

— Nu credeţi, *Liserrdin* Dejote, că Prinţul Pyrust ne-a arătat ce are el de vânzare?

Moraven se întoarse spre dreapta şi făcu o plecăciune.

— Ne onoraţi, milady.

Doamna de Jais şi Jad zâmbi cu uşurinţă, dar nu fără o anumită reţinere.

— Domnia voastră sunteţi cel care mă onoraţi, după ce mi-aţi reprezentat darul. Sper că nu aţi considerat oferta mea drept insultătoare?

— A fost o altă onoare.

Îşi ridică mâna stângă spre el, iar Moraven o luă cu dreapta.

— Să mergem. *Liserrdin,* vei fi bine întreţinut. La cuvintele ei, două dintre ajutoare îl luară pe Ciras de braţe şi-l conduseră

spre dansatori, în vreme ce alţii îi înconjurară pe Moraven şi Curtezană.

— Să mă supăr că nu aţi venit să mă vedeţi sau v-aţi închipuit că având un nou nume nu v-aş recunoaşte?

Cuvintele ei susurau dulci şi cu blândeţe, învăluindu-şi cu un aer de glumă duritatea.

— M-am întrebat, adesea, dacă nu cumva aţi evitat Moriande din pricina mea.

Moraven îi duse mâna pe antebraţ şi o conduse printr-o serie de uşi duble spre o mică grădină din curte, îi urmau crâmpeie de muzică. Grădina, întunecoasă şi pustie, era plină de mireasma florilor de noapte. Parfumul lor îl completa pe cel ales de ea pentru ocazie.

— Tragedia petrecută la ultima mea vizită este cauza. Ori de câte ori m-am gândit să mă întorc, vreun semn îmi reamintea de ea. Eram convins că zeii au hotărât să ne ţină departe unul de celălalt, îi spuse zâmbind.

— Deci ca să vă feriţi de zei aţi petrecut nopţile în Casa celor Trei Perle, după sosire?

— Nu folosiţi acest ton afectat în faţa mea, milady.

— Aşa de rece şi formal.

— Iar acum încerci să mă abaţi, spuse, apoi închise ochii. Există vreun nume familiar pe care ai vrea să-l folosesc?

— Pentru tine există mereu unul.

Mâna ei se ridică şi-i mângâie delicat obrazul.

— Nu lipseşti aproape niciodată din gândurile mele. Îmi place noul tău nume. Am să-l folosesc, Moraven. Ţi se potriveşte mult mai bine. Sugerează mai multă profunzime, o pasiune subsumată, dar încă disponibilă.

— Iar numele tău, Paryssa, a însemnat întotdeauna pentru mine simbolul pasiunii.

Moraven îi privi faţa perfectă, dominată de ochi luminoşi, infiniţi. În decursul anilor, fuseseră câteva mii cei care se uitaseră aşa, însă câţi dintre ei văzuseră ce vedea el? Ademeniţi de frumuseţea ei, seduşi de anumite mişcări, se folosea de farmecele ei cu aceeaşi dezinvoltură ca el de spadă.

Se înfioră, amintirea primei lor împreunări aducându-i roşeaţa în obraji. Fusese un tinerel, nu atât de tânăr ca învăţăcelul său, dar pe-aproape, la fel şi ea. Se duelase pentru onoarea ei, mai puţin pentru că ar fi îngrijorat-o soarta ei, şi

mai mult pentru că bărbatul implicat în luptă merita să moară. Nu fusese pentru prima dată când simţise magia sabiei, însă era pentru prima oară când îşi amintea să fi rămas cu el atât de mult şi prima oară când era sigur că nu-l va părăsi niciodată.

Ea ajunsese pe aceeaşi treaptă cu el când se acuplaseră, împreună, atinseseră o intensitate a simţirii pe care n-o mai întâlniseră nicicare până atunci, şi-i surprinsese pe amândoi. De fiecare dată după aceea, experienţa survenea mai repede şi cu mai multă putere, înfiorându-i. Pentru oricare alt cuplu care ar fi ajuns aici din întâmplare, extazul ar fi devenit o dependenţă. I-ar fi consumat cu totul, însă ei posedau disciplina artei şi se retrăgeau la timp. În acelaşi fel în care le deschisese noile posibilităţi, le dicta şi cum să evite căderea.

Degetele ei i se plimbară pe faţă, apoi le coborî să-i desfacă roba şi îşi lăsă obrazul pe pieptul său.

— Ştim amândoi de ce te-ai ţinut departe şi de ce nu te-am căutat. Într-o noapte ca asta, a răsplătirii eroilor, n-ar fi mai bine să fim împreună decât separaţi?

— Da, aşa ar fi, însă statutul meu de erou s-ar putea să-mi pretindă să mai fac unele lucruri în această seară.

— Cum ar fi?

El îi atinse bărbia cu mâna şi-i trase faţa în sus.

— Jatan mi-a povestit de zvonurile despre Pustietăţi. În mod sigur m-ai ales să lupt împotriva campionului lui Myrian cel Negru ca să mă pui în gardă asupra a ceea ce se întâmplă. Tu şi Jatan nu colaboraţi?

— Nu, Moraven. Am fost lăsată să cred că te-ai dus la el să-ţi prezinţi învăţăcelul.

Mâna ei se strânse şi mai tare pe robă.

— Am colaborat cu Myrian cel Negru. I-am returnat un serviciu, însă aş fi cerut mult mai mult dacă aş fi ştiut că barbarul avea de gând să te omoare.

— Myrian cel Negru voia să le arate tuturor ce poate obţine, însă a făcut asta sub ochii Prinţului, chiar în această noapte, să-l înştiinţeze pe Cyron că se putea conta pe el în preîntâmpinarea necazurilor.

— Însă pentru un anume preţ. Loialitatea lui are un preţ.

— Prinţul Cyron ştie asta.

Doamna de Jais şi Jad îl sărută pe gât.

— Myrian cel Negru a avut de-a face cu mulţi dintre nobilii din provincie. Negustorii din capitală îşi măresc profiturile, însă la nobilimea măruntă ajung foarte puţini din aceşti bani. Iniţial, au ezitat să investească în comerţ, iar acum negustorii nu prea sunt dispuşi să-i răsplătească pentru că şi-au ţinut banii la teşcherea. Boiernaşii vor mirodenii şi alte mărfuri care sosesc, însă nu au şi aurul cu care să plătească. Mai mult de atât, ei cred că Prinţul este prea preocupat de Helosunde şi de problema cu deseienii. Recolta din acest an a fost destul de abundentă, însă Prinţul n-a redus impozitele. Dacă nobilii de la ţară ar fi păstrat mai mult din grâne, ar fi putut să vândă mai mult. În loc de asta, Prinţul le ia recolta şi le mai şi cere trupe de apărare împotriva Deseirionului. Unii dintre ei au convingerea că o armată proprie i-ar putea apăra, dacă se declanşează invazia. Alţii cred că ar fi necesară o armată să-l răstoarne de la putere pe Prinţ, dacă nu devine mai realist.

Moraven dădu încet din cap.

— Îmi închipui, sunt şi în oraş negustori care nu au un profit atât de gras ca al altora şi cred că o armată angajată de ei ar fi de folos la perturbarea afacerilor altora. Singura care împiedică tensiunile să devină incontrolabile pare să fie prosperitatea generală adusă de comerţ, nu?

— Da. Prinţul este la curent cu nemulţumirile şi-i obligă pe unii negustori să-i angajeze pe investitorii rurali, dacă vor să aibă acces la hărţile Anturasi. Cei care nu au acceptat s-au lovit de un ghinion înfiorător, până într-atât încât mai multe case de cartografie au fost falimentate. Mai trebuie doar dezastrul expediţiei pregătite de stat. Economia se va prăbuşi, iar săbiile vor ieşi din teacă.

— Iar asta este expediţia *Lupul furtunii?*

Ea-i trimise un zâmbet.

— Pentru cineva care n-a mai călcat prin Moriande de atât timp, deslușeşti foarte bine politica locală.

— Azi Moriande, Kelewan cu mult timp în urmă, îşi aminti Moraven încruntat. Diferenţa atunci a fost că au adus spadasini şi concentrarea de forţe s-a văzut mai uşor. Aici, vor fi armele şi praful, aşa se pot ascunde armate întregi în depozite, fără guri de hrănit, şi nimeni nu intră la idei.

— Ai posibilităţi de a face faţă problemei?

— Nu, deocamdată nu.

Se apleca şi o săruta pe frunte.

— Mai sunt multe de aflat, însă am prea puţin timp. *Lupul furtunii* nu poate da greş înainte de a fi lansat.

— Dar ai răgaz să petrecem ceva timp împreună?

Moraven îşi coborî gura spre a ei.

— Cum aş putea, oare, să-l petrec mai bine decât cu tine?

21
Ziua a 6-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Shirikun, Moriande
Nalenyr

Prinţul Pyrust înălţă capacul cutiuţei de abanos de pe masa din salonul apartamentului. Acolo, odihnindu-se pe un culcuş de catifea roşie, găsi nouă figurine de metal, dintre care cea mai înaltă măsura şase centimetri. Erau vopsite în culori vesele, cu excepţia uneia. Pe această piesă, vopsită în negru, în afară de faţă şi vulturul alb inscripţionat pe platoşa armurii, o extrase din cutie şi o ridică la lumina celei mai apropiate lumânări. O răsuci spre stânga şi spre dreapta, minunându-se mai mult de fineţea modelării, decât de pictarea ei pentru că, era evident, fusese executată rapid. Zâmbi.

— Sunt mult mai binevoitori în felul în care mă tratează în acest an, decât în trecut. Asta pentru că m-am arătat pe-aici sau este un edict de-al lui Cyron?

Cealaltă persoană din încăpere stătea într-un colţ, învăluită în umbră, cu gluga trasă atât de mult peste faţă încât nu puteau fi văzute decât nişte şuviţe de păr lung. Vocea sa, deşi aşezată, purta oboseala vârstei.

— Nu suntem siguri de asta, Alteţă. Cyron nu este atât de pornit pe emis edicte pe cât era tatăl său.

Pyrust îşi puse pe masă copia miniaturizată şi scoase piesa care-l reprezenta pe Cyron. Roba pe care o purta fusese vopsită cu o pricepere deosebită şi arăta chiar mai bine decât veşmintele cu care se înfăţişase la întâlnirea lor. Aurul din ea ar fi fost, fără îndoială, orbitor într-o lumină mai puternică. Artizanul avusese foarte mare grijă la desenarea şoimului de sub dragon, înfăţişându-l într-o zbatere aprigă, cu penele zburând.

— Ciudată senzaţia de a-l ţine acum în mână cu atâta uşurinţă, iar în viaţa reală să-l controlez cu atâta dificultate.

Invitata sa clătină încet din cap, însă lumina nu-i atinse trăsăturile.

— Controlul este o iluzie. Crede că el vă controlează.

— Chiar aşa?

Pyrust îl aşeză şi pe el pe masă, simţind o mică satisfacţie că figurina sa era mai înaltă decât cea a Prinţului nalenian.

— Oferta sa de hrană a fost una pe care n-aş putea s-o refuz. Împreună cu ea au fost sugerate şi condiţiile privind comportamentul meu. Le pot încălca numai spre ruinarea naţiunii mele.

— Şi o faceţi, milord?

— Nu-i deja evident, Delasonsa? Doar agenţii tăi mi-au oferit imaginea exactă a stării naţiunii mele. Birocraţii ascund adevărul prin statistici şi în modul în care filtrează rapoartele trimise curţii. Administrează veştile rele cu picătura.

— Aşa menţin ei ordinea, pentru că birocraţia cedează în faţa haosului. Se consideră adevăraţii păstrători ai ordinii în lume, moştenitorii Imperiului pe care împărăteasa l-a abandonat cu atâta amar de vreme în urmă. Ea a împărţit puterea politică între nouă prinţi, însă mecanismul pentru menţinerea Imperiului a căzut în sarcina birocraţilor. Dacă n-ar fi însemnat venirea haosului, s-ar fi scăpat de prinţi de mult.

Făcu un gest, iar vârful degetului, cu unghia lungă şi încovoiată, de-abia dacă ieşi din mâneca grea.

— N-aţi fost surprins de faptul că Prinţul Cyron ştia de recoltă. Aţi presupus, fără a greşi, că agenţii helosundieni i-au adus informaţia. Oricum, birocraţii au confirmat asta, încercând să înceapă negocieri în numele vostru cu birocraţii lui. Informaţiile curgeau prin aceste canale cu mult înainte de prăpădirea recoltei.

Cu stânga sa betegită Pyrust îşi mângâie ciocul.

— Tot aceste canale ar fi purtat informaţii despre orice invazie aş fi pus la cale. Aceste canale îi dezvăluie încercările mele de a-i nimici pe rebelii helosundieni.

— În parte, da, însă ne-am ocupat noi de aceste probleme. Este atât o binecuvântare, cât şi un blestem să-i avem pe birocraţi. Ai domniei voastre sunt extrem de eficienţi, dublând şi triplând fiecare raport, expediindu-le prin mai mulţi curieri, cerând procese-verbale de primire, datate, pentru ca lucrurile să poată fi urmărite. Când doriţi ceva dus la îndeplinire, se face.

— Da, şi eu folosesc acelaşi sistem cu trupele, pe teren.

— Bineînţeles, Alteţă, şi din acest motiv campaniile voastre au fost victorioase şi vor fi tot aşa în viitor.

— Nu-i nevoie să mă flatezi, Mamă a Umbrelor. Mă bazez pe alţii pentru asta. Pyrust reveni la cutie şi scoase figurina lui Qiro Anturasi. O ţinu în sus şi se întoarse. Aici este cheia viitorului.

— Vreţi să-l omor?

Pyrust se concentră dincolo de figurina în roba albă spre mormanul de zdrenţe de pe scaun.

— Mi-ai cerut adesea să-ţi dau mână liberă să-l lichidezi. Ce-i cu ura asta personală pe care i-o porţi?

— Nu-i nici un fel de ură, Alteţă, îi răspunse cu un uşor chicotit. Doar o provocare. Anturasikun este închisoarea cea mai sigură pe care au putut-o face Prinţul Cyron şi tatăl său. Pătrunderea acolo nu este deloc o treabă uşoară, iar ieşirea chiar şi mai mult. Pentru mine, pătrunderea, uciderea lui, într-o manieră care să pară moarte naturală, şi evadarea de acolo reprezintă, probabil, cea mai grea misiune cu putinţă de imaginat.

— În afară de evadarea din cele Nouă Iaduri.

— Sau cele Nouă Ceruri. Da, Stăpâne.

Pyrust o studie o clipă. În cele mai timpurii amintiri ale sale ea-i apărea tot aşa: o babă turtită de greutatea veacurilor. Tatăl său spunea că şi lui i se părea la fel, aşa că Pyrust se îndoia că arăta într-adevăr aşa. Pe de altă parte, mai însemna şi că era, fără doar şi poate, o *jaecaivril* atât de măiastră în artele umbrelor, încât o simplă atingere a ei putea ucide. Conducea de multă vreme mecanismul siguranţei statului în Deseirion, atât forţele vizibile, cât şi pe cele ale umbrelor, majoritatea sânge din sângele ei. Generaţii întregi.

Sunt sigur că l-ai putea ucide pe Qiro Anturasi. Lăsă figurina să-i alunece în pumn şi-l strânse.

— Detest să-ţi interzic să răspunzi provocării, însă atât timp cât are vulnerabilităţile lui, ne este mai util în viaţă decât mort. În afară de asta, el are o contribuţie minoră la problemele cu care ne confruntăm. Ar trebui ştearsă de pe faţa pământului întreaga sa familie, iar toate hărţile lor distruse, iar asta de-abia dacă ar încetini Nalenyrul, darmite să-l oprească. Explorările aduc relaţii comerciale, iar de aici rezultă aur, cu care Prinţul poate antrena şi menţine o armată de mercenari helosundieni care să mă hărţuiască şi să-i apere ţara. Îi oferă posibilitatea de a tocmi o armată chiar şi mai mare, dacă este

nevoie. Indiferent ce atac lansez eu, aş fi ţinut pe loc în Helosunde, luptând cu mercenarii lui. Intervine cu trupele naleni, iar ale mele crapă de foame înainte să punem măcar piciorul pe pământul Nalenyrului.

— De unde şi finanţarea expediţiilor voastre din Pustietăţi şi studierea artei *gyan.* Dacă poţi recupera destule artefacte sau maşinării care să fie perfecţionate, ai putea crea o armată în stare să-l copleşească. Devine o cursă. Vrea şi mai mult aur, tu cauţi mijloacele prin care să i-l iei.

— Nu-mi plac astfel de impasuri.

Îl aşeză pe Qiro pe masă, lângă celelalte două figurine din set.

— Îmi plac chiar mai puţin decât Cyron când trage de lesă, de parcă aş fi vreo javră.

— *Există* un avantaj şi în asta, Alteţă.

— Da?

Cotoroanţa gesticulă vag în direcţia Kojaikunului.

— Se crede un fel de erou în această seară a eroilor şi îşi închipuie că sunteţi o javră bine priponită, la capătul lesei. V-a spus că dacă-i sunteţi ostil, veţi flămânzi. Chiar credeţi că-i pasă dacă vă continuaţi campaniile în Helosunde?

Pyrust se încruntă.

— Aşa e. Acest război prin procură din Helosunde mă face să sângerez, însă nu şi pe el. Nu poate decât să-i fie de folos dacă vom continua luptele.

— Iar dacă veţi continua să luptaţi, va crede că sunteţi prost, din moment ce riscaţi să opriţi grânele destinate nordului. Ştiţi că va întârzia transporturile spre noi, însă nu va îndrăzni să le facă la fel şi aliaţilor săi. Dacă reuşiţi să le furaţi grânele, va direcţiona transporturile spre ei, însă veţi avea, fără îndoială, hrană.

— Asta nu-mi aduce nimic.

— Din contră, vă aduce foarte multe.

Capul lui Pyrust se ridică.

— Nu-i arată decât că sunt previzibil şi prostănac.

— Ceea ce el ar fi mai mult decât bucuros să accepte. În definitiv, el crede tot timpul că fugiţi după himere.

Arătă înspre cutia cu figurine.

— Scoateţi două dintre figurinele gărzilor, Dragonul Norilor şi Dragonul Râului.

Ştiind că avea ceva de demonstrat şi presupunând că era ceva de valoare, se întoarse spre cutie şi scoase două figurine care reprezentau elita elitelor trupelor naleniene. În afară de culorile şi emblemele pictate pe armurile lor, piesele erau identice. Fuseseră turnate în aceeaşi matrice şi deosebite numai prin culoare.

— Sunt la fel.

— Într-adevăr, aşa este. Nu există nici un mod pentru a le deosebi, în afară de uniforma lor.

— Exact, Prinţul meu. Operând în Helosunde îi aveţi pe Şoimii Umbrelor şi Şoimii Munţilor. Ei trec râul şi atacă din diverse poziţii, în expediţii de pedepsire. Ce-ar fi dacă aţi folosi aceleaşi trupe, dar în alte uniforme? Ce-ar fi dacă birocraţii ar trimite aceleaşi rapoarte, indicând unde se află unităţile, forţa şi desfăşurarea lor? În esenţă, aţi putea elibera una dintre unităţi pentru recunoaştere.

— Iar o singură unitate consumă numai jumătate din pulberea pentru două, deci aş putea aduna ceva din ce capturez. Asta înţeleg, însă cu ce scop, totuşi?

— Mă gândisem că este atât de simplu, Alteţă.

Râsul ei îl ustură.

— Nalenienii îşi închipuie că nu-i veţi putea învinge niciodată pentru că pot tocmi trupe bine antrenate, care să vă înfrunte. E limpede că aveţi nevoie de săbii tratate *gyan,* ca să le puteţi face faţă, de relicve, trupe alimentate cu praf de mort sau alte lucruri de prost-gust. Aşa cum am mai discutat, astfel de trupe ar fi de folos la început, la atacarea trupelor naleniene şi ţinerea lor în loc pentru ca forţele voastre mai bine antrenate şi disciplinate să treacă de ele şi să captureze obiective de valoare.

— De acord.

Cotoroanţa se ridică şi o luă înainte şontâcăind, cu capul aplecat, iar cocoaşa ei de vrăjitoare era vizibilă deasupra umerilor.

— Ce-ar fi dacă v-aţi trimite trupele să se antreneze oleacă? Suficient cât să băgaţi disciplina în ele? În loc să-i trimiteţi să moară în luptă, îi trimiteţi în bătălie cu o oarecare şansă de supravieţuire. Apoi îi puteţi lua şi antrena pentru a deveni o forţă eficientă. Nu trebuie să vă îngrijoraţi că vreunul dintre ei

ar deveni prea bun, din moment ce nu i-aţi învăţa altceva decât cum să mărşăluiască şi să execute ordinele.

Pyrust se încruntă o clipă, apoi dădu încet din cap.

— Cei care promit ar putea fi trimişi în şcoli şi antrenaţi mai departe. Da, asta ar putea să meargă. Disciplina de bază ar putea fi mascată de efortul de a încropi miliţii locale pentru protejarea satelor împotriva jefuitorilor care caută de mâncare pe timpul foametei. Cyron ar lua asta drept un semn în plus al haosului şi l-ar face să mă subestimeze şi mai mult.

Delasonsa trecu pe lângă el şi ciocăni cu degetul în capul figurinei Anturasi.

— În vreme ce Prinţul Cyron vă crede orientat spre interior, să faceţi faţă dezastrului, vom găsi căi de a-i zdruncina monopolul asupra cunoaşterii lumii. Aşa cum ştiţi, există planuri în desfăşurare. Aţi vorbit cu nepotul lui, Keles?

— Da, însă a fost doar o discuţie preliminară. N-am simţit nici o dorinţă de a ieşi de sub umbra bunicului său.

— Nu, acesta-i cel loial. Celălalt este mai incontrolabil şi ar putea fi supus tentaţiei, deşi trimiterea lui cu *Lupul furtunii* îl va scoate din sfera mea de influenţă.

Pyrust zâmbi şi aşeză gărzile pe masă.

— Eşti încă frustrată în urma încercărilor tale de a infiltra unul din agenţii tăi pe navă.

— Oricum, ar fi fost o pierdere de timp. Cineva cu suficiente abilităţi ca să poată copia după Jorim Anturasi ar fi fost uşor de recunoscut. Abilitatea lui de a ne comunica ce-a aflat ar fi îndoielnică, iar deconspirarea lui, un dezastru. În loc de asta, mă gândesc să mă folosesc de timpul cât nava este plecată să-i compromit pe cei care au informaţiile, lucru care la revenirea ei ne-ar putea răsplăti mult mai bine eforturile.

— Ce-i cu încercările noastre de a pune mâna pe hărţile Anturasi sau ale altor case?

Ea izbucni în râs.

— Hărţile Anturasi sunt mai bine păzite decât trezoreria naleniană, aşa că nu am avut nici un succes. Celelalte hărţi ne-au parvenit, însă oamenii noştri au mai văzut aşa ceva şi înainte. Au remarcat însă ceva interesant.

— Adică?

— Avem propriile noastre hărţi ale ţărmului pentru majoritatea apelor revendicate, cândva, de Imperiu. În decursul

anilor, au apărut unele schimbări, cum ar fi mutarea bancurilor de nisip, care provoacă riscuri de navigaţie. Curios este că ultimele hărţi ori nu le arată, ori indică pericole acolo unde ar trebui să fie curat. Concluzia este inevitabilă: Anturasi au propriii lor agenţi în interiorul celorlalte case, producând hărţi care-i duc la dezastru pe toţi cei care le folosesc.

Prinţul deseian ridică din nou figurina lui Qiro.

— Mai meşteşugit decât mi-am imaginat, deci.

— Şi, aşa cum aţi spus, Alteţă, este vulnerabil.

Se răsuci şi-şi îndreptă un deget spre apus.

— Keles Anturasi va călători spre Pustietăţi. Voi pune agenţii pe urmele lui. Voi încerca să-i strecor unul în anturaj, dacă se poate. Sunt mai puţin preocupată de descoperirile expediţiei, decât de situaţiile care ni l-ar putea face îndatorat. Dacă i-am putea câştiga încrederea, salvându-l de la moarte, atunci e splendid. Dacă va trebui să punem mâna pe el şi să-l reţinem, putem face şi asta. În cel mai rău caz, l-am avea sub control, iar acest lucru ne-ar permite să ţinem sub control Casa Anturasi.

Pyrust dădu încet din cap.

— Mai există, desigur, ceva ce-am putea face.

— Spuneţi numai un cuvânt, Alteţă, şi se va face.

— Nu încă.

Pyrust puse jos figurina Anturasi, apoi o lovi cu unghia pe cea a Prinţului Cyron, azvârlind-o pe spate.

— Voi amâna uciderea lui pentru un moment mult mai important. Nu-i ceva de hotărât cu uşurinţă.

— Asasinii n-au mai luat un cap încoronat de la destrămarea Imperiului.

— Asta din câte ştii tu, Mamă a Umbrelor.

Îl surprinse fulgerarea albă a dinţilor în adâncul glugii.

— Nimeni altcineva nu ştie asta mai bine, Alteţă. Nici un asasin n-a mai făcut asta până acum. *Aş fi aflat.*

— Da, ai fi aflat. Pyrust aprobă repede din cap. Este ciudat că toate pot să-şi facă lucrarea numai când va veni timpul potrivit. Un moment când multe lucruri vor depinde de el, când îl vor apăsa toate, asta-l va termina. Nu va mai conta dacă este sau nu eroul eroilor. Va conta doar moartea sa, iar în haosul care va urma, spada unui războinic, nu tocul unui birocrat, va instaura ordinea.

22

Ziua a 8-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Când fratele său intră în camera pentru băi de soare, Keles Anturasi puse cartea de-o parte şi se ridică încet din scaun. Surpriza care se putea citi pe faţa lui Jorim îl bucură şi-l făcu să decidă să nu arate nici cea mai mică urmă de suferinţă. Se forţă să zâmbească şi se îndreptă de spate, deşi simţi muşcătura durerii.

— Te refaci mai repede decât s-ar putea crede. Eşti sigur că-i înţelept?

— Da, mă simt minunat. Mulţumesc de întrebare, răspunse Keles, cu un zâmbet larg. Magia ambasadoarei din Viruk a avut un efect strălucit asupra spatelui meu. Trebuie să fiu în picioare şi activ pentru că altfel aş rămâne aici, să-şi reverse bunicul furia asupra mea.

— A trecut să te vadă?

— Nu, însă l-a trimis pe Ulan, cu mai multe dictate decât are Urmyr pentru birocraţi. M-am săturat până peste cap.

Jorim dădu din cap şi trase de centura neagră a robei sale verzi.

— Înţeleg. Deşi îmi pare rău de oamenii care trebuie să lucreze în timpul Festivalului pentru aprovizionarea *Lupului furtunii,* de-abia aştept să o iau în jos, pe râu, cât mai departe. Expediţia nu poate începe prea curând.

— Mai dă-mi vreo două zile şi voi putea să o iau şi eu în sus pe râu, tot mai departe.

— Bucuros.

Jorim trecu de el şi ridică volumul legat într-o copertă de piele scorojită, pe care-l citea Keles.

— *Memoriile lui Amenis Dukao?* Doar nu studiezi asta pentru călătorie?

— Nu, însă are o anumită valoare.

Keles se făcu din nou comod în scaun şi-i indică să ia loc pe un taburet.

— Ne plăcea când eram copii. Nirati mi-a citit din carte, şi mi s-a părut liniştitoare. De asemenea, mai găseşti şi adevăruri acolo. Dukao a călătorit prin Pustietăţi şi a luptat împreună cu împărăteasa împotriva turasynzilor.

— Adevăr? Zeii să aibă milă.

Jorim îşi trase un alt scaun şi se aşeză, punându-şi picioarele pe taburet.

— Keles, Keles, ce mă fac eu cu tine?

Lovi cu pumnul în coperta cărţii.

Keles îşi ridică mâinile.

— Ştiu ce ai de gând să-mi spui. Volumul este o compilaţie din legendele anterioare, toate incluse într-o poveste despre cum sălbaticii au găsit un manuscris în Pustietăţi. L-au dus unui scrib care l-a transcris, după care manuscrisul original a dispărut în mod misterios.

— Corect. Kyda Jameet este pseudonimul unuia dintre nobilii din Virine, care n-a călătorit mai departe, în nord, de munţi, şi nu s-a apropiat de Pustietăţile din Ixyll dincolo de ţărmul Mării Întunecate, iar numele de Dukao şi l-a însuşit din istorie, să nu ştie nimeni prea multe despre el.

— Ne-am mai contrazis despre astea şi înainte, spuse Keles, oftând. Totuşi, unele din observaţiile despre condiţiile din Pustietăţi sunt adevărate.

Jorim oftă la rândul său, iar sprâncenele i se arcuiră avântându-se spre nas.

— Există regiuni din Ummummorar şi Tejanmorek care au simţit adierea Urgiei. S-au întâmplat lucruri destul de ciudate acolo. Iar acolo unde te duci este şi mai rău.

— Este exact ceea ce se spune şi aici.

— Dar nu prea bine, scumpe frăţioare. Acolo pe unde am ajuns eu şi unde am văzut efectele, s-au întâmplat lucruri la care Jameet nici n-a visat. Am văzut un copac, unul singur în inima unei păduri, transformat în cristal. Frunzele, atunci când se desprind, se transformă în materie normală. Dă fructe, dar când sunt culese, putrezesc imediat. Florile au un miros dulceag, dar dacă le culegi, pier într-o clipită.

— Dar şi el vorbeşte aici despre astfel de lucruri.

— Însă insuficient de mult. Eu am văzut un copac, el pomeneşte de un crâng, dar vei trece printr-o pădure de cristal şi chiar mai rău.

Jorim deschise cartea la o imagine care-l înfăţişa pe erou în armură.

— Amenis Dukao a avut noroc. A murit într-o bătălie măreaţă. Şi-a croit drum spre Kianmang cu mult înaintea fraţilor săi, şi i-a întâmpinat în Paradisul Războinicilor, atunci când au pierit. N-a apucat să vadă niciodată ce-a făcut Urgia din Ixyll, cu atât mai puţin să supravieţuiască.

Keles dădu din cap, ascunzându-şi un zâmbet în faţa furiei crescânde, mocnite, a fratelui său. Ştia că se putea juca cu el pe tema asta o bucată de vreme, însă nu voia să declanşeze o izbucnire de furie.

— Consideraţiile tale sunt bine gândite. Totuşi, aceste poveşti s-ar putea să mă pregătească pentru ce-mi va fi dat să văd.

Jorim, din câte se părea, era şi el în toane conciliante.

— Este adevărat. Ca s-o spun pe-a dreaptă, aş vrea să ai vreun erou precum Amenis Dukao care să te însoţească.

— Mă pot descurca şi singur.

Jorim puse cartea de-o parte, îşi lăsă picioarele pe podea şi se aplecă în faţă. Îşi rezemă coatele de genunchi şi îşi împreună palmele.

— Keles, sunt două lucruri adevărate pe care trebuie să le ştii. Primul este că am cel mai profund respect pentru tot ce-ai făcut. Ridicările topografice ale cursului superior al Râului de Aur sunt impecabile. Te invidiez pentru capacitatea de a vedea astfel de detalii şi de a fi atât de precis. În al doilea rând, trebuie să ştii că sunt sigur că vei fi la fel de sârguincios, dacă nu chiar mai mult, şi în această expediţie. Munca pe care o vei face acolo va fi admirabilă, nu am nici un fel de îndoială.

— Dar?

— Dar sunt îngrijorat pentru tine.

— Jorim, sunt fratele tău mai mare, este de aşteptat să mă îngrijorez eu pentru *tine.*

Mezinul Anturasi zâmbi scurt.

— Eşti cartograf. Eu sunt aventurier. Studiile pe care le vei face în Pustietăţi necesită un aventurier.

Keles arătă spre râu.

— Iar călătoria *Lupului furtunii* nu?

— Ba da, aşa este, însă nu într-o asemenea măsură. Jorim se ridică şi începu să măsoare încăperea la pas. Am trecut prin

sălbăticie, Keles. Nu poţi să fii sigur de nimic, absolut nimic, iar acolo, în Pustietăţi, va fi şi mai rău. Eşti un spadasin mediocru. Cândva, ai fost un arcaş acceptabil, însă ai lăsat acest talent să se atrofieze. Acolo, vei fi lipsit de apărare.

Keles se lăsă pe spate, împreunându-şi mâinile şi lipindu-şi degetele arătătoare de buze. Îngrijorarea sinceră a fratelui său reflecta temerile care-i colcăiau în suflet. În afară de ceea ce se găsea în cărţi, precum volumele de memorii, sau în oricare dintre suratele lor apropiate, care erau încântarea copiilor şi-i dezgustau pe majoritatea adulţilor, nu ştia nimic despre ce-l aştepta acolo. Comentariile fratelui său erau în mare parte adevărate, în privinţa priceperii la lupta cu spada şi notă în minte să includă un arc şi săgeţi în lucrurile pe care la va lua cu el.

Deşi Jorim avea dreptate, Keles nu voia să se confrunte cu această chestiune imediat, aşa că făcu ceea ce putu: pară atacul.

— Greşeşti, Jorim, atunci când spui că expediţia mea ar necesita mai mult un aventurier decât a ta. Cel puţin, ştiu la ce să mă aştept. Pe când tu nu ai nici un indiciu. Acolo ar putea fi orice, sau nimic. Ai putea să cazi de pe marginea lumii.

Jorim izbucni în râs. Cei care nu erau familiarizaţi cu hărţile şi lumea adesea credeau în viziunea superstiţioasă că lumea era plată şi avea margini. Însă ei ştiau că era ca o minge, de o anumită dimensiune. Bunicul lor reuşise să o şi calculeze şi, pe baza acestor calcule, *Lupul furtunii* fusese pregătit pentru o călătorie de doi ani.

— Ar putea fi orice acolo şi probabil că aşa-i.

Keles căscă intenţionat ochii.

— Canibali. Demoni. Monştri. Ar fi mai bine să fii un spadasin mai bun decât te-au făcut toate istorisirile.

Jorim rumegă un răspuns, apoi dădu încet din cap.

— Ştii, m-am gândit la asta. Orice-ar fi acolo, a fost destul să-l omoare pe tata. Nu cred că-mi va veni şi mie de hac, dar sunt conştient de pericole. Cât despre canibali, monştri şi demoni, mi s-a povestit că dau târcoale prin Ummummorar şi alte locuri. N-am reuşit niciodată să verific dacă-i adevărat, aşa că nu sunt prea îngrozit.

— Nu eşti? se încruntă Keles. Atunci de ce-ai mai venit aici să mă vezi?

— Cred că sunt mult prea aventurier pentru *Lupul furtunii.* Mă pricep să-mi conduc oamenii în necunoscut, citind terenul, vânând animale.

— Ceea ce vei face.

— Însă nu câtă vreme suntem pe mare. Corabia are căpitan o femeie, foarte pricepută, aşa că n-aş fi de nici un folos. Tu ai găsi o cale să faci ceva util.

— Vino aici, şezi.

Keles îşi mută picioarele de pe taburet, iar de data asta fratele său îl acceptă.

— Vei face ceea ce ţi se va cere în timpul călătoriei. Treaba ta va fi să urmăreşti longitudinea şi latitudinea, apoi să conduci expediţii prin locurile descoperite de tine. Acesta-i rolul tău, şi trebuie să fii pe cât poţi de aprig şi de uluitor pentru a-l duce la bun sfârşit. Asta se aşteaptă de la tine. Eşti trimis în cea mai măreaţă aventură din vremurile noastre. În ochii mei, tatăl nostru este un gigant. L-am iubit din tot sufletul, însă chiar şi el s-ar pleca înaintea ta în această călătorie.

Jorim se încruntă şi-şi şterse o lacrimă.

— Alergiile.

— Desigur.

— Iar această înţelepciune provine din faptul că eşti cu doi ani mai mare?

— Asta şi faptul că am un frăţior care are nevoie de ea.

— Uahh... Dacă ai fi fost *atât de înţelept,* ai fi evitat marginea tăioasă a ghearei virukului.

Keles râse.

— Foarte adevărat. Am ascultat ce-ai spus, am să iau cu mine un arc şi am să exersez.

Zâmbetul lui Jorim se lăţi.

— Mă bucur să aud asta. Mi-am luat deja libertatea de a pune în bagajele tale cel de-al doilea arc al meu. Ţi l-aş fi dat pe cel mai bun, dar nu vei fi în stare să tragi de el o vreme. Cel pe care ţi-l dau străpunge orice armură de la patruzeci şi cinci de paşi.

— Îmi dai arcul ăsta numai ca să trebuiască să mă apropii şi să-mi folosesc spada, nu-i aşa?

Jorim se aplecă în faţă şi-l bătu pe genunchi.

— Keles, lasă-mă să-ţi explic pe îndelete. Te descurci atât de prost cu spada încât un măr n-are de ce să se teamă când te apropii cu cuţitul.

— Nu sunt chiar *atât* de jalnic.

— Pe-aproape. Oricum, nu contează.

Jorim îşi strecură mâna în mâneca dreaptă şi scoase un inel de jad cu o flanşă curbată în interior, spre partea opusă.

— Am găsit acest inel aici, în Moriande. I-a aparţinut, cândva, lui Panii Ishir. Este menţionat chiar şi în volumul de memorii, deşi, probabil, este singurul lucru adevărat din carte. A fost unul dintre cei mai buni arcaşi ai Imperiului. Exersează cu el şi vei trage mai bine ca niciodată, în cel mai scurt timp.

Keles luă inelul neted de jad şi-l potrivi pe degetul mare. Flanşa proteja pielea şi era subţiată acolo unde fusese folosită din greu, pentru a trage coarda arcului. Jadul rece nu vibra încărcat de farmece, trădând altfel devotamentul pentru străvechiul erou. Însă nu avea nici o îndoială că-l va servi aşa cum spusese fratele său, ajutându-l să-şi perfecţioneze talentul, şi mai ştia că fratele său plătise scump pentru el.

— Este un dar prea preţios să-l iau cu mine prin Pustietăţi, Jorim, iar tu vei avea mai mare nevoie de el acolo unde mergi.

— Prostii.

Jorim închise palma fratelui său.

— Vei avea nevoie de el, sunt sigur de asta.

Keles oftă.

— Am să-l iau, dar numai pentru că am un alt motiv. Panii Ishir a fost unul dintre cei despre care se crede că a supravieţuit bătăliei. Este acolo, pe undeva, împreună cu împărăteasa Eternă, gata s-o servească la întoarcerea ei, dacă vreodată cele Nouă Principate vor avea nevoie de ajutor.

— Chiar aşa? izbucni Jorim în râs. Ar trebui să te întorci la citirea volumului de memorii, chiar dacă sunt vai şi amar. Sunt mult mai credibile decât poveştile despre Împărăteasa Adormită.

Keles îşi mişcă anevoie umerii şi simţi o înţepătură la spate.

— Nu-l evaluezi corect. Poveştile au miez.

— Delirezi, însă mi-ar plăcea să-ţi aud argumentele şubrede.

— Nu sunt deloc şubrede. Forţele Imperiale trebuie să fi învins, altfel barbarii ar fi cucerit demult Principatele. Ea şi ceilalţi erau înconjuraţi în acest loc nou, care s-a schimbat din

cauza bătăliei, de monştri şi alte lucruri mai ameninţătoare pentru Imperiul ei decât fuseseră vreodată barbarii. Ea şi ceilalţi supravieţuitori au rămas acolo, eliminând aceste creaturi, şi încă mai sunt acolo. Dacă nu ar fi aşa, monştrii ar fi copleşit de multă vreme Principatele. Este totul foarte logic.

— Aşa ar fi, dacă nu ţi-ai baza argumentele pe aberaţii. Presupui că monştrii nu sunt aici, veniţi din Pustietăţi, pentru că au fost ucişi. *Dacă* monştrii au existat vreodată, *dacă* au fost căsăpiţi în Pustietăţi, nu rezultă de niciunde că împărăteasa şi trupele ei au făcut-o. Deşi sunt cu toţii mari eroi, nu prea cred că mulţi dintre ei au supravieţuit secolelor trecute de atunci, dacă o fi supravieţuit vreunul.

— Kaerinus a reuşit.

— N-a fost un erou.

— Nu contează.

Keles zâmbi timid.

— Dacă vreunul dintre ei a supravieţuit şi acesta-i tocmai Panii, n-ar fi grozav să-i returnezi bunul?

— Dacă nu te ia drept un jefuitor de morminte şi te omoară imediat, da.

Jorim clătină din cap.

— Sunt momente când mă mir de tine. Poate că veninul acela de viruk ţi s-a urcat la cap.

— Hei, tot timpul obişnuiai să crezi că mi s-a urcat oareşice la cap.

— Da. Apoi am mai crescut. Unul dintre motivele pentru care sunt invidios pe expediţia ta este că ştiu că vei vedea acolo lucruri mult mai fantastice decât Împărăteasa Adormită.

— Poate că am s-o văd şi pe ea.

— Poate că da. În sălbăticie auzi tot felul de scorneli. Sunt de nouă ori mai aiurite decât memoriile.

Jorim se încruntă o clipă.

— Totuşi, e ciudat că a fost *ceva* care i-a împiedicat pe viruki să se folosească de Urgie să-şi refacă Imperiul. Rezistă la frig mai bine decât noi şi au supravieţuit mai bine vrăjilor. S-ar fi putut întoarce, însă n-au făcut-o.

— Vezi? S-ar putea să fi fost ea.

— Sau s-ar putea să-i fi omorât *ei* pe monştrii pe care spuneai că i-a măcelărit ea.

— S-ar putea. Mi-ar conveni şi dacă ar fi aşa.

Mintea lui Keles se aruncă asupra unei probleme şi mai acute decât cele ridicate de comentariile fratelui său. Simţi un gol în stomac, de frică.

— Bătălia a eliberat suficientă magie ca să schimbe întreaga lume. Şi dacă a făcut mai mult?

— Adică?

— Să deschidă o gaură spre o altă lume, iar de acolo să se scurgă aici tot felul de lucruri. Ce-ar fi dacă virukii şi-au petrecut anii întunecaţi luptând pentru supravieţuire, cu orice-o fi venit de dincolo de lume?

— Păi, Keles, dacă s-a întâmplat *asta,* am numai două lucruri să-ţi spun. Primul, învaţă să tragi cu arcul foarte, foarte bine.

Ochii lui Jorim se îngustară.

— Al doilea lucru, păzeşte-ţi spatele. N-ai *vrea* să se ia ceva după tine până acasă.

23
Ziua a 9-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron îşi concedie slujitorii şi pe ministrul cu rang minor dintr-un gest al mâinii.

— Voi continua să mă îmbrac singur. Ministre Delar, vei aştepta pe coridor până când Maestrul Anturasi şi eu vom fi terminat, apoi îl vei conduce înapoi la bal.

Ministrul făcu tăcut o plecăciune, aşteptă plecarea slujitorilor înaintea lui, apoi se strecură pe uşă afară, închizându-o după el.

Prinţul trase de umerii tunicii sale, apoi privi spre Keles Anturasi. Tânărul arăta palid şi puţin temător, ambele stări fiind absolut de înţeles. Cyron zâmbi, mişcă din umeri şi-şi coborî mâinile.

— Îmi stă bine?

— Da, Alteţă.

Keles, înveşmântat cu o tunică simplă, neagră, ornată cu blazonul familiei, pe alb, peste o haină verde, cu pantaloni verzi, îşi drese glasul.

— Da, Alteţă, arată spectaculos.

— Dar nu te-ai fi aşteptat s-o port, nu-i aşa?

Prinţul se îndreptă spre o pereche de scaune, aşezate lângă o măsuţă rotundă. În centrul măsuţei se afla o cutie făcută din lemn închis la culoare. Îi făcu semn cartografului să ia loc. Keles făcu o plecăciune, apoi se aşeză, destul de stânjenit.

— Te rog, Keles, simte-te bine. Nu te-am chemat aici ca să te disciplinez. Te consider un prieten şi am fost îngrijorat pentru tine. Doctorul meu m-a ţinut la curent cu starea ta. Lui nu-i place magia virukilor, însă a fost nevoit să asiste la eficienţa ei.

Prinţul se aşeză şi continuă atât de mult cu încălcarea etichetei încât îşi întinse picioarele, punându-şi cizmele una peste alta.

— Mă onorezi venind acum, aici, împreună cu familia ta. Am înţeles chiar că te vei duce pe râu în sus, pe când fratele tău pleacă în jos, cu *Lupul furtunii.*

— Da, Alteţă.

Keles se încruntă şi se făcu comod în scaun.

— Alteţă, sunt onorat că mă consideraţi prieten, însă asta mă nedumereşte. Îl cunoaşteţi pe fratele meu mult mai bine şi m-aş fi aşteptat să fie el aici, în locul meu.

— A şi fost, însă nu în noaptea asta. Aceasta este noaptea *ta.*

Cyron îşi deschise braţele pentru a cuprinde camera sa de îmbrăcat. Predomina lemnul scump, auriu, cu excepţia unor fâşii de lemn întunecat, care decorau uşile şi pereţii cu un model geometric. Panouri mobile blocau uşi, paravane acopereau colţuri, iar uşi bine fixate ascundeau spaţiul unei debarale. În afară de măsuţă şi de scaune, încăperea conţinea foarte puţin mobilier, iar mare parte din el erau piese practice, precum garniturile pentru atârnarea robelor şi un mic cabinet pentru păstrarea vinului şi vaselor pentru băuturi.

— Te-am invitat aici să-ţi spun că apreciez cu adevărat eforturile pe care le-ai făcut pentru Nalenyr, şi pe care le vei face. Pot să vorbesc direct?

Keles clipi, cu ochii mari.

— Dar nu trebuie să-mi cereţi mie permisiunea pentru asta, Alteţă.

— Dar nici un cuvânt despre această întâlnire nu trebuie să plece de pe buzele tale.

Cartograful îşi uni palmele pe inimă şi ar fi căzut şi în genunchi, dacă nu l-ar fi reţinut efectele stăruitoare ale rănii sale.

— Niciodată, Alteţă.

— Bine.

Prinţul se aplecă în faţă, sprijinindu-se pe braţul stâng al scaunului.

— Am fost uluit când bunicul tău te-a trimis în această expediţie spre Ixyll. Este adevărat că el şi cu mine am discutat necesitatea de a trimite pe cineva acolo. Era o regiune prin care se desfăşura comerţul cu Apusul Îndepărtat. Acum, să nu ştim noi care este situaţia acolo ar fi o prostie. Dacă această cale ar fi redeschisă, expediţia *Lupului furtunii,* şi informaţiile pe care le aduce, ar putea fi inutilă. Cu toate astea, ţinând cont de cele câteva rapoarte provenite de acolo, am fost siguri că acest drum va rămâne închis pentru încă nouăzeci de ani sau aşa ceva. Acest lucru ne-ar oferi răgazul necesar ca să profităm

de comerţ şi să găsim o altă cale de a reunifica Imperiul. Decizia de a te alege pe tine şi invocarea numelui meu cu această ocazie mă pun într-o situaţie dificilă. După cum ştii, bunicul tău poate fi… *dificil* uneori.

Keles începu să râdă şi atitudinea sa se relaxa.

— Sunteţi foarte diplomatic, Alteţă.

— Încerc să fiu, însă faţă de tine pot fi deschis. Bunicul tău mă sfidează din timp în timp, cu o frecvenţă tot mai mare, iar dacă nu ar fi atât de important pentru Nalenyr aş fi pus să fie biciuit în public. Nu ţi-ar plăcea să vezi aşa ceva?

— Să văd? Sunt momente, uneori, când mi-ar plăcea s-o fac eu însumi.

— Ei, nu prea cred să ai şansa, însă mă poţi ajuta în alt mod.

Glasul lui Cyron coborî, obligându-l pe tânăr să se aplece şi el.

— Misiunea pe care o efectuezi este de o importanţă vitală şi vei auzi zvonuri despre asta. Zvonuri lansate de mine. Acestea vor pretinde că tu eşti mult prea valoros să ţi se permită plecarea în Pustietăţi şi asta chiar e adevărat. Oamenii vor fi făcuţi să creadă că vei fi rechemat aici în secret.

— Nu sunt sigur că înţeleg tot, sire.

— Este ceva aranjat pentru siguranţa ta. La plecarea ta va avea loc un adevărat spectacol. Am găsit, deja, pe cineva care să te înlocuiască. Am adunat un întreg anturaj pentru călătoria în susul râului, atât ca să menţină atenţia asupra dublurii tale, cât şi pentru a-i împiedica pe ceilalţi să se apropie prea mult de ea. Trupa va înainta încet şi va face multă vâlvă. Duşmanii noştri vor fi cu ochii pe acel grup. Iar tu, deghizat, pe aceeaşi ambarcaţiune, vei trece neobservat.

— Iertaţi-mă, Alteţă, dar n-ar fi mai prudent să mă trimiteţi cu o altă ambarcaţiune?

— Nu. Duşmanii vor încerca din greu să afle tot ce pot despre actor, vor avea prea puţin timp ca să studieze şi altceva. Mai mult chiar, concentrându-se asupra dublurii tale le vor permite altora să-i identifice.

— Înţeleg, Alteţă.

Keles îşi lăsă mâinile jos şi le strânse în jurul abdomenului.

— Credeţi că va fi vreun pericol în timpul călătoriei? Vreau să spun, în afară de pericolele de acolo?

Cyron râse zgomotos.

— Eşti un Anturasi. Vei fi considerat o cheie spre bunicul tău. De asemenea, eşti de nepreţuit pentru valoarea ta intrinsecă. Ştiu că Prinţul Pyrust a vorbit cu tine în legătură cu un serviciu pentru el.

— Am refuzat, Alteţă, imediat şi fără nici un fel de ezitare.

— Linişteşte-te, Keles. Ştiu asta. Ştiu că-ţi iubeşti familia şi ţara şi mai ştiu că pot avea încredere în tine.

Glasul lui Cyron deveni din nou mai moale.

— *Pot* avea încredere în tine, nu?

Keles se strâmbă, însă îşi coborî un genunchi şi îşi plecă fruntea atât de adânc, încât aproape că lovi masa.

— Oricând, Alteţă.

— Aşa cum m-am aşteptat. Îţi mulţumesc. Am ştiut că încrederea mea nu-i în van. Acum trebuie să înţelegi ceva din ce-ţi voi spune.

Prinţul se trase înapoi, iar privirile îi deveniră tăioase.

— Voi avea grijă de siguranţa ta. Trebuie să ai încredere în mine, indiferent ce spun aparenţele. Te voi ţine în siguranţă, iar tu vei aduna informaţiile pe care le vrea bunicul tău. S-ar putea să mai am nevoie de unele servicii, iar dacă se va ivi ocazia, îţi voi comunica dorinţele mele.

Cyron îşi săltă în sus mâna dreaptă, iar Keles se ridică, aşezându-se apoi pe marginea scaunului. Prinţul îşi lăsă mâna pe cutia de lemn de pe masă.

— Cunoşti legenda stră-străbunicului meu, care, pentru că-i plăceau jocurile strategice cu soldaţi de jucărie când a fost copil, a putut să pună mâna pe tron şi să pună bazele dinastiei? În vreme ce alţii se antrenau şi învăţau să lupte cu sabia, un copil bolnăvicios punea în mişcare armate întregi, purtându-le prin bătălii şi deprinzând talentul de a-i face pe spadasini mult mai eficienţi în luptă.

— Da, Alteţă. Fratele meu şi cu mine obişnuiam să dăm multe bătălii cu soldaţii, când eram mici. Tata şi, uneori, bunicul ne arătau figurine de Festival, deşi nu ni se dădea voie niciodată să ne jucăm cu ele.

Cyron zâmbi.

— Nu cred că s-a jucat vreodată cineva cu ele, ceea ce-i păcat.

Deschise cutia pentru a dezvălui nouă figurine, aşezate pe o căptuşeală de catifea.

— Atunci ştii că Prinţul dăruieşte câte un set fiecărei familii invitate la ceremonia finală. În afară de sculptori, pictori şi eu însumi, eşti primul om care vede figurinele din acest an. Am făcut numai atâtea seturi câte sunt necesare pentru această seară, iar cele nereclamate vor fi distruse.

— Sunt minunate, Alteţă.

— Şi eu cred asta.

Cyron zâmbi pe îndelete.

— În fiecare an eu stabilesc cine va fi turnat în figurine.

— Este o mare onoare să primeşti un set, Alteţă.

Keles clătină încet din cap, fără să-şi poată dezlipi privirile de pe figurine.

— Iar să fii reprezentat printr-una este ceva de neimaginat.

— Lasă frâu liber imaginaţiei, Keles Anturasi.

Prinţul ridică figurina lui Qiro Anturasi.

— Bunicul tău, fiind nepreţuit pentru noi, a fost turnat în set în onoarea celei de-a optzeci şi una zi a sa de naştere. Tu şi cu fratele tău veţi fi turnaţi după întoarcerea din misiunile voastre. Contribuţia ta faţă de Nalenyr va fi cu atât mai mare cu cât o asemenea onoare îţi va fi foarte la îndemână.

Expresia îngrijorată a lui Keles se dizolvă încet când întâlni privirea Prinţului.

— Dacă bunicul meu ar putea ghici că aşa ceva ar fi posibil, ar face lucrul acela de neimaginat.

— Aşa-i, iar noi n-o să lăsăm să afle asta.

Cyron îl puse pe Qiro înapoi în cutie şi închise capacul.

— Secretul va rămâne în siguranţă, precum figurinele. Şi pe tine te voi ţine tot în siguranţă.

— Da, Alteţă. Vă mulţumesc!

Prinţul îşi deschise braţele.

— Te vei întoarce acum la petrecere şi te vei bucura de ea. Spune celor din jur că am auzit povestindu-se de pisica de junglă, de culoarea nisipului roşu, cu dungi negre, şi am vrut neapărat să capturezi şase exemplare pentru grădina mea, deşi nu eşti la fel ca fratele tău. Aşa ceva va fi suficient pentru a le satisface curiozitatea, iar cei care nu vor crede povestea sunt destul de deştepţi să ştie că nu poţi spune, oricum, nimic.

— Da, Alteţă.

Keles se ridică de pe scaun şi făcu o plecăciune.

Înainte să apuce să-şi îndrepta spatele, Prinţul se ridică şi-l luă de umeri.

— Faptul că te pleci, în pofida rănii tale, dezvăluie profunzimea sufletului tău, Keles Anturasi. Viitorul tău şi cel al naţiunii noastre se împletesc. Ne vor duce pe calea prosperităţii. Să nu uiţi niciodată că eşti iubit şi respectat, iar întoarcerea ta este aşteptată cu nerăbdare.

Keles dădu din cap, se ridică, şi se retrase din cameră.

Când uşa se închise în urma sa, Prinţul Cyron se întoarse spre un paravan care ascundea un colţ al încăperii.

— Acum nu ne va mai deranja nimeni.

Moraven Tolo, îmbrăcat în negru şi alb, cu tigri negri brodaţi pe tunică, ieşi din spatele paravanului.

— Am ascultat, aşa cum mi-aţi cerut, Prinţe Cyron.

— Vă cer iertare, *serrcai,* pentru că v-am făcut părtaş la această stratagemă, însă am vrut să auziţi două lucruri. În primul rând, trebuie să fiţi de acord că nu are nici o idee despre dificultăţile cu care se va confrunta. Este naiv şi are nevoie de protecţie.

Spadasinul îşi plecă fruntea.

— Doriţi să fac asta?

— Nu intenţionez să vă reduc la rolul unui mercenar, *serrcai.* Veţi descoperi că în misiunea voastră pentru *decaiserr* Jatan, a avea un cartograf alături se va dovedi de mare ajutor.

— Înţelepciunea vorbelor voastre nu poate fi ignorată, Alteţă.

Moraven se întoarse şi privi spre uşă.

— Nu voi fi singurul care se va îngriji de supravieţuirea sa?

— Îl aveţi pe elevul vostru.

— Adevărat, Alteţă, însă vă rog nu-mi evitaţi întrebarea.

— Nu va călători singur. Prinţul scoase la iveală din tunică o bucată de hârtie împăturită, sigilată cu ceară roşie. Mai există un serviciu pe care vi-l cer amândurora. Veţi deschide asta numai după ce-l reîntâlniţi la Gria.

Ochii spadasinului se îngustară.

— Nu vă refuz un serviciu, Alteţă, pentru că amândoi ştim că am o datorie de onoare faţă de familia Domniei Voastre. De la mine doriţi două lucruri, măreţe şi dificile. Presupuneţi multe.

Cyron reteză zâmbetul care începuse să-i înflorească pe la colţurile buzelor.

— Aseară aţi făcut un hatâr unui prieten venind aici să mă distraţi. Acum vă cer să vă plătiţi datoria către Casa Komyr. Iar apoi Casa Komyr vă va fi îndatorată.

Moraven îşi plecă uşor capul, însă şi-l îndreptă mult prea repede.

— Va trebui mult mai mult decât turnarea mea într-o figurină pentru plata acestei datorii.

— Unele datorii nu pot fi plătite niciodată, Moraven Tolo, dar întâi să ne preocupăm de serviciul ce trebuie îndeplinit.

Prinţul se căzni să-şi îmblânzească expresia.

— În peregrinări aveţi avea ocazia să-i feriţi pe unii de dezastru. În această călătorie veţi găsi mijloace de a evita ca războiul să-i distrugă pe alţii. Voi suporta datoria, însă amândoi ştim că nu voi fi singurul care va trage foloase din acţiunile voastre.

— Dacă mi-aţi fi cerut asta pentru motive mai puţin importante, v-aş fi refuzat, Prinţe Cyron.

Moraven se plecă plin de respect.

— Nădăjduiesc într-un succes al eforturilor mele.

— La fel şi eu.

Pe Cyron îl trecură fiorii pe şira spinării.

— Dacă rataţi, nu va mai fi nici o Casă Komyr care să-şi onoreze obligaţiile.

24
Ziua a 9-a, Festivalul Recoltei, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Keles nu era deloc surprins că sora lui îi ieşise prima în cale după ce se întoarse la celebrarea Festivalului. Mulţi alţii îl văzuseră tras de-o parte şi, fără îndoială, se întrebaseră dacă fusese ales pentru vreo onoare sau pentru vreun perdaf. Când revenise fără vreun semn vizibil al favorului Prinţului, majoritatea se deciseră să-l ignore.

— De ce eşti atât de îngrijorat?

Nirati îl luă de braţ şi-l frecă cu mâna pe spate.

— Eşti speriat.

O privi, dându-şi seama că avea dreptate.

— Credeam că nu-mi poţi citi gândurile.

— Numai faţa.

Îi adresă un zâmbet încurajator.

— Şi chiar dacă am putea comunica astfel, ştii că nu aş putea să-ţi citesc gândurile, ci numai ceea ce-ai vrea tu să ştiu.

— N-aş vrea să-ţi trimit nimic din toate astea.

Keles o conduse la o masă lăturalnică, unde slujitorii îi turnară vin dulce într-o cupă mică, de porţelan. Îl bău, apoi dădu dinadins din umeri şi încercă să-şi lase încordarea să-i părăsească trupul.

— Prinţul n-a făcut ceva care să mă sperie. De fapt, a făcut tot ce-i posibil ca să fie liniştitor şi pun foarte mult la suflet tot ce mi-a spus; şi tu ar trebui, Nirati. Nu te teme pentru mine.

Ochii albaştri ai surorii sale se îngustară în timp ce accepta o cupă de vin.

— Dacă-ţi promit că n-o să-mi fac griji, îmi spui ce-aţi vorbit?

— Nu pot. Mi-a interzis să dezvălui cuiva ce mi-a spus. Am să-ţi povestesc însă ceea ce mi-a zis că pot spune şi celorlalţi, însă tu ai să vezi dincolo de asta de îndată.

Nirati îl privi o clipă peste marginea curbată a cupei.

— Atunci spune-mi de ce eşti aşa de înspăimântat.

— Asta-i ceva mai dificil.

Keles bău din nou, gândindu-se că sorbind zdravăn din vin ar putea să se euforizeze puţin. Dar îşi dădu seama că era ultimul lucru de care avea nevoie. Asta nu i-ar fi îmbunătăţit situaţia; ar fi amânat doar lucrurile cu care trebuia să se confrunte.

— Discutând cu Prinţul, nu am făcut decât să pricep enormitatea misiunii care mă aşteaptă, Jorim mi-a atras atenţia asupra pericolelor cu destulă acurateţe, când am vorbit alaltăieri. Mi-am închipuit că nu pot fi decât lucruri pe care o săgeată sau două le-ar putea rezolva.

Sora lui izbucni în râs.

— Ţinând cont de asta, să tragi bine nu poate să-ţi strice.

— De acord, însă Prinţul a sugerat că ar fi mult mai multe lucruri. Misiunea mea nu este doar o cale prin care bunicul mă pedepseşte pentru că i-am stricat petrecerea de la ziua de naştere. De fapt, are însemnătate şi ar putea fi crucială pentru Nalenyr. S-a folosit de ceva ce considerasem drept o ciorovăială de familie şi a extins perspectivele.

Ea dădu din cap.

— A ridicat ştacheta, făcând ca preţul eşecului să fie mult mai mare.

— Da, de parcă posibilitatea de a-ţi lăsa oasele pe acolo n-ar fi fost de ajuns.

— Şi tu vrei să nu mai fiu îngrijorată?

Keles se aplecă spre ea şi îşi sărută sora geamănă pe frunte.

— Nu, fac şi aşa destule pentru asta. Vreau să te ştiu aici, în Moriande, distrându-te, frângând inimi şi găsind pe cineva care ar putea fi o completare strălucită pentru familia noastră.

Ochii lui Nirati scăpărară.

— Cred că am lucruri mai grele de făcut, ţinând cont de faptul că mama şi bunicul nu mă vor scăpa din ochi. Totuşi, mai există unele posibilităţi.

Keles se întoarse şi-i urmări privirea. Tocmai îşi făceau apariţia în sală Majiata Phoesel şi familia ei. Împreună cu ei era un bărbat înalt, care, prin îmbrăcăminte şi atitudine, îşi dezvăluia originea deseiană. Bărbatul era chipeş şi mai mult ca sigur acel gen care o atrăsese pe sora sa în trecut. Când contele îl vizitase, Keles descoperise că era şi foarte inteligent, ceea ce era bine, pentru că sora lui nu-i suferea pe idioţi.

— Spune-mi, Nir, îl vrei pe deseu pentru că este cum este sau pentru că o însoţeşte pe *ea?*

Simţi şocul care o străbătu pe Nirati.

— Buzele tale sunt cele care se mişcă, dar îl aud pe Jorim vorbind.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Oricare dintre aceste motive este suficient, însă unul face ca totul să fie mult mai distractiv, dragă frate.

Ochii ei se îngustară când Majiata se desprinse de grup şi se apropie de ei.

— Te las să vorbeşti singur cu ea.

— S-ar putea să vină ca să te prevină.

— Mi-ar putea trimite o scrisoare, asta dacă reuşeşte să înveţe să scrie.

Nirati îl sărută pe obraz şi se duse de acolo, fără s-o ia măcar în seamă pe Majiata printr-o clătinare din cap, când trecu pe lângă ea.

Keles dădu din cap când Majiata ajunse lângă el.

— Plăcerea Festivalului fie cu tine.

— Şi cu tine.

Majiata îşi puse mâinile pe şold.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit de pe urma rănilor.

— Încă mai trebuie să mă refac, dar mă aştept să-mi revin complet.

Ea avu o clipă de ezitare, aşteptând în mod clar ceva, apoi privi în jos.

— Şi eu mă vindec de rănile mele.

— Rănile tale... ah, da, am auzit că ai fost la tămăduire. Eu eram încă inconştient.

Keles îşi imagină o cicatrice roşie pe ceea ce fusese o piele moale şi sidefie. Îşi aminti cum ea aproape că intrase în panică, odată, când pe obraz îi apăruse o pată. I se păru ciudat că nu simţea nici un imbold de a-i oferi compasiune sau simpatie, însă voia să-i vadă cicatricea pentru a-şi şterge din minte, o dată pentru totdeauna, viziunile despre frumuseţea ei.

Privirea ei reveni sus, iar chipul ei deveni o mască netedă, sidefie, cu o pată de culoare pe buze, obraji şi ochi.

— Tot în spiritul Festivalului aş vrea să ştii că nu-ţi port pică pentru ce mi s-a întâmplat. Te absolv de orice vină în această chestiune. N-a fost vina ta.

— Vina mea? întrebă Keles şi se încruntă. Mă tem că nu înţeleg.

— Nu trebuie să te prefaci că nu ştii. În pofida faptului că m-ai respins, te cunosc intim, la fel şi tu pe mine. Ştiu ce simţi înlăuntrul tău.

— Şi ce-ar fi asta, mai precis?

— Multe lucruri. Regret şi furie mai presus de toate.

Majiata îşi menţinea o voce neutră şi calmă, făcându-i pe amatorii de scandaluri din mulţime să se apropie mai mult pentru a trage cu urechea.

— Regreţi că m-ai gonit şi regreţi că nu ai fost în stare să mă protejezi.

— Eu credeam că te-am *protejat.*

Keles înălţă cupa să-i fie reumplută de un servitor.

— Altfel ar însemna că m-am ales cu rănile astea pentru nimic.

— Oh, nu *asta.*

Tonul distant din glasul ei, împreună cu dispreţul şi strâmbătura gurii, n-o mai făcea deloc atractivă.

— Ci faptul că n-ai fost în stare să-i spui Prinţului să mă scutească de biciuire.

— Poftim?

— Nu eşti atât de crud încât să fi vrut să fiu vătămată, deşi tu eşti cel care mi-a frânt inima.

— Ţi-am frânt inima?

Keles bău din vin ca să-şi dea timp de gândire, încercând să-i descifreze logica.

— Tu eşti cea care-a venit să mă facă fărâme, îţi aminteşti? Tu eşti cea care a refuzat să mă însoţească pe *Lupul furtunii.*

— Vezi, dacă eram de acord, acum porneam spre Ixyll.

El strânse o clipă din ochi, sperând să desluşească sensul spuselor ei în vreme ce le relua în minte.

— Dar dacă ai fi fost de acord să mi te alături, n-aş fi fost trimis în Pustietăţi.

— Vezi, deci e greşeala ta, Keles.

— Însă ai spus că nu-i vina mea.

— Nu, eu te *iert.*

În vocea ei creşteau frustrările, însă reuşi să şi le ţină sub control.

— Vreau să ştii că te voi iubi mereu.

El îşi goli vinul şi, într-un moment de singurătate pe care i-l dărui cupa care-o ascundea privirii lui, lucrurile dobândiră un înţeles brutal. Majiata fusese întotdeauna egocentrică, însă nu se aventurase niciodată atât de adânc în fantazări. Ar fi putut crede că menţionase biciuirea ca să-l umilească, dacă n-ar fi întrevăzut calculele pe care şi le făcuse spunând-o.

Pur şi simplu, ea şi familia ei îşi pregăteau miza. Lăsând lucrurile pe făgaşul unor termeni amiabili în ceea ce-l privea, ar fi făcut posibilă menţinerea, în continuare, a relaţiilor cu bunicul lui. Asta mai putea fi considerat şi ceva care să-i facă plăcere Prinţului. Mai mult de atât, când s-o întoarce, Keles refuza să se gândească *dacă* s-o întoarce, se putea să fi găsit o cale terestră pentru comerţul de pe vremuri. În acest caz, fiind prieten cu el, tot i-ar fi îmbogăţit familia.

Îşi coborî din nou cupa, iar un slujitor zâmbitor i-o umplu din nou.

— Majiata, trebuie să-ţi spun ceva.

— Da?

Răspunsul ei veni cu glas şoptit, ca o şuşoteală, reminiscenţă a cuvintelor rostite după consumarea pasiunilor, în întunericul nopţii.

— Povesteşte-mi, Keles Anturasi.

— Acum văd multe lucruri. Lucruri despre tine şi despre mine. Adevăruri care nu pot fi negate. Spui că mă iubeşti, că mă vei iubi mereu. Îşi puse mâna stângă în dreptul inimii. Şi eu simt ceva.

— Da, Keles?

Cuvintele ei veniră pe nerăsuflate, iar expresia ei se schimbă într-una de aşteptare.

— Ce simţi?

— Drept să-ţi spun, începu el, mi-e silă.

— Oh, sărmanul de tine.

— Nu, cred că m-ai înţeles greşit. Mi-e silă pentru că am fost înşelat atât timp de tine în privinţa sentimentelor tale, a scopurilor tale. Este limpede că te-ai gândit, poate chiar de la bun început, că m-ai putea folosi ca pe o jucărie. Te jucai cu simţămintele mele, chiar şi acum încerci acelaşi lucru. Cu o mângâiere şi o şoaptă sau un sărut şi depărtându-ţi coapsele, ai putea câştiga un premiu de la mine. Adoraţia mea eternă? Bogăţia familiei mele şi cunoştinţele geografice? Averea

câştigată? Nu ştiu ce credeai că ai putea obţine. Ceea ce-ţi ofeream eu *era* inima mea, devoţiunea mea, *dragostea* mea, iar tu le-ai respins. Iar acum vii la mine şi-mi spui că *mă ierţi* şi că n-ar trebui să mă simt *vinovat* pentru că ai fost biciuită? Chiar acum, Majiata, chiar acum? Vocea lui începu să urce şi nu se mai controla. Aş vrea să fi avut parte de întreaga măsură a pedepsei Prinţului. Aş fi fost mort, însă ar fi fost bine. Mai bine mort, iar tu cu inima sfâşiată decât să crezi în propriile tale înşelătorii.

De pe chipul ei pierise orice urmă de culoare.

— Nu ţi-e bine. Este clar că veninul virukului te-a vătămat de tot.

Se întoarse să plece, însă el o prinse cu mâna stângă şi o răsuci spre el.

— Nu atât de repede!

— Dă-mi drumul!

— Nu încă, pentru că, în Spiritul Festivalului, aş vrea să-ţi spun ceva.

O ţinu strâns cu mâna, sigur că degetele sale îi vor lăsa vânătăi pe braţ.

— *Aş fi* tentat să te iert pentru rănile de pe spate şi pentru că sunt trimis în Pustietăţi, însă ca să fac asta, trebuie lămurite câteva lucruri. Primul ar fi o declaraţie că *tu* eşti responsabilă pentru tot ce ni s-a întâmplat amândurora. Da, am acţionat ca să te apăr, nu neg, însă nu ar fi trebuit niciodată să fac asta dacă tu n-ai fi fost necugetată şi irascibilă, atât de absorbită de sine încât să crezi că lumea se învârte în jurul tău.

Ochii ei se goliră de expresie şi înţelese că-şi răcea gura de pomană. Însă nu mai conta, pentru că avea în jur destule urechi ciulite.

— Ei, bine, Majiata, noi, Anturasi, ştim, mai bine decât oricine pe lumea asta, că întreaga creaţie *nu* se învârte în jurul tău. Noi explorăm lumea. O extindem. Cei care sunt capabili să vadă dincolo de ei înţeleg ce minunăţie este. Noi facem lumea mai mare, iar asta te face pe tine tot mai mică. Desigur, să fii mai mică decât te crezi nu-i plăcut, dar ştii ceva?

Bău ultima înghiţitură de vin plin de uşurare şi-i puse cupa goală în mână.

— Plec în Pustietăţi... fericit... cu bucurie... asta pentru că voi fi foarte departe de *tine.*

25

Ziua a 3-a, Luna Câinelui, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Lupul furtunii, Moriande
Nalenyr

Urcând pe puntea *Lupului furtunii,* Jorim Anturasi îşi propti pumnii în şolduri. Nava uriaşă se ridica şi cobora uşor sub tălpi. Curenţii leneşi ai Râului de Aur o împingeau, însă mărimea şi tonajul îi permiteau să reziste eforturilor râului. Deasupra lui stăteau pânzele purpurii, strânse pe crucetele[3] fiecăruia dintre cele nouă catarge. Pe alte nave, unele dintre cele nouă catarge erau pur ornamentale, însă pe această corabie nu exista ceva care să nu fie perfect funcţional.

— Mă iertaţi, se auzi o voce subţire din spate, însă blocaţi culoarul.

— Se pare că da.

Jorim se dădu la o parte şi privi cum un bărbat pirpiriu, urcat la bord, se aplecase aproape până la jumătatea unei genţi supraîncărcate. Purta o robă albastră, de bună calitate, şi arăta încă tânăr, deşi nu mai avea mare parte din podoaba capilară. Cu siguranţă, nu era marinar sau soldat. *Ce treabă are pe aici?*

Reprezentantul familiei Anturasi apucă geanta cu o singură mână şi o ridică din spinarea omului.

— Aveţi vreo concubină ascunsă aici?

Omuleţul îşi îndreptă spinarea, iar pe faţă i se lăţi o expresie de surpriză.

— Nu, doar cele necesare. Vocea lui dobândi o oarecare duritate. N-am nevoie de ajutor.

Jorim se abţinu de la ripostă. Roba albastră era încinsă cu o centură galbenă, fapt deloc neobişnuit pentru cineva cu rang de funcţionar mărunt în vreun minister, însă la capetele ei fusese brodat câte un dragon încolăcit. Asta însemna că bărbatul avea o anumită misiune de curte, iar dacă cineva, atât de nepotrivit pentru o astfel de călătorie, urcase la bord prin decizia curţii, nu era cineva pe care-ai fi putut să-l iei în râs până nu te dumireai în privinţa lui.

---

[3] Platformă orizontală mică fixată deasupra arborelui gabier, servind la prinderea şarturilor arboreţilor (din it. *crocetta).*

Jorim puse geanta pe punte.

— Vă cer iertare. Sunt Jorim Anturasi.

— Iar eu... aţi spus *Anturasi?*

— Da.

Bărbatul făcu o plecăciune adâncă.

— Vă rog să mă iertaţi că am vorbit atât de aspru cu domnia voastră, Maestre.

Jorim îl luă de umeri şi-l obligă să se ridice.

— Nu-i nevoie să vă scuzaţi. Spuneţi-mi doar numele.

— Iesol Pelmir.

Vocea îi aparţinea unei femei înalte, cu părul negru şi ochii căprui. Deşi era zveltă, nici glasul, dar nici atitudinea nu sugerau slăbiciune. În pofida relativei sale tinereţi, purta o robă de căpitan. Aceasta şi înfăţişarea ei nu făceau decât să-i sublinieze tăria personalităţii.

— Aş vrea să veniţi amândoi în cabina mea, *imediat.*

— Cum doriţi, Căpitane Gryst.

Iesol se grăbi în urma ei, apoi ezită şi se întoarse pe jumătate spre geantă.

Jorim o înşfăcă din nou şi o luă cu uşurinţă pe umăr. Privirea înspăimântată a lui Iesol era ea însăşi o răsplată, aşa că-i urmă pe cei doi spre pupa şi cabinele de sub puntea timoneriei. Lăsă sacul de voiaj pe podeaua coridorului îngust din faţa cabinei căpitanului şi-l urmă pe Iesol.

Se aşteptase la o cabină înghesuită, însă descoperi că era plăcut surprins de ceea ce vedea. Panoul despărţitor din spate fusese făcut din jaluzele şi când erau deschise, cum se întâmpla să fie acum, lăsau să pătrundă lumina şi aerul proaspăt, oferind şi o privelişte minunată a capitalei Moriande şi a râului. De grinzile din tavan atârnau lămpi, agăţate de lanţuri, încadrând de sus un pupitru antic. La dreapta, se aflau cuşeta căpitanului şi un şifonier. Pe partea din stânga pupitrului fusese aşezată o masă cu scaune, servind în mod evident ca spaţiu rezervat pentru cină şi relaxare.

Căpitanul Gryst nu-i invită să şadă, nici pe Iesol şi nici pe Jorim. Omuleţul se uita nervos de jur împrejur, însă Jorim se opri calm, ducându-şi mâinile la spate. Avea o oarecare idee despre ce urma şi se pregăti pentru asta.

Anaeda Gryst se aşeză în spatele pupitrului, conturându-se pe fondul peisajului urban. Se sprijini cu mâinile de pupitru şi

începu să studieze hârtiile umplute cu coloanele lungi ale unor calcule. Începu să vorbească cu o voce joasă, însă Jorim putu simţi tonul de comandă al unui conducător.

— Aceasta-i o discuţie pe care mă aşteptam s-o am cu fratele tău numai o singură dată, Jorim. Tu s-ar putea să ai nevoie de două astfel de întrevederi, însă nu vei avea parte şi de o a treia. În loc de asta, am să te las pe cea mai apropiată stâncă, cu ceva apă de băut. Cât despre dumneata, Ministre Pelmir, nu m-am aşteptat deloc să trebuiască să discut cu dumneata, înţeleg că Ministrul Hisatal are nişte îndatoriri noi, care-i cer să rămână pe uscat, de aceea ne-ai fost trimis dumneata.

— Da, Domnişoară.

Ea-şi ridică dintr-odată privirile, iar omuleţul se cutremură.

— Când doresc să te ascult, Ministre, te voi invita să vorbeşti. Nu te-am întrebat nimic, nici nu ţi-am cerut să-mi confirmi ceea ce ştiu deja. Nu am nici o idee de ce ai fost ales tocmai *tu* pentru a-l înlocui, însă... indiferent de ce rău aparent sau real ai comis ca să ajungi într-o cuşetă de aici, însă... Da, doreşti să-mi spui ceva?

— Aceasta a fost o întrebare?

Privirile ei se înăspriră, iar Jorim începu s-o găsească atrăgătoare. Cu cel puţin zece ani mai mare ca el, pielea ei se închisese la culoare din cauza vântului, soarelui şi mării. Ochii căprui puteau fi consideraţi atrăgători în cercurile aristocratice, iar forţa caracterului izvorâtă din ei era copleşitoare. Spre deosebire de celelalte femei din clasa şi cercurile lui, ea avea oţel în şira spinării şi o minte indiferentă la nuanţările artificiale, însă toate acestea puteau şi reuşeau să facă diferenţa dintre viaţă şi moarte.

— Vorbeşte, Ministre.

— Eu... eu am cerut să fiu trimis pe *Lupul furtunii.*

Ea-şi răsuci uşor capul spre stânga şi, pe moment, nu spuse nimic. Apoi, dintr-odată, îşi înfipse privirea în el.

— Interesant. Asta te recomandă şi mai mult drept candidat al acestei întrevederi, aşa că am să încep. Suntem pe nava *Lupul furtunii.* Eu sunt căpitanul ei. La bord, cuvântul meu este legea. Dacă un eveniment se consemnează în jurnalul de bord, avem un fapt. Dacă nu, înseamnă că nici nu s-a întâmplat vreodată. Cer ca jurnalului de bord să-i fie acordată toată atenţia, la fel şi registrelor de socoteli, însă am să le revizuiesc

şi modific după cum cred eu de cuviinţă. Prinţul, în marea sa înţelepciune, doreşte să ştie tot, însă nu vrea să se încarce cu detalii fără relevanţă.

Privirea ei alunecă de la funcţionar spre Jorim şi acesta simţi şi el şocul.

— Eşti un aventurier. Pasiunea ta, viaţa ta, vocaţia îţi cer să-ţi încerci norocul, iar eu mă aştept să faci asta. Pe uscat. Dacă faci aşa ceva pe nava mea, te pun în fiare şi te arunc sub punte, împreună cu şobolanii şi alte vieţuitoare. S-a înţeles?

— Da, Căpitane.

— Această navă are un echipaj de peste o mie de oameni, plus o sută optzeci de concubine şi nouăzeci de distinşi învăţaţi, oaspeţi şi alte personaje. Pentru a putea *naviga,* am nevoie de patru sute cincizeci. Pot apărea pierderi şi se vor întâmpla, dar intenţia mea este de a le ţine la minimum. La întoarcere vreau să am cel puţin nouăzeci la sută din oamenii cu care plec, iar dacă mă întorc cu mai mulţi, voi fi foarte încântată. Această navă este ca un orăşel. Marinarii au fost aleşi dintre cei mai buni din întreaga flotă naleniană. S-au oferit cu toţii voluntari. Cu toţii nădăjduiesc să se îmbogăţească şi să se acopere de glorie, însă fiecare ştie că obţine cu siguranţă doar hrana, apa şi anii. Nu ştiu cum vă gândiţi voi la bogăţii şi glorie. Nu-mi pasă. Mă interesează doar să nu vă apucaţi să răspândiţi poveşti care promit câte-n lună şi-n stele, dar nu aduc nimic.

Arătă spre Jorim.

— Tu, în mod special, vei fi o problemă. Ai foarte puţine de făcut cât te afli la bord. Îţi sugerez să-ţi găseşti ceva de făcut. Învaţă să cânţi la vreun instrument. Mergi pe la toate concubinele de aici. Alătură-te învăţaţilor în discuţiile lor intelectuale. Fă *ceva,* pentru că dacă voi constata că eşti o pacoste, îţi voi găsi eu ceva de făcut. Îţi garantez că nu va fi plăcut. Pe dumneata, Ministre, te voi munci din greu. Dacă vei avea vreo şansă să-ţi mai tragi sufletul, asta va însenina că te eschivezi de la îndatoriri. Vei fi la dispoziţia mea tot timpul. Îmi vei raporta tot, vei scrie ordine, vei executa ordine şi vei raporta de executare imediat şi precis. Nu se admit scuzele, întârzierile, lenea.

Iesol dădu din cap.

— Are vreunul din voi ceva de spus?

Jorim făcu semn cu capul.

— Cer permisiunea să vorbesc, Căpitane.

Ea-l măsură din cap până-n picioare.

— Se acordă.

— În primul rând, îmi cer iertare pentru că n-am raportat mai devreme. Ştiu că plecăm cu fluxul din această noapte, însă am petrecut mult timp studiind împreună cu bunicul meu şi am cu mine cele mai bune hărţi.

— Foarte bine.

— În al doilea rând, vă consider pe deplin Comandantul acestei nave şi mă voi supune întru totul, cu o singură excepţie.

Ochii Anaedei Gryst se îngustară.

— N-ai auzit ce-am spus?

— Vă rog, Căpitane.

Jorim ridică o mână.

— Nu am nici o intenţie de a nu vă respecta, însă am ordine din partea Prinţului să mă îngrijesc de dispozitivul din cabina mea fără nici o întârziere. Obligaţia mea de a mă ocupa de el este, în opinia mea, mai importantă decât ordinele voastre, şi îmi voi îndeplini datoria faţă de Coroană.

— Vom mai discuta despre acest aspect, Maestre Anturasi. Ea-şi încrucişă braţele sub sâni. Iar dumneata, Ministre? Ce ai de spus?

Iesol făcu o plecăciune spre ea.

— Am înţeles tot ceea ce-aţi spus şi mă voi supune ordinelor. Nu eu sunt cel care trebuia să fie aici, însă voi lucra din greu să vă arăt că soarta a fost blândă prin numirea mea la bord, în această ipostază. Dacă este ceva ce veţi dori să fac, Căpitane, voi face asta fără nici o ezitare.

O umbră de zâmbet curbă capătul buzelor ei.

— Cărui Minister îi aparţii?

— Am studiat pentru Protocol, Etichetă şi Diplomaţie, la fel şi Regulamente, am şi instruirea necesară pentru Contabilitate şi Economie, iar cel mai recent, am servit Armonia.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Umerii lui se pleoştiră puţin.

— Până acum, Căpitane, încă nu am fost numit la nici un Minister.

Jorim simţi o strângere de inimă pentru omuleţ. Ca în orice domeniu, cineva trebuia să studieze şi să muncească din greu ca să fie acceptat într-o comunitate ocupaţională. Căpitanul

Gryst dovedise, prin călătoriile ei din trecut, că era demnă de comanda măreaţă care i se încredinţase. Deşi bunicul lui Jorim era, adesea, nemulţumit de el, şi el fusese acceptat cartograf pe merit. În ambele cazuri, legile pământului dictaseră plata minimă, felul în care vor fi trataţi, statutul social şi altele.

Iesol nu fusese acreditat nici unei comunităţi. Deşi putea şi chiar lucra funcţionar sau amploaiat, probabil, chiar pentru Ministerele care nu-l vor acredita, fără binecuvântarea lor avea, dacă avea, puţine drepturi. Cu un patron puternic, poziţia sa în Minister ar fi putut fi asigurată şi i-ar fi deschis calea spre un viitor solid şi sigur. Fără asta, era la cheremul celorlalţi şi putea fi folosit ca pion în orice situaţie politică posibilă.

— Ţi s-a promis o acreditare la întoarcere?

— Nu chiar, Căpitane, însă sugestiile în această direcţie au fost foarte consistente.

Ea dădu din cap.

— Aşa cum am mai spus, cuvântul meu este legea aici. Slujeşte-mă bine, iar dacă această călătorie durează doi ani, înseamnă că ai servit suficient de mult în Ministerul Maritim ca să fie *obligaţi* să te acrediteze. Au înţelegeri de reciprocitate cu alte Ministere. Se pare că acela care ţi-a oferit şansa asta nu crede că vei supravieţui. Dacă reuşeşti, înseamnă că i-ai păcălit.

Iesol dădu încet din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce-i auziseră urechile.

— Asta-i foarte frumos din partea voastră, Căpitane.

Jorim zâmbi senin şi-i făcu un semn cu capul.

Ea se întunecă la faţă.

— Ţi-am dat permisiunea să comentezi?

Jorim făcu o plecăciune.

— Nu, Căpitane.

— Foarte bine, să ţii minte, Maestre Anturasi. Se răsuci şi ciocăni în stâlpul pupei. *Lupul furtunii* este cel mai măreţ dintre Lupii nalenieni. Expediţia pe care o vom face va dăinui pe veci în analele istoriei. Faceţi ce v-am spus, când vă spun, şi ne vom întoarce teferi la Moriande. Înfruntați-mă şi nava *se va întoarce.* Nu-i sigur că şi voi. M-am făcut înţeleasă?

— Da, Căpitane.

— Bine. Ministre Pemir, te rog să-ţi iei efectele şi să te prezinţi sub punte. Vei fi condus la cabina dumitale, pe care o

vei împărţi cu doi tineri elevi-marinari. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei va fi bun la ceva, fiind încă nişte copii, dar poate că reuşeşti să-i înveţi unele lucruri folositoare, cum ar fi scrisul şi adunările.

— Da, Căpitane.

Iesol făcu o plecăciune şi continuă să rămână aşa în timp ce-şi târşea paşii, părăsind cu spatele cabina.

Căpitanul Gryst ieşi din spatele pupitrului, apoi se aşeză pe el.

— Maestre Anturasi, *ai* de gând să provoci necazuri, nu-i aşa?

— Mă voi strădui cât pot de mult să n-o fac, Căpitane.

— Sper şi eu.

Îşi îndreptă un deget spre punte şi, pentru o clipă, se gândi că poate-i făcea semn să îngenuncheze, ceea ce nu intenţiona deloc.

— Ştiu ce este dispozitivul instalat în cabina ta.

— Cum aşa?

— Nu te teme. Secretul de stat se află în siguranţă. Borosan Gryst, inventatorul său, este verişorul meu. Mi-a povestit de visul său de a crea un astfel de dispozitiv. Unchiul meu l-a instalat aici. Ştiu ce-ţi va permite să faci şi de ce. Prinţul ţi-a dat ordinele pe care le-a dat.

Jorim zâmbi.

— Sunt bucuros că înţelegeţi importanţa lui.

— Da, însă am o problemă.

Îl privi fix.

— Aşa cum am spus, cuvântul meu are valoare de lege aici, pe navă, poate chiar să-l anuleze şi pe cel al Prinţului. Nu pot şi nici nu vreau să i te supui lui atunci când am nevoie să mi te supui mie. Dacă nu faci asta, nu numai că expui nava unui mare risc, dar te-ai putea trezi tu însuţi la strâmtoare. În acest echipaj sunt mulţi oameni care au navigat cu mine ani de zile. Sfidează-mă, înfruntă-mă şi într-o noapte s-ar putea ca vreunul să ia în mâna sa decizia de a te disciplina într-o manieră care-ţi va arăta cât de mult respect au pentru mine.

— Nu m-am gândit… da, nu mi-aţi solicitat nici un comentariu.

— Începi să înveţi.

Ridică un deget.

— Nu mi te vei supune mie, ca să te supui Prinţului, ştiu asta, aşa că trebuie să rezolv problema. De aceea, îţi dau acum un ordin: fără nici o întârziere te duci şi te ocupi de toate cele necesare privind acel dispozitiv. *Fără întârziere, ai priceput?* Acest ordin suprem le anulează pe toate celelalte pe care le-ai primit.

Cartograful zâmbi încet.

— Vă înţeleg perfect, Căpitane.

— Bine.

Ochii ei întunecaţi deveniră necruţători.

— Ceea ce-am spus mai înainte rămâne perfect valabil. Îţi voi reaminti încă o dată că nu trebuie să fii un element perturbator în echipajul meu. După aceea, te las în urmă. Singurul lucru pe care eşti calificat să-l faci aici sunt hărţile şi comunicarea informaţiilor către bunicul tău. Şi eu pot să fac hărţi; mă pot folosi şi de dispozitivul realizat de verişorul meu. Dacă Prinţul va trebui să aştepte ca să-şi primească hărţile, sunt sigur că nu se va supăra, atâta vreme cât le va primi şi vor fi precise.

— Şi dacă nu reuşiţi să i le trimiteţi, Căpitane?

Ea zâmbi brusc.

— Asta s-ar putea întâmpla numai pentru că Marea de Răsărit ne-a înghiţit cu totul, Jorim Anturasi. Este singura şansă ca noi să nu ne mai întoarcem. Ascultă-mă şi vei fi cu noi când vom reveni.

26

Ziua a 3-a, Luna Câinelui, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Dracul-de-mare, Moriande
Nalenyr

Keles Anturasi şedea rezemat de balustrada navei fluviale *Dracul-de-mare,* pe când aluneca în apropierea *Lupului furtunii.* Corabia înaltă şi lungă, cu multele ei catarge şi echipajul în plină activitate, făcea ca măruntа navă cu fundul plat, împinsă în amonte de câte trei vâslaşi pe fiecare bord, cu lovituri largi din vâslele lungi, să pară o glumă în comparaţie cu ea. Mai departe în amonte, vor propulsa corabia cu prăjinile, prin apele scăzute, însă acum vâslitul era singura metodă de înaintare contra curenţilor din canalele adânci, potrivite pentru nave precum *Lupul furtunii.*

Soarele se pregătea să apună şi ştia că fratele său era deja la bord. Simţi o împunsătură de invidie şi senzaţia de înfrângere, iar ambele îl surprinseră. Plecarea cu *Lupul furtunii* fusese ceva aşteptat cu nerăbdare, însă nu-şi dorise asta atât de mult ca fratele său. Chiar şi atunci când îşi luaseră rămas-bun în turnul familiei, surescitarea lui Jorim îl acaparase.

Keles ar fi preferat să-şi vadă fratele pe *Lupul furtunii* sau ca Jorim să-i facă o vizită pe *Dracul-de-mare,* însă nu li se permisese. Prinţul îi ordonase lui Keles să-şi vopsească părul în blondul helosundian şi să-şi lase barbă. Una de trei zile nu era mare lucru, însă îi modifica întru câtva aspectul. De asemenea, îmbrăcase robe de pânză aspră şi îşi redusese conversaţia la mormăieli şi propoziţii scurte.

Ţinându-se de cuvânt, Prinţul găsise un actor care îi semăna destul de bine s-o facă pe Siatsi să rămână mută. Nirati urcase la bordul *Dracului-de-mare* să-l conducă pe actor şi jucaseră foarte convingător scena înlăcrimată a despărţirii. Când venise la bord, de-abia dacă-l învrednicise pe adevăratul Keles cu vreo privire.

Nu-i prea băga în seamă pe cei despre care se presupunea că ar fi trebuit să-l însoţească, însă înşelătoria îl fascina. Actorul i se părea prea pompos, interpretându-l ca pe un nobil decăzut. Falsul Keles ţinea prelegeri despre râu, citând fraze

întregi din rapoartele scrise de el, însă punea accentul pe alte lucruri decât ar fi trebuit. Îl enerva, însă trebuia să recunoască faptul că toată lumea îi lua dublura în seamă, în vreme ce el se putea pierde în mulţime fără să fie remarcat.

De asemenea, era cu ochii-n patru după orice agenţi deseieni care puteau fi prin preajmă, dar până acum singurul om din nord pe care-l văzuse era Contele Aerynnor, care o condusese pe sora lui înapoi la Anturasikun. Cu toate astea, deşi încercase să nu mai pară nalenian, ştia că deseienii vor încerca să pară orice altceva decât ceea ce erau, aşa că eforturile sale erau inutile.

Pe când *Dracul-de-mare* se opintea în amonte împotriva curentului, îşi dădu seama că viaţa lui devenise foarte complicată. Fusese la fel şi înainte, dar complexitatea era *controlată.* I se dăduseră sarcini, precum studiul topografic al Râului de Aur, care avuseseră atât părţile lor de succes, cât şi elemente de eşec. Chestiunea era rezolvabilă şi se descurcase foarte bine.

Problema cu care se confrunta acum nu era deloc controlabilă. De-abia dacă ar fi putut s-o definească. Se îndrepta spre necunoscut, va da piept cu forţe necunoscute, ajutat de forţe necunoscute, cu perspectiva unei viitoare-însă-necunoscute misiuni pentru Prinţ. Singurele lucruri pe care le cunoştea proveneau din presupunerile sale, bazate pe zvonuri şi poveşti, iar acestea erau fără nici o valoare. Putea fi sigur că avea duşmani, iar aceştia i-ar fi făcut probleme dacă identitatea i-ar fi fost descoperită.

Se uită în jos, spre apa verde-închis, şi cugetă la ideea de a se arunca în ea, dar nu fu mai mult de un gând trecător. *Ar simplifica lucrurile, însă ar însemna că am pierdut. Iar eu nu vreau să pierd.*

— E bine să dai peste unul de-al tău pe nava asta.

Keles se întoarse şi ridică privirea. Femeia care vorbise avea părul lung, în bucle blonde. Nasul subţire, frumos profilat, şi pometii ridicaţi, în combinaţie cu bărbia voluntară şi ochii de un albastru-deschis, reuşeau să o facă foarte atrăgătoare, însă expresia ei insipidă nu i se potrivea cu faţa. Văpaia care-i ardea în ochi o contrazicea, iar masca evidentă îl puse pe Keles în gardă. În plus, roba simplă, cu un număr mai mare, de lână

maro, menită să-i ascundă formele, nu reuşea să-i mascheze umerii laţi.

— Da, te linişteşte.

— Eu sunt Tyressa Joden.

Keles se zgribuli.

— Sunt Kulshar Joden.

Îşi spusese mecanic numele oferit de miniştrii Prinţului, neplăcut surprins că ea-şi rostise întâi prenumele.

— Ştiu.

Ea zâmbi uşor, apoi privi spre apă.

— Ah, Wentokikun. Crezi că omul de acolo, de la fereastră, ar putea fi chiar Prinţul? Poate îl priveşte pe Keles Anturasi plecând, nu crezi?

— Poate.

Mintea-i lucra cu febrilitate.

— Sau pe vreuna dintre keru.

Zâmbetul ei se lăţi puţin.

— Poate. Avem acelaşi nume. Nu cred în asemenea coincidenţe, dar tu?

— Nu, nici eu.

Se uită în jur şi nu văzu pe nimeni prin apropiere.

— Eşti keru?

— Da, am grijă de siguranţa ta. Ea continuă să vorbească cu glas scăzut. Trebuie să fii discret, pentru că accentul tău nu va trece niciodată drept helosundian. Stai la cuşetele de jos, cu majoritatea celorlalţi pasageri, iar dublura ta va primi aproape cea mai bună cabină de la bord. Va trebui să fii foarte prudent.

— Sunt agenţi duşmani la bord?

Ea pufni.

— Dacă sunt activi, am să-i depistez şi îi elimin. Trebuie să fii precaut, să nu se vadă nimic ciudat la tine. Pentru că dacă îşi împărtăşeşte cineva nedumeririle, partenerul de discuţie sau altcineva care aude ar putea fi în legătură cu duşmanul.

Înainte să poată rosti întrebarea, ea adăugă:

— Iar duşmanul ar putea fi oricine.

Keles zâmbi strâmb.

— Mă bucur că ai reuşit să mă pui în temă.

— Fac tot ce pot.

Îi arătă cu degetul malul sudic al râului.

— Cât de departe crezi că este până la mal?

Keles dădu din umeri, însă îşi îngădui o clipă să aprecieze distanţa, apoi răspunse:

— Aproximativ şaizeci de metri.

— Exact, acum te-ai demascat.

— Poftim?

— Nimeni, în afară de un cartograf sau topograf n-ar putea estima distanţa aşa cum ai făcut-o tu. Majoritatea ar răspunde că e la „la cât duce un arc” sau „ceva mai mult de o aruncătură de piatră”.

— Dar tu eşti aici ca să mă protejezi.

— De unde ştii?

Keles revăzu rapid discuţia lor şi simţi un gol în stomac. Începu să se retragă de-a lungul balustradei, depărtându-se de ea.

— Păi nu ştiu.

Tyressa îl apucă de umăr, iar el încercă să-i înlăture mâna, însă nu se putu desprinde din strânsoare. Ar fi vrut să considere asta drept o confirmare că *era* o keru, aflată aici să-l protejeze, însă singurul lucru convingător era că dăduse de necaz.

— Ajunge, Kulshar. Îşi slăbi strânsoarea, dar numai cu o idee. Mi s-a ordonat să-ţi spun că sculptorii nu vor pune şi barba, iar pictorii vor folosi culoarea maro.

Un semn din partea Prinţului. Îl trecură alţi fiori, iar mâna ei se desprinse de pe el.

— Va trebui să lucrezi din greu cu mine, nu?

— Da, aşa voi face, însă există şi avantaje. *Ştiu* că poţi învăţa. *Cred* că vei asculta de ordine.

— Da, ambele sunt valabile.

— Bine. Eşti ca Prinţul la prima lecţie şi aş fi vrut ca el să fi fost ca tine la a doua.

Keles zâmbi.

— De-asta eşti aici?

— Ce vrei să spui?

— Eu am ajuns aici pentru că am abătut asupra mea mânia bunicului meu.

— Eu n-am nici un bunic. A murit în Helosunde.

— Îmi pare rău.

Tyressa se întoarse şi se sprijini de balustradă.

— De ce ţi-ar părea? Nu l-ai cunoscut. Din ce se spune în familia mea, pe lângă el, bunicul tău ar fi chiar simpatic.

— Totuşi, n-aş spune că mă bucură să aud asta. Se întoarse şi se sprijini şi el cu cotul de balustradă.

— Însă ştii ce-am spus şi-mi eviţi întrebarea.

— Ce întrebare a fost?

— De ce-ai venit în expediţia asta?

Nu spuse nici un cuvânt, însă făcu semn din cap spre Wentokikun.

— Mi s-a dat un ordin, am venit aici.

— Asta-i tot?

Ea-i aruncă o privire piezişă.

— Asta-i tot ce trebuie să ştii.

El se încruntă.

— Poate că ar trebui să ştiu mai mult.

— Asta-i tot ce vreau eu să-ţi spun.

— Dar dacă trebuie să mă încred în tine...

Tyressa scutură din cap.

— Nu trebuie să te încrezi în mine. Trebuie doar să crezi că ştiu ce să fac şi cum să fac şi că-mi voi îndeplini datoria. Tot ce-i dincolo de asta nu mai contează. Prinţul are încredere în noi. De ce-ai fi tu mai altfel?

— Dacă te-ar fi întrebat aşa ceva, i-ai fi răspuns?

— Asta, Kulshar, a fost o întrebare retorică, fără nici o validitate, aşa că nu i se va răspunde.

— Înţeleg.

Rămase tăcut, iar fumul încărcat de mirosurile de la bucătărie acoperi miasmele grele ale râului.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te enervez.

Aşteptă un răspuns şi când văzu că nu venea nici unul, după un moment se uită spre ea şi văzu că plecase. Keles se gândi să meargă după ea, însă nu era sigur. Probabil, era cel mai bine să n-o facă, din moment ce ar fi putut atrage atenţia. Mai mult, s-ar putea ca ea să fi plecat să verifice ceva ce el nu remarcase. Se simţi frustrat şi neajutorat şi asta-i readuse în minte seara de la petrecerea Prinţului.

Îi azvârlise Majiatei tot ce avusese de spus şi aşteptase replica ei. Sperase că-l va pălmui, ar fi meritat-o. Într-o clipită însă văzuse cât de meschin se purtase cu el, iar resentimentele

sale fuseseră imediate şi puternice. Se pregătise pentru lovitura ei de răspuns, arţăgoasă şi buimăcită.

În loc de asta, ea doar îl privise şi începuse să plângă. Ochii-i erau umeziţi de lacrimi, apoi alunecaseră pe obraji, amestecând sulemenelile într-o dâră întunecată. Pentru o clipă, îşi imaginase că atât era, dar apoi lacrimile se prelinseră pe rochie murdărind-o. Buza ei inferioară tremura, iar nasul începuse să-i curgă. Îl privise, iar în ochii umezi se adunaseră valuri de vinovăţie.

Nu-i spusese nimic.

Keles se trezise imediat împărţit în două. Primul gând fusese că-l manipulaseră. Cum ar fi putut cineva, care se folosise de el atât de nemilos, să fie atât de vulnerabil? Ştia că era doar o altă stratagemă, o metodă nouă de a i se băga sub piele şi a-l răni.

Cealaltă parte din el se topi. Era femeia pe care o iubise, iar el fusese atât de crud cu ea. O făcuse să plângă, ceea ce era deja destul de rău, şi chiar acolo, la festivalul Prinţului, unde cu toţii văzuseră cum o pedepsise.

Ar fi vrut să se întindă şi s-o îmbrăţişeze, să-i ofere consolare, însă nu-şi putuse controla mâinile. Arăta atât de mică şi fragilă, atât de afectată de ce-i spusese, încât îşi pusese la îndoială justeţea vehemenţei, certitudinile sale. *Să fi greşit eu cu totul? Poate că mă iubeşte.*

Cele două părţi ale minţii sale se luptau, lăsându-l frustrat şi neputincios. Nefăcând nimic era mai rău decât să faci ceva greşit, dar cum ar trebui să acţioneze? Să-i întoarcă spatele şi să plece ar fi fost ceva şi mai dur şi nemilos. Totuşi, stând acolo, situaţia era din ce în ce mai stânjenitoare, înrăutăţind lucrurile.

Keles decisese să se îndrepte spre masa cu vinuri şi întinsese cupa, să-i fie reumplută. Intenţionase să-i ofere ei vinul, însă când se întorsese, ea se retrăsese deja, făcându-şi repede drum prin mulţime, cu un smiorcăit însoţindu-i lacrimile. Oamenii priveau de la ea spre el, unii destul de surprinşi, însă cei mai mulţi cu o expresie de mânie. Păreau să spună toţi, ca unul: „Ştia şi ea că se va întâmpla, dar de ce tocmai *acum?*”

Îl salvase Jorim. Fratele său mai mic se apropiase, luase o cupă cu vin şi apoi îl trăsese de-o parte.

— Eşti bine, Keles?

El băuse, dând din cap.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit să mă ierte. Mi-a spus că n-a fost vina mea.

Jorim râsese din toată inima, vorbind apoi ceva mai tare decât ar fi fost necesar.

— *Ea te-a iertat?* Pe tine, care ai ferit-o să fie sfâşiată în bucăţi? Ea *te-a iertat* pe tine?

Efectul cuvintelor spuse de fratele său fusese instantaneu, atât în ce-l privea pe Keles, cât şi pe cei din jur. Bârfitorii îi repetară imediat vorbele, contrazicând ceea ce spuseseră pe când priveau desfăşurarea dramei. O întâlnire emoţională deveni încă o distracţie a serii.

Privind înspre apă, măsura acum schimbarea petrecută în el. Se îmbărbătase singur să accepte că nimic din ceea ce simţeau cei din sală despre el nu conta. Nu făcuse nimic rău. Ea alesese confruntarea, iar el o tratase după cum putuse mai bine. La fel şi aici, ce credea el despre păzitoarea sa şi ce credea ea despre el, la fel, nu conta. Amândoi aveau o misiune de îndeplinit şi vor face ce trebuia. Tyressa îi va păzi spatele, el îşi va termina studiul topografic pentru Prinţ, şi cu asta se sfârşi totul.

I se părea corect, însă, după o clipă de gândire, depista hiba din raţionament. Ce gândea Tyressa despre el şi despre cum se descurca erau lucruri foarte diferite. Erau aspecte din care putea învăţa, ar fi putut prinde câte ceva de la ea, în special despre cum era să fii observator. Deşi era însărcinată cu asigurarea pazei sale, nu-i putea ceda această responsabilitate. Nu numai că era obligat faţă de el însuşi să fie un observator, dar mai trebuia să se gândească la momentul când ea nu va fi aici să-l ajute.

Până la acest punct al vieţii tale, Keles, ai fost cocoloşit. Doar pentru că învăţase să se descurce cu bunicul, nu însemna că o putea face şi cu lumea. Vor apărea oameni, precum Majiata, care vor dori anumite lucruri de la el, cum ar fi cunoştinţele sale, sau poate-i vor vrea chiar moartea. Trebuia să fie prudent faţă de ei.

Fă mai puţin de-atât şi nu vei valora nici cât plumbul necesar turnării tale. Zâmbi. *Mai puţin şi nu vei valora nici cât zgura care se desprinde dintr-o formă mult prea plină.*

27
Ziua a 14-a, Luna Câinelui, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Hanul Jandetokun, Moriande, Nalenyr

Când păşi în Hanul Jandetokun, Nirati îşi lăsă gluga pe spatele mantiei albe, de doliu. Cei adunaţi în sala de mese de la primul etaj tăcură unul după altul, când îşi dădură seama că o persoană în doliu era printre ei. Din moment ce îşi lăsase gluga şi nu purta pe obrajii albiţi dârele lacrimilor, desenate cu negru, ceilalţi ajunseră imediat la concluzia că persoana îndoliată nu jelea un membru al familiei. Taifasul reîncepu, dar ca un murmur difuz, rămânând aşa până la plecarea ei.

Ea admise că grija lor era ceva liniştitor, pentru că era încă şocată. Moartea fusese cumplită, cel puţin asta era impresia pe care i-o lăsaseră şuşotelile şi bârfele. Verişorii care vorbeau despre asta nu credeau că era genul de subiect pe care o tânără femeie se cuvenea să-l asculte, aşa că o lăsaseră în deplină ignoranţă. Asta permisese imaginaţiei sale să caute tot felul de idei. Deşi ar fi vrut să poată presupune că tot ceea ce-şi imaginase era mult mai cumplit decât realitatea, cumva reuşise să se convingă că nu putea fi aşa.

Nirati mai descoperi şi că se simţea vinovată. Poate că o considerase, cândva, pe Majiata o prietenă. Majiata fusese mai tânără şi întotdeauna puţin cam distantă. Încercase s-o placă atunci când Keles începuse s-o curteze, însă nu stabiliseră niciodată relaţii de prietenie profundă. Speranţele lui Nirati că puteau fi ca nişte surori se năruiseră destul de repede, oferindu-i o viziune limpede a ceea ce voia femeia de la fratele ei geamăn.

Că bietul Keles rămăsese cu totul neştiutor asupra felului oribil în care-l trata nu o surprinsese deloc. Fratele ei avea tendinţa de a vedea numai partea cea mai bună din oameni, purtându-se de parcă trăiau îndeplinindu-şi rolul idealizat pe care-l stabilise el pentru ei. Realitatea era, adesea, cu totul alta.

Cel puţin a învăţat să se descurce cu Majiata. Confruntarea de la serata Prinţului o încântase pe Nirati. Marcase o schimbare în atitudinea lui Keles. Spera că-i va prinde bine în

mijlocul sălbăticiei, deşi presimţea deja conflictul inevitabil pe care-l va provoca asta la întoarcere, când va trebui să se confrunte direct cu Qiro.

Oricât de mult încerca, nu reuşea să prevadă care va fi reacţia lui Keles la aflarea veştii despre moartea Majiatei. Înainte de a fi început să se maturizeze, şi-ar fi putut imagina că-l va durea profund. Oricum, ar fi considerat că era vina lui şi ar fi încercat să compenseze. Odată cu moartea ei, familia Phoesel ar fi putut obţine hărţi şi concesii pe care nici chiar măritişul ei cu Keles nu le-ar fi garantat.

Acum însă, reacţiile lui erau cu totul imprevizibile. Era posibil ca el să revină la vechile stări şi să devină exagerat de amabil cu familia ei, însă Nirati se cam îndoia. La fel de bine, nu credea că l-ar putea pufni râsul la aflarea veştii sau că s-ar grăbi să ridice paharul în sănătatea ucigaşului. Nu credea nici că va jura răzbunare pentru ce se întâmplase, Jorim ar fi făcut-o, nu şi Keles. Însă indiferent cum alegea să trateze vestea, era decisă să fie acolo ca să-l ajute.

Şi-l scoase pe fratele ei din gând începând să urce treptele spre camerele de închiriat de la nivelul principal al hanului. Deşi nu mai fusese pe aici înainte, ştia fără nici o îndoială spre ce cameră trebuia s-o ia. Unii ar fi putut considera că asta se datora abilităţii familiei sale în materie de orientare, însă acum era ceva mult mai simplu. Informatorul ei fusese foarte precis în instrucţiuni, precum şi în a o atenţiona că locatarul camerei nu voia să fie deranjat.

Urcând treptele, o luă la stânga şi înainta spre partea din faţă a clădirii. Ciocăni încet în uşa din mijloc şi aşteptă. Nu auzi nimic, aşa că mai bătu o dată, dar ceva mai tare. Când nici asta nu stârni vreun răspuns, bătu cu pumnul în uşă, apoi glăsui cât se poate de clar:

— Sunt Nirati Anturasi. Nu plec de aici până nu vă vorbesc şi am să bat în uşă până-mi umplu pumnii de sânge.

Cuvinte provocară mişcare în interior. De sub marginea uşii izbucni o geană de lumină, indicând faptul că perdelele grele fuseseră trase de-o parte. Geamătul sfâşietor care acompanie izbucnirea de lumină sugera o persoană care se bucurase de prea multă băutură şi de prea puţin somn.

— Uşa-i deschisă.

Nirati trase zăvorul, însă ezită în prag. Deşi lumina năvălea prin fereastră, încăperea mai păstra încă mirosul de transpiraţie nocturnă şi trupuri nespălate. Se aşteptase să dea peste o cameră vraişte, însă cu excepţia cizmelor înalte, aflate în mijlocul încăperii, mănuşile aruncate în colţuri opuse şi o găleată de bere răsturnată lângă pat, lucrurile erau într-o relativă ordine.

Aspectul camerei contrasta puternic cu Junei Aerynnor. Zăcea la marginea patului, cu umerii lăsaţi, purtând o cămaşă de noapte murdară şi o barbă de două zile. Părul avea nevoie să fie pieptănat, iar ochii adânciţi în orbite erau tiviţi cu negru şi injectaţi. Pielea părea destul de palidă, aşa că dacă s-ar fi aplecat şi ar fi vomitat în găleată n-ar fi fost deloc surprinsă. De fapt, aproape că se aplecase s-o îndrepte, ca s-o împingă spre el. Închise uşa şi se duse spre scaunul de lângă măsuţa aşezată la fereastră.

— Nu doresc deloc să vă deranjez acum, la necaz, Conte Aerynnor, dar nu mai aveţi pe nimeni aici, din câte ştiu eu.

El îi aruncă o privire, cu buzele strânse într-un rictus sumbru.

— Familia Phoesel nu doreşte să mă vadă. Eu am fost cel care le-a adus vestea cea rea. Când tatăl ei mi-a cerut să-i spun, n-aveam nici cea mai mică idee că voia să-l mint. În nord, ar fi aşteptat de la mine sinceritatea absolută.

Nirati se aşeză fără să mai aştepte să fie invitată.

— Am auzit de reacţia lor. Jandarmeria v-a cerut s-o identificaţi în locul familiei?

El se frecă la ochi cu mâna dreaptă.

— Sună atât de oficial aşa. Unul dintre jandarmii care au asistat la pedepsirea ei a recunoscut-o. Pe când se îndrepta spre casa lor, s-a întâlnit întâmplător cu mine. Am căzut de acord să-l însoţesc, însă acum aş vrea să n-o fi făcut.

Mâna lui Junei părăsi ochii şi el privi dincolo de Nirati.

— Există lucruri pe care bărbaţii nu trebuie să le vadă.

Nirati dădu din cap, în vreme ce o trecură fiori pe şira spinării.

— Cu ce vă pot ajuta, milord? Dacă aţi dori să-mi spuneţi…

El pufni.

— Această ofertă, venită din partea altcuiva, ar fi o invitaţie la bârfă. Nu-i cazul tău, Nirati. Tu nu vorbeşti cu nimeni de asta.

— Aşadar, spuneţi-mi.

Junei dădu din cap.

— Nu, ai purta asta în tine, la fel ca şi mine. Asta nu-i o povară pe care ar trebui s-o mai poarte şi altcineva.

Nirati desfăcu catarama mantiei, lăsând faldurile să alunece pe scaun.

— Eu cred, milord, că voi fi mai puternică decât vă închipuiţi. Dacă este aşa o povară, imaginaţi-vă ce uşurare veţi avea dacă o împărţiţi cu mine. O voi purta şi nu mă voi plânge.

El îi adresă un început de zâmbet.

— Vă cunosc, voi, Anturasi, sunteţi mult mai viguroşi decât Phoeselii, dar chiar şi aşa…

— Cred că vă simţiţi vinovat pentru că nu aţi împiedicat această tragedie. N-a fost vina voastră.

— Cum poţi spune asta?

— Vă cunosc. Aţi salvat-o o dată de ghearele virukului. Aţi fi făcut-o din nou.

— Asta se spune, că un viruk a făcut-o? Un viruk. *Virukul?* Ochii lui Junei se îngustară. A făcut întreaga porcărie de care era capabil.

Nirati dădu din cap. Cele mai intense bârfe din Moriande dădeau de înţeles că virukul Rekarafi o ucisese pe Majiata ca să-şi cureţe petele de pe onoarea sa. Autorităţile îi ceruseră să le stea la dispoziţie pentru a fi examinat, însă ambasadoarea declarase că al ei consort părăsise de mult oraşul. Chiar se oferise să le permită să caute în ambasadă, însă poliţia nu-l putuse găsi.

Unii colportori mergeau atât de departe încât sugerau că după ce o ucisese pe fată, plecase în urmărirea lui Keles. Nirati se cutremură. Văzuse urmele de pe spatele lui şi nu avea nici o îndoială că Rekarafi l-ar fi sfâşiat pe Keles, bucată cu bucată, dacă ar fi dat de el. *Poate că tactica Prinţului îi va da lui Keles suficient timp să ajungă acolo unde virukul nu mai poate veni după el.*

Clipi şi se concentră asupra lui Junei.

— Virukul este unul dintre principalii suspecţi, însă circulă şi alte zvonuri. Unul sugerează că unul dintre fraţii mei ar fi făcut-o.

— Keles sau Jorim?

— Keles. Se spune că plecarea lui pe râu este un truc şi că s-ar fi străduit din răsputeri ca să se alăture expediţiei după ce a săvârşit fapta.

Nirati scutură din cap.

— Acum spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Junei oftă, iar umerii-i căzură şi mai mult.

— A fost o mare încurcătură. Locuiam cu familia Phoesel, însă ştiam că Majiata şi cu mine nu ne potriveam. Tatăl ei era încă supărat pentru că pusese familia într-o situaţie stânjenitoare şi că-l pierduse pe fratele tău. Eu eram o alternativă nevrednică şi, în pofida faptului că tatăl Majiatei era politicos, nu se ferea să împărtăşească această opinie. Totuşi, eram mai bun decât nimic. Eu îmi exprimasem faţă de Majiata rezervele faţă de uniunea noastră şi i-am spus că aveam intenţia să plec. Acum trei zile, când m-am trezit, am găsit un bilet scris de ea, strecurat pe sub uşa mea. Mă implora să nu fac nimic pripit şi să ne întâlnim în oraş, după lăsarea serii, departe de familie. Îmi cerea să ard biletul, ceea ce-am şi făcut. El se încruntă. Ştiam că n-ar fi trebuit să fiu de acord să ne întâlnim, însă ceva din biletul acela m-a impresionat. Fusese întotdeauna imatură şi egoistă, însă în mesajul acela era ceva diferit. Am aranjat să ne întâlnim şi am plecat de la ea de-acasă mai devreme, pentru ca ai ei să nu aibă vreo bănuială. M-am dus spre locul de întâlnire, însă am întârziat. Cred că am sosit acolo cu un sfert de oră mai târziu, dar nu m-am gândit la asta.

Nirati se strâmbă.

— Majiata nu era niciodată punctuală. Cred că aţi sosit destul de devreme.

— La asta mă gândeam şi eu. Am aşteptat o oră, convins că se hotărâse să revină la ceea ce avea de gând să facă. M-am întors acasă şi m-am dus la culcare. În dimineaţa următoare m-am trezit devreme, să mă întâlnesc cu cei din pricina cărora întârziasem în noaptea precedentă, şi astfel am dat de jandarm.

— Ce s-a întâmplat după aceea, milord?

El clătină din cap.

— N-ai vrea să ştii.

Ei i se făcu pielea de găină auzind tonul vocii lui.
— Trebuie să ştiu. Nu sunteţi singurul care se simte vinovat.
— Nu cred că ştii ce-mi ceri.
— Dar, totuşi, v-o cer.
— Prea bine.
Îşi îndreptă spinarea, dar evită să se uite spre ea, în timp ce începu să vorbească cu un ton neutru.
— Indiferent ce sau cine i-a făcut-o, a întâlnit-o pe stradă. Probabil că-l cunoştea şi l-a însoţit de bună voie, ori el era destul de puternic s-o care după el. A dus-o pe un acoperiş, de unde ea putea vedea cu uşurinţă cerul dinspre sud şi cele trei luni urmărindu-se una pe alta printre constelaţii. Trebuie să fi fost ceva frumos. Îmi tot reamintesc asta, sperând, într-un fel, ca frumuseţea aceasta să fi fost ultimul lucru pe care l-a văzut.
Încordarea din glasul lui sugera că Junei ştia că speranţa lui era deşartă.
— Adusă pe acoperiş, i-au fost sfâşiate hainele. Nu s-a luptat defel. Poliţaiul spunea că ar fi avut tăieturi pe braţe dacă ar fi făcut-o. „Leziuni defensive”, aşa le numesc ei. A mai spus că s-ar putea să-l fi zgâriat pe atacatorul ei pentru că s-ar găsi urme de ţesut sub unghiile ei. Avea unghii foarte lungi.
Pufni.
— Desigur, pentru a putea verifica asta, vor trebui să-i găsească întâi mâinile.
Nirati rămase cu gura căscată. Nu auzise nimic despre lipsa mâinilor Majiatei. Nu cunoştea nici un motiv pentru care cineva să fi făcut aşa ceva. Stomacul ei începu să se revolte.
— I-a tăiat gâtul, frumos şi precis, aproape retezându-i capul. A luat-o prin surprindere, pentru că a murit cu o expresie de şoc întipărită pe faţă. Apoi a spintecat-o, de la gât până la vintre, şi a jupuit-o cum ar face un vânător cu o căprioară. A golit-o de măruntaie şi i-a împrăştiat organele în jur. Aşa cum am mai spus, i-a luat braţele.
Nirati îşi strânse mâinile la gură.
— Nu, asta-i mult prea oribil.
— Oribil. Ce ciudat cum un asemenea cuvânt nu-i suficient, nu?
Junei expiră încet.
— Poliţaiul zicea că i-ar fi trebuit o secure pentru a-i reteza mâinile în aşa fel. Sau o muşcătură. Iar spintecarea, cu un cuţit

sau chiar două. Sau gheare. Cred că s-au gândit la viruk imediat. Când am văzut-o, am căzut în genunchi şi am vomitat. Dacă aş fi sosit la timp, poate că n-ar fi pus mâna pe ea. Dacă n-aş fi hotărât că uniunea noastră era fără viitor, poate că n-ar mai fi simţit nevoia de a ne întâlni departe de casă. Dacă, dacă, dacă...

Trupul său slăbit se aplecă din nou în faţă. Îşi acoperi ochii cu podul palmelor şi începu să plângă, repetând la nesfârşit cuvântul.

Nirati se ridică şi se îndreptă spre pat, luându-l în braţe. El se prăbuşi în poala ei, cu trupul zguduit de un plâns mut. Nirati-l îmbrăţişa tare, în pofida duhorii. Îi mângâie părul năclăit şi încercă să-l liniştească, ţinându-l în braţe până când trupul i se relaxa şi respiraţia-i deveni mai regulată.

Apoi îl mută de pe ea şi-l puse înapoi în pat. Se ridică şi-i aşeză picioarele, apoi îl acoperi cu pătura subţire şi-l mângâie pe faţă. În somn, părea ceva mai paşnic, iar asta o făcu să zâmbească.

Bietul Junei. O cuprinse compasiunea pentru el, însă furia simţită pentru Majiata o combătea. Moartea ei îl tortura pe Junei şi nu era corect. Majiata nu merita astfel de simţăminte sincere, iar dacă ar mai fi trăit nu s-ar fi gândit decât cum să profite de pe urma lor. Dacă era să fie ceva bun în moartea ei, asta ar fi fost tocmai faptul că nu se mai afla aici, să-l chinuie pe Keles.

Nădăjduiesc să nici nu afle prea curând de moartea ei. Am să vorbesc cu bunicul despre asta. Oricum, Keles nu-i problema mea cea mai acută.

Aplecându-se, înşfăcă găleata de bere şi o duse jos, în sala mare. Nevasta hangiului, o femeie rotofeie, cu obrajii rumeni, i-o luă.

— Să i-o umplu, ca până acum?

— Nu.

Nirati folosi un ton ferm.

— Să-i aduceţi o supă, când se trezeşte, ceva uşor, şi vin îndoit cu apă. Vreau să te duci sus şi să-l îmbăiezi.

Femeia se încruntă.

— E adult. Poate să se îngrijească şi singur.

Nirati simţi că ia foc.

— Ai vreo idee cine sunt?

Femeia lansă o replică rapidă.

— Nu cred că ar avea vreo importanţă dacă aş şti.

— S-ar putea să aibă. Sunt nepoata lui Qiro Anturasi. Dacă fac să se afle că Hanul Jandetokun are stăpâni binevoitori, veţi prospera. Dacă însă spun că ne-aţi iritat, acest loc va avea de suferit. Dacă va trebui, aş putea să-l rog pe Prinţ să vă închidă cu totul. Văd că ai priceput deja, însă nu trebuie să te temi, pentru că dacă-ţi cer un serviciu, am să-ţi fac şi eu unul la schimb.

— D... da, milady?

— Fă cum te-am rugat cu contele deseian şi vei avea de câştigat. Orice ar fi de plată, plăţi *rezonabile,* va fi achitat pe loc şi în aur.

— Sau poate mirodenii?

— Dacă doreşti, se poate, avem o oarecare influenţă şi în privinţa asta.

Nirati se abţinu să zâmbească, deşi era limpede că ea şi hangiţa se înţelegeau acum de minune.

— Vreau fie treaz, hrănit, spălat şi ferchezuit. Am să mă întorc aici în fiecare zi pentru a vedea cum merg lucrurile. Atunci voi face plăţile.

Femeia dădu din cap.

— Am înţeles, milady Anturasi. Mă ocup de asta de suficient timp ca să ştiu cum să pun pe cineva pe picioare.

— Bine. Încă ceva.

— Da?

— Dacă întreabă cineva de el, nu ştii unde-a plecat. Ba chiar ai să te plângi că n-a plătit nimic.

— Păstrez banii dacă-mi sunt daţi pentru asta?

— Da. Şi am să te plătesc să-mi spui cine a întrebat de el.

Nirati îi făcu un semn din cap şi acceptă plecăciunea ei.

— Cooperarea ta va fi răsplătită.

— Vă mulţumesc, milady. Vocea femeii coborî până la şoaptă. Voi face tot ce-mi cereţi, dar de ce faceţi asta? E doar un deseu. De ce-l ajutaţi?

Nirati lăsă ca întrebarea să-i răsune în minte, însă nu află nici un răspuns pe care să-l fi putut pricepe şi femeia. De fapt, nici ea nu-şi înţelegea primul imbold. Se mulţumi să zâmbească şi răspunse tot în şoaptă.

— Este o investiţie de viitor. Îmi datorează un dans sau trei, iar eu nu accept să nu-şi plătească datoriile.

28
Ziua a 20-a, Luna Câinelui, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Lupul furtunii, Nysant, Cartayne

Jorim Anturasi se folosi de tangajul uşor al *Lupului furtunii* ca de un mijloc de a-şi limpezi mintea. Stătea pe punte, în cabina înghesuită, cu picioarele încrucişate şi spinarea dreaptă. Jurnalul său personal, care conţinea măsurători şi hărţi schiţate în grabă, precum şi notiţe orare, zăcea deschis înainte. La lumina slabă a unei singure lumânări, putea scrie suficient cât să-şi stimuleze memoria, însă majoritatea datelor le păstra în minte, acolo unde îi şi erau necesare pentru a le putea trimite bunicului.

Îşi potrivi respiraţia şi se relaxă, ceea ce se dovedi a fi mai greu decât îşi imaginase, din cauza nerăbdării transmise neîncetat de Qiro. În fiecare zi, pe cât se putea la vremea amiezii în Nalenyr, Jorim se pregătea să trimită informaţii. Experienţa nu fusese niciodată o plăcere, iar nerăbdarea bunicului era chiar şi mai puţin plăcută. Qiro se schimbase, şi nu în bine.

Când Jorim învăţase pentru prima dată comunicarea telepatică cu bunicul său, totul se întâmplase la fel de cursiv precum modul în care masiva navă *Lupul furtunii* se balansa ritmic în sus şi-n jos, când era la ancoră. Bunicul fusese binevoitor şi plin de blândeţe, stimulându-l să-şi amintească detaliile fără nici un cuvânt. Jorim încercase întotdeauna să comunice pe cât putea de mult. Fusese nerăbdător să-i facă pe plac şi se bucura de orice încurajare primită.

Acum însă, Qiro considera orice lipsă de informaţii ca pe-o uneltire. Atenţionările sale blânde deveniseră admonestări tăioase. În cele câteva ocazii când Jorim fusese prea obosit ca să-şi încropească o apărare, bunicul său îi cutreierase mintea, lăsând în urmă o migrenă cumplită.

Chiar şi când bunicul îi invadase mintea, Jorim nu se îngrijorase aproape deloc că secretele sale ar putea fi dezvăluite. Cifrele se puteau comunica foarte uşor. Conceptele subiective, precum frumuseţea, sau chiar ideea de culoare, nu puteau fi accesate atât de lesne. Şi când lucrase cu Keles se

comiseseră greşeli, în pofida apropierii lor. Prăpastia emoţională şi cea dintre generaţii aflată între el şi bunicul lui însemna că se smulgea mai puţin de la el, şi mai însemna că bătrânului îi păsa mai puţin de aventurile personale ale lui Jorim.

Bătrânul nu voia decât mai multe informaţii pentru hărţile sale.

Cu această flotă va merge destul de repede. *Lupul furtunii* nu călătorea singur. Îl însoţeau o duzină de alte nave, care transportau apă şi hrană; furaje pentru caii cavaleriei aflaţi la bord, precum şi alte rezerve necesare, cum ar fi cherestea, frânghii şi material pentru pânze. Apropiindu-se de insula Cartayne, flota fusese împărţită în două, iar cartografii mai neînsemnaţi făcuseră măsurători în timp ce navigau spre nord şi sud. Cele două părţi ale flotei convergeau spre portul Nysant, din vest, iar Jorim lucrase întreaga noapte compilând informaţiile într-o hartă precisă a insulei, cu tot cu împrejurimile portului din sud şi calea spre el printre recife.

Plecând de aici cu puterea minţii, prin vizualizarea Anturasikunului şi a sanctuarului bunicului, intră nesperat de uşor în legătură cu bătrânul. Qiro începu să devoreze informaţiile cu fervoarea omului flămând, care dăduse peste o pulpă de căprioară. Preţ de o clipă, Jorim văzu cu adevărat imaginea hărţii lumii şi privi cum Cartayne îşi rafina contururile.

Se pregăti pentru asaltul mental, însă bunicul întrerupse legătura cu o grabă neaşteptată. Jorim căzu cu spatele pe peretele despărţitor şi se lovi la cap, nu îndeajuns de tare încât să se rănească, dar suficient cât să revină brusc la realitate. Ridicându-se, se frecă pe partea din spate a capului.

Sper că totul este în ordine. Încetarea bruscă a legăturii putea însemna şi că bunicul cedase. Poate că-l lăsase inima, sau poate suferise un şoc cerebral. *Putea fi chiar şi ucis.* Jorim alungă imediat gândul, din moment ce unchiul Ulan nu ar avea în nici un caz nervii să facă aşa ceva şi n-ar permite nimănui să se apropie atât de mult încât s-o poată face. Pe deasupra, precauţiile Prinţului îi ţineau la distanţă pe asasini, aşa că bătrânul era în deplină siguranţă, în afară de dezastre naturale sau de răzbunarea zeilor.

Renunţă şi la ideea că bunicul său ar fi fost bolnav. Jorim era sigur că ar fi primit un semnal dureros, şoc sau panică, înainte ca legătura să se fi întrerupt. Egoul bunicului său era de o asemenea natură încât n-ar fi fost capabil să-şi ascundă dezgustul că ajunsese pradă unor asemenea suferinţe pământeşti.

L-a surprins că prima reacţie a fost una de îngrijorare pentru bătrân. Se aşteptase să se simtă mult mai uşurat, sau chiar vesel, pentru că încetase de multă vreme să-i mai placă de bunicul său. Nici nu-l mai respecta prea mult, în afară de planul strict profesional al cartografiei. În afara ei, Qiro Anturasi rămânea o creatură demnă numai de dispreţ.

Un ciocănit în uşa cabinei îl împiedică să continue cu examinarea simţămintelor sale.

— Nu m-am lovit, izbitura pe care-ai auzit-o n-a fost nimic.

Uşa se deschise şi Anaeda Gryst i se înfăţişă înaintea ochilor.

— Mă bucur să aud asta. Plecăm pe ţărm.

— Mă gândeam... Jorim ţâşni în picioare şi înşfăcă jurnalul sub privirile ei asprite. După cum aţi ordonat, Căpitane Gryst. Daţi-mi voie să încui undeva asta mai întâi.

— Grăbeşte-te, şi să-ţi iei spada.

Îşi deschise cufărul marinăresc şi lăsă jurnalul acolo, apoi scoase o sabie simplă. Cu un singur tăiş, lama se avânta cu timiditate pe o lungime de o sută de centimetri doar de la mâner până-n vârf, adăpostită într-o teacă modestă de lemn. Mânerul era destul de lung să-i permită folosirea sabiei cu ambele mâini, însă era suficient de uşoară ca să se poată duela lesne. Jorim nu studiase arta luptei cu spada la un *semăn,* însă Prinţul avusese grijă ca moştenitorii Casei Anturasi să ştie destul cât să se poată apăra. Jorim se descurcase mai bine şi ar fi putut ajunge la Rangul Cinci, dacă l-ar fi evaluat vreo şcoală din capitală.

— Vă aşteptaţi la probleme, Căpitane?

— Dacă ar fi aşa, ai vedea cavaleria pe cai, gata să ne escorteze.

Jorim închise cufărul şi-l încuie.

— Am remarcat că sunteţi neînarmată.

Ea-şi îngădui să zâmbească încet.

— Cei pe care-i vom vedea ştiu, deja, cât sunt de periculoasă. Sabia ta le va insufla şi un dram de respect. Pentru moment, este suficient. Vino, nu mai avem nici o clipă de pierdut.

O urmă, ieşind din cabină, până pe puntea principală, apoi jos, coborând pe plasa bordajului până la o barcă mică, aflată la remorcă în spatele *Lupului furtunii.* Cinci marinari, patru vâslaşi şi un cârmaci, îi aşteptau. Căpitanul Gryst se aşeză la pupa, lăsându-i lui Jorim bancheta de la prova, iar el nu se supără deloc pentru acest aranjament. Vâslaşii împinseră barca de lângă navă, apoi începură cursa de aproape un kilometru spre ţărm.

Nysant fusese, cu secole în urmă, un avanpost virukian. Doar foarte puţin mai rămăsese din puternica fortăreaţă de odinioară, pentru că pietrele fuseseră furate din metereze, iar cocioabele de lut erau acum lipite de ziduri precum cuiburile de viespi. Bordeiele pricăjite ale oamenilor ridiculizau gloria trecută a lucrărilor de apărare. Laturile lor aproximative şi formele pleoştite se scurgeau pe lângă arhitectura virukiană, aproape la fel cum se târâseră sclavii umani în urma ultimilor lor stăpâni viruki.

Când inima imperiului virukian se scufundase în Marea Întunecată, colonia Cartayne începuse să se spulbere. Virukii aduseseră sclavi dintre oameni şi naţia soth pentru a popula teritoriul şi pentru a lucra. Minele de pietre preţioase şi plantaţiile din interior furnizaseră multe bogăţii Imperiului, însă fără piaţa capitalei, economia se prăbuşise. Virukii se retrăseseră, fără să le mai pese ce se întâmpla cu sclavii lor.

De-a lungul secolelor, Nysant devenise un centru comercial. Vântul care bătea în regiune uşura navigaţia navelor venite dinspre est, spre oraş, iar curenţii de coastă le permiteau întoarcerea în siguranţă acasă. Pe drum, îşi umpleau cala cu o varietate de mărfuri, foarte preţuite în porturile de origine. Până în momentul când flotele naleniene începuseră să călătorească şi ele spre vest, Nysant fusese o sursă de comori apusene. Încă mai juca acest rol pentru o serie de Principate, iar corăbiile celor Cinci Prinţi încă mai navigau una lângă alta.

Jorim şi Căpitanul Gryst urcară scara unui debarcader şi porniră spre interiorul insulei. Imediat după o adunătură de depozite de pe chei intrară într-o piaţă liberă, unde mărfuri din

toată lumea erau lăudate de sute de voci. Textile şi mirodenii, animale exotice şi sclavi erau oferite spre vânzare. Căpitanul Gryst se ţinu departe de ţarcurile cu sclavi, unde bărbaţi cu pielea ca abanosul, pe jumătate goi, din Aefret, stăteau înlănţuiţi în şir pe un podium de licitaţii. Vânzătorul, o corcitură oacheşă cu trăsături amestecate, cerea licitări folosindu-se de o combinaţie de linguşeală şi insulte, în limba locală. Jorim prinse câteva cuvinte, ici-colo, şi îi plăcea fluenţa muzicală a vocii, deşi nu agrea deloc practicarea negoţului de carne vie.

Continuară să meargă printre standurile cu fructe şi legume, trecând prin sectorul de păsări cârâitoare şi fleacuri ieftine şi bizare. Căpitanul Gryst îl conduse prin partea estică a bazarului şi apoi o coti spre nord. Se pomeniră în lumea întunecată a unor alei întortocheate. În pofida abilităţilor sale de cartograf, Jorim simţi destul de repede că se rătăcise şi avu impresia că ea asta şi dorea.

În cele din urmă, se opriră lângă un mic magazin, cu o pătură zdrenţuită atârnată la intrare. Se trezi într-o încăpere minusculă, cu podeaua acoperită de un covor pe care fuseseră împrăştiate perne groase. Covorul provenea din Tas al Aud şi valora o avere în Moriande, la fel ca pernele frumos brodate.

Faptul că şedea în mijlocul unei averi n-o impresiona deloc pe femeia zbârcită şi mică de statură care-i privea. Trăgea dintr-o pipă lungă, exalând un fum dulceag adunat într-un norişor plutind la joasă înălţime. Căpitanul Gryst făcu o plecăciune, apoi se lăsă în genunchi, trăgând după ea fuioarele de fum. Jorim se plecă şi el, menţinându-şi instinctiv postura destul de mult încât să afişeze un respect profund, apoi îngenunche în urma Căpitanului Gryst, în dreapta ei.

Bătrâna le oferi un zâmbet ştirb.

— Mă bucur că te-ai întors, Anaeda. Absenţa ta a fost deplânsă aici.

— Şi pe mine mă întristează, bunico.

Îşi plecă din nou capul.

— Am venit îndată ce am aflat că vrei să mă vezi.

— Ar fi trebuit să te gândeşti să vii mai curând, pentru că locuinţa mea îţi aparţine, dar se vede că *Lupul furtunii* necesită mai multă atenţie din partea ta decât mine.

Bătrâna îl arătă cu ţeava pipei pe Jorim.

— Nu-i păzitorul tău. O fi iubitul tău atunci?

— Un asociat, bunico.

Femeia scoase un vălătuc de fum pe nas, apoi strânse bine pipa între dinţi.

— Vei fi mai prevenitoare pe viitor, ştiu.

Mişcă o pernă şi trase de sub ea o cutie de bambus, cu dopuri la fiecare capăt. O deschise la un capăt şi trase un sul, desfăşurându-l pe covor. Ca să-i ţină colţurile jos, se folosi de tălpile goale, lăsându-i pe Anaeda şi Jorim să se ocupe de colţurile apropiate de ei.

Jorim se strădui să-şi ascundă reacţia, însă Anaeda nu făcu nici un efort. Icni, apoi chicoti.

— Este minunat, bunico!

Se întoarse spre Jorim.

— Ce spui?

Jorim îşi frecă bărbia cu mâna liberă. Sulul de hârtie de orez măsura şaizeci de centimetri pe o sută douăzeci şi descria clar suprafaţa sudică a Principatelor, întinzându-se până la vest, spre Aefret. Cartayne era marcată proeminent, în centrul hărţii; din călătoria lor de până acum, ştia că se întindea cu aproape cinci sute de kilometri prea mult spre vest. Oricum, la sud se curba un şir de insule, la est de legendarii Munţi de Gheaţă, în străfundul lumii. Insulele acelea nu apăreau pe nici o hartă din câte văzuse. Pe una dintre ele era marcat un oraş. Celelalte erau ornamentate cu imagini fanteziste de oameni ciudaţi şi creaturi aşijderea, la fel şi interiorul Aefretului, pe partea stângă a hărţii. Bănui că erau mai mult decorative decât orientative, însă nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi-l intrigau.

Bineînţeles, sunt la fel de legendare precum Munţii de Gheaţă.

Privi spre bătrână.

— Unde a fost găsită?

— A fost desenată prin călătorii.

Jorim ştia că era mai bine să n-o contrazică.

— A fost desenată pe parcursul multor călătorii. Expediţii care au durat ani de zile.

Anaeda se uită spre el.

— De unde ştii?

Urmări cu degetul conturul coastei continentului, spre nord.

— Aceasta este o reprezentare destul de recentă a ţărmurilor. Probabil, provine dintr-o hartă deseiană, din cauza

conturului golfului de aici, la sud de Ummummorar. Acum două sute de ani, scurgerile de lavă dintr-un vulcan au extins marginea de la stânga, făcând portul mai mare decât era. Coasta Aefretului a fost desenată după o hartă folosită de navigatorii lor. Bătu cu degetul peste Cartayne. Amplasarea ei în centrul hărţii au făcut-o sothii. Insula este mai mică decât ar trebui. Sothii au procedat aşa pentru a arăta cât era de insignifiantă în comparaţie cu Virukadeen. Au desenat hărţi să-i flateze pe stăpânii lor viruki, aşa că partea aceasta a hărţii are peste o mie de ani. Acum problema este dacă acest arhipelag apare pe hărţile sothilor, sau au navigat alţii la sud de Munţii de Gheaţă?

Bătrâna scoase un cloncănit şi ochii începură să-i lucească.

— Ia-l ca iubit, Anaeda. Fă-i copii, pentru că vor fi iuţi la minte.

— Asta-i ceva la care-am să mă mai gândesc, bunico. Acum, ce zici de întrebare?

Bătrâna îşi trase din nou picioarele sub ea şi strânse genunchii la piept. Partea de sus a hărţii se înfăşură singură în timp ce se apucase să tragă din pipă. Din gură-i ieşeau fuioare de fum, ascunzându-i chipul pentru o clipă, apoi dădu din cap.

— Cred că a fost desenată după o hartă străveche.

Jorim interveni cu voce scăzută.

— Mai aveţi harta aceea?

Bătrâna îşi înclină capul şi închise ochii. Umbra întunecoasă din căuşul pipei sale se însufleţi de licăriri roşietice.

— Cred că originalul ar mai putea fi găsit. Ce-mi oferi?

Anaeda nu avea nevoie să se uite spre el, pentru că Jorim nu avea de gând să răspundă provocării, deşi prin minte-i umblau o mie de gânduri cu privire la ce-ar putea să-i ofere. Căpitanul se aplecă adânc, îşi lipi fruntea de hartă şi vorbi şoptit, de-abia auzit.

— Oferta noastră ar fi modestă. Cum harta ta s-ar putea să ne fie de ajutor, ţi-am putea da în schimb una asemănătoare. La sud şi spre est se află un alt port. Avem o hartă a sa şi ar permite navelor să navigheze chiar şi noaptea. Un loc, despre care se crede că nu permite transportul mărfurilor la ţărm, ar fi la dispoziţia ta.

Jorim o examină pe bătrână, însă nu surprinse nici un indiciu despre cum primise oferta. Nu-l uimea aproape deloc că ar fi

putut avea legături cu contrabandiştii, pentru că şi harta compozită scoasă de ea la iveală ar fi fost nepreţuită pentru tot felul de oameni.

Însă oferta dezvăluia că s-ar fi putut să profite mult mai direct de pe urma operaţiunilor de contrabandă. În cele din urmă, bătrâna dădu din cap.

— Asta ar fi ceva acceptabil, Anaeda.

Căpitanul Gryst se ridică.

— Eşti prea bună, bunico.

— Sunt, copilă, dar îmi place mai ales să fiu aşa cu tine. Bătrâna se întoarse pentru a-l privi direct pe Jorim. Mai ai ceva ce vrei să mă rogi?

— Da, bunico. Unde-ai găsit harta?

Ea zâmbi.

— Pe insulă sunt multe locuri unde-au locuit virukii. Într-unul din ele, pe un perete, era pictată lumea cunoscută pe atunci. Mare parte din vopsea era distrusă de licheni şi ciuperci, dar partea asta a rămas. Am să pun să fii condus acolo şi poţi să-ţi faci propria ta copie.

Jorim se plecă adânc.

— Generozitatea voastră mă îndatorează.

— Accept această datorie, Anturasi.

Bătrâna râse.

— Da, ştiu cine eşti, şi de asta ţi-am făcut oferta. Numai un Anturasi care a răpus un viruk ar îndrăzni să se aventureze între ruinele alea. Dacă n-ai să dai înapoi, harta şi poate şi altele vor fi ale tale.

29

Ziua a 20-a, Luna Câinelui, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Asath, Nalenyr

Keles ţâşni din transă când Tyressa îl trase de picioare. Îl sărută apăsat pe buze, trimiţându-i fiori prin tot trupul şi lăsându-l năucit şi surprins. Apoi îşi desprinse gura de a lui, întrerupând sărutul cu zgomot, şi-l îmbrăţişa strâns cu braţul stâng, petrecut pe după umeri.

Vocea ei se ridica puternică deasupra hohotelor de râs ale celor din sala mare a hanului.

— M-am săturat de marinarii ăştia de râu. Mi-e dor de casă. Tu vii cu mine.

Mai multe huiduieli şi strigăte le acompaniară plecarea, pe când ea-l conduse spre treptele de lemn negeluit, care duceau spre camera pe care o luaseră. Îşi întări îmbrăţişarea, împiedicând orice încercare pe care-ar fi putut-o face de a dispărea de lângă ea şi, din reflex, el îi cuprinse mijlocul cu mâna dreaptă. Dintr-odată, ştiu că fratele său, menţinând orice stratagemă considera Tyressa că era necesară, şi-ar fi pus o mână pe fundul ei rotund şi tare, însă el nu putea. *Îmi place să rămân cu mâna întreagă.*

Scutură din cap, înlăturând şi ultima urmă de buimăceală şi încercă să-şi imagineze ce-o făcuse să procedeze aşa. Nu descifra nimic, însă profită de ocazie să alunece din nou în sine însuşi şi să-i trimită un mesaj bunicului. *Dracul-de-mare* urcase pe râu cât se putea de repede, însă întârziase apoi din cauza furtunilor care aduseseră tot felul de resturi pe râu. Continuându-şi călătoria, ajunseseră la Asath, aflat pe partea cea mai de jos a cursului râului, unde depunerile de gheaţă opreau înaintarea. Încărcăturile erau lăsate la mal şi transportate pe uscat, spre Urisoti, pentru reluarea călătoriei spre portul Gria.

Sosiseră pe la mijlocul amiezii, iar Keles observă imediat că drenarea şi curăţirea râului nu erau nici pe departe atât de avansate precum se anunţase în Moriande. Citise diferite rapoarte şi văzu că situaţia se schimbase doar foarte puţin faţă de ultima dată când fusese aici. Banii puşi deoparte pentru

proiect erau aruncaţi în vânt. Comunicarea adevăratei stări de lucruri de aici era vitală şi i-ar fi luat doar câteva momente.

Intră în transa necesară pentru a-l contacta imediat pe Qiro şi-l găsi pe bunicul său treaz. Prin intermediul legăturii avu o anumită percepţie a lucrurilor pe care nu o mai încercase înainte. Senzaţiile transmise de bunicul său fuseseră întotdeauna puternice şi, aşteptându-se la o reacţie mânioasă, nu se întâmplă aşa ceva. Senzaţiile erau vagi şi-l făcură să nu se simtă în largul său, însă Keles nu-şi putu da seama de ce. În afară de asta, izbutise să comunice informaţiile înainte ca Tyressa să-l fi adus atât de brusc la realitatea din Asath.

Nu-i spuse nici un cuvânt, deşi-l împingea pe uşă în camera lor. Se trezi la capătul patului şi ţipă când se lovi cu genunchiul de tăblie.

— Ce înseamnă...

Tyressa îl răsuci spre ea şi-i puse mâna pe gură. Şoapta ei răzbătu aspră şi încordată.

— Vorbeşte încet şi adună-ţi lucrurile. Plecăm.

Îşi smuci faţa, eliberându-şi gura de sub palma ei, însă glăsui pe un ton coborât:

— Ce-i asta?

— De *tine*-i vorba.

Îi dădu drumul şi începu să-şi strângă bagajele, rucsac ticsit, o saltea făcută sul sub el, o geantă de umăr şi spada.

— Cred că transa ta a fost considerată somn. Nimic ciudat, deşi este puţin cam devreme. Dacă nu şi-au imaginat că dormeai, s-ar putea să-şi fi dat seama cine eşti.

El se freca la genunchi, apoi îşi luă bagajul, arcul şi tolba cu săgeţi, apoi se încinse cu pumnalul.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Patru bărbaţi. Doi localnici, doi de pe navă. Se prefăceau că nu ne văd, dar s-au străduit mult prea tare pentru asta.

Un fior nou îl cutremură pe Keles, diferit de ceea ce simţise când îl sărutase.

— Agenţi deseieni?

— Poate. Este bine ştiut că traficul de pe râu se opreşte aici şi apoi se circulă pe uscat, spre Urisoti. Ar fi normal să pui oameni pe aici.

Se duse la fereastra încăperii şi deschise jaluzelele.

— Acum ieşi. Fii prudent şi du-te în stradă. Mergem la grajduri să tocmim nişte cai. Vom pleca la drum la noapte şi o luăm înaintea celorlalţi de pe *Dracul-de-mare.*

El se încruntă.

— N-ar fi mai sigur să călătorim împreună cu ceilalţi?

— Nu şi când sunt porniţi să pună mâna pe tine.

— Bine zis.

Keles şontâcăi până la fereastră şi se căţără peste pervaz. Se ghemui, fără să mai aştepte să-i spună ea, şi se strecură pe sub tenda acoperită cu ţiglă, până în spatele clădirii. Se lăsă în jos, apoi sări la pământ şi ajunse în siguranţă pe sol.

Orice stânjeneală simţise pentru că fusese atât de neîndemânatic pieri pe când o stea metalică în patru vârfuri şuieră prin noapte şi se înfipse vibrând pe o latură a hanului. Keles se rostogoli şi se ridică în picioare, apoi sări lateral când un bărbat mic de statură încercă să-l înjunghie cu un pumnal. Keles se izbi de unul din stâlpii de susţinere ai tendei şi încercă să se retragă spre stânga, însă un cui înfipt în stâlp i se prinse de rucsac şi rămase bine priponit de stâlp.

Zâmbetul proprietarului pumnalului pieri când Tyressa sări de la fereastră şi ateriză cu ambele cizme pe faţa lui. Bărbatul căzu pe spate, izbindu-se dur de pământ, iar pumnalul său zbură în noapte. Ea ajunse pe sol într-o poziţie ghemuită, dar se ridică într-o clipită. Îşi trecu sabia din mâna dreaptă în cea stângă şi-l smulse pe Keles din cui.

— Fugi.

O zbughi pe alee, spre grajdurile cu cai de închiriat. Nu avu nici un moment de ezitare în a-şi alege direcţia; instruirea şi intuiţia îi permiseseră să-şi configureze o hartă a Asathului. Deşi vizita din noaptea trecută nu-l adusese în acea parte a oraşului, plimbările fixaseră toate detaliile necesare. Încă trei alei mai jos, apoi la stânga şi încă două străzi.

În urma sa se auzeau zgomote de luptă şi câte un zăngănit ocazional stârnit de oţelul lovit de oţel. Ascultă, aşteptând ţipătul Tyressei sau vâjâitul stelelor de oţel, fără a auzi nimic asemănător. În timp ce larma luptei crescu, fu din ce în ce mai tentat să se întoarcă şi să-şi încordeze arcul, însă ştia că pe întuneric ar fi fost mai mult o pacoste decât de vreun ajutor.

Depăşi un colţ, şi din alee nimeri într-o stradă. Direct înaintea sa, o stradă şi jumătate mai încolo, doi bărbaţi stăteau

în mijlocul drumului. Tâlhari cu cuţite la vedere sau spade alunecând din teci năvăliră în stradă între Keles şi cei doi bărbaţi. Se opri locului şi se întoarse, însă văzu alţii în urmă. Tyressa provocase destule pierderi să-i ţină la respect pe cei care o vânau, însă tot mai veneau.

Ea-i aruncă o privire rugătoare şi-i făcu semn, dar ieşi de după colţ, dându-şi seama de ce se oprise Keles. Imediat se lăsă într-un genunchi, să-şi tragă răsuflarea, apoi sabia-i zvâcni, parând o stea de oţel.

Unul dintre bărbaţii care o atacaseră făcu un pas spre ea.

— Nu ni s-a spus să te ucidem.

Tyressa se ridică din nou în picioare.

— Nu treceţi de mine altfel.

Bărbatul dădu din umeri.

— Ucide-o. Seceraţi-l şi pe el.

Bandiţii începură să strângă cercul. Tyressa se apropie de Keles.

— Fii pregătit s-o iei din nou la goană. Mergem spre grajduri. Acum! Fugi!

Cei doi începură să alerge. Picioarele ei mai lungi îi oferiră un mic avans. Briganzii dintre ei şi grajduri se avântară s-o atace. Cu o lovitură de rever, înlătură sabia unuia dintre bărbaţi şi-i zdrobi craniul. Pe celălalt îl izbi cu pumnul în faţă, azvârlindu-l la pământ, însă nu avea cum să treacă de opozanţi, nu după ce perechea din mijlocul străzii alergă să-i ajute pe cei care încercau s-o oprească. Cei doi ajunseră cu săbiile scoase şi se mişcau cu o precizie neîntâlnită la tovarăşii lor.

Mergând întins înainte, cel mai tânăr dintre ei lovi în faţă, cosindu-l pe unul dintre tâlhari. Un altul se întoarse pentru a-l înfrunta, însă bărbatul lovi atât de repede încât sabia-i străpunse pieptul şi se retrase înainte ca el să-şi fi terminat răsucirea. Pară şi lovi, ucigând un al treilea brigand şi, dintr-odată, calea spre grajduri era deschisă.

Keles ţâşni prin culoar, iar Tyressa i se alătură. Amândoi se întoarseră pentru a-i vedea pe spadasini cum îi măcelăreau pe urmăritori. Vârstnicul glăsui foarte calm:

— Te-ai descurcat bine, Ciras. Condu-i până la grajduri.

Căpetenia cuţitarilor păşi înainte şi de-abia dacă-i învrednici cu o privire pe ciracii lui răniţi sau pe moarte.

— Vă băgaţi acolo unde nu vă fierbe oala.

Spadasinul zâmbi.

— Deci ştii care-i oala mea?

— Păi… nu, însă… Căpetenia se încruntă. Cară-te din drumul mea, să nu fiu obligat să te ucid.

— Din câte se pare, intenţiile noastre coincid. Spadasinul dădu din cap, apoi puse un picior în faţă şi luă poziţie. Ciras, ar trebui să fii mai aproape de grajduri decât eşti acum.

— Da, Maestre. Ciras îl trase pe Keles de umăr. Maestrul mi-a ordonat să vă duc la grajduri. Să mergem.

— Nu-l putem lăsa singur. Mai sunt şapte, ba nu, opt. Keles scutură din cap. Şapte. Cel de colo s-a prăbuşit din nou.

— N-au decât să fie şi nouă, sau de nouă ori câte nouă. Veniţi, trebuie să dispărem de aici.

Keles se îndepărtă, mergând împreună cu Ciras, iar Tyressa li se alătură, deşi la fel de în silă ca şi el.

Cuţitarii începură să se adune într-o haită compactă, pregătindu-se să se repeadă la bărbatul rămas singur să li se împotrivească. Mulţi dintre ei erau mai masivi decât el şi aproape toţi erau la fel de bine înarmaţi. Tâlharii îşi şterseră palmele transpirate de haine, apoi îşi încleştară pumnii de mânerul săbiilor. Unii îşi schimbară poziţia, avansând într-o formaţie prudentă, în vreme ce alţii înaintară suspicioşi, mârâind. Se apropiau din ce în ce mai mult, pas cu pas, o gloată pregătită să-l sfârtece pe bărbatul din faţa lor. Cum nu-i mai despărţeau decât câţiva paşi, căpetenia slobozi un strigăt gutural de luptă, iar furtuna umană se aruncă asupra spadasinului singur.

Cuţitarii formau o semilună strânsă, cu conducătorul lor în mijloc. Cei doi, aflaţi pe fiecare flanc, se desprinseră brusc şi goniră după cei trei care se retrăgeau. Cei cinci rămaşi deveniră un zid compact de muşchi, oţel şi mârâieli. Keles privea fără să-şi fi dorit să vadă, absolut sigur că Maestrul lui Ciras va fi mort peste câteva clipe.

Spadasinul se răsuci spre dreapta şi străbătu ca o nălucă linia adversarilor. Săbiile lor fulgerau în noapte, iar, de la o asemenea apropiere, părea imposibil să nu-l poată lovi. În mod ciudat, nu răsună nici un zăngănit de sabie contra sabie, iar strigătele de luptă înghiţiră sunetul paşilor de pe stradă.

Apoi, unul dintre urletele războinice se transformă într-un gâlgâit. Modificarea sonoră oglindea ceea ce se petrecea cu

căpetenia, care se încovoie cu burta sfârtecată şi se prăbuşi. Spadasinul reapăru în spatele semilunii ţinând sabia adversarului în cealaltă mână, făcu un pas şi se trase rapid înapoi. Două lovituri fulgerătoare îi cosiră pe cei doi din centru, pe când se întorceau să-l înfrunte. Săbiile lor căzură, iar ei se surpară, cu gâtul şi, respectiv, pieptul deschise.

Pe când trupurile lor căzură grămadă la pământ, ultimii doi din cvintet se întoarseră să-l atace. Cel din dreapta făcu o fandare înainte, însă maestrul spadasin se strecură fără efort dincolo de sabia tremurândă. O lovitură rapidă îl despică de la vintre până la coşul pieptului, iar o alta, din rever, îi reteză capul, amuţindu-i urletul, însă fără a-i şterge expresia de groază de pe faţă.

Ultimul dintre ei îşi compuse o atitudine care trăda un oarecare antrenament. Se sprijini pe piciorul din faţă şi încercă o fandare. Apoi se retrase, revenind din fandare, cu sabia ridicată protejându-l de la şold în sus. Ieşiră scântei când pară o lovitură frontală. Chiar începuse să şi zâmbească pe când maestrul spadasin îşi împinse braţul înainte, într-o reluare a atacului. Reuşi s-o pareze din nou.

Cea de-a doua sabie a maestrului ţâşni din lateral şi jos, în spatele blocajului, retezându-i mâinile. Sângele ţâşni, iar sabia bărbatului căzu la pământ, apoi o a treia lovitură aproape că-i reteză gâtul. Cu un oftat gâlgâit, cuţitarul se prăbuşi.

Ultimii doi cuţitari îşi încetiniră şarja când Tyressa şi Ciras luară poziţie ca să-i respingă. Cum tovarăşii lor erau morţi, atacul îşi pierdu cu totul tăria. De parcă ar fi gândit la unison, cei doi preferară să o zbughească la adăpostul umbrelor, unul fugind la stânga, iar celălalt la dreapta. Goneau de parcă aveau pe urme toţi demonii din al cincilea Iad.

Numai că erau fugăriţi de ceva mult mai rău.

Spadasinul ţâşni spre stânga şi lovi, iar cuţitarul se prăbuşi rostogolindu-se la pământ, cu spinarea frântă. Fără să mai zăbovească, se răsuci şi aruncă sabia capturată. Lama zbură cu boltă joasă şi-l nimeri pe ultimul în picioare. Rămase acolo, fără să i le reteze, însă-l împiedică. Căzu cu faţa înainte, lovindu-se de pereţii unei clădiri şi ricoşă, surpându-se în capătul aleii.

Fără un cuvânt, spadasinul scoase un cuţit mic şi tăie gâtul ultimilor doi oameni. Se lăsă pe vine şi curăţă lama sabiei şi a cuţitului de tunica celui căruia îi pusese piedică, apoi se

apropie cu armele în mână. Se opri la zece paşi de ei şi făcu o plecăciune adâncă şi îndelungată.

— Vă rog să-mi iertaţi graba şi isprava stângace.

Keles, căruia aproape nu-i venea să creadă ce văzuse cu puţin înainte, îi întoarse plecăciunea. Ar fi potrivit-o, ca durată, după cea a spadasinului, însă Tyressa rămăsese cu capul plecat mai mult timp şi preferă să se inspire din gestul ei. Avea impresia că ar fi rămas aşa chiar şi mai mult, dar să te apleci spre cadavrele întinse pe stradă nu era o idee prea bună.

Când îşi îndreptară spatele, spadasinul îşi băgă armele în teacă.

— Eu sunt Moraven Tolo. El este însoţitorul meu, Ciras Dejote. Nu trebuie să ne spuneţi numele voastre. Rostirea lor nu ar fi o idee potrivită acum.

Keles îşi deschise gura, o închise, apoi îşi mişcă stânjenit umerii.

— Cum ne-aţi găsit?

— Prinţul Cyron a făcut în aşa fel încât să vă însoţim până la Ixyll. Tyressa, cred că ai instrucţiuni din partea Prinţului care nu trebuie citite înainte de Gria, nu?

Tyressa dădu din cap.

— Am primit aşa ceva.

— Conţine scrisoarea noastră de prezentare. Plănuisem să ne dezvăluim prezenţa acolo, însă au intervenit aceste circumstanţe.

— Înţeleg şi vă mulţumesc.

Tânăra keru îşi băgă sabia în teacă.

— Am bănuit eu că Prinţul va mai trimite pe cineva.

Keles se încruntă.

— Ai bănuit? De ce nu mi-ai spus?

Ea preferă să-l ignore.

— Aţi fost pe *Dracul-de-mare?*

Moraven arătă spre grajd.

— Vom avea timp pe drum să ne explicăm totul. Acum ar trebui să ne grăbim.

Alergară toţi patru spre grajduri. Tyressa şi Keles aşteptară afară în timp ce Moraven şi Ciras aleseră caii. O parte din banii plătiţi pentru închirierea lor le va fi înapoiată la Urisoti, după ce vor lăsa caii agentului de acolo. Plata depăşea valoarea unui animal, aşa că orice motivaţie pentru furtul lor dispăruse.

Spadasinii fuseseră foarte chibzuiţi şi obţinuseră câte doi cai pentru fiecare. Acest lucru le va permite să se mişte repede şi să încheie deplasarea în mai puţin de cinci zile, cât dura în mod normal drumul până acolo. Keles îşi legă bagajele în spatele şeii, apoi încălecă şi se alătură celorlalţi.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic până la ieşirea din Asath şi o bună bucată de vreme după aceea, când Tyressa repetă întrebarea despre corabie.

Moraven dădu din cap.

— Am fost şi noi acolo.

— Nu v-am văzut.

— Îţi aminteşti de tânărul preot care o conducea pe mătuşa sa, fecioară, înapoi la Gria? Nu şi-a exprimat ea zgomotos părerea despre minunile Festivalului?

Keles clipi nedumerit. Şi-o amintea destul de bine pe doamna aceea, pentru că vocea ei răzbătea prin pereţi de parcă ar fi fost făcuţi din hârtie de orez, iar ea repetase fiecare istorisire de cel puţin zece ori. Chiar şi actorul care se prefăcea a fi el începuse să fie tot mai nervos din cauza ei. Era grasă şi înceată, plângându-se neîncetat de gută şi de alte boli, care, potrivit spuselor ei, puteau fi tămăduite numai prin băi în apa fierbinte a unui izvor mineral de pe înălţimea munţilor din Gria.

— Domnia voastră aţi fost?

Spadasinul zâmbi.

— Eu am fost. Ciras a jucat rolul preotului care suferea în tăcere.

Tyressa se întoarse să-l privească pe Ciras, apoi înapoi la Moraven.

— Dacă v-aţi deghizat la bord, de ce aţi renunţat în Asath?

Îi răspunse Ciras:

— Maestrul m-a însărcinat cu îndatorirea de a trage cu urechea la toţi, în afară de el. Pe *Dracul-de-mare* erau doi oameni din Asath, iar ei l-au supravegheat foarte îndeaproape pe Keles Anturasi. Nu eram siguri de ce, însă când nava a acostat, o delegaţie oficială s-a prezentat la Keles şi l-a însoţit pe ţărm, să-l cazeze la reşedinţa Lordului Primar Yiritar. Am presupus că s-a întâmplat acolo ceva care l-a ajutat pe primar să dea de capătul înşelătoriei.

— Nu ce-a făcut l-a dat de gol, ci ceea ce n-a făcut.

Keles speră ca bezna să-i ascundă roşeaţa.

— Când am fost ultima oară aici, am pierdut un rămăşag făcut cu Lordul Primar. A trişat, amândoi o ştiam, aşa că i-am promis o duzină de sticle din cel mai bun rachiu pe care-l are Moriande. I-am spus că i-l voi aduce personal, ştiind amândoi că minţeam, pentru că urma să nu mă mai întorc niciodată. N-am pomenit vreodată de incident şi chiar uitasem de el. Dublura mea nu avea de unde să ştie de asta şi cu siguranţă nu a reacţionat corect.

Tyressa clătină din cap.

— Dar de ce au trimis oameni să ne caute?

Moraven se foi în şa.

— Lordul Primar, înţelegând că a fost înşelat, a pus să fie cercetaţi toţi cei de pe *Dracul-de-mare.* Voia să afle dacă Prinţul n-a trimis, cumva, spioni în sus pe râu. S-ar putea să fi presupus chiar, aflând că nu eraţi în pielea actorului, că sunteţi spionul.

Keles aprobă din cap.

— Cine altul ia banii Prinţului fără să facă nimic din ce i s-a cerut? Bineînţeles, dacă s-ar afla, râul ar fi curat-curat, iar oraşul lui ar înceta să existe.

Spadasinul vârstnic dădu din cap.

— Se potriveşte perfect. Vă mulţumesc că aţi rezolvat şarada.

— Plăcerea a fost de partea mea. Dacă nu vă supăraţi, puteţi dezlega una pentru mine?

— Da?

— Îmi puteţi spune ce scrie în ordinele sigilate pe care le are Tyressa?

— Nu ştiu. Cunosc doar ceea ce cred eu că spun aceste ordine, însă sunt pure speculaţii.

Keles zâmbi.

— Daţi-i drumul, presupuneţi.

Moraven clătină încet din cap.

— Nu, nu prea cred. S-ar putea ca între noi şi Gria să fie multe pericole. Să încep să fac speculaţii ar însemna să distrag atenţia tuturor. Prinţul vrea ca noi să aflăm când ajungem la Gria.

— Şi dacă nu ajungem atât de departe?

— Atunci, indiferent ce ne-ar fi cerut să facem, ar deveni nesemnificativ, nu-i aşa Maestre Anturasi?

Moraven râse repezit.

— Să mergem la Gria şi să ne dovedim nouă înşine că suntem demni de poruncile Prinţului.

30

Ziua a 27-a, Luna Câinelui, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati, Deseirion

Prinţul Pyrust îşi strânse mai tare pe trup mantia neagră şi mârâi. O privire aruncată într-o oglindă îi reaminti cât de mult semăna acum cu modelul soldatului de plumb care-l înfăţişa, creat de nalenieni. Deşi maestrul său spion îi spusese că nu-l jucau pe degete şi că era bine că Prinţul Cyron îl subestima, faptul că era văzut ca o jucărie pentru copii îl scotea din sărite.

Însă nu numai asta-l rodea, întunecându-i gândurile, făcându-le la fel de sumbre precum capitala sa. La întoarcere, îi convocase pe toţi mai-marii lui miniştri şi le ceruse o socoteală exactă şi deplină a recoltei. Ezitaseră într-o asemenea măsură, încât trebuise să le explice că deşi fiii şi fiicele Deseirionului vor continua să intre în aparatul birocratic, fiii şi fiicele *lor* s-ar putea să nu se numere printre ei. Nu intrase în detalii, lăsând ca temerile fiecăruia să-i mobilizeze.

Raportul complet dovedise că situaţia era mai gravă şi decât sugerase Prinţul Cyron. În vreme ce Pyrust era nevoit să admită că recolta fusese subevaluată, chiar şi cele mai generoase estimări ale rezervelor arătau că poporul său va fi forţat să mănânce orezul pregătit pentru a fi însămânţat primăvara următoare. Nu exista nici o şansă ca toţi ai lui să supravieţuiască fără orezul nalenian.

Miniştrii estimaseră o rată a deceselor în rândurile populaţiei între cinci şi zece la sută. Îşi permiseseră chiar să aprecieze că majoritatea victimelor vor fi bătrânii şi cei foarte tineri, însă făcuseră predicţia dându-i forma unei tragedii. Şi Cyron văzuse lucrurile la fel, când spusese că Pyrust nu va flămânzi, însă poporul său da.

Prinţul deseian chicoti, pentru că nici vecinul din sud, nici birocraţii deseieni nu înţelegeau adevărata bucurie a deţinerii puterii şi cum putea fi folosită. Dacă ar fi considerat necesar, i-ar fi putut menţine pe copii în viaţă, ba chiar şi pe bătrâni. Ar putea ordona ca hrana să le fie distribuită lor în mod preferenţial, iar dacă un copil sau un bătrân ar fi murit de malnutriţie, familiile lor ar fi căsăpite, bunurile lor împărţite,

iar osemintele strămoşilor risipite. Nici măcar nu trebuia să formuleze o asemenea ameninţare, ci să împrăştie povestea despre unul sau două locuri unde se întâmplase asta, iar zvonurile o vor duce mai departe în lumea largă, fiind mereu localizată într-un sat, oraş ori vale aflate nu prea departe şi toată lumea ar trage concluzia că localitatea lor ar fi următoarea la rând.

Problema era că Pyrust nu vedea nici o dificultate în a-şi duce intenţia la îndeplinire. Ar putea selecta o familie complet nevinovată, sau poate două, şi acuza de moartea unui copil, din cauza subnutriţiei, punând să fie nimicite. În afară de faptul că era un mijloc subtil de eliminare a opozanţilor politici, un singur act real de acest fel era mai bun decât o sută de zvonuri fabricate.

Totuşi, pierderea a cinci sau zece la sută din populaţie, cu condiţia ca victimele să provină de la marginea societăţii, din segmentul neproductiv, părea mai mult o binecuvântare decât o tragedie. Supuşii săi erau ca o turmă care-şi depăşise teritoriul păşunatului, o reducere a populaţiei părea inevitabilă şi se va scăpa de cei slabi. Supravieţuitorii vor fi mai puternici şi nu se vor osteni cu îngrijirea celor nevolnici. Întreaga încercare îi va face naţia mai puternică.

Deşi era pe deplin pregătit să accepte o astfel de purificare a neamului, se împotrivea acestei soluţii dintr-un singur motiv: detesta situaţiile care-i erau impuse, de oameni sau de zei. Dacă putea găsi o cale să-i înfrunte pe toţi, îi convenea de minune. Imediat după revenirea la Felerati, demarase mai multe planuri, capabile să schimbe lucrurile, atât pe termen scurt, cât şi pe termen lung.

Sugestia făcută de Delasonsa privind împărţirea unor unităţi militare în două, una dintre ele pentru antrenarea ţăranilor în vederea constituirii de miliţii, începuse să fie aplicată imediat. Pyrust poruncise sătenilor să ofere oameni pentru serviciul în miliţia locală. Îi va hrăni pe cei care se ofereau şi va trimite câte un *quor* în plus de orez satelor din care proveneau. Aceste transporturi vor fi, desigur, întârziate pentru ca satele, cu mult mai puţine guri de hrănit acum, să nu consume rezervele aflate la dispoziţia Coroanei. Soldaţii vor fi hrăniţi din livrările naleniene. Nu numai că potriveala era o ironie, dar orezul auriu provenit din sud era mult mai hrănitor decât sortimentul local.

Va lăsa miliţiile să se antreneze timp de o lună, apoi le va pune la lucru, conform celei de-a doua părţi a planului. Ca răspuns la vremurile grele şi pieţei restrânse, cum se întâmpla întotdeauna, contrabanda şi neplata taxelor înfloriseră. Va trimite miliţiile în oraşele mai mari şi le va folosi pentru încolţirea şi neutralizarea elementelor criminale. Ele vor elibera din marile depozite grânele dosite, dintre care vor putea duce acasă unele cantităţi. Miliţiile vor dobândi experienţă de luptă, iar oamenii se vor bucura să fie primiţi ca nişte eroi acasă. Vor fi aclamaţi pentru că au adus servicii Coroanei, ceea ce-i va face să se simtă ca făcând parte din structura statului. Odată ce vor începe să se identifice cu el şi cu naţiunea, îi vor aparţine spre a-i folosi.

Rapoartele de pe câmpurile de instrucţie dădeau de înţeles că exista şansa ca unul din cinci recruţi să fie suficient de dotaţi încât să fie pregătiţi ca războinici. Acest lucru aproape că nici nu-l surprinsese, pentru că se făceau frecvent recrutări, iar cei care supravieţuiau bătăliilor fără să fi fost aproape deloc antrenaţi aveau din start un talent nativ. Uneltele pentru tăiat sau treierat erau, în esenţă, săbii şi buzdugane. Activităţile normale ale unui ţăran necesitau priceperi transformabile în ceva ce avea o mai mare însemnătate practică pentru Pyrust. Dacă recruţii acceptau chemarea la instruirea suplimentară, le plătea câte-o primă, lor, satului din care proveneau şi starostelui satului, care-i ajutase să-i convingă pe tineri şi tinere să accepte onoarea de a fi instruiţi mai departe.

Foarte recent, miniştrii îi raportaseră iritarea nalenienilor, pentru că trupele sale continuaseră atacurile în Helosunde. Protestele parveniseră prin canalele diplomatice neînsemnate, deoarece atacurile Şoimilor Munţilor fuseseră o replică la raidurile helosundienilor. Pentru că raidurile fuseseră uşor de provocat, iar răspunsul lui, aprig, nici Cyron şi nici ai lui nu se lăsaseră prostiţi. Totuşi, era destul de sigur că, să fi fost forţat să oprească toate operaţiunile, helosundienii făceau la fel, iar asta îi servea de minune scopurile.

Pyrust îşi strânse ciocul în pumn şi trase de el fără să-şi dea seama.

Apăruseră ameninţări privind întârzierea livrărilor de orez sau oprirea lor totală, aşa cum prevăzuse Delasonsa, însă Pyrust ştia că nu putea abandona toate presiunile exercitate

asupra Helosundiei. Chiar Cyron spusese că mai degrabă va arunca el un ciolan lupului, să-l ţină departe de uşă. *Dacă nu-mi arăt colţii, va uita că sunt lup.*

Prinţul deseian traversă podeaua scârţâitoare de lemn de cedru, trase la o parte uşa balconului de sud al turnului său şi ieşi în crepusculul amurgului. Deja Fryl – luna mare, albicioasă – începuse să se înalţe deasupra mării. Lumina ei dezvăluia contururile neregulate ale acoperişurilor oraşului. Ceaţa se ridicase să muşte din debarcaderele din Swellside. Un tentacul masiv îşi făcea drum spre molcomul Râu Negru, în vreme ce altele mai mici umpleau străzile şi aleile. La ferestre ardeau lumini gălbui, la fel şi în lămpile de pe stradă, însă ceţurile le vor înghiţi, curând, pe toate. Numai luminile *gyanri,* de pe cel mai mare dintre cele trei poduri, ţineau ceaţa la respect. Luceau precum safirele şi modelul după care fuseseră aranjate îi dezvăluia forma constelaţiei Shiri, şoimul.

Mâinile lui Pyrust ieşiră la iveală de sub mantie, când se aplecă peste balustrada de piatră. La ridicarea turnului fusese folosită piatra neagră, capabilă să ascundă murdăria şi jegul oraşului. Altfel, contrasta foarte viu cu albeaţa turnurilor din Moriande, sfidându-le. Felarati înfrunta şi provoca Moriande, aşa cum făcea de secole, deşi sudul rareori percepuse vreo ameninţare reală din partea sa.

Deseirionul fusese întotdeauna o provincie de frontieră a Imperiului. Iniţial, singura sa valoare fusese ca loc unde erau cantonate trupele trimise să-i încetinească pe barbari. Primii împăraţi construiseră o reţea de fortăreţe pentru a menţine trupele şi, încet, încet, oraşele se dezvoltaseră în jurul lor. Felarati fusese cel mai mare dintre ele şi cel mai important, din moment ce proviziile treceau prin el, în sus pe Râul Negru şi afluenţii săi, spre celelalte fortăreţe.

O molimă dezlănţuită printre turasynzi ucisese destui dintre ei pentru a le reduce forţa timp de câteva secole, înainte de Vremea Gheţii Negre. Interesul imperial pentru Deseirion pierise când pacea şi prosperitatea începuseră să sporească. Sprijinul imperial se diminua, însă, în loc să bată în retragere, oamenii aspri care făcuseră din Deseirion căminul lor se hotărâseră să rămână. Prospectorii descoperiră filoane de fier, cupru, cositor şi cărbuni. Bogăţia minerală dusese la apariţia turnătoriilor, iar fierul, bronzul şi oţelul începură să curgă spre

sud, în schimbul aurului şi orezului. Viaţa în Deseirion nu era atât de uşoară precum în sud, însă deseienii se obişnuiseră cu asta. Împăraţii şi alţi nobili s-au mai folosit de Deseirion şi ca de un ţinut unde şi-au expediat odraslele nedisciplinate şi generalii rebeli. Deseienii i-au primit pe aceşti proscrişi în inima lor, instruindu-i şi modelându-i să poată supravieţui în nordul neiertător. Oamenii de la frontierele Imperiului ştiau că trebuiau să fie mai uniţi decât cei din provinciile decadente din sud. Dacă nu erau cei mai puternici şi cei mai puri dintre seminţiile Imperiului, barbarii ar fi putut răzbate dincolo de ei şi distruge Imperiul.

Când împărăteasa a plecat să lupte cu turasynzii, auncându-i în Ixyll, şi-a adunat trupele dintre deseieni. A predat controlul provinciei unui bărbat mic de statură, însă deştept, care a ferit Deseirionul de cuceririle helosundiene, înaintând rapoarte constante despre bătălii sângeroase în care oamenii săi au fost singurii care au împiedicat hoardele barbare să dea năvală peste malurile Râului Negru. Deşi aceste lupte erau la fel de mitice precum Munţii de Gheaţă, omologul său helosundian, un verişor, mare războinic, însă destul de prost încât să nu poată deosebi ziua de noapte, a luat seama la ele şi n-a mai nutrit niciodată alte ambiţii.

Iar la producerea Urgiei, ambiţiile au fost măturate de pe faţa pământului, împreună cu mare parte din populaţie. De atunci, Deseirionul a schimbat dinastiile la fiecare nouăzeci până la o sută douăzeci de ani. Ca întotdeauna, percepţia în regiunile limitrofe era că viaţa la oraş îl muiase pe Prinţ, transformându-l într-un sudist. Tatăl lui Pyrust ştia că lucrul acesta ar fi dus la distrugerea dinastiei sale, aşa că lansă un atac asupra provinciei Helosunde. Nu numai că invazia avu succes şi făcuse ca mândria să înflăcăreze şi mai tare spiritele şi să pătrundă mai adânc în inimile compatrioţilor săi, dar fiind prinşi constant între ameninţările turasynzilor şi helosundienilor, nu mai aveau suficient timp să se gândească şi la slăbiciunea din Felarati.

Pyrust chicoti şi îşi privi mâna zdrelită, cadaverică pe piatra rece şi neagră. Degetele lipsă îi dovediseră cât putea fi de greu. Şoimul rămânea un simbol al Deseirionului, dar blazonul său personal avea două pene retezate din aripa stângă a şoimului. Patru dintre cele mai bune unităţi ale sale se lăudau că

deţineau oasele degetelor sale la comandament, unde erau respectate şi venerate precum moaştele marilor războinici.

Felarati, Oraşul Întunecat, se întindea sub ochii săi. Fabricile şi forjele azvârleau în aer nori plini de scântei roşietice. Duhoarea lor se impregna în toate, copleşind chiar şi cele mai îmbătătoare arome din sud. Otrăveau aerul, mâncarea şi acreau vinul. Înnegreau zăpada ca se aşternea peste oraş şi făceau ca Râul Negru să fie şi mai întunecat, la revărsarea în mare.

Pyrust nu găsea nici o virtute în starea în care se afla oraşul, dar nu vedea nici o cale de a ieşi din asta. Acolo, în fabrici, *gyanridinii* lucrau la invenţiile lor. Poate că doar unul din o sută de dispozitive *gyanrigot* va funcţiona şi numai unul din o sută se va dovedi folositor. Revăzuse planurile pentru toate, de la ambarcaţiuni fluviale care puteau vâsli singure, până la tripoduri gigantice care puteau transporta trupe şi distruge zidurile de apărare ale oraşelor, rezistând oricărui atac. Nici unul dintre aceste planuri nu dăduse roade până acum, însă vor da.

Numai dacă-mi permit să le finanţez în continuare. Deseirion avea stare de spirit, aşa cum Nalenyrul avea aur, însă nu cheltuia atât de uşor şi nici nu mergea atât de departe. Pyrust avea o mulţime de oameni care se aventuraseră spre apus, să aducă *thaumston* pentru alimentarea dispozitivelor, însă apusul nu era deloc darnic, iar livrările făcute capitalei erau costisitoare şi pe sponci.

Prinţul surprinse un hârşâit de cizmă pe piatră şi pricepu imediat de unde provenea. Mai ştiu că nu l-ar fi auzit dacă Delasonsa n-ar fi dorit să-şi anunţe astfel prezenţa. Nu se întoarse spre ea, însă îşi schimbă poziţia şi se sprijini în coate.

— Ce ai pentru mine, Mamă a Umbrelor?

Cotoroanţa rămăsese în umbra mantiei cu glugă şi în ascunzişul pasajului întunecos de la intrare.

— De toate, Prinţul meu. Campania noastră de zvonuri lansată printre helosundieni dă roade. Ei cred că veţi fi forţat să vă retrageţi oamenii şi adună trupe pentru a vă pedepsi. Vor să serbeze Festivalul de Anul Nou la Meleswin. Vor ataca şi-i vor masacra pe toţi cei lăsaţi în urmă de noi, apoi vor jefui oraşul.

— Asta-i foarte bine de ştiut. Vom avea încă două luni ca să ne instruim soldaţii şi să organizăm recuperarea teritoriului. Voi conduce personal contraatacul. Vreau să afli cine-i va conduce pe helosundieni la Meleswin. În ajunul atacului nostru, vreau să fie ucis cel mai popular dintre liderii lor, iar vina să cadă asupra unuia dintre ceilalţi. Vreau să-şi sară la gât unul altuia. De asemenea, te vei asigura că depozitele de *wyrlu* şi bere de orez sunt bine aprovizionate, pentru a le istovi trupele.

— Bineînţeles, stăpâne. Aş mai putea aranja să apară şi o molimă, sau ciuperci printre grâne, care să le ia minţile.

— Nu, trebuie să fie propria lor sminteală şi certurile dintre ei care să ne permită să-i zdrobim. Le va slăbi alianţele. În plus, avem nevoie de o victorie militară, altfel Cyron va uita că suntem lupi.

— Da, Alteţă. Mai am şi veşti despre Keles Anturasi. A ajuns la Asath şi se îndreaptă spre Gria. Însoţitorii lui sunt destul de vizibili şi se mişcă încet.

— Este o înşelătorie.

— Fără nici o îndoială. În momentul în care au sosit acolo, autorităţile locale au pierdut vreo doisprezece oameni într-o încăierare de noapte. Patru dintre pasageri nu şi-au mai continuat călătoria împreună cu ceilalţi de pe navă. Două perechi, Keles şi o luptătoare keru, se dau drept helosundieni, sau Keles şi un *xidantzu,* un preot şi mătuşa sa bogată. Le-am pierdut urma, însă vor fi regăsiţi la Gria.

Pyrust dădu din cap.

— Dacă Keles s-a despărţit de dublura sa, înseamnă că nu are nici o cale de comunicare cu Moriande, decât prin bunicul său.

— Iar transmiterea de informaţii în acest fel este limitată şi nu se poate şti cât îi va spune Qiro Prinţului. Iar dacă transmite mesaje prin intermediul agenţilor de pe cursul râului, vom afla, Alteţă. Până acum n-a mai făcut asta.

— Bine. Asta înseamnă că Cyron nu ştie precis în ce situaţie se află şi nu poate trimite sprijin. Faptul că pune în pericol o persoană atât de importantă este ceva neaşteptat, ceea ce înseamnă că rezultatele pe care le aşteaptă merită orice risc.

Prinţul deseian se întoarse.

— Trimite un grup dintre cei mai buni agenţi ai tăi. Îl vreau pe Keles Anturasi viu şi aici, în Felarati, în cel mult un an.

— Dar nu asta aţi dorit înainte.

— Ştiu, dar trebuie să mi-l fac mai mult decât îndatorat mie. Îl vreau la cheremul meu. Dacă *Lupul furtunii* va izbândi în misiunea sa şi Keles poate fi oferit la schimb pentru hărţile acelea, va valora pentru noi mult mai mult decât colaborarea lui benevolă. Cu cât stă mai mult timp cu noi, cu atât mai mult va deveni asemenea nouă. S-ar putea să ajungă să nu mai vrea să plece niciodată.

— După cum doriţi, milord. Vocea ei se înveseli puţin. Vreţi să fac o investigaţie discretă asupra celor mai arătoase dintre fiicele nobililor şi să găsesc vreo şase care să se ocupe de el şi să-i sucească minţile?

— Asta ar fi drăguţ, însă numai ca plan de rezervă.

Pyrust zâmbi pe îndelete.

— Odată ce-l am aici, am să-i arăt că poate face pentru noi mai mult decât poate bunicu-său pentru Nalenyr. Bunicul lui e măreţ, însă eu am să-l fac şi mai şi. Măgulirea, lăcomia şi desfrânarea sunt cele trei arme pe care le vom folosi noi şi *va fi* câştigat pentru cauza noastră. Ori aşa, ori va fi un Anturasi mai puţin care să mă indispună.

31
Ziua a 36-a, Luna Câinelui, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Lupul furtunii, Archurko, Ethgi

Jorim Anturasi privea cum marinarii aflaţi într-una dintre bărcile *Lupului furtunii* vâsleau din greu spre navă. Aşa cum se vedea de aici, expediţia care debarcase pe ţărm şi localnicii avuseseră o întâlnire paşnică. Însă graba cu care reveneau la bord marinarii sugera ceva neobişnuit. Aceeaşi adiere care răzbătea dinspre ocean îl împiedicase să audă discuţiile de pe insulă şi ducea departe şi vorbele marinarilor, pe când vâsleau cu grabă.

La o zi după ce i se arătase harta copiată la Nysant, fusese condus la locul unde apăruse desenul original. Călăuza sa ştia foarte bine drumul prin jungla verde, iar Jorim avea vaga bănuială că băiatul îşi agonisea traiul căutând şi jefuind vechile ruine al virukilor. Timp de câteva sute de ani, în Erumvirine fusese o piaţă foarte înfloritoare pentru astfel de lucruri, însă gusturile se modificaseră nu cu mult timp în urmă. Totuşi, pieselor cât se putea de bizare li se atribuiau, adesea, puteri magice, în pofida dovezilor care arătau contrarul.

Ultima parte a expediţiei îi obligase să se strecoare printre ruine, până ajunseseră într-o încăpere care supravieţuise veacurilor aproape intactă. Călăuza, un băiat zvelt şi oacheş, cu un nas mult prea mare pentru a-i fi în armonie cu chipul, ţinu torţa, astfel ca Jorim să poată studia harta de pe perete. Cea pe care o văzuse deja era o schiţă a desenului şi nu fusese copiată cu prea mare acurateţe, pe când originalul fusese pictat ca o frescă, în tonuri bogate de albastru. Mucegaiurile îi mâncaseră marginile, însă ceva din vopseaua albă folosită pentru a zugrăvi Munţii de Gheaţă făcuse ca aceasta să reziste asaltului. Şirul de insule, deşi pictate în alb, se contura pe albastrul oceanului.

Jorim o studiase cu atenţie, apoi făcuse un desen detailat. Afişă însă un uşor dezinteres, pentru a tempera entuziasmul tot mai mare al călăuzei. Menţinerea acestei atitudini nu fusese însă ceva uşor, deoarece detaliile prost ilustrate pe hartă se păstraseră cu o claritate vie pe perete, iar el se străduise din răsputeri să le reproducă în desenul său cu toată acurateţea.

Liniile trasate de desenatorul celeilalte hărţi pentru a indica munţi sau dârele întortocheate prezentate drept râuri erau, de fapt, simboluri ale sothilor pentru limbajul virukian, iar Jorim le cunoştea prea bine. Insula Ethgi, lângă ţărmul căreia ancoraseră, fusese cea mai mare din lanţ, pe harta originală şi singura unde era indicată existenţa unei aşezări. Pe hartă apăreau munţi care înconjurau un golf. Pictura murală înfăţişa altceva, un atol plat, cu recife circulare. Simbolul sothilor, luat drept munţi desenaţi la repezeală, reprezenta vechiul cuvânt *eshjii.* Pentru viruki, asta însemna că insula era locuită de demoni şi trebuia evitată cu orice preţ.

Călătoria până acolo fusese relativ lipsită de evenimente, în afară de faptul că vântul bătuse aproape fără vlagă. Căpitanul Gryst îşi muncise echipajul fără încetare, punându-i pe oameni să ridice şi să coboare pânzele, degajând punţile pentru bătălie şi decizând o serie de reparaţii minore. Îi interzisese lui Jorim să pronunţe cuvântul „demon" şi să explice marinarilor ce i-ar putea aştepta pe insula Ethgi, chiar dacă numele folosit de ei pentru ea era cea mai recentă pronunţie a variantei virukiene.

Ceea ce *eshjii* însemna cu adevărat în limba virukiană era fennych. În decursul tuturor expediţiilor sale, Jorim nu întâlnise mai mult de unul sau doi dintre aceştia, ceea ce era cât se putea de bine. Singuri sau câte doi, putea fi inteligenţi, amuzanţi, chiar fermecători, dovedindu-şi priceperea la jocuri, cântat, dansat şi chiar în mici concursuri de dexteritate şi forţă. Adesea, apăreau ca personaje hazlii în istorisirile despre eroi, iar oamenii aveau tendinţa de a considera apariţia lor drept un semn de bun augur.

Pentru viruki, fennii nu erau deloc amuzanţi. Deşi cel mai înalt dintre ei nu depăşea un metru, trupurile lor rotofeie ascundeau o forţă disproporţionat de mare. Aspectul lor umanoid ascundea dinţi ascuţiţi, gheare lamelate, retractabile, văz şi auz foarte ascuţite şi un mănunchi de păr scurt pe cap, de obicei cărunt, cu fâşii întunecate sau pete, strecurate printre şuviţe. Aveau abilitatea de a-şi schimba înfăţişarea într-o varietate de animale mici sau de mărime medie, fără să semene întru totul cu un câine, lup, pisică-de-munte ori viezure, ci cu o corcitură între două dintre acestea. Şi cel mai important lucru pentru viruki, aveau o poftă de nestăvilit pentru carnea de viruk şi o duritate care făcea extrem de dificilă uciderea lor, iar

când erau în haită, deveneau animalici, cruzi şi cu totul de neoprit. Deşi scotoceau cu bucurie printre morminte să mănânce morţii, nu se dădeau îndărăt de la vânarea şi uciderea unei prăzi vii. Pentru ei nu conta dacă era vorba de bărbaţi, femei, adulţi sau copii.

Jorim îşi explică simpatia cu care oamenii îi priveau pe fenni prin duşmănia cu neamul viruk. Altfel, adunaţi în haită, adoptau cea mai bestială dintre formele lor şi orice afecţiune pe care o aveau pentru omenire dispărea şi ea. Deveneau doar o hoardă feroce, care putea să-şi croiască drum printr-o pădure mestecând-o, devorând orice nu putea fugi din calea lor, fie că era plantă, animal sau orice altceva.

Barca ajunse la *Lupul furtunii* şi locotenentul Geressa Toron urcă la timonerie să-i raporteze Căpitanului Gryst. Deşi era total diferită ca statură şi culoare de Anaeda, ele împărtăşeau acelaşi devotament pentru navă şi pentru mare, ceea ce le făcea să pară foarte asemenea, deşi nu era cazul. Geressa privi spre Jorim, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă plecând, însă Anaeda clătină din cap.

— Raportează, locotenent. Maestrul Anturasi este interesat şi el de asta.

Femeia suplă dădu din cap, iar soarele îi aprinse văpăi aurii în părul castaniu-deschis.

— Am fost salutaţi cu prietenie de localnici, sunt aproape rupţi de foame. Majoritatea sunt pescari, îşi lasă plasele în largul golfului, însă nu părăsesc niciodată vecinătatea insulei. Alţii cultivă pământul la marginea junglei. Defrişează o zonă şi o cultivă până când nu mai produce nimic, apoi defrişează alta. Lasă ofrande de mâncare şi peşte spiritelor pădurii. În ultimii ani, insula şi marea le-au dat de mâncare, dar nu şi în acest an. Plasele de pescuit au rămas goale, iar grădinile nu au primit destulă ploaie. Acum afirmă că spiritele pădurii sunt supărate şi au ucis oameni care încercaseră să mai defrişeze din pădure. Am fost bine primiţi pentru că ultima dată când au trecut printr-un ciclu asemănător, nu vă pot spune cu cât timp în urmă, însă cea mai bătrână dintre persoanele de pe insulă spune că s-au scurs o sută trei ani, iar asta a fost înainte de naşterea ei, un preot a prezis că la următoarea perioadă de teroare va sosi o navă pentru a-i lua de aici. Ei cred că *Lupul furtunii* este acea navă.

Anaeda se duse până la balustradă şi privi spre insulă.

— Cât de mulţi spun ei că sunt?

— Cinci sute, dar cred că mint. Am văzut foarte puţini copii şi chiar şi mai puţine femei de vârsta la care ar putea zămisli.

Anaeda se întoarse spre Jorim.

— Ce crezi?

— Am bănuiala că anii de belşug au dus la creşterea rapidă a populaţiei fennych. Dacă este vorba de un ciclu, au mai trecut prin asta. Dacă fennii atacă în haită, aşezarea ar putea fi rasă de pe faţa pământului, continuă Jorim cu un oftat. Chiar dacă numărul indicat de ei este cel adevărat, flota nu poate îmbarca un asemenea grup. Subnutriţi, lipsiţi de orice educaţie sau abilităţi, în afară de cele de bază, necesare supravieţuirii, înseamnă că şansele lor în altă parte a lumii ar fi extrem de reduse.

Căpitanul înălţă din sprâncene.

— Îmi sugerezi să-i lăsăm să moară?

— Nu v-am sugerat nimic în acest sens, însă nu putem permite ca o profeţie mitică să devină o obligaţie. Căpitane, dacă vă gândiţi mai bine, oamenii au ajuns pe mare acolo fie prin propriile lor mijloace, fie în cala navelor virukilor. Ştiu că pot părăsi insula, însă nu au încercat. Am plecat din Nysant de o săptămână şi jumătate, pe mare calmă. S-ar fi putut salva deja şi singuri, dacă ar fi vrut. În loc de asta, ei aşteaptă să fie salvaţi, iar dacă nu am fi plecat în expediţie şi nu ar fi fost harta aceea, nici n-am fi ajuns pe aici vreodată.

Anaeda zâmbi cu încetineală.

— Punctul tău de vedere a fost însuşit, însă nu rezolvă problema cu care se confruntă ei. Nu-i putem lua cu noi, nici nu-i putem trimite în nord, spre Nysant, cu una dintre navele noastre de bază. Dacă i-am lua la bord, echipajul i-ar considera piază rea. Ba chiar mai rău, ar putea fi purtători de boli şi, în cel mai bun caz, ar putea mânca mai mult decât ne-am permite noi să le oferim. Pe de altă parte, dacă i-am lăsa în urmă, ar face echipajul să dea vina, pentru orice nenorocire care ne-ar lovi, pe spiritele lor. Trebuie să-i ajut cumva. Ai vreo propunere?

Jorim făcu un semn din cap.

— Am. N-am văzut niciodată o haită de fenni în plin atac, însă sătenii din Ummummorar povestesc adesea cum reuşesc ei

să-i ţină la respect. Vom folosi unele dintre rezervele noastre şi cred că echipajul va înţelege.

Aruncă o privire spre cer.

— Cred că avem destul timp până la asfinţit să ne punem planul în aplicare. Căpitane, dacă ordonaţi *Lupului furtunii* să intre în golful Ethgi, cred că rezolvăm problema în cel mai scurt timp.

Jorim aştepta pe una dintre laturile insulei, la Archurko, împreună cu un grup de soldaţi de pe *Lupul furtunii.* Aşezarea nu era mai mult de o îngrămădeală de colibe de lut şi case alungite, construite din bambusul local. Mai de mult, localnicii săpaseră şanţuri şi ridicaseră linii de apărare, deşi se mai vedeau şi ţepuşe noi de bambus aşezate acolo. N-ar fi fost însă suficient nici măcar să-i încetinească pe fenni, din moment ce mulţi dintre ei puteau sări cu uşurinţă pe coama oricărei ridicături, însă aspectul mândru al zidului de protecţie îi încuraja pe oameni.

Fusese de-a dreptul încântat când Căpitanul Gryst îi permisese să însoţească forţa expediţionară debarcată pe insulă. În vreme ce soldaţii şi marinarii îşi vedeau de treburile lor, el discută cu bătrânii satului pentru a afla mai multe despre istoricul aşezării. Nu-l surprinse să audă că starostele satului fusese şi preotul lui Quun, Ursul. Adoratorii acestui zeu preţuiau statornicia şi continuitatea mai presus de toate, aşa că erau legaţi prin tradiţii de apariţia ciclurilor.

Însă mai multe lucruri îl surprinseră. Ceru să i se arate şi i se oferiră sortimente din peştii prinşi de ei. Îi recunoscu uşor, însă remarcă faptul că erau mult mai puţine specii decât s-ar fi aşteptat. Totalul varietăţilor pe care le văzu reprezentau o treime din ceea ce se vindea la Nysant şi când întrebase de ce nu consumau şi alţi peşti, curiozităţii sale i se răspunse cu un simplu „este împotriva rânduielilor noastre”.

Vorbind cu mai mulţi localnici, descoperi că multe alte lucruri erau „împotriva rânduielilor”. Să se avânte dincolo de vederea insulei constituia o încălcare a regulilor religioase. Producerea şi consumul de băuturi alcoolice erau interzise şi ele. Legile religioase nu permiteau multe lucruri, dirijându-le foarte strict traiul spre ceea ce era important şi le permitea supravieţuirea.

Jorim începu, încet, încet, să-şi contureze o imagine în minte a ceea ce se petrecuse aici de-a lungul vremurilor. Mica aşezare conta pe liderii săi religioşi pentru îndrumare în momente de restrişte. Unul sau mai mulţi preoţi interziceau unele lucruri. Se putea întâmpla ca, într-un an cu recoltă proastă, să interzică fabricarea berii. În acelaşi fel, orice sărbătoare la care bărbaţii beau peste măsură şi se încăierau putea aduce acelaşi fel de interdicţie. Cazurile de intoxicare din pricina consumării unui anumit fel de peşte putea aduce interzicerea pescuirii lui, iar temerile privind pierderea unor ambarcaţiuni, pe vreme de furtună, dacă navigau prea departe de sat, ar fi putut aduce reglementări în acest sens.

În loc să se extindă şi să se dezvolte, aşa cum face orice societate, aceasta s-a strâns în sine. Numai gândindu-se la aşa ceva, simţi cum îl treceau fiorii. Întreaga lui existenţă, chiar vocaţia familiei, era dedicată *extinderii* societăţii şi a orizonturilor sale. Mutarea oamenilor de pe Ethgi nu numai că era imposibilă din punct de vedere logistic, dar i-ar fi distrus. Ar fi privit Nysantul drept un cuib al depravării şi viciilor, şi înclina el însuşi să le dea dreptate, şi ar fugi înapoi pe insulă cât de repede puteau.

Se lăsase întunericul, şi liniştea se pogorî în jur, de se auzeau pocnetul flăcărilor care ardeau pe torţe şi fâlfâitul aripilor liliecilor care zburau în noapte. Toţi soldaţii rămăseseră nemişcaţi, cu ochii şi urechile încordate. Briza le purta uşor mirosul înspre junglă, dar mai ducea şi alt iz.

Iar acel iz atrăgea fennii precum focul insectele.

Soldaţii şi marinarii nu fuseseră deloc încântaţi când butoaie nenumărate de bere de orez fuseseră încărcate în bărci şi cărate la ţărm. Sătenii le purtaseră prin Archurko până la marginea junglei, unde fură îngropate până aproape de capac, apoi destupate. Jorim nu avea nici o idee cât de mulţi puteau fi fennii, aşa că aduseseră douăzeci de butoaie, iar participanţii la expediţie îl jeliseră pe fiecare de parcă ar fi fost o iubită pierdută.

Spera că trucul cu berea de orez va funcţiona, pentru că în Ummummorar adăugau mai multe feluri de fructe şi rădăcini la fermentaţie, pregătind sezonul principal al fennilor, cum îl numeau ei. Dacă momentul trecea fără să se fi întâmplat nimic, sătenii consumau amestecul, dedându-se unei orgii de băutură

şi bucurie. Însă dacă se arăta pericolul, năprasnica licoare era turnată în troace confecţionate din buşteni tăiaţi şi scobiţi.

La fel ca în legendele din Ummummorar, fennii din insulă se apropiau prudenţi de alcool. Jorim de-abia dacă-l zărea pe primul, târându-se înspre cel mai apropiat butoi. De dimensiunile unui urs mic, dar cu coadă lungă şi urechi moţate, îşi scufundă laba în berea de orez şi apoi o linse. Mârâi şi încercă să ia mai mult, înainte de a se apuca de buza butoiului cu ambele labe şi a-şi scufunda capul în bere.

În mai puţin timp decât le trebuiră stropilor să se înalţe după scufundarea fennului în bere, ceilalţi năvăliră din pădure şi se repeziră la băutură. Unii se aruncară cu totul, alţii se înghesuiră în jurul butoaielor, cu boturile adânc scufundate, în vreme ce alte exemplare săreau şi se împingeau precum căţeluşii luptând pentru sfârc de supt. Câţiva se încăieraseră pentru a înşfăca un butoi, apoi se desprinseră din încleştare, fără să se fi rănit, pentru a-i goni pe alţi băgăreţi departe de prada lor.

Aerul se umplu de zgomotul muşcăturilor şi de mârâieli, urmate de urlete prelungi, încărcate de jale. Când toată zarva se stinse încet şi faţa rotundă a lunii se ridică deasupra scenei, creaturile îmblănite, cu burţile rotunjite, zăceau prăvălite în jurul butoaielor, tresărind şi sforăind, altele clătinându-se pe picioare şi căzând. Unii îşi înghionteau tovarăşii inconştienţi, împungându-i să se ridice în picioare, însă şi aceştia cedară, rând pe rând, băuturii şi forţei gravitaţiei.

La un moment dat Căpitanul Gryst consideră că nu mai era nici un pericol, iar oamenii de pe *Lupul furtunii* părăsiră liniile de apărare şi se apropiară de hoarda de bestii răpuse de alcool. Jorim se asigurase că se afla în fruntea tuturor şi ajunse primul. Fennii nu începuseră încă să revină la forma lor docilă, însă nu mai păreau ameninţători. Îl cercetă pe cel mai apropiat, apoi altul, verificându-le dinţii şi labele. După ce examinase şase dintre ei, se opri la cel de-al treilea pe care-l inspectase.

Îl rostogoli pe tânărul mascul pe burtă, apoi îl ridică de ceafă.

— Acesta va fi suficient, Căpitane.

Anaeda dădu din cap.

— Omorâţi-i pe ceilalţi şi întoarceţi-vă la navă.

Un sergent din Dragonii Marini se uită la ea.

— Vă cer iertare Căpitane…

— Da, sergente Solok?

— Uciderea lor este o treabă care provoacă sete, Căpitane.

Bărbatul zâmbi în timp ce oamenii lui se apucaseră să-i căsăpească pe fennii adormiţi.

— Ar fi păcat să risipim ce-a mai rămas din bere.

32

Ziua a 4-a, Luna Şobolanului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Telarunde, Solaeth

Dacă situaţia peste care au dat în orăşelul Telarunde nu ar fi fost atât de încordată, Moraven Tolo ar fi izbucnit în râs. Însă felul în care se prezenta, necesita temperarea lui Ciras. Tyressa avu bunul-simţ de a se uita spre el înainte de a decide să facă ceva. Keles Anturasi se mulţumi să strunească bidiviul, oprindu-l, apoi aruncă o privire prin piaţa oraşului, încercând să-şi limpezească mintea de ceaţa în care se pierdea uneori.

Deplasarea de la Asath până pe coasta Mării Întunecate se desfăşurase rapid. Hotărâseră să evite Gria, aşa că Moraven îi condusese spre nord-est, într-un golf unde-şi vindeau nişte contrabandişti mărfurile. Traficanţii nu făceau mofturi şi le acceptară caii drept plată provizorie pentru trecerea lor. Îi transportau adesea pe *xidantzu* şi nu-i deranja să aibă unul care să le rămână îndatorat. Moraven se mai folosise de această familie şi înainte, descoperind că una dintre virtuţile lor era faptul că nu prea aveau ţinere de minte, reţinându-i numai pe prietenii foarte buni.

Trecerea spre Eoloth decurse repede şi neobişnuit de lipsită de probleme. Nu dădură cu ochii de piraţi, iar vremea se abţinuse de la ciudăţenii. Mâncarea servită, foarte sărată şi rece, îi făcuse să-şi dorească raţiile râncede de pe *Dracul-de-mare,* însă după trei zile debarcară de pe navă, intrând în cel mai mare oraş din Solaeth.

Casele din Eoloth aveau câte două, trei etaje, în pofida faptului că erau construite din cărămizi de lut, tencuite apoi şi văruite. Locuitorii se şi mândreau cu casele lor şi le decorau frecvent cu citate scrise cu vopsea strălucitoare, inscripţionate în jurul uşilor şi geamurilor, sau le ornau cu iederă pictată, care nu ar fi putut supravieţui într-un climat rece şi uscat. Cu cât erau mai strălucitoare culorile şi mai exotice imaginile pictate, cu atât mai bogaţi proprietarii, deşi nici Keles şi nici Ciras nu prea dădeau doi bani pe ceea ce însemna chiverniseală pentru eolothieni.

Ei doi aveau în comun multe lucruri, dobândite prin faptul că avuseseră parte de o viaţă privilegiată din primii ani. Ciras rămânea foarte precis în acţiuni şi ritualuri. Continuase să-şi păstreze bunele maniere, chiar dacă era năduşit, obosit şi flămând, stări devenite o constantă în compartimentele înghesuite şi umede ale navei. Moraven îi admira încăpăţânarea şi refuzul de a face compromisuri, dacă acestea nu reprezentau un avantaj tactic.

La fel, Keles descoperi că problemele erau copleşitoare, dar înfruntă totul cu bravură şi făcu tot ce-i stătea în putinţă. Moraven fusese lăsat să creadă că era deştept, însă tânărul comisese o serie de greşeli. Nu erau grave, însă erau cam după acelaşi calapod. O bună parte din timp părea înceţoşat, iar timp de mai multe zile se plânsese de dureri de cap la trezire, de parcă şi-ar fi petrecut nopţile de dinainte bând vârtos.

Tyressa îl intriga pe Moraven, pentru că avea o disciplină care-i sfida vârsta, fusese în mod clar bine antrenată, însă era foarte doritoare să-i asculte părerile despre cum şi-ar putea îndeplini misiunea. De obicei, războinicii unei naţiuni sau asociaţi unei case nobiliare, îi priveau de sus pe *xidantzu,* considerându-i prea independenţi pentru a putea fi angajaţi. Tyressa părea că ignora toate astea, în afară de circumstanţele în care siguranţa lui Keles ar fi fost în pericol.

Odată ce trecuseră de Gria, Tyressa deschise ordinele sigilate pe care le purta. Îi întinse mesajul lui Moraven, apoi parcurse celelalte documente. După o a doua lecturare, i le dădu lui Keles. El le citi, se încruntă şi se sprijini cu spatele de bordajul ambarcaţiunii.

— Va fi foarte greu.

Moraven zâmbise.

— Valabil pentru orice misiune de aici. Face doar ca totul să fie şi mai ciudat.

Mesajul Prinţului extinsese misiunea lui Keles, prin adăugarea a două sarcini suplimentare. Prima era să-l ajute pe Moraven să depisteze posibile ascunzători de arme de dinaintea Urgiei. Urma să facă hărţi detaliate ale localizării lor şi să nu comunice informaţiile nimănui, nici măcar bunicului său. Ultima precizare îl băgase în ceaţă, însă fusese de acord şi cu asta, notând că „înseamnă că va trebui să-i oferim mult mai multe lucruri, să nu înceapă să le caute el”.

Al doilea lucru pe care i-l ceruse Prinţul era să dea o mână de ajutor la găsirea lui Borosan Gryst. Ştia cine era şi se însufleţise la ideea că l-ar putea întâlni, începuse să explice puţin despre ce-ar fi putut avea Gryst, apoi tăcu. Toţi cei din grup remarcară reţinerea lui în a deschide subiectul, însă nimănui nu-i mai păsa, pentru că, fără îndoială, îşi dăduseră seama că s-ar lămuri pe deplin dacă l-ar găsi vreodată pe Gryst.

Mesajul pentru Moraven, scris de Prinţ însuşi, fusese sigilat separat de restul documentelor.

„Gryst este cel mai important, restul nu contează.” Moraven citise mesajul şi-l arsese, spunând:

— Prinţul ne urează mult noroc. Am să-i las pe zei să desluşească mesajul său în fum şi ne vor ajuta pe drum.

Ceilalţi înţeleseseră că nu-i putea lăsa să citească şi ei mesajul. Nu-i plăcea deloc faptul că Prinţul Cyron le dirija eforturile în găsirea unui singur om, însă conducătorii puneau întotdeauna pe primul plan problemele lor. Implicaţiile din mesaj nu fuseseră deloc subtile: ceilalţi puteau muri în orice fel, dar Borosan Gryst trebuia adus la Moriande.

Moraven simţi fiori alunecându-i pe şira spinării. Mai trecuse, odată, printr-un moment când privise viaţa celorlalţi cu o asemenea nepăsare şi fusese bucuros că totul se schimbase până la urmă. Uciderea bărbaţilor la Asath fusese necesară datorită faptului că supravieţuitorii ar fi chemat ajutoare. Puteau fi urmăriţi până în Solaeth, sau, mai degrabă, ar fi atras o atenţie nedorită asupra lor.

Moartea celor din Asath de-abia dacă merită pomenită Prinţului. Moraven ar fi vrut ca Cyron să aibă ocazia să vadă adevărata valoare a vieţii individului, însă se îndoia că ar fi avut vreo importanţă pentru el. Amploarea problemelor pe care le avea Prinţul şi faptul că miniştrii îl izolaseră de sălbăticia realităţilor vieţii însemnau că n-ar fi putut avea niciodată această şansă. Era păcat, însă mai putea fi şi singura cale prin care Prinţul s-ar fi putut achita de responsabilităţile faţă de ţară.

Moraven se gândea la asta şi la multe altele pe când galopau pe drum. *Mulţumesc zeilor că nu m-au adus în aceleaşi restrişti.* Tocmai când îşi spuse asta, croncănitul strident al unei ciori răsună batjocoritor.

Solaeth fusese dintotdeauna o provincie de graniţă, fără să facă niciodată parte cu adevărat din Imperiu. În arhitectura clădirilor sau în păienjenişul de alei şi drumuri care străbăteau oraşul se vedeau foarte puţine influenţe imperiale. Căpeteniile militare împărţiseră demult ţara, deşi îşi trimiteau reprezentanţii într-un consiliu de conducere la Eoloth, menţinând aparenţa unei naţiuni şi a domniei înaltului Guvernator de acolo.

Indiciul cel mai frapant al despărţirii de influenţa Imperiului era omniprezenţa dispozitivelor create de *gyanri.* Moraven mai văzuse luminile albastre care ardeau în noapte şi în alte oraşe mai mari şi ştia că sunt foarte costisitoare, însă aici aceleaşi lumini albastre sclipeau pe broşe sau pe mânerele săbiilor decorative. Nu avea nici o îndoială că luminile nu vor dura foarte mult, pentru că *thaumston* pentru alimentarea lor se găsea cu dificultate, însă aceşti oameni foloseau ca simple ornamente lucruri la care cei mai aleşi oameni din Moriande nici măcar nu visau.

Cantitatea imensă de produse *gyanri* deschise imediat o discuţie. Moraven şi ceilalţi nu aveau nici un fel de probleme să-şi afişeze surprinderea faţă de ceea ce vedeau. Cu grijă, putură să abată turnura discuţiei spre Gryst, iar după o zi reuşiră s-o orienteze în direcţia cuvenită. Plecând din Eoloth, ţinură aproape numai nordul, îndreptându-se spre orăşelul Telarunde.

Cei de aici trimiseseră oameni în capitală după ajutor. Localitatea se întindea la picioarele unui munte unde străjuiau ruinele unei vechi citadele. O dihanie, despre care se spunea că provenea din Ixae Yllae, se oploşise printre ruine şi vâna adesea vaci, capre şi oi, ba chiar şi câte un păstor. Vara uscată părea să-i fi oferit condiţii ideale şi ataca mai feroce decât înainte. Localnicii se temeau că era perioada de hrană a creaturii.

După ce-şi încărcase într-o căruţă invenţiile *gyanri,* Borosan Gryst plecase să distrugă bestia. Se spunea că oricum era în drum spre Dolosan şi că fusese încântat să dea o mână de ajutor. Plecase însoţit de reprezentanţii orăşeneşti şi toţi din Eoloth care le povestiseră tărăşenia erau siguri că finalul nu va fi unul de baladă, când toată lumea trăieşte fericită până la adânci bătrâneţi.

Cât de adevărate le-au fost prezicerile. Moraven zâmbi, în pofida a ceea ce simţea, privindu-i pe localnici lucrând cu sârg în piaţa oraşului. Adunau grămezi de vreascuri, baloţi de paie, chiar şi o piesă ruptă de mobilier, pe care o puneau în vârf. Mormăiau în timp ce munceau, izbucnind uneori în accese de furie sălbatică, urmate de o tăcere tulburată doar de murmure aprobatoare.

În centrul acestui morman, legat de un stâlp gros, cu funii puternice, zăcea Borosan Gryst. Cel puţin, lui Moraven aşa i se păru, că era Gryst, după părul castaniu-roşcat şi ochii bicolori, albastru şi căprui. Nu-i fusese descris ca fiind prea înalt, iar funiile, deşi erau bine strânse în jurul lui, lăsau să i se vadă burdihanul. Se potrivea atât de bine cu descrierea, încât Moraven era sigur că-l identificase, iar când bărbatul începu să vorbească, orice îndoială îi pieri.

Fiecare cuvânt al său mustea de exasperare.

— Nu, nu, de ce nu mă ascultaţi? *Grămezile* de vreascuri ar trebui să fie mai aproape de rug şi orientate în sus. Puneţi-le la genunchii mei. Văpaia se aprinde sub ele. Luaţi de acolo bucăţile alea mari, ard mai greu, e numai lemn tare. Vor arde încet. Trebuie lemn mai moale, să ardă mai puternic. Ascultaţi-mă! Vreţi un foc eficient sau nu?

Răspunsul mulţimii arăta că dorinţele oamenilor erau total opuse. Peroraţiile sale îi făcură să lucreze cu şi mai multă râvnă, aşezând lemnele şi mai sus, tot la voia întâmplării. Indiferent cu câtă ardoare i-ar fi rugat, refuzau să-i acorde orice atenţie.

— Cruţă-ţi forţele, ca să poţi să urli, smintitule! strigă un bărbat.

— V-am spus că ar fi trebuit să-i puneţi întâi un căluş la gură, se băgă un altul.

Moraven îşi îmboldi calul înainte şi ridică vocea:

— Oameni buni din Telarunde, tovarăşii mei şi cu mine suntem curioşi. Ce faceţi acolo?

— Încropesc un rug total ineficient. Le va lua o oră să facă treabă de zece minute, cu mult mai puţin lemn irosit.

Spadasinul ridică mâna.

— Dacă nu vă este cu supărare, Maestre Gryst, vă înţeleg ideile. Dorinţa mea este de a afla cum aţi ajuns să-i sfătuiţi pe oamenii de-aici cum să ridice un rug.

Un bărbat mai vârstnic, cel care amintise necesitatea căluşului, îi aruncă o căutătură lui Moraven.

— Am să-ţi spun eu, bucuros. A venit şi a spus că a ucis monstrul din munţi. A pus un lucru aici, altul dincolo, până le-a împrăştiat peste tot, apoi le-a adunat în ceva rotund, ca un ceaun. L-a îndreptat spre fortăreaţă şi l-a trimis într-acolo, ca pe un câine gonind după vulpe. Ne-a zis că este suficient, iar noi am sărbătorit.

Arătă spre o casă alungită, spre marginea de nord a oraşului. Colţul dinspre miazănoapte al acoperişului de paie lipsea, iar Moraven ghici că la fel şi mare parte din peretele din spate.

— Stăteam aici, mulţumindu-i şi preamărind zeii pentru norocul nostru, când monstrul a venit şi a spart casa lungă. A apucat trei bărbaţi în toată puterea, nu ţâncii de pe câmp, şi i-a dus la vizuină. Acum spune că va mai trebui să treacă ceva timp, şi i-am oferit destul, dar a fost hotărât un răgaz, iar acum pregătim focul.

Moraven clătină din cap.

— Eu n-aş aprinde încă rugul, dacă aş fi în locul vostru, pentru că Borosan Gryst nu v-a înşelat.

Faţa bătrânului se încruntă încet.

— Nu eşti de pe aici şi nu ne place să fim traşi pe sfoară de străini. Am fost păcăliţi o dată. Vorbeşte desluşit. Să ştii că avem lemn destul.

Spadasinul îi pironi cu o privire tăioasă pe Gryst, reuşind să-l amuţească.

— Dispozitivul pe care l-a folosit lucrează în multe feluri. S-a dus la fortăreaţă. A găsit bestia. Şi-a dat seama că bestia este mai mult decât poate dovedi el, aşa că mi-a trimis un mesaj. Am venit împreună cu tovarăşii mei să terminăm treaba.

Localnicii strânşi în jurul bătrânului priveau, pe când el şovăia între a-i da dreptate sau nu. Frânturi de emoţii i se oglindeau pe chip şi, pentru o clipă, Moraven crezu că reuşise. Apoi expresia bătrânului se întunecă şi deschise gura.

Nu ajunse să scoată nici un cuvânt, deoarece Keles Anturasi sări din şa şi arătă spre fortăreaţă.

— Fără nici o îndoială, asta-i Cetatea Xoncyr. Este aşa cum spune celălalt. Acolo-i sora lui.

Bătrânul clipi nedumerit.

— Care celălalt?

Tyressa călări până la ei şi se lăsă în faţă.

— Cealaltă creatură pe care am distrus-o. Borosan este cercetaşul nostru. Doar nu vă închipuiţi că am venit fără un cercetaş, nu? Ajungeam mai repede, însă celălalt era fratele ei mai mare, iar mireasa lui tocmai amenajase un cuib cu câteva zeci de ouă, aşa că amândoi erau foarte aprigi.

Sătenii începură să şuşotească între ei, însă bătrânul refuza să se lase prostit.

— Voi nu arătaţi de parcă aţi fi dat vreo luptă.

Ciras grăi cu blândeţe:

— Nu lupta ne-a întârziat pe drum, ci îngropăciunea pe care am săvârşit-o pentru cei cinci tovarăşi ai noştri care au pierit. La început am fost nouă.

Invocarea numărului nouă avu efectul dorit. Câţiva dintre cei prezenţi îl traseră pe bătrân, iar alţii începură să desfacă rugul. Unul se apucă să-l întrebe pe Borosan dacă exista vreo cale eficientă de a înlătura lemnul, şi el îi oferi încântat toate sfaturile de care avea nevoie.

Moraven privi spre conducătorul satului.

— Dacă ne arătaţi distrugerile făcute şi ne lăsaţi să discutăm cu tovarăşul nostru, atunci poate vom hotărî cum să procedăm.

— Da, bineînţeles.

Bătrânul îşi ridică mâinile.

— Aşteptaţi aici, voi pregăti totul.

După ce bătrânul dispăru în fugă, Keles se apropie şi privi în sus.

— Îl luăm pe Gryst şi plecăm, da?

Moraven clătină din cap.

— Am cumpărat libertatea Maestrului Gryst cu o promisiune.

Keles căscă ochii.

— Glumeşti, nu-i aşa? Ai de gând să urci acolo şi să omori ştiu eu ce monstru?

— Eu? Nu.

— E reconfortant să aud asta, se linişti cartograful şi zâmbi.

— Nu, nu am de gând să mă ocup doar eu, continuă Moraven cu un surâs. Ci noi *toţi.*

33

Ziua a 5-a, Luna Şobolanului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Wentotekun, Moriande, Nalenyr

Prinţul Cyron şedea pe tron, îngreunat din nou de robele sufocante ale rangului. Între el şi pragul uşii era întins un covor roşu, tivit cu purpuriu, însă doar atât de lat cât să permită unui singur om să păşească pe el. Între marginile sale şi şirul de stâlpi era un spaţiu acoperit cu lemn deschis la culoare, motiv pentru care celor doi miniştri care îngenuncheaseră de-o parte şi de alta a sa li se îngăduia să rămână în centrul încăperii. Dacă vreunul dintre ei sau numai robele lor ar fi atins covorul, ar fi putut porunci să fie omorâţi.

Nu-i veni deloc să zâmbească, amintindu-şi povestea unui împărat care examinase roba unui ministru hrăpăreţ, pe care-l ura, în căutarea unor scame purpurii. Că fuseseră sau nu puse chiar de împărat între firele periei folosite atunci nu ştia nimeni. Cyron se îndoia că se va osteni într-o bună zi să scape în acest fel de vreo pacoste de la Curte, însă fusese tentat să procedeze aşa de câteva ori.

Ministrul Armoniei, Pelut Vniel, îngenunche la dreapta. Potrivit descendenţei şi rangului, roba sa albastră avea dragoni brodaţi cu migală pe spate şi piept, fiecare tivit cu purpuriu. Vniel nu era cel mai important ministru, dar se ridicase într-o funcţie importantă în cadrul Armoniei folosindu-se de şiretlicuri şi îndrăznind rareori să-l contrazică pe Prinţ în chestiunea importanţei formei faţă de fond. Oricum, întrevederea era una dintre aceste ocazii, şi furia lui Cyron creştea încet şi sigur.

De partea cealaltă îngenunchease Ministrul Relaţiilor Externe din Helosunde, Koir Yoram. Mai tânăr şi decât Prinţul, Koir avea firea aprigă a unui refugiat care nu voia altceva decât eliberarea patriei şi refacerea naţiunii. Fervoarea acestei dorinţe îl lăsase pradă tremurăturilor ori de câte ori i se dădeau veşti pe care ar fi preferat să nu le fi auzit. De la Festival încoace se întâmplaseră multe lucruri care nu-i plăcuseră deloc şi, Cyron era sigur, atât îl sâcâise pe Maestrul său până obţinuse permisiunea să se adreseze tronului.

Pelut fusese intermediarul iritării, explicându-i lui Cyron cum stăteau lucrurile, mai puţin ca să-şi dezvăluie adevăratele sale sentimente şi mai mult ca să-i dovedească de ce audienţa era necesară. Birocraţii dădeau dovadă de un patriotism ciudat, pentru că luptau în primul rând să protejeze structurile care le asigurau poziţia şi mai puţin să apere naţiunea împotriva jefuirii sau atacurilor. Solicitarea unei audienţe de către Koir survenise mult prea repede şi la un nivel prea înalt, pentru a putea fi tolerată.

Cyron aprobase, în cele din urmă, audienţa, fiindu-i utilă. Era mai mult decât bucuros să finanţeze operaţiunile militare helosundiene, preferând să se verse sângele mercenarilor decât al poporului său. Problema era că mercenarii nu se considerau nişte simplii lefegii. De fapt, erau convinşi că sunt o naţiune şi că aveau un cuvânt de spus în ceea ce-i privea. Mai mult chiar, se considerau aliaţi cu drepturi egale ai Nalenyrului, nu sărăntoci cerşind nişte grăunţe, fiind îndreptăţiţi să-l consilieze pe Prinţ şi să-şi dea cu părerea asupra oricărei decizii politice care-i afecta.

Palmele lui Pelut Vniel erau lipite de coapse.

— Vei afla, Ministre, că nu am intenţionat niciodată să ascundem de voi vestea livrării de orez pentru Deseirion. Subordonaţii dumitale au primit rapoartele necesare. Ne cerem scuze că învelitoarea lor inadecvată a ascuns adevărata lor natură, făcând să fie ignorate. Noi rapoarte, actualizate, au fost deja trimise, învelite adecvat şi purtând sigiliul meu.

Koir se adânci într-o plecăciune. Pe roba lui verde erau brodaţi câini aurii, însă nimic nu indica faptul că vieţuiau pe spinarea dragonului nalenian. *Şi să mai crezi că scamele purpurii ar putea străluci pe aceste mătăsuri de smarald.*

Koir se înveşmântase pentru a-şi manifesta lipsa de respect, ştiau toţi trei, însă mai ştiau că a fi informat şi a reacţiona era o victorie pentru el.

— Ministrule, atenţia dumitale pentru detalii ne încântă. Problema care ne preocupă este acest ajutor acordat duşmanului nostru comun, într-un moment când el este cel mai vulnerabil. Pentru prima oară într-o eneadă suntem în măsură să-l izgonim din Helosunde. Grânele îi vor face pe soldaţii săi mai puternici. În acelaşi timp, aţi încetinit livrările către noi. Nu înţelegem această strategie.

Cyron îşi controla respiraţia cu grijă. Helosundienii încă mai trebuiau să cadă de acord asupra moştenitorului ultimului lor Prinţ, al cărui singur talent, din câte se constatase, fusese să toarne copii oricărei femei în afară de nevastă-sa. *Şi când te gândeşti că m-am întâlnit cu văduva lui şi am găsit-o atât de dezgustătoare, încât mai degrabă m-aş călugări decât să stau cu ea.* Birocraţii formaseră un comitet pentru a decide care dintre bastarzii Prinţului s-ar cuveni să conducă Helosunde, dar şi cum să-şi menţină funcţiile şi să neutralizeze orice pretenţii la tron din partea văduvei. Acest lucru o învenina şi mai mult, iar un mariaj politic cu ea devenise ceva de neconceput pentru Cyron.

Ministrul de Stat nalenian rosti cu glas scăzut:

— Transporturile de grâne nu sunt pentru trupele deseiene. Ele sunt menite civililor.

— Dar ar trebui să ştiţi că Pyrust ia de la gura oamenilor şi hrăneşte trupele.

— Desigur. Ne-am asumat riscul să se întâmple aşa. Orezul lor fără culoare umple burdihanul trupelor sale, în vreme ce orezul nostru auriu este livrat civililor. Crezi că ei nu ştiu de unde-l primesc? Ştiu şi cui să mulţumească, atunci când bătrânii şi copiii lor vor supravieţui. Vor considera Nalenyrul un tărâm bogat.

— Şi-i va face să i se alăture lui Pyrust, când le va porunci să înainteze spre sud. Vor trece prin Helosunde, ca să ajungă aici. Nu-i putem opri, pentru că războinicii noştri sunt nevolnici. Cererile noastre au fost foarte rezonabile.

Pelut dădu gânditor din cap.

— Da, rezonabile, însă pentru ofensivă, nu pentru apărare. Plănuiţi un atac asupra Meleswinului.

Lui Koir îi tremura buza de jos, trădându-i surprinderea, atât faţă de informaţia de care dispunea Pelut, cât şi faţă de francheţea cu care o dezvăluise. Prin tradiţie, s-ar fi cuvenit să treacă mai mult timp până ce Pelut să desprindă strat după strat de motive şi să ajungă la dorinţa lui Koir de a-i respinge pe deseieni dincolo de cel de-al treilea oraş ca mărime din Helosunde.

— Agenţii noştri au aflat că, drept răspuns la presiunile făcute asupra lui de către Prinţul Cyron, Pyrust şi-a retras

trupele din Meleswin. Avem de gând să recuperăm oraşul, eliberându-ne cetăţenii.

Cyron ştia că era o minciună. Meleswin se întinsese cu multă vreme în urmă până la oraşul deseian geamăn, pe malul nordic al Râului Negru. De la ocuparea sa, populaţia helosundiană fusese izgonită, iar conducătorii deseieni îi aduseseră acolo pe oamenii lor. Acum, Meleswin era mai mult un oraş deseian, decât unul helosundian. Orice cucerire a lui s-ar fi terminat cu o vărsare de sânge faţă de care Pyrust n-ar fi putut face altceva decât să răspundă.

— Ministrule Yoram, curtea a studiat această situaţie pe cât de mult a fost posibil.

Pelut îşi împreună mâinile.

— Se crede că orice atac împotriva Meleswinului ar fi o soluţie nerecomandată. Nu putem sprijini aşa ceva.

Koir nu făcu nici un efort de a-şi înfrâna furia.

— Vreţi să spuneţi că nu veţi *permite.*

— Sunt doar cuvintele dumitale. Ale mele au fost alese cu grijă, pentru a exprima ceea ce trebuie.

— Aş putea să-i reamintesc ministrului că Helosunde este un stat suveran, îndreptăţit să se apere şi cu toate drepturile de a-şi urma propriile interese? Recâştigarea prerogativelor sale asupra teritoriului însuşit de invadatorii lacomi este doar una dintre căile noastre de apărare. Totodată, cu cât suntem mai puternici, cu atât scade ameninţarea deseiană asupra voastră.

Cu un gest din încheietură, Cyron deschise evantaiul din mâna dreaptă. Un dragon auriu, pe fond purpuriu, se întinse pe semiluna evantaiului ascunzându-i faţa de la ochi în jos.

— Iar Maestrul a grăit: „Câinele care aşteaptă comenzile stăpânului său este răsplătit. Lătrăturile nevolnice zămislesc numai nemulţumiri.”

Kir înţepeni pe dată, dar Pelut reuşi să-şi mascheze şocul. Dacă întrevederea s-ar fi desfăşurat cum se cuvenea, Cyron nu ar fi spus nimic, rămânând impasibil şi neclintit, pe întreaga durată. Ascunzându-se în spatele evantaiului, dăduse semn că nu voia să fie remarcat. Deşi auziseră citatul urmyrian, manierele de la curte le cereau să pretindă că nu glăsuise deloc. În acelaşi timp, erau nevoiţi să-i acorde întreaga atenţie.

Ochii albaştri ai helosundianului scăpărau de furie, însă nu spuse nimic până când Cyron nu închise evantaiul.

— Helasunde consideră că datoria sa faţă de Nalenyr este una sacră, precum cea pentru propriii săi cetăţeni. Nu am uitat multele daruri trimise de poporul nalenian. Suntem gata să ne punem între nobilul popor nalenian şi sălbaticii deseieni, precum gărzile keru, care se interpun între Prinţul Cyron şi duşmani.

Pelut îşi îngădui să-şi închidă ochii pe jumătate.

— Nalenyr nu va interzice niciodată Helosundului orice acţiuni pe care Prinţul său le va crede necesare, dar această chestiune a Maleswinului este una care pretinde o maximă prudenţă şi deliberare.

Scăpărarea ochilor lui Koir îi trăda gândurile. Pelut îi spusese că Nalenyr va susţine orice decizie a unui prinţ helosundian. Aceasta ar obliga birocraţia să ajungă la o decizie privind moştenitorul rangului princiar, înainte de a putea autoriza vreun atac. Ciorovăielile asupra moştenitorului vor dura luni de zile, dacă nu cumva ani, iar necesitatea atacului va dispărea.

Ori asta, ori totul va decurge pripit şi se va termina cu un dezastru.

Cyron îşi înfrână dorinţa de a clătina din cap. Dacă în locul lui ar fi fost Pyrust, acesta ar fi erupt de pe tron şi ar fi şters insolenţa lui Koir. *Probabil omorându-l.* Deşi o lovitură, două ar fi fost satisfăcătoare, Cyron i-ar fi mituit mai degrabă pe Koir şi pe miniştri să nu facă nimic. Din nefericire, i-ar lua aurul, apoi l-ar folosi să-şi finanţeze planurile, conspirând în acelaşi timp cu propriii săi miniştri să păstreze secretul asupra rezultatelor dezastruoase.

Koir făcu o plecăciune, dar nu destul de adâncă pentru ca fruntea să-i atingă covorul.

— Înţelepciunea şi prietenia dragonului sunt cele mai nepreţuite comori ale poporului helosundian. Mă voi retrage acum, să le împărtăşesc asta şi celorlalţi lideri ai noştri. Fie ca Puterea lui Nouă să continue să fericească Dinastia Komyr.

Ministrul helosundian se ridică şi se retrase din încăpere. Pelut îl privi plecând. Apoi se întoarse spre Cyron şi făcu o plecăciune.

— Se duce acolo unde dorim noi.

Cyron pufni.

— Hotărât să nu facă nimic, ori grăbindu-se pe un drum care-i va aduce şi mai multe probleme? Meleswin este un dezastru în devenire. Dacă nu pot vedea că este o capcană a deseienilor, sunt proşti. Nădăjduiesc, doar, ca însuşi Koir să fie în fruntea hoardei când vor intra în oraş.

— Puţin probabil, Alteţă.

— Ştiu, înseamnă că numai cei bravi dintre ei vor pieri, în timp ce idioţii rămân.

Cyron zvâcni din încheietură, deschizându-şi din nou evantaiul şi retezând orice şansă de continuare a discuţiei.

— Un dragon nu plânge din dezgust, ci pentru curajul risipit fără noimă.

34
Ziua a 5-a, Luna Şobolanului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Lupul furtunii, pe Mările Sudului

După nici o săptămână de la plecarea din Archurko, Jorim îşi dăduse seama că învăţase mult mai multe despre seminţia fennych decât din orice altă sursă din lume, cel puţin cele omeneşti. Nu avea nici o îndoială că virukii ştiau mult mai multe despre ei, însă nu putea să se aştepte ca rapoartele lor să fie nepărtinitoare. Examinase creatura cu mare atenţie, menţinând-o constant în preajma sa în primele trei zile, apoi lăsând-o să rătăcească fără el, odată ce Căpitanul Gryst se convinsese că nu va provoca nici un dezastru.

Jorim mai întâlnise tot felul de vietăţi, precum şopârla-curcubeu, capabilă să-şi schimbe culoarea pentru a se potrivi cu mediul ambiant. Fennii păreau să-şi poată modifica înfăţişarea şi chiar personalitatea. Izolaţi de specie, fennii începeau imediat să se adapteze vieţii în preajma oamenilor. Exemplarul său luase proporţii apropiate de cele umane, deşi capul, ochii şi urechile rămăseseră mari. De fapt, potrivit măsurătorilor făcute de Jorim, capul său, orbitele, ochii crescuseră, de fapt.

Îi explicase toate astea lui Iesol într-un mod cât se putea de simplu:

— Prezintă un anumit grad de neotenie, se adaptează după modelul copilului, pentru că această formă invocă instinctele noastre protectoare cele mai acute.

— Dar nu avem copii la bord.

— Asta-i adevărat, însă capul supradimensionat şi ochii mari sunt caracteristici comune puilor multor specii.

Jorim dădu din cap când fennul sări de pe vine la un capăt de frânghie, balansat în joacă de un marinar.

— De asemenea, comportamentul jucăuş este şi el comun. Încet, încet, se adaptează social în felul în care o fac oamenii, iar fiind isteţ încearcă să capteze atenţia, evită să fie lovit şi este hrănit.

Însă comportamentul său depăşea sfera imitativului, pentru că, destul de repede, fennul începu să vorbească. Dovedi o

abilitate extraordinară pentru deosebirea şi filtrarea sunetelor, iar Jorim se gândi că putea fi unul dintre motivele pentru care urechile se măriseră, chiar dacă nu erau, în mod vizibil, omeneşti. Sintaxa i se părea irelevantă, însă îşi dezvoltă o dorinţă insaţiabilă de a cunoaşte „numa” fiecăruia şi a tuturor lucrurilor. Cuvintele „Jrima numa”, urmate de sunetul labei bătând în ceva, deveniră atât de comune, încât Jorim se trezi răspunzând şi în somn.

Învăţarea limbajului era, în mod clar, o abilitate adaptivă, iar faptul că fennul era capabil să alăture înţeles unor cuvinte mai degrabă abstracte oferi o dovadă importantă a nivelului său de inteligenţă. După mai multe zile, fennul îşi oferise propria sa „numa” prin bătaia în piept şi anunţând „Shimik”. Adesea, mormăia pentru el într-o limbă melodioasă, însă rezistă oricăror încercări ale lui Jorim de a schimba vreo vorbă.

Shimik învăţa foarte repede ce comportament era permis şi ce nu, precum trezirea oamenilor dintr-un somn adânc sau deranjarea lor când lucrau. Altfel, îşi însuşea limbajul celor de pe punţile de jos şi-l încorpora în vocabularul său. În acest fel, tot ce era defect sau rău deveni „dreu”. Fiind capabil să provoace râsul, fennul era răsplătit imediat, aşa că deveni un fel de clovn, deşi renunţa imediat la bufonerii când i se alătura lui Jorim în cabină, şi era nevoie de linişte ca să facă măsurători, să înregistreze datele sau să comunice cu Qiro.

În pofida faptului că avusese la dispoziţie mai puţin de o săptămână să-l studieze pe Shimik, Jorim ajunse la unele concluzii despre creatură, care explicau de ce putea fi atât de docilă când se afla departe de restul speciei, atât de inteligentă şi, cu toate astea, să devină bestială în grup. Cât timp era singur, Shimik era atât de docil, încât Jorim îi putea deschide gura să-i studieze dinţii, sau să-i scoată ghearele, fără să provoace vreun mârâit. Armele cu care fennii erau capabili să atace şi să omoare un războinic viruk erau la locul lor, însă nefolosite.

Decisese că erau nemăsurat de inteligenţi şi foarte dotaţi pentru a trăi în societate. Când se aflau departe de semeni, se simţeau foarte vulnerabili şi erau paşnici, din moment ce unul singur n-ar fi putut răpune mai multe creaturi deodată şi, cu siguranţă, nu un viruk. Însă, în grup, nu se temeau de nimic. Puteau copleşi numeric aproape orice, iar şansele ca vreunul

dintre ei să fie izolat şi ucis scădeau cu fiecare nou individ adăugat mulţimii. Când se adunau în grup, nevoia de inteligenţă dispărea şi acţionau şi reacţionau la unison.

Pe Ethgi presupunea că se întâmplase ceva simplu. În circumstanţe normale, fennii aveau, probabil, teritoriul lor şi rămâneau într-o relativă izolare. Evident, găsiseră membri ai sexului opus şi începuseră să se înmulţească, iar el îşi punea întrebări referitoare la mărimea şi aspectul puilor. Când creşteau destul, puii se desprindeau de grup şi-şi stabileau propriile teritorii, iar pe măsură ce se înmulţeau, populaţia se multiplica, obligându-i să accepte compania celorlalţi. Astfel se forma o haită care se deplasa şi omora tot ce întâlnea în cale, forţând cucerirea altor teritorii unde să se aşeze şi fiecare îşi găsea locul. Întregul proces se declanşa din nou, cu perioadele dintre năvăliri determinate de rezervele de hrană, animalele de pradă ale locului şi alţi factori capabili să limiteze expansiunea populaţiei. Pe Ethgi, nu mai era nici un alt loc, în afară de sat, şi nici o altă pradă în afară de localnici, ceea ce dusese la situaţia în care intervenise *Lupul furtunii.*

Studierea lui Shimik şi descifrarea coordonatelor pentru navigaţie îl ţineau pe Jorim ocupat. Dacă nu ar fi avut un fenn de îngrijit, şi-ar fi ieşit din minţi, pentru că nu-i rămânea mai nimic de făcut la bord. *Lupul furtunii* naviga spre sud, încercând să prindă un curent care ducea spre est. În timpul deplasării se uitară după insulele din arhipelag, însă fără vreun succes. Asta-i provoca anumite frustrări, pentru că harta din Soth păruse atât de promiţătoare. Dăduseră peste Ethgi şi atât.

Căpitanul Gryst era mai degrabă înclinată să treacă uşor peste absenţa insulelor. Stătea împreună cu Jorim lângă balustrada de la pupa, pe puntea de comandă, studiind luminiscenţa vagă a siajului lăsat în lumina crepusculară a soarelui gata să apună.

— Există mai multe explicaţii pentru faptul că insulele nu sunt aici. Harta aceea are peste două mii de ani vechime. Ceea ce-a fost indicat ca insulă s-ar putea să fi fost atoli, ieşiţi din apă într-o vreme când nivelul mării era scăzut. În afară de asta, nu avem nici un indiciu că virukii înţelegeau noţiunea de longitudine mai mult decât noi, aşa că s-ar putea să fie la câteva leghe distanţă de locul unde ne-am aştepta să le găsim.

Jorim clătină din cap.

— Aţi putea la fel de bine spune că vreun zeu s-a coborât până aici, le-a săltat din mare şi le-a mutat în altă parte. Ar trebui să fie aici. Arcul de cerc era chiar acolo, pe hartă, format dintr-un lanţ de insule. Poate că nu erau decât vulcani vechi sau aşa ceva.

— Poate că erau doar legende ale virukilor, tot aşa cum sunt Munţii de Gheaţă pentru noi.

— Nu asta am vrut să spun.

Jorim îşi înălţă o sprânceană spre ea, apoi se întoarse să privească spre sud, dincolo de provă.

— Sunt chiar acolo.

— Cum de ştii asta, Maestre Anturasi?

— Pentru că are sens. Dacă cineva o ia spre nord, prin Pustietăţile Turca şi dincolo de ele, va ajunge la un tărâm al gheţii. Are sens, pentru că aceleaşi condiţii ar exista şi în sud. Acest lucru, împreună cu legendele, indică existenţa acolo a Munţilor de Gheaţă.

Shimik, a cărui blană crescuse scurtă şi dobândise nuanţa gălbuie ca mierea a punţii de lemn de stejar, se rostogoli pe spate, apoi îşi întinse labele spre Jorim.

— Jrima, uppa uppa. Îşi frământa degetele mici, iar Jorim îl ridică, să nu-şi scoată ghearele şi să înceapă să se urce pe el.

Anaeda zâmbi când fennul îi făcu semn cu mâna.

— Cred că eşti destul de ciudat, Maestre Anturasi. Eşti aici ca să faci măsurători, să putem defini lumea şi s-o cunoaştem mai bine. Îl studiezi cu foarte mare atenţie pe acest fenn şi notezi ceea ce afli. La fel, faci desene cu peştii pe care-i prindem, desenezi păsările pe care le vezi, faci hărţi ale constelaţiilor imposibil de văzut din Moriande şi, cu toate astea, îţi permiţi să crezi într-un tărâm unde munţii sunt de gheaţă, bazându-te doar pe istorisirile fanteziste din vremea eroilor. Cum este posibil?

Briza mării îi răscoli pletele, iar Shimik încercă să prindă o şuviţă cu laba.

— Nu sunt sigur, Căpitane, că ar trebui să mă împac doar cu un anumit tip de informaţii. Sunt mulţi oameni care trăiesc în văile munţilor, convinşi, din tot sufletul lor, că pământul e plat şi că cerul este un capac aşezat deasupra lui. Pentru ei, am căzut dincolo de marginea lumii. Însă cred că munţii sunt acolo şi ştiu de ce. Parţial, este vorba de poveştile pe care le-am

auzit. Toate vechile hărţi îi indică. Aşa cum am spus mai înainte, dacă avem un tărâm al gheţurilor în nord, de ce n-ar fi şi în sud? Iar măsurătorile făcute de mine arată că se face tot mai frig. Multe dintre păsările şi peştii pe care i-am văzut seamănă cu cei din climatul mai rece, din nord. Sunt argumente pentru existenţa Munţilor de Gheaţă.

— Îţi accept raţionamentele, dar unde tragi linie? Un zâmbet îi curbă buzele. Alţii cred că, dincolo de munţi, se află o gaură, intrarea în Lumea Subpământeană. Dacă te aventurezi acolo, ai putea afla întreaga bogăţie trimisă ca sacrificiu pentru strămoşii noştri. Dacă vom găsi munţii, poţi fi sigur că vor fi destui doritori pentru o expediţie dincolo de ei.

Jorim clătină din cap.

— Cunosc şi eu legenda, dar cred la fel de mult în ea cât în ideea că împărăteasa Cyrsa se va întoarce dinspre apus, dacă Tărâmul celor Nouă Prinţi ar fi ameninţat. Convingerea că ea şi eroii ei supravieţuitori sunt doar căzuţi într-un somn adânc nu are nici o noimă. Nu există nici o informaţie care să susţină aşa ceva. Văzând că nu se mai întoarce, oamenii au început să ţească poveşti ca să se simtă ei mai în siguranţă. Vremurile erau atât de grele, încât au avut nevoie de puţină speranţă, aşa că şi-au închipuit un salvator care ar veni să-i ajute dacă lucrurile s-ar fi înrăutăţit. Ea dădu din cap.

— S-ar putea să fie şi aşa. Sau ea chiar *este* acolo şi aşteaptă.

— Mă întrebam, Căpitane, cum vă permiteţi să credeţi în astfel de superstiţii?

Ochii Anaedei se îngustară.

— Nu te limita doar la izbânda de a câştiga o dispută. Erai destul de sigur că adunaseşi destule dovezi pentru a ajunge la concluzia că Munţii de Gheaţă există. Sunt mai multe aspectele capabile să sugereze că împărăteasa Cyrsa a existat sau s-ar putea să existe. Ştim amândoi că despre *jaecai* se spune că trăiesc mai mult. Mai ştim că ea şi războinicii ei erau de faţă la declanşarea Urgiei, odată cu care a fost dezlănţuită o mare cantitate de energie magică. Ai văzut schimbările provocate în toată lumea. Mai gândeşte-te, Maestre Anturasi. La marginea multor sate sunt cercuri în care se duelează spadasinii şi unde s-au întâlnit doi *jaecai;* energia magică este eliberată. În unele dintre aceste cercuri nu se văd niciodată vitregiile iernii, iar în

altele, unde zăpada se depune, nu se mai topeşte niciodată, nici chiar în plină vară. Astfel, magia poate într-adevăr să conserve, dar şi să distrugă, deci de ce n-ar fi de acceptat că şi ea a supravieţuit?

— Este o întrebare foarte bună, Căpitane.

Jorim privi spre Shimik.

— Sunteţi foarte dură, iar dovezile indică necesitatea de a vă exercita autoritatea. Du-te, prinde, Shimik.

Cu un ţipăt de încântare, fennul sări din braţele lui, o luă la fugă săltând pe punte şi dispăru prin cel mai apropiat hublou, îndreptându-se spre măruntaiele navei. Unul dintre motivele pentru care Căpitanul Gryst permitea să fie lăsat singur era că avea o plăcere neţărmurită de a vâna şobolani şi se dovedise mult mai eficient decât oricare dintre câinii aduşi la bord pentru acest scop.

— Insist, aţi pus bine problema. S-ar *putea* ca ea să fie acolo.

Jorim îşi încrucişă braţele pe piept.

— De ce-aţi deschis subiectul?

Ea se aplecă pe balustradă şi rosti cu glas scăzut:

— Ţi-am citit rapoartele şi am adăugat unele pasaje din ele în jurnalul de bord. Am văzut măsurătorile pe care le faci şi le-am comparat cu ale mele. Suntem amândoi de acord cu majoritatea lor. Din cât pot să-ţi spun, incapacitatea noastră de a găsi insulele nu înseamnă mai nimic. Însă văd ceva îngrijorător în toate astea.

— Adică?

Anaeda expiră încet.

— Insulele nu dispar, pur şi simplu. S-ar putea să fi trecut pe lângă ele, navigând noaptea, însă nu ne deplasăm atât de repede încât să nu putem vedea nici o urmă de ele. Am zări nori deasupra lor, bucăţi de lemn plutind pe apă. Ceva, ceva tot ar veni de-acolo. Deci, nu avem nici o dovadă empirică a faptului că le-am fi ratat, însă asta nu înseamnă nimic.

Jorim vorbi încet.

— Este altceva, nu-i aşa? Ceva ce nu este atât de concret.

— Sunt pe mare de mai bine de optsprezece ani, aproape douăzeci şi şapte. Am văzut multe şi mi se pare că se petrec lucruri ciudate. E ceva cum nu trebuie pe-aici. S-ar putea să fie Munţii tăi de Gheaţă, dar s-ar putea foarte bine să fie şi altceva.

Jorim se încruntă.

— Credeţi că am ajuns într-o zonă unde, să spunem, s-a dat o uriaşă bătălie navală în timpurile străvechi şi totul musteşte de magie?

— Nu ştiu. Asta ar putea fi o explicaţie. La fel de uşor ar fi ca vrăjile să curgă în curenţi, precum cei marini, iar noi să fim prinşi într-un fel de contracurent.

Anaeda ridică din umeri.

— S-ar putea să fie ceva cu totul diferit. Nu am observat nici un fel de efecte negative asupra echipajului şi avem rezerve din belşug, iar măsurătorile noastre ne indică faptul că ne deplasăm constant spre sud. Este însă ceva ce nu-mi pot explica, iar în consecinţă reprezintă o ameninţare pentru flota mea. Iar mie nu-mi plac astfel de primejdii.

— Nu vă învinovăţesc pentru asta.

Jorim tăcu, căzut pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Nu cred că bunicul meu ne-ar fi de vreun folos dacă l-aş ruga să ne ajute. E păcat că fratele meu nu-i aici. El ţine minte toate legendele din vremurile străvechi. Ar şti dacă s-a întâmplat ceva aici.

— Vezi ce-ţi poţi aminti. Ţi-aş fi recunoscătoare pentru orice idei posibile.

Se ridică şi-l privi direct în ochi.

— Nu mai este nevoie să spun că nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre lucrurile astea. Nici măcar cu Iesol.

Jorim zâmbi.

— N-aţi dori să beneficiaţi de înţelepciunea lui Urmyr în acest caz?

— Încă nu-s atât de disperată. Vom vedea ce se întâmplă mai departe, înainte de a extinde cercul celor implicaţi. Orice ciudăţenie ar putea nelinişti echipajul, iar dacă ne paşte necazul, aş prefera să fie de partea noastră.

Jorim îşi compuse un surâs vag.

— De aceea-l lăsaţi pe Shimik să bântuie peste tot, pentru a le distrage atenţia?

— Nu, de fapt, îmi place că omoară şobolanii. Şi prefer ca echipajul să-l considere un semn bun. Oamenii cred în aceste talismane aducătoare de noroc şi înainte de sfârşitul acestei călătorii convingerile lor vor fi serios puse la încercare.

35
Ziua a 5-a, Luna Şobolanului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Telarunde, Solaeth

În timp ce înaintau pe versantul muntelui spre ruinele Fortăreţei din Xoncyr, pe Keles Anturasi îl urmărea ironia faptului că fratele său ar fi pornit bucuros să-l distrugă pe monstru. Lui Jorim nu i-ar fi trebuit însoţitori şi s-ar fi întors după ce-ar fi răpus creatura la fel de lesne precum cade o frunză din copac. *Ar fi încă una dintre marile lui aventuri, dintre cele care-l enervează pe bunicul şi-i aduc admiraţia florii nobilimii.*

Zâmbi, opintindu-se în urma lui Ciras. Că era total nepotrivit unei astfel de expediţii, fusese un punct asupra căruia Tyressa îi atrăsese deja atenţia lui Moraven Tolo ceva mai devreme, dimineaţa. Arătase spre Keles şi Borosan spunând:

— Ei doi ar trebui să rămână aici, până ne ocupăm noi de creatură.

Borosan, care-şi petrecuse mare parte a dimineţii meşterind o mică bilă de metal, alcătuită din resturi şi bucăţi culese dintr-o taşcă mare de piele, îşi ridicase capul clipind nedumerit.

— În nici un caz.

Femeia keru îi zâmbise, îngenunchind lângă el.

— Preţuiesc faptul că ai venit până aici, încercând să scapi Telarunde de monstru, însă eforturile tale au dat greş.

— Nu, nici pe departe. Borosan puse jos ceea ce meşterea şi arătă spre ruinele numite de localnicii Dorunkun. *Thanatonul* meu e deja acolo. Dacă n-a omorât încă dihania este pentru că n-a descoperit cum.

Înainte să întrebe cineva de *thanaton,* Borosan ridică din nou bila, dădu la o parte o clapetă şi răsuci ceva din interior, aruncând-o pe neaşteptate în mijlocul podelei de pământ a colibei. Săltă o dată, apoi patru picioare metalice ţâşniră din ea. Bila ţopăi spre stânga, se întoarse, apoi în ea se deschise cercul unei diafragme. Se auzi un sunet ascuţit, apoi un şobolan chiţcăi azvârlit la perete, străpuns de o săgeată de lungimea unui deget.

Ciras sări în sus şi aproape că-şi trase sabia. Mica maşinărie îşi retrase picioarele şi rămase acolo, inertă şi inofensivă. Moraven studie bila un moment, schimbă câteva priviri cu Tyressa, apoi făcu o plecăciune spre *gyanridin.*

— *Thanatonul* trimis sus e mai mare?

— Mult mai mare. L-am construit din piesele pe care le aveam în căruţă. Şoricarul ăsta e doar o machetă. Cel adevărat este acolo şi studiază creatura, gândindu-se cum s-o ucidă.

Keru trecu o piatră de ascuţit de-a lungul tăişului suliţei luate de la un localnic.

— În mod sigur funcţionează bine împotriva şobolanilor, însă nu aşa ceva ne aşteaptă.

Comentariul ei amar fu primit în tăcere. Keles simţi din nou că fratele său ar fi fost mult mai priceput să afle cu ce se confruntau. Într-un efort de a obţine cât de multe informaţii, Keles discutase cu toţi cei care văzuseră creatura sau se aventuraseră până la fortăreaţă. Cei din urmă erau mult mai mulţi decât primii, însă îi crezuse pe unul sau doi dintre cei ce dăduseră cu ochii de lighioană. Cea mai bună descriere o înfăţişa ca pe un şarpe uriaş, capabil să azvârle vapori otrăvitori. Avea blană şi o coamă şi putuse să înşface trei bărbaţi puternici în noaptea în care atacase satul.

Keles nu auzise niciodată de o astfel de creatură, dar dacă venea din Pustietăţile din Ixyll sau Dolosan, fusese zămislită din vrăjile cele rele. Aşa cum remarcase Borosan, creatura ar fi putut avea o piele foarte groasă sau să fie vulnerabilă numai când deschidea botul, arătându-şi cerul gurii. *Tbanatonul* său, primiră ei asigurări, ar fi putut descoperi cum s-o răpună, însă asta cerea timp.

Iar timpul nu le mai stătea la dispoziţie. Nici unul dintre ei nu dăduse măcar de înţeles că ar fi fost mai bine să dispară, pur şi simplu, fără să se mai ocupe de monstru, deşi probabilitatea de a-şi pierde viaţa în lupta cu el era extrem de mare. Moraven era hotărât să se ţină de promisiune şi poate să mai adauge o legendă despre *xidantzu.*

Keles ajutase pe cât putuse de mult la pregătiri. Din discuţiile lui iniţiale privind fortăreaţa, putea acum să schiţeze un plan destul de amănunţit al fortificaţiilor. De fapt, credea că este vorba de Xoncyrkun, menţionată în memoriile lui Amenis Dukao, pentru că forma sa de ansamblu şi turnul înalt din inima

ei se potriveau foarte bine cu descrierea făcută de el. Localnicii îi spuneau Dorunkun, după un comandant militar care o ocupase în timpurile moderne şi din care pretindeau că se trag mai mulţi dintre ei. Negau însă că ar fi auzit măcar de Amenis Dukao, ceea ce, într-un fel, îi făcea să fie mai neştiutori decât oile păstorite de ei, considera Keles.

Chiar şi aşa, ei cunoşteau bine fortăreaţa. Ruinele datau, în mod sigur, din ultima perioadă imperială şi făcuseră parte din lanţul de avanposturi folosite pentru descurajarea atacurilor turasynzilor. Construită pentru a cuprinde vârful dealului şi folosind aflorimentul natural ca un ultim obstacol, fortăreaţa includea tuneluri şi încăperi săpate direct în stâncă. Monstrul se ascundea în aceste sălaşe întunecate.

Moraven hotărâse că Borosan va însoţi grupul, însă Tyressa tot ar fi vrut să-l lase pe Keles să rămână jos. Deşi nu-şi dorea să fie în apropierea unui monstru care putea târî după el bărbaţi în putere, refuză. Arătă spre unul dintre planurile desenate de el.

— Uitaţi, în timpul perioadei respective au existat mai multe proiecte de bază pentru fortăreţe. Odată ce ajung înăuntru, pot să-mi dau seama pe unde se deschid toboganele pentru gunoi, precum şi alte căi alternative pentru a ajunge la grajduri, unde vietatea asta-şi are bârlogul.

Tyressa clătină din cap.

— E prea riscant.

— Ar fi prea riscant dacă n-aş merge. Am un arc şi pot să trag destul de bine. În afară de asta, chiar dacă mă lăsaţi aici, n-am să fiu în siguranţă. Arătă cu degetul spre uşa închisă a colibei. Am să iau locul lui Borosan, dacă daţi greş.

Tyressei nu-i plăcea să parlamenteze, însă îşi dădu seama că probabil avea dreptate. Nici lui nu-i convenea, însă era bucuros că-l lăsau să meargă cu ei.

— N-am să păţesc nimic. N-a reuşit să mă omoare un viruk, aşa că nu-mi închipui că o va face bestia.

După o noapte cu prea puţin somn, se deşteptară pentru un mic dejun deloc generos. Lipsa de înţeles a risipirii hranei pe oameni ca şi morţi nu era străină sătenilor. Pe Keles nu-l deranja o mică porţie de terci, din moment ce era destul de apos, făcut din grâne purpuriu-albăstrii pe care nu le putu identifica. Adăugând şi faptul că mai multe pisici din sat aveau

câteva degete în plus şi chiar picioare suplimentare, îşi reaminti că se aflau pe un tărâm transformat de vrăji.

Simţea că îl ardea stomacul şi nu doar de la terci.

Porniră la drum toţi cinci. Keles sperase ca soarele să strălucească, încălzindu-i pe parcursul celor trei kilometri prin lanurile aurii, spre fortăreaţă, însă ziua începuse cenuşie, iar curând se porni o ploaie rece în timp ce mărşăluiau. Moraven aprecia ploaia, făcând observaţia că ajuta la fixarea prafului, însă pentru Keles era un avantaj minor.

Xoncyrkun era apărată de un zid care înconjura vârful dealului într-un oval de numai cincizeci de metri de la un capăt la altul. Zidul, de aproape patru metri pe alocuri, devenise o ruină căzută în uitare, iar localnicii îl folosiseră ani şi ani ca sursă de piatră. Clădirile exterioare, joase, unde se adăpostiseră garnizoanele, erau intacte, în afară de acoperiş. Principala fortăreaţă de pe creasta dealului, înălţată cu alţi nouă metri, fusese odată adăpostul ciorilor de câmp. Excrementele lor mânjeau piatra cenuşie cu dâre albe şi negre, dar Keles nu mai zări nici o dovadă că era ocupată şi acum. Presupunea că monstrul băgase groaza în ele şi plecaseră, pentru că, să fi fost şi de două ori mai mare decât fusese descris, tot nu putea ajunge la ele.

O gaură întunecată din zid, pe la jumătatea distanţei dintre poarta principală şi fortăreaţă, marca locul prin care ieşea şi intra creatura. Foarte repede, norii coborâră, învăluind fortificaţiile, iar lui Keles i se păru un semn bun. Cu fiecare pas mai aproape putea vedea cât de mare era gaura, iar asta însemna că monstrul era mai masiv decât ar fi îndrăznit oricare dintre ei să-şi imagineze.

Norii reduseseră vizibilitatea la câţiva metri. Tyressa deschise drumul, trecând printr-o spărtură din zid în curtea principală. Se mişcaseră cu toţii cât mai fără zgomot. Keles studie interiorul ruinelor, apoi se lăsă pe vine şi arătă spre clădirea cea mai apropiată.

— Asta trebuie să fi fost magazia. Acolo sunt căile de acces spre grajduri, iar dincolo, după garnizoană, chiar la stânga, spre pintenul de piatră, trebuie să fi fost rampa principală, de unde luptătorii se puteau lansa călare în exterior. Probabil că deschiderea este la fel de amplă ca şi gaura din zid.

Ciras se ridică şi începu să meargă spre magazie. Ocolind un bloc mare de piatră, desprins din zid, un şarpe negru se ridică din spatele bolovanului. Capul cu coamă se unduia cu uşurinţă la vreo trei metri înălţime, iar trunchiul său era la fel de gros ca şoldurile lui Keles. Şarpele şuieră şi se trase înapoi, însă înainte de a lovi, sabia lui Ciras ţâşni din teacă şi se abătu cu o boltă strânsă. Fulgerarea argintie secţionă reptila de parcă n-ar fi fost decât un fuior de ceaţă care l-ar fi ajutat să se ascundă. Jumătatea de sus a trunchiului se prăbuşi pe pietre, în timp ce corpul principal se zvârcoli într-un val de sânge.

Cirus se retrase, cu aburi cenuşii ridicându-se de pe lama spadei şi tunică, acolo unde fuseseră murdărite de sânge. Keles simţi o fierbinţeală pe obrazul drept şi îndepărtă cu degetele sângele şarpelui. Simţea furnicături în degete, însă rezistă tentaţiei de a le duce la gură şi linge.

Ciras îşi scoase tunica şi se folosi de un colţ al ei să şteargă lama înainte de a azvârli veşmântul. Băgă sabia în teacă, apoi îşi îngădui să izbucnească în râs.

— Ei, bine, Maestre Gryst, ce probleme a avut *thanatonul* tău în a răpune bestia?

Borosan se încruntă.

— Ar fi trebuit s-o fi făcut deja. Şi ar fi pe aici, acum, dacă pe ăsta-l urmărea.

Tânărul spadasin pufni.

— Ar trebui să-ţi păstrezi vrăjile pentru şoareci. Monstrul a fost răpus, iar noi ne-am făcut datoria.

Maestrul lui Ciras se lăsă într-un genunchi.

— Aici greşeşti.

— Cum aşa? Este exact bestia pe care i-au descris-o sătenii lui Keles, deşi se pare că au cam exagerat. Era destul de puternic să înşface oi şi oameni.

— Da, dar uită-te unde l-ai tăiat.

Moraven arătă spre trunchiul retezat, în care se vedea un tub subţire înconjurat de cartilagii. Putea lua oameni, însă nu i-ar fi putut înghiţi niciodată.

Ciras se încruntă.

— Poate că se hrănea precum păianjenii. Injectează otravă în pradă, aceasta se dizolvă, apoi sugea conţinutul.

— Sau, făcu Moraven încet, ridicându-se în picioare, sugea la ţâţa cuiva mult, mult mai mare.

Pământul se cutremură sub o vibraţie surdă, de parcă o stâncă masivă s-ar fi prăbuşit din vârful turnului şi-ar fi căzut în curte. O altă vibraţie mişcă blocul de piatră, apoi încă una, mai rapidă şi mai puternică. Nechemată, în mintea lui Keles se contura imaginea a ceva *mult* mai mare, strecurându-se printr-un pasaj îngust, cu inelele lovindu-se de ziduri. Se uită înainte, acolo unde ar fi trebuit să se deschidă rampa, şi se scotoci după o săgeată la şoldul drept.

Timpul încetini, şi înregistră fiecare senzaţie cu o claritate incredibilă. Degetele, încă străbătute de furnicături de la sângele şarpelui, mângâiau pana moale şi se strânseră pe lemnul dur. Inelul de jad de pe deget refuză să se încălzească. Vârful argintiu al săgeţii scrijelea interiorul tecii, apoi arcul gemu când fixă săgeata în coardă şi începu s-o tragă. Umărul său drept începu să-l ardă, iar vârful tremură în şuieratul spadei scoase din teacă de Moraven, iar Ciras sări în picioare.

Thanatonul lui Borosan ieşi rostogolindu-se din ceţuri şi ridicând scântei, cum venea dintre clădirea garnizoanei şi colţii de stâncă. Picioarele sale ieşiră la iveală cu un scrâşnet metalic, chiar imediat după partea cea mai îngustă a pasajului. Un panou curbat din vârful său se deschise din faţă spre spate şi o arbaletă grea se ivi din interior, răsucindu-se şi fixându-se pe poziţie. Două braţe metalice, delicate, aşezară săgeata, în timp ce un alt braţ, greu, trase coarda arbaletei. *Thanatonul* se lăsă în jos, încheieturile picioarelor depăşindu-i acum vârful.

Monstrul veni repede, o umbră neagră ondulându-se prin ceaţă. Se cabră, iar negura se despărţi, lăsându-l pe Keles să aibă o privelişte completă a capului acoperit cu solzi aurii, teşit, triunghiular. Nu văzu ochii, ci doar despicătura nărilor. Falca vietăţii se lăsă în jos, dezvăluindu-i colţii albi, zimţuiţi. Şuieră, iar Keles îngheţă de frică.

Thanatonul nu simţea însă nici un fel teamă. Trase, lovind şarpele în gât, de la mică distanţă. Vârful străpunse carnea dihaniei, tăindu-i şuieratul, însă în mod clar asta se întâmplase mai degrabă din cauza surprizei decât a rănii. Săgeata părea ca o înţepătură de viespe pe pielea unui elefant.

Capul şarpelui se repezi înainte, iar şuieratul încetă dintr-odată. Din bot ţâşni veninul incolor şi năclăi *thanatonul.* Patul de lemn al arbaletei izbucni imediat în flăcări, iar pietrele de sub vânătorul mecanic începură să fumege. Bucăţi din *thanaton*

prinseră a se topi, fire şi sârme rupându-se cu pocnituri. Un picior, apoi un altul se răsuciră dizolvându-se, în vreme ce glasul plângăreţ al lui Borosan comenta cum s-ar fi putut simţi creaţia sa.

Keles slobozi săgeata, lovitura fiind mult mai reuşită decât s-ar fi aşteptat. Îşi îngădui un freamăt de plăcere la gândul că darul fratelui său funcţionase atât de bine, pentru că săgeata zburase direct acolo unde ţintise. Oricum, bucuria-i dispăru când vârful ricoşă din căpăţâna plată a şarpelui şi se pierdu prin coama neagră. Nu clintise nici măcar un solz şi, simţind un gol în stomac, îşi dădu seama că şi să fi pătruns prin solzi, ar fi rănit jivina mult mai puţin decât o făcuse *thanatonul.*

Săgeata avu însă un efect neaşteptat. Traversând coama, străbătu un alt şarpe, de mărimea celui ucis de Ciras. Mai apărură doi, apoi trei, pentru ca, în cele din urmă, să se adune mai mult de zece, ieşiţi din desişul blănii, toţi sâsâind furioşi şi scuipând venin, cum făcuse şi mama lor. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, săgeata lui nu-l omorâse pe cel lovit, iar după cum se zvârcoleau şi săreau, se îndoia că ar mai putea nimeri un altul.

Keles se simţi dintr-odată foarte detaşat, de parcă ar fi asistat la întreaga scenă de la distanţă, privindu-se cum scotea încă o săgeată şi dându-i drumul. Observatorul cataloga toate detaliile bestiei, trăgând concluzii şi, spera, comunicându-le bunicului sau fratelui, chiar şi pe moarte. Puii de şarpe aveau cuibul în coamă şi era clar că tot acolo se hrăneau. Oarbă prin conformaţie, presupuse el, pentru că nu putea vedea nici o urmă de ochi, mama depindea de ei pentru a se putea hrăni, devorând prada şi apoi hrănindu-i şi pe ei. Spera doar ca şerpii să aibă un duşman natural, căci cu un cuib apucând să crească şi să se reproducă, stăvilirea expansiunii lor ar fi fost dificilă.

Moraven, Ciras şi Tyressa se aruncară în luptă. Keru îşi azvârli suliţa şi lovi şerpoaica în falcă. Vârful suliţei se înfipse în cerul gurii şi-i produse în mod sigur durere. Veninul vâscos făcuse deja suliţa să fumege, amestecându-se cu sângele negru care picura din rană. Trăgându-şi spada, garda keru se apropie fără teamă, intenţionând să-i provoace şi alte răni.

Cei doi *xidantzu* atacară drămuindu-şi efortul, ceea ce nu trebuia să-l surprindă pe Keles. Controlul pe care-l aveau asupra trupurilor şi asupra armelor depăşea tot ce văzuse până

atunci, inclusiv lupta lui Moraven la Asath, şi nu putea face mai mult decât să se minuneze. Spadele decapitară câţiva dintre şerpii mici, apoi războinicii săriră peste trupurile cuprinse de spasme să-i atace şi pe ceilalţi.

Pentru o clipă, Keles crezu că ar putea învinge. Şerpii mai mici începuseră să cadă şi cei trei atacatori se apropiaseră de pântecul celui mai mare. Cea de-a doua săgeată a sa îl lovise în gură. Nu-i provocase chiar rana lăsată de suliţa Tyressei, însă vipera reacţionase la durere.

Apoi, unul dintre şerpii mai mici seceră picioarele Tyressei, măturând-o cu coada. În timp ce cădea, Moraven sări lângă ea şi omorî şarpele care o lovise. Oricum, în dreapta sa, un alt şarpe împroşca vapori de venin, făcându-l pe Ciras să se retragă. Sabia sa zăngăni pe jos, când îşi acoperi faţa cu palmele, tuşind din greu. Keles lansă o a treia săgeată spre şarpele care-l fugărea pe Ciras şi rată, condamnându-l la moarte pe tânărul spadasin.

Atunci Borosan se ridică, întinzându-şi mâna înainte. Şoricarul se rostogoli prin aer. Şarpele cel mic se repezi la el, prinzând bila în bot. Dintr-odată, picioarele îi ţâşniră, străpungând cutia craniană. Şarpele căzu, zvârcolindu-se, dar se dovedi a fi doar un avantaj temporar, pentru că puii erau, cu adevărat, cea mai mică dintre probleme.

Moraven se aplecă s-o ridice pe Tyressa. Mama se înălţă deasupra lor în timp ce bucăţile nedizolvate de suliţă cădeau. Fie că şarpele intenţiona să scuipe venin, fie că voia să se arunce asupra lor să-i devoreze, amândoi erau ca şi morţi.

Apoi un ţipăt ascuţit, dispreţuitor şi extaziat, umplu ceţurile şi se reverberă din zidurile fortăreţei. Ceva dreptunghiular şi întunecat coborî din ceaţă şi izbi din spate capul viperei, cutremurând creatura. Atacatorul dispăru imediat în coama şarpelui. Capul bestiei se ridică, cu nasul pe sus, prin ceţuri, izbindu-se de turn. Se rostogoli dintr-o parte în alta, încercând să-şi desprindă de pe trup ceea ce-i sărise în spate. Şuieră furios un moment, apoi chiţcăi jalnic. Era scuturată de fiori pe de-a-ntregul, şi lovi cu coada baza turnului. Înţepeni un moment, apoi, ca o bucată de frânghie în cădere, se prăbuşi în curte, crăpând mortarul întărit de secole.

Keles se lăsă jos, gemând înăbuşit, în timp ce săgeţile sale trosniră pe piatră. Ridicându-se în genunchi, apucă una şi

încercă s-o aşeze în coarda arcului. Mâinile-i tremurau, iar stomacul începuse să i se revolte. Săgeata i se împotrivi, refuzând să fie fixată. Privi în jos, s-o pună unde trebuia, apoi privi din nou la capul viperei, aflat la cinci paşi distanţă, de două ori cât înălţimea lui. În coamă se foia ceva, apoi se opri. Năclăit de sângele aburind al viperei, care i se prelingea de pe coate şi de pe umerii cocoşaţi. O lumină fierbinte îi ardea în ochi, apoi îşi ridică spre cer degetele cu gheare. Ţipă din nou, de data asta plin de triumf, apoi îşi coborî mâinile. Înaintă şi se ghemui pe fruntea aurită a viperei.

— Keles Anturasi. Foarte bine. Cicatricele de pe spatele lui Keles începură să-l doară, când îl recunoscu pe viruk. Călătoria a fost foarte lungă. Am venit după tine.

36

Ziua a 14-a, Luna Şobolanului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Chiar dacă lui Nirati nu-i plăcuse de Majiata, detesta să vadă expresia plină de speranţă de pe faţa Lordului Marutsar Phoesel. Mic şi suplu, purta o mustaţă bine îngrijită şi un cioc vopsit, la fel ca părul, pentru a ascunde semnele vârstei. Pe roba neagră erau brodate berze aurii, pe piept şi pe spate, iar o centură îngustă, aurie, îi încingea mijlocul de două ori până să fie închisă. Mulţi oameni îl considerau arătos şi fermecător, abundau istorisirile despre legiunile sale de amante, dar faptul că ştia că Majiata fusese zămislită dintre coapsele lui îi tăiase orice eventuale dorinţe lui Nirati.

Dar se corectă imediat. *Faptul că şi-a aruncat fiica în braţele lui Keles îl face hidos în ochii mei.*

Singura concesie pe care o făcuse Lordul Phoesel perioadei de doliu era cămaşa albă, purtată sub tunică. Era vizibilă doar la gât şi la manşete, sugerând multora că prefera să sufere în adâncul său. Nirati credea că individului nu-i stătea grozav de bine în alb. Deşi nu suferea cine ştie cât pentru Majiata, considera că tatăl ei ar fi trebuit să facă un efort mai mare ca să-şi arate jalea.

Bărbatul ezită o clipă, intrând în anticamera salonului de primiri al lui Qiro. Se mai întâlniseră cu altă ocazie, dar fusese primit într-o altă sală, la un nivel mult mai jos al turnului şi nu atât de intimă. Această încăpere, cu pereţii ei de un alb strălucitor şi podeaua acoperită cu duşumele, ironiza fineţea sălilor care duceau până la ea.

Camera avea doar două ornamente şi nici unul nu părea potrivit. Cel mai remarcabil era o cuşcă semicirculară, cu bare aurite, care se înălţa de la podea până în tavan. Ocupa mijlocul încăperii şi acoperea peretele opus de la un capăt la celălalt. În perete, era o uşă la fel barată cu zăbrele aurite, de numai un metru şi ceva înălţime.

Nirati, aşteptând în interiorul cuştii, îl întâmpină de la intrare pe Lordul Phoesel.

— Vă rog să intraţi şi să aşteptaţi acolo, lângă cealaltă uşă.

Bărbatul dădu din cap şi privi în jur după ce păşi înăuntru.

— N-am mai fost aici înainte.

— Foarte puţini au intrat aici.

Nirati se deplasă în urma lui şi trase după ea uşa cuştii. Se închise cu un clic. Un altul îi răspunse şi mica uşă aurită culisă în sus pe perete.

— Bunicul meu vă aşteaptă acum.

Lordul Phoesel se apropie de canatul jos al uşii şi se aplecă. Se uită înăuntru, apoi privi înapoi spre ea, cu o expresie consternată pe faţă. Ea nu spuse nimic, aşa că porni înainte ghemuit, scâncind când piciorul din faţă rată prima treaptă de jos. Căzu pe burtă, întinzându-se pe podea.

Aşa cum şi dorea bunicul.

Nirati se lăsă în patru labe şi se strecură pe uşă, ridicându-se în încăperea următoare. Cuşca circulară se întindea şi de această parte a peretelui, un cerc complet care-i prindea pe oaspeţi ca într-o capcană. Făcu o plecăciune spre Qiro şi dădu din mână spre tatăl Majiatei, ridicat în genunchi.

— Îl cunoşti pe Lordul Phoesel.

Qiro, care studia un craniu uman suflat cu aur, adus de el din Pustietăţi, dădu din cap.

— Ne-am mai întâlnit. Bătrânul scrută orbitele goale ale hârcii şi-o puse la locul ei, pe un mic piedestal, unde stătea de obicei. Zâmbi şi privi spre negustor, însă nu spuse nimic.

Lordul Phoesel rămase în genunchi, cu capul dat pe spate pentru a putea admira toate comorile etalate în jur. În timp ce el şi Nirati erau închişi în cuşcă, peste tot în jur, la un braţ distanţă dincolo de bare, se aflau butoaie de lemn şi cufere în doage de fier. Tapiserii uriaşe şi tablouri acopereau pereţii. La colţuri fuseseră îngrămădite arme, iar în încăpere pluteau aromele mirodeniilor, ridicându-se din zecile de cutii aşezate una peste alta.

În sertarele întredeschise licăreau bijuterii, iar din sacii crăpaţi se împrăştiaseră monede de aur strălucitor.

Craniul, deşi era un obiect de artă unicat, nu constituia cel mai ciudat articol din încăpere. Capetele a nenumărate animale, de la antilopele cu patru coarne şi tigrii-de-nisip, până la fălcile larg căscate ale unui rechin din Marea Întunecată, fuseseră montate pe suporţi şi agăţate de perete. Piei de

animale, cu blană groasă, bogată, acopereau tronul aşezat în centrul peretelui din spate, iar penaje de o fineţe inimaginabilă decorau măştile ceremoniale, armurile şi tolbele cu săgeţi colecţionate.

Încăperea conţinea lucruri din întreaga lume şi, dacă ar fi fost scoase la vânzare, ar fi adus un câştig demn de un prinţ. Însă toate zăceau depozitate la întâmplare, dormitând sub un strat gros de praf, de parcă ar fi fost nişte nimicuri. Mai mult decât atât, Qiro se mişca liber printre ele, în timp ce vizitatorul său rămânea închis în cuşcă.

În cele din urmă, Lordul Phoesel îşi regăsi glasul.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, Maestre Anturasi… Mărite Maestre Anturasi. Nici nu aveţi idee cât de mult apreciez această favoare.

Qiro se aşeză pe tron şi-şi plimbă degetele prin blana dungată a unui animal monotrem.

— I-am făcut un favor nepoatei mele şi am acceptat să vă primesc. Să nu ne îmbătăm cu apă rece în privinţa motivului şi felului în care aţi ajuns aici. Dacă ar fi fost după mine, nu aţi fi fost niciodată admis în apropierea mea.

Tatăl Majiatei începuse să se ridice, dar se lăsă imediat în genunchi şi făcu o plecăciune adâncă.

— Cred că v-am ofensat fără să vreau, Mărite Maestre. Ce-aş putea face să îndrept lucrurile?

— M-aţi *ofensat,* într-adevăr, dar nu doresc să îndreptaţi nimic.

— În mod sigur aş putea face ceva. Ce anume v-a stârnit mânia?

Qiro zâmbi pe îndelete, iar Nirati simţi un sloi de gheaţă trecându-i prin pântec. Intervenise pentru Lordul Phoesel la bunicul ei ca un favor pentru Junei. Însă lui Qiro nu-i plăcea cum se folosise Lordul Phoesel de Nirati ca să ajungă la el, iar pentru asta va plăti.

— Dragul meu Lord Phoesel, aţi făcut un contract cu Casa Tilmir pentru achiziţionarea de hărţi la bordul *Berzei de aur.* Nava se îndreaptă spre Nysant, urmând în mod curios un curs aproape în siajul *Lupului furtunii.*

— Mărite Maestru, nava mea nu urmăreşte expediţia. De la Aefret, *Barza de aur* se va îndrepta spre vest.

— Să nu mai punem la socoteală faptul că aţi făcut contract cu o casă rivală mie. O casă de cartografie inferioară.

Bărbatul se plecă şi mai adânc.

— Da, Mărite Maestru. Am descoperit asta şi din acest motiv sunt aici. Speram să pot obţine de la domnia voastră hărţi noi şi să le trimit la bordul *Lăstunului.* Ar porni după *Barza de aur.*

Qiro îşi examina o unghie.

— S-ar putea să fie posibil. Ar mai fi şi problema plăţii.

— Da, Mărite Maestru. Va trebui să plătesc ceva şi Casei Tilmir, însă voi putea să-mi permit să vă ofer preţul pe care-l cereţi.

Colţurile gurii lui Qiro se curbară în sus.

— Asta va fi treizeci la sută din venit. Cheltuielile pe care le aveţi nu sunt problema mea.

— Trei... treizeci la sută?

Lordul Phoesel scutură din cap.

— Dar de obicei percepeţi numai cincisprezece la sută, şi asta după cheltuieli.

— Acum e vorba de o urgenţă, Marutsar, ştii prea bine. *Pescăruşul de argint* a folosit hărţile Tilmir şi a eşuat pe un banc de nisip la Miromil. N-o să poţi readuce nava pe linia de plutire decât la primăvară. Acolo mai există pericole ascunse şi nu-ţi poţi permite să pierzi şi *Barza de aur.*

— Dar asta-i jecmănire în toată regula!

— N-aş spune, mai degrabă îţi fac un favor.

— Un favor?

Lordul Phoesel se ridică într-un genunchi, întunecat la faţă.

— După ce au însemnat familiile noastre una pentru cealaltă, ăsta poate fi numit favor?

Qiro se ridică din jilţ, cu flăcări în ochii spălăciţi.

— Nu încerca să mă manipulezi. Am văzut mult mai multe decât tine, mai multe decât ai fi vreodată în stare să vezi. Eu percep lumea. Văd adevărul dincolo de mărunţişurile de aici. Eşti un prost, Marutsar Phoesel, dacă nu poţi recunoaşte un favor atunci când îţi fac unul. Sunt tot felul de lucruri nemenţionate pe nici una dintre hărţile Tilmir, lucruri înfricoşătoare, care ţi-ar putea înghiţi cu totul corăbiile. Ştiu asta, de ani de zile. Ştiam că faci transporturi fără hărţile mele. Te-ai adresat altora. N-am acordat nimănui o asemenea

audienţă. *Acesta-i* favorul. Ai făcut deja o greşeală, nu mai face şi altele.

Lordul Phoesel se congestionă. Se vedea limpede că ar fi vrut să urle la Qiro, însă strânse doar din pumni într-o furie neputincioasă. Frica îl făcea să tremure, iar privirile agitate îi rătăceau prin întreaga încăpere. În preajma lui se aflau multe din bogăţiile lumii, iar lipsa hărţilor îl împiedica să le înşface, aşa cum făceau şi gratiile.

Se lăsă din nou în genunchi.

— Treizeci la sută?

— Da, mă simt generos.

Lordul Phoesel îşi înălţă capul.

— *Barza* va eşua?

Qiro îşi smuci capul spre stânga.

— S-ar putea întâmpla. Roagă-te să fie acalmie la Nysant şi să nu aibă vânt în pânze în timp ce *Lăstunul* se îndreaptă spre sud. Ar trebui să ajungă la timp.

Negustorul dădu încet din cap.

— Voi pune să se întocmească imediat hârtiile ca să le semnaţi. Atunci primesc şi hărţile?

Patriarhul Casei Anturasi se încruntă.

— Milord, vă rog să nu mă insultaţi. Gândiţi-vă, în cele din urmă, la legăturile dintre familiile noastre. Hărţile au fost deja copiate şi vă aşteaptă la plecare. *Lăstunul* poate ridica ancora într-o oră. Puteţi trimite hârtiile până la sfârşitul săptămânii.

— Sunteţi cum nu se poate de amabil, Mărite Maestre Anturasi.

— Chiar sunt, nu-i aşa?

Ochii lui Qiro se îngustară.

— Marutsar, *îmi pare rău* de pierderile dumitale.

Bărbatul îngenuncheat dădu din cap.

— *Pescăruşul,* da, ce tragedie.

— Eu mă refeream la fiica ta.

Sângele pieri de pe faţa lordului şi Nirati se temu că-i venise rău. Se plecă adânc, lipindu-şi fruntea de podea, apoi se îndreptă din spate, însă nu cu totul.

— Vă mulţumesc, Mărite Maestre. Fie ca prosperitatea să zâmbească în continuare Casei Anturasi.

— Va zâmbi, milord, în mod sigur va zâmbi.

Tatăl Majiatei se furişă din încăpere mergând în patru labe. Nirati se pregăti să-l urmeze, însă bunicul ridică mâna. Aşteptă, şi când Lordul Phoesel deschise uşa cuştii de cealaltă parte, gratiile aurite coborâră din nou peste canatul scund.

Nirati îşi îndreptă bărbia.

— Vrei ceva cu mine, bunicule?

Bătrânul se aşeză pe tron şi, de astă dată, zâmbi cald.

— Ai făcut asta ca un favor pentru prietenul tău deseian. Merită, oare?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Cred că da. Am devenit destul de apropiaţi.

— Înţeleg că trăieşte din vânzarea mărfurilor, aranjând transporturi, şi din administrarea unor acorduri comerciale. Ar considera foarte valoroasă orice legătură cu noi.

— Ar considera, bunicule, însă nu mi-a cerut nimic pentru el. Îi pare rău pentru Lordul Phoesel.

Ochii lui Qiro sclipiră.

— Şi ai riscat să atragi mânia mea pentru el. Trebuie să fie, într-adevăr, foarte special. Faptul că a supravieţuit urgiei lui Pyrust şi a reuşit să plece în sud spune destule despre el. Dar în sforării s-a băgat?

Nirati se încruntă.

— S-a întâlnit cu unii dintre lorzii de pe continent şi i-a ajutat să investească în nave. Ştiu că i-a avertizat să nu intre în afaceri cu aceia care nu folosesc hărţile Anturasi. Cam aşa au evoluat lucrurile.

— Îţi place de el, Nirati?

Ea ezită, încercând să-şi ascundă un zâmbet, dar apoi îl lăsă să-i înflorească cu totul. Junei fusese fermecător şi foarte manierat, bucurându-se de compania ei la fel de mult pe cât se bucura şi ea de a lui. Nu fusese deloc insistent asupra nici unui aspect, aşa că atunci când ajunseră la relaţii intime, totul decurse natural. Întâlnirile lor aveau calitatea unei poveşti de dragoste şi se înfiora numai când îşi aminti mângâierile lui.

— Da, bunicule, îmi place.

— Bine. Asta-mi face şi mie plăcere.

Qiro dădu încet din cap.

— Am să te mai întreb doar un singur lucru, Nirati.

— Ce, bunicule?

— Îmi eşti foarte dragă. Ştiu că sunt unii care spun că nu faci parte din familie pentru că nu ai nici un talent la cartografie, dar dacă eşti fericită aşa, atunci şi eu sunt, şi la fel şi fraţii tăi. Dacă vei fi, vreodată, nefericită, ai să-mi spui, nu-i aşa?

— Dacă asta doreşti, bunicule.

— Da.

Îşi deschise braţele.

— Stau aici, în mijlocul comorilor lumii, însă ceea ce preţuiesc cel mai mult stă dincolo de gratii. Aş face bucăţi întreaga lume, dacă te-ar răni cineva. Nirati, să nu uiţi că eşti cea mai preţioasă comoară. Dacă te va lua cineva de lângă mine, te rog să fie cineva care să te merite.

Ea se plecă adânc.

— Da, bunicule. Mulţumesc!

Ar fi vrut să se ridice în picioare şi să fugă din turn, să-l găsească pe Junei, dar când se uită în ochii bunicului ei, dorinţa îi pieri pe dată. O privea cu o nerăbdare pe care nu i-o mai văzuse de când era copilă.

— Aş putea să-ţi mai cer un favor, bunicule?

— Bineînţeles!

— Lasă-mă să petrec ziua împreună cu tine. Vreau să vizitez din nou atelierul. Vreau să-ţi văd munca şi să văd unde au ajuns fraţii mei. A trecut mult, foarte mult timp, de când n-am mai făcut asta.

— Da, Nirati, mi-ar plăcea! Se ridică, zâmbind cu o undă de mândrie. Vino la atelier şi-am să împart cu tine lumea mea.

37

Ziua a 25-a, Luna Şobolanului, Anul Câinelui
Al 9-lea al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Lupul furtunii, pe Mările Sudului

După încă două săptămâni pe mare, *Lupul furtunii* găsi, în cele din urmă, una dintre insulele de pe harta din Soth. Avea un mic golf, în care se aventurară tocmai la timp, pentru că o furtună înspăimântătoare se abătu şuierând dinspre sud-vest. Insula se dovedi a fi un vulcan stins, acoperit de junglă, care de-abia dacă măsura cinci kilometri în lungime, însă oferi protecţie flotei. Una dintre navele mai mici, *Lupul ceţurilor,* se smulse din ancoraje şi fu azvârlită pe mal.

Într-un fel, eşuarea ei era ca un dar al zeilor, pentru că echipajele se grăbiră să folosească bucăţi din ea ca să repare avariile provocate de furtună celorlalte nave ale flotei. Proviziile din cală fură redistribuite, iar nava repusă pe linia de plutire. Cu un singur catarg rămas, nu mai putea continua marea călătorie, şi Căpitanul Gryst o trimise înapoi la Nalenyr, cu veştile despre câte văzuseră şi realizaseră până atunci.

Jorim fusese tentat să-l trimită pe Shimik înapoi cu *Lupul ceţurilor,* să-l distreze pe Prinţ, însă echipajul era atât de ataşat de fenn, încât renunţă. Cel puţin, asta notase în raportul său despre episod, făcând observaţia că va studia în continuare creatura, precum şi capacităţile sale de adaptare. Adevărul era că ţinea destul de mult la Shimik şi nu dorea să se despartă de micul animal.

Shimik continuă să evolueze, ca răspuns la viaţa de la bord. Din moment ce petrecea atât de mult timp în cală, vânând şobolani, blana lui se întunecă la culoare, devenind ca mahonul. Degetele i se alungiseră şi formaseră muchii osoase pe întreaga lungime şi pe podul palmei, acolo unde înainte apăruseră urme de muşcături se şobolan. De asemenea, devenise mai zvelt şi se putea căţăra pe scările orizontale de parâme la fel de bine ca marinarii cei mai pricepuţi. Îşi continua numerele de comedie spre deliciul tuturor, dar putea avea şi momente sumbre, de parcă ar fi imitat-o pe Căpitanul Anaeda. În mod surprinzător, aceasta nu se simţea deranjată, şi nu o dată îi găsise pe amândoi aplecaţi asupra câte unei hărţi, studiind-o.

Deşi nici una dintre celelalte furtuni venite dinspre sud nu fusese atât de sălbatică precum cea pe care o suportaseră lângă insula numită acum de ei Byorang, Insula furtunii, flota fu biciuită frecvent de vânt puternic şi ploi aprige în drumul ei. Marea devenise suficient de agitată, încât şi *Lupul furtunii* se balansa în sus şi-n jos, ca o jucărie. În acele momente, Anaeda îi tot amintea că trebuie să te foloseşti de ambele mâini, să te prinzi bine, altfel riscai să te trezeşti peste bord. În cea mai mare parte a timpului rămase în cabină, din moment ce norii şi ploile făceau imposibilă orice încercare de poziţionare prin observarea stelelor.

Când se aventura afară, nu mergea prea departe, privea doar valurile, apa înfăţişându-i-se în miriadele ei de forme. Privea o luptă a elementelor, în care vântul şi apa făceau tot ce le stătea în putere să distrugă nava de lemn. Privea celelalte vase ridicându-se pe creasta valurilor, apoi dispărând pe coama lor, fără să ştie dacă nu cumva, dincolo de cortina de apă, nu-şi aflaseră sfârşitul, spulberate, sau vor apărea din nou.

Pânze de ploaie asaltau *Lupul furtunii.* Picături grele se spărgeau de punte, răsunând cu putere, despărţind şuvoaiele de apă care acopereau totul. Valurile se prăvăleau peste provă, apa întunecată împrăştiindu-se ca o spumă. Pânzele rămăseseră înălţate, iar vântul le umfla. Catargele gemeau sub apăsare şi Anaeda dădea neîncetat ordine pentru ridicarea unei pânze sau coborârea alteia. O rafală mai puternică de vânt le-ar fi putut sfâşia sau frânge vreun catarg, însă înfruntarea furtunii fără nici o pânză ridicată ar fi însemnat abandonarea oricărei şanse de a cârmi. Vântul ar fi putut azvârli nava pe-o parte, înspre valurile uriaşe, iar asta însemna sfârşitul oricărei nave, chiar şi a uneia la fel de mari precum *Lupul furtunii.*

Majoritatea echipajului se descurca bine în condiţii de furtună, însă nu acelaşi lucru se putea spune şi despre pasageri. Iesol îşi petrecea mare parte a timpului bolnav de groază. Când se aşternea calmul, îşi relua febril munca, să nu rămână în urmă, ceea ce-l lăsa frânt de oboseală şi chiar mai puţin capabil să suporte o mare agitată. Ceilalţi rămâneau la adăpost şi-i ţineau pe bucătari ocupaţi cu prepararea de fierturi pentru tratarea răului de mare.

Cea mai rea dintre furtuni îi lovise în cea de-a douăzecea zi a Lunii Şobolanului şi durase trei zile pline. Se risipi pe la

amiaza celei de-a douăzeci şi treia zile, iar norii dispărură atât de repede încât te-ai fi putut întreba dacă pe-acolo fusese sau nu o furtună. Conform ordinelor, flota puse capul compas spre sud, navigând în zigzag, când înspre vest, când înspre est, la fiecare trei ore, şi, foarte curând, şapte dintre cele nouă nave rămase se alăturară *Lupului furtunii.*

Două nave nu regăsiseră flota nici în cea de-a douăzeci şi cincea zi, şi toţi cei de la bord presupuseră că *Dragonul lunii* şi *Armăsarul mării* nu supravieţuiseră furtunii. Dar, la venirea zorilor celei de-a douăzeci şi cincea zile, unul dintre pândarii cocoţaţi printre oamenii de pe gabie văzu o corabie spre est. Anaeda ordonă ca *Lupul furtunii* să schimbe imediat cursul şi să se apropie.

Jorim privea totul de la provă, simţind un gol în stomac. Unul dintre membrii echipajului identificase nava ca fiind *Dragonul lunii,* iar dacă avea dreptate însemna că pierduse două dintre cele patru catarge. Pe cele rămase fluturau resturile pânzelor agăţate de vergi, iar parâmele se legănau în bătaia brizei. În timp ce se apropiau, nu văzu nici un semn de viaţă la bord şi consideră că era de bun augur că nici una dintre bărcile de salvare nu rămăsese pe punte.

Căpitanul Gryst i se alătură în momentul observaţiei, însă ea clătină din cap.

— Nu-i chiar un semn dătător de speranţe. Este posibil să se fi gândit că nava se va scufunda, dar să lansezi bărcile pe o asemenea furtună ar fi fost sinucidere curată, ca şi rămânerea pe un vas care se duce la fund. Da, uite acolo, uită-te în spate, la cârmă.

Jorim se strâmbă.

— Unde e?

— Exact. Nu mai e. Au supravieţuit furtunii, apoi au lansat bărcile, legate de navă cu parâme, ca să poată cârmi.

— Dacă-i aşa, unde-s bărcile, unde-i echipajul?

Ea oftă adânc.

— Nu ştiu.

Se răsuci şi strigă un ordin.

— Locotenente Minan, coborâţi-mi barca. Maestrul Anturasi şi cu mine plecăm pe *Dragonul lunii.* Să ne însoţească un pluton de soldaţi. Trimiteţi încă o barcă, cu un echipaj de schimb care să se ocupe de navă.

Minan începu, la rându-i, să dea ordine. În momentul când ajunseră la mijlocul navei, barca fusese deja lăsată la apă. Anaeda coborî prima pe plasa întinsă pe bordaj, urmată de Jorim, iar Shimik se aruncă după ei, cu capul înainte, ca o veveriţă. Anaeda remarcă prezenţa fennului, dar nu spuse nimic, iar Shimik nu făcu gălăgie când soldaţii urcară în barcă şi marinarii se puseră pe vâslit spre *Dragonul lunii.*

Apropiindu-se, Jorim nu mai văzu nici o avarie semnificativă la bordul navei mai mici. Anaeda le ordonă marinarilor să dea o dată ocol corăbiei, apoi se apropiară de babord, unde atârna o plasă de abordaj. Soldaţii urcară primii, iar după ce unul dintre ei semnaliza că totul era în ordine, urcă şi Anaeda. Shimik se agăţă de spatele lui Jorim cât urcară, apoi sări, ţopăi pe punte şi dispăru în măruntaiele navei.

Căpitanul Gryst străbătu puntea, mergând spre cabina care aparţinuse Căpitanului Calon, cu Jorim la doar un pas în urmă. Cabina părea să fie în ordine, fără stricăciuni din cauza furtunii.

— Au trecut prin furtună şi s-au putut reorganiza.

Se duse la micul pupitru lipit de peretele despărţitor de la babord şi deschise jurnalul de bord la ultima pagină.

— Cursul, viteza estimată şi continuarea rapoartelor privind avariile în dimineaţa celei de-a douăzeci şi patra zile. Calon a lansat bărcile, însă numai două dintre ele. Nu există nici o indicaţie potrivit căreia celelalte două au fost pierdute în timpul furtunii. Nici un semn de panică, iar ea n-ar fi lăsat jurnalul la bord dacă ar fi abandonat nava.

Jorim privi spre lampa cu ulei, agăţată de un lanţ subţire, legănându-se lângă cuşeta căpitanului.

— E goală, iar uleiul s-a terminat. E rece, dar cred că ardea de ieri.

— Da, nu poţi să pui mai mult ulei decât pentru o zi în lămpile astea, în plus, ar fi fost reumplută în timpul cartului de dimineaţă. Anaeda închise jurnalul şi-l puse sub braţ. Să continuăm, să mergem să verificăm cambuza.

Locotenentul Minan şi oamenii săi sosiseră şi se îndreptau spre cambuză. Căpitanul Gryst le ordonă să cureţe puntea de resturi şi să fie gata să ridice pânzele. Se apucară de treabă, nu fără să mormăie. Jorim pricepu, din comentariile auzite pe

jumătate şi ocheadele lor, că nici unui marinar nu-i plăcea să se afle la bordul unei nave de unde dispăruseră toţi camarazii lor.

— Căpitane, cât de mare era echipajul corăbiei?

— Două sute de oameni.

Îşi lăsă capul jos şi coborî treptele spre cambuză. Deasupra focurilor din bucătărie, acum stinse, stătea o oală neagră, uriaşă, conţinând o masă de orez legat, cu o lingură de lemn înfiptă în ea. O apucă şi încercă să tragă lingura, însă nu reuşi decât s-o rupă în două.

Rămase o clipă cu privirea aţintită asupra mânerului frânt.

— Orice s-a întâmplat aici, a fost ieri-dimineaţă. Hai să vedem mai departe.

Jorim se întoarse şi se deplasă dincolo de trepte, în zona spaţioasă de sub puntea principală. Acolo se legănau o sută de hamace goale, uşor, ca şi atunci când le ocupau marinarii. De unele atârnau pături, altele căzuseră pe podea. La prima privire, părea că echipajul tocmai fusese chemat la posturi şi se putea întoarce, dintr-o clipă în alta, să-şi adune aşternutul, să-şi aşeze mesele şi să se bucure de micul dejun.

Jorim răscoli cu vârful piciorului una dintre pături, însă pânza era rigidă şi rămase grămadă pe podea.

— Nu-mi place.

Anaeda se întoarse spre el.

— Sânge?

— Cred că da.

Ea dădu din cap.

— De acord. Poţi să-i simţi izul în aer.

Anaeda se strecură printre hamace spre pupa navei. Acolo cercetă cabinele, una după alta. Zăvoarele de lemn ale uşilor şi canaturile erau crăpate, iar în cabine existau semne că avusese loc o luptă cruntă. Cabinele ofiţerilor inferiori erau literalmente năclăite de sânge. Pe podeaua celei în care stătuse preotul din Wentiko se afla o robă însângerată, sfâşiată în bucăţi. Se lăsă jos lângă robă, iar Jorim examina tambuchiul.

— Uitaţi, chiar aici, unde cineva ar fi pus umărul dacă încerca să forţeze intrarea în încăpere... Se întinse şi desprinse un solz de mărimea unghiei de la degetul mic. Provine de la un peşte, însă n-am văzut în viaţa mea un asemenea peşte.

Anaeda se ridică în picioare.

— Nici eu nu ştiu de prea mulţi peşti care să aibă gheare. Să mai căutăm.

Tambuchiul care ducea spre infirmeria navei rămăsese intact, dar acolo erau lipiţi solzi cam la înălţimea umerilor. Anaeda scoase un pumnal de la centură şi-l introduse între şipcile uşii, desfăcând zăvorul. Deschise tambuchiul cu forţa, împingând în lături un cufăr care-l bloca, şi pătrunseră prin canatul îngust.

Infirmeria fusese o cabină suficient de mare, destul de spaţioasă pentru două cuşete destinate pacienţilor şi una pentru medic. Cufere de diferite mărimi erau lipite de peretele interior, iar pupitrul medicului era împins într-un colţ. Cele două cuşete de la peretele opus rămăseseră neocupate, însă nu şi cea a doctorului.

În ea zăcea un trup, al unui bărbat corpolent. Limba umflată îi ieşea din gură, iar buzele se albiseră din cauza dârelor de salivă uscată. Resturile unei cupe de lut zăceau lângă pat, iar o pată întunecată colora podeaua, acolo unde se vedeau cioburile.

Anaeda îi atinse obrazul cu dosul palmei.

— E mort.

— Se pare că de mâna sa.

Ea ridică o cutie de carton de pe biroul doctorului şi citi ce scria pe ea.

— Întăritor pentru inimă.

— S-ar putea să-l fi folosit împotriva răului de mare. Tot asta ia şi Iesol.

— Da, însă diluat foarte mult. Jumătate din cutia asta s-a dus. Voia să fie sigur că moare, şi încă repede.

Căpitanul răsfoi jurnalul medical, apoi îl închise brusc şi bombăni.

— Era destul de îngrozit încât să se omoare, dar nu a înregistrat nimic aici.

În afara încăperii se auzi un duduit rapid, iar Shimik sări şi se prinse de muchia tambuchiului. Ghearele sale scobiră aşchii de lemn din canat când rămase agăţat acolo.

— Viino viino, cappatana naeda! Jrima viino!

Sări, răsucindu-se în aer şi o zbughi pe punte, înapoi spre pupa.

Jorim şi Anaeda îl urmară pe cât de repede puteau, însă hamacele îi încetiniră. Shimik aştepta la treptele care coborau spre puntea următoare şi se ghemui acolo, privindu-i, apoi se uită în jos. Când trecură şi de ultimul hamac, fennul ţâşni în jos pe scări, iar ei goniră după el. Aruncându-le o ultimă privire, o zbughi spre tambuchiul deschis al armurăriei.

Anaeda ajunse acolo prima şi se opri în prag. Shimik se ghemui la picioarele ei în aşa fel încât ea s-ar fi împiedicat dacă ar mai fi înaintat. Însă părea destul de mulţumită să se agate de marginea canatului şi să stea acolo. Se aplecă uşor în faţă, apoi se întoarse şi privi spre Jorim.

— Maestre Anturasi, cred că numai tu ai putea să-mi explici asta.

Se dădu la o parte, iar el privi în interior. Singura sursă de lumină era o rază de soare strecurată printr-un hublou deschis. Putea vedea clar două cadavre întinse pe podea. Unul, un bărbat chel, în robă de marinar, avea un ciocan de fierar strâns în mâna dreaptă. Avea aproape toată faţa zdrobită. Ochiul stâng atârna de un nerv. Roba îi fusese sfâşiată până la gât, iar balta de sânge închegat în care zăcea se scursese din carotida tăiată.

Însă ceea ce-l omorâse îl opri pe Jorim să facă vreun pas în interior. Creatura părea vag umanoidă, prin faptul că avea braţe şi picioare, deşi erau mai degrabă romboidale în secţiune decât rotunjite, precum membrele omeneşti. Aceeaşi formă romboidală o aveau coada lungă şi trupul, care se îngusta spre piept. Forma precisă a capului era dificil de întrevăzut, din pricina faptului că ciocanul îl zdrobise. O parte dintre solzii care acoperiseră trupul creaturii se desprinseseră şi luceau în lumina soarelui.

Mâinile vietăţii aveau membrane între degete. Se terminau cu gheare ascuţite şi cu ele îi venise de hac fierarului. De asemenea, erau vizibili şi dinţii ascuţiţi, triunghiulari, câţiva pierduţi în urma loviturilor de ciocan.

Jorim arătă spre creatură.

— Solzii se potrivesc. Are caracteristicile unui peşte. Cred că deschizăturile acelea sunt bronhii.

— Înţeleg. Deci, ce-i asta?

El clătină din cap.

— N-am nici o idee. Nici măcar nu-mi amintesc ca o astfel de jivină să fi fost pomenită în poveştile populare sau legende. E adaptată pentru viaţa acvatică, indiferent ce-o fi. Oare din cauza asta navele care se îndreaptă spre sud rareori se mai întorc? Posibil, dar nu sunt convins.

— De ce, Maestre Anturasi?

Se ridică şi-i susţinu cu încăpăţânare privirea directă.

— Dacă presupunem că o haită din aceşti oameni-rechini a măcelărit echipajul şi a luat cadavrele, atunci mai trebuie să facem câteva presupuneri. Una ar fi că o vânătoare cu atât succes presupune antrenament. Asta înseamnă că au mai vânat oameni şi înainte. Consideră atacarea navelor un mod eficient şi mulţumitor de a trăi.

Anaeda dădu din cap.

— Sună logic.

— Dacă fac asta de multă vreme, şi-au extins raza de acţiune. Stabilirea unei baze precum cea de pe Ethgi ar fi ceva simplu. I-am vedea ajungând până în deltele şi în zonele populate. Ar fi existat, deja, relatări şi dovezi ale existenţei lor.

— S-ar putea, Maestre Anturasi, dar dacă nu pot rezista decât în apele mai reci?

— S-a spus, cândva, că turasynzii nu pot vieţui decât în câmpiile lor reci şi uscate, însă când creşterea populaţiei i-a obligat să se extindă, au făcut-o.

Jorim scutură din cap.

— S-ar putea să nu fi auzit de astfel de jivine înainte, dar sunt dispus să pun rămăşag că vom mai vedea în viitor.

Anaeda îşi şterse fruntea cu palma.

— Au pierit două sute de suflete, iar noi am ucis doar unul dintre ei?

Jorim făcu semn cu capul.

— Am fi putut omorî mai mulţi, însă au luat trupurile.

— Deci sunt şi canibali?

— Nu ştiu. Dacă-l disecăm pe cel rămas aici, s-ar putea să aflăm.

Căpitanul îşi înfipse pumnii în şoldurile înguste. Strânse din ochi.

— Fă-o. Vreau să ştiu ce sunt şi în ce ne-am băgat.

Shimik, ridicându-se din poziţia ghemuită, îi imită atitudinea. Privi în sus, spre ea, apoi spre cadavre, şi clătină din cap.

— Dreu. Dreu.

38

Ziua a 17-a, Luna Ursului, Anul Câinelui
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Dolosan

În cele cinci săptămâni şi jumătate de la uciderea şarpelui cu coamă şi a odraslelor sale, la Telarunde, grupul înaintase lent spre apus. Keles Anturasi îşi asumă întreaga responsabilitate pentru ritmul lent, fiind incapabil să se deplaseze mai repede. Graba ar fi făcut ca studiile sale topografice să nu fie complete. Moraven căzuse de acord că, deşi misiunea sa de localizare a sursei comerţului cu arme străvechi constituia o urgenţă, ridicările topografice erau cheia izbânzii. Acceptul său de-abia dacă-l domoli pe Ciras, care în mod vizibil avea dureri, însă refuza cu încăpăţânare să recunoască.

Pur şi simplu, după luptă, toţi şase avuseseră nevoie de timp să se refacă. Deşi nu fusese vătămat fizic, Borosan ieşise cel mai rău din confruntare. Jeluia distrugerea *thanatonului,* de parcă acesta ar fi fost căţeluşul familiei. Ceea ce-l durea mai tare era că *gyanrigotul* nu-şi îndeplinise misiunea şi îşi ceruse iertare pentru că eşecul său îi pusese pe toţi într-o situaţie grea. Nici chiar sugestiile lui Moraven, cum că nu atacase pentru că şarpele şi puii lui constituiseră o multitudine de ţinte care-l zăpăciseră, nu reuşiră să-i aducă alinarea. Jură că va construi un *thanaton* şi mai bun, iar ceilalţi îl tachinau, însă nădăjduiau că nu vor da peste alt şarpe cu coamă, pe pielea căruia să-l încerce.

De asemenea, ridicările topografice trebuiau să fie făcute în mai multe trepte, îngreunând deplasarea. Primul pas era vizitarea aşezărilor din vestul ţinuturilor Solaeth şi Dolosan. Vorbiră cu localnicii şi adunară informaţii despre regiunile înconjurătoare. De câte ori puteau, angajau pe câte cineva să-i conducă spre următoarea aşezare sau alt punct de interes. Tot avansând, aşezările deveniră din ce în ce mai rare, iar punctele de interes mai multe, fapt care îi încetinea din nou.

Odată ce adunau informaţiile preliminare despre o regiune, o explorau cu grijă. Keles făcuse excelente estimări despre viteza de deplasare şi distanţele acoperite. Având un ochi

exersat, putea măsura distanţa doar punând-o pe Tyressa să plece călare şi urmărind cât de repede se micşora imaginea ei. Fiecare informaţie, de la localizarea pâraielor şi peşterilor, până la felurile de peşte disponibile şi aproximarea copacilor de pe fiecare acru, era trecută în carnetul lui Keles.

Când Borosan Gryst îşi reveni, deveni foarte util acţiunii de prospectare. Meşteri la şoricarul său şi reuşi să încropească un al doilea *thanaton,* mai mic, de mărimea unui lup. Le măsură paşii exact, apoi îi trimise în anumite puncte şi înapoi, oferind măsurători foarte precise ale distanţelor. *Gyanrigotul* putea chiar să se caţere în copaci şi pe versanţii stâncoşi, aducând informaţii despre înălţimea lor.

Chiar şi virukul îl ajuta. Rekarafi îi dădu numele în virukiană ale munţilor şi râurilor. Arăta spre locurile unde ceea ce păreau mormane de roci fuseseră, cândva, avanposturile lor. Putu chiar să arate cum fuseseră tăiate pădurile şi apoi replantate după ocupaţiile virukiene şi umane din regiune.

Când Keles îl văzuse prima dată ridicându-se peste cadavrul şarpelui cu coamă, Rekarafi îi spunea *etharsaal* în virukiană, inima-i urcase până-n gât. Era sigur că virukul venise să-l omoare pentru cele întâmplate în capitală sau să-l răzbune pe cel ucis de fratele lui. Simţise un gol în stomac şi se aplecase să vomite.

Războinicul venise, într-adevăr, pentru el, dar nu cu gândurile de care se temea. Le explică lui Moraven şi Tyressiei că fusese trimis de consoarta sa pentru a-l proteja pe Keles. Ambasadoarea apreciase corect că n-ar fi ajuns în Pustietăţi, dacă n-ar fi fost incidentul de la petrecere; de aceea, protejarea lui devenise o chestiune de onoare pentru viruk. Rekarafi le anticipase sosirea la Eoloth şi aşteptase ca să-i urmeze, deşi nu le explicase niciodată cum de ajunsese atât de departe şi atât de repede. Keles presupuse că era vorba de magie, şi asta-l făcu să se întrebe cum de reuşiseră oamenii să se elibereze din sclavie.

Cu tot ajutorul său, Rekarafi însemna şi un mare impediment în calea deplasării. Keles nu putea rămâne în apropierea lui mai mult de câteva minute. Odată, făcu greşeala de a bea apă în aval, după viruk. Apa care-l atinsese pe Rekarafi îl îmbolnăvi foarte tare, atât de tare încât nu putuse fi mişcat timp de două zile şi rămase letargic preţ de o săptămână întreagă. Visele-i

fură bântuite de coşmaruri şi din ce în ce mai des se trezea obosit, simţindu-şi trupul de parcă ar fi fost frământat de copitele cailor.

Durerile de cap şi boala influenţară şi modul în care-i trimitea informaţii bunicului. Mai multe zile nu se putuse concentra suficient de bine ca să realizeze legătura, iar când reuşea, transmitea lucruri nesemnificative şi vagi. Era obişnuit cu pretenţiile bunicului, însă bătrânul îi cerea din ce în ce mai puţine. Keles ajunsese la concluzia că în momentul contactului îi trimitea bunicului atâtea informaţii deodată, încât tot ce mai putea face bătrânul era să aştepte până putea digera totul. O altă posibilitate era că mintea lui se degrada odată cu vârsta, însă Keles nici măcar nu voia să se gândească la asta.

În loc să se concentreze asupra bătrâneţii bunicului şi la problemele pe care le-ar fi putut provoca asta, îi trecu prin minte că dificultatea trimiterii de informaţii putea fi din cauza naturii ţinutului. Dolosan primise primul val de energie magică eliberată în urma bătăliei de la Ixyll. Dovezile erau de netăgăduit. Pământul se crăpase şi se modificase, platouri vaste de piatră se ridicaseră din pământ şi se avântaseră spre cer. În afară de asta, marginile superioare se rotunjiseră, de parcă s-ar fi topit. Valul magic se rostogolise mai departe, trecând prin văi, acoperind munţii, erodând piatra şi transformând tot ceea ce atingea.

N-ar fi crezut în ruptul capului că unele lucruri se întâmplau, dacă nu ar fi făcut măsurători. Pe alocuri, stânci uriaşe se mişcau între apusul şi răsăritul soarelui, alunecând din aliniamentele trasate cu o zi înainte. Când se ducea să vadă dacă nu cumva se rostogoliseră într-o parte, prin ce mijloace, nu-şi putea imagina, nu găsea nici o neorânduială. Însemnă cu cretă unul dintre pietroaie, pe partea dinspre nord, iar în dimineaţa următoare descoperi că semnul era orientat spre sud. Migrase, însă nu şi suprafaţa pe care desenase.

Dolosanul fusese copleşit de violenţa magiei şi, chiar dacă aceasta se diminuase cu trecerea anilor, efectele sale erau inevitabile. Într-o vale, o întreagă suprafaţă împădurită fusese transformată într-o pădure vie, de cupru. Chiar şi mai ciudat, copacii se legănau cu mişcarea unduioasă a ierbii-de-mare fremătând sub valuri. Grupul se opri la marginea văii, nehotărât să meargă mai departe, pentru că s-ar fi putut îneca

într-un lichid nevăzut. Când intrară, simţiră o presiune în creştere şi trebuiră să se deplaseze şi mai încet. Vorbele ieşeau mai greu, iar Keles percepu mângâierea curenţilor prin haine şi păr.

Căută plante şi animale, să vadă ce efecte avea asupra lor vieţuirea într-un astfel de loc. Oare păsările scuipau foc, să poată modela frunzele în cuiburi? Sau poate deveniseră la fel ca peştii, înotând prin aer? Peştii puteau să înoate afară din apă? Nu văzu nimic şi nu găsi răspuns la întrebări, însă tot căutând, începu să înţeleagă curiozitatea fratelui său în privinţa lumii. Pentru el, întotdeauna aceste lucruri se găsiseră dintotdeauna *pe* pământ, dar pentru Jorim ele erau *ale* pământului.

Mergând mai departe spre vest, intrară cu adevărat în Pustietăţi. Ziua, pământul licărea, de parcă din el s-ar fi înălţat fierbinţeala, totuşi, o vale era destul de îngheţată încât să le aburească respiraţia, iar următoarea înfierbânta orice bucată de metal prea tare ca poată fi atinsă. Dealurile se unduiau încet, de parcă erau pături sub care se foiau copiii. Din loc în loc, putu recunoaşte multe dintre plante, însă păreau mai mari sau mai mici decât era normal, iar adesea inflorescenţele erau disproporţionat de mari faţă de plantă şi în culori nemaivăzute de el în natură până atunci.

Pătrunderea în Pustietăţi îl făcu pe Borosan Gryst mai fericit, iar pe Rekarafi şi Ciras mai mohorâţi. Pentru *gyanridin,* era un tărâm însufleţit de energia magică, unde putea găsi *thaumston,* cu care să dea viaţă creaţiei sale. Însă Rekarafi îl privea ca pe un pământ unde domniseră, cândva, ai lui şi-l găsea de nerecunoscut. Pentru Ciras, era pântecul unde se zămislea magia nouă, ameninţând arta în care se străduia să se perfecţioneze.

Într-o seară, iritarea lui Ciras crescu deoarece soarele zilei îi înroşise pielea atinsă de venin. Cu o lovitură de picior azvârli şoricarul într-o parte.

— Ţine monstruozitatea asta departe de mine.

Borosan clipi nedumerit cu ochii săi mari.

— Monstruozitate? A hăcuit unul dintre şerpii mai mici la fel de uşor ca tine.

Spadasinul scutură din cap.

— L-a ucis fără nici o onoare, fără să ştie ce făcea. Este o monstruozitate, pentru că face totul fără nici o consideraţie.

Moraven înteţi focul cu un băţ.

— Să nu fie adevărat, *Liserrdin* Dejote, că există consideraţie în creaţia Maestrului Gryst, a unui *gyanrigot?*

— Ca să fiu de acord cu asta, Maestre, ar trebui să admit că prestigiul fierarului care a făcut spada este mai mare decât al meu, cel care-i foloseşte unealta. Poate că fierarul a dorit ca arma să ucidă fără discriminare, însă eu sunt cel care decide când şi cum s-o folosesc. Eu îmi asum responsabilitatea pentru aceste acţiuni.

— Şi nu crezi că Maestrul Gryst face la fel? Aminteşte-ţi că şi-a cerut iertare pentru eşecul *thanatonului.*

Ciras îşi aşeză o bucată de pânză rece pe partea dreaptă a feţei. Veninul îl arsese, răsucindu-i carnea în colţul gurii şi ochiului, de parcă fusese atinsă de foc.

— Îmi amintesc. Maestrul Gryst şi-a cerut iertare, însă sunt alţii care n-ar face-o. Aţi văzut *thanatonul.* Imaginaţi-vă o companie de *thanatoni* patrulând printr-un castel sau, mai rău, trimişi să-i izgonească pe săteni din casele lor. Ar face asta fără nici o raţiune. Nu ar asculta de nimic, n-ar putea fi convinşi că stăpânul care le-a dat ordinele greşea sau este nemernic.

Tyressa îşi desfăcu pătura.

— Deci te temi că aceşti *gyanrigoţi* i-ar putea înlocui pe *xidantzu?*

— Nu, asta nu s-ar putea întâmpla niciodată.

— Atunci de ce te temi?

— Nu mă tem de nimic. Problema cu *gyanri* este că li se conferă abilităţi pentru care oamenii obişnuiţi trebuie să se antreneze ani de zile. Vor eroda respectul datorat celor care au acumulat îndemânarea. Munca asiduă va deveni ceva de domeniul trecutului. Oamenii nu vor mai respecta magia sau nu se vor mai teme de ea şi vor pava drumul spre revenirea *vanyeshilor.*

Keles, obişnuit cu discuţiile avute cu fratele şi sora sa, ridică mâna.

— Iartă-mă, Ciras, dar ai luat-o razna. Să pui un *gyanrigot* să lucreze pentru cineva nu înseamnă că şi-ar dori să devină magician.

— N-am spus aşa ceva.

— Dar ai sugerat. Eliberat de nevoia de a ara pământul şi a planta recolta, un ţăran ar putea să înveţe multe alte lucruri. Ar putea deveni un mare poet sau artist, un olar priceput ori chiar spadasin.

Ochii lui Ciras se micşorară.

— Sau poate magician?

Keles dădu din umeri.

— Ar putea fi orice. Acordă-i suficient bun-simţ încât să nu-şi dorească să fie magician.

— Ai mai multă încredere în bunul-simţ decât mine, Maestre Anturasi.

Ciras arătă spre şoricar.

— Acum se deplasează şi face măsurători pentru tine. Nu a avut nevoie să fie instruit. Legătura dintre autodisciplină şi abilitatea de a controla magia s-a rupt. Dacă vor vedea că magia poate fi atât de simplă într-un domeniu, o vor aplica şi în altă parte. Tot aşa cum *gyanrigotul* străbate drumurile pentru tine, vor fi alţii care vor deschide drumul spre nebunia care a distrus lumea.

Moraven Tolo se încruntă.

— Ideile tale sunt interesante, însă gândirea lasă de dorit.

Ciras se ridică în picioare.

— Cum aşa, Maestre?

— Îi consideri pe *vanyeshi* întruchiparea răului, pentru că aşa ai fost învăţat să-i vezi. Au luptat alături de Nelesquin, însă la fel au făcut şi mulţi *serrdini.* Au fost spadasinii de partea răului pentru că au luptat împreună cu el?

— Trebuie să fi fost.

— Şi dacă au fost înşelaţi?

— Şi asta este posibil.

— Ceea ce-ar însemna, Ciras, că unii dintre *vanyeshi* s-ar putea să nu fi fost răi, ci doar induşi în eroare.

Moraven arătă spre şoricar.

— Oamenii pot fi la fel ca unealta asta. Diferenţa este că ei au posibilitatea de a-şi controla comportamentul. Preocuparea ta nu trebuie să fie ce comportament să fie permis şi care nu, ci cum să încurajezi oamenii să fie responsabili pentru comportamentul lor. Interdicţia va eşua la un moment dat. Responsabilitatea n-are voie să facă asta.

Ciras ezită, apoi îşi lăsă capul în jos.

— Îmi cer iertare pentru lipsa mea de chibzuinţă.

În părul negru al lui Moraven juca lumina focului, iar el îşi înăspri privirea.

— Lipsa de chibzuinţă îţi va fi iertată de data asta. Ai ajuns lipsit de minte ca un *gyanrigot.* Te face la fel de periculos pe cât îi consideri tu pe ei. Singurul mod de a te dovedi stăpân pe tine însuţi ar fi să gândeşti cu adevărat. Prea adesea oamenii confundă noţiunea *de a fi* capabili să gândească şi a proceda astfel. Nu există o greşeală mai periculoasă.

Călătoria lor îi duse până în inima Dolosanului, la marginea de miazăzi a unui bazin enorm, măsurând cel puţin trei sute de kilometri dinspre sud-vest spre nord-est, şi peste două sute de la est la vest. Vegetaţia alcătuită din arbuşti de-abia dacă oferea un adăpost şi vreo pată de culoare. Fiecare dintre nenumăratele ravene mici, săpate în peisaj, era teritoriul unei adevărate izbucniri vegetale.

Rekarafi străbătu în tăcere mai mulţi kilometri în timp ce coborau o pantă.

— Aici a fost Isdazar.

Keles scuipă saliva acrită.

— Apele strălucitoare?

Războinicul virukian dădu din cap.

— Un lac întins. Am navigat pe aici cu Ierariachul meu, în vremurile de demult.

Moraven se răsuci în şa, privind înapoi spre virukul cu mers săltăreţ.

— A existat o populaţie virukiană numeroasă pe-aici?

— Cândva, da.

Întinse un deget cu gheară spre nord.

— Tavliarch a fost căminul multora. Când a venit *tavam alfel,* apa a dat în clocot. S-a ridicat într-un nor fierbinte, de unde a revenit pe pământ ca o ploaie neagră. Tot ce-a atins a murit. A topit Tavliarch. Apa s-a scurs înapoi în bazin şi a dat în clocot din nou şi din nou. În cele din urmă, a fost absorbită de pământ.

Borosan dădu din cap.

— Procesul continuu al absorbţiei în sol şi ploile au permis mineralelor să formeze sedimente. Unele sunt simple geode, în vreme ce altele s-au depus în straturi întregi. Aici, în această

regiune, se găsesc depuneri abundente de *thaumston,* deşi capacităţile lor magice sunt adesea istovite.

— Cum ar putea fi istovite?

Keles se înălţase în scări şi arăta spre o plantă cu un mănunchi de fructe acoperite cu penaj.

— Ne aflăm în apropierea Ixyllului. Ar trebui să fie mai puternice aici.

— Nu, Keles. Vezi tu, apa de aici, probabil din cauza mineralelor, a fost un rău conductor de energie magică. A colectat-o, însă a transferat puţină din ea celorlalte lucruri. Până acum am văzut doar semne ale magiei *însăşi,* care a afectat mediul. Aici a atins apa, care izola terenul de dedesubt. La vest de aici, spre zonele mai înalte, veţi vedea lucruri din ce în ce mai ciudate, mai ales acolo unde magia a continuat să curgă, însă ce-a ajuns aici sunt doar reziduurile. *Tbaumstonul* de aici are avantajul că se află în stare concentrată şi este capabil să absoarbă o mare cantitate de energie magică. Oamenii sapă după el şi-l aşază în locuri unde ar putea fi încărcat. Odată ce s-a energizat, posibilităţile sunt nelimitate.

Keles se strâmbă.

— Şi cum se încarcă?

— Este relativ simplu. Pui eşantioanele într-o cutie metalică şi ridici un stâlp deasupra ei, sau trasezi canale de scurgere în jurul ei, tehnicile diferă. Apoi aştepţi.

— Ce?

— O furtună foarte specială. Ideală este una moderată. Suficientă cât să încarce *thaumstonul,* dar nu mai mult. Din fericire, bazinul are tendinţa de a atrage furtunile.

— Şi dacă furtuna-i prea puternică? se arătă Moraven curios, înălţând o sprânceană.

— Ne-ar ucide, îi răspunse Borosan cu un zâmbet. Dar nu vă temeţi. Sunt sigur că ar fi cel mai spectaculos fel de a muri.

39

Ziua a 3-a, Festivalul de Anul Nou, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Meleswin (Helosunde)
Deseirion

Prinţul Pyrust îşi înfipse muchia scutului de fier în faţa helosundianului, făcându-l să se răsucească. Arma omului zbură şi Prinţul deseian înaintă, lovind adânc în alte părţi vitale. Sabia ieşi cu un plescăit umed. Îl împinse din faţa lui, apoi continuă.

În jurul lui, Şoimii Aurii se deplasau pe strada principală din Meleswin, hăcuind şi străpungând tot ce mişca. Majoritatea helosundienilor din oraş erau beţi şi epuizaţi. Când ocupaseră Meleswinul, nu cruţaseră pe nimeni. Bărbaţii fură ucişi, femeile siluite, iar copiii trimişi mai departe, ca sclavi. Delasonsa prevăzuse cu mare acurateţe ce avea să se întâmple, însă nici chiar Pyrust nu se aşteptase să vadă străzile ticsite de cadavre. Şobolanii şi câinii se înfruptau din ele chiar şi când de la ferestrele cu obloanele trase din cauza frigului mai răzbătea câte-un râset răguşit.

Planul de a învrăjbi şi măcelări conducerea helosundiană nu avusese nevoie de prea multă osteneală. Consiliul de Miniştri fusese profund divizat în privinţa numirii unui nou prinţ şi-l aleseseră pe Eiran, un nobil mărunt, cu ambiţii la fel, şi o soră arătoasă, pe care mulţi o priveau ca pe o trambulină spre putere. Eiran se considera un geniu militar, după ce dusese multe războaie cu soldaţii de jucărie. Trupele deseiene în retragere opuseseră mai puţină rezistenţă decât o făcuse oricare dintre armatele sale imaginare, aşa că el şi o hoardă de trupe nedisciplinate intraseră în oraş.

Pyrust plănuise contraatacul pentru ultima parte a Festivalului, însă veştile despre luptele dintre diferitele facţiuni îi oferiseră impulsul de a lansa operaţiunea mai devreme. Generalul Pades, care avea un statut ca de prinţ, ocupase depozitele de lângă râu, blocând accesul la magaziile cu bunuri. Ca să le recupereze, Eiran trimisese trupe din garnizoana Porţii de Sud.

Băieţii pe jumătate instruiţi şi ologii lăsaţi acolo nu fuseseră în stare să dea nici alarma. Şoimii Umbrei îi măcelăriseră, apoi ocupaseră cartierul sudic. Trecură din casă în casă, tăind gâtlejuri până ce nu mai întâmpinară nici o rezistenţă. Şoimii Aurii, Şoimii de Munte şi Şoimii Argintii intrară atunci în oraş şi se răspândiră peste tot. Şoimii Aurii, împreună cu cei Argintii, pătrunzând în oraş pe ambele flancuri, năvăliră direct asupra centrului şi palatului primarului, iar celelalte două unităţi se răspândiră spre est şi vest, să-l înconjoare pe Pades şi oamenii săi, la nord.

Pe măsură ce deseienii se apropiau de palat, începură să apară luptătorii. Majoritatea, din câte se părea, de-abia dacă avuseseră timp sau prezenţă de spirit să pună ceva pe ei şi să-şi tragă sabia din teacă. Nu aveau nici o idee cu cine luptau sau de ce, iar câţiva urlau că fuseseră trădaţi de Pades. Alţii, şontâcăind în retragere din luptele de la nord, lăsară armele jos aşteptându-se la milă.

Nu avură parte de ea.

Pyrust străbătea străzile. Scutul fusese fixat atât de strâns la jumătatea antebraţului, încât n-ar fi putut să-l dea jos decât cu tot cu mădular. Pe platoşa armurii sale negre fusese gravat un Şoim Auriu şi dăduse instrucţiuni să fie zugrăvit cu două pene retezate. Consilierii săi credeau că asta nu era deloc ceva înţelept, însă ştia că helosundienii n-ar fi fost în stare să priceapă semnificaţia blazonului. Dar era încântat să vadă că mai mulţi dintre Şoimii săi Aurii îşi modificaseră armurile ca să ascundă aceleaşi două pene, oferind duşmanului o mulţime de ţinte false.

Pe străzi îşi făcură apariţia şi mai mulţi războinici, pe jumătate goi şi cu ochii înceţoşaţi. Celor mai isteţi dintre ei le trebui doar o privire spre batalionul de soldaţi deseieni în armuri, care umpleau străzile, ca s-o ia la goană. Îi vor ajunge din urmă Şoimii Umbrei. Ceilalţi helosundieni, având convingerile tipice asupra virtuţilor cauzei lor, slobozîră un strigăt de luptă şi şarjară.

Strigătele lor deveniră scâncete, apoi horcăituri şi tăcere.

O mână dintre ei rămăseseră pe treptele palatului, agitând suliţe şi săbii. Se pregătiră pentru luptă, însă tremurau precum căţeii care se înfruptau din cadavre. Dacă ar fi avut coadă, şi-ar fi încolăcit-o strâns în jurul mădularului şi pântecului.

Pentru o clipă, lui Pyrust îi fu milă de ei. Vinovat de moartea lor era numai Prinţul Cyron. Poate că, înfricoşaţi de atacatori, îşi dăduseră şi ei seama. Soldaţii tocmiţi de Cyron rămăseseră în Nalenyr. Cei mai buni dintre ei, gărzile keru, nu intrau niciodată în luptă. Dacă prinţul nalenian i-ar fi trimis să lupte, atunci s-ar fi dat o adevărată bătălie pentru Meleswin.

Şi poate chiar mi-ar fi fost teamă de ce mă aşteaptă.

Pyrust lovi cu sabia de muchia scutului.

— Nici un prizonier.

Dăduse ordinul cu glas scăzut, iar porunca fu transmisă din om în om în rândul trupelor. Încă o lovitură îi făcu sabia să vibreze, apoi începu să alerge.

În timp ce gonea, suliţele helosundiene se înălţară. Câteva, aruncate fără vlagă, se înfipseră înaintea lui. Una îl zgârie pe unul dintre războinicii care alergau împreună cu el. Restul zburară inofensive pe deasupra. Cei ce le lansaseră începură încet să-şi dea seama, pe când Şoimii se apropiau nevătămaţi, că suliţele ar fi fost mult mai eficiente dacă le-ar fi folosit ca să lovească.

Pyrust îşi ridică scutul pentru a para o lovitură de sus în jos. Îi făcu braţul să se cutremure şi-i crăpă o parte din scut, însă muchia bloca lovitura. Războinicul îşi retrase sabia, dar când sfârşise mişcarea, spada Prinţului îi despicase în două fluierul piciorului stâng. Bărbatul urlă şi căzu, trăgând după el încă unul. Lovituri repezi îi terminară pe amândoi. Trupurile moi se rostogoliră pe treptele de marmură, pictând un covor roşu în cinstea sosirii lui Pyrust.

Soldaţii care flancaseră pâlcul de helosundieni dădură la o parte porţile palatului. Arcuri zbârnâiră din interior, iar oamenii se răspândiră care încotro, cu săgeţi înfipte în gât, braţe sau picioare. Însă alţii năvăliră în clădire şi când Prinţul Pyrust îşi croi drum spre intrare, vreo jumătate de duzină de arcaşi zăceau morţi.

Pyrust îl ajută să se ridice pe unul dintre oamenii săi loviţi la picior. Războinicul se aplecă şi smulse săgeata, aruncând-o cu dispreţ.

— Nu-i nimic, milord.

— Este un blazon al onoarei.

Pyrust porni pe scări în sus, încet, potrivindu-şi pasul cu cel al rănitului. Alţi Şoimi Aurii năvăliră pe treptele de marmură,

luându-i-o înainte, şi se postară de ambele părţi ale uşilor de bronz ale intrării în principala sală de audienţe. Prinţul ridică o mână, iar cei care se pregătiseră să deschidă uşa se relaxară.

Se apropie şi lovi în uşă cu mânerul spadei.

— Prinţe Eiran, sunt Pyrust, am venit pentru oraşul meu. Deschide uşa şi nu ţi se va face nici un rău. Nu auzi nici un răspuns şi se încruntă. Se răsuci, apoi îşi agită spada ca soldaţii de lângă uşă să elibereze culoarul direct spre intrare. Nu faceţi nimic. Întorcându-se spre uşă, se dădu la o parte, îşi băgă spada în teacă şi făcu semn spre soldaţii care aşteptau acolo. Deschideţi acum.

Traseră de frânghiile legate de clanţe, iar uşile se deschiseră încet, retrăgându-se precum cortina de pe scena unui teatru. Un stol de săgeţi ricoşa în uşi şi podea. Pyrust se aplecă şi culese una dintre săgeţi, apoi izbucni în râs. Ţinând-o în mâna dreaptă, păşi în prag şi intră.

Sala de audienţe era prea mică pentru a putea fi măcar considerată spaţioasă, însă marmura şi granitul încastrate în podea, alcătuind şi podiumul din spate, erau importate. Fuseseră aranjate în aşa fel încât să formeze blazonul helosundian, cu câinele, lăsat intact de tatăl lui Pyrust, din moment ce lucrarea de artă conferea încăperii o anumită prestanţă. Frescele de pe pereţi fuseseră pictate din nou, pentru a ilustra diferite scene glorioase din istoria deseiană, iar pe Pyrust îl distra să vadă că îi devastaseră portretul de pe peretele estic. Faţa sa fusese ştearsă prin lovirea repetată cu o urnă de aramă, ciobită.

Grămada de tineri şi foarte beţi nobili helsondieni, îngrămădiţi între blazon şi podium, reflecta imaginea de afară, a străzilor ticsite cu cadavre. Acolo, hoiturile zăceau în bălţi se sânge, urină şi excremente, în timp ce înăuntru, nobilii erau prăvăliţi în vinul vărsat pe jos şi propria lor vomă. Armurile, nici una cu urme de luptă, fuseseră aruncate de-o parte. Indiferent ce robe vor fi purtat pe dedesubt, ofereau acum o pavăză iluzorie femeilor tupilate după ei şi privindu-l pe Pyrust cu ochi îngroziţi. O mână de nobili, printre care şi noul Prinţ, reuşiseră să rămână în picioare şi să tragă cu arcul, însă nici unul nu pusese o altă săgeată în coardă şi numai doi dintre ei îşi pipăiau tolba.

Pyrust ridică săgeata luată de jos.

— N-aţi vrea să mai încercaţi o dată?

Drept răspuns, arcurile zăngăniră pe podea. Arcaşii le urmară curând, iar paloarea lor cenuşie se accentua. Numai Eiran rămase în picioare, însă dădea din mâini şi înghiţea cu noduri. Pyrust îl pironi cu privirea, avansând spre el, răsucind încet săgeata între degete. Cu fiecare pas, tremuratul helosundianului se intensifica.

Pyrust privea dincolo de el, spre femeia care stătea în fotoliul primarului. Putea fi o keru, dacă ar fi fost mai înaltă şi mai solidă, pentru că avea părul blond, privirile de gheaţă şi duritatea izvorâte din ura în stare pură. Mări pasul, trecând de Prinţ şi de cele trei trepte spre tron. Aruncă săgeata şi o apucă pe femeie de gât, ridicând-o brutal, însă ea nu scoase nici un sunet.

Sângele de pe mănuşă îi mânji gâtul. Ea înghiţi şi el simţi asta. Simţea că viaţa ei era în mâinile sale, îi simţea bătăile inimii. Numai faptul că i se micşoraseră pupilele şi vibraţia fină a nărilor îi trădau adevăratele sentimente. Îl scuipă.

Pyrust îi dădu drumul, îşi şterse saliva de pe obraji şi o lovi cu dosul palmei. Îi izbi capul într-o parte, azvârlind-o cu spatele de tron, însă ea nu căzu. O roşeaţă tot mai puternică îi acoperea obrazul drept. Se îndreptă din spate şi ochii-i deveniră ca două fante.

Pyrust îşi puse mâna pe faţa ei.

— Nu mai scuipa. M-ai dezamăgi dacă nu te-ai putea gândi la o nouă insultă.

Se răsuci, întorcându-i intenţionat spatele, şi coborî treptele spre fratele ei. Pyrust îşi lăsă mâna grea pe umărul Prinţului. Cu cea mai uşoară apăsare l-ar fi putut arunca în genunchi. În loc de asta, strânse şi mai tare şi-l ţinu pe Eiran drept.

Şopti în urechea helosundianului:

— Sora ta ţi-a salvat viaţa. Ea este, nu-i aşa? N-ai putea seduce niciodată pe cineva atât de curajos, indiferent ce coroană ai purta. Jasai, începu să spună Pyrust, răsucindu-se pe călcâie spre fată, când l-au ales pe fratele tău Prinţ, te-au făcut şi pe tine prinţesă?

Ea-l înfruntă cu privirea.

— Nu.

— Atunci am s-o fac eu.

Eiran scutură din cap.

— Nu.

Pyrust întinse braţul cu scutul, îl apucă pe tânărul Prinţ şi-l răsuci. Rosti cu o voce joasă şi rece:

— Pricepe odată, Eiran. Eşti un prost şi un laş. Spui nu, însă nu poţi face nimic pentru a impune asta. De fapt, dacă aş vrea s-o batjocoresc pe sora ta chiar acum, pe tron, ai ţine-o pentru mine. Uită-te, ştie şi ea asta.

Eiran ridică fruntea, iar privirea surorii sale îl străpunse. Se prăbuşi în genunchi şi vomită pe cizmele lui Pyrust.

Prinţul deiesan îl azvârli într-o parte, mai puţin ca să-l scoată din băltoacă şi mai mult să-şi şteargă cizmele. Urcă din nou treptele spre tron.

— Tu, Jasai, ducesă, contesă, orice te-au făcut ei în sminteala lor, vei fi de-acum Prinţesă de Deseirion. Primul lucru obţinut deja de tine: viaţa fratelui tău. Am să pun să fie readuşi în simţiri toţi curtenii săi, urcaţi în şa şi escortaţi spre sud, de unde se pot duce spre Nalenyr fără nici o oprelişte. Al doilea lucru îl primeşti la căsătorie: încetarea ostilităţilor în această provincie. Nu vor mai fi nici un fel de raiduri împotriva poporului tău. Nici deportări forţate.

Jasai îl pironi cu privirea arzătoare, iar Prinţul ezită o clipă. Furia întipărită pe faţa ei avea o expresie inconfundabilă, însă scăpărările ambiţiei erau şi ele acolo. Smintitul ei frate se îmbătase cu succesul şi răsfăţul luptei, însă ea rămăsese lucidă. Se pregătise pentru ascensiunea spre putere.

— Nu crezi că poţi avea încredere în mine. Aşa arăţi că eşti înţeleaptă, însă vei învăţa că te poţi încrede. Pyrust se întinse şi-i luă mâna într-a lui. Vei mai putea obţine încă ceva. Dăruieşte-mi un fiu şi el va domni în Helosunde, aşa cum ar fi trebuit s-o facă fratele tău. Vei fi regenta lui.

Fruntea ei se încreţi o clipă.

— De ce mi-ai oferi Helosunde?

— Dacă n-aş face-o, m-ai urî pe veci.

— Te asigur, milord, că *întotdeauna* te voi urî.

— Însă mă vei tolera, ca să-ţi salvezi poporul. Viaţa poporului meu va fi ceva mai bună. Nu este cine ştie ce dotă, însă am s-o accept.

Jasai îşi ridică bărbia.

— Cred, milord, că nu ai menţionat darul cel mai de preţ pe care ţi-l voi face.

— Şi anume?

— Domnia mea în Helosunde îţi va îngădui să-ţi urmezi celelalte ambiţii.

Îi zâmbi.

— M-ai făcut prinţesă, mi-ai dat Helosunde, însă eu te voi face împărat.

Pyrust îşi muşcă buza în interior, ca să-şi înfrâneze zâmbetul.

— Într-un Festival al noului început, acesta ar putea fi cel mai bun început dintre toate. Noul an are, într-adevăr, semne bune.

40

Ziua a 3-a, Luna Tigrului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Lupul furtunii, pe Mările Sudului

De la găsirea *Dragonului lunii* şi a ciudatei creaturi aflate la bordul navei, expediţia nu mai cunoscuse prea multe bucurii. În parte, asta se putea datora continuării drumului spre sud, împinşi de curentul dominant. Marea deveni mult mai ostilă, iar vremea se răcise semnificativ. Shimik reacţionă printr-o blană groasă, iar gheaţa înşelătoare de pe punţi se adăugă pericolelor vieţii la bord.

Căpitanul Gryst era mulţumită să-i cedeze lui Jorim pocitania marină, iar el îi convocă rapid pe savanţii de pe *Lupul furtunii* pentru a studia jivina. O disecară şi conservară bucăţi din ea în diferite borcane. Făcură schiţe ale fiziologiei sale. Analizară şi ghearele, găsind în interiorul lor un venin despre care credeau că era asemănător cu al războinicului virukian. Paraliza animalele mici, iar investigaţiile sugerară că s-ar putea ca majoritatea oamenilor din echipaj să fi fost afectaţi de el înainte de a avea măcar vreo şansă de a lupta.

Studierea stomacului bestiei scoase la iveală oase de peşte şi degete, înţelegându-se astfel că restul echipajului de pe *Dragonul lunii* nu va mai fi găsit niciodată. Bucăţi din carnea jivinei fură date pisicilor şi câtorva şobolani, fără nici un efect negativ. Faptul că pisicile înfulecaseră cu mare poftă bucăţile nu-i făcu însă şi pe oameni să-şi dorească un ospăţ din acest fel de carne.

Însă rezultatele întregului studiu nu se dovediră satisfăcătoare. Învăţaţii căzură de acord asupra unui singur lucru, şi anume că nu mai văzuseră aşa ceva. Explicaţii erau din abundenţă, la fel şi presupunerile despre cum ajunsese să existe o asemenea creatură. Unii credeau că zeii erau supăraţi pe oameni şi creaseră aceste lighioane pentru a-i înlocui. Alţii vorbeau de o situaţie mult mai sinistră şi obscenă, în care marinarii naufragiaţi comiseseră acte de nedescris împreună cu femeile-peşte. Jorim prefera teoria pe care i-o explicase Anaedei, că erau doar o specie nouă de creaturi. Însă lipsa oricăror referinţe despre ele îl punea pe gânduri, dar rămase la

teoria lui, din moment ce singura alternativă logică era că reprezentau o creaţie spontană a zeilor. Nu putea accepta cu inima uşoară intervenţia divină.

Îşi aminti de discuţia cu Keles, înainte ca amândoi să plece. Fratele său sugerase că împărăteasa Cyrsa încă trăia în Ixyll, luptând acolo cu ceva ce reprezenta o ameninţare pentru vechiul Imperiu. Keles avansase o teorie ciudată, potrivit căreia Urgia deschisese o poartă spre o altă lume, permiţând venirea unor forţe încă nemaivăzute de oameni. Deşi Jorim o considera extrem de puţin probabilă, putea servi ca explicaţie pentru lipsa de legende privitoare la aceşti demoni ai mării.

În cele din urmă, le acceptă pur şi simplu existenţa. Nu era atât de important de ştiut de unde veniseră, pe cât deveniseră de necesare descoperirea locului unde se aflau acum şi aflarea direcţiei spre care s-ar fi putut îndrepta. Faptul că fuseseră în stare să atace o navă şi să o cureţe de întregul echipaj, lăsând doar câteva semne ale trecerii lor pe acolo, îl înspăimânta. Nu era atât de îngrijorat pentru *Lupul furtunii,* cât pentru orice mică insulă şi din pricina a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă dihăniile urcau pe cursul vreunui râu şi începeau să devoreze satele.

În luna Ursului, flota localizase mai multe dintre insulele de pe harta din Soth şi trimisese echipaje care să le cerceteze. Găsiseră urme de aşezări omeneşti, însă trecuseră ani de când satele nu mai erau locuite. Pe una dintre insule, putuseră să vâneze o mulţime de porci sălbatici, reîmprospătându-şi rezervele de carne, şi asta le permisese să aibă parte de un ospăţ pe cinste cu ocazia Festivalului de Anul Nou. Chiar mai mult, prezenţa porcilor sugera că demonii marini nu călcaseră pe insule, iar toată lumea se simţi mai uşurată.

Festivalul de Anul Nou trecu fără nici un incident, nici măcar o furtună, şi toţi se bucurară, deşi era ceva neobişnuit. Oricum, nimeni nu se plânse, iar petrecerea se desfăşură cu un schimb de daruri între echipajele din flotă; nimic extraordinar, toate erau rezultatul muncii făcute în puţinele momente libere, avute din când în când. Se schimbară veşminte recent ornate cu broderii noi, se interpretară serenade, spre distracţia tuturor, iar bucătarii adăugară în bucatele obişnuite mirodenii păstrate special pentru astfel de momente.

Shimik oferi şi el un dar celor de pe *Lupul furtunii.* Alotia, una dintre concubinele care-şi făcuse ucenicia în apropierea Doamnei de Jais şi Jad, petrecuse ore întregi învăţându-l pe fenn un dans. Jorim nu comentase la cererile ei repetate de a sta în compania fennului, din moment ce-l ţinuse ocupat în timpul disecţiilor. Numai când îmbrăcase mica vietate într-o robă albastră, brodată cu tigri aurii, se lămurise ce făcuse cu el în tot acest răstimp.

Dansul tradiţional, prezentat sub numele *Chado-ong-dae,* era de obicei interpretat pentru a saluta noul an de către o femeie tânără, aflată la vârsta măritişului, care-şi căuta perechea. Era de multă vreme considerat drept un dans al seducţiei, cu mişcări mlădioase şi fluide, reflectând graţia dansatoarei şi natura ei senzuală. Jorim văzuse dansul interpretat de mai multe ori în decursul anilor, într-o varietate de stiluri, pe tot cuprinsul celor Nouă Principate şi chiar mai departe.

Însă niciodată nu-l văzuse dansat aşa cum o făcuse Shimik. Ceea ce erau mişcări delicate şi graţioase pentru o fată, la el erau aprige şi ţanţoşe. Acolo unde ea era o tigroaică strecurându-se prin junglă, ferindu-se de toţi pentru a se păstra pentru cel ales, Shimik devenise un tigru pornit la vânătoare. Salturile sale deveniră rostogoliri din care ieşea ca o străfulgerare de gheare şi colţi. Devenise numai muşchi şi forţă, cu mişcări hotărâte şi ameninţătoare, iar momentele de vânătoare erau destul de feroce ca să-i facă pe marinari să se tragă înapoi, lăsându-i loc.

Când muzica şi dansul încetară, îşi schimbă atitudinea şi alergă la Alotia să-i sară în braţe, în timp ce oamenii ovaţionau. Urmele naturii feline dispărură într-o îmbrăţişare copilărească, înapoiată de concubină din toată inima, iar mârâiturile se transformară într-un gângurit fericit. Schimbarea aduse un alt ropot de aplauze din partea spectatorilor, făcându-i atât pe dansator, cât şi pe profesoară să se plece cu umilinţă şi să le ureze tuturor bucurie în timpul Festivalului.

Spectacolul fu atât de bine primit, încât Căpitanul Gryst ordonă ca Shimik să fie trimis pe toate navele flotei să distreze echipajele. Grupuri din fiecare navă urcară la bordul *Lupului furtunii* înainte de spectacolele sale. În zorii lunii Tigrului, Shimik primise uniforme de pe fiecare navă, precum şi o mare

varietate de daruri, care umpleau o cutie de lemn, fiind răscolite cu veselie ori de câte ori vremea rea îl ţinea în cabină.

Deşi Festivalul le oferise un răgaz de la furtuni şi ghinioane, luna Tigrului se anunţa năprasnică. Chado, zeul-tigru, pândea dintre umbre şi aduse nenoroc printre cei care-l iritaseră. Nori şi ceţuri se anunţaseră odată cu schimbarea anului, făcând imposibil de desluşit până şi felinarele de semnalizare de la pupa, ori prova celei mai apropiate nave.

Informaţiile se transmiteau între nave printr-o procedură laborioasă de semnalizare cu lămpile. Nu numai că se pierdea timp serios la comunicarea oricărui mesaj, însă multe dintre nave nu puteau citi semnalele. Zvonurile ţesute pe marginea acestora abundau, iar ultimele urme de veselie din timpul Festivalului se evaporară.

Flota era urmărită de ceva.

Toţi aflaseră despre demonii marini; nu se făcuse nici un efort pentru a păstra secretul. Din dorinţa de a contracara teama, învăţaţii fuseseră însărcinaţi să încerce să afle despre ce era vorba. Căpitanul Gryst trăia cu speranţa deşartă în găsirea unei explicaţii, care ar pune, astfel, capăt speculaţiilor şi ar reface încrederea oamenilor, clătinată de tot felul de poveşti. Din nefericire, marinarii respinseră la unison toate soluţiile savanţilor, presupunând că, din moment ce erau la ei acasă pe mare, ştiau mai bine. Asta însemna că demonii marini erau periculoşi şi atacaseră o navă, luând cu ei întregul echipaj. Mai însemna că pândeau afară, aşteptând să atace următoarea navă imprudentă, şi vor face asta în continuare, până la sfârşit.

Jorim îşi dăduse seama că felul de a fi al marinarilor încuraja poveştile despre urmărirea flotei, situaţia continuându-se indiferent de explicaţii. Deşi nu voia să ia în serios poveştile, nu exista nici o cale să evite ca relatările să-i ajungă la urechi. Se simţea ruşinat că se lăsase pradă superstiţiilor şi-i dezvălui asta şi Căpitanului Gryst la o partidă de şah într-o seară, în cabina ei.

Ea îşi desprinse privirile de pe tabla de şah şi se încruntă la el.

— Nu trebuie să-ţi mai spun cât de ciudat poate fi oceanul. Gândeşte-te la el ca la o ceaţă groasă întinsă peste o suprafaţă nemăsurată de pământ. Aşa cum văzduhul are păsările sale, oceanul are peştii. Nu avem cum să ştim ce se află jos, dincolo

de peşti, la fel după cum nu ştim ce se află dincolo de nori. Dacă te gândeşti la toate astea un moment, îţi poţi da seama că şi demonii mării au propriul lor imperiu acolo jos, pe fundul oceanului, însă au descoperit o cale prin care pot urca pe cerul lor şi afla ce trece în zbor printre norii lor. Aşa ne-au găsit pe noi.

Jorim îşi mişcă umerii de parcă l-ar fi trecut fiori pe şira spinării.

— Nu credeţi asta, nu?

— Să cred? Nu, spuse, şi mută Maestrul Umbrelor. Nu mi-aş pierde timpul sau energia crezând aşa ceva. Însă accept că este posibil. Eu vreau doar un răspuns, pentru că bâjbâiala îmi afectează echipajul.

De undeva de pe punte, o voce dădu alarma. Înainte ca ei doi să apuce să-şi tragă scaunele de la masă, Locotenentul Minan deschise uşa cabinei.

— Vă rog să mă iertaţi, Căpitane. Se văd lămpile verzi în pupa.

— La o parte, Locotenente. Anaeda trecu de el şi se urcă pe punte. Continuaţi-vă toţi îndatoririle. Timonier, păstrează cursul.

Alergară pe punte şi Jorim căzu pe scândurile îngheţate. Se ridică şi goni pe scară, să i se alăture căpitanului la pupa. Vântul îngheţat îi tăia respiraţia, însă nu conta prea mult, pentru că nimic nu l-ar fi putut încălzi.

Sus, se deschisese o spărtură îngustă între nori şi argintul părea că se scurge peste ceţuri. Lumina lunii desenă conturul unei nave uriaşe, nu chiar de lungimea şi lăţimea *Lupului furtunii,* însă la fel de echipată pentru călătoriile îndelungate în largul oceanului. Avea cele nouă catarge obişnuite, însă de ele atârnau pânze sfâşiate. Jorim putu să descifreze blazonul de pe una dintre ele şi ştiu că era naleniană, însă din vremuri de dinaintea domniei Prinţului Cyron.

Unul dintre marinarii de la pupa arătă cu mâna.

— Asta-i *Lupul valurilor.*

Lui Jorim i se făcu pielea de găină.

— *Lupul valurilor* a dispărut cu optsprezece ani în urmă. Tatăl meu era la bord.

— Nu mai este, Maestre Anturasi.

Lumina lunii cobora peste creaturile care acopereau puntea şi se căţărau pe parâme. Demonii mării, toţi. Cel găsit pe *Dragonul lunii* era un pitic, pentru că jivinele acestea erau aproape încă o dată cât un om obişnuit. Lanternele din faţă, de la pupa şi cele atârnate de catarge ardeau cu o lumină verde, care se reflecta în solzii lor, pe când se roteau în dansuri fără acompaniament.

Prin mintea lui Jorim se învălmăşeau un milion de gânduri. Încerca să-şi aducă aminte cum arăta tatăl său. Imaginea bărbatului rămasă în mintea lui fusese zămislită de zeci de poveşti, însă acum se evaporară cu toate, privind nava fantomatică ţinând cursul cu ei. Câte burţi hrănise, oare, tatăl său? Nu-şi putu imagina ce-ar trebui să le spună mamei şi bunicului sau surorii şi fratelui. *O să ajung să le spun sau voi sfârşi ca hrană, cum a păţit şi el?*

Cineva-l trase cu grabă de pantaloni şi-l aduse la realitate. Privi în jos.

Shimik trăgea de arc.

— Twanga, twanga!

Jorim se întrebă o clipă cum ar încorda fennul arcul, însă nu stărui în gânduri, şi întinse mâna să-l ia şi să scoată o săgeată din tolba târâtă de Shimik pe punte. Trase coarda, ţinti şi lansă.

Săgeata se pierdu în întuneric. Jorim se gândi că ratase, dar unul dintre demonii mării se cutremură şi căzu de pe parâmă. Ceilalţi se opriră din dans când căzu pe punte, apoi se aruncară asupra lui, zgâriind şi muşcând. Îi smulseră membrele şi câţiva începură să-i urmărească pe punte încercând să fure o parte din pradă.

Jorim puse încă o săgeată în arc, însă Anaeda ridică mâna.

— Nu-i bine.

— Încă una, Căpitane, vă rog! imploră Jorim, înghiţind cu noduri. Încă una, pentru tata!

Ea dădu din umeri şi se dădu înapoi. El încorda arcul şi ţinti. Se abţinu să tragă, măsurând distanţa, simţind balansul navei în sus şi-n jos. Lăsă ritmul să-l pătrundă, apoi trase.

Săgeata îşi atinse ţinta. O lampă verde, ridicată sus pe catargul principal, se avântă ca o stea căzătoare pe puntea principală. Explodă când o atinse, împrăştiind ulei fierbinte peste scânduri şi pe catarg. Mai mulţi demoni ai mării, trântiţi pe jos, se zvârcoleau, transformaţi în torţe vii. Se răspândiră pe

punte, dând foc parâmelor şi cablurilor, în timp ce nava se balansa, împrăştiind şi mai mult focul lichid. Curând, explodă încă o lampă.

Orice-ar fi mânat *Lupul valurilor* înainte se oprise. Nava în flăcări ieşi de sub vânt şi norii se închiseră. Dar şi fără lumina lunii, nava rămase mai departe vizibilă. Se înclină spre babord, spre apa oceanului, ridicându-se şi coborând. O clipă o puteau vedea arzând toată, iar în alta catargele li se păreau flăcările unor lumânări îndepărtate. După o vreme, chiar şi lumânările se stinseră, iar *Lupul valurilor* dispăru.

Anaeda Gryst se întoarse spre el.

— Să te felicit pentru cum ai tras?

Jorim clătină din cap.

— Dacă aş crede că a fost pentru ultima dată când vedem demonii mării, ar trebui. Dar nu cred.

— Nici eu, spuse oftând. De fapt, cred că este extrem de posibil să nu fi reuşit decât să-i întărâţi.

41
Ziua a 3-a, Luna Tigrului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Dolosan

Natura dizarmonică a întinderilor, inclusiv drumul spre Ixyll, îl tulbura pe Moraven într-un mod la care nu s-ar fi aşteptat. În viaţa sa văzuse multe lucruri, însă nimic n-ar fi putut întrece Pustietăţile. Găsi că totul era neliniştitor de familiar, de parcă şi-ar fi amintit parţial nişte vise.

Teritoriile din vest păreau să fie pline de locuri care nu făceau parte din această lume. Le trebui o zi întreagă să străbată valea luxuriantă, acoperită cu un covor de plante maro, cu inflorescenţe masive, albastre. Tulpinile şi rădăcinile pulsau şi nici un cal nu se atingea de ele sau de flori. Tyressa culesese o inflorescenţă şi întregul buchet de flori se închisese, fremătând ca un val. Keles săpase în pământ şi, din câte-şi puteau da seama cu toţii, plantele erau legate printr-o reţea comună de rădăcini.

Mai interesant chiar, valea începuse să se modifice. Pământul însuşi se mişca, adâncind valea şi forţându-i să se grăbească să meargă înainte. Lucrurile nu ajunseseră însă până la punctul în care să fie puşi în pericolul de a fi striviţi, pentru că unduirea pământului se înfăptuise încet. Moraven simţise doar cum valea îi îmboldea tot aşa cum împingeai de pe frunză o omidă.

Privi spre viruk, care galopa alături de ei.

— Nu se poate ca valea să fie vie.

— Nu mai vie decât un *gyanrigot,* însă asta n-o împiedică să se mişte.

Lucrurile deveniră şi mai stranii, de parcă fiecare vale sau câmpie ar fi fost alcătuită conform unui plan. Una dintre pajiştile pe care o străbăteau îl făcu pe Rekarafi să se oprească deodată ca trăsnit şi să îngenuncheze printre flori. Moraven nu era sigur că pricepuse de ce, însă Ciras îl lămuri imediat.

— În Tirat avem nişte pergamente. Sunt foarte vechi şi pe ele sunt desenate imagini ale unor plante care nu mai există. Seamănă cu astea, spuse şi arătă în jur.

Maestrul spadasin o luă în galop spre viruk.

— Putem să mai zăbovim pe aici, dacă vrei.

— Ca să-mi permiţi să mă bălăcesc într-un trecut care nu se va mai întoarce niciodată?

— Să te las să-ţi reîmprospătezi amintirile care ţi-au adus, cândva, atâta bucurie.

Rekarafi îl privi cu atenţie.

— Chiar şi amintirile fericite dor. Este vorba de despărţire.

Moraven plecă de acolo, să-i lase virukului un răgaz de meditaţie. Cuvintele străvechi găsiseră ecou în el. Era ceva în aceste Pustietăţi care nu-i plăcea. Ar fi vrut să pună totul pe simţământul constant al atingerii magice, însă asta nu-i prilejuise niciodată vreo experienţă neplăcută înainte. Totuşi, era atât de obişnuit să controleze magia, încât senzaţia îl făcu să rămână tot timpul în gardă, iar asta-l obosea.

Pe cât găsea el de neliniştitor tărâmul magiei incontrolabile, lui Ciras îi plăcea în mod sigur, iar asta-l irita. Nu fusese la fel de tânăr, când simţise prima împunsătură a *jaedunto,* şi avusese norocul de a se fi antrenat într-o varietate de şcoli înainte. Nu-şi putea aminti învăţăturile, însă acestea existaseră, iar instrucţiunile Maestrului Jatan îi readuseseră abilităţile, chiar dacă nu şi amintirea lor.

Experienţa de *serrian* îl disciplinase şi-l pregătise să evalueze experienţele trăite, să poată învăţa din ele. Făcuse asta imediat şi învăţase cum să-şi extindă accesul spre magia luptei cu sabia. Phoyn Jatan îi recunoscuse potenţialul şi poziţia. Luase în calcul maturitatea lui Moraven şi îi explicase, foarte simplu, că se afla la o răscruce a vieţii. Dacă ajungea să considere *jaedunto* o putere, un fel de drept în virtutea căruia putea face ce poftea, puterea îl va zdrobi. Deşi ar ajunge să străbată generaţii la rând, existenţa i s-ar transforma într-o eternitate de chinuri. N-ar mai cunoaşte niciodată pacea.

Punând la suflet învăţăturile Maestrului Jatan, Moraven deprinse, încet, cum să-şi controleze puterea. Lecţiile fură asimilate lent, iar perfecţionarea veni cu timpul. N-ar fi putut uita niciodată expresia înspăimântată din ochii tânărului Matut, când îi măcelărise pe tâlhari fără să se gândească nici o clipă, pe drumul spre Moriande. Din acea zi, dacă era posibil să evite lupta, o făcea. Dacă era posibil să evite să ucidă, făcea şi asta. Iar când trebuia să ia viaţa cuiva, era o moarte curată şi rapidă.

Ciras nu ajunsese încă la punctul în care putea separa dorinţa de a-şi perfecţiona îndemânarea de consecinţele folosirii ei. Argumenta că uciderea bandiţilor din Asath contase foarte puţin şi că, de fapt, fusese necesară ca să-i împiedice să dea alarma asupra fugii lui Keles. Moraven era de acord cu ambele puncte de vedere. Dacă nu l-ar fi acceptat şi pe ultimul, nu i-ar fi doborât pe adversarii săi. Însă prima opţiune nu era chiar atât de limpede. Deşi moartea unui tâlhar avea consecinţe limitate, era puţin probabil să-l jelească cineva drag, acest punct de vedere nu reuşea să ia în calcul efectele asupra spadasinului.

Moraven nu-şi putea aminti fiecare persoană căreia-i venise de hac şi credea că pacea interioară oferită de *jaedunto* îl ferea de multe asemenea amintiri. Nu-l scutea însă de toate. Ucisese în bătălii, în confruntările de la marginea drumului şi în dueluri. Îşi amintea cum se simţise când o sabie despicase un pântec, sau urletul celui al cărui membru era retezat de trup. De fiecare dată când lua o viaţă, îi apăsa spiritul. *Pentru a-mi desăvârşi potenţialul, îi împiedic pe alţii să şi-l realizeze pe al lor.*

Moraven era pe deplin conştient că una dintre şcolile filosofice despre *jaedunto* sugera că acest lucru era absolut necesar. Presupunea că modul în care ajungea cineva pe o poziţie înaltă era captarea potenţialului celor măcelăriţi în drum. Contradicţia evidentă aici era cea a cizmarului priceput, a cărui îndemânare nu ucisese pe nimeni, însă creştea zilnic şi-l aducea tot mai aproape de *jaedunto.* Poate că existau mai multe căi spre *jaedunto.* Sau poate că odată cu fiecare capodoperă realizată, altcineva era lipsit de şansa de a o fi creat.

Indiferent de sursa teoretică a puterii, lucrul pe brânci, disciplina şi răbdarea erau toate considerate vitale. Prin preumblările lor, Ciras Dejote îşi dezvoltase o anumită nerăbdare, care, deşi nu pătrunsese încă pe domeniul luptei cu sabia, aducea cu sine un dispreţ agasant. Nu vedea nici un folos în Borosan Gryst şi în *gyanrigotul* său. În vreme ce Moraven fusese impresionat de îndemânarea nalenianului de a crea şi recrea maşinării, Ciras îl tot pisa cu observaţii despre cât de repede se stricau, sau cum prin alte metode, mult mai simple, puteau realiza ceea ce izbutiseră ele.

Moraven încercase să-l abată pe Ciras, dându-i o sarcină simplă. În timpul cercetării topografice, dădură peste semnele lăsate de un grup de tâlhari care bântuiau prin regiune. Găsiră urmele unor jafuri în câteva locuri de odihnă. Prospectorii de *thaumston* fuseseră ucişi, iar toate rezervele lor din preţiosul mineral furate. De asemenea, descoperiră un număr de morminte mici, de la vechile mormane de pietre, până la peşteri zidite, care fuseseră deschise, iar conţinutul lor răvăşit.

Lui Ciras îi reveni sarcina de a înregistra toate dovezile asupra jafurilor bandei. Acest lucru îl ţinea ocupat. Ideea de a întâlni şi a avea de-a face cu ucigaşii şi pângăritorii celor morţi îl stimula. Îi ascuţi capacitatea de observaţie şi chiar îi înflăcăra imaginaţia. Examina pistele atât de îndeaproape, încât putea identifica indivizii numai pe baza urmelor lăsate de caii sau de paşii lor. Le dădu nume şi putea spune cum trăiau.

Din nefericire, această sarcină îi alimenta şi nerăbdarea. De câte ori clădeau peste semne proaspete, voia să plece imediat în urmărirea banditţilor. Moraven îi interzicea întotdeauna, argumentând cu necesitatea de a-l ajuta pe Keles. Ciras îl contrazicea, arătând că misiunea primită de la Maestrul Jatan le cerea să-i intercepteze pe jefuitori şi aceasta ar trebui să primeze. Moraven îi reamintea că misiunea îi fusese încredinţată *lui,* nu lui Ciras, şi el va decide când era momentul să lovească.

În cele din urmă, îşi încrucişară paşii cu semne care dezvăluiau o poveste ce se cerea cercetată. Deplasându-se prin zonele depresionare, ajunseră la un canion în peretele căruia se deschidea alt drum. Banditţii călăriseră într-acolo, apoi majoritatea dintre ei se întorseseră şi-şi continuaseră marşul prin canion, spre nord-est. Totuşi, trei dintre ei nu mai ieşiseră de acolo, iar Moraven se trezi pişcat de curiozitate.

Decise să călărească el în faţă şi studie pereţii de stâncă atât de înalţi, încât cerul devenise o fâşie subţire, ca o panglică albastră. Nu văzu pe nimeni la marginea canionului, nici semne de căţărare, însă rămase vigilent. Moraven era destul de sigur că banditţii nu aveau nici o idee că erau urmăriţi, aşa că şansele ca ei să pregătească o ambuscadă erau minime, iar folosirea a numai trei oameni pentru asta ar fi fost o prostie. Luând totuşi în considerare posibilitatea ca oamenii lipsă din grup să fie

morţi, însemna că cineva îi ucisese. *Indiferent cine sau ce-a fost, reprezintă o ameninţare şi pentru noi.*

După cinci kilometri, canionul se deschidea într-o vale îngustă, care şerpuia vreo trei kilometri înainte de a de închide din nou. Moraven nu putea vedea capătul celălalt al văii, însă îi fu uşor să-şi imagineze că traseul ducea pe coamă. Părea o cale destul de convenabilă de a ajunge pe platou şi, fără îndoială, era folosit de oameni şi animale deopotrivă.

Însă nu era un drum lipsit de pericole. La trei sute de metri în adâncimea văii se afla un ochi de apă, cu un diametru nu mai mare de zece metri. Nici o undă nu alerga pe suprafaţa lui, iar soarele se reflecta orbitor. Ţinând cont că mare parte din apa din depresiunile Dolosanului era sălcie, balta părea destul de primitoare.

Singurul lucru care tulbura imaginea idilică era cercul de schelete albite şi trupuri proaspete, căzute lângă ea. Majoritatea zăceau cu capul spre iaz, însă câteva, între care şi unul dintre bandiţi, încercaseră să fugă de lângă ea. Cercul se întindea până spre pereţii de est şi vest ai văii, iar câteva schelete erau lipite strâns de stânci, inclusiv doi războinici în armură.

Moraven îşi struni calul, iar ceilalţi se răspândiră în zona sigură din apropierea canionului, în vreme ce virukul se ghemui într-o fâşie îngustă de umbră înspre est. Caii loveau nervoşi cu copitele în pământ şi se dădeau îndărăt, nevoind să mai zăbovească într-un loc al morţii.

Keles bătu uşor pe gâtul calului.

— Nu te condamn pentru că nu-ţi place aici.

Ciras galopă lângă Moraven şi arătă cu cravaşa spre unul dintre bandiţi.

— Ăla-i Picior de Lemn, iar murgul mort era calul său. Ceilalţi doi sunt Scâlciatul şi Gaură-n Talpă. Primul a căzut Picior de Lemn, iar Scâlciatul a fost următorul, zburat din şa. Gaură-n Talpă a încercat să fugă călare. S-ar putea să se fi aruncat chiar pe calul Scâlciatului, poate că da, însă a căzut, apoi a încercat să se târască înainte de a-şi da duhul.

— Cred că ai tălmăcit corect semnele.

Moraven îşi ridică mâna la ochi, să-i ferească de strălucirea soarelui, şi se uită cu mai multă atenţie spre bandiţi. De unde se afla, nu putea vedea ce anume ucisese caii, însă Gaură-n

Talpă avea o gaură în tunică, pe şira spinării. Se părea că era o arsură considerabilă. Unul dintre scheletele în armură avea de asemenea o gaură în platoşă, însă se afla la distanţă prea mare ca Moraven să-şi dea seama ce o provocase.

Se lăsă în jos din şa.

— În mod clar e vorba de un perimetru aici. Rămâi pe loc. Vreau să văd ce se întâmplă când...

— Aş putea face o sugestie, Maestre Tolo?

Ciras îl săgetă pe Borosan cu o căutătură piezişă.

— Ia-o încet, *gyanridinule,* Maestrul ştie ce face.

Moraven râse.

— De fapt, habar n-am. Mi-ar prinde bine orice sugestie.

— Ar fi fost mai uşor dacă n-am fi abandonat căruţa mea la Telarunde, dar mă descurc şi aşa.

Borosan descălecă şi se duse la calul de povară tras după el. Deschise o desagă şi scoase şoricarul la iveală.

— Putem să-l folosim ca să vedem ce-i acolo.

Spadasinul dădu din cap.

— Excelentă idee.

Gyanridinul trimise şoricarul în cerc, iar acesta îşi scoase picioarele în momentul când încetă să se mai rostogolească. Mica minge de metal păşi înainte, apoi o luă la stânga şi la dreapta, apropiindu-se încet de murgul mort.

Iazul reacţionă. O undă se formă la suprafaţă, de parcă un pietroi ar fi nimerit exact în mijloc, formând un cerc perfect. Lovi malul, însă în loc să se reverse, se întoarse şi goni înapoi spre centru. Câştigă viteză şi când ajunse la mijlocul apei, o trombă de trei metri ţâşni în văzduh. O formă sferică se desprinse de acolo, rămânând suspendată în aer şi lucind în lumina soarelui, în timp ce coloana de apă se retrase.

Sfera pulsa, modificându-şi forma. Se aplatiză ca un disc, apoi se îngroşă la mijloc. Lumina trecea prin ea şi, deodată, şoricarul începu să fumege. Micul *gyanrigot* continuă să gonească spre calul mort, iar traseul său în zigzag obligă discul să-şi schimbe forma şi să se repoziţioneze. Câteva urme negre de arsură punctau carcasa şoricarului, însă ajunse la calul mort şi se ascunse între crupă şi coadă.

Un ultim fuior de fum se ridică din părul încreţit al cozii. Discul devenise din nou sferă şi plutea acolo. Luminile o

străbăteau cu încetineală, apatice. Părea aproape binevoitoare şi, în mod sigur, inofensivă.

Dacă n-aş fi văzut asta, setea s-ar fi putut să mă facă să accept invitaţia iazului.

Tyressa îngenunche la marginea cercului morţii.

— Nu ştiu ce-i asta. Nu ştiu dacă trăieşte, aşa că nu ştiu cum ar putea fi ucisă. Nu ştiu nici dacă ar trebui să încercăm, însă m-am obişnuit cu şoricarul acela mic.

— Ar fi păcat să-l pierdem.

Moraven îşi mângâie bărbia, apoi privi drept spre Ciras.

— Ce faci?

Învăţăcelul său îşi împăturise cu grijă tunica şi începuse să-şi scoată şi cămaşa, în pofida frigului.

— Sunt cel mai rapid dintre noi. Am să alerg la şoricar şi-l iau de acolo. Dacă gonesc în zigzag ca şi el, sfera nu mă va putea ucide.

Să te sacrifici pentru ceva ce dispreţuieşti? Poate că există speranţe pentru tine, Ciras. Moraven ridică mâna.

— S-ar putea să fie puţin cam prematur. Maestre Gryst, puteţi rechema şoricarul?

Borosan se încruntă.

— Mă tem că nu. Ultima dată când l-am folosit, dacă vă amintiţi, a fost să-l trimit într-o gaură, să vedem dacă era ceva *thaumston* depus acolo. S-a dus spre cal pentru că, după cum îmi imaginez, desaga de lângă şa este plină cu *thaumston.* Odată ce l-a detectat, va continua să-l caute, iar eu nu am aici o cantitate mai mare, care să-l atragă înapoi.

Dinspre Rekarafi se auzi un zgomot de armuri şi oase. Virukul azvârli spre sferă un craniu cu coiful pus, însă nu nimeri. Pe când proiectilul trecu pe lângă ea, apa se lăţi într-un disc, iar lumina solară concentrată topi coiful.

— Indiferent cu cât eşti mai rapid decât *noi,* Maestre Dejote, trebuie să fii mai iute decât *ea.*

Virukul îşi scutură capul păros.

— Şi nu eşti.

Ciras nu-l băgă în seamă şi începu să se întindă.

— Nu voi da greş, Maestre.

— Aşteaptă, am o idee.

Keles începu să scotocească prin desagii de la şaua sa, apoi descălecă.

— Borosan, drăcovenia aceea a concentrat lumina solară ca să ardă şoricarul, da?

— Cred că da.

Gyanridinul zâmbi larg.

— Da, incredibil de eficient. Atâta vreme cât străluceşte soarele, are o sursă nelimitată de energie, iar dacă poate face la fel şi cu lumina lunii şi cea a stelelor, ceea ce cred că face, din moment ce unele dintre schelete sunt ale unor animale exclusiv nocturne, deci…

Ciras scutură din cap.

— Pe cer nu-i nici un nor. Cheia problemei este viteza.

Keles dădu din umeri.

— S-ar putea să ai dreptate. Totuşi, lasă-mă să mă uit la ceva de-aici.

Îi aruncă Tyressei dârlogii calului, apoi merse repede spre vest, la marginea cercului. Se lăsă într-un genunchi, aproape vizavi de locul unde se ghemuise virukul, şi studie iazul. Cântări punga de piele din mâna stângă, apoi desfăcu şireturile care o legau strâns. În mod clar, măsura distanţa până la iaz, iar Moraven nu avea nici o îndoială că un cartograf ca el putea estima asta până la ultimul centimetru.

Apoi, în loc să se întoarcă la ei şi să le spună cât de departe era iazul şi să calculeze cât de repede trebuia să alerge Ciras, Keles ţâşni în picioare şi o luă la goană. Se ducea direct spre iaz, sărind peste mormanele de oase albite şi ocolind coiful pe jumătate topit. Picioarele sale lucrau din greu, răscolind nisipul la fiecare pas. Ţinându-şi capul jos şi braţele în balans, alerga mai repede decât şi-ar fi putut închipui Moraven că era posibil.

Totuşi, viteza lui nu conta.

Mişcările din sferă se accelerară. Pe suprafaţa sa se formară din nou unde, iar lumina se învolbura în ea. Discul apărut se aplatiză, centrul se umflă. Lumina soarelui îi iriza marginile. Deoarece Keles gonea direct spre el, discul nu avea nevoie să pivoteze ca să ţintească. Se orienta în jos, fără nici cel mai mic efort, urmărindu-l cu hotărârea rece şi calculată a unui animal de pradă înălţat deasupra unui iepure.

Moraven ar fi scos un strigăt de avertizare, însă exclamaţia „Genial”, ieşită din gura lui Borosan, îl opri. Preţ de o clipită, spadasinul se gândi că *gyanridinul* comenta comportamentul discului, însă văzu încotro privea şi înţelese.

— Mai repede, aproape că ai ajuns!

Keles râse, cu triumf înspăimântat. Direcţia aleasă de el începea în cea a luminii solare, însă îl ducea într-o fâşie îngustă de umbră. Un colţ de stâncă, sus de tot, pe peretele canionului, proiecta o umbră alungită şi subţire până în mijlocul iazului. Încă un minut, două şi deplasarea soarelui l-ar lipsi de acest culoar, însă Keles văzuse asta şi acţiona instantaneu.

Dar ce face când va ajunge la iaz?

Cu pieptul săltând, cartograful se lăsă în genunchi, spulberând un craniu străvechi, aflat la marginea iazului. Azvârli conţinutul pungii de piele în sus, spre cer. Ţâşni un jet negru de pulbere, care întunecă discul, iar acesta începu să fiarbă şi să se înnegrească de-a binelea atunci când Keles goli în apă ce mai rămăsese din conţinut.

— Bineînţeles, praf de cărbune, înţelese Tyressa şi bătu din palme.

Keles, cu faţa înnegrită toată de praful de cărbune, cu excepţia dinţilor, râse cu poftă.

— Dacă lumina nu poate trece prin el, nu mai poate arde nimic.

— Bună treabă, Maestre Keles, îl lăudă Moraven.

— De unde ştiai că va funcţiona? mârâi însoţitorul spadasinului.

Keles dădu din cap.

— Mi se părea că doar fuga în umbră putea însemna ceva.

Ciras aprobă.

— Ştiu, mi-am dat seama de asta, dar nu era lângă şoricar. La cărbune mă refer.

Cartograful se aşeză pe jos.

— Nici nu m-am gândit dacă merge sau nu.

— Poate că va trebui să ne gândim cât va mai ţine trucul. Moraven încălecă din nou şi struni calul. Dacă este ceva viu, s-ar putea curăţa de cerneală. Dacă este doar o vrăjitorie, s-ar putea s-o facă şi mai repede. Vă sugerez să vă grăbiţi.

Dând din cap, Keles se ridică în picioare şi recupera şoricarul.

— Vreţi şi acest *thaumston?*

— Da, vă rog. Niciodată nu-i prea mult.

— Ciras, ia ce poţi de la banditţii ăştia, inclusiv orice alte cantităţi de *thaumston.* Poate că mai sunt şi alte indicii, care ne-ar spune cine sunt fârtaţii lor.

Moraven luă dârlogii calului lui Ciras.

— Mişcaţi-vă repede. Dacă acest canion merge tot aşa, s-ar putea să ajungem pe platou înaintea lor. Ştiind unde se duc şi ce au de gând, călătoria noastră ar deveni mult mai uşoară.

42
Ziua a 10-a, Luna Tigrului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron descifra mânia Prinţului Eiran de parcă ar fi fost scrisă cu cea mai neagră cerneală, pe coli imaculate de hârtie, însă nu-i păsa. În timpul zilei ninsese, iar zăpada căzută, pură şi albă, nu mai era ceva de speriat copiii. Cyron putea vedea în ea ceva frumos, nu un vestitor al vremurilor grele, şi îi făcuse mare plăcere să păşească pe ea, în grădina lui personală.

Luna în urcare făcea să lucească zăpada şi-i oferea destulă lumină încât să poată vedea animalele nocturne începând să se agite în ţarcuri. Unele nu tolerau prea bine frigul şi rămăseseră în adăposturi, până la sosirea îngrijitorilor care veneau să le hrănească, însă favoriţii săi îi auziseră paşii şi vocea şi ieşiseră să-l vadă, în speranţa că se vor alege cu ceva.

Cyron trecu prin faţa unei cuşti mici şi zâmbi. În interior, o zibetă pătată se căţărase pe o creangă. Cu blană cafenie, străbătută de dungi groase, negre, şi puncte întinse pe întreaga lungime a trupului ei sinuos, îl fascina pe prinţ cu aspectul ei hibrid, între pisică şi nevăstuică. *Aproape la fel ca tine, Eiran, deşi ţie-ţi lipsesc graţia ei, ţinuta şi şarmul.* Cyron plesni din limbă spre ea şi capul îngust al creaturii îşi făcu apariţia.

— Aceasta, Prinţe Eiran, provine din capătul cel mai de sud al Ummummorarului. Jorim Anturasi mi-a adus-o, împreună cu perechea ei. Deşi acceptă să stea în cuşcă, ar prefera mai mult să-i las libertatea de a goni prin grădină. Însă nu pot face asta, pentru că-i place să mănânce ouă de pasăre şi ar afecta păsările pe care le deţin.

Eiran, care arăta îngrozitor după goana spre Moriande şi pentru că nu fusese primit cu o noapte înainte, nici măcar nu încercă să mimeze interesul.

— Atunci înseamnă că are ceva în comun şi cu sora mea.

— Sora voastră bea ouă?

Cyron îşi desfăşură mantia şi scoase un coşuleţ în care se aflau câteva ouă mici, albastre. Apropie unul de gratiile cuştii,

iar zibeta se ridică pe labele din spate. Animalul luă oul cu labele din faţă, apoi îl crăpă şi începu să lingă albuşul scurs.

— Nu, Prinţe Cyron, şi ea este tot o captivă. Prinţul Pyrust o ţine aşa. Probabil că s-au întors în Felarati, trăind ca soţ şi soţie.

— Vă mulţumesc că mi-aţi reamintit. Va trebui să le trimit un dar.

Eiran începu să tremure de furie, iar chipul său palid se împurpură. Dacă Prinţul Cyron n-ar fi învăţat demult să-şi controleze mânia, faţa sa ar fi fost la fel de congestionată. Nu anticipase faptul că miniştrii din Consiliul Helosundian vor alege atât de repede un prinţ care să-i conducă şi, cu siguranţă, nu s-ar fi gândit niciodată că Eiran putea fi o opţiune. Jasai ar fi fost mai potrivită, dar helosundienii păreau să respecte femeile doar ca mame, concubine sau gărzi keru, iar ea nu intra în nici una dintre aceste categorii. Nu avea nici un dubiu că Eiran fusese împins înainte pentru ca altcineva să poată intra în circuitul succesiunii căsătorindu-se cu ea, iar Pyrust făcea tocmai asta. Singura cale de a contracara pretenţiile la tronul helosundian era menţinerea lui Eiran în viaţă, pe când el nu voia altceva decât să-l azvârle pe idiot şi pe cei care-l aleseseră în cuşca tigrilor.

Cyron se gândise că o soluţie rapidă pentru miniştri ar fi fost numirea Generalul Pades. Pregătirea militară îl transforma într-o opţiune logică. Pyrust avusese ocazia să vadă cât era de periculos şi, fără nici o îndoială, fusese extrem de încântat să-l pună pe Eiran să-i ducă lui Cyron capul retezat al generalului.

Recucerirea Meleswinului se soldase cu uciderea celor mai capabili comandanţi militari, în afară de keru, şi-i secerase pe cei mai vajnici dintre helosundieni. Mercenarii, numiţi Garda de Onoare, pentru a-i îmbuna pe zei şi satisface vanităţile omeneşti, rămăseseră în fortăreţele lor din trecătorile munţilor. Totuşi, Pyrust nu era nici atât de puternic, nici atât de prost încât să se aventureze spre sud, mai ales că venise zăpada, aşa că situaţia din nord rămânea neschimbată, până la primăvară.

Nu pot decât să sper că va fi o iarnă lungă şi aprigă. Nu numai că l-ar ţine acasă, dar mi-ar oferi şi pretextul de a nu mai trimite următorul transport de orez. Cyron oftă, alungându-şi gândul. Populaţia deseiană era la fel de captivă ca zibeta, iar

dacă nu-i hrănea, ar fi flămânzit. Nu voia să se întâmple aşa ceva.

Clătină din cap şi porni înainte, auzind cum scârţâie zăpada sub paşii lui Eiran, pe când îl urma. În baladele eroilor, de obicei câte-un vers sau două vorbeau despre marile nenorociri văzute de erou, care-l determinau să facă multe fapte bune mai târziu. Ca să fie şi Cyron demn de o astfel de baladă, bardul ar fi trebuit să născocească un incident justificativ pentru decizia lui de a nu-i lăsa pe deseieni să moară de foame. Putea fi salvarea unui animal exotic din bazarul din Moriande şi îngrijirea lui până la recăpătarea sănătăţii. Ar fi putut vedea în asta un îndemn de a proceda la fel şi cu deseienii, poate cu întregul Imperiu.

Dacă s-ar fi petrecut aşa ceva, Cyron ar fi considerat asta drept o consolare. Dacă aşa ar fi mers lucrurile, ar fi putut gândi în perspectivă, ar fi putut defini problema şi analiza limitele. Ar fi putut s-o aplice, dacă ar fi fost necesar. Înfometarea duşmanului constituia un avantaj, însă nu era în stare să facă aşa ceva.

Tatăl său sau bunicul său aşa ar fi procedat, fără măcar să clipească, însă ei crescuseră în vremuri mult mai grele, când cruzimea era o virtute. În timp ce el, beneficiind de programul de explorări al tatălui său, vedea lumea ca un loc al resurselor în expansiune, nu o sursă limitată, care ar fi necesitat raţionalizări. Comerţul îi întărea naţiunea şi oferea avantaje tuturor, fericindu-i aproape tot poporul, iar ceilalţi erau stăpâniţi doar de nerăbdare, pentru că bogăţia avea nevoie de timp să-şi găsească drum spre ei. Dar chiar şi aceştia trebuiau să admită că-şi cheltuia banii pentru a susţine proiecte de care beneficiau şi ei, cum ar fi drenarea Râului de Aur.

Pentru că naţiunea lui era stăpâna unei lumi în expansiune, avusese vreme să examineze divergenţele din trecut, care separaseră teritoriile vechiului Imperiu. În Vremea Gheţii Negre, Principatele deveniseră de un naţionalism sălbatic. Aveau nevoie ca o percepţie de sine să le ofere un scop şi să le unească împotriva adversarilor comuni. Zăpada căzută le izolase, aşa că existaseră puţine informaţii şi contacte cu restul lumii. Oamenii de-abia dacă dispuneau de suficiente resurse ca să supravieţuiască, deci comerţul era considerat un lux, iar

lemnul era mult mai folositor pentru încălzit decât pentru construirea navelor destinare explorărilor.

Când ceilalţi Prinţi se gândeau la vechiul Imperiu, îl vedeau ca pe un tărâm dezbinat de o împărătească războinică, unul care trebuia să fie reunificat prin sabie. Nu exista nici o îndoială că împărăteasa Cyrsa împărţise Imperiul între familii care se vor lupta între ele pentru putere. Făcuse asta închipuindu-şi că nici una dintre ele nu va deveni dominantă şi va putea să i se opună la întoarcere. O situaţie provizorie, de un an, doi se împământenise şi devenise nerealistă după Urgie.

Cyron nu înţelegea nevoia de a cuceri totul cu sabia în mână. Helosundienii păreau mulţumiţi să fie aserviţi. Erumvirine se bucura de extinderea comerţului şi nu părea să-i pese că legătura lor cu lumea trecea prin Nalenyr. Climatul lor mult mai temperat impusese un stil de viaţă care satisfăcea indolenţa leneşă. Hibernau ca Ursul de pe blazonul lor, iar Cyron se îndoia că Ursul mai reprezenta vreo ameninţare, dacă s-ar fi trezit.

Încă o generaţie şi aş putea să unesc naţiunile noastre printr-o căsătorie între case.

— Frate, n-ai auzit nimic din ce-am spus mai înainte.

Cyron se opri şi-l privi pe Eiran cu răceală.

— Uită-te în jur, *frate.* Ce vezi?

— Zăpadă. O grădină. Cuşti. Animale.

— Nu, priveşte cu atenţie.

Eiran îşi coborî umerii între faldurile mantiei acoperite de zăpadă.

— Văd ceea ce ţi-am mai spus.

Cyron dădu din cap.

— Atunci spune-mi ce nu vezi.

— Nu înţeleg.

— Nu, nu pricepi, drept pentru care te afli în încurcătura de acum, iar nepoţii şi nepoatele tale vor avea un handicapat drept mentor.

Cyron arătă cu mâna spre şirul de cuşti.

— Ştii ce nu vei vedea aici, Eiran? Nu vei vedea un dragon. În rest, orice altceva. Un şoim deseian, un câine helosundian. Dar ştii de ce nu vei zări nici un dragon?

— Pentru că mult lăudatul tău Anturasi nu ţi-a găsit încă unul? pufni helosundianul.

— Oh, aş îndrăzni să spun că dacă i-aş cere lui Jorim să-mi găsească unul, mi-ar aduce. Ar găsi vreo duzină şi mi i-ar aduce pe toţi.

Cyron îşi coborî mâna şi trase mantia mai strâns.

— Nu vezi nici unul pentru că nu aş pune un dragon în cuşcă. Un dragon s-ar veşteji şi-ar muri într-o cuşcă. Un dragon nu poate fi închis, pentru că are preocupări mult mai vaste.

— Tot aşa şi câinele!

— Ha, ha! Cyron se întinse şi-l apucă pe Eiran de pieptul mantiei. Îl făcu să se împleticească vreo zece paşi, apoi îl azvârli spre o cuşcă. Uite-ţi câinele helosundian. E un exemplar magnific. Gărzile *mele* keru au foarte mare grijă de el. Este favoritul lor.

Câinele, cu coada încolăcită spre cap, ca să-i încălzească nasul, se ridică şi îşi scutură blana lungă şi deasă, de iarnă. Negru, cu alb în jurul ochilor şi la capetele labelor, animalul era destul de mare şi de puternic să răpună un lup. Când gărzile keru intrau în luptă, îşi pictau o mască albă în jurul ochilor, pentru a onora blazonul naţiunii lor.

Câinele îl adulmecă pe Eiran, apoi latră, arătându-şi colţii.

— Singurul lucru pe care nu-l poate tolera câinele helosundian este laşitatea.

Cyrion îşi coborî glasul la numai o şoaptă.

— Dacă ceea ce spui că se petrece între Jasai şi Pyrust este adevărat, atunci ea l-a acceptat ca bărbat fără nici o constrângere. Unii ar contesta asta, spunând că ţi-a răscumpărat viaţa, aşa că vei putea s-o sprijini. Vor transforma captivitatea ei într-o cauză pentru care să aduni ajutoare şi să trimiţi o armată de invazie spre nord.

— Este exact motivul pentru care-a fost de acord.

— Uită-te la el, Eiran, încă mârâie la tine. Ştie că eşti îngrozit de Pyrust. Şi sora ta ştia asta. Mai ştia că n-ai să te întorci niciodată după ea. Ştia că te vei folosi de orice pretext posibil pentru a evita asta. A văzut cum ţi-a fost măcelărită armata.

Nu, a acceptat oferta lui Pyrust ştiind precis ce însemna. Helosunde beneficiază de o anumită autonomie şi scapă de opresiune. Nu vor mai fi războaie. Voi continua să menţin gărzile keru şi Garda de Onoare şi îţi voi permite chiar şi ţie să

te făleşti cu ele, nu te teme. Eşti un căţel care nu se va duce niciodată la război.

Eiran se desprinse de gratiile cuştii.

— Atunci îmi vei ţine poporul zăvorât, aşa cum îl ţii pe acest câine?

— Într-o cuşcă vei fi în siguranţă. Ca şi animalul de acolo. Am să-ţi găsesc o verişoară de-a mea, cu care să te căsătoreşti şi să faci copii. Unul dintre copiii mei, făcuţi cu cine decid eu, se va căsători cu una dintre nepoatele tale, unindu-ne casele. Îţi voi căsători copiii în cele Cinci Principate. Te voi face să fii de folos, dar nu şi o ameninţare, aşa că Pyrust nu va simţi nevoia de a pune să fii ucis.

Helosundianul îl pironi cu privirea, cu ochii măriţi de surprindere.

— Nu poţi face asta. Nu sunt într-o cuşcă, nu sunt animal de companie.

— Nu, nu eşti. Tu eşti doar cineva care mai umblă, deşi ar trebui să fie mort.

Din inima grădinii se ridică ţipătul ascuţit al şoimului deseian, cerând să fie hrănit.

— Chiar şi ăsta ştie că trebuia să mori la Meleswin şi aşa s-ar fi întâmplat, dacă n-ai fi fost considerat o pacoste pentru mine fiind în viaţă, nu mort. Dacă Pyrust te-ar fi căsăpit, l-aş fi contracarat, obligând Consiliul de Miniştri să facă o nouă alegere, cineva mai maleabil, sau să nu ia nici o decizie. Trimiţându-te înapoi, m-a lăsat să aleg dacă te ucid sau nu. Iar asta-mi aminteşte să-ţi spun ca atunci când mergem la tigri, să nu stai prea aproape de marginea împrejmuirii lor.

Pe Eiran îl scuturară fiorii.

— N-ai îndrăzni.

Dacă ar avea un pic de minte, ar şti să discearnă ceva dincolo de bluful tău.

— Nu astăzi, pentru că tigrii au fost deja hrăniţi. Dar ar fi bine să te asiguri că, pe viitor, vei face lucrurile pe care le doresc, altfel mai facem o plimbare prin grădină.

Faţa Prinţului helosundian se întunecă şi privi în jos. Mici rotocoale de abur erau singurele semne că trăia. Apoi, îşi ridică din nou capul, cu ochii mohorâţi.

— Atunci, gata cu viaţa mea?

Cyron dădu din umeri.

— Spune-mi, la ce te-ai gândit când te-au ales Prinţ?

— M-am gândit… m-am gândit că voi arăta foarte eroic în robele funcţiei.

Oftă, scoţând două jeturi de aburi.

— Nici chiar cele mai strălucite robe nu pot face un prinţ. Ai fost ales, Eiran, ca să fii manipulat şi controlat. Cei care te-au urmat la Meleswin nu ştiau. Ţi-au acceptat autoritatea.

Ochii lui Cyron se îngustară.

— Am să-ţi dau o şansă, mai puţin pentru folosul meu, mai mult pentru că-i va da lui Pyrust ceva la care să se gândească.

Spinarea tânărului se îndreptă.

— Despre ce-i vorba?

— Am de gând să-ţi pun la dispoziţie destul aur ca să cumperi o sută de mii de *quori* de orez. Vreau să-l foloseşti pentru lucruri folositoare celor care se aşteaptă să-i conduci. Vreau să trăieşti împreună cu ei, să înveţi de la ei, să vezi ce au nevoie, nu ceea ce spun ei că le *trebuie.* Apoi, vreau să le oferi mijloacele necesare pentru atingerea acestor scopuri.

— Nu înţeleg.

— Dacă aşa va fi şi peste un an, îţi găsesc un turn care va deveni colivia ta aurită. Nu vei avea niciodată nevoie de ceva, nu-ţi vei dori nimic, nu te vei teme de nimic în colivie, însă nici nu ţi se va da vreodată drumul din ea.

Cyron întinse o mână printre gratiile cuştii şi scarpină după urechi câinele helosundian.

— Învaţă ce ai de făcut, fă ce ai de făcut şi atunci vom fi cu adevărat fraţi. Fă-te folositor mie şi vei vedea că resursele mele şi recunoştinţa sunt nelimitate.

43

Ziua a 13-a, Luna Tigrului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Lupul furtunii, în apropierea Munţilor de Gheaţă

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să mă primiţi, Căpitane.

Jorim făcu o plecăciune în direcţia ei.

— L-am rugat pe Iesol să confirme ceea ce-am descoperit.

Anaeda îşi curăţă pupitrul.

— Ai adus hărţi, deci este vorba de o problemă de navigaţie?

— Şi da, şi nu.

Jorim aşeză pe birou hărţile făcute sul şi o desfăşură pe prima.

— Aceasta-i harta traseului nostru de până acum. Am inclus informaţiile pe cât de bine am putut, din ce-am aflat până acum şi din harta sothilor. Am trasat, deja, coasta Munţilor de Gheaţă, cel puţin cât am reuşit să aflu până acum.

Anaeda studie o clipă harta, urmărind cu degetul linia deplasării flotei. Cursul lor îi dusese spre sud, apoi virase spre est, spre marginile pustietăţii oceanului, pentru a descoperi insulele şi a confirma existenţa Munţilor de Gheaţă.

— Mi se pare o hartă destul de precisă. Care-i problema?

Jorim inspiră adânc şi încercă să-şi potolească senzaţia de greaţă din stomac.

— Vă amintiţi cum erau insulele trecute pe harta sothilor, ceva mai depărtate unele de altele decât ne aşteptam? Vă amintiţi şi când v-am spus că au desenat Cartayne mai mică decât s-ar cuveni, nu-i aşa?

— Ceva pentru flatarea virukilor, nu?

— Da. Cunoştinţele despre neamul soth sunt o probă de înţelepciune transmisă mie de către bunicul meu, iar eu nu am nici un indiciu de unde le-a primit, însă ştiu că este convins că aşa este. A lucrat cu hărţile sothilor şi, pe baza unor măsurători, a făcut câteva estimări. Ştie că lumea are forma unui glob. În urma acelor măsurători, a reuşit să calculeze chiar şi dimensiunile întregii lumi.

Căpitanul dădu din cap.

— Sunt perfect conştientă de speranţele că, navigând înspre est, am putea atinge ţărmurile vestice ale Aefretului. Logica

unei asemenea treceri este imbatabilă, însă problema este de a alege cea mai scurtă cale. Spre est sau spre vest? Când eşti de suficient timp pe mare, auzi şi poveştile celor care susţin că au găsit locul de unde au plecat Oamenii Adevăraţi, tărâmul ochilor spălăciţi. Unii cred că noi venim din altă lume, trimişi aici să ne împlinim un anumit destin. Alţii cred că am fost doar abătuţi de la curs. Ţinând cont de furtunile de aici, înclin să cred varianta asta. Îşi încrucişă braţele. Încă nu reuşesc că văd unde-ar putea fi dificultatea.

— Problema, Căpitane, este că toate calculele bunicului meu au fost greşite.

Desfăşură cea de-a doua hartă.

— Arta măsurătorilor nu este în întregime foarte precisă. Nici pe mare, nici pe uscat. Fiecare dintre Principate foloseşte sisteme uşor diferite, iar majorităţii oamenilor nici că le pasă. Pentru ei, oraşele se află la o zi de călătorie, o săptămână, ori mult prea departe. Chiar şi ridicările topografice făcute de fratele meu şi de mine au erori. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de Moriande, cu atât sunt erorile mai mari şi se amplifică. Dispozitivul creat de vărul vostru ne-a permis să facem măsurători mult mai precise, însă mi-am dat seama că făceam o greşeală de calcul. Am comunicat erorile bunicului meu şi, când am făcut corecţiile, dintr-o dată scala sothilor pentru Cartayne a avut un alt înţeles.

Se întoarse şi puse o mână pe umărul lui Iesol.

— L-am rugat pe ministru să mă verifice la matematică şi le-a dat elevilor de lucru.

Ochii Anaedei se îngustară când se apucă să studieze noua hartă.

— Cât de mare este eroarea?

— De douăzeci şi cinci la sută.

Îşi ridică repede capul.

— Adică, nu ştim nimic despre un sfert din lume?

— Da.

Se aşeză şi se frecă la ochi.

— Deci, dacă o ţinem tot spre est ajungem la Aefret, însă va dura mult mai mult decât ne-am aşteptat.

Jorim se aplecă peste pupitru, sprijinindu-se pe ambele mâini.

— Dacă vom ajunge vreodată.

Anaeda se lăsă pe speteaza scaunului, încrucişându-şi degetele.

— Explică-mi!

— Curenţii. Ne aflăm la sud de Ecuator, iar curentul marin circulă de la dreapta spre stânga. Curenţii de apă caldă se duc spre Polul Sud. La nord de Ecuator, se mişcă în direcţie opusă. Dacă lumea ar avea dimensiunile pe care le-am crezut, atunci circuitul din sud ne-ar duce la Aefret. Curentul superior ne-ar fi purtat spre ţărmuri de la capătul celălalt al Drumului Mirodeniilor. Dificultatea pe care o avem este că lumea pare să fie mult mai vastă decât credeam. Ştim că apa este mai rece în larg şi mai caldă în apropierea ţărmului. Dacă nu ar fi nimic în acel sfert necunoscut de noi, curentul de la Ecuator s-ar fi răcit prea mult pentru a avea forţa cu care ajunge pe ţărmurile noastre.

Căpitanul navei zâmbi uşor.

— Sunt bucuroasă că timpul petrecut la bordul *Lupului furtunii* ţi-a oferit accesul la informaţiile pe care le deţii acum. Cunoştinţele tale despre curenţi sunt admirabile, însă greşite. Ar fi suficient ca ţărmul de vest al Aefretului să fie conturat în aşa fel încât să intercepteze curentul polar, să-l încălzească şi să-l direcţioneze înapoi spre vest, de-a lungul Ecuatorului.

Se aplecă înainte şi studie vasta întindere a oceanului, la est de Principate.

— Chiar acum, când îţi spun toate astea, trebuie să-ţi invalidez ideea, pentru că nu cred în ea. În fiecare sfert de lume, aşa cum arată ea în acest moment, apa şi uscatul sunt în echilibru. Presupunerea că nu-i decât apă acolo este la fel de absurdă ca susţinerea existenţei unui zid de piatră ridicat până la stele. Apoi, mai e şi misterul locului din care au venit Oamenii Adevăraţi. Ne-am putea pune aceleaşi întrebări şi despre demonii mării, despre locul lor de provenienţă. Să fie posibil ca o întreagă lume nouă să existe în inima acestei vastităţi? Bineînţeles că da, însă asta ne aduce alte întrebări.

Jorim îşi înălţă o sprânceană.

— Şi care ar fi astea?

— De ce nu apare acest hău sau ce-o fi pe hărţile sothilor?

Iesol se plecă umil.

— Cer permisiunea de a vorbi, Căpitane.

— Vă rog, Ministre.

— Cei din Soth au fost sub stăpânirea virukilor. I-au servit în toate felurile, inclusiv ca educatori şi păstrători ai informaţiilor. Poate că au preferat să ascundă asemenea cunoştinţe, pentru ca oamenii din acel loc să nu ajungă tot sub stăpânirea virukilor.

— Foarte posibil, însă virukii erau marinari foarte abili şi au explorat o bună parte a lumii. Ideea că birocraţii din Soth ar fi putut ascunde de ei informaţii despre un sfert de lume este neplauzibilă.

Jorim se îndreptă din spate.

— Am o altă explicaţie, Căpitane.

— Şi care ar fi aceea?

— Poate că sfertul de lume nu exista când Imperiul Viruk a fost la apogeu.

Anaeda se încruntă.

— Deocamdată, mi se pare că ideea cu birocraţii sună mult mai bine.

— Nu, gândiţi-vă o clipă. Ştim cât de mult a schimbat Urgia întreaga lume, dar asta a fost foarte puţin în comparaţie cu scufundarea capitalei Virukadeen în Marea Întunecată şi întâmplările de atunci. Virukii au luptat într-un război folosind vrăjitorii atât de puternice încât nici chiar magicienii noştri legendari nu le-ar fi putut stăpâni. Imaginaţi-vă, dacă doriţi, că războiul a transformat tot ce s-a scufundat în ceva asemănător cu *thaumstonul.* S-ar fi putut întâmpla orice. Am văzut vulcani adăugaţi liniei ţărmurilor. Poate că sute de vulcani au erupt atunci şi au putut extinde lumea.

— Atunci ai putea sugera, Maestre Anturasi, că harta sothilor despre Cartayne reprezintă insula mai mică decât în realitate pentru a ilustra faptul că au stabilit că lumea se extinsese?

Jorim clătină din cap.

— Nu ştiu, Căpitane Gryst. Eu trasez hărţi, găsesc animale. Sunt, după cum aţi spus la prima noastră întâlnire, un aventurier. Nu-mi pasă ce anume a plasat aici o masă de pământ. Ar putea fi zeii, vrăjitoriile virukilor sau doar nepriceperea cartografilor din Soth. Toate astea sunt nesemnificative. Aş vrea numai să ajung acolo şi să văd ce putem găsi.

Anaeda se ridică în picioare şi făcu o plecăciune spre el.

— Îţi apreciez abordarea înţeleaptă a acestei chestiuni. În mod sigur, avem o îndatorire, iar aceasta este studierea Munţilor de Gheaţă. Vreau să spun că ne vom continua misiunea. Unde vom pleca de acolo depinde de răspunsul la o întrebare. Să te gândeşti bine la răspuns, înainte de a glăsui.

— Da, Căpitane!

— Cunoscând natura relaţiei tale cu bunicul tău, presupun că nu i-ai spus de erorile măsurătorilor.

— Nu, Căpitane!

— De asemenea, mai cred că ai fi încercat să eviţi asta până la întoarcere. Descoperind ceva acolo, o nouă suprafaţă de pământ, căminul Oamenilor Adevăraţi, orice memorabil, l-ar putea distrage suficient de mult încât să treacă cu vederea erorile. Te-ar scuti de multe neplăceri.

— Adevărat.

— Atunci, iată întrebarea mea. Îl privi cu atenţie. Eşti dispus şi capabil să-l înşeli pe bunicul tău cu privire la ceea ce vom descoperi?

Se cutremură. Jorim n-ar fi avut nici un fel de remuşcări în a-şi minţi bunicul; îl mai minţise el şi cu nenumărate alte fleacuri, mai mult prin omisiune, toată viaţa. Qiro nu ştia nimic de fenn sau de întâlnirea cu *Lupul valurilor.* Bunicul său fusese destul grăbit şi nu-l sondase, aşa că Jorim nu fusese nevoit să se străduiască din greu să ascundă informaţii. Ştia că ar fi putut, însă propriul său entuziasm ar fi complicat mult lucrurile, dacă o asemenea descoperire ar fi fost realizată vreodată.

— Sarcinile mele nu sunt doar spre folosul familiei Anturasi, Căpitane, ci reprezintă ordinele Prinţului Cyron. Dacă-l mint pe bunicul meu, îl mint şi pe Prinţ. Cred că-mi înţelegeţi lipsa de dorinţă în a face asta.

— Da, înţeleg, însă avem o mai mare responsabilitate faţă de Coroană şi Nalenyr. Celelalte Principate cred că dacă avem destul noroc pentru a reveni acasă, în cel mai bun caz vom fi găsit doar o nouă rută spre Aefret. Aceasta reprezintă o ameninţare pentru ei, pentru că presupune o creştere a comerţului în favoarea Nalenyrului, însă este o ameninţare cu care au început să înveţe să se obişnuiască. Dacă însă descoperim un nou continent, avem acces nu numai la bogăţiile Aefretului, ci şi la cele ale unei lumi inimaginabile. Nalenyr va

putea depăşi instantaneu orice altă naţiune. Asta înseamnă că toţi ceilalţi vor fi incluşi într-un imperiu nalenian. Deseirion nu va putea face faţă situaţiei şi mai mult ca sigur că şi Virine va trebui să reacţioneze.

Jorim dădu încet din cap.

— Ne-am înapoia într-o ţară devastată de război. Nalenyr s-ar putea să nici nu mai existe când ne întoarcem acasă.

— Îmi permiteţi?

Iesol privea sfios din scaun.

— Aşa cum a spus şi Maestrul: „Primejdia visurilor apare atunci când cineva acţionează de parcă ar fi nişte profeţii."

Cartograful se încruntă.

— Explică, te rog.

— Aţi vorbit de pericolele externe, însă Naleyrul mai are două alte ameninţări, ambele bazate pe visele de îmbogăţire. Una este internă, pentru că lorzii de pe continent nu-şi vor permite să piardă comorile găsite. Vor face eforturi considerabile pentru a trimite nave care nu se vor mai întoarce. Asta îi va ruina. Ţăranii îşi vor părăsi ogoarele şi se vor îmbulzi în oraşe, în speranţa că vor fi primiţi în echipajul vreunei nave sau că vor putea lucra într-un şantier naval, aşa că recoltele vor avea de suferit şi naţiunea se va confrunta cu foametea. Întreaga structură a societăţii va suferi o ruptură.

Omuleţul se înfioră. Ca membru al aparatului birocratic nu putea avea nici o apreciere pentru haosul adus de o asemenea schimbare. Jorim vedea frica oglindindu-i-se pe faţă şi o auzi şi în glasul său, în timp ce vorbea, apoi vocea i se schimbă. Frica se diminua, iar furia crescu.

— Cea de-a doua ameninţare o reprezintă miniştrii. Domniile voastre, Căpitane şi Maestre Anturasi, mi-aţi arătat mai multă amabilitate şi respect decât oricine altcineva din aparatul birocratic. Miniştrii proslăvesc ordinea mai presus de orice şi le displace faptul că bogăţia multă conferă o putere pe care ei nu o pot controla. Sunt capabili de orice pentru a menţine ordinea.

Ochii Anaedei se îngustară.

— Chiar şi de trădare?

— Mai mult, deşi ei nu i-ar spune în acest fel. Dacă s-ar crede despre Prinţul Cyron că ar permite puterii să ajungă în mâinile celor nedemni, pentru ei ar fi foarte simplu să găsească un nobil care să gândească la fel ca ei sau care să poată fi

controlat. Prin falsificarea rapoartelor, l-ar putea face pe Prinţ să nu vadă că mocneşte o revoltă, ba mai mult, l-ar putea da pe mâna duşmanilor. Dacă nu cumva nu s-ar decide să-l omoare chiar ei.

Jorim se încruntă.

— Asta e prea mult.

— Luaţi în considerare ce spune istoria, Maestre Anturasi. Consiliul de Miniştri din Helosunde nu a dovedit nici o dorinţă de a renunţa la putere, iar trădarea de către ei a Prinţului helosundian este acceptată ca un fapt împlinit. Stabilirea unui astfel de Consiliu pentru Nalenyr ar putea fi considerată soluţia unei probleme cu care miniştrii nu s-au mai confruntat până acum.

Iar eu sunt singura legătură cu Nalenyrul. Jorim se întreba dacă asta era, de fapt, adevărat, din moment ce un număr de învăţaţi de la bord erau şi ei capabili să stabilească o legătură cu rudele lor de sânge din Nalenyr. *Atunci, este limpede din nou că nici unul dintre ei nu ştie unde ne aflăm, iar dacă descoperim ceva şi le spunem că este Aefretul de Vest, asta le vor povesti celor de acasă.*

Jorim privi spre cei doi interlocutori ai săi.

— Vă daţi seama că intrăm într-o conjuraţie trădătoare? Când ne vom întoarce, s-ar putea ca Prinţul să ia în seamă motivele şi deciziile noastre. Sau s-ar putea hotărî că timpul pierdut prin expediţia noastră a afectat Nalenyrul şi să pună să fim spânzuraţi pentru trădare.

— Eu cred, Maestre Anturasi, că veţi fi capabil să-l convingeţi că a fost spre binele naţiunii. Ştiţi cât de mult îi plac animalele aduse pentru grădina sa.

Anaeda Gryst zâmbi.

— Vom păstra secretul, aşa că darurile vor fi o surpriză. Cum s-ar mai putea plânge de ceva?

— Nu-i o persoană chiar atât de simplă.

— Nu, dar este rezonabil. în fond, avem un motiv să navigam spre est. Ruta comercială este valabilă numai dacă ne întoarcem acasă.

Bătu cu degetul în harta lumii noi.

— Să aflăm ce-i acolo. Apoi vom vedea dacă putem ajunge înainte ca toată lumea să fie suficient de extaziată ca să înceapă să se omoare pentru ceea ce-am găsit.

44
Ziua a 17-a, Luna Tigrului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Dolosan

Keles Anturasi se trezi încet, în speranţa deşartă că procedând astfel nu l-ar mai durea capul. Nu voia să-şi deschidă ochii, pentru că şi cea mai mică geană de lumină îi făcea capul să pulseze de durere. Ştia că Rekarafi nu intenţionase să-i producă neplăceri, iar greaţa încercată prima dată dispăruse demult, însă migrenele nu se lăsau învinse. Se declanşaseră pe la apusul soarelui şi nu-l mai lăsaseră să doarmă, lăsându-i o durere surdă pentru tot timpul zilei.

Spera ca ultimele urme de venin să dispară, în cele din urmă, din organismul său. Făcuse tot ce-i sugeraseră ceilalţi ca să-l ajute să scape de el, de la mâncatul a tot felul de ciudăţenii găsite prin jur, până la gimnastică. Fructele păroase, odată curăţate, fuseseră cele mai eficiente. Aveau un gust acru intens, care, deşi nu-l scăpase de migrene, îi distrăsese atenţia de la ele.

Ciras îşi făcuse o ambiţie personală în a-i arăta lui Keles cum se folosea o sabie. Cartograful era destul de convins că asta se datora faptului că tiratianul era încă iritat de soluţia lui simplă de la iaz. Moraven considerase acţiunea lui Keles un exemplu de folosire a inteligenţei în locul acţiunii brute, iar pe Ciras se pare că-l rodea la suflet. Instrucţia cu sabia era un mijloc de a plăti o datorie şi-l forţa pe Keles să se concentreze asupra altor lucruri decât propria sa stare.

Tyressa adoptase o altă abordare, care presupunea să-l ia pe Keles în mici preumblări prin apropiere. Acestea aveau avantajul de a-l ţine la distanţă de Rekarafi, dar îl şi îndepărtau de jurnalele sale şi de hărţi. Îl instrui cu o răbdare deplină asupra animalelor, a urmelor lăsate de ele, a plantelor şi seminţelor, a florilor şi cum să afle dacă erau sau nu comestibile. Făcu eforturi mari de a separa faptele de speculaţii, deşi ultimele observaţii asupra diverselor creaturi confirmau, adesea, ceea ce dedusese ea din studierea urmelor lăsate şi a excrementelor.

El asculta cu atenţie şi începu să înţeleagă mai mult de ce fratele său era atât de implicat în studiile lui topografice. Putea măsura şi desena terenul, însă asta nu exprima întreaga cunoaştere despre el. Îi făcea bine să-şi umple plămânii cu aerul proaspăt şi să simtă florile delicate, sau să zărească un smoc de blană agăţat de vreun ghimpe şi să afle de unde provenea.

— E ciudat, Tyressa, însă eu am crezut întotdeauna că voi, keru, sunteţi creaturi citadine. Aceste cunoştinţe pe care le ai nu sunt ceva ce înveţi în Moriande.

Ea râse şi se aşeză lângă nişte iarbă neagră, crescută pe un tăpşan mai ridicat, mângâind cu degetul inflorescenţa purpurie.

— Pentru nalenieni, *suntem* orăşence, însă acolo vezi doar o trupă în uniformă. Am cu zece ani mai mult ca tine, însă sunt în Moriande de numai şapte ani.

— Şi înainte?

Ea făcu o grimasă.

— Nu eram în Moriande.

Keles se apropie şi îngenunche lângă ea.

— Tyressa, îmi amintesc că mi-ai spus, în prima noapte pe *Dracul-de-mare,* că sunt lucruri pe care nu trebuie să le ştiu. Vreau să respect asta. *Voi* accepta asta, însă sunt curios. Presupun că ai învăţat în Helosunde multe din ce mi-ai arătat mie. Nu încerc să-mi vâr nasul unde nu trebuie, încerc doar să găsesc un sistem de referinţă.

Femeia blondă îşi întoarse capul şi-l examina. Privirea ei îl pironi mai rece decât vântul, însă doar pentru o clipită. Apoi, treptat, deveni mai caldă.

— Keles, am ajuns să te respect pentru abnegaţia cu care-ţi faci datoria, chiar şi pentru inventivitatea ta. Tu crezi că doreşti numai un sistem de referinţă, însă experienţa mea anterioară îmi spune că nu este numai atât. Ştiu ce sunt obişnuiţi să creadă bărbaţii nalenieni despre keru. Îmi amintesc remarcile tale şi ale fratelui tău la sărbătorirea zilei de naştere a bunicului tău. Da, eram chiar la uşă.

Keles se înroşi.

— N-am vrut...

— Nu-ţi face probleme. Nu ne-ai privit altfel decât oricare bărbat, iar privirile tale erau mult mai amabile decât ale multor femei. Zvonurile auzite de tine exprimă ceea ce credeţi voi

despre noi. Ne ţinem deoparte, ţi s-a povestit. Nu avem iubiţi, nu zămislim copii şi am trecut prin ritualuri secrete care ne permit să ne tragem puterea din Helosunde. Ai mai auzit că ne plac doar femeile sau că Prinţul este singurul bărbat pe care-l acceptăm în pat. Unii chiar cred că l-am sedus pe Prinţ şi pe tatăl său, înaintea lui, şi că avem un moştenitor pentru tronul nalenian, urmând să-l înlocuim atunci când am decide că nu mai este de folos pentru cauza celor din Helosunde.

— Am auzit aceste poveşti, însă nu le-am crezut niciodată.

Ea se opri, apoi îşi coborî privirile şi dădu din cap.

— Probabil că nu, aşa-i? Odată ce-ai abandonat fanteziile adolescentine, nu te-ai mai gândit la aşa ceva. Nu-i o surpriză, de fapt, e păcat.

El se ridică şi scutură praful roşiatic de pe genunchi.

— Păcat? Cum aşa?

— Asta dovedeşte cât eşti de izolat de viaţa de toate zilele. Ea se răsuci şi privi spre el. O iubeai pe femeia pentru care te-ai ales cu cicatricele?

— Da, bineînţeles.

— De ce?

Keles îşi împreună braţele pe piept.

— Ei, bine, pentru că era drăguţă şi dintr-o familie bună şi... vocea îi pieri. Tatăl meu s-a căsătorit cu o femeie dintr-o casă de comercianţi, tatăl său la fel. De la mine se aştepta acelaşi lucru.

— Se aştepta.

Tyressa rupse o tulpină de iarbă neagră şi o puse după urechea stângă.

— O iubeai pentru că te-ai gândit că se aştepta de la tine s-o iubeşti. Se potriveşte cu concepţia ta despre lume, a felului prin care cifrele şi distanţele îţi permit să cuantifici întreaga lume. Cauţi ordinea, iar ea făcea parte din acest eşafodaj. Ea era piesa potrivită pentru mozaicul despre care presupui că ar fi viaţa.

— Nu-i aşa.

Totuşi, nu găsea nici un argument pentru susţinerea negaţiei. Credea că o iubea pe Majiata pentru era de aşteptat s-o iubească. *Trebuia, pentru că aveam nevoie de cineva să mă iubească, aşa cum mama l-a iubit pe tata.*

Ea-şi deschise braţele şi se învârti încet.

— Uită-te la locul ăsta, Keles. Exista mai înainte ca tu să te fi gândit măcar să începi să-l masori şi să-l defineşti. Va continua să fie ceea ce este cu mult după ce hărţile tale se vor fi transformat în praf.

El se zgribuli.

— Grozav. Mulţumesc. Am început să înţeleg. Nu contează ce fac.

Ea scutură din cap.

— Nu, prostule, ai înţeles pe dos. Nu ceea ce faci tu aici contează. Ci ceea ce-ţi spun ţie realizările tale de aici, asta contează. În clipa asta nu eşti decât o marionetă acţionată de bunicul tău. Mai rău chiar, te-a instruit atât de bine încât şi după ce moare vei continua să te comporţi în acelaşi fel. Un păpuşar nu şi-ar fi putut dori mai mult de la marionetele lăsate în urmă-i. Se pare că nu înţelegi că tot ceea ce faci aici va conta. Hărţile tale vor deschide acest tărâm pentru a fi explorat. Oamenii vor veni, dar până nu pricepi că pământul înseamnă mai mult decât distanţe şi elevaţii, nu vei putea să-i conduci acolo unde ar trebui să meargă, sau să le arăţi cum să se pregătească pentru diverse lucruri.

— Acest loc, Tyressa, este foarte departe de ideea de colonizare. Da, sunt tot felul de manglitori şi căutători de copite de cai morţi care ar putea trăi aici, însă pământul îi schimbă. Asta-i vraja scăpată de sub control.

— Da, Keles, dar te va schimba şi pe tine?

— Nu înţeleg.

Tyressa oftă.

— Nici nu visez că ai putea. Uite, lumea mea era foarte mică. Da, provin din Helosunde, am copilărit acolo. Am ucis câţiva deseieni, iar din acest motiv am fost selecţionată să fiu o keru. De acolo, lumea mea s-a extins, a inclus Moriande. Însă acum sunt aici, privind lucruri pe care nu le-am mai văzut înainte şi mi-am dat seama că întreaga lume nu este doar o naţiune captivă. Poporul meu se agaţă în continuare de o mică porţiune de lume care îi va costa mai mult decât merită. Nu te uita la mine atât de contrariat, ştii bine că spun adevărul. În loc să ne petrecem timpul punând la cale tot felul de raiduri şi să ne văicărim pentru că zeii şi-au ascuns faţa de noi, ar trebui să adunăm, să depozităm şi să ferecăm totul şi să ne îndreptăm spre Solaeth sau Dolosan, sau chiar spre Râul de Aur, locuri

unde ne-am putea construi o altă naţiune. Aşa, lăsăm trecutul şi datoria să ne definească. Ele limitează ceea ce-am putea deveni.

Keles încuviinţă încet din cap.

— Şi spui că aderenţa mea slugarnică la instrucţia mea şi la dorinţele bunicului meu mă limitează într-un fel sau altul?

— Numai în măsura în care te împiedică să vezi lumea aşa cum este. Îi zâmbi. Cum te poţi gândi să defineşti lumea când ai o spuzeală de cifre şi un maldăr de pergamente care te despart de ea?

— Într-adevăr, nu pot. Se încruntă o clipă, apoi privi în ochii ei. Ce-ai spus tu acum… Nu este doar un rezultat al participării tale la expediţie, nu? Aveai aceste idei şi înainte, de asta-i fost selecţionată.

Tyressa se răsuci şi începu să meargă spre locul unde-şi lăsaseră caii să pască iarba neagră.

— S-ar putea să fi contat şi asta.

— Duci o viaţă singuratică, nu-i aşa?

Privirea pe care i-o aruncă era sfidătoare.

— Te oferi tu să mă scapi de povara asta?

— Nu, nu la asta m-am gândit. El îşi pironi privirea în jos. Te simţi singură pentru că gândurile tale te poartă mai departe decât cele ale tovarăşelor tale. În cazul meu, se întâmplă contrariul. Eu m-am restrâns în lumea mea, iar ceilalţi erau mulţumiţi să mă lase să fiu aşa. Chiar şi aici, eraţi cu toţii gata să mă lăsaţi în pace şi să nu vă legaţi la cap cu mine.

— S-ar putea s-o fi făcut, dar ai rezolvat problema la iaz. Ea-i zâmbi. N-ai sfătuit pe altcineva cum s-o facă, te-ai avântat tu. Ai făcut ceva pentru binele nostru comun. Atunci ni te-ai alăturat. Ne-ai lăsat să aflăm că suntem ceva mai mult decât *gyanrigoţi.*

Keles i se alătură la cai şi sări în şa.

— Dacă asta credeai, îmi pare rău. Nu eram… Nu mă gândeam la lume, mă gândeam numai la ce trebuia să fac.

Ea dădu din cap.

— Înţelegem. Majoritatea dintre noi, oricum. Borosan e mai rău ca tine, iar despre ce gândeşte virukul nu am nici cea mai mică idee.

— Mai rău ca mine? E posibil? întrebă zâmbind. Tyressa, îmi pare rău pentru că am gândit la fel ca toţi despre keru. N-am vrut să te insult.

Ea se întoarse încet să-l privească.

— Vrei să spui că nu ne găseşti mai atrăgătoare decât ar putea fi orice muiere naleniană crescută în perne?

— Da. Vreau să spun... Nu, adică... Umerii lui Keles se lăsară în jos. Omoară-mă acum. Te va scuti mai târziu de necazuri.

Tyressa izbucni în râs.

— S-a trezit dragonul adormit. Încet, încet, dar e, fără nici o îndoială, treaz de acum.

Pe drum înapoi, îi arătă o mulţime de lucruri, inclusiv intrarea într-o peşteră mică, care părea că respiră, iar Keles sorbi fiecare cuvânt. Când ajunseră la locul de tabără ales de Moraven, constatară că li se alăturaseră trei căutători. Unul, un bătrân zbârcit, îmbrăcat în blănuri de animale de culori nemaivăzute prin Moriande, stătea de-o parte, lângă Moraven şi Borosan. *Gyanridinul* servea adesea ca tălmaci pentru prospectori şi săpătorii de oase. Ceilalţi doi, mai tineri şi în mod sigur mai sănătoşi, se ocupau de foc şi perpeleau ceva acolo. Keles prefera să creadă că era un iepure, deşi avea şapte picioare.

Ciras stătea cu ei şi schimbau tot felul de politeţuri, însă conversaţia se menţinea încordată. Rekarafi se căţărase pe o stâncă, în direcţia vântului. Adierea rece îi răscolea părul. Îşi închisese ochii şi-şi înălţase nările. Despicăturile lor fremătau, de parcă ar fi putut inhala ceea ce prăjeau. Îşi odihnea mâinile pe genunchi, iar lumina flăcărilor lucea pe ghearele sale.

Ciras îşi plecă fruntea când cei doi se apropiară de foc.

— Avem oaspeţi. Nu au dat de nici o urmă a bandiţilor, însă vântul a adus unele zvonuri. Se îndreaptă spre Opaslynoti, la poalele trecătorii spre Ixyll.

Keles ar fi vrut imediat să le ceară să descrie trecătoarea, însă se abţinu.

— Şi ce este Opaslynoti?

Unul dintre căutători zâmbi, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi.

— O răscruce.

— Cândva, un oraş virukian.

Rekarafi îşi deschise ochii.

— *Tavam alfel* l-a redus la dimensiuni omeneşti.

— Mulţumesc, Rekarafi.

Keles zâmbi.

— De-abia aştept să-l văd.

Seara se consumă printr-o cină împărţită între ei, iar Borosan îi distra pe oaspeţi cu un duel între şoricarul său şi un mic *thanaton.* Ciras cântă o baladă din Tirat, iar Tyressa oferi o lamentaţie pentru Helosunde cel pierdut. Vizatorii se revanşară cu cântece deocheate, care încălzeau nopţile prin Dolosan. Se încheie cu înţelegerea de a călători împreună până la Opaslynoti, iar Keles se târî în cortul său fără nici un imbold de a-i raporta bunicului său.

Dimineaţa sosi destul de repede, iar când, în cele din urmă, făcu ochi, capul începu să-i duduie. Simţi durerea şi zâmbi. În trecut, migrenele fuseseră un impediment în misiunea sa, însă acum erau doar durere. Erau doar o mică parte a lumii lui, aşa că era hotărât să o facă pe cât de mică se putea.

45
Ziua a 18-a, Luna Tigrului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Nirati se trezi brusc. Nu se auzise nici un sunet sau mişcare, nici măcar vreo rază răzleaţă de soare nu se abătuse asupra ei ca s-o aducă la realitate din somnul greu ca moartea. Fusese doar senzaţia bruscă resimţită de cineva adormit de prea multă vreme, care, într-un fel sau altul, înţelese că nu mai era cazul să-şi prelungească somnul.

Se trezi cu faţa în pernă. Simţea pe obraz umezeala rece de pe învelitoare. Nu erau lacrimi, deşi era sigură că plânsese în timpul nopţii. De fapt, era saliva scursă din gura căscată în timpul somnului. Epuizarea nu-i permisese nici măcar decenţa de a-şi compune o postură apropiată cât de cât de frumuseţe.

Îşi duse, încet, mâinile lângă trup, dar asta nu era pe atât de simplu pe cât ar fi trebuit. O dureau toate, în special umerii şi coatele. Durerea surdă părea o senzaţie familiară, având caracteristica unei tensiuni rezultate din mişcări repetitive. Când o ajutase pe maică-sa cu plantările de primăvară şi toamnă în grădina lor, avusese o durere asemănătoare la umeri şi în partea de jos a spatelui.

Se ridică cu lentoare, îndreptându-şi spatele, apoi rămase aşa, gâfâind din cauza efortului. Ştia că era ridicol să fie atât de epuizată în urma unui mişcări atât de neînsemnate, dar se simţea incredibil de slăbită. Păturile i se păreau atât de grele, încât ar fi putut fi foarte bine să fie ţesute din fir de plumb. Cămaşa de noapte se răsucise pe ea şi nu putea să-şi elibereze picioarele, deşi trăsese. Faptul că era imobilizată o înfricoşă pentru un moment, apoi se forţă să-şi păstreze calmul.

Atacul de panică îi readuse în minte visele. Începu să reconstituie încet noaptea, în speranţa că va putea separa realitatea de închipuiri. Undeva, acolo, credea că se afla ceea ce o lăsase fără vlagă, deşi se îndoia că va putea descoperi ce. Nu-i rămânea nimic altceva mai bun de făcut decât să stea şi să se gândească. Avea nevoie de acest simulacru de autocontrol dacă intenţiona să se mai ridice din pat.

Seara precedentă fusese chiar plăcută. Contele Aerynnor o invitase la teatru, să vadă împreună piesa lui Jaor Dirxi, *Sabia de pană.* Era cea mai reuşită dintre satirele sale, despre o gâsculiţă atât de pricepută la mânuitul penei, că era capabilă să învingă orice spadasin întâlnit. Faptul că spadasinii purtau costumaţii care trimiteau la Deseirion sau că pana ei era de aur şi că ea era o fată cinstită din Nalenyr adăugau trimiteri la actualitate, salvând o producţie mai degrabă mediocră.

De acolo, se plimbaseră prin grădinile publice, apoi reveniseră în apartamentele pe care le închinase contele, odată ce întrerupsese, oficial, toate legăturile cu familia Phoesel. Acolo băuseră vin şi făcuseră dragoste, apoi el o condusese acasă. Cel puţin aşa credea ea, pentru că nu-şi mai amintea nimic despre asta, însă era aici.

Mama ei ştia că se culca cu nobilul deseian, însă în afară de faptul că o preocupa ca nu cumva Nirati să nu rămână cu inima zdrobită, privise întreaga poveste dintr-o perspectivă practică şi plină de bun-simţ. Îi pregătise tinctura de piciorul-cocostârcului şi i-o administrase înainte de fiecare masă de seară. O invitase pe Nirati să i se confeseze în toate şi chiar sugerase că ar putea s-o viziteze pe Doamna de Jais şi Jad pentru un sfat.

Nirati se opusese ultimei idei. Experienţele sale sexuale anterioare se consumaseră în compania unor iubiţi la fel de neexperimentaţi ca şi ea. Nu găsise cine ştie ce plăceri în acuplări, în afară de bucuria de a vedea satisfacţia partenerilor ei şi a se simţi dorită, îşi subordona lor propriile ei satisfacţii, pentru că până la Junei nu cunoscuse extazul care putea fi adus de sex.

Junei se comportase ca un iubit atent şi blând. În primul rând se îngrijise de plăcerea ei, dezbrăcând-o lent, studiind-o, mângâind-o şi sărutând-o. Căldura respiraţiei sale pe piele, fiorii daţi de mângâierile lui, fie că o atingea cu vârful degetelor, cu dosul palmei, sau chiar şi când purta mănuşi fine de piele, stârneau în ea un foc mistuitor. El îi vorbea, spunându-i cât era de frumoasă şi cât de mult o dorea, întrebând-o cum dorea ea s-o facă. Mai repede, mai încet, mai dur sau mai blând; orice-ar fi dorit, îi oferea, iar când făcea el sugestii, deschidea în ea adevărate lumi noi ale dorinţelor.

S-ar fi putut gândi, după ce făceau dragoste cu pasiune, că visele ei erau molatice, sau paşnice, ba chiar înfierbântate, însă se dovediseră a fi cu totul altceva. O dureau membrele, de parcă visul fusese adevărat. Se simţise neajutorată, cu mâinile legate la spate, cu picioarele strânse sub ea. Era imobilizată de legături groase. Prima dată se gândise că erau de piele, dar, după ce le studiase mai bine, deveniseră inelele unui şarpe cu blană. Îi putea auzi sâsâitul, iar strânsoarea cărnii lui o înfioră. Se zbătuse să scape, însă şarpele aproape că-i râse în nas, spunându-i că nu mai era scăpare, că nu exista nici un fel de scăpare. Era prinsă în capcană pentru totdeauna.

Apoi venise bunicul ei şi o trezise din somn. Era convinsă că şi asta era tot un vis, însă îşi scoase braţele de sub pături şi putu vedea urmele roşietice la încheieturi şi alte zgârieturi pe braţe. Se luptase cu el, ştia, pentru că încă-i mai putea auzi glasul poruncindu-i să stea nemişcată.

Se uitase spre bunicul ei.

— Bunicule?

— Da, copilă. Da, micuţa mea Nirati. A trebuit să vin. Se uită în jos, spre ea, cu ochii în flăcări, apoi privirea i se îndulci. Se aşeză la marginea patului şi-i luă mâinile într-ale lui. Ai avut un coşmar.

— Da, am avut; unul foarte rău. Îl lăsă s-o ridice în şezut. Dar cum de eşti aici, este imposibil?

Qiro Anturasi clătină din cap.

— Prinţul crede că m-a închis pe veci, însă există pasaje secrete şi căi despre care el nu ştie nimic. Eu le cunosc pe toate. Să vin la tine n-a fost deloc greu. În plus, ai nevoie de mine pentru motive care sunt suficiente ca să-mi asum orice risc.

Nirati îi strânse mâinile.

— S-a întâmplat ceva rău, bunicule?

Bătrânul îndreptă capul, de parcă numai prin atitudinea sa ar fi putut nega această posibilitate. Apoi oftă.

— Ca să spun adevărul, Nirati, şi eu am somnul chinuit. Demoni şi monştri îmi bântuie visele, ca şi pe ale tale.

Ea vorbi şi mai şoptit.

— Este ceva ce nu mi-ai spus despre fraţii mei? Sunt în pericol?

— Fraţii tăi sunt bine, aşa cum şi era de aşteptat, îmi raportează, aşa cum sunt instruiţi să facă. Jorim se străduieşte să se concentreze. Keles a avut dintotdeauna această abilitate. Aflu multe prin intermediul lor, ceea ce va fi spre folosul tuturor.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Qiro aproape că zâmbi.

— Nu, nu ţi-am răspuns. Amândoi încearcă să ascundă anumite lucruri de mine. N-o fac din răutate, aş şti asta. Ascund lucruri de mine pentru ca eu să nu ţi le pot împărtăşi ţie şi mamei tale, însă am aflat unele. Aşa cum era de presupus, Keles întâmpină dificultăţi. Este bolnav, nimic serios, nu ai nici o teamă, copilă. Însă nu doarme prea bine. Din când în când, alunec în vise şi atunci văd unele lucruri. Pustietăţile sunt mai ciudate decât îmi aminteam. Pentru Keles, ele reprezintă o provocare.

Nirati se înfioră.

— Ai şti dacă s-ar întâmpla ceva îngrozitor, nu?

— Da, copilă, aş şti. O privi ţintă. Însă nu te teme. N-am să permit să i se întâmple nimic nepotului meu, dacă-mi stă în putere. Fraţii tăi au resurse despre care nu ştiau că dispun. Se vor descurca.

Strânse puţin mâinile bunicului ei, pentru că nu ştia ce să spună. Glasul său, absent, la fel ca şi privirea, purta în el căldura şi respectul pe care nu le întâlnise când Jorim şi Keles erau aici.

— Îi iubeşti, nu-i aşa?

Qiro se scutură, iar privirea îi reveni la realitate.

— Bineînţeles. Îi controlez pentru că îi iubesc.

Vocea lui începu să urce şi în tonalitatea ei se strecură o stridenţă.

— Lumea este crudă, rece şi dură. Se opune încercărilor Casei Anturasi de a o defini. Ne sfidează, însă va pierde. Eforturile sale ne vor ajuta s-o învingem.

Îi strânse palmele, apoi le lăsă să cadă pe aşternut şi se ridică.

— Însă acum, voi, favoriţii mei, sunteţi principala mea îngrijorare. Nu ţi-aş fi tulburat somnul. Îţi aminteşti jocul pe care obişnuiam să-l jucăm?

Nirati zâmbi, în pofida simţămintelor sale.

— Sigur că da. Cum aş putea să uit?

Când era mică şi nu dovedise nici un talent pentru cartografie, se simţise distrusă. Aşa că, în timp ce Qiro le dădea lui Jorim şi lui Keles mici sarcini de îndeplinit, se aşeza şi desena hărţi pentru ea. Astfel au creat tărâmul mitic Kunjiqui, pe care ea-l descria, iar bunicul adăuga simboluri pe hartă, rafinând şi definind lumea creaţiei ei.

Qiro îi întinse o mână şi ea se strecură afară din pat. O duse la un perete şi-l atinse. O secţiune a zidului alunecă înapoi fără nici un zgomot, dezvăluind un coridor întunecos.

— Pentru tine, Nirati, am găsit o cale spre Kunjiqui. Vino. Te va pune la adăpost de frică.

Ea-l urmă pe coridor şi ajunseră pe o pajişte însorită, care n-ar fi putut exista, din moment ce iarba era mătase, iar păsările care cântau în copaci erau desprinse din broderii. Copacii aveau crengile îngreunate de fructe, toate diferite, fiecare din ele uriaşe şi zemoase. Ea zâmbi, privind o pară cu coaja ca de lămâie şi ştiu imediat că în interior se afla un miez cu gustul amândurora.

Qiro îi dădu drumul mâinii şi o lăsă să plutească în tărâmul creat de ei doi.

— Acum eşti mai mare, aşa că s-ar putea să fie şi alte lucruri pe care ţi le-ai putea dori. Pâraiele în care curge acum ceai dulce ar putea fi de vin. Stelele vor dansa pentru tine, dacă asta doreşti. Fructele vor fi ceea ce tânjeşti mai mult. Vântul va fi întotdeauna blând şi călduţ. Când cade ploaia, te va înviora. Aşa va fi întotdeauna în Kunjiqui.

Vocea lui pieri şi ea se răsuci pentru a-l privi, însă el dispăruse ca o nălucă. Asta o surprinse, însă nu simţi nici un fel de teamă, ci, din contră, se simţea în siguranţă aici, pe tărâmul propriei sale imaginaţii. Se aşeză pe iarba mătăsoasă şi-şi lăsă capul jos, ascultând ciripitul uşor al păsărilor.

Şi adormi.

Pe deplin trează acum, Nirati îşi adună toate puterile să-şi dea jos cămaşa de noapte şi se duse la perete. Îi atinse pietrele reci şi apoi împinse, sperând că ele se vor da la o parte, dar, desigur, nu se întâmplă aşa. Nu numai că era un perete exterior, dar se mai şi afla la trei etaje de la nivelul solului. *Am visat totul. L-am visat venind aici, am visat Kunjiqui.*

Apoi îşi privi din nou încheieturile. Urmele roşietice rămăseseră, la fel şi zgârieturile. De ce şi cum se pricopsise cu ele n-ar fi putut explica. Începu să tremure. Se întoarse şi, cu spatele lipit de perete, se lăsă să alunece pe podea.

Ceva nu era deloc bine, însă n-ar fi putut spune ce. Ştiu atunci că singurul loc unde şi-ar fi putut găsi liniştea era tărâmul imaginar, creat de o fetiţă.

— Sper, şopti ea, că asta va fi suficient.

46

Ziua a 27-a, Luna Tigrului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Lupul furtunii, în largul Coastei Interzise

Ridicările topografice de pe coasta Munţilor de Gheaţă continuau de două zile, când o furtună se declanşa dinspre vest şi se năpusti asupra flotei. Cerul se întunecase atât de repede încât până şi Jorim începu să creadă că zeii îi urau. Majoritatea marinarilor presupuneau că erau aproape de poarta spre Lumea Subpământeană şi că furtuna era un efort de a-i ţine la distanţă. Asemenea speculaţii inutile se auzeau numai printre mormăielile de la masa cu hrană rece. Vântul şuierător şi ploile biciuitoare făceau ca orice alt gând în afară de cele necesare supravieţuirii să fie un lux exorbitant.

Pentru Jorim, cele patru zile în care navele fură izbite fără milă şi aruncate spre est fură momente de teroare cumplită, înlocuită numai de frustrări. Având puţine talente folositoare în astfel de situaţii, i se ordonase să rămână în cabină. Chiar şi cererile sale pentru informaţii cum ar fi viteza şi direcţia fură refuzate. Află mai târziu că dispozitivul folosit la măsurarea vitezei fusese smuls şi azvârlit în mare de un tânăr marinar nefericit. Funia înnodată legată de el fusese smulsă atât de repede din mâinile sale, încât pierduse un deget.

Urletele furtunii, răpăitul ploii pe punte şi scârţâitul fiecărei îmbinări de pe navă îi reaminteau de fragilitatea corăbiei. Deşi *Lupul furtunii* era cea mai mare navă pe care o construise vreodată cineva, marea furioasă era capabilă s-o zdrobească precum un lampion de hârtie sub roata unei căruţe. Singurele lucruri care împiedicau să se întâmple asta erau priceperea echipajului şi îndârjirea celor la de timonă. Ei menţineau nava în direcţia vântului, printre valurile uriaşe.

Lui Shimik nu-i pria deloc furtuna şi se ascunsese într-un cocon de pături, într-un colţ al cabinei lui Jorim. Micuţa creatură mieuna când tunetul bubuia prin apropiere şi gemea în contratimp cu văicărelile navei. Jorim ar fi vrut să i se alăture fennului în siguranţa culcuşului, însă mândria şi mânia faţă de vreme îl împiedicau.

Misiunea lui, întărită de ordinele Căpitanului Gryst, era să execute calculele pentru determinarea poziţiei. Avea la dispoziţie cronometrul Gryst, care măsura aproape exact timpul, cel puţin atâta vreme cât un cronometru era comparat cu celălalt. Nu putea stabili dacă era amiază sau noapte, nu putea face măsurători după stele, din moment ce furtuna îl obliga să rămână în cabină, iar norii ascundeau soarele, la fel şi stelele.

La fel de iritant ca şi imposibilitatea de a face măsurători era faptul că stihiile îl împiedicau să confirme descoperirea făcută în timpul ridicărilor topografice. Aşa cum steaua polară era folositoare navigaţiei în emisfera nordică, bunicul său îl însărcinase să aleagă echivalentul ei în sud. El hotărâse că Ochiul Cocoşului se potrivea perfect şi intenţionase să-i transmită informaţia lui Qiro imediat ce-ar fi fost sigur. Deşi Ochiul nu putea fi văzut din Moriande, coada constelaţiei era vizibilă şi era cunoscută din vechile texte ale popoarelor viruk şi soth. În regiunile de la sud de Ecuator servea de minune ca reper şi era o descoperire care ar mai fi putut atenua din erorile sale în măsurători.

Într-un fel, urmărirea ceasurilor rămăsese singura sa raţiune de a fi pe navă. Căpitanul Gryst trimitea marinari să-l întrebe cât era ceasul. Iar pe măsură ce furtuna se prelungea, aceste intervale se degradau tot mai mult, la fel ca şi comportamentul tuturor celor de la bord. Marinarii spuneau că o furtună atât de intensă nu putea dura mai mult de o zi sau două, însă aceasta se prelungise deja în cea de-a treia şi a patra zi, iar unii considerau că a ţine socoteala timpului în aceste circumstanţe era o eroare.

După patru zile, furtuna încetă şi oceanul deveni aşa de liniştit cum nu-l mai văzuseră vreodată. Jorim trase cu ochiul afară din cabină şi citi ceasurile. Efectua calculele pe cât de repede putea şi reverifică totul.

Fluieratul său de surpriză îl trezi pe Shimik, iar acesta se ridică, se frecă la ochi şi aşteptă o explicaţie.

— Mers departem departem.

Jorim se aşeză şi studie linia trasată pe hartă. Furtuna îi aruncase la peste o mie de mile spre est şi încă puţin spre nord. Îi adusese direct într-o zonă necunoscută.

Flotei îi trebui două zile să se regrupeze. Două nave dispăruseră, şi cei rămaşi din flotă nu ştiau sigur dacă ele se zdrobiseră de Munţii de Gheaţă sau fuseseră trase la fundul oceanului. Ultima variantă constituia un mod îngrozitor de a muri. Se dădură asigurări că vor fi căutaţi eventualii supravieţuitori la întoarcere, însă ştiau cu toţii că promisiunile erau deşarte. Curenţii îi purtaseră mai departe spre nord-est, departe de Munţii de Gheaţă, iar întoarcerea ar fi fost imposibilă de aici.

Timp de alte două zile, curenţii şi briza uşoară continuară să se manifeste ducându-i spre nord-est, pe întinderea fără seamăn a oceanului. Jorim era pe cale să abandoneze orice speranţă în găsirea uscatului, când unul dintre pândarii de pe gabie văzu o linie de nori peste linia orizontului dinspre est. La vremea când soarele apuse, văzură linia întunecată de sub nori, ceea ce însemna munţi, iar zvonurile se răspândiră degrabă prin flotă că găsiseră drumul spre Aefret. Vântul potrivit şi marea calmă contribuiră la îmbunătăţirea stării de spirit şi Căpitanul Gryst le îngădui să sărbătorească evenimentul înainte de a spune echipajului:

— Haideţi să navigam, să nu aşteptăm vreo furtună, să ne împingă din spate!

La venirea zorilor, munţii crescuseră considerabil, iar toţi pricepeau că trebuiau să fie foarte înalţi. Jorim îşi aminti că Anaeda spusese că un perete de piatră era la fel de improbabil ca şi marea deschisă în sfertul necunoscut al lumii, însă după încă o zi se părea că se îndreptau direct spre un zid de piatră. Munţii continuau să tot crească şi nici una dintre liniile coastei nu părea deloc primitoare.

Flota se întoarse spre nord şi naviga de-a lungul coastei. După mai multe zile, avură parte de primul noroc. O despărţitură în munţi dezvălui cursul unui râu, care se vărsa într-un golf natural. Chiar mai important decât ideea ancorării în siguranţă şi posibilitatea de a găsi apă de băut, era faptul că *Dragonul lunii* zăcea eşuat pe plajă. Se crezuse că pierise în furtună, iar marinarii simţiseră că tragedia făcea parte din nenorocirile aduse de blestemul evident care apăsa nava. Era clar că fusese adusă pe plajă pentru reparaţii. Supravieţuirea ei îi făcu pe mulţi să-şi reconsidere credinţa în blestem.

Însă asta nu dură decât până în momentul când oamenii îşi dădură seama că pe navă nu era nici urmă de echipaj. Când restul flotei li se alătură, Jorim urcă lângă Căpitanul Gryst pe puntea timoneriei. Nu putu vedea nici un semn de aşezare omenească, focuri sau corturi. La fel ca toată lumea, se gândea la tot ce putea fi mai rău, că demonii mării măcelăriseră echipajul şi că tocmai se ospătau cu el.

— Demonii mării vi se vor părea blânzi în comparaţie cu ce-am să vă fac eu vouă, zbieră Căpitanul Gryst. Staţi cu ochii-n patru după ei şi nu vom avea şi alte probleme. Locotenente Linor, adună două escadroane de soldaţi pentru o misiune de recunoaştere pe plajă şi asigurarea ei.

— Cer permisiunea de a merge cu ei, Căpitane.

Ea se răsuci şi-l pironi pe Jorim cu o privire dură.

— Nădăjduieşti să fii mâncat de demonii mării, Maestre Anturasi, sau să-i omori?

— Nici una, nici alta. Dacă sunt demonii pe acolo, vom găsi imediat semne. Ştim că se folosesc de nave, aşa că-mi închipui că dacă despre ei este vorba, vor repara *Dragonul lunii.* Motivul pentru care vreau să merg este să arunc o privire prin jur. M-aţi luat la bord pentru explorări.

— Aş prefera ca soldaţii noştri să asigure întâi plaja.

— Nu doresc să ne certăm, dar vă rog să luaţi în considerare un lucru, înainte de a stabili decizia finală. Dintre toţi cei de la bordul acestei nave, eu am cele mai multe şanse de a afla ce se petrece. M-am aventurat dincolo de Principate, în locuri încă nenumite.

Buzele ei se strânseră, formând o linie, apoi dădu din cap.

— Dacă ieşi din raza mea vizuală, dacă pleci de pe plajă, să nu te mai întorci. Te las aici.

— Cum ordonaţi, Căpitane.

Jorim făcu o plecăciune şi se retrase spre cabina lui. Se încinse cu sabia, apoi îi urmă pe soldaţi pe când coborau în cele două bărci ale navei. Căpitanul Gryst privea de la timonă şi Shimik se zgâia din spaţiul dintre picioarele ei şi balustradă.

— Locotenente Linor!

Femeia care comanda soldaţii privi în sus.

— Da, Căpitane!

— Ascultă de Maestrul Anturasi, însă nimeni nu pleacă de pe plajă decât la ordinele mele.

— S-a înţeles!

Jorim îşi luă locul său obişnuit, la prova bărcii, iar soldaţii se puseră pe vâslit spre ţărm. Studia vegetaţia, luxuriantă, verde, abundentă şi înaltă. Munţii, care se înfigeau în nori, lăsau mai puţin de doi kilometri de pământ între ei şi ocean, iar copacii ocupaseră cu agresivitate semiluna îngustă a ţărmului. Se aşteptase ca apa oceanului să fi răpus orice urmă de vegetaţie, însă în mod clar furtunile azvârliseră cantităţi incredibile de apă peste stânci şi apa dulce colectată astfel fusese suficientă pentru a hrăni copacii.

Şi râul de asemenea. Marinarii se puseră pe suduit când trebuiră să manevreze împotriva curentului creat de el. Jorim bănuia că apa din golf era mai mult dulce decât sărată şi se întreba ce peşti ar putea găsi aici. Ar putea fi de râu, de mare, hibrizi ciudaţi?

Barca atinse plaja pe coama unui val, şi Jorim sări pe ţărm înainte chiar să fi fost ridicate vâslele. Se lăsă într-un genunchi şi luă un pumn de nisip, lăsându-l să-i alunece apoi printre degete. Îl simţi la fel ca orice alt nisip, recunoscând atingerea bucăţilor de scoică şi a ierbii-de-mare. Chiar şi ţipătul păsărilor i se păru vag familiar.

Se ridică şi se alătură Locotenentului Linor în timp ce străbătea perimetrul de ţărm din apropierea navei.

— Nici urmă de demonii mării.

Ea dădu din cap.

— Nimic care să arate că a avut loc o luptă.

Mergând de-a lungul plajei, ea arătă spre o cărare desenată spre interiorul teritoriului.

— Au descărcat cât de mult au putut şi s-au dus spre interior. Poate că au găsit o cavernă sau vreun deal, unde să construiască un adăpost.

Se opriră pe malul râului. Peşti argintii înotau în curentul apei şi păsările se avântau în picaj pentru a-i pescui cu ciocurile ascuţite ca nişte pumnale. Jorim îngenunche şi luă apă în căuşul palmei. O mirosi, apoi o vărsă. Îşi picură puţin pe buze, însă nu simţi nici o furnicătură acolo sau pe mâini.

— Nu cred că sunt probleme cu apa. Dacă n-ar avea penajul albastru, pasărea aceea ar putea fi o Barză Imperială. Bea şi se hrăneşte: acest loc este, probabil, sigur.

Se ridică şi privi înapoi spre nava trasă la mal.

— Au ajuns în acest golf acum patru sau cinci zile. Au descărcat nava, au tras-o la mal şi au început să facă reparaţii. Să spunem că asta le-a mai luat două zile. Atunci s-a întâmplat ceva. Ceva ce i-a făcut să înceteze lucrul şi i-a împiedicat pe mulţi dintre ei să se mai întoarcă. Ce-ar putea fi?

Locotenentul Linor privi dincolo de el, iar faţa i se albi toată. Jorim se răsuci şi văzu răspunsul.

Un bărbat cu pielea arămie stătea la capătul cărării. Era imposibil de înalt şi mai musculos decât orice alt om văzut vreodată de Jorim. Partea de sus a trupului era protejată de o armură confecţionată din fibre groase şi o apărătoare de brâu din fibre mai fine. Ambele fuseseră decorate cu motive geometrice desenate în galben strălucitor, verde şi albastru. Fluierul picioarelor şi antebraţele erau protejate de platoşe şi apărătoare de cupru. În mâna stângă avea un scut mic, rotund, iar în cealaltă o ghioagă de luptă. Din câte putea observa Jorim la o primă privire, în ghioagă fuseseră prinse lame de piatră neagră.

Îşi notă în minte să studieze arma mai târziu, însă numai pentru că masca gigantului îi solicita acum atenţia. Nu-i împiedica deloc părul lung şi negru să-i atârne liber până pe umeri. Masca fusese confecţionată din aur, cu inserţii de jad pe întreaga suprafaţă; de asemenea, ceva ce părea jais îi înconjura deschizăturile pentru gură şi ochi. Trei pene lungi, verzi, ţipătoare, cu câte un ochi galben, se ridicau la un metru deasupra capului, făcându-l de trei metri înălţime.

Jorim ridică mâna, oprind încercarea Locotenentului Linor de a trage sabia. Dându-şi seama că s-ar putea să comită actul final, cel mai prostesc din viaţa sa, Jorim făcu o plecăciune lungă, apoi o trase de braţ pentru a o face şi pe ea să se plece. Ridicându-se, zâmbi cu mult mai multă seninătate decât era cazul.

— Pacea zeilor fie cu tine.

Gigantul înclină din cap, apoi vocea lui bubui din spatele măştii.

— Fie ca zâmbetul lor să vă încânte viaţa.

Jorim clipi nedumerit.

— Ai accent nalenian.

Bărbatul dădu din cap.

— Veniţi. Prietenii voştri vă aşteaptă.

47
Ziua a 27-a, Luna Tigrului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Opaslynoti, Dolosan

Pe drumul spre Opaslynoti, Keles Anturasi hotărî că numele locului era suficient pentru a inspira nenumărate poezii romantice. Era destul de departe de Moriande ca poeţilor să nu le pese de realitate. Magia scăpată de sub control care bântuia prin regiune putea permite să se întâmple absolut orice, iar numele însuşi era un amestec de terminologie virukiană şi imperială sugerând istoria măreaţă îngropată sub straturile de mister.

Însă orice noţiune de romantism începea să pălească în faţa concluziei că nu exista, de fapt, nici un drum spre Opaslynoti. O rută comercială pleca din portul Sylumak, înspre nord-nord-vest, însă peisajul schimbător al regiunii din vestul Dolosanului însemna că ruta era arareori aceeaşi la a doua trecere. Dealuri întregi se puteau topi sub ploaia neagră, transformând văile în câmpii pe care puteau răsări păduri de copaci spinoşi. Crengile măturau cârduri întregi de păsări de pe cer, iar plantele le devorau. Cei care alegeau să intre în astfel de locuri mergând pe jos nu se descurcau nici ei mai bine, iar *thanatonul* lui Borosan avea zgârieturi adânci pe carapacea sa, urme ale unor încercări eşuate de a explora aceste desişuri.

Călătorii prin regiune rămăseseră foarte puţini, majoritatea venind de sus, din Sylumak, sau dinspre Dolosan, aşa cum făcuseră şi ei. Spre sud, se întindea Irusviruk, însă virukii nu voiau să aibă de-a face cu oamenii, mai ales cu cei destul de smintiţi încât să locuiască în Dolosan. Dacă scăpa cineva din Ixyll, nu se ştia, deoarece nici unul dintre căutători nu vorbea despre asta, sugerând că drumul rămăsese la fel de inaccesibil cum era şi când bunicul său încercase să-l străbată cu ani în urmă.

Rekarafi îi urmărea pe căutători cu prudenţă, neavând nici un pic de încredere în ei. Preferau să fie cunoscuţi drept thaumstoneri, ori thaumstonieri, o separare bazată pe generaţiile din care făceau parte, se părea, însă el le spunea *talkiegio.* Le spuse că asta însemna scotocitori, însă părea să o

facă în aşa fel încât Keles era convins că voia să spună *păduchi,* iar thaumstonerilor nu le pica bine. Ripostară, sugerând că el nu putea fi decât un răufăcător, din moment ce singurii viruki din Dolosan erau numai răufăcătorii.

Keles puse capăt oricărei dispute afirmând că Rekarafi fusese trimis să aibă grijă de siguranţa sa. Acest lucru era fără precedent şi le oferi scotocitorilor altceva despre care să discute. Făcură asta mormăind şi discutând în argou, ceea ce-l făcu pe Keles să-şi dorească să fi avut abilitatea fratelui său în materie de limbi.

Drumul spre Opaslynoti îi duse spre partea de vest a Dolosanului, la baza ridicăturii care marca marginea platoului Ixyll. Pe măsură ce se apropiau şi se lăsă noaptea, era din ce în ce mai uşor de văzut cortina magică, licărind de-a lungul înălţimilor, deşi luminile purpurii şi cele de un albastru-închis nu luceau atât de tare. Mai degrabă, reuşea să ascundă stelele şi colora Lunile în drumul lor prin pâcla ei, însă numai vederea ei îl făcu pe Keles să-l treacă fiorii. Pentru a pătrunde în Ixyll, trebuiau să treacă prin cortină şi numai zeii singuri ştiau ce se întindea *dincolo.*

Într-o seară, se despărţi de grup, mergând pe un deal scund, privind cortina de lumini schimbându-se, de parcă ar fi fost unduită de adierea nopţii. Cât de mult stătuse acolo să privească nu avea nici o idee, însă, dintr-odată, îşi dădu seama că tremura. Chiar atunci pătura lui făcută sul îl atinse pe latul spatelui.

Se întoarse şi-l văzu pe viruk ghemuit lângă el, cu faţa spre vânt. Asta-l înfiora în cu totul alt fel.

— De cât timp stai aici?

Rekarafi, conturat ca o siluetă vagă, dădu din umeri.

— De suficient timp ca să-mi dau seama că ţi-e frig.

— Pe mine mă priveai?

— Adică, dacă te urmăream? Am observat că începuseşi să tremuri. Ţi-am adus pătura.

Se întinse şi arătă spre Ixyll.

— La asta mă uitam. *Tavam eyzar.*

Keles desfăcu curelele de piele care ţineau pătura sul, apoi se înveli cu ea.

— *Tavam* înseamnă vrăjit. *Eyzar* nu mai ştiu.

— Voal, în limba ta, însă ceva mai mult de o podoabă. Un voal acoperă.

Îşi puse mâna pe genunchi.

— Acest văl a dispărut rapid. Voi vă bizuiţi pe cifra nouă, datorită zeilor voştri, iar noi pe zece.

— Aveţi zece zei?

Keles privi spre cer, pentru a localiza cea de-a zecea constelaţie.

— Nu. Sclavii noştri aveau zece degete. Nu voiam să facă vreo confuzie, când numărau.

Virukul înainta, tot în direcţia vântului.

— Acum şaptezeci de decade, s-a dat bătălia care a ridicat această *tavam eyzar.* În acele zile, putea fi văzută în lumina soarelui. Întrecea soarele în strălucire, pentru că pe Vremea Gheţii Negre era foarte puţină lumină de la soare. Voi, în Principate, n-o puteaţi vedea, însă strălucea în Irusviruk atât de tare încât nu mai exista noapte. Roşie şi galbenă, aurie, argintie, verde şi albastră, lumina se amesteca şi se frământa, apoi vrăjile se avântau dinspre înălţimi şi dezlănţuiau haosul.

Umerii virukului se ridicară, cocoşându-se.

— Nu poţi înţelege cum a fost atunci, Keles. Ce-ai văzut până acum a fost ceva de necrezut, atât de multe lucruri, toate atât de diferite. Când au curs vrăjile, au dizolvat totul, însă au şi *săvârşit* totul. Toate locurile pe care le-ai văzut şi mai mult chiar decât îţi poţi imagina, toate existau aici, în acelaşi timp. Trecutul şi viitorul s-au amestecat, realităţile s-au combinat, plantele şi animalele la fel, tot ce n-a fost protejat cumva a fost reconstruit.

Cartograful îşi închise ochii şi încercă să priceapă ceva din cuvintele lui.

— Ai dreptate. Nu-mi pot imagina.

— Gândeşte-te numai la iaz, Keles, şi la ce puteai vedea când apa era nemişcată. Asta era lumea. Apoi gândeşte-te la apa agitată până la spumă. Ceea ce vezi se schimbă. Aici, unde apa era vrăjită, realitatea era distorsionată. Toate lucrurile existau în acelaşi timp, însă unul persista, pentru că vrăjile erau prea puternice.

— A continuat să se agite.

— Da, şi putea fi ţinută în frâu numai de o *tavam eyzar.*

Deschizându-şi din nou ochii, Keles se ghemui. Deşi virukul se trăsese mai aproape, migrena nu i se amplifică. Se aşteptase la asta, însă nu-i mai păsa. Rekarafi păstrase distanţa pe tot parcursul călătoriei şi, în vreme ce Keles se temea de el, încercările virukului de a aşeza această distanţă îl obligase la respect.

— Te referi la acest voal într-un fel care mă face să mă gândesc că a mai existat unul.

Capul lui Rekarafi se răsuci spre el şi picături reci de lumină stelară i se oglindeau în ochii întunecoşi.

— Virukadeen a fost distrus într-o bătălie magică pe care nu ai putea-o înţelege. Urgia voastră a preschimbat ţinuturile şi a evaporat o mare interioară. Nimicirea Virukadeenului a *devorat* teritorii. Acolo unde se află Marea Întunecată, a fost, cândva, un lanţ muntos care se ridica spre stele. Noi trăiam acolo şi, indiferent cât de departe eram de casă, îl puteam vedea. Cel mai înalt pisc era întotdeauna acoperit de zăpezi, pentru că se ridica deasupra norilor, însă *tavamazari* au supus vântul voinţei lor şi au îmblânzit soarele. Casa noastră era la fel de înverzită ca şi Ummummorar, la fel de caldă ca Miromil. Era un paradis.

Keles clătină din cap.

— Cum au putut-o distruge?

Virukul scoase un trosnet din gât, de parcă ar fi sfărâmat oase.

— Stăm acum într-un loc distrus de ai tăi şi mai întrebi aşa ceva? Mai contează motivele, după trei mii de ani? Cei care aveau puterea voiau şi mai multă şi păzeau cu lăcomie ceea ce aveau. Cei care nu aveau voiau şi ei puţină şi nu s-ar fi dat în lături de la nimic s-o obţină. N-a fost nicidecum ceva nobil sau măreţ, deşi părţile implicate s-au străduit să prezinte lucrurile chiar aşa. Pe măsură ce evenimentele se desfăşurau, erau şi dintre aceia care au văzut urmările. Ei i-au adunat pe *tavamazari,* aceştia rămăseseră în afara conflagraţiei, şi au ridicat *tavam eyzarul,* pentru a-l putea controla. Virukadeenul s-a scufundat, iar Perla Neagră s-a înălţat la ceruri.

Cartograful privi în sus. Gol'dun, cea de-a doua lună ca mărime, atârna pe cer: o sferă neagră, cu o strălucire cenuşiu-argintie.

— Gol'dun este comoara zeilor. Trece încet printre ei pentru că nu suportă să fie smulsă din mijlocul lor.

Se auzi din nou zgomotul de oase frânte.

— Aş putea să-ţi vorbesc despre adevărata origine a zeilor voştri, Keles Anturasi. Însă ai refuza să mă crezi. Perla Neagră nu plutea pe cer în vremea tinereţii mele. Numele vostru atribuit ei este un altoi pe cel dat de noi. Noi am numit-o *gboal nuan.* Cea mai potrivită traducere pentru tine ar fi „piatra sufletului”. Cât despre „văl”, aici nu există nuanţe.

— Explică-mi, te rog.

Rekarafi îşi închise încet ochii.

— Nu te va ajuta să trasezi harta lumii tale.

— Dar mă va ajuta să înţeleg lumea pe care o cartografiez.

Virukul rămase nemişcat, cu ochii închişi, apoi îşi ridică bărbia. Keles se întreba la ce se gândea Rekarafi. Aproape că îşi îngădui să creadă că virukul dădea ascultare fantomelor sale şi le căuta sfatul înainte de a vorbi. *Poate că vorbeşte cu ambasadoarea, la fel ca eu cu bunicul.*

În cele din urmă, îşi deschise din nou ochii.

— În credinţa noastră, suntem judecaţi după moarte. Când facem rău, în sufletul nostru se creează o piatră neagră, o *ghoal nuan.* Fiecare faptă bună creează o piatră albă, o *ghoal saam.* Judecătorul adună aceste pietre şi le cântăreşte. Când sunt mai multe pietre negre decât albe, sufletul intră în chinurile veşnice. Dacă este invers, sufletul merge în paradis.

— Iar dacă există un echilibru?

Rekarafi dădu din cap.

— *Ghoalul* este aruncat, iar sufletul se întoarce în lume imaculat.

— Deci, tu crezi că...

Keles se opri când mâna virukului se ridică şi ghearele licăriră. Izul vag de venin îl ameţi şi se dădu înapoi.

— Despre ce-i vorba?

— Îţi spun asta din două motive, Keles. Primul este că s-ar putea să găsim mormintele virukilor, iar dacă sunt deschise, vei vedea pietre albe şi negre. Când un trup este înmormântat, adesea, prietenii sau duşmanii vor arunca bolovani în mormânt, să păstreze egalitatea. Ar trebui să te facă să înţelegi.

Keles dădu din cap, în tăcere, dar spera că vor găsi un astfel de mormânt, să poată vedea dovada celor descrise de Rekarafi.

— Al doilea motiv este că atunci când te-am lovit, mi-am creat un *ghoal nuan.* Vreau să echilibrez lucrurile şi am venit să

te servesc. Aş putea face multe lucruri, cum ar fi să răpun un *etharsaal,* ceea ce mi-ar aduce un *ghoal saam,* însă te voi sluji până când îmi vei oferi o *ghoal saam.*

Keles se încruntă.

— Cred că am înţeles, mulţumesc.

— Este datoria mea să te slujesc şi să te protejez.

Virukul îşi lăsă capul într-o parte.

— Poate nu va fi împovărător.

Coborâră de pe deal şi se întoarseră în tabără, luându-se după strălucirea albastră a unui felinar cu *thaumston.* Keles se târî în cort, gândindu-se la tot ce-i spusese virukul. Înţelesese multe lucruri şi erau multe şi cele neînţelese. Cel mai important dintre ele era *de ce* se decisese Rekarafi să-i vorbească. Adormi gândindu-se la această enigmă.

Dimineaţa următoare veni devreme, însoţită de migrena obişnuită, însă Keles se descurcă. Drumeţii adunară repede tabăra şi porniră la drum peste o câmpie plată, ale cărei pături subţiri de zăpadă neagră fixaseră praful la sol. Toţi cei din grup considerau culoarea zăpezii drept un semn rău, iar thaumstonerii îi zoriră să meargă pe cât de repede puteau. Când eforturile de cartografiere depuse de Keles îi întârziară prea mult, scotocitorii îi lăsară de izbelişte.

Luându-se după urmele din zăpadă, cei şase intrară într-un canion care, deşi era mult mai lat decât cel cu iazul, le aminti totuşi de el. Strălucirea sticloasă a pereţilor striaţi îi sugera lui Keles că fluviul vrăjilor săpase şi acest canion şi că, periodic, inundaţiile şlefuiau bine pereţii. Reuşi chiar să-şi vadă imaginea reflectată pe suprafaţa lor, însă călărind mai departe, surprinse diferite imagini. În majoritatea, era un copil, unul nefericit, iar de câteva ori se văzu aplecat şi înfrânt, precum unchiul său, Ulan.

Dar şi mai rău, uneori ochii săi îl priveau de pe faţa bunicului său. Nici chiar oglindirea unui schelet îmbrăcat în hainele sale, călărind un schelet de cal, nu-l indispuse atât de tare cât imaginea sa ca propriul său bunic. *Trecutul şi viitorul nu mai pot coexista, însă aceste reflexii le arată.*

Nimeni nu făcu nici un comentariu, însă ritmul de mers încetini pe când studiau cu toţii imaginile. Keles îi văzu pe toţi aşa cum erau acum, însă expresiile de pe faţa lor, trecând de la

oroare la încântare, sugerau că se vedeau pe ei înşişi, aşa cum se privise şi el. Numai Rekarafi se uita aruncând priviri dispreţuitoare, deşi lăsă dâre cu ghearele pe o suprafaţă netedă.

Urmară canionul întortocheat într-o vale care se întindea spre nord, sud şi mai departe, spre vest, către Ixyll. Semne de aşezări umane începură să apară, mare parte sub formă de resturi abandonate. Ici, colo, se vedea că târnăcoapele ciobiseră roca, iar lopeţile răscoliseră solul. La un moment dat, Keles surprinse imaginea cuiva care săpa, însă în spaţiul real tot ceea ce rămăsese era o gaură scobită demult şi o jumătate de coadă de lopată ruptă.

În cele din urmă, urcând o mică ridicătură de pământ, văzură Opaslynoti. Borosan îşi lăsă ambele mâini pe oblâncul şeii şi zâmbi.

— A crescut.

Ultima urmă de romantism pieri din sufletul lui Keles. Opaslynoti era un *oraş,* însă diferit de oricare alt oraş văzut de el vreodată. Nimic nu lăsa să se vadă că avea o obârşie virukiană. Se întreba ce putea vedea acum Rekarafi. *Dacă Moriande ar fi redus la aşa ceva, mai bine aş muri.*

Cea mai la îndemână comparaţie pentru Opaslynoti era cea de groapă de gunoi, cu oamenii mişunând prin oraş precum viermii. Cuibărit acolo, la intersecţia a două canioane de patru kilometri lăţime, fusese ridicat lângă peretele de sud-vest. În zilele de glorie ale virukilor, ocupase spaţiul de la confluenţa a două râuri. Keles îşi putea imagina cu uşurinţă corăbiile care navigaseră pe ele şi turnurile ridicându-se semeţe, însă adevărul despre Opaslynoti se reafirma acum.

Când aşezarea omenească mai era încă mică, peretele de stâncă ar fi putut oferi o oarecare pavăză împotriva furtunii magiei. Dacă prin canion ar curge apă, n-ar fi fost decât o bulboană uşoară. De acolo, se extinsese în jos. Pământul dislocat fusese împins spre nord, prelungind proeminenţele rocii pentru ridicarea unui baraj. Felul în care se reflecta lumina soarelui în unele părţi ale pereţilor depresiunii dezvăluia că rezistase unor furtuni magice, însă faptul că partea dinspre aval fusese şi ea şlefuită sugera că vrăjile se scurseră şi acolo, iar groapa Opaslynoti fusese un bazin perfect de colectare.

Apropierea nu-l făcea pe Keles să se simtă deloc mai bine. Săpăturile fuseseră organizate pe terase, aşa că zona locuită coborâse până la platoul de piatră. Sus, de jur împrejurul perimetrului gropii, semănând cu calotele unor ciuperci otrăvitoare, clădiri cu cupole, mari şi mici, ofereau adăpost. Cămile şi cai stăteau în padocurile de lângă domurile mai mari, iar el presupuse că animalele erau mânate în interior pentru a fi protejate de furtuni.

Lucrul ciudat despre domuri era că fuseseră în mod clar construite din chirpici, însă aveau acoperişuri plate, de piatră, aşezate deasupra lor.

— Borosan, pentru ce sunt pietrele acelea?

Gyanridinul îşi lăsă mâinile la oblâncul şeii.

— Pietrele sunt scoase la suprafaţă din adâncimea cavităţilor. Ele conţin ceva *thaumston* şi vor absorbi energia magică. După furtună, oamenii coboară scuturile domurilor şi vând *thaumstonul,* însă are o concentraţie foarte mică şi nu este cine ştie cât de folositor.

Îşi îmboldi calul.

— Haide. Am prieteni prin zonele mai de jos. Ne adăpostim caii şi ne vor primi înăuntru.

Moraven îşi drese glasul.

— Jos e cel mai bine?

Borosan dădu din cap.

— Furtunile mătură marginile gropii, însă foarte rar umplu Puţul până la vărsare. Atât timp cât evităm căderile din timpul unei furtuni, jos este cel mai bine. Opaslynoti, în pofida a ceea ce credeţi, nu este un loc unde vom avea probleme.

Ciras, care-şi îmboldise calul spre dreapta, pentru a examina un set de urme diferite, care duceau spre oraş, clătină din cap.

— Mă gândesc că nu este obligatoriu să fie chiar aşa, de data asta, Maestre Gryst.

Moraven se încruntă.

— Ce-i asta?

— Urmele duc spre cel mai mare dintre domuri. Le ştiu.

Ciras îşi lăsă mâna pe mânerul sabiei.

— Cumva, jefuitorii au ajuns înaintea noastră aici.

48

Ziua a 27-a, Luna Tigrului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tocayan, Caxyan

Jorim putu, în cele din urmă, să-l convingă pe războinicul cu mască de jais, jad şi aur să aştepte până trimiteau ei o barcă înapoi, după Căpitanul Gryst. Bărbatul păru să înţeleagă cuvântul căpitan. Jorim o trimise pe Locotenentul Linor înapoi spre *Lupul furtunii.* Ceilalţi din trupa de debarcare ocupaseră poziţii defensive în apropierea *Dragonului lunii* şi priveau bănuitori spre pădure.

Jorim se aşeză pe vine pe plajă, împreună cu gigantul. Deşi acesta reuşise să pronunţe perfect salutul, stăpânea limba naleniană destul de vag. Se prezentă cu numele de Tzihua, şi, la cererea lui Jorim, începu să spună în limba sa natală denumirile comune. În foarte scurt timp, cartograful află că poporul lui Tzihua îşi spunea amentzutl, iar naţiunea lor era Caxyan, şi că provenea dintr-un avanpost sudic numit Tocayan. Echipajul *Dragonului lunii* fusese dus în interior pentru propria sa protecţie, din moment ce mozoyanii – o seminţie vrăjmaşă – trimiseseră iscoade prin întreaga regiune.

Jorim începu să asimileze mici noţiuni din limba respectivă. Sufixul „-yan”, spre exemplu, denomina un loc. Mozoyanii erau din afara locului, ceea ce însemna că erau la fel de străini, precum erau turasynzii de Imperiu. Pe Jorim îl încântă faptul că limba amentzutl avea o structură naturală, fiindu-i astfel mult mai uşor s-o înveţe.

Într-o oră, Căpitanul Gryst debarcă pe ţărm, aducându-i cu ea pe Iesol şi Shimik, precum şi pe botanistul flotei. Tzihua o salută şi fu mulţumit că oamenii flotei rămâneau pe ţărm în vreme ce el conduse un mic grup dintre ei spre avanpostul din interior. Îi spuse lui Jorim că nu trebuiau să se teamă de mozoyeni, din moment ce dispuneau de o astfel de trupă. Făcu un semn cu mâna şi chemă din adâncul pădurii şase tineri şi tinere, lăsându-i în urmă să fie de „ajutor”, însă ambele tabere ştiau că erau lăsaţi ca ostatici, pentru siguranţa grupului care-l acompania.

Tzihua îl privi suspicios pe Shimik, însă când fennul îşi ridică braţele şi Iesol îl luă ca pe un copil, îngrijorarea sa se domoli considerabil. Îi conduse pe Iesol, Anaeda şi Jorim în pădure, şi după câţiva zeci de paşi, plaja dispăru în întunecimea verde. Nu mult după aceea, li se alăturară şi alţi războinici pe cărarea şerpuind în jurul trunchiurilor imense ale unor copaci. Maimuţe aurii şi surate mai mici ţipau la ei din frunzişul des de deasupra, alergând în jos, chirăind, apoi repezindu-se înapoi sus pentru a trăncăni cu tovarăşele lor.

Jorim şi Anaeda nu vorbiră aproape deloc, însă Jorim se gândea la ce mormăia Iesol în barbă. „Oh, vai, vai, vai” se auziră atât de des încât Shimik începu să cânte şi el „Ovaiavaiavaia”. Fennul se apucă apoi de un soi de pase de vânătoare, reuşind să izgonească sutele de maimuţe şi deveni suficient de zgomotos ca urmăritorii lor arboricoli să rămână locului şi să-şi ciulească urechile când Shimik le întorcea urletele.

Jorim considera jungla drept un loc nemaipomenit, plin de plante şi animale cum nu mai văzuse niciodată. Era destul de sigur că ar fi putut petrece un an şi mai bine şi nici măcar să reuşească să scrijelească măcar suprafaţa acestei lumi pe care ar fi vrut s-o descopere. Deja văzuse zeci de varietăţi de flori viu colorate, ale unor plante ce creşteau pe crengile copacilor, în timp ce rădăcinile lor atârnau în aer. Maimuţele, precum şi urmele de căprioare mici şi alte creaturi similare lăsate pe cărare sugerau că existau şi animale mari de pradă prin apropiere, însă el nu văzu nici unul. Asta-i produse un fior de teamă, deşi băgase de seamă că nici Tzihua, nici oamenii săi nu păreau cine ştie cât de îngrijoraţi de vietăţile pândind din spatele zidurilor verzi din jur.

Cărarea se întindea paralel cu cursul râului. Jorim aprecie că se deplasaseră spre est cam cinci kilometri, înainte ca râul să facă un ocol spre sud, în jurul unui deal. Jungla făcea imposibil de văzut cât era de înalt dealul, însă cărarea se lăţea uşor pe măsură ce urcau. Alte cărări se alăturau şi, deodată, cărarea se termină. Ieşiră din junglă în cercul unei câmpii întinse, verde, de mai bine de opt kilometri în lăţime. Marginea îndepărtată consta într-o porţiune defrişată, pentru a fi cultivată, întinsă până la marginea junglei. Jorim nu putu

recunoaşte ce se cultiva acolo, iar celelalte parcele erau năpădite de buruieni.

Practică recolta alternativă. Făcu observaţia şi îşi dădu seama că asta îi deosebea de populaţia din Ethgi. Amentzutlii aveau destule cunoştinţe ştiinţifice ca să ştie că lăsând ogoarele să se odihnească o dată la fiecare cinci sau şapte anotimpuri, nu le epuizau niciodată. Ajunse la această concluzie într-o clipită, iar asta-i sugeră mai departe un nivel de sofisticare ridicat, în pofida lipsei armelor de oţel, remarcată la Tzihua. În momentul următor, pe când privirile sale se concentrară dincolo de ogoare, băgă de seamă că ceea ce luase de la distanţă drept dealuri golaşe nu erau formaţiuni geologice naturale, iar estimările sale privind sofisticarea amentzutlilor se măriră exponenţial.

Tzihua folosise cuvântul nalenian „avanpost” pentru a descrie Tocayanul, însă cuvintele nu reuşeau să cuprindă cu totul ceea ce însemna, în realitate. De la distanţă văzu patru piramide în trepte, ridicându-se din inima platoului. Era destul de limpede că piatra fusese extrasă din munţii din apropiere, dar asta mai însemna că fuseseră transportate de la o distanţă de minimum cinci kilometri, spre locul unde se construiau piramidele. Mai mult chiar, cărarea, devenită între timp un drum în toată regula, nu avea nici urmă de şanţuri săpate de roţile căruţelor. Dar Jorim nici nu văzu vreun cal, deşi oamenii care lucrau câmpul foloseau nişte animale de tracţiune asemănătoare cu nişte cămile mici, fără cocoaşe însă.

În afară de piramide, cu o înălţime de aproape treizeci de metri, se mai vedeau şi un număr de clădiri circulare, pe un sfert din înălţimea piramidelor, punctând peisajul. Şi acestea aveau o structură solidă de piatră. Deşi le lipseau ornamentele arhitectonice ale construcţiilor imperiale, erau suple şi solide. Puţinele decoraţiuni de care dispuneau se prezentau sub forma unor blocuri de piatră sculptate cu imagini ale unor păsări şi şerpi, amintindu-i lui Jorim de unele dintre cele mai sumbre simboluri naleniene şi deseiene.

— Tzihua, câţi amentzutli sunt în Tocayan?

Războinicul îşi ridică mâna dreaptă, deschizându-şi cele cinci degete. Apoi îşi închise pumnul şi se apucă de încheietură cu stânga şi din nou de cot.

— Pricepi? Zece în mână. Apoi încă zece şi încă o dată zece.

Jorim ştia că treizeci n-ar fi putut fi răspunsul corect.

— Nu sunt sigur.

Atunci glăsui Iesol:

— Maestre Anturasi, ei folosesc sistemul virukian, numărând din zece în zece. Încheietura înmulţeşte numărul cu zece, iar cotul de încă zece ori. Umărul de încă zece ori, cred. El vă spune că acolo se află o mie de oameni.

— O mie de oameni într-un avanpost?

Jorim clătină din cap.

— De când se află aici Tocayan? Locul lui Tocayan?

Degetele lui Tzihua se desfăcură, iar mâna apucă.

De o sută douăzeci de ani? Jorim privi în urmă la Anaeda.

— Au putut ei să facă asta în numai o sută douăzeci de ani?

— Nu cu o mie de oameni, numai dacă sunt mult mai industrializaţi chiar şi decât nalenienii.

Ochii ei închişi la culoare se îngustară.

— Asta, ori poate Ministrul Iesol ne oferă el un răspuns?

— Poftiţi?

— Dacă numără în maniera virukiană poate că s-au folosit de magia lor.

— Asta nu-i... Jorim tăcu şi încercă să împace două idei despre care credea că erau două adevăruri la fel de valabile. În primul rând, ştia că virukii folosiseră magia, care putea fi foarte puternică. Ambasadoarea îi vindecase fratele şi nici unul dintre medicii nalenieni n-ar fi putut face ce reuşise ea. În vreme ce oamenii lucraseră, cândva, din greu să-şi perfecţioneze abilităţile care le-ar fi permis accesul la magie, virukii se jucaseră cu asta la modul cel mai natural.

Vanyeshii căinaseră să folosească vrăjile în maniera virukiană, însă demersul lor se dovedise a fi un dezastru. Jucându-se cu magia, declanşaseră Urgia. Era de neconceput, într-un mod cât se poate de clar, că oamenii nu puteau să practice magia şi să fie constructivi, fără nici un fel de efecte secundare.

Însă Jorim ştia că vrăjitoria era o abilitate care putea fi perfecţionată. *Vanyeshii* avuseseră, iniţial, un oarecare succes. Iar virukii erau la de pricepuţi. Poate că amentzutlii descoperiseră o ştiinţă capabilă să ofere accesul la magie în circumstanţe controlate. Dacă era aşa, atunci cei mai puternici

dintre magii lor erau Misticii, iar asta era ceva demn de luat în seamă.

Descoperirea unei asemenea discipline ar valora mai mult decât tot aurul şi bijuteriile pe care le-am putea duce în Nalenyr. Dacă era folosită magia aici, avanpostul şi ogoarele sugerau că efectele sale secundare vătămătoare erau ţinute sub control. Numai posibilitatea de a face asta, de a struni vrăjile sălbatice, ar permite deschiderea Drumului Mirodeniilor spre vest.

Jorim deveni tot mai entuziasmat de perspectivă, aşa că se stăpâni imediat. Speculaţiile erau cu toate foarte atrăgătoare, însă nu avea nici un fel de dovadă că aceşti oameni controlau vrăjile. Tot ceea ce văzuse până acum ar fi putut fi realizat de armate întregi de sclavi, iar trupurile lor moarte ar fi putut îngraşă ogoarele traversate. Se putea întâmpla ca amentzutlii să nu-i considere pe sclavi oameni, aşa că era posibil să nu fi fost incluşi în socoteala făcută de Tzihua. Însă indiferent cum fusese creat Tocayanul, faptul că fusese ridicat într-o sută şi douăzeci de ani era ceva remarcabil, iar Jorim intenţiona să descifreze secretul istoriei sale.

Pe când se apropiau tot mai mult de oraş, Jorim căută urme ale vrăjitoriilor, însă nu văzu nimic. De fapt, ceea ce vedea îi reamintea foarte mult de cei din Ummummorar. Femeile şi bărbaţii purtau veşminte peste şolduri, dar în afară de cei cu armuri, umblau cu toţii cu pieptul dezvelit. Părul negru îl purtau lung şi împletit într-o singură coadă, cu şnururi viu colorate şi cu mărgelele obişnuite. Hainele lucrătorilor pământului nu aveau în compoziţie nici una dintre culorile purtate de soldaţi sau de alţi oameni întâlniţi în apropierea oraşului. Anumite culori păreau să precizeze casta, verdele fiind comun soldaţilor, roşu predominant la negustori, galbenul pentru muncitori, negru pentru oficiali, iar purpuriul se aplica persoanelor despre care Jorim presupuse că făceau parte din preoţime. Deşi predomina o anumită culoare, anumite nuanţe păreau să indice alte afiliaţii şi ornamentele ţesute în haine sau bătute pe apărătorile pentru braţe, încheieturi, brăţările, apărătorile pentru gât intrau în clasele Şarpe, Pisică şi Vultur.

Tzihua îi conduse spre una dintre clădirile mari, rotunde, care făceau în mod clar parte dintr-un complex de locuinţe.

Intrând în inima lor, se îndreptă spre o încăpere centrală şi deschise uşa.

— Aici este echipajul vostru de pe *Dragonul lunii.*

În interior îi găsiră pe marinarii de pe corabie arătând puţin traşi la faţă, însă păreau bine hrăniţi şi odihniţi. Încăperea circulară avea un bazin în centru, pentru spălat, şi compartimente pentru gunoi în afara perimetrului. Echipajului i se dăduseră saltele ţesute, folosite pentru dormit, şi destulă hrană, încât fructe şi pâine rămăseseră depozitate într-un colţ.

Locotenentul Minan îşi netezi uniforma, se apropie şi se plecă înaintea Căpitanului Gryst.

— Mă predau în custodia voastră, Căpitane, pentru orice măsuri disciplinare veţi considera necesare.

Anaeda îi întoarse salutul, împreună cu Iesol, Shimik şi Jorim. Ea se îndreptă prima.

— Pentru ce să te pedepsesc?

— Pentru pierderea navei mele.

— Cred că o vei găsi acolo unde ai lăsat-o. La întoarcere, reparaţiile ar trebui să fie aproape gata.

Aruncă o privire în jur.

— Se pare că întregul echipaj este aici.

— În afara a patru oameni pierduţi în timpul furtunii, Căpitane, spuse Minan, lăsând capul jos. Şi doi dintre oameni, găzduiţi în altă parte. La un moment dat, l-am văzut pe unul dintre ei, dar nu ştim nimic de celălalt.

Anaeda se întoarse spre Tzihua, apoi privi spre Jorim.

— Vreau să ştiu unde sunt oamenii lipsă.

Jorim începu să-i traducă cererea războinicului amentzutl, însă din spatele său se strecură în sală unul dintre cei doi. Dirhar Pelalan se lăsă într-un genunchi înaintea Căpitanului Gryst şi făcu o plecăciune adâncă.

— Am venit, Căpitane, să dau o mână de ajutor.

Jorim se întoarse aproape cu totul spre Minan.

— Cealaltă persoană absentă este Lesis Osebor?

— Da, cum aţi ştiut?

Anaeda se încruntă.

— Ai cu dumneata doi lingvişti, Locotenente. L-au luat pe Maestrul Pelalan ca să înveţe limba noastră. Maestrul Osebor a fost trimis spre nord, presupun.

Tzihua făcu semn din cap.

— Nemehyan.

— Adică? întrebă, privind spre Dirhar.

— Maestrul Osebor a fost trimis spre capitala amentzutlilor, Nemehyan. El trebuie să-l înveţe limba noastră pe Regele-Vrăjitor.

Jorim înălţă din sprâncene.

— Regele-Vrăjitor?

— Titlul în amentzutl este *maicana-netl. Maicana* sunt casta conducătoare, moştenitorii tradiţiilor magice ale măreţei puteri antice. Regele este cel mai puternic dintre ei. Se spune că poate îngheţa soarele pe cer şi poate sfărâma munţii cu un singur cuvânt.

Jorim zâmbi.

— Chiar că aş vrea să văd asta.

— Şi veţi vedea, răspunse Tzihua, dând scurt din cap. Acum că a venit prinţesa voastră a mării, ne vom deplasa spre nord, la *maicana-netl,* înţeleptul peste înţelepţi, care va decide ce să facă cu voi.

49

Ziua întâi, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Opaslynoti, Dolosan

După o săptămână de stat în oraşul căutătorilor, Moraven Tolo nu se simţea mai bine decât în primele momente după ce păşise în el. Îşi dăduse seama că deşi avea o existenţă îndelungată, experienţele sale erau limitate, în mare parte, între frontierele vechiului Imperiu, de obicei în Erumvirine, Nalenyr, ori cele Cinci Principate. Ştia multe despre oameni, iar experienţa sa îi spunea multe despre modul în care vor reacţiona în anumite situaţii. Însă acele circumstanţe fuseseră totdeauna limitate la un spaţiu care ar fi putut fi descris drept o zonă civilizată.

Chiar şi numai apropierea de oraş îi pusese în alertă simţul primejdiei. Văzuse oglindiri ciudate ale propriei sale persoane în pietrele netede. Uneori, apăruse ca un copil, însă nu se putuse recunoaşte. Alteori, purta o armură completă, tivită cu purpuriu, însă nu văzuse niciodată un astfel de material, darmite să-l fi şi folosit. Se văzuse cu o barbă lungă, străbătută de şuviţe albe şi apoi ca un trup putrezit, cu o rană adâncă acolo unde se întindea cicatricea.

Nu era sigur ce văzuse şi nu avea nici o cale de a determina dacă avea sau nu vreo semnificaţie. Ar fi vrut să ignore totul, însă ceva din el îl împiedica. După vindecare se simţise altfel, într-un mod aproape imperceptibil. Viziunile rezonaseră cu acea senzaţie şi i-o alimentaseră.

Dacă de o idee de normalitate avea nevoie pentru a-şi reprima fiorii daţi de neobişnuit, Opaslynoti nu era locul cel mai potrivit. Cei care locuiau acolo simţeau o mare încântare în a fi antiteza estului civilizat. Cei şase băteau destul de tare la ochi pe aici, iar cei din Opaslynoti băgaseră de seamă şi nu voiau să aibă de-a face cu ei. Dacă n-ar fi fost Borosan cu ei, ar fi fost trimişi înapoi în Pustietăţi şi nimănui nu i-ar fi păsat dacă n-ar mai fi fost văzuţi vreodată.

Însă prezenţa lui Borosan le aduse o anumită toleranţă din partea localnicilor. Deşi majoritatea spuneau că părea prea normal pentru a putea fi unul dintre thaumstoneri,

îndemânarea sa la *gyanri* îi aduse respectul lor. În vreme ce manierele lui se potriveau cu cele ale locuitorilor, chiar şi Moraven era de acord cu asta, din punct de vedere fizic Borosan era mai normal decât ar fi putut spera să fie oricare dintre ei.

Prietenul lui Borosan, Writiv Maos, le oferi găzduire în locuinţa sa, aflată la al treilea nivel dintre cele opt ale oraşului. Cel de-al nouălea nivel era Puţul, însă nu locuia nimeni acolo, din câte ştia toată lumea. Nivelul al treilea era al doilea în materie de confort. Părţile superioare erau destinate oaspeţilor şi noilor veniţi, cu toţii priviţi cu suspiciune. Sub nivelul patru trăiau vechii locuitori, care nu aveau noroc sau ambiţie. Erau mulţumiţi să ducă o existenţă mizerabilă şi dificilă lucrând în Puţ sau în întreprinderile auxiliare, apărute precum ciupercile după ploaie pentru a susţine trebuinţele *gyanridinilor.*

Puţul era punctul principal al oraşului şi era atât venerat, cât şi temut. Când furtunile magice se abătuseră dinspre Ixyll, o parte se scurseseră pe gaură în jos, în inima oraşului. Nimeni nu ştia cât era de adâncă şi unele relatări dădeau de înţeles că ducea într-un complex vast de caverne subterane, în vreme ce alţii susţineau că gaura se deschidea spre altă lume. Tot ceea ce ştia Moraven era că Puţul era încărcat de magie: un ochi de apă, cu unde violete şi albăstrii, în continuă mişcare, potrivită cu cortina care înconjura Ixyllul însuşi.

Lucrătorii din Opaslynoti se ocupau de trei activităţi importante. Minerii săpau după *thaumston* brut, de la bucăţi mari cât capul unui om, până la găleţi cu praf. Mulţi dintre mineri lucrau chiar în Opaslynoti, însă un număr important munceau şi pe parcelele independente, din afara oraşului. Prospectorii bântuiau peste tot în căutarea locurilor unde *thaumstonul* se acumulase deja, sau era relativ lipsit de impurităţi.

O a doua clasă de lucrători curăţa şi fărâmiţa minereul brut, amestecându-l apoi cu apă şi nisip, pentru a obţine şlam, pe care îl împachetau în calupuri. Fâşiile erau lăsate la soare să se coacă. Mărimile variau de la un deget până la plăci potrivite pentru construirea unei clădiri. De cele mai multe ori însă, erau turnate în forma unor cărămizi de câte douăzeci şi doi de centimetri lungime, şapte lăţime şi cinci grosime.

Lingourile de *thaumston* erau încărcate apoi pe paleţi sau în coşuri şi coborâte cu macarale sau scripeţi în Puţ. Moraven urmărise oameni efectuând acea parte a operaţiunii timp de două zile. Lucrătorii erau îngrijoraţi de temperatura din timpul zilei, de adâncimea la care-şi lăsau încărcătura şi păreau să vocifereze neîncetat că putea fi ultima tranşă până la începerea sezonului furtunilor.

Muncitorii artizani erau preocupaţi de fabricarea diferitelor dispozitive care foloseau energia magică din *thaumston.* Multe erau obiecte simple, asemănătoare cu lămpile aprinse pe cele mai arătoase clădiri din cele Nouă Principate. De asemenea, foarte populare erau mici animale mecanice, de tablă şi vopsite ţipător. Dintr-un anumit motiv, când Moraven trecu prin piaţă împreună cu Rekarafi, nenumăraţi oameni le oferiră astfel de mici jucării.

Rekarafi respinse toate ofertele cu o zvâcnire a degetelor sale cu gheare şi vorbi numai o singură dată:

— Nu vă daţi seama că virukii nu mai au copii care să fie captivaţi de asemenea lucruri?

Remarca îl zguduise pe Moraven. Fusese separat de trecutul său, însă mai avea un viitor. *Dacă nu mai pot avea copii, sunt separaţi de viitor.* Se întrebă dacă asta se întâmplase pentru că nu se mai puteau reproduce sau fusese decizia lor. *Aş face eu o asemenea alegere dacă poporul meu ar fi pierdut gloria?*

Resursele de *thaumston,* uşor de dobândit, făceau ca lumina artificială să fie disponibilă peste tot. Asta permitea ca mare parte din existenţa celor din Opaslynoti să aibă loc în adâncimea pământului. Piaţa, cu deschiderea sa la suprafaţă sub unul dintre domuri, cobora până la nivelul cinci. Terasele ofereau un spaţiu permanent pentru comercianţii vechi, în vreme ce negustorii aflaţi în trecere se luptau pentru un spaţiu pe platoul central. Mulţi investeau în etajere meşteşugite în care să-şi etaleze mărfurile pentru a atrage oamenii spre standurile lor, etajere care puteau fi considerate adevărate lucrări de artă.

Lumina nu era însă întotdeauna de folos, pentru că mulţi dintre cetăţenii din Opaslynoti suferiseră oribil din cauza expunerii, ani de-a rândul, la vrăjile sălbatice. Asta nu rămăsese fără efecte, unele ascunse, însă nici cele mai voluminoase dintre robe sau măştile nu puteau ascunde

schimbările majore suferite de ei. Chiar mai rău, mulţi dintre ei păreau să fie încântaţi de ele.

Totuşi, unii le căutaseră în mod clar. Aşa cum turasyndul îşi înfipsese pene în carne, pentru a face parte din el, unii dintre oamenii de aici făcuseră lucruri şi mai bizare. Membrii unei familii aveau patru braţe, o pereche crescute sub cele normale. Se povestea că în urmă cu câteva generaţii, doi fraţi plecaseră în prospectări. Unul dintre ei îşi rupsese picioarele în urma unei căderi, iar celălalt îl ducea în spate când o furtună magică s-a abătut asupra lor. Cei doi bărbaţi se topiseră unul într-altul, devenind un singur om, iar schimbarea se propagase mai departe în familie.

Alţii, se spunea, îşi cususeră pe piept braţele unor cadavre în speranţa că vrăjile i-ar putea afecta şi pe ei în acelaşi fel. Au dat greş, însă oamenii cu antene de insecte crescute pe frunte, sau blănuri cu dungi, ca de tigru, să le ţină cald, sugerau că unele experimente reuşiseră.

Moraven găsea că aceste schimbări, provocate deliberat, erau mai dificil de acceptat decât cele întâmplătoare. Considera asta drept ceva curios, pentru că şi el, prin disciplină şi studiu, încerca să se perfecţioneze, îşi aminti de comentariile lui Ciras despre dezastrul care s-ar produce dacă magia ar deveni ceva simplu. Ceea ce vedea sugera că Ciras s-ar putea să aibă dreptate.

Căuta tipare în efectele haotice ale magiei. Văzu mulţi oameni târşâindu-se, pentru că nu-şi mai puteau îndoi picioarele în mod normal, sau târându-şi câte-un braţ crescut mai lung decât celălalt. Unii dintre ei de-abia dacă mai puteau fi recunoscuţi ca fiinţe umane. Cazurile cele mai tragice erau ale celor surprinşi afară de o furtună magică sau căzuţi în Puţ. Din câte se părea, unii încercaseră să se sinucidă aruncându-se acolo, şi cu toate că Puţul nu-şi ceda niciodată morţii, îi lăsa pe cei vii să ajungă la suprafaţă, din când în când. Deşi fuseseră salvaţi, nu era nici o îndoială că şi-ar fi dorit să nu fie niciodată.

Nu întrevăzu nici o schemă conform căreia fuseseră modificaţi oamenii, însă îşi dădu seama că aflarea uneia era imposibilă. Aşa cum le spusese lui Nirati şi Donos, vindecarea lua ceva timp. Dar aici, vrăjile foloseau ca bază ceea fusese omul până în momentul transformării. În cazul fraţilor, să-i fi ajutat să supravieţuiască aşa cum reuşiseră dragostea lor

fierbinte unul pentru altul şi sacrificiul făcut de unul pentru celălalt? Să-i fi crescut bărbatului un braţ mai lung decât celălalt pentru că era lacom şi hrăpăreţ?

Şi mai important, putea autodisciplina de spadasin să-i permită lui Moraven să controleze magia şi modificările făcute lui? Furnicăturile începuseră să-l distragă. Se simţeau de parcă ar fi fost ars de soare. Detesta senzaţia. Când nu o mai putea suporta, căuta să-şi distragă atenţia de la ea, iar Opaslynoti avea multe posibilităţi în acest sens.

La fel ca în alte oraşe, munca grea şi banii de cheltuială însemnau că multe meserii destinate distracţiei înfloriseră peste noapte. Fuseseră săpate în pământ o mulţime de taverne. Nici una nu se apropia măcar de eleganţa simplă a celor din Principate, însă asta nu părea să-i deranjeze pe cei care le umpleau la orice oră din zi şi din noapte. Oraşul era deservit şi de două fabrici de bere, care transportau butoaiele pe spinarea unor *gyanrigoţi* de mărimea unor cai de povară. Casele pentru plăcerile carnale nu părea însă să se bazeze pe *gyanrigoţi,* deşi Moraven nu excludea aşa ceva. Nu cercetase şi casele, însă presupunea că fiecare accepta un anumit tip de clientelă şi nu avea nici o dorinţă de a vizita cele mai venerabile dintre aceste stabilimente.

Cele mai mari locuri de distracţie erau arenele, care treceau ca dimensiuni de la o groapă mizerabilă, săpată în spatele vreunei taverne, până la mari amfiteatre, unde se puteau aşeza sute de oameni. Prezenţa lor nu-l surprindea pe Moraven, din moment ce duelurile dintre bărbaţi atrăseseră deja o mulţime. Când Ciras auzi de asta, îşi dori să primească învoire să meargă să lupte şi el, iar Moraven fu aproape tentat să-l lase s-o facă.

Totuşi, aici arenele nu erau locuri unde-ţi puteai pierde viaţa. Singurii combatanţi acceptaţi erau *gyanrigoţii.* Mari sau mici, clasificaţi în funcţie de greutate, maşinăriile se luptau spre deliciul spectatorilor. *Gyanridini* din tot oraşul defilau mândri cu creaţiile lor. În arene se acceptau rămăşagurile şi sume mari de bani îşi schimbau stăpânii printre spectatori. Combatanţii şi creatorii lor se alegeau cu faima şi mici câştiguri, pentru eforturile lor.

În vreme ce părea ceva natural ca toţi hidoşii să se bată între ei ca animalele, tocmai acesta era motivul pentru care n-o făceau. Deşi locuitorii poate că evitau unele forme ale

civilizaţiei, ei nu aveau nici o intenţie de a abandona ceea ce era omenesc. Decizia lor de a nu se ucide unii pe alţii îi unea, iar crima era pedepsită prin gonirea ucigaşului afară, în furtună. Magia capabilă să-i modifice pe toţi îl judeca, găsindu-l vinovat sau nevinovat, iar el va suporta consecinţele. Borosan Gryst făcuse o nouă versiune a celui mai mare dintre *thanatonii* săi şi nu-i trebui mult până să găsească un loc unde să lupte. Moraven, Ciras şi Rekarafi îl acompaniară până la o arenă de mărime medie, la nivelul al treilea. Keles căzuse lat din cauza uneia dintre migrenele lui năucitoare, iar Tyressa rămăsese să aibă grijă de el şi amândoi le urară distracţie plăcută. Cei patru îşi plătiră intrarea cu aur, ceea ce i se păru destul de ciudat omului de la intrare, pentru că majoritatea spectatorilor îşi achitau locul cu nouă granule de praf de *thaumston.*

Se îndreptară spre rândurile de sus, unde găsiră un loc potrivit să privească lupta. În centrul suprafeţei de nisip roşiatic se afla un *gyanrigot* cu un aspect de scorpion, care zăngănea mişcându-se pe îndelete în cerc. Şase picioare subţiri îi săltau burta la un metru de sol. Cele două picioare din faţă, mai mari, se terminau cu cleşti masivi, cu suprafeţe zimţate în interior. O coadă arcuită, terminată cu un ac periculos de ascuţit, se ridica până la jumătatea sa.

Adversarul său era un *gyanrigot* cu o formă de cupolă, marginile sale arând nisipul în timp ce se deplasa. Urmele lăsate de el dezvăluiau că mobilitatea-i era asigurată de un fel de roţi, însă nu se mişca prea repede. Ţepi ascuţiţi îi împodobeau domul, iar unii se puteau roti. Cu ajutorul unui mecanism, vârfurile se puteau extinde, străpungând duşmanul dacă se afla aproape de el. Mai multe vârfuri fuseseră retezate, probabil de cleştii scorpionului. Borosan vorbi cu glas scăzut:

— Ambii luptători sunt construiţi pentru confruntări corp la corp. Aţi văzut *thanatonul* meu. Este destul de agil să se menţină în afara razei de acţiune şi, totuşi, să provoace daune inamicilor. Este suficient de precis să nu ierte nimic de la o asemenea distanţă, ceea ce înseamnă că ar trebui să câştig.

Moraven dădu din cap.

— Aţi petrecut ceva timp studiindu-i pe aceşti luptători, nu-i aşa?

— Da. Scorp ar trebui să iasă învingător şi va fi mai greu de învins, dar m-aş descurca şi cu Ţepilă.

Ciras se forţă să îndepărteze orice urmă de dezgust din glasul său.

— Ciudate nume. Cum v-aţi denumit propriul *thanaton?*

Gyanridinul clipi nedumerit de parcă n-ar fi înţeles întrebarea.

— Denumit?

— Ca să putem pune rămăşaguri pe lupta lui, Maestre Gryst.

— Rămăşaguri?

Moraven îşi puse o mână pe umărul lui Ciras.

— Poate ar trebui să-i spuneţi Moartea Şerpilor.

— Pre… presupun că aş putea, dar l-am prezentat doar ca *thanaton* Numărul Patru. Adică, ştiţi că este, de fapt, al treilea, dar a fost modificat atât de mult încât simt că a devenit un nou *gyanrigot.*

Virukul îşi lăsă mâna pe umerii lui Gryst.

— Poate că mă vei onora numindu-l *Nesrearck.*

Borosan zâmbi.

— Acesta-i echivalentul în virukiană pentru Moartea Şerpilor?

— Similar şi foarte potrivit.

— Atunci aşa va fi.

Borosan îşi întoarse capul spre locul acţiunii.

— Mai bine mă duc jos, *Nesrearck* aşteaptă şi trebuie să-l mai reglez puţin ca să-l pot înfrânge pe câştigător.

În vreme ce se îndepărta, Moraven privi spre viruk.

— Să mă ierţi, Rekarafi, însă te-am mai auzit folosind acest cuvânt şi altă dată, ca un blestem, cel puţin mie aşa mi s-a părut. L-ai folosit faţă de lucrurile oferite de negustori. Am înţeles eu greşit?

Râsul virukului răsună ca trosnetul oaselor frânte.

— Permite-mi gluma asta. Înseamnă „jucărie de nimic”.

Ciras pufni.

Moraven privi cum Scorp se feri spre stânga, apoi o zbughi spre dreapta şi-l prinse pe Ţepilă cu unul dintre cleşti. Se repezi imediat şi-şi înălţă cleştele. *Gyanrigotul* cu cupolă căzu pe spate, cu ţepii înfipţi în pământ şi rotiţele gonind nebuneşte.

Fără nici o părere de rău, Scorp se răsuci şi începu să-i smulgă roţile cu cleştii. Coada îi zvâcni şi toţi cei din arenă îşi ţinură respiraţia, aşteptându-se ca el să-i străpungă platoşa pântecului. Însă înainte de a se întâmpla asta, un lanţ zăngăni

în arenă, aruncat de la margine, apoi răsunară clopotele şi Scorp se retrase în partea cealaltă a ringului.

Învăţăcelul lui Moraven se uită întrebător spre el.

— Maestre, este evident că maşinăriile sunt o imitaţie a vieţii. *Thanatonul* Maestrului Gryst are întrebuinţările sale, nu neg asta. Şoricarul a ajutat şi la studiile topografice, însă nu-i bine. Ciras îşi agită mâna dreaptă spre ring. Nu vedeţi că astea toate sunt o batjocură la ceea ce domnia voastră şi eu încercăm să perfecţionăm în timpul vieţii? Priviţi, avem doi combatanţi într-un ring. Luptă, însă pentru ce? Pentru plăcerea gloatei şi câteva zeci de grame de praf magic?

— Sunt unii, Ciras, care intră în cerc şi luptă de plăcere, îi răspunse Moraven cu un zâmbet. Este o distracţie destul de obişnuită şi uneori duce până la moarte.

— Dar, Maestre, noi luptăm să ne perfecţionăm abilităţile. Dacă reuşim, devenim mai mult decât am fost. Dacă ăştia reuşesc, li se ascut din nou zimţii şi se întorc la luptă fără nici un alt obiectiv real.

Virukul îşi lăsă capul în jos.

— Vreţi să spuneţi, Maestre Dejote, că este mai bine ca oamenii să facă vărsări de sânge şi să moară decât să fie puţin îndoit metalul? Este mai lesne să torni din nou o carcasă de metal, decât să aduci mortul la viaţă. Nu ar fi de preferat războaiele purtate de armate formate din aceşti *gyanrigoţi,* decât un conflict de genul celui care a provocat Urgia?

— Doar nu-ţi imaginezi că aceste maşinării n-ar lupta şi împotriva oamenilor?

Ciras îşi coborî glasul.

— Îi ştim pe cei care bântuie prin regiune şi acum se află în Opaslynoti. Trebuie că şi ei văd aceste lupte şi şi-au dat seama de potenţial. Cu suficient *thaumston,* oare n-ar putea fi creat un Scorp suficient de mare să transporte oameni? De ce n-ar fi cleştii adaptaţi să fie folosiţi împotriva caselor, vitelor şi oamenilor? Dacă vrem ca lumea să fie în siguranţă, ar trebui să măcelărim orice *gyanridin* întâlnit în cale.

Virukul se aplecă înainte, sprijinindu-se în pumni.

— Noi avem o vorbă: „Apa mării nu se poate întoarce la munte.” *Gyanri* sunt o realitate şi n-o vom distruge. Mai mult, cred că ar trebui să ne bucurăm de ea.

Ciras îşi căscă ochii.

— Cum poţi spune asta?

— Te tot plângi că maşinăriile nu au abilitatea de a lua decizii, aşa cum poţi tu. Aceasta-i slăbiciunea lor. Studiază-le aşa cum ai face-o cu orice alt duşman. Exploatează-le slăbiciunile.

Se auzi un dangăt de clopote, atrăgându-le atenţia din nou spre arenă. Un bărbat înveşmântat în robă roşie se deplasă spre centrul arenei şi glăsui cu voce tare, să fie auzit de toţi:

— În această luptă avem un participant de departe, din Nalenyr. Borosan Gryst ni-l aduce pe *Nesrearck,* Moartea Şerpilor.

Se auziră câteva aplauze anemice, însă Moraven nu era surprins.

Nesrearck zăcea în nisip ca o bilă insipidă. Se gândi că Borosan nu voia să dezvăluie nimic adversarului despre capacităţile *thanatonul* său, însă *gyanridinul* nu era chiar atât de subtil. Pur şi simplu, nu avea nici un simţ teatral. Proprietarul lui Scorp, pe de altă parte, ştia exact ce avea de făcut. Când crainicul îl salută pe campion, scorpionul ţâşni spre centrul arenei, cu cleştii ridicaţi şi clămpănind zgomotos. Apoi se retrase încet, păşind aproape cu trufie, cu cleştii şi coada sus. Mulţimea începu să scandeze: „Scorp! Scorp!”

Crainicul se grăbi să iasă, folosind o uşă decupată în pereţii de lemn ai arenei, apoi clopotele răsunară din nou. Scorpi goni din nou spre centrul ringului şi, pentru o clipă, Moraven se temu că *Nesrearck* suferise o defecţiune, pentru că sfera rămase inertă. Apoi, panourile se traseră înapoi, picioarele ieşiră la iveală, iar vârful zimţat al harponului părea să fie aţintit asupra *gyanrigotului* advers. Înainte ca Scorp să fie capabil să recunoască vreo formă de ameninţare, harponul ţâşni şi străpunse botul scorpionului, ieşind în apropierea ultimului şir de picioare.

Scorpi se rostogoli înapoi, iar picioarele cedară sub el. Se surpă într-un zăngănit metalic, ridicând un norişor de praf roşu, care-l ascunse privirii. Cleştii păcăneau la întâmplare, iar coada se zbătea. Cleştele drept se strânse de coada harponului, însă nu făcu aproape nici un progres în încercările lui de a trage de ea.

Nesrearck îi dădu de două ori ocol lui Scorp, deplasându-se lateral pentru a menţine următorul proiectil, un harpon mult

mai mic, orientat spre ţintă. În afară de faptul că zgâriase coada harponului, campionul nici măcar nu părea conştient de prezenţa adversarului. Picioarele i se mişcau, însă la întâmplare.

Nesrearck îi mai dădu ocol încă o dată, apoi harponul se retrase. Panourile care mascaseră mecanismul arbaletei se închiseră cu păcănituri sonore. Pentru o clipă, lui Moraven i se păru că aude un ecou şi observă că Scorpi reuşise, în cele din urmă, să rupă coada harponului.

Campionul se ridică repede. Ţâşni înainte şi aproape fără nici un efort apucă în cleşti două dintre picioarele lui *Nesrearck.* Smulse picioarele ca un *bhotcai* scuturând un copac, răsturnând spre dreapta *gyanrigotul* sferic. Deşi era grav lovit, *Nesrearck* nu se dădea bătut. Se puse în mişcare folosind picioarele din stânga şi încercă să scape de pericol, dar Scorp se apropie prea repede, apucându-l de cioturile picioarelor cu cleştele din dreapta, săltându-l pe *Nesrearck* pe spatele său. Panourile arbaletei se deschiseră din nou, iar harponul ar fi trebuit să treacă prin *gyanrigotul* mai mare, însă singura problemă era că arbaleta se baza pe forţa gravitaţiei pentru a menţine săgeata la locul ei. Aşa că, deşi mecanismul funcţionase impecabil, harponul căzuse inofensiv la pământ.

Cleştele stâng al lui Scorpi se ridică şi pătrunse adânc în pântecele lui *Nesrearck.* Picioarele sale fură cuprinse de spasme, apoi se pliară. Lanţul zăngăni pe nisip, nu departe de locul unde stătea Borosan. Cineva îl aruncase, pentru că surprinderea era clar întipărită pe faţă.

Moraven îl bătu pe Ciras pe umăr.

— Du-te şi ajută-l. Adună-i maşinăria şi trimite-l înapoi acasă.

— După cum doriţi, Maestre.

Aplauzele răsunară în toată arena, iar Scorp şontâcăi, dând un ocol ringului în vreme ce slujitorii adunară piesele rupte ale lui *Nesrearck* şi-l rostogoliră de pe câmpul de luptă. Scorp se reîntoarse acolo unde aşteptau creatorii săi. Scoaseră harponul din el cu un scrâşnet metalic. Azvârliră harponul în mulţime şi un bărbat îl ridică triumfător, în pumnul strâns.

Crainicul reveni în centrul ringului.

— Doamnelor şi domnilor, mi s-au dat asigurări că Scorp este încă în măsură să lupte, însă nu mai avem alţi combatanţi

înregistraţi pentru această seară. Dacă cineva vrea să-l înfrunte pe campionul nostru, îl rog să vină acum. Dacă nu, vom trece la o categorie mai mică de *gyanrigot.*

Rekarafi se ridică cu totul.

— Eu îl voi înfrunta pe Scorp.

Capetele se întoarseră spre el, când glasul de bas al virukului străbătu şuşoteala. Oamenii se traseră înapoi, făcându-i crainicului un culoar liber de vedere până la rândul de sus.

— A trecut mult timp de când un viruk ne-a oferit un combatant. Adu-ţi *gyanrigotul* aici şi vom…

— Nu ofer un *rearck.* Eu voi lupta.

Crainicul ezită.

— Nu lăsăm oamenii să lupte…

— Eu nu sunt om.

Vizavi de arenă începu să se ridice o scandare: „Mori, mori, virukule!” care luă amploare tot mai mare, în timp ce se răspândea pretutindeni. Crainicul se uită spre creatorii lui Scorpi, iar aceştia dădură neînduplecaţi din cap. Bărbatul în robă roşie făcu un semn cu mâna.

— Vino jos, virukule.

Moraven îl apucă de braţ pe Rekarafi.

— De ce? Virukul râse.

— Învăţăcelul tău se teme de jucării, dar eu nu. Se răsuci şi galopă în mâini şi picioare pe treptele înguste şi sări peretele de aproape trei metri. Ateriza pe vine, iar nisipul roşiatic se ridică uşor pe lângă picioarele sale. Rekarafi îşi întinse o mână şi-şi îndoi un deget.

Crainicul fugi din ring. *Gyanrigotul* campion se apropie de el, încet şi cu prudenţă. Era limpede că virukul nu se număra printre adversarii săi obişnuiţi. Faptul că se *orientase* spre el, cu cleştii larg deschişi, coada ridicată, confirma previziunile lui Ciras că aceste maşinării puteau fi folosite şi vor fi folosite împotriva oamenilor.

Ciras i se înfăţişă pe partea stângă.

— Ce face?

— Tocmai îţi dovedeşte ceea ce a sugerat mai înainte. A descoperit o vulnerabilitate şi o va exploata.

— Şi dacă greşeşte?

— Atunci vei putea vedea ce culoare are sângele de viruk.

Rekarafi rămase chircit, deplasându-se pe vine de la dreapta spre stânga. Îl lăsă pe Scorpi să domine centrul arenei, acesta părând a fi obiceiul *gyanrigotului.* Îşi întinse prima dată mâna stângă, apoi dreapta şi privi cum se înălţau cleştii, pentru a se feri de ei. Fugi spre dreapta mai repede, de parcă ar fi vrut să profite de unghiul mort al maşinăriei. Scorp se răsuci şi el rapid, menţinându-l pe viruk în spaţiul dintre cleşti.

Virukul îşi coborî ambele mâini, punându-le pe genunchi. Îşi cocoşă umerii, apoi îşi ridică şezutul împingându-şi capul înainte. Îşi deschise şi închise fălcile, iar maşinăria îi răspunse pocnind din cleşti. La fel ca el, şi ea se întinse uşor înainte, apoi, cu o rapiditate năucitoare, se lansă în atac.

Rekarafi sări în sus şi înainte, picioarele sale foarte puternice propulsându-l mult deasupra cleştilor şi dincolo de raza lor de acţiune. Se închiseră cu zgomot, în gol, iar el depăşi chiar şi coada şi spinul. Coborând, îşi întinse piciorul drept răsucindu-l în aer.

Mâna stângă biciui aerul în spate, iar el se întoarse şi-l apucă pe Scorpi de coadă, chiar sub bulbul îngroşat de unde ieşea acul. Cu un zvâcnet al încheieturii, virukul răsturnă *gyanrigotul* pe spate. Punându-şi piciorul stâng pe el, îşi încheie mişcarea întinzând mâna stângă şi blocând coada. Piciorul său drept lovi într-un punct unde coada se îmbina cu corpul *gyanrigotului* şi rupse apendicele cu totul.

Izbi cu dispreţ coada de corpul lipsit de viaţă al *gyanrigotului.*

— *Nesrearck!*

Victoria sa fu salutată cu o linişte mormântală, însă virukului nu părea să-i pese. Se deplasă spre perete şi sări peste el cu aceeaşi uşurinţă cu care-l zdrobise pe Scorp. Îi făcu pe spectatori să fugă din calea sa, râzând de ei aproape cu veselie.

Ciras se încruntă.

— Cum a făcut… ce-a făcut… nu înţeleg.

Moraven zâmbi.

— A descoperit slăbiciunea. *Gyanrigotul* semăna cu un scorpion, aşa că Borosan i-a atacat capul cu o lovitură care ar fi ucis un scorpion. A ratat. Astfel, orice îl guverna pe Scorp nu se afla în corp. Bulbul de pe coadă, pe de altă parte, rămăsese neatins şi n-a fost niciodată folosit aşa cum se cuvenea.

— Acum înţeleg asta, Maestre.

— Atunci ar mai trebui să înţelegi ceva, *Lirserrdin* Dejote. Moraven arătă spre *gyanrigot* şi spre oamenii care-l trăgeau din arenă. Dezgustul şi negaţiile te-au împiedicat să-ţi înţelegi duşmanul. S-ar putea ca *gyanrigotul* să nu fie vreodată un inamic cu care să trebuiască să lupţi, însă dacă-i înţelegi, pe ei şi limitele lor, poţi fi sigur că nu te vor învinge niciodată.

50

Ziua a 2-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Soarele ajunsese la zenit, însă Prinţul Cyron tot nu putea scăpa de visul care-l trezise din somn cu nouă ore în urmă. Avea rareori coşmaruri şi nu crezuse niciodată în puterea profetică a viselor, însă acesta îl tulburase. I se usca gura numai la amintirea unor frânturi, iar picioarele i se muiau.

Se făcea că era dragon şi se aşezase, încolăcindu-şi inelele, pe pământ. Era un peisaj stâncos, dezolant, crăpat sub căldura soarelui sau, poate, în urma impactului căderii sale, nu ştia sigur. Fiecare oscior din trupul său părea la fel de frânt şi, când încercă să se mişte, durerea năucitoare provocată de frecarea şi reaşezarea fragmentelor de oase îi paraliza mintea. Frustrarea de a fi beteag îi provoca o durere mult mai mare decât suferinţele îngrozitoare provocate de mişcare.

Trupul zăcea sfârtecat şi însângerat. Uitându-se de-a lungul său, îşi putu vedea membrele străpunse de pietrele ascuţite. Sânge negru se adunase în jurul lor şi curgea peste el. Se gândea la Râul Negru şi încercă să-şi amintească geografia deseiană pentru a-şi da seama dacă el, dragonul, zăcea cu spinarea frântă pe malul Râului Negru sau dacă nu cumva acolo exista un simbolism care îi scăpa. I se părea ironic faptul că era stăpânul celei mai mari puteri din lume, asta din cauza hărţilor Anturasi şi, cu toate astea, cunoştinţele sale despre geografie erau atât de sărace, încât nici nu putea identifica unde se afla în vis.

Deşi semnificaţiile locale îi scăpau, nu şi restul. Un şoim uriaş ateriză pe pieptul său şi-şi înfipse ciocul ascuţit în măruntaiele sale. Îl sfârteca, ciugulindu-i ficatul. Aripa din stânga avea două pene retezate, însă asta nu stânjenea pasărea. Mai jos, sub ea, un câine lipăia din balta de sânge negru. Ursul virinian muşca leneş din coada lui.

Aceste simboluri nu aveau nevoie de nici o tălmăcire, însă altele da. Mişunând în jurul său şi al ursului, un adevărat covor de furnici negre se pusese în mişcare, avansând neînduplecat.

Fără nici o raţiune, necruţătoare, furnicile devorau totul în calea lor şi, cumva, înţelegea că dezolarea dimprejur era cauzată de ele. Atacară ursul şi acesta scoase un urlet prelung când oasele albe ieşiră la iveală, curăţate de carne şi zgârciuri. Câinele lătră şi bătu în retragere, iar şoimul îşi luă zborul.

Furnicile negre se apropiară dinspre coadă, însă nu le putea urmări avansul prea bine pentru că vulturii i se aşezaseră pe bot. Şi-ar fi putut clămpăni fălcile, pentru a-i goni, însă nu suficient de repede pentru a prinde şi zdrobi vreunul. Ei însă ţinteau spre ochii şi urechile lui. Îi sfâşiară bucăţi din limbă. Îl orbiră. Îl făcură surd. Îl reduseră la tăcere, aşa că nici măcar nu mai putu să urle când furnicile începură să-l devoreze de viu.

— Sunteţi bine, Alteţă?

Cyron clipi năuc şi lăsă lumea reală să i se reaşeze sub priviri. Stătea pe tron, în timp ce Pelut Vniel era îngenuncheat la dreapta sa. Amândoi purtau glugile albe de doliu, însă lăsate pe spate suficient de mult încât să nu le stânjenească discuţia.

— Da, Mare Ministru, sunt bine.

— Ştiu, Alteţă, că moartea Marelui Maestru Lynesorat este o adevărată surpriză, ne aşteptam cu toţii să mai trăiască mulţi ani. Şi ar fi fost respectată perioada corespunzătoare de aşteptare până la alegerea mea, să vă servesc în funcţia în care-a fost el învestit, deşi, la cererea văduvei sale şi date fiind momentele grele, convenţiile nu mai pot fi respectate.

Cyron dădu din cap. *Da, mai bine să crezi că-l jelesc, decât să mă vezi pierdut în meditaţii pe seama unui vis.*

— N-am nici o îndoială, Mare Maestru, că veţi servi cu cinste în locul său. Ba chiar cu măreţie, pentru că mă cunoaşteţi mai bine. În plus, sunteţi mult mai la curent cu necesităţile statului.

Bărbatul făcu o plecăciune şi îşi lipi fruntea de podea, înainte de a-şi ridica din nou capul.

— Singura mea dorinţă este să vă eliberez de obligaţiile zilnice, astfel încât deciziile pe care numai Domnia Voastră le puteţi lua să devină singura preocupare.

Şi sunt multe din astea, în mod sigur. Vniel se referea, fără doar şi poate, la problema helosundiană, care devenise un nod foarte încâlcit. Prinţul Eiran pusese la suflet ordinele lui Cyron şi era pe cale să câştige simpatia poporului său. Dar, pe măsură ce-şi asuma responsabilităţile, şansele de a fi asasinat creşteau.

Pyrust n-ar face asta niciodată, însă rivalii helosundieni ai lui Eiran, da, la fel şi nemulţumiţii nalenieni.

Însă Cyron avea o îngrijorare mult mai acută. Qiro Anturasi continua să fabrice hărţi, însă rapoartele de pe *Lupul furtunii* şi expediţia spre Ixyll deveniseră scurte şi concise. Ca lucrurile să stea şi mai rău, din regiunile de coastă veneau rapoarte privind raiduri ale unor nave-fantomă. Flota nu putuse să depisteze nici una, darmite să le şi atace. Comercianţii nu voiau să-şi trimită navele în larg fără nici o protecţie, iar perturbările rezultate în activitatea comercială ameninţau să-i destabilizeze guvernul. Fără bani, nu s-ar mai putea dezvolta şi, în cele din urmă, ar cădea pradă Deseirionului.

Vniel se încruntă.

— Sunteţi preocupat, Alteţă?

Prinţul ezită un moment, apoi dădu din cap.

— Da, sunt îngrijorat. Spuneţi-mi ce ştiţi de visele profetice.

Pe ministru îl cam trecură fiorii, însă reuşi să-şi ascundă reacţia.

— Există unii care pun mare preţ pe simboluri. Din câte ştiţi, Prinţul Pyrust este unul dintre aceştia. Nu m-am gândit că şi Domnia Voastră credeţi în aşa ceva, Alteţă.

— Nu cred, Ministre. Nu vă temeţi pentru sănătatea mea mintală.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. Vă preocupă unul dintre vise, Alteţă? întrebă bărbatul, zâmbind.

Cyron îşi închise ochii pe jumătate şi izgoni sugestia.

— Da de unde. Mă întrebam doar dacă Prinţul Pyrust n-are cumva coşmaruri.

— Aş putea să mă interesez, Alteţă.

Marele Ministru Vniel îşi lăsă zâmbetul să se mai lăţească puţin.

— Cred însă că Prinţul Pyrust va primi în curând veşti care-i vor tulbura somnul. De aceea, speranţa mea este că veştile acestea vă vor face să dormiţi şi mai bine.

— Mulţumesc! Sper să aveţi dreptate.

Cyron îi zâmbi scurt şi speră că reuşise să-şi acopere şiroaiele îngheţate care-i alunecau pe spinare. *Eşti unul dintre acei vulturi, nu-i aşa? Aud ce spui, văd ceea ce ai vrea tu să văd, iar ceea ce spun trece prin tine.* Îl copleşi un simţământ liniştitor, de parcă o parte din mister ar fi fost lămurită.

Acum, cine sunt furnicile şi de unde au venit? Privirile sale se ascuţiră. *Şi când vor veni, voi putea să le opresc?*

51
Ziua a 2-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

Un fum cenuşiu, dulceag, se ridica pe faţa prezicătorului. Lumina slabă permitea ca strălucirea roşiatică de la capătul beţigaşului parfumat să aducă puţină culoare trăsăturilor sale zbârcite, dar îi transformase faţa într-un păienjeniş de dâre întunecate. Ochii pe jumătate închişi, de un alb lăptos, cu totul orbi, luceau umezi în fum. Faldurile pielii îi atârnau în voie, de parcă ar fi fost, demult, corpolent, însă, după nenumăraţi ani, se uscase cu totul.

Pyrust şedea răbdător, învăluit în bezna glugii. Prezicătorului i se spuse doar că era unul dintre sfetnicii Prinţului. Îşi luase chiar şi o mănuşă cu două degete false, să-şi ascundă beteşugul. Aroma beţişorului îl calma, chiar dacă fumul îi adusese usturime-n ochi. Îşi ţinea respiraţia când fumul aluneca spre el şi inspira aer proaspăt când se ivea ocazia.

Glasul ghicitorului răsună adânc, vibrând cu un timbru impunător.

— Fereşte-te, Prinţule-Şoim, de urletele căţelei în călduri. Te va împiedica să zbori. Cuibărindu-se într-o vizuină pe pământ, te va ţine departe de cuib şi de la înălţimi, aşa cum ar trebui să fie orice şoim. Şoimul crede că-i înţelege scheunăturile, însă urechile lui sunt făcute pentru lucruri mai bune.

Bărbatul descărnat se întinse pe sub măsuţa aşezată între ei şi scoase un bol de alamă şi un ou. Prezicătorul plimbă oul prin fum, lăsând ca vaporii cenuşii să-l învăluie. Îl ridică, ţinându-l în vârfurile degetelor, apoi îşi deschise palma lăsându-l să se odihnească în podul ei. Cu cealaltă mână, trase de marginea bolului. Zdrobi oul cu mâna şi-l aruncă înăuntru.

— Acolo! Vezi? Vezi?

Bătrânul înlătură coaja oului şi ţinu bolul în sus, cu ambele mâini, pentru ca Pyrust să se poată uita înăuntru. Lumânările agăţate deasupra şi în spate aruncau destulă lumină ca să vadă gălbenuşul pătat cu sânge. Se dădu înapoi, iar bătrânul lăsă bolul în jos.

Glasul său reveni la o şoaptă.

— Oul e al unei găini din Thyrenkun. Găina a băut urina Prinţesei Jasai. Umorile ei rele sunt astfel dezvăluite. Este un semn pe care Prinţului nu-i este îngăduit să-l ignore. A-i acorda prinţesei întreaga atenţie înseamnă dezastru.

— Aşa o fi?

— Da.

— Eu n-aş fi de acord cu asta.

— Aţi văzut oul. Este un semn al zeilor.

— Eu n-aş zice. Zeii nu s-ar folosi niciodată de trucuri rudimentare.

Pyrust dădu din cap.

— Eşti bătrân, încet. Am văzut beşica cu sânge în mâna ta stângă.

Bătrânul clipi.

— Nu trebuie să mă folosesc de nici un fel de trucuri ca să văd în viitor.

— Nu? Dar o faci, atunci când eşti mesagerul miniştrilor.

Pyrust îşi lăsă gluga jos.

— Ştii cine sunt.

Bătrânul îşi plecă fruntea.

— Alteţă.

— Îţi voi mai da o singură şansă să descoperi viitorul.

— Da, sire.

Fără nici o ezitare, Pyrust scoase un pumnal ascuţit, gros. Îl înfipse în burta omului şi-o spintecă spre stânga, înainte de a trage lama afară.

— Citeşte-mi în măruntaiele tale.

Prezicătorul rămase acolo, cu intestinele ieşite într-o încolăceală albă, fierbinte, adunată în poala sa.

— Văd moarte.

Pyrust izbucni în râs.

— Aproape că-mi pare rău că te omor.

Capul bătrânului zvâcni în sus, de parcă era cuprins de spasme. Faţa i se contorsionase, apoi începu să vorbească cu un glas hârâit, iar cuvintele-i erau muşcătoare. Nu era o voce pe care s-o mai fi folosit înainte. Nu semăna cu nimic ieşit dintr-un gâtlej omenesc.

— Porţile tărâmului meu se cască larg pentru târgurile cu tine, Prinţe Pyrust. Îmi vei oferi ca plată mai mult şi mai multe

decât oricare înaintea ta. Dacă nu te dai înapoi de la astă înţelegere, năzuinţele tale vor avea rod.

Prezicătorul căzu înapoi, bolborosi ceva şi rămase nemişcat.

Pyrust şedea acolo, iar pumnalul rămase pe măsuţă într-o băltoacă de sânge. *Tărâmul meu?* Luna Lupului: Grija, zeul Morţii. *A vorbit zeul Morţii prin gura acestui ghicitor? Miniştrii mei l-au transformat în unealta lor. De n-ar face şi un zeu la fel?*

Prinţul scutură din cap. Lumea ştia de credinţa lui în visele profetice pentru că aşa voia. Pe măsură ce oamenii începeau să accepte acest adevăr, îi prezentau lucrurile sub forma unor vise. Astfel, toate încercările lor de manipulare deveneau mai uşor de observat. Adesea, se ţinea de ceea ce-i spuneau, şi, de multe ori, născocea el câte un vis pentru explica unele decizii sau victorii. Oamenii ştiau deja că o visase pe Prinţesa Jasai înainte de bătălia de la Meleswin.

— Oare şi zeii sunt la fel de uşor de înşelat asupra mea, precum oamenii, sau Grija chiar mi-a vorbit?

Mortul nu-i răspunse, însă Mama Umbrelor apăru în dreapta sa şi se plecă.

— Zeii vorbesc arareori. Iar atunci când o fac, pretenţiile lor sunt dificil de ignorat. Sunt chiar şi mai greu de slujit.

Alte două siluete în negru apărură din spatele ei şi traseră afară trupul prezicătorului. În cel mai scurt timp, orice urmă a crimei va fi înlăturată, iar cei care ar fi putut bănui ceva vor păstra tăcerea, ori vor trece chiar ei printre porţile lui Grija.

— Ai auzit şi tu?

— Nu, milord, nici nu doresc să ştiu nimic.

Pyrust zâmbi şi se ridică.

— Ţi-e teamă de zei?

— De unul singur.

Silueta în mantie îl conduse afară din clădire, în noapte.

— Dacă îmi porunciţi, voi intra pe tărâmul zeilor şi-l voi ucide pe Grija.

— N-a fost chiar atât de obraznic.

Pyrust i se alătură.

— Ştii care dintre miniştri i-au băgat în cap omului propria lor profeţie?

— Da, Alteţă. Moartea se va abate asupra lor mai iute decât şoapta prin care o veţi porunci.

— Abţine-te. Voi face să se afle că am avut un vis oribil şi că m-am dus la ghicitor, însă a dispărut, la fel ca în visul meu. Miniştrii se vor întreba dacă nu cumva există vreo facţiune disidentă în mijlocul lor, care şi-a propus să-mi ascundă mesajul. N-au decât să se omoare între ei şi să mă scutească astfel de probleme.

— Cum doriţi, Alteţă.

Pyrust dădu din cap.

— Mă voi gândi la ce-am auzit acolo. S-ar putea să nu vrei să ştii, Delasonsa, însă o parte din mesaj te privea pe tine. După cum porunceşte zeul, nu vei duce lipsă de activitate.

52

Ziua a 2-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Înainte să plece la drum spre capitala Caxyan, Căpitanul Gryst negociase eliberarea echipajului de pe *Dragonul lunii.* Tratativele se dovediră nesperat de simple. Nu numai că echipajul se întoarse la navă şi începu lucrările de reparaţii, însă artizanii din Tocayan îi însoţiră pe marinari pentru a învăţa ce puteau de la ei şi pentru a-i ajuta să obţină provizii din produsele locale.

Nu erau necesare prea multe suplimentări, din moment ce flota avea rezerve importante, însă Anaeda acceptă binevoitoare produsele alimentare. Artizanii îşi petreceau mare parte din timp observând, iar nalenienii aflară că amentzutlii nu aveau nici un fel de tradiţie navală de care să se poată vorbi. Deşi pescuiau în râuri şi pe lângă ţărm, îşi considerau teritoriul drept cornul abundenţei.

De aceea, când Tzihua şi anturajul său urcară la bordul *Lupului furtunii* pentru călătoria spre nord, acest lucru nu se petrecu fără anumite emoţii. Nemehyan fusese construit la înălţime, pe un deal care domina golful natural, iar motivul pentru care amentzutlii nu plecau pe mare părea să fie pierdut între ceţurile trecutului, un trecut evitat în discuţiile tuturor. După revizuirea hărţilor şi calcularea distanţelor, s-a decis că drumul pe uscat ar fi durat o săptămână şi jumătate, în vreme ce pe apă ar fi luat numai o treime din acest timp.

Jorim îi întâmpină pe războinic şi pe oamenii săi la bordul navei şi-i conduse sub punte, la cabinele lor. Aflase destule despre sistemul lor de caste pentru a şti că războinicii ocupau o poziţie importantă. Pregătind expediţia spre nord, tâmplarii navei rearanjaseră pereţii despărţitori în aşa fel încât cei zece oameni aduşi de Tzihua vor împărţi spaţiul cu trupele de la bordul *Lupului furtunii.* Cât despre Tzihua, el va sta în cabina lui Jorim, considerată acceptabilă de către toţi.

Gigantul fusese nevoit să se aplece, ca să poată intra în cabină, şi să-şi strângă umerii, ca să se poată deplasa prin ea, însă făcu toate astea cu bunăvoinţă. În mod sigur îl intriga

faptul că, pe parcursul călătoriei, Shimik îi studia masca, iar blana de pe capul fennului arboră nuanţe verzui spre auriu. Şi mai interesant era că pe frunte-i crescuseră smocuri de blană care imitau penele.

Jorim şi Tzihua îşi petrecură mare parte a călătoriei închişi în cabină. Motivul iniţial fu dorinţa amândurora de a-şi lărgi cunoştinţele despre limba celuilalt. Tzihua se dovedi a fi receptiv şi foarte dornic să înveţe. Nu avea abilităţile lui Jorim, dar, fără îndoială, era inteligent. Castele războinicilor aveau propriile dialecte, iar Tzihua trebuia să exerseze dialectul *maicana,* pentru că tocmai fusese ridicat la casta respectivă.

Această veste îl surprinse pe Jorim.

— Poate că nu înţeleg corect cum funcţionează societatea voastră. La noi, schimbarea de castă nu este posibilă. Un ţăran nu ar putea deveni birocrat, după cum nici artizan sau războinic.

Ezită.

— De fapt, un ţăran ar putea deveni războinic, dar numai după antrenament îndelungat. Iar asta se întâmplă rar, deci o astfel de trecere este puţin probabilă.

Tzihua dădu din cap.

— *Maicana* este ceea ce cred că voi numiţi *jaecai.* Când cineva dintre noi învaţă destul, fiind binecuvântat cu priceperea de a controla magia, atunci devenim *maicana,* cu toate drepturile, privilegiile şi responsabilităţile.

— Iar *maicana* domnesc peste amentzutli?

— Aşa cum se cuvine. Ei ne apără de mânia zeilor.

— Zeii noştri nu sunt atât de răzbunători.

Gigantul lăsă un zâmbet să-i lumineze faţa.

— Voi aveţi nouă zei, noi avem şase. Ai noştri au mai multe de făcut şi atunci sunt mai furioşi.

— Ai noştri nu se preocupă prea des de problemele muritorilor.

— Atât timp cât le aducem sacrificii, nici ai noştri. Dacă i-am mulţumit, ei ne apără în vreme de *centenco.*

— Nu mi-e cunoscut cuvântul.

Tzihua strânse din ochii întunecaţi.

— Nu este căderea mea să-l explic, prietene. Tot ceea ce trebuie să ştii este că *centenco* s-a abătut din nou asupra noastră, iar soarta lumii va fi hotărâtă iar.

Al doilea motiv pentru care Jorim şi Tzihua rămăseseră sechestraţi în cabină era că furtuna pe mare se înteţise în cea de-a doua zi a călătoriei. De pe chipul războinicului amentzutlian pierise orice culoare şi Jorim era destul de sigur că vomitase jumătate din ce mâncase. Shimik îşi făcu datoria luând găleţile şi golindu-le peste bordul navei, dar începu destul de repede să se facă mic de frică, atunci când pe Tzihua îl apuca râgâitul.

Din fericire, furtuna trecu repede şi nici o vorbă despre suferinţa lui Tzihua nu ajunse la urechile oamenilor săi. Deşi nu explicase nimic, Jorim înţelese că asta ar fi însemnat o pierdere a demnităţii pentru el. Avu o mică discuţie cu *bhotcaiul* navei şi folosirea unei anumite tincturi îi făcu pe toţi războinicii amentzutlieni să vomite în noaptea de dinaintea sosirii navei la Nemehyan. Tzihua putu astfel să coboare la ei şi să-i îngrijească, fapt pentru care fu privit ca un zeu.

Dacă avu vreo bănuială cu privire la truc, şi-o păstră pentru sine, fără să-i spună nimic lui Jorim.

Cu toate că Jorim văzuse Tocayanul şi mare parte dintre capitalele celor Nouă Principate, nimic nu-l putea pregăti pentru Nemehyan. Păstrase în minte imaginea unei piramide singuratice, înălţate pe vârful unui deal, însă nimeni nu-i spusese că dealul fusese, cândva, un munte. Piscul fusese netezit, de parcă l-ar fi retezat o spadă, oferind acum o suprafaţă de peste opt kilometri pătraţi. Piramide şi multe clădiri rotunjite se înălţau pe câmpia creată. Un drum şerpuia în interior, întretăindu-se în toate direcţiile într-un mod lesne de apărat. Câmpiile din jurul bazei muntelui şi dinspre nord erau presărate cu clădiri rotunde şi erau cultivate. Jungla cea mai apropiată fusese defrişată spre nord pe o suprafaţă de mai mulţi kilometri, iar înspre est se afla o mlaştină întinsă, de unde lucrătorii extrăgeau sare.

Dacă Tocayan este căminul a mii de oameni... Jorim efectuă câteva calcule în minte, dorindu-şi să-l fi pus pe Iesol să le verifice. Acest oraş ar putea găzdui câteva sute de mii de oameni, ceea ce-i spunea că ogoarele din jur nu erau îndeajuns pentru a-i hrăni. *Asta înseamnă comerţ pentru alimente cu regiuni îndepărtate, precum Tocayan.*

Când flota se apropie, oamenii se adunară să o întâmpine. Agitau flamuri de pânză viu colorată şi cântau cântece. Jorim nu putea prinde destule cuvinte pentru a înţelege pe de-a-ntregul ce spuneau. Interpreţii nu erau războinici sau din castele *maicana,* aşa că vocabularul său nu-l ajută foarte mult.

— Din câte pot să spun, Căpitane, este un cântec de întâmpinare a şarpelui, ceea ce mi se pare de înţeles.

Anaeda privi în sus, la pânza purpurie cu blazonul dragonului nalenian.

— Mă bucur că iau asta de bun augur. Sunt sigură că şi roba ta va fi percepută la fel.

Jorim dădu din cap.

— Tzihua a insistat s-o port. Altfel, aş fi îmbrăcat uniforma mea de pe *Lupul furtunii.*

— Asta nu contează, Maestre Anturasi, tot te vom socoti de-al nostru. *Lupul furtunii* va rămâne aici, la ancoră. Unele dintre navele noastre cu pescaj mai mic vor efectua o recunoaştere şi vom vedea cât de mult ne putem apropia. Acest golf ar fi perfect pentru aşteptarea în port. Deocamdată, va trebui să ne descurcăm cu bărcile corăbiei. Pleci cu primul grup, împreună cu Tzihua.

— Voi avea grijă să afle că nu căutaţi decât un loc sigur de ancorare şi că nu vă temeţi de trădări.

— În oricare alt loc n-ar fi adevărat, însă aceştia sunt unicii oameni paşnici întâlniţi. Sunt aproape surprinsă că au o castă de războinici, şi încă una suficient de bine antrenată încât să producă un *jaecaiserr.*

— Se cere o investigaţie. Şi, aşa cum ne-am înţeles, nu am comunicat nimic din toate astea bunicului meu.

Anaeda îşi înălţă o sprânceană.

— Bănuieşte ceva?

— *Întotdeauna* mă bănuieşte de câte ceva, aşa că am pregătite lucruri pe care mi le poate extrage din minte după un oarecare efort. Pare să fie mulţumit cu asta acum, şi-i abate atenţia.

Jorim dădu din umeri.

— Îmi închipui că şi fratele meu se descurcă bine cu ridicările lui topografice, iar asta-i ocupă bunicului meu timpul.

— O binecuvântare ascunsă, deci. Dacă fratele tău ar fi cu noi, nu sunt sigură că ne-am fi descurcat la fel de bine cu

amentzutlii sau că am fi ajuns atât de departe în discuţiile cu ei. Acum, du-te, asigură-te că totul merge şi mai bine în continuare.

Jorim făcu o plecăciune spre ea, apoi se întoarse să alerge degrabă spre locul unde grupul Tocayan cobora într-o barcă. Shimik îl ajunse din urmă într-o clipită. Nu numai că avea smocuri de blană pe frunte, dar îi apărură şi bucle pe tâmple, să semene cu Jorim. Cartograful împletise nişte şuviţe în blana lui Shimik şi, având permisiunea lui Tzihua, îl luă cu ei în barcă.

Locotenentul Linor ordonă îndepărtarea bărcii de lângă *Lupul furtunii,* şi marinarii începură să vâslească din greu. Marea era calmă în golf, şi Tzihua suportă bine traversarea. Pe când treceau prin dreptul flotei, echipajele şi pasagerii izbucniră în urale, iar amentzutlii răspunseră făcând semn cu mâna.

Însă onorurile flotei la adresa oaspeţilor păliră în comparaţie cu cele rezervate lor de către populaţia din Nemehyan. Barca alunecă pe plajă şi Jorim, aflat la prova, aşa cum era obiceiul, sări şi o trase pe mal. Tzihua i se alătură şi foarte repede scoaseră barca pe uscat. Ceilalţi războinici săriră din barcă şi se despărţiră în două grupuri de câte cinci, flancându-i pe cei doi bărbaţi şi fennul, care, asemenea unui copil, mărşălui cinci paşi înainte şi studie totul cu ochii măriţi de uimire.

Oamenii de pe plajă se despărţiră făcând un culoar şi, la trecerea grupului, se lăsară în genunchi. Se înclinară suficient de adânc încât să rămână cu pietricele lipite de frunte la ridicare. Nimeni nu-i privea pe Jorim sau Tzihua direct în ochi, în loc de asta îşi ascundeau feţele. În acelaşi timp intonau cu toţii *tetcomchoa,* la nesfârşit, cu voci şoptite, pline de respect.

Făcând o curbă, spre capătul drumului, Jorim rămase cu gura căscată. Pe întreaga distanţă de peste trei kilometri de drum, localnicii erau aliniaţi om lângă om. Ţinuta lor şi culorile schimbătoare pe măsură ce drumul urca erau în ton cu castele lor. Indiferent de poziţie, toţi îngenuncheau şi se plecau, murmurând *tetcomchoa.* Nu numai că Jorim n-avea habar despre semnificaţia cuvântului, dar amploarea primirii îl surprindea. Nimic asemănător nu se întâmplase în Tocayan. *Însă cei din Tocayan îl cunosc pe Tzihua. Aici, el este un nou membru al maicana în vizită. Tetcomchoa trebuie să fie un fel*

de titlu de onoare, deşi nu-mi dau seama de ce nu mi-a spus asta Tzihua.

Urcară spre oraş fără grabă, în pas egal. Odată ajunşi pe platou, şirul oamenilor se întindea în jos, de-a lungul unui bulevard lat şi în sus pe treptele care duceau spre o piramidă în trepte, înaltă de aproape cincizeci de metri. Îşi continuară marşul înainte, acceptând salutul celor de pe margine. La baza treptelor, garda de onoare se opri, însă Tzihua urcă mai departe. Cei de lângă piramidă nu se prosternau, însă făcură plecăciuni adânci şi îşi alăturară vocile incantaţiilor.

Jorim urca tot mai mult, împreună cu Tzihua, şi dori să fi rămas jos, cu garda de onoare. *Asta-i numai pentru el, iar eu rămân mofluz.* Pe când se apropiau de vârf, se întinse şi-l apucă pe Shimik de mână. Îl trase pe fenn lângă el şi zâmbi în sus, spre Tzihua, ajungând la capătul treptelor. De acolo, un covor roşu, ţesut, se întindea înspre o deschizătură întunecoasă şi o clădire pătrată, ridicată pe culmea piramidei.

— Tu mergi mai departe, prietene, de aici onorurile sunt pentru tine. Îţi mulţumesc pentru că ne-ai lăsat să te însoţim până aici.

Tzihua se lăsă în genunchi şi-l strânse în braţe, cu blândeţe, pe Fenn.

— Este onoarea mea că am ajuns până aici. Ceea ce s-a pregătit înăuntru este pentru tine. Tzihua se înclină, iar penele lui şterseră pietrele.

Jorim simţi un gol în stomac. *Cam la fel ca al tău, când marea s-a răzvrătit.* Privi înapoi, însă nu se putu îndura să admită realitatea a ceea ce vedea mai jos: zeci de mii de oameni, cu feţele adâncite în praf. Nu avea nici o idee de ce-i arătau atâta respect, însă era sigur că se făcuse o greşeală. Să o înlăture nu va fi deloc uşor, dar se gândea că locul de unde ar trebui să înceapă ar fi coridorul acela.

Decizia nu-i făcu nicidecum intrarea în piramidă mai uşoară. Se opri în umbra holului, să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, şi se delecta cu răcoarea din interior. Prima dată, deveniră vizibile structuri masive, de piatră, urmate de construcţii mai complexe. Capătul celălalt al micii încăperi era dominat de un disc uriaş, de cel puţin treizeci de centimetri grosime, inscripţionat cu mii de simboluri. Recunoscu în ele alfabetul

amentzutl, deşi nu avea nici o idee cum să înceapă să le descifreze.

Însă orice dorinţă de a face asta pieri când o femeie ieşi dintre umbrele tronului de piatră şi se apropie de el. Înaltă şi foarte suplă, cu păr lung şi negru, precum pana corbului, prelins până pe vârful sânilor, acoperind aproape pieptarul de aur, se uita spre el cu ochii mari, oglindind mai multă tristeţe decât respect sau curiozitate. Apărătoarea de şold pe care o purta era în întregime neagră, dar ţesută cu un model în relief şi decorată cu nasturi de aur.

După încă vreo câţiva paşi făcuţi înainte, se opri şi-l examină din cap până-n picioare. Privirea stărui asupra robei verzi, unde se aflau dragonii brodaţi în fir de aur, peste pieptul său. Ochii ei întunecaţi se strânseră o clipă, apoi pe figura ei se întipări o expresie hotărâtă.

— Este aşa cum aţi prezis deja. Este *centenco.* V-aţi întors.

Îşi înclină capul.

— Spuneţi-mi, Lord *Tetcomchoa,* cum mai salvăm lumea şi de data asta?

53
Ziua a 2-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Opaslynoti, Dolosan

În timp ce-şi trăgea hainele de protecţie primite, Keles Anturasi se întrebă dacă nu cumva era ceva în neregulă cu el. Sezonul furtunilor se abătuse necruţător în Ixyll. Magia neîmblânzită începuse să se acumuleze înspre vest, ridicând ziduri uriaşe de praf cenuşiu, punctat cu purpuriu şi fulgere negre. Chiar dacă furtuna se desfăşura la peste optzeci de kilometri distanţă, bubuiturile tunetelor îi dădeau fiori. Presiunea creştea, iar bucăţile de stâncă şi *thaumston* începură să licărească.

Opaslynoti deveni un furnicar, duduind de activităţi, ajungând să rivalizeze cu foiala febrilă din atelierul Anturasi, când Qiro era furios. Jumătate dintre oameni se apucară să-şi pregătească bunurile şi casele împotriva furtunii apropiate. Prelate de pânză acopereau fiecare uşă sau fereastră, strânse pe cât de tare se putea. Toate aveau acelaşi model pestriţ, cenuşiu şi maro, prezent şi pe hainele purtate acum de Keles, deşi numai veşmintele sale exterioare erau confecţionate din acelaşi material ţeapăn. Orice colţ lăsat pe dinafară era băgat înăuntru sau legat strâns. În timp ce tinerii lucrau cu febrilitate, cetăţenii mai vârstnici, ai căror ochi străluceau în aşteptarea furtunii, chicoteau şi făceau observaţia că „lovitura” urma să fie cea mai cruntă din câte văzuseră vreodată.

Restul populaţiei, atât muncitorii din nivelurile de jos, cât şi prospectorii, comercianţii sau minerii independenţi, se grăbeau să aşeze capcane. Acestea constau din aproape orice, de la pâlnii şi vechi capcane pentru raci, cu sita refăcută cu sârmă, până la prăjini lungi, de care atârnau cabluri metalice, instalate de-a lungul presupusei rute a furtunii. Fiecare dispozitiv era garantat să reţină cât mai multă magie posibil şi să încarce o rezervă de *thaumston.* În cele din urmă, furtuna va trece de ei şi va reumple Puţul, iar cei care nu voiau să plătească pentru încărcarea cu *thaumston* se foloseau acum de ocazie pentru a-şi aşeza colectoarele.

Singura problemă cu acestea era că trebuiau supravegheate. Dacă cineva le punea prea devreme şi nu se îngrijea de ele, altcineva şi le putea însuşi. Ieşirea din adăpost, imediat după trecerea furtunii, şi înhăţarea eşantioanelor altcuiva era şi asta o idee bună. Însă ambele comportau anumite pericole, pentru că furtunile puteau ajunge mai repede sau puteau reveni, surprinzându-i afară pe cei nepregătiţi. Deşi îmbrăcămintea de protecţie ajuta, sau cel puţin aşa se spunea, era la fel de folositoare ca şi o cămaşă de noapte udă înaintea viscolului, dacă erai prins într-o furtună.

Până la începerea urgiilor, Keles fusese muncit de dureri de cap cumplite. Cu trupul săgetat de durere, deşi mulţi îşi dăduseră cu părerea asupra cauzelor, cea mai năstruşnică fiind ideea că vântul din sud, bătând dinspre Irusviruk, abătuse asupra sa duhoarea vreunui viruk, nimic din ce încercase nu reuşea să-i aline suferinţele. Aproape imediat după primele bubuituri ale trăsnetelor răsunând în depărtare, durerile de cap încetaseră şi se simţise cel mai bine de când Rekarafi îi zdrelise spatele.

Însă apropierea furtunilor părea să aibă efectul contrar asupra celorlalţi din jur. Presupunea că asta se întâmpla cu cetăţenii din Opaslynoti pentru că, dintr-odată, deveniseră atât de ocupaţi. Cei care ridicaseră capcane se pregăteau să se aventureze în Ixyll imediat ce furtuna se oprea, aşa că aşteptarea declanşării cursei sporea şi ea tensiunea.

Unii dintre cei deja afectaţi de magia dezlănţuită se plângeau de dureri şi chiar de alte lucruri mai sinistre. Un bărbat, al cărui trup era acoperit cu o blană de tigru, îşi scoase ghearele şi trebui să fie băgat într-o cuşcă. O femeie însărcinată dădu naştere unui ou de cristal, deşi copilul ei părea să o ducă foarte bine înăuntru. Un bătrân cal de tracţiune năpârli, abandonându-şi pielea ca un şarpe, ceea ce produse destulă mizerie, însă bătrânii puneau toate aceste lucruri neobişnuite pe seama ciclurilor naturale ale furtunilor. Ultima oară când se năpustise vreuna cu atâta furie fusese la naşterea lui Qiro Anturasi, iar thaumstonerii relatau că ciclul actual se acumulase de ceva timp.

Moraven şi Ciras păreau cei mai afectaţi din grupul lui Keles. Amândoi deveniseră ceva mai neatenţi şi mai îmbufnaţi, de parcă furtunile le-ar fi atins capacitatea de concentrare. Pe

de altă parte, Borosan ajunse să fie mai supărăcios, pentru că din cauza fluctuaţiilor energiei de fond, toate micile sale dispozitive funcţionau ciudat. Le dezasambla repede, cel puţin pe cele care nu se mai puteau mişca singure, şi se simţea frustrat deoarece nu-şi putea testa noile idei decât după încetarea furtunilor.

Tyressa şi Rekarafi suportau cel mai bine situaţia, însă asta nu însemna că ofereau o companie mai bună. Virukul se ţinea mai mult singur, refuzând ofertele repetate, făcute de proprietarii arenelor de a lupta cu un alt *gyanrigot.* Îl momiseră cu adevărate averi în aur şi *thaumston,* iar el le respinsese pe toate. În vreme ce nici unul dintre cei care încercaseră să-l angajeze nu putea înţelege, Keles avea unele idei despre cum se simţea Rekarafi. În fond, ei erau odrasle de sclavi, gata să arunce asupra lui ofensa finală: lupta cu jucăriile făcute spre amuzamentul celor biciuiţi cu milenii în urmă pentru o asemenea obrăznicie.

În schimb, Tyressa îl uimise. În timp ce ceilalţi plecaseră la o arenă să vadă luptând *thanatonul* lui Borosan, ea rămăsese cu Keles şi se îngrijise de el. Îi pusese comprese reci pe fruntea aprinsă de febră şi-i cântase balade liniştitoare. De-abia dacă mai putea fi luată drept o keru. Se trezi simţindu-se pierdut când ea pleca numai cât să reumple rezervorul cu apă, iar vocea sa, dojenindu-l pentru că nu dormea, era singurul lucru care-i mai alina durerea.

Însă odată ce se înzdrăveni, ea dispăru. Se aşteptase să o găsească dormind, însă, când se uită după ea, să-i mulţumească pentru îngrijiri şi să o întrebe ce-i putea oferi pentru a o răsplăti, n-o putu găsi niciunde. Numai că în acea dimineaţă aflase că ea se aventurase prin Opaslynoti şi, fără să-i spună nimic, îi depistase pe bandiţi.

Când ceilalţi veniră să-l viziteze, încercară cu toţii să fie veseli, însă toţi păreau îngrijoraţi că el s-ar putea să nu-şi mai poată continua misiunea. Cu toate că Moraven Tolo nu fusese atât de ferm cât Ciras cu privire la expediţia prin Pustietăţi, Keles observase că maestrul spadasin nu uitase scopul. Pe parcursul călătoriei, Moraven fusese cât se poate de atent în locurile despre care se zvonea că erau vechi câmpuri de bătălie şi posibile necropole. Răscolirea morţilor atrăgea anatema asupra oricui. Orice ascunzătoare de arme dintre cele folosite

în bătăliile de demult reprezenta o ameninţare pentru cele Nouă Principate. În Ixyll ar putea găsi ceea ce căuta Moraven şi, mai mult ca sigur, vor trebui să se lupte cu agenţii deseieni pentru a putea captura armele. Keles tot mai intenţiona să facă topografie prin Ixyll, însă îşi dăduse seama că însărcinarea lui Moraven devenise mai importantă. *Am să fac tot ce-mi stă în putere să-l ajut.*

Totuşi, apropierea furtunilor îl revitalizase pe Keles şi-l scăpase de durerile de cap pulsatorii, care-l însoţiseră pe toată durata călătoriei. Nu se putea hazarda cu nici o presupunere privind cauza, deşi credea că magia incontrolabilă o revigorase, cumva, pe cea virukiană şi-i săvârşise vindecarea. Se deplasa mai uşor şi era în stare să gândească mai limpede.

Nu ştia precis de ce, apropierea furtunii magice îl făcea să se simtă mai bine. În mod vizibil, asta avea un efect contrar asupra lui Moraven, iar Keles credea că se întâmpla pentru că spadasinul era un Mistic, întregul concept al atingerii de către cineva al acestui nivel de pregătire era uşor de înţeles când era vorba de ceva atât de evident precum lupta cu sabia sau tragerile cu arcul, însă ce însemna asta în alte domenii? Ce-ar fi fost în stare să facă cineva care era atât de dotat la matematică? Puteau aceşti oameni să facă totul mai repede, sau poate lucrurile mai complexe? Cântăreţii, scriitorii, artiştii, ba chiar şi bucătarii, fermierii şi curtezanele erau uşor de descifrat. Dar cum stăteau cartografii? Puteau deveni la fel de buni şi cum s-ar fi manifestat asta?

El şi fratele său petrecuseră ceva vreme întrebându-se cum ar fi aşa, însă se opriseră întotdeauna asupra altor aspecte ale artei lor. Keles îşi dorise întotdeauna să fie foarte precis, iar din acest motiv cartografierea Râului Negru fusese o sarcină perfectă pentru el. Lui Jorim îi plăcea să facă descoperiri. Pentru el, ceea ce conţinea un teritoriu îl definea mai bine decât orice alte măsurători.

Poate că unui cartograf nu-i era cu putinţă să ajungă la *jaedunto,* însă perspectiva nu-l descuraja. Într-un fel, poate că era o uşurare, din moment ce candidatul cel mai evident pentru *jaedunto* era Qiro. Deşi nu-l voia mort pe bunicul său, găsea ideea că magia ar putea să prelungească viaţa omului în aşa fel încât fiii fiilor lui Keles şi stră-strănepoţii ar putea ajunge să lucreze tot pentru el îngrozitoare.

Desigur, trebuie să scap cu viaţă din această expediţie şi să mă întorc la Moriande înainte de a începe să mă îngrijorez de soarta copiilor mei şi alor lor.

Haina protectoare pe care i-o dăduseră pentru incursiunea în Ixyll era interesantă şi explica unele schimbări remarcate de el la prospectori şi minerii independenţi. Era alcătuită din două straturi. Cel interior consta adesea din mătase sau bumbac, în vreme ce exteriorul era confecţionat dintr-o prelată groasă, uneori matlasată. Întregul material fusese fiert în nămol de *thaumston,* până ce praful cenuşiu se impregnase în ţesătură. Asta o făcea să fie ţeapănă şi să dea senzaţia de mâncărime, astfel că oamenii purtau adesea un al treilea strat de material netratat, pentru contactul cu pielea, iar Keles le urmă bucuros exemplul.

Îmbrăcămintea interioară consta din ciorapi, pantaloni şi o cămaşă cu mâneci lungi, cu manşete care acopereau dosul palmelor. Unii purtau mănuşi de mătase peste asta. Un coif mătăsos acoperea capul, totul de la ceafă în sus, lăsând doar două despicături în dreptul ochilor. Respiraţia prin acest material îţi aducea în nări un miros de pământ, cu un iz acru, de parcă la vopsire fusese folosită urina. Majoritatea oamenilor purtau cizme normale de piele, în completarea stratului interior.

Celălalt strat începea cu încălţări rigide de prelată, strânse uşor peste încălţămintea existentă. Pantaloni grei, din acelaşi material, urcau până la primele coaste şi erau menţinuţi cu ajutorul unor suspensori băgaţi în cizmele de suprafaţă. Un alt coif, de prelată, îl acoperea pe cel de mătase, cu deschizături în dreptul ochilor. O robă grea acoperea totul, bine încinsă la mijloc, apoi se trăgeau mănuşile, legate până la jumătatea antebraţului. Mănuşile lui Keles aveau două despărţituri laterale, permiţând introducerea a două degete deodată, astfel că ar fi putut apuca şi lansa o săgeată. Moraven şi Tyressa purtau mănuşi întregi, care nu le stânjeneau mişcările cu sabia.

Ochii, desigur, erau dificil de protejat, iar asta explica de ce atât de mulţi oameni prezentau prima dată schimbări în această regiune. Pentru a proteja ochii, toată lumea purta un material transparent, doar cu puţin mai dens decât plasa de păianjen. Permitea o vedere destul de bună, însă se povestea că

devenea fierbinte în zilele de vară. Mulţi plecau fără el, iar maşia reziduală îi afecta ani în şir.

Într-un fel, purtarea veşmintelor protectoare era socotită inutilă de cei care văzuseră grupul expediţionar pregătindu-se, Rekarafi părând să alimenteze din plin aceste opinii. El decisese să nu-şi pună nimic altceva decât un veşmânt interior subţire, şi, probabil, n-ar fi purtat nici atât dacă n-ar fi fost preocupat să se ferească cât de cât de frigul iernii. Experţii în Ixyll făcuseră observaţia că pentru o scurtă recunoaştere nu vor avea nevoie de protecţie, iar dacă ar fi surprinşi de furtuna magică, nici toată protecţia din lume nu i-ar mai fi ajutat. Cei care erau de acord cu observaţia se trăgeau din rândul creaturilor lumpene, ceea ce-l convinsese pe Keles să se echipeze complet, din cap până-n picioare.

În vreme ce alţii căutau protecţia cavernelor adânci, a nivelurilor de jos, când năvăli prima furtună, Keles se aventură la suprafaţă şi o privi sosind. Nu făcuse asta singur, pentru că mulţi mineri independenţi zăboviseră până în ultima clipă, asigurându-se că nimeni nu se atinsese de capcanele lor. Rekarafi se alătură şi el, fapt la care nu se aşteptase, însă se simţi mai încurajat de prezenţa virukului.

Furtuna alesese să se dezlănţuie dinspre Ixyll şi să se scurgă în canion cu puţin înainte de apus. Soarele lumina din spate norii de praf ridicaţi de furtună, adăugând tonuri de purpuriu şi roşu unui tablou pictat cu fulgere negre. Keles ar fi vrut să o asemuiască unei furtuni obişnuite, însă fulgerele se produceau orizontal şi vertical, deşi uneori scăpărau în zigzag, iar alteori se învârteau în jurul coloanelor de praf, înconjurându-le în rotocoale de foc. Descărcările de energie se acumulau, plesnetele tunetelor răsunau ascuţit, pe măsură ce furtuna se apropia de cortină, apoi aceasta se evaporă, iar furtuna pătrunse în vale.

— Propun să plecăm acum, Keles.

Dădu din cap şi Rekarafi îl conduse înapoi în domul unde aşteptau şi ceilalţi. În preumblările sale, Tyressa dăduse peste mai multe grupuri despre care credea că sunt bandiţii. Cu ajutorul lui Ciras se opri în cele din urmă la unul singur şi încercă să afle despre el tot ce putea. Îşi lăsaseră animalele în alt dom, însă se pregăteau să plece spre Ixyll imediat ce furtuna trecea de Opaslynoti.

Din câte se putuse constata, nu aveau vreo hartă care să le indice direcţia, iar asta îl linişti pe Keles. Nici el nu se pregătise de plecare cu mai mult decât propriile lui cunoştinţe despre legendele vechi şi o varietate de zvonuri în care avea prea puţină încredere. Jorim ar fi putut să extragă adevărul de la localnici, sau ar fi izbutit să scoată ceva din poveştile lor, un detaliu, două. Keles se bizuia pe un anumit număr de istorisiri din care putea trage asemănările cuvenite.

Chiar şi în dom, hainele de protecţie dobândiră o lucire albăstruie nepământeană, palidă, de culoarea focului din inimă. Caii, încălţaţi în pânză şi acoperiţi cu pături, fremătară speriaţi când vântul începu să urle şi praful scrâşni, frecându-se de exteriorul domului. Borosan ţinea un dispozitiv în palmă, al cărui rost Keles nu reuşea să-l priceapă, dar *gyanridinul* îl studia cu atenţie, apoi îşi ridică privirile.

— Se amplifică dincolo de orice măsurătoare. N-am mai auzit niciodată de aşa ceva.

Keles se uită spre el.

— Bătrânii spun că anul ăsta ciclul a ajuns la maximum.

— Da, însă creşterea de intensitate este aritmetică. Furtuna asta se amplifică geometric. E rău, foarte rău.

Deodată, urletele vântului se intensificară, urcând până la un ţipăt dureros de ascuţit, apoi deveniră insesizabile. Vibraţia foarte înaltă îl făcea pe Keles să-i clănţăne dinţii în gură, dar nu simţea nici o durere. Privi în sus, spre cupolă, aşteptându-se s-o vadă tremurând, dar în loc de asta observă că devenise transparentă. Un strat de praf trecu peste ea, ascunzând, pentru o clipă, inima furtunii, apoi se limpezi din nou.

Keles studia furtuna, aproape fără să-şi dea seama că Ciras trăgea de coifuri, aplecându-se ca să vomite. Deasupra, cerul se deschise şi dezvălui o sferă argintie, împestriţată cu negru, scuipând fulgere şi limbi de foc purpurii. Suprafaţa se văluri, devenind o reţea de fisuri, asemenea cojii unui ou crăpat. O minge strălucitoare se desprindea dintre ele, apoi se afunda într-un lichid vâscos, sângeriu, care devenea negru. Fulgerele ţâşneau şi, dintr-odată, suprafaţa redeveni netedă.

Apoi, frământarea suprafeţei mingii se opri şi în ea se deschise o gaură rotundă. Keles avu impresia unui ochi, holbat a mirare. Îl privea cu atenţie, apoi pupila se focaliză. Un fluid

roşu ca sângele umplu gaura, apoi arse intens, înainte ca un jet de flăcări să izbucnească şi să se împrăştie pe dom.

Flacăra lovi suficient de tare pentru a zgudui pământul şi a-l trânti jos pe Keles. Tunetele bubuiau prin vale şi începură să cadă bucăţi din interiorul domului. Keles privi în sus şi descoperi că domul devenise din nou opac şi desenă repede în minte reţeaua de crăpături. *E doar suprafaţa interioară care se desprinde.* Nu era însă nici un pericol ca domul să se surpe şi nici o şansă de supravieţuire dacă se întâmpla asta.

Ecourile tot mai slabe ale bubuiturilor acopereau urletele vântului. Uşile domului nu mai zăngăneau, obloanele ferestrelor nu mai clănţăneau, iar praful începu să se aşeze încet pe sol. Tyressa liniştea caii şi Moraven îngenunche lângă învăţăcelul său plin de greaţă, iar Borosan studie din nou instrumentul său. Îl lovi o dată cu mâna, apoi clătină din cap.

— Furtuna s-a terminat. Nu pare, însă aşa e.

Keles se duse ţintă spre cea mai apropiată uşă şi o deschise.

Furtuna încetase, nu mai era nici o îndoială, iar domul însuşi strălucea suficient de tare încât să facă de ocară soarele muribund. Praful de *thaumston* acoperea totul, plutind spre colţuri şi adunându-se în faţa uşii precum zăpada. Chiar şi mai impresionant, Puţul se umpluse şi un amestec de culori fremătătoare se vărsa peste marginile nivelului cel mai de jos, ameninţând să-i inunde pe locuitori.

De cealaltă parte a oraşului Opaslynoti, douăzeci şi patru de călăreţi scoaseră afară caii de povară, începându-şi drumul spre nord. Printre ei se numărau şi tâlharii, aflaţi în căutarea armelor, cadavrelor şi a *thaumstonului.* Mai mult ca sigur că puseseră la adăpost ceea ce furaseră deja, aşa că dacă Moraven şi Ciras nu-i puteau găsi şi opri în Ixyll, mai aveau încă o şansă de a se ocupa de ei, asta dacă reuşeau să le ia urma până la ascunzătoare.

Dar îi vom opri noi.

Apoi, Keles îşi ridică privirile. *Eu am gândit asta?* Era, mai degrabă, ceva la care s-ar fi gândit Jorim. Treaba lui era să găsească o rută prin Ixyll şi, dacă era posibil, să găsească şi mormintele pe care ceilalţi le jefuiseră. Aventura nu era pentru el.

Dar de ce nu? Ryn fusese atât tatăl său, cât şi al lui Jorim; în venele lor curgea acelaşi sânge. *Poate că mi-am îngăduit o arie*

prea îngustă de interese. Poate că ceea ce am eu nevoie şi ceea ce are lumea nevoie este ceea ce face Jorim, la fel ca tatăl nostru înainte.

Cu aceste gânduri înflăcărându-i-se proaspete în minte, se întoarse şi le zâmbi tuturor.

— Concurenţa noastră se îndreaptă deja spre Ixyll. Dacă este ceva acolo, vom afla primii, vă garantez.

Moraven dădu din cap.

— S-ar putea să trebuiască să ne grăbim mai tare decât ar permite studiile tale.

— Nu are nici o importanţă, Maestre Tolo.

Keles îşi agită mâna înmănuşată spre nord-vest.

— Din moment ce v-aţi străduit să mă aduceţi până aici, va fi o plăcere pentru mine să vă ajut în misiune. Cred că există un precedent, deşi bunicului meu nu i-ar plăcea, iar eu sunt în totalitate la dispoziţia voastră.

54
Ziua a 3-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Trebuia să înceteze. Nirati ştia că lucrurile nu mai puteau continua aşa cu Junei. Se uită la încheieturile mâinilor, urmele purpurii începând să se îngălbenească. Semnele îi rămăseseră, deşi el era plecat de la jumătatea săptămânii. Le acoperise, însă era sigură că servitorii le remarcaseră.

Le-au văzut. I-au spus mamei.

Rezultatul nu se lăsase aşteptat. Mama ei se arătase gata să asculte orice-ar fi avut ea de spus. Invitaţia la confesiuni survenise deschis şi chiar firesc. Discutaseră adesea foarte deschis despre multe lucruri, chiar şi despre sex. Mama fusese cea care pregătise poţiunea care o ajutase să nu rămână însărcinată. Chiar şi aşa, Nirati nu putea discuta cu ea ce făcea acum.

Oricum, nici n-am nevoie.

Siatsi nu fusese niciodată o femeie proastă, iar priceperea ei la *bhotadina* nu era ceva de ignorat. Dedusese cu uşurinţă că Junei îi picurase leacuri pentru a o seduce, iar Siatsi adăugase unele lucruri în propriile sale poţiuni pentru a contracara lucrăturile deseianului.

Asta face parte din joc, însă nu cred că ceea ce mi-a dat nu mai are efect. Trupul meu este atât de obişnuit cu asta încât sunt necesare doze din ce în ce mai mari pentru a mă menţine sub influenţa lui.

Nirati ştia că licorile lui Junei îşi pierdeau puterea asupra ei, însă îi plăcuse asta. Nu drogurile pe care i le turnase îi creaseră dorinţa de a fi cu el; acestea îi insuflaseră doar senzaţia că nu se putea controla. Astfel, era liberă să cedeze dorinţelor lui.

Iar dorinţele lui au devenit şi ale mele.

Junei îşi menţinea un şarm hipnotic asupra ei, care se acumula în vreme ce latura lui mai întunecată se dezvăluia treptat. Putea fi respingător şi chiar distant, disciplinând-o acolo unde alţii ar fi încurajat-o. Îi arătase limitele propriei sale

răbdări. O adusese până la margine şi o ţinuse acolo, lăsând-o să se bălăngăne în pragul neantului, apoi o trăsese înapoi. În ocazia următoare o aducea şi mai departe, propulsând-o spre noi piscuri, de unde prăbuşirea ar fi fost şi mai grea dacă ar fi căzut, iar ea începuse să caute fiorii acestor expediţii.

Atinse cu degetul julitura de la încheietura mâinii stângi, apăsând tot mai tare până când începu s-o doară de-a binelea. O durea, însă nu atât de mult pe cât ar fi crezut. Desigur, nu era nimic în comparaţie cu ceea ce se ştia capabilă să îndure. Junei o lăudase pentru rezistenţa la durere, remarcând că adevăratul ei talent în viaţă nu fusese dezvăluit decât după ce începuse să şi-l exploreze. Sugerase chiar că ea ar putea deveni o *jaecaixar,* capabilă să pătrundă pe tărâmul magiei prin durere.

Miriade de gânduri îi goniseră prin minte când îi spusese asta. În primul rând, simţise un val de bucurie cuprinzând-o. Tămăduirea ei dăduse roade. Îşi *găsise* talentul şi voia să meargă mai departe şi să descopere şi mai multe. Dacă era bună la ceva, voia să afle cât de bine se pricepea.

Însă, depăşind destul de repede bucuria, îndoielile începuseră s-o asalteze. Şi dacă el greşea? Nu cumva se agăţase de primul lucru care i se păruse a fi un talent şi pusese capăt, prematur, căutărilor ei? Îşi petrecuse întreaga viaţă respingând posibile talente, iar dacă durerea nu era darul ei adevărat, va fi, din nou, bună de nimic.

Ar putea să-l încânte pe Junei, la fel cum se dovedise o mângâiere pentru bunicul ei. Îi oferise un scop, dar la ce bun toate astea dacă însemna că nu-şi aflase, cu adevărat, vreun talent?

Întrebarea cerşea un răspuns. Junei simţea nevoia s-o controleze, s-o determine să facă ce dorea el, să fie capabil să facă *ce* voia cu ea. Îi plăcea să-l lase în voia lui. Îi oferea plăceri prin faptul că se dăruia cu totul controlului lui. Îi arătase lucruri despre ea pe care nu le ştia, iar ea nici măcar nu ceruse asta. În mod sigur, nu le-ar fi putut descoperi niciodată fără călăuzirea lui.

Dar Junei m-a condus spre destinul meu sau m-a lăsat oare de izbelişte?

Crezuse că viaţa ei era una simplă. Junei îi arătase că asta era o iluzie. Era o muritoare ca oricare, însă avea o forţă

interioară. Putea îndura mai mult decât alţii şi ar fi putut ajunge la magie prin asta. Se putea foarte bine ca ea să fi ajuns la mijloacele prin care să-şi folosească întregul potenţial. Ar putea deveni o *jaecaixar!*

Totuşi, mândria ei în faţa acestei realizări părea absurdă. La ce bun să devină cineva Mistic al durerii? Ar putea-o folosi Doamna de Jais şi Jad în relaţiile ei cu patronii dificili? Ce alte întrebuinţări posibile ar mai putea avea ea? Nu ajungea niciunde. Poate, dacă ar exista o cale prin care să poată prelua durerile altuia, ar fi de folos, însă n-ar face decât să trateze simptomele, nu şi bolile. Talentul mamei sale cu tincturile putea ameţi durerea şi chiar să înceapă vindecarea, însă chiar şi la apogeul puterii ei, *dacă* ajunsese la astfel de culmi, nu putuse face nici una, nici alta.

Un alt gând întunecat i se strecură în minte. Cum ultimele răni stăruiau mai mult, Junei îi dăduse mai puţin din leacurile sale pentru a-i mări abilitatea de a suporta durerea, aşa că nevoia lui de a i-o provoca atinsese un nou vârf. Rămânea la fel de tandru după aceea şi se ocupa de trebuinţele ei, tratându-i rănile şi având grijă de ea. Blândeţea lui se manifesta invers proporţional cu duritatea lui. La un moment dat, ar fi putut face ceva ce nu putea fi domolit. Îşi putea pierde controlul, controlul cedat lui, şi provoca o vătămare ireparabilă.

Din acest motiv totul trebuie să înceteze. Pentru că exista ceva ce drogurile nu puteau tempera, şi asta era frica. Fusese capabilă să-l suporte fiind dur şi chiar crud, însă când faţa lui se transformase într-o mască bestială, nu mai păruse deloc uman. Se întreba dacă nu cumva el era un *jaecaixar,* maestru în arta de a provoca dureri. O trecură fiorii pe şira spinării numai gândindu-se.

În plus, sminteala a ceea ce îndurase aducea o altă formă de nebunie. Adesea, la sfârşit, şi mai ales după ultimele întâlniri cu Junei, o parte din ea se refugia la Kunjiqui. Propriile scâncete deveneau din ce în ce mai stinse, pe măsură ce se afunda şi mai mult în paradisul ei. Ape răcoroase îi alinau durerile cărnii, iar când adierea blândă nu-i mai aduce la urechi rugăminţile de îndurare, corpul său fizic amorţea şi rămânea acolo, în vise.

Uneori, Qiro i se alătura, însă nici unul dintre ei nu avea nevoie să vorbească. Kunjiqui devenise, într-un fel, refugiul lor

din lume. Amândoi se simţeau trădaţi: ea, de Junei şi de nedreptăţile vieţii, el, de către fiu, nepoţi, Prinţ şi, în orice zi, de nenumăraţi alţii. Uneori, în timpul vizitelor, când amândoi îşi răcoreau picioarele în pâraie reci şi lăsau peştii multicolori să le alunece inofensivi pe la vârful degetelor, paranoia lui incipientă dispărea cu desăvârşire.

În lipsa suspiciunilor şi urii care-l mânau, devenea un biet bătrân obosit. Nu era vina lui că lumea-l încărcase cu responsabilitatea pe care o avea. Cele două expediţii în curs de desfăşurare extindeau şi redefineau lumea, permiţându-i să umple uriaşele pete albe de pe hartă şi din cunoaşterea sa, dar mai rămâneau atâtea lucruri neaflate.

Ajunsese să înţeleagă că nu din ură sau teamă se purta Qiro atât de rece cu Jorim şi Keles, ci din cauza temerilor că presiunile la care era supus vor sfârşi prin a-i zdrobi iremediabil. Pentru a-i proteja, se purta dur. Această dragoste forma miezul fiinţei sale, însă îndepărta straturile de protecţie numai în Kunjiqui. Doar ea ştia adevărul.

Trebuie să le spun. Trebuie să ajung să le spun. Nirati se decise să-l înfrunte pe Junei, când acesta se întorcea de la tratativele cu nobilii din interiorul teritoriului. Nu-i mai putea suporta prădălniciile asupra ei şi nu mai conta dacă n-avea să mai afle niciodată dacă durerea era sau nu talentul ei.

S-ar putea să am un talent, însă am şi responsabilitate. O responsabilitate faţă de familia mea. Îşi ridică mâinile şi sărută încheieturile. *Ai mei fac totul pentru mine şi n-am să fac mai puţin pentru ei.*

55
Ziua a 6-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 727-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Mă consideră un zeu. Jorim dădu încet din cap, gest imitat de Shimik cu întreaga uimire simţită de Jorim.

— Mă consideră un zeu.

Rostit cu voce tare, gândul nu suna mai bine şi nu se schimba nimic, indiferent de câte ori o spusese. Amentzutlii aveau un zeu numit Tetcomchoa. Simbolul său era un şarpe cu pene şi trăise printre ei cu mai bine de o mie patru sute de ani în urmă. Îi condusese în ceea ce numeau ei Războiul Ansatl. Pe cât putea Jorim să-şi dea seama, fusese un război împotriva unor creaturi reptiliene. La sfârşitul unei perioade denumite de ei *centenco,* după ce războiul fusese câştigat, zeul urcase la bordul unei corăbii şi plecase înspre apus.

Jorim ar fi vrut să fie şi Keles aici, pentru că el ar fi putut înţelege totul, ar fi găsit o cale de a explica reprezentantei *maicana,* Nauana, cât de mult greşea. Jorim, găzduit în încăperea de la vârful piramidei lui Tetcomchoa, păşi peste roata uriaşă şi urmări cu degetele unul dintre cercurile cu cifre, inscripţionate pe suprafaţă. Shimik se căţără pe tronul mare, de piatră, şi se ghemui lipit de spetează.

Nauana făcuse eforturi uriaşe să-i explice totul lui Jorim, deşi n-ar fi putut spune dacă era convinsă că trebuia reeducat în această încarnare, sau voia doar să-şi testeze propriile sale cunoştinţe. Amentzutlii foloseau un calendar ciclic, bazat pe fazele lunii şi interacţiunea dintre lunile roşie şi albă. În vreme ce luna neagră, Gol'dun, nu figura în calculele lor, Nauana îl asigură că timpul începe odată cu zămislirea lunii negre, fapt care-i dezvălui cât de mult difereau interpretările despre lume dintre poporul amentzutl şi Imperiu. Lucrurile continuară aşa pentru o perioadă de şapte sute treizeci şi şapte de ani, printr-o progresie simplă, foarte uşor de înţeles. Însă, la sfârşitul unui ciclu, pe măsură ce zilele se scurgeau în jos în centrul roţii, intrau în perioada *centenco.*

Era începutul sfârşitului tuturor lucrurilor. Anunţa crize majore, cataclisme şi orori. Anterior, adusese ani fără veri şi

ierni sinistre. Un val năprasnic măturase de pe mare întreaga flotă a amentzutlilor, punând capăt unei mândre tradiţii maritime, cu ajutorul căreia putuseră să-i învingă pe ansatli cu un *centenco* mai înainte. Cel anterior acestuia adusese o molimă cumplită, cauza morţii a sute de mii de oameni. Iar înainte de *asta,* fusese naşterea lunii negre, când începuse timpul.

Lui Jorim i-ar fi plăcut să poată respinge totul ca pe o prostie, însă după ce făcuse o convertire brută a datelor în sistemul imperial îi îngheţă sângele în vene. Anii lor în care lipsise vara se potriveau cu perioada de după Urgie. Războiul cu seminţia ansatl corespundea destul de mult cu ridicarea Dinastiei Taichun, rămasă la putere până când împărăteasa Cyrsa crease cele Nouă Principate şi plecase să lupte cu turasynzii. *Centenco* de dinainte se potrivea cu sosirea Oamenilor Adevăraţi, învingătorii virukilor şi întemeietorii primului Imperiu, iar data naşterii lunii negre a amentzutlienilor corespundea cu momentul când dispăruse Virukadeen, iar Imperiul Viruk intrase în declin.

Şi, ca să fie şi mai rău, se presupunea că ridicarea Dinastiei Taichun fusese iniţiată de un bărbat care luptase sub flamura dragonului. Înainte de asta, nici unul dintre comandanţii militari sau prinţi nu îndrăznise să folosească vreun blazon al zeilor, iar mulţi spuneau că Taichun pretinsese a fi zeu, sau fiu al unui zeu. Se credea că sosise dinspre est, cu o navă, şi se înconjurase cu un grup de războinici cu pielea arămie.

Desigur, istoricii ulteriori explicaseră că totul trebuia considerat drept o hiperbolă. Venirea lui dinspre est trebuia să arate că era extraordinar, pentru că soarele răsărea din acea direcţie şi că era lumina care să cureţe barbaria care muşca din Imperiu în acele vremuri. Se presupunea că paza sa de corp era formată din turasynzi, iar principalul talent al lui Taichun părea să fie capacitatea de a încheia alianţe cu căpeteniile războinice, apoi să le trădeze duşmanilor, rămânând însă cu fidelitatea popoarelor. Aşa reuşise să întemeieze un nou Imperiu, să creeze o nouă birocraţie şi să dicteze o carte de înţelepciuni populare care guvernase viaţa multora de atunci şi până în prezent.

Cartea înţelepciunii provocase cele mai multe probleme, pentru că Nauana îi oferise una cu maximele lui Tetcomchoa,

iar Jorim o terminase la fel de repede precum Iesol putea rosti un citat din Urmyr. Nauana luă asta drept încă un semn al faptului că îşi recupera natura divină, în vreme ce el avea probleme cu revizuirea totală a istoriei, aşa cum era ea cunoscută.

Jorim oftă şi Shimik chicoti, un obicei enervant, pe care-l deprinsese de la hoardele de copii amentzutl, încântaţi de compania lui. Jorim se încruntă privind spre fenn.

— Nu-mi eşti de nici un ajutor, ştii? Pe jumătate este chiar vina ta.

Ochii lui Shimik se măriră şi zâmbi, arătându-şi toţi dinţii, însă nu păru deloc cuprins de remuşcări.

— Jeluita jeluita trist.

Cartograful mormăi spre el. Jorim încercase să-i explice Nauanei că nu era zeu şi nici de natură divină, însă ea se mulţumise să arate spre Shimik, ca dovadă evidentă a divinităţii sale. Amentzutlii nu ştiau de fenni, aşa că simpla lui apariţie însemna pentru ei că Jorim trebuia să fie cineva special. Shimik mai speculase, de asemenea, şi faptul că dragonul era important, aşa că atunci când pe blana lui apăru un tipar şerpuit, toţi cei care-l vedeau erau convinşi de originea sa divină.

Într-un fel, s-ar fi putut bucura de experienţa de a fi luat drept zeu. Existau locuri în Ummummorar unde era venerat, mai ales după răpunerea unui viruk. Fusese sărbătorit şi ovaţionat, i se oferiseră soţii cu zecile, să zămislească şi alţi războinici puternici ca el. Refuzase, dar numai pentru că avea o pasiune pentru descoperiri, nu şi pentru putere.

Problema cu amentzutlii era că ei se aşteptau ca el să facă *ceva* pentru că lumea era pe moarte. Numai el i-ar fi putut ajuta să treacă prin noul ciclu *centenco.* Ameninţarea la adresa lumii era acum aceeaşi ca înainte: nişte seminţii străine îi invadau şi amentzutlii nu erau siguri cum i-ar putea opri fără ajutorul său.

— Stăpâne Tetcomchoa, vă rog să mă iertaţi!

Vocea Nauanei rămăsese calmă, însă umpluse încăperea de piatră, rotunjind toate marginile şi aducând lumină chiar şi în cel mai întunecat colţ al inimii sale. Ea rămăsese la aceleaşi convingeri, având o încredere totală în el, în pofida celor mai aprige încercări ale sale de a-i risipi impresiile. Ii umpluse

capul cu predicţiile sumbre ale ridicării celui de-al şaptelea zeu, care ar fi putut fi al zecelea, din moment ce trei dintre zeii lor aveau caracteristici tripartite. De-abia putu înţelege ceea ce Keles ar fi priceput într-o clipită, iar acest gând îi oferi un prilej de a se mai aduna.

Se întoarse şi se întinse ca să-l scarpine pe Shimik pe după ureche.

— Ridică-te, Nauana. N-aş vrea să pui jos nici măcar un genunchi în faţa mea.

— După cum doriţi, Stăpâne. Femeia cu părul negru ca pana corbului se ridică încet, iar respiraţia îi era încă puţin întretăiată, ţinând cont de câte trepte urcase. Am venit să vă spun că s-a arătat Hoarda Mozoyană.

— Dinspre nord-est? Aşa cum ne-am aşteptat?

— Aşa cum aţi *prezis,* Stăpâne.

Jorim dădu din cap şi-l luă pe Shimik în braţele sale.

— Foarte bine. Cheamă oamenii.

Nauana făcu un semn cu capul şi privi în sus. Întrevăzu frica în ochii ei întunecaţi şi, pentru o clipă, se temu că-i era frică de el.

— Stăpâne, veţi vrea să vedeţi asta. Sunt precum ceaţa.

Clătină din cap, apoi se strecură pe lângă ea, spre acoperişul plat al piramidei. Privi spre nord. Dinspre nord-est, ieşind cu încetineală din junglă şi umplând câmpia, îşi făceau apariţia sute de mii de creaturi mărunte. Nu putea vedea flamuri sau blazoane, nimic să aducă a organizare, nici conducători călare, să ofere direcţia de marş. Îl consola doar faptul că printre năvălitori nu se aflau uriaşi sau alte monstruozităţi, însă hoarda de creaturi de statul unui copil era destul de înspăimântătoare.

Mozoyenii nu erau, aşa cum crezuse prima dată, nişte barbari, ca şi turasynzii. „Mozoyan” nu însemna ceva dintr-un alt tărâm, ci de pe nici un tărâm. Amentzutlii nu aveau nici o idee despre originea lor, deşi refugiaţii din Iyayan, un oraş din nord, la fel ca şi Tocayan, au relatat că apăruseră din mare aproape ca broaştele ţestoase venite să-şi depună ouăle.

La cererea lui Jorim, Tzihua plecase în larg, la bordul uneia dintre navele mai mici ale flotei, strecurându-se printre valurile străbătute de mozoyeni, aducând înapoi cadavre. Nu trebuise să ucidă pe nimeni, culesese doar cadavrele de pe ceea ce

fusese ruta de marş a mozoyenilor. Le adusese cu două zile înainte, apoi Jorim şi câţiva dintre învăţaţii flotei făcură disecţii.

Chiar de prima dată Jorim îşi dăduse seama că nu erau demonii mării pe care-i văzuseră ei, însă nu putea respinge cu totul vreo legătură între ei. Aveau branhii rudimentare, iar pielea, deşi nu era acoperită de solzi, semăna cu cea de rechin. Capetele nu erau înguste, precum ale demonilor mării, însă gura le era plină cu dinţi ascuţiţi, dispuşi pe mai multe straturi, gata să se refacă, dacă pierdeau vreunul. La mâini şi la picioare aveau degete unite prin membrane, deşi picioarele erau mai potrivite pentru deplasarea pe uscat decât ale demonilor mării.

I se păreau nişte rubedenii îndepărtate ale demonilor mării, de parcă aceştia s-ar fi împerecheat cu rechini şi broaşte, iar odraslele lor ar fi crescut apoi împreună. Martori oculari relataseră că puteau sări la înălţimi impresionante, chiar şi la ieşirea lor din pădure se puteau vedea asemenea dovezi. Degetele se terminau cu gheare, însă testele de zgâriere pe animale mici nu dovediră urme de venin, dar era clar că dinţii puteau muşca destul de urât. Se foloseau de arme, într-o anumită manieră, însă numai de pietre sau beţe. Plecau la luptă fără armuri. Tăria lor stătea în mulţime.

Ce-l intriga cel mai tare pe Jorim era faptul că-i reaminteau de creaturile care obişnuiau să-i bântuie coşmarurile pe când era copil. Avea numai doi ani când tatăl său s-a pierdut pe mare. Când adulţii discutau de faţă cu el despre dispariţie, nu spuneau cine ştie ce, însă un băiat isteţ poate auzi lucruri pe care se putea să le înţeleagă doar parţial.

Iar acestea bântuie prin coşmaruri.

Scăpase de ele de ani de zile. Mama îl liniştea când era mic, ascultându-i bâiguielile fără noimă de parcă musteau de înţelepciune, apoi se culca lângă el, ţinându-l în braţe până adormea. Mult mai târziu, se trezea singur, năclăit de transpiraţie şi se ghemuia în pat implorând venirea zorilor.

În cele din urmă i se confesase lui Keles, după ce, la vârsta de zece ani, adormise în grădina Anturasikun şi se trezise brusc după ce o broască prinsese cu limba o muscă de pe faţa lui. Odată ce reuşise să se oprească din râsul provocat de groaza lui totală şi Jorim îi spuse tot, Keles se comportă aşa cum ar fi trebuit s-o facă un frate mai mare.

— Jorim, eşti puternic şi rapid, iar ei sunt amfibieni. Sunt familiarizaţi cu apa şi cu înotul. Pe uscat îi vei doborî. Cât pot ei rezista? Mai deloc.

Keles îi ciufulise părul.

— Fă tot ce poţi tu mai bine şi-i vei învinge, Jorim. Îi vei învinge în vise şi nu te vor mai tulbura.

— Aici n-ai dreptate, Keles, pentru că mă tulbură acum enorm, murmură el.

— Aţi spus ceva, Stăpâne?

Jorim zâmbi şi se întoarse.

— Nu-i nimic. Vorbeam cu fratele meu.

— Înţeleg.

Vocea ei avea tonul convingător al cuiva care îşi exprima acordul doar de dragul politeţii. Ea înţelesese că avea un frate de sânge şi acceptase asta, însă mai ştia că nu era un frate divin. Toată lumea ştia *asta.* Din moment ce fratele său era muritor, nu i-ar fi putut auzi vorbele, aşa că era vorba de un alt obicei de-al lui, cu care trebuia să se acomodeze.

— Nauana, trebuie să înţelegi ceva.

Jorim arătă spre linia de tranşee, întinsă dinspre marginea de nord-vest a junglei până jos, înspre sud-est şi la baza pantei abrupte.

— Consilierii mei şi cu mine am pus la punct cea mai bună apărare la care ne puteam gândi. Războinicii voştri vor lupta din greu şi mai ştiu că *maicana* vor face tot ce le va sta în putere spre a controla *oquihui.* Însă nu există nici o garanţie a victoriei.

Ea zâmbi într-un fel care-l făcu să-şi dorească să-i ia chipul în palme şi s-o sărute nebuneşte. Încrederea ei nu putea fi zdruncinată, şi când îl accepta în acest fel nici n-ar fi vrut să fie.

— Se va face voia voastră, Stăpâne.

Jos, răsunau cornurile de luptă şi cei câţiva rămaşi pe platouri, în afară de soldaţi, se retraseră pe drum şi începură lunga ascensiune spre înălţimi. Ultimii care plecau dăduseră foc clădirilor, golite de orice provizii înainte de retragere. Briza venită dinspre ocean aducea fumul spre mozoyani şi Jorim spera că nici branhiile lor, nici plămânii nu se simţeau prea bine sub acest asalt.

Hoarda avansa, dând ocol în jos pentru a ajunge la parapetele din mijlocul liniei. Tranşeele fuseseră excavate cu ajutorul magiei, *maiacana* lucrând noaptea pentru ca iscoadele duşmane să nu-i vadă şi nici ca oamenii lor să nu fie înspăimântaţi de puterile pe care le stăpâneau. Vrăjile lor ar fi fost îndeajuns pentru a-i arunca înapoi în mare pe mozoyeni, şi poate suficiente pentru a azvârli întreaga hoardă drept pe Munţii de Gheaţă, însă nu se foloseau de ele în acest fel. Războiul era problema Castei Războinicilor, iar dacă *maicana* le-ar fi uzurpat locul în acest fel, asta ar fi însemnat distrugerea totală a culturii amentzutl.

Războinicii avuseseră suficient timp să se pregătească pentru atac. Pe fundul tranşeelor şi pe crestele parapetelor se aflau ţepuşe ascuţite. Mai important, războinicii studiaseră câmpul de bătălie şi cunoşteau reperele care le-ar fi indicat că mozoyenii intraseră în raza aruncătorilor de suliţe. Folosind prăjini grele, pentru a mări raza de acţiune, războinicii amentzutl lansau suliţe şi săgeţi cu ţepi spre masa cenuşie, tot mai aproape de ei.

Suliţele, cu vârf de obsidian, pătrundeau cu mare uşurinţă în carnea mozoyenilor. Creaturile se prindeau de cozile lor şi cădeau la pământ, zdrobite de cei veniţi din urmă. Ploaia de săgeţi cu ghimpi tăia brazde adânci în rândurile lor. Pete purpurii se lăţeau pe pielea cenuşie când mozoyenii cădeau la pământ.

Însă golurile căscate se umpleau pe măsură ce veneau alţii. Războinicii amentzutl îl impresionaseră pe Jorim prin disciplină. Dacă linia de tranşee ceda, hoarda se va strecura pe acolo fără întârziere. Cei aflaţi la nord-vest de breşă s-ar putea retrage în junglă, însă sanctuarul nu ar rezista prea mult. Deşi hoarda ieşise cu totul din junglă pentru a ocupa câmpiile, vor trimite în mod sigur o parte a forţei lor pentru a-i vâna pe cei fugiţi. Războinicii aflaţi între breşă şi drumul de acces ar putea să-şi croiască drum până sus, însă n-ar fi decât o ariergardă, măcelărită şi ea în cele din urmă.

Linia trebuia să reziste şi va rezista. Deja, câteva companii de războinici amentzutl se deplasau spre sud-est pentru a-i sprijini pe soldaţii rămaşi fără prea multe suliţe şi săgeţi. În timp ce alte proiectile urcau cu boltă deasupra lor, bravii războinici se duseră la parapete imediat ce primii mozoyeni

săltară pe ele. Mulţi săriseră prea scurt şi, cu bufnituri umede, sfârşiră străpunşi de ţepuşe. Alţii, loviţi de săgeţi în plin salt, căzură în groapă să moară. Iar cei care reuşiseră saltul cu succes nu avură nici ei o soartă mai bună, pentru că ghioage de luptă, cioplite în piatră, îi sfârtecară mai adânc decât oţelul. Tzihua azvârli un mozoyan în groapă. Alţi broscoi infernali săltară dincolo de el pentru a fi dezmembraţi de războinici acolo unde aterizară.

În ciuda eroicului efort al amentzutlilor, hoarda continua să preseze. Mozoyenii pe moarte umpleau deja tranşeele cu carnea lor cenuşie, sângerândă. Un covor de trupuri va acoperi, în curând, parapetele şi ţepuşele, iar mozoyenii vor putea să păşească în linişte peste trupuri şi peste crestele lucrărilor de apărare. Deşi amentzutlii vor putea să-i împingă înapoi o dată, poate de două ori, uzura luptei se va întoarce în favoarea duşmanilor.

Jorim se uită după semnalizatorul nalenian, staţionat sub el, pe trepte.

— Lansează primul semnal, te rog.

Marinarul duse cornul la buze şi scoase un sunet jos, vibrant, care se reverberă între clădiri şi munţi. Jos de tot, la marginea pantei abrupte, soldaţii nalenieni avansară peste margine, potriviră săgeţile în arcuri şi lansară la comandă. Sute de săgeţi umplură văzduhul şi căzură printre mozoyeni. Tot aşa cum făcuseră înainte suliţele şi săgeţile cu ghimpi, şiruri întregi de broscoi infernali fură secerate. Arcaşii se concentrară asupra mozoyenilor cei mai apropiaţi de pantă pe când hoarda se grăbea să umple golurile, întreaga lor linie se abătu lateral. Fără nici o chibzuială, scurtară linia pe care amentzutlii trebuiau s-o apere, oferindu-le timp să-şi concentreze forţele.

Jorim dădu din cap.

— Ei, bine, asta ajută. Întrebarea este dacă va fi suficient.

Nauana zâmbi din nou.

— Stăpâne, aţi pus o întrebare la care deja cunoaşteţi răspunsul.

Jorim dădu din cap.

— Aş vrea să ai dreptate.

Se ghemui şi-l lăsă pe Shimik jos, arătând spre semnalizator.

— Du-te şi spune-i.

Ochii fennului străluciră.

— Doooi?

— Doi.

Shimik o zbughi imediat, coborând câte trei trepte o dată. Urlă.

— Doooi! Doooi! Dooi! cu un entuziasm care îi smulse semnalizatorului un zâmbet.

Ridică din nou cornul şi lansă un alt sunet, acesta întretăiat şi repetat, parcă potrivindu-se cu incantaţiile lui Shimik.

Jorim privi spre ea.

— S-ar putea ca nici asta să nu fie destul, însă este tot ce avem mai bun.

56

Ziua a 6-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Frica-l înşfăcase pe Moraven Tolo, spre surprinderea sa. Nu-şi putea aminti când se mai simţise cu adevărat înspăimântat, însă izul vag de cupru din gură era ceva ce mai simţise şi înainte. Recunoscu setea devastatoare. Îi era foarte frig şi numai gândul la mâncare îl făcea să-i vină greaţa.

Ceea ce-i amplifica frica era imposibilitatea de a-şi aminti ultima dată când mai trăise o astfel de teroare. O găsea prea familiară şi voia să-şi aducă aminte când mai fusese atât de înspăimântat, însă nu reuşea. Se strecura pe sub vălul amneziei sale, uluitor de aproape, însă nesemnificativă. *Iar dacă n-are formă, nici substanţă, nu pot lupta cu ea.*

Începuse să-i fie teamă după ce plecaseră din Opaslynoti, dar ameţitorul entuziasm de la început, cu care goniseră prin vale şi apoi în Ixyll, înainte să se închidă din nou *tavam eyzarul,* îl ajutase să ţină frica sub control, dar încă îi rodea sufletul precum hainele-i frecau pielea până la sângerare, iar fiorii magiei se transformaseră într-un chin.

Nu erau singuri în această expediţie, şi studierea celorlalţi îi mai abătea oarecum atenţia. Rekarafi nu era cea mai neobişnuită creatură din întreaga gloată aflată în drum spre Ixyll, deşi era singurul viruk pe care-l văzuse. Oamenii urmăriţi de ei goneau înaintea lor, dar, după spusele lui Keles, nu aveau vreo idee despre locul spre care se îndreptau. Thaumstonerii veterani sugerau că, după o asemenea furtună puternică, tot ceea ce fusese ştiut mai înainte s-ar putea să fi fost şters, aşa că toată lumea se deplasa într-un teritoriu virgin.

Pericolele erau din abundenţă şi nenorocirea-i lovise pe unii dintre thaumstoneri în momentul când puseseră piciorul în Ixyll. Ici, colo, mici turbioane de praf ţâşneau în sus şi dansau jucăuşe, la fel ca demonii de praf din cele Nouă Principate. Unul aprinse un om. Altul îl transformă pe un căutător într-o masă de gândaci, care reuşi să se menţină, timp de câteva ore, ca o comunitate de forma unui om. Ar fi putut supravieţui mai mult, dacă n-ar fi fost felicitat din inimă, printr-o bătaie pe

spate. Moraven nu se îndoia că gândacii vor reuşi, într-un sfârşit, să-şi reconstituie forma.

Asta dacă nu vor fi din nou împrăştiaţi de furtună.

Destul de repede, hoarda se fărâmiţă tot aşa cum păţise şi omul-gândac. Keles le indică însoţitorilor săi direcţia nord-vest. Alegerea avea sens, pentru că spre nord-vest era vechiul Drum al Mirodeniilor, din care nu se mai vedea nici o urmă. Traseul lui Keles îi duse printr-o formaţiune de dealuri încreţite, cu unele înălţimi mai mari în spate. Singurul avantaj era că dealurile ascundeau un număr de peşteri suficient de mari cât să adăpostească întregul lor grup, inclusiv caii. Căutătorii recomandaseră găsirea unor adăposturi sub pământ, deoarece, deşi furtunile puteau muta munţi întregi dintr-un loc în altul, rareori magia neîmblânzită penetrase scoarţa pământului.

Pământul însuşi purta semne despre cât de puternică putea fi furtuna. Stânci uriaşe fuseseră rostogolite în jos pe deal, uneori chiar în *sus* pe deal, apoi şlefuite mai fin decât obrazul unui copil. Copacii aveau frunze din care picura nu sevă, ci sânge, şi crengi care se răsuceau în jurul păsărilor, pentru a le devora. Alte plante creşteau, înfloreau, lăsau seminţe şi mureau în răstimp de o oră, trimiţând valuri circulare de flori de forme şi culori ciudate, cu dungi şi pete modificându-şi forma precum uleiul pe apă. Ar fi fost frumoase, dacă n-ar fi duhnit a gaze de mlaştină şi carne putredă.

Magia sălbatică din Ixyll nu răpusese absolut tot ce atinsese. Ceea ce creştea părea să prospere. Locurile unde furtunile dezgoliseră o palmă de pământ erau cucerite repede de plante sau de insecte care ridicaseră movile uriaşe ce pulsau de viaţă. Rekarafi arătă spre una mai deosebită, înălţată ca un vulcan, cu valuri de furnici galbene alergând în sus şi-n jos pe laturi. Spuse că astfel de furnici nu mai fuseseră văzute pe lume de sute de ani. Erau considerate o delicatesă în Virukadeen, însă nimeni nu vru să se oprească pentru a le încerca.

Astfel de lucruri ţineau în frâu frica lui Moraven, pentru că-i ofereau repere din realitate, de care se putea agăţa. Nu-l surprindea că insecte dispărute de atâta vreme apăruseră dintr-odată în ajunul furtunii. Nu numai că avea senzaţia copleşitoare că se afla *altundeva,* dar şi *altcândva.* De parcă mergeau printr-un teritoriu care se modifica şi lua forme impuse de mintea lor acolo. Moraven văzuse ceea ce Rekarafi

numise movilă, dar el folosise o anumită definiţie când o numise aşa şi insectele ieşiseră la iveală când virukul arătase spre ele.

Ar fi văzut acelaşi lucru ca mine, dacă aş fi arătat eu primul într-acolo? Se înfioră. Nu era sigur ce văzuse, însă simţea că era ceva apăsător de recognoscibil. Amintirile reveneau, croindu-şi drum prin mintea lui ca dintr-un abis. Scrâşnetul ghearelor lor rezona cu frica sa.

Unde suntem? Stomacul i se strânse. *Când suntem?*

Călăriră timp de trei zile prin Ixyll, într-o căutare fără de succes a mormintelor sau urmelor vechiului Drum al Mirodeniilor. Deşi găsiră peşteri din belşug, şi unele urme de aşezări, nu dădură nici măcar peste o necropolă virukiană, darămite de catacombe pline cu războinici imperiali căzuţi. Dezamăgit, Moraven nu era cu adevărat sigur că ştia cum arătau astfel de morminte, însă faptul că nu găsiseră nimic de dinaintea Urgiei îl umplea de frustrări.

Dacă aş şti ce căutăm, aş şti şi că am găsit.

Mai rău, nu dădură peste nici o urmă a bandiţilor care-o luaseră înainte. Logica lui Keles, să mărșăluiască spre nord-vest, fusese impecabilă, bazată pe istorie, precum şi pe legendele unora ca Amenis Dukao. Drumul spre nord-vest era bine cunoscut; Imperiul avusese avanposturi de-a lungul lui, aşa că atragerea turasynzilor pe acel drum ar fi oferit trupelor Cyrsei mai multe şanse. Însă dispariţia bandiţilor sugera că s-ar putea să fi avut alte informaţii. Asta însemna că se îndreptau spre un complex de morminte, în vreme ce Keles şi ceilalţi orbecăiau fără rost.

Expediţia şi natura Ixyllului îi marcară pe toţi. Rekarafi deveni hipervigilent şi părea să meargă înainte fără să mai doarmă. Ciras ajunse să fie şi mai irascibil şi dormea prost, la fel şi Tyressa. Keles, care părea să-şi fi revenit din plin de pe urma migrenelor, aborda încă totul cu multă prudenţă. Borosan deveni neobişnuit de taciturn şi obsedat de modificarea şoricarilor şi a noului său *thanaton,* Numărul Cinci, pentru a-i păzi. Chiar şi maşinăriile acţionau ciudat, cele mai mici agăţate în spatele celor mai largi, pe când galopau pe lângă cai.

Cu toţii păreau să aştepte ceva şi, din acest punct de vedere, Moraven nu se deosebea de ceilalţi. Însă în el simţea ceva diferit. Cu toţii se confruntaseră cu senzaţia necunoscutului şi

chiar a insondabilului. El simţea că era ceva acolo, ştia ce este, însă nu-i putea pronunţa numele. Acest simţământ familiar aduse cu sine o prevestire, apărută deoarece ştia că îl aştepta ceva pe *el.*

Dar ce?

În cea de-a treia zi, începu să se lase bezna, deşi, atât de departe în nord, amurgul mai zăbovea. Coborâră versanţii din nord-vest ai unor dealuri şi o luară peste un platou vast, prăfos, care ar fi putut fi, cândva, un lac. După aproape doi kilometri, deja învăluit în umbre, îi aştepta un deal striat. În pofida faptului că soarele apunea dincolo de el, Moraven surprinse o sclipire scurtă, de genul celei produse de o oglindă de semnalizare. Arătă într-acolo, dar Tyressa şi virukul o văzuseră deja.

Au văzut lumina mea, sau au creat-o ei deja?

Keles nu dăduse cu ochii de ea, nici Borosan, dar asta se întâmplase pentru că studiau amândoi dispozitivul folosit de *gyanridin* pentru măsurarea nivelului de magie incontrolabilă. În vreme ce Moraven arăta spre nord-vest, Keles se răsuci în şa, indicând nord-estul.

— Acolo-i, Borosan. Ai dreptate. Este o furtună şi încă una puternică.

Moraven se întoarse şi o putu vedea printre faldurile voalului. Majoritatea furtunilor văzute de ei în Ixyll fuseseră mici şi îndepărtate, dar asta nu era nici una, nici alta. Norii cenuşii-purpurii erau absorbiţi în pâlnia spiralată a unui vârtej care cutreiera peisajul. În el se zbăteau focuri roşii-aurii, iar fulgere negre erupeau în afară. Tunetele bubuiau şi mugetul furtunii îi vibra în coşul pieptului. Ciras gemu şi Moraven se întinse spre el să-l calmeze în şa. Keles prinse ideea din zbor.

— Trebuie să găsim repede un adăpost.

Tyressa arătă spre nord-vest.

— Pe dealul de acolo erau lumini. Din nou, vedeţi? Străfulgerări.

Cartograful dădu din cap.

— Nu reflectă furtuna, asta-i sigur. S-o luăm din loc. Cred că am putea reuşi să ajungem acolo înainte de venirea furtunii.

Călăreţii îşi înghiontiră caii, însă pe sub păturile lor, cu care erau acoperiţi, animalele nu simţiră nimic. Însă cailor nu le trebuia nici un imbold ca s-o ia la goană din faţa furtunii. Din

fericire, suprafaţa lacului secat nu era accidentată, aşa că bidiviii puteau să gonească cu toată viteza.

Moraven îşi depăşi frica pe cât putea de bine pentru a-l putea ţine pe Ciras în şa, însă furtuna nu putea fi ignorată. Vântul pe care-l stârnise începu să urle. Se acumulase o căldură duşmănoasă, care-l făcea să-şi dorească să-şi smulgă toate hainele de pe el. Peste tot în jur, vraja făcea ca ţesătura de *thaumston* să lucească. În timp ce călăreţii săltau în şa, iar caii galopau, pânza forma încreţituri, iar marginile şi încreţiturile izbucneau în străfulgerări argintii sau albastre, în timp ce irizări violete umpleau cutele mai întunecoase.

Furtuna îi va ucide, nu exista nici o îndoială în privinţa asta. Însă, în pofida acestei certitudini, nu de moarte se temea el. Era altceva. Provenea din cotloanele cele mai adânci ale minţii lui, o creatură neagră, greoaie, duhnind a putreziciune. Purta o armură care zăngănea şi o mască. O mască de bătălie, metalică, cu solzi de dragon. Gura ei se căsca dezvelind dinţii ascuţiţi, iar din gâtlej scotea un hohot gutural, amestecat cu hăulitul lupesc al vântului...

Duduiturile potcoavelor se luau la întrecere cu tunetele. Iluminată de scăpărarea fulgerelor furtunii, calea deveni vizibilă. Nu prea abruptă şi destul de lată, era tăiată în deal, ducând spre o deschizătură întunecată, prin care puteau trece fără să descalece. Calul lui Borosan intră primul, iar ceilalţi îl urmară. Rekarafi o luă la dreapta şi evită versantul, strecurându-se pe sub marginea crevasei în timp ce *thanatonul* goni şi ultimul cal înăuntru.

Moraven trebui să lase capul în jos ca să poată intra în cavernă, apoi sări din şa. Ciras se depărtase, însă reuşi să rămână în şa. Înainte să cadă, Keles şi Moraven îl culcară încet la pământ. Tyressa mână caii mai adânc în cavernă, conducându-i spre stânga, după un colţ, iar potcoavele lor păcăneau şi sunetul se reverbera între pereţii a ceea ce părea să fie o incintă masivă de piatră.

Moraven îşi smulse vălul şi strânse coifurile într-un sul gros în jurul gâtului.

— Trebuie să-l ducem pe Ciras şi mai departe în peşteră. Ajutaţi-mă!

Keles dădu din cap şi-l luă pe tânăr de subsuori, în vreme ce Moraven îl prinse de glezne. Se deplasau încet prin pasaj,

bazându-se numai pe ce auzeau, din moment ce lumina dinspre intrare se diminua pe măsură ce înaintau. Umbra virukului aluneca pe pereţi, blocând mare parte din lumină. Moraven putea înţelege fascinaţia faţă de furtună şi ştia că virukul nu putea fi atât de prost încât să mai zăbovească pe acolo când se va declanşa.

Ajungând lângă intrarea în următoarea incintă, Borosan aprinse lanterna *gyanrigot,* pe care o adusese cu el. Lumina albastră se înfipse adânc în întunecimea încăperii, iluminând intrarea înaltă, arcuită, care dădea într-o altă incintă, însă nu pătrunse mai departe. Pe când *gyanridinul* o plimbă înspre dreapta, împrăştiind lumina pe pereţii înconjurători, deveni tot mai clar că adăpostul fusese, cândva, o formaţiune naturală în stâncă, dar fusese prelucrată din greu de mâna omului.

Moraven lăsă gleznele lui Ciras şi se îndreptă în tăcere. Ar fi vrut să vorbească, însă cuvintele nu-i veneau. Considera că tot ce lumina scotea la iveală era atât impunător, cât şi terifiant. Ştiu într-o clipită că îşi descoperise sursa spaimei. Aflase ceea ce căutaseră de zor, ceea ce *jaecaiserrul* Jatan îi spusese să găsească. Genunchii îi tremurau.

Lumina lui Borosan alunecă pe peretele şlefuit, apoi nişe pătrate, de înălţimea, lăţimea şi adâncimea potrivite omului, li se înfăţişară ochilor. Fiecare dintre ele fusese acoperit cu o lespede de piatră cimentată. Pe fiecare fuseseră cioplite numele şi faptele de vitejie ale celor îngropaţi. Literele fuseseră suflate în aur, aşa că numele şi legendele licăreau la lumină. Keles suspină.

— Acela de acolo. Este mormântul lui Amenis Dukao. A murit cu împărăteasa.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată comenta ceva, virukul urlă.

Moraven se întoarse, incapabil să-i priceapă vorbele, însă nu mai conta.

Furtuna ne-a ajuns din urmă.

Silueta virukului umplea intrarea. Rekarafi se prinse de ambele margini ale coridorului de intrare şi rămase neclintit când furtuna lovi. Prima dată, un nor de praf năvăli înăuntru, ridicându-l pe viruk de la sol. Picioarele lui se legănau prin aer, apoi o flamă aurie-roşiatică izbucni din afară, învăluindu-l. Piatra din mâna lui dreaptă se sfărâmă. Rekarafi, încă ancorat

cu mâna stângă, fu azvârlit înapoi şi se izbi de zidul de la intrare.

Fără a mai fi blocată de prezenţa virukului, o minge strălucitoare de vrajă săltă în încăpere. Pluti o clipă, apoi trimise tentacule de fulgere negre în patru direcţii. Furcile lor pocneau şi se zbăteau, mişcându-se precum braţele şi picioarele, pe când mingea se târa înainte. Preţ de o clipă, Moraven se gândi că luase forma *thanatonului* Numărul Cinci. *Sau am făcut-o noi aşa, cu minţile noastre.*

Apoi, o gaură întunecoasă se căscă în centrul mingii şi se umplu cu magia topită. Punctul roşu se zbătea înainte şi înapoi, în timp ce mingea avansa. Privea. Căuta.

Se opri asupra lui.

Apoi explodă.

Un uragan de argint îl pocni pe Moraven, ridicându-l în aer. Durerea îl cuprinse în timp ce zbura prin văzduh. Fiecare muşchi intră în spasme, se încordă şi apoi se relaxă. Când se prăvăli, se rostogoli moale, fără să încetinească. Alunecă pe podeaua încăperii, apoi se izbi de peretele criptelor.

Era doar vag conştient de ceea ce se petrecea cu trupul său, însă nu mai avea nici o importanţă. Când îl lovise magia, ceva intrase în mintea lui. Pătrunse adânc, sfâşiind totul în jur, şi-i umplu rana cu dispreţ.

„Tu eşti. Te-ai întors. Bine.” Percepţia lui Moraven asupra realităţii se spulberă, până nu mai rămase decât vocea aceea. *„N-ai să mai scapi niciodată.”*

57

Ziua a 6-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

Prinţul Pyrust o găsi pe Jasai din Helosunde aşteptându-l în camera de audienţe. Căminul conţinea doar cărbuni sfărâmaţi şi nu producea prea multă căldură. În pofida acestui lucru, nu purta nimic în picioare, doar cămaşa de noapte, care să-i acopere goliciunea. Ţesută din lână groasă, cămaşa nu era chiar atât de grea încât să nu poată vedea prin ea conturul avântat al sfârcurilor întărite. Veşmântul îl primise, însă ea preferase dintotdeauna culorile vesele, obişnuite în Nalenyr. Acum îmbrăcase straiul neboit, aşa cum făceau muritorii de rând din Deseirion.

Îngenunche la apropierea lui şi îşi lăsă capul. Părul lung şi blond alunecă, ascunzându-i faţa, dar el nu simţi nici o teamă sau căinţă în atitudinea ei. Nu dorea nimic, în nici un caz iertare, şi nu avea aerul că ar fi fost cuprinsă de remuşcări. Asta-l surprinse, însă îşi mască reacţia, întinzând încet mâna pentru a desface catarama mantiei sale negre, de lână, tivită cu o fâşie de blană de lup.

Îi dădu drumul la picioare.

Ignorând-o pentru moment, Pyrust se aplecă să arunce câteva surcele peste cărbuni. Aterizară cu un bufnet plăcut, împrăştiind un nor de scântei care porni în sus pe horn. Un val de căldură ţâşni afară, apoi se ridicară flăcările, adăugând puţină lumină în încăperea întunecată. Focul trimise o lucire aurie în părul lui Jasai.

Îşi scoase mănuşile şi le aruncă peste mantie. Ţinându-şi mâinile deasupra focului, privi cum flăcările dansau printre degetele răşchirate. Îşi frecă palmele una de alta, apoi rosti cu voce joasă.

— E mai cald aici. Nu-ţi refuz dreptul la căldură.

Asta provocă replica aşteptată. Jasai căzuse de acord să se mărite cu el şi să-l însoţească în Felarati de dragul fratelui, însă i se împotrivea în nenumărate feluri. Primul era să se plângă de frig şi să ţină în permanenţă un foc aprins în camera ei, zi şi

noapte. Pyrust îi explicase că naţiunea lor era săracă şi o astfel de risipă de lemn nu era permisă.

Asta însă n-o împiedică să continue.

O lăsă cu foc neîncetat timp de patru zile, apoi nu i se mai dădu lemn. Când se plânse, îi spuse că îşi consumase deja raţia. El, pe de altă parte, folosea mai puţin decât majoritatea oamenilor, aşa că avea rezerve mai mari de lemne. Îi spuse că i se putea alătura în camera sa de noapte şi că i se va ţine de cald, însă ea răspundea că prefera să-i fie frig.

Fermitatea ei mai ţinu doar o zi şi o noapte, ar fi putut rezista mai mult, dacă el ar fi înlocuit mobilierul pe care-l arsese. Până la urmă venise la el. În pofida noii raţii de lemne puse la dispoziţia ei, la începutul săptămânii, ea decisese să rămână.

Pyrust nu era prost. Se căsătoriseră în grabă la Meleswin şi el consumase uniunea în aceeaşi seară. Îl acceptase atunci pentru că făcea parte din înţelegerea lor, dar de atunci îl respinsese până în noaptea când lipsa de căldură o făcuse să intre în patul lui. Dar chiar şi atunci ştiu că o făcuse de nevoie. Însă nu conta absolut deloc *de ce* intrase în patul lui, ci doar că o făcuse. Ura, apatia, dorinţele imposibil de satisfăcut, se putea descurca cu toate astea. Însă nu şi cu nesupunerea.

Jasai nu-şi ridicase capul.

— Mi-ai explicat, soţ al meu, că resursele valoroase nu pot fi risipite aici, în Deseirion.

— Dar mi-ai ars din lemn până ai aflat că mă supun aceloraşi reguli ca şi poporul meu.

— Am fost smintită.

— Iar acum eşti înţeleaptă?

— Mai înţeleaptă, milord. Îşi ridică faţa şi lumina focului licări în urmele de lacrimi de pe obraji. Am veşti pentru tine, Prinţe Pyrust.

Lacrimile nu aveau nici o noimă. Se întoarse să se uite la ea şi făcu câţiva paşi înainte, pentru ca flăcările să-i lumineze silueta.

— Ce veşti?

Ea-şi strânse braţele în jurul mijlocului subţire.

— Moştenitorul tău creşte în pântecul meu.

Pyrust îşi împreună mâinile la spate, cea stângă în cea dreaptă, dintr-odată conştient de beteşugul său. *Ce-ar crede*

copilul meu de asta? Acest gând îi venise de parcă ar fi fost un alt mesaj trimis de zei şi-l făcu să se înfioare. Ceea ce văzuse el până acum drept viaţa şi viitorul său se proiectau acum şi mai departe, prin generaţiile care vor veni. El fusese întotdeauna un *sfârşit,* însă de acum era o verigă din lanţ, iar responsabilitatea sa era să facă lanţul puternic.

Îşi miji ochii.

— Moştenitorul *meu,* sau al helosundienilor?

Ochii lui Jasai se măriră, apoi îşi lăsă privirea-n podea.

— Nu mă surprinde că mă întrebi asta. Mi-ai promis un moştenitor al tronului în Helosunde şi că voi fi regenta lui. Aceasta-i înţelegerea acceptată de mine. Acesta a fost scopul meu, când m-am culcat cu tine. Ştiam că voi face ca orice copil de-al meu să te urască, aşa cum te-am urât eu, şi că recolta vieţii tale va fi acră şi plină de amărăciune.

Vehemenţei din glasul ei îi lipsea ascuţişul de dinainte. Ceva o înmuiase.

— Dacă asta ne-a fost înţelegerea, de ce este acum moştenitorul *meu?*

Ea oftă încet.

— Îţi sunt soaţă de o lună şi jumătate. Mi-ai spus că voi învăţa să am încredere în tine şi asta s-a şi întâmplat. Eşti crud şi capabil de multe lucruri, inclusiv de crime fără nici o milă, însă nu eşti ipocrit. Îţi ţii promisiunea. Înduri acelaşi frig ca şi poporul tău, aceeaşi foame, aceleaşi primejdii. Eu mi-am petrecut viaţa în Nalenyr, ascultându-i pe lorzi şi pe doamne promiţând multe, însă faptele lor nu au urmat niciodată cuvântul dat. Ei doresc să conducă, dar metoda lor de a o face este supravegherea oamenilor, urmăresc direcţia spre care se îndreaptă, apoi ţâşnesc înainte şi trâmbiţează că sunt ascultaţi. Fratele meu nu avea nici o cădere să fie prinţ helosundian şi toată lumea ştia asta, inclusiv el. I s-a spus ce se aştepta de la el şi s-a conformat acelor aşteptări.

— Însă acum se descurcă mai bine, pentru că Cyron a stabilit noi aşteptări pentru el. Asta ar trebui să-ţi dea speranţe pentru naţiunea ta şi pentru revenirea ei la putere.

— Însă asta nu se va întâmpla niciodată, nu? Fără să mai aştepte vreo invitaţie, se ridică în picioare şi-i luă mantia, pe care şi-o puse în jurul umerilor. Nu-ţi poţi permite vreo răscoală în Helosunde, sau Deserion va fi slăbit şi Cyron nu se

va mai simţi ameninţat. Nici Cyron nu poate accepta o revoltă în Helosunde pentru că se teme să nu piardă controlul acolo. Copilul nostru pe tronul helosundian ar fi coşmarul său cel mai cumplit, din moment ce el ar uni naţiunile noastre şi lăsa frontiera lui descoperită.

Pyrust se întoarse şi se duse în spatele ei, aşezându-şi mâinile pe umerii ei.

— Analiza ta este foarte bună, dar ai uitat să adaugi că fiul tău, în calitate de Prinţ de Helosunde, ar fi rivalul fratelui tău, iar rezolvarea acestei situaţii va duce, fără îndoială, la asasinarea unuia sau altuia.

— Mai degrabă a amândurora, milord, din moment ce Consiliul de Miniştri nu-i va controla pe nici unul dintre ei.

Se uită înapoi, spre stânga, apoi îşi înclină capul şi-i sărută mâna betegită.

— De asta copilul nostru trebuie să fie Prinţ de Deseirion. Înţeleg asta şi o accept. Accept şi alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Trebuie să devin deseiană. Consiliul de Miniştri spera să mă mărite cu cineva, oricine. Pentru mine nu conta. Acum, fiind măritată cu tine, am ieşit din discuţie şi din orice planuri în ceea ce priveşte Helosunde. Devenind deseiană, poporul tău ar putea avea şansa de a ne iubi copilul, copiii noştri. Pentru asta, voi adopta îmbrăcămintea deseiană şi obiceiurile locului. La fel ca tine, mă voi mulţumi cu puţin, pentru ca alţii să aibă mai mult. Cu permisiunea ta, voi face unele lucruri spre a le ruşina pe celelalte prinţese, ca şi ele să facă mai mult pentru oameni. Dacă eşti de acord, aşa va fi.

— Să aprob, da.

Pyrust îşi coborî gura spre urechea ei stângă şi glasul i se schimbă într-o şoaptă tăioasă.

— Însă rapiditatea deciziei tale nu sugerează şi intenţia de a o respecta. Cred că poţi să-mi înţelegi scepticismul.

Ea dădu încet din cap.

— Oh, să nu mă înţelegi greşit, milord. Te respect şi chiar te admir, dar încă te mai urăsc. Îi voi aduce pe lume pe copiii noştri fără să te iubesc vreodată. Însă îi voi iubi pe ei, lor le va fi destinată dragostea mea. De fapt, pe tine te urăsc mai puţin decât pe cei care m-au adus în această situaţie. M-au dat ca pe

ceva de nimic, au scăpat de mine. Vreau să apuc să-i văd cum îşi regretă nebunia. Aici cred că suntem uniţi.

El îşi permise să chicotească.

— Şi cum se potrivesc astea cu darul pe care mi-l faci? Promisiunea că-mi vei îngădui să fiu împărat?

— Toate acestea sunt unul şi acelaşi lucru.

Ea se înfioră şi se lipi cu spatele de el.

— Copiii noştri ar trebui să fie mai mult decât oricare dintre noi şi merită mai multe decât a avut oricare dintre noi. Vei deveni împărat, iar ei vor avea un imperiu. Va fi cel mai bine pentru ei şi pentru întreaga lume.

Pyrust o sărută pe ceafă.

— Sunt bucuros că odraslele mele au o mamă atât de deşteaptă.

Se aplecă şi o bătu uşurel pe fese.

— Acum du-te, soaţă a mea, şi încălzeşte-ne patul. Am să vin şi eu într-o clipă.

— Da, soţul meu. Apoi vom înfierbânta foarte tare patul.

Jasai ieşi din încăpere lăsându-i mănuşile, una întreagă şi cealaltă deformată, să zacă flasce pe podea. Pyrust le azvârli între umbre, apoi păşi înainte ca să-şi încălzească mâinile.

Nu fu deloc surprins când Mama Umbrelor ieşi din întuneric, aducându-i mănuşile cu mâna ei chircită.

— Vă sâcâie ceva, Prinţul meu?

Pyrust se holba la flăcări, ştiind prea bine că de-abia ar fi putut s-o vadă, chiar dacă ochii săi puteau privi şi în beznă.

— În mai puţin de o lună şi jumătate e deja însărcinată?

— Aţi putut vedea că era fecioară când aţi luat-o în noaptea nunţii.

— Sângele apare în ouă şi pe cearşafuri prin tot felul de mijloace.

Se încruntă puternic.

— N-o fi fost deja însărcinată?

— Interogatoriile nu au scos la iveală nici un fel de zvonuri cum că ar fi avut vreun iubit.

Umerii Delasonsei se ridicară şi coborâră.

— Pe drumul până aici a sângerat, apoi n-a mai sângerat deloc. Este extrem de probabil că este însărcinată, a căzut grea numai cu Domnia Voastră.

— Deci, dacă este însărcinată, atunci copilul este al meu?

— Da.

— S-ar putea ca aflând că este lăuză, asta să fi declanşat schimbarea ei?

Mama Umbrelor chicoti.

— Nu a fost atât o schimbare, cât o acceptare a realităţii. Ea încearcă să aranjeze ca lucrurile să fie cât mai bune pentru copiii ei. Este tânără, da, însă nu şi frivolă. Maternitatea schimbă arareori o femeie în acest fel; mai degrabă stârneşte în ea pornirile adevăratei sale firi.

Pyrust dădu din cap.

— Zugrăveşte un viitor foarte interesant.

— Da, milord, însă unul încă nerealizat.

Vocea Delasonsei ieşi cu blândeţe din adâncimea glugii.

— Ar putea pierde sarcina, sau copilul n-ar apuca să trăiască. Deşi nici un asasin n-ar putea ajunge la ea, vor exista încercări şi cea mai mică încurcătură ar putea declanşa un dezastru.

— Bineînţeles că ai dreptate.

Se întoarse spre ea, apucând mănuşile cu mâna beteagă.

— Zvonurile despre sarcina ei trebuie sugrumate în faşă, iar cei ce le răspândesc, ucişi. Cyron n-ar pune să fie ucisă, dar Consiliul de Miniştri Helosundian, da. Aminteşte miniştrilor mei că sănătatea lor depinde de a nevestei mele, cu care sunt foarte grijuliu. Vor trebui să se întreacă pe sine pentru a o face fericită.

— Vedeţi foarte clar lucrurile, milord.

Pyrust oftă, băgându-şi mănuşile la centură.

— Bastardul fratelui meu mort va deveni o problemă odată cu naşterea copilului.

Ea încuviinţă solemn din cap.

— Mă voi ocupa eu de Thyral.

— Să nu-l ucizi.

— Nu?

— Delasonsa, s-ar putea să mă crezi nebun, însă nu sunt lipsit de suflet. Tatăl lui a murit pentru că a îndrăznit să dea ascultare agenţilor nalenieni şi a complotat împotriva mea. A fost nevoie să fie ucis, la fel şi odraslele lui mai mari. Băiatul era în scutece pe atunci şi acum are şase ani. Nu ştie cine este şi acum a venit vremea să-l antrenăm. Spune-i că l-am ales

pentru o treabă foarte specială. Va fi învăţăcelul tău, apoi garda fiului meu. Va ajunge garda împăratului.

Mama Umbrelor făcu o plecăciune adâncă, rămase aşa o vreme, apoi se ridică încet.

— Mă onoraţi, încredinţându-vă în mine ca să-i antrenez pe cei de-un sânge cu Domnia Voastră.

— Îndrăznesc s-o fac, Delasonsa, numai pentru că ştiu că vei sta între ambiţie şi sângele meu.

Pyrust zâmbi încet.

— Acest viitor va ajunge să existe. Zeii îl vor, la fel şi eu.

58
Ziua a 6-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Sunetul trompetei se rostogoli peste câmpiile înecate în fum, apoi din junglă, dinspre nord-vest, se auzi semnalul de răspuns. Deşi pâcla şi distanţa îi făceau dificil de observat, cinci sute de războinici nalenieni, purtând uniforme de un roşcat aprins, goneau prin junglă pe caii lor. Dragoni mari, aurii, li se încolăceau pe piept, iar flamurile roşii fluturau sub vârfurile lăncilor uşoare. Fiecare om purta un scut rotund, cu acelaşi blazon cu dragonul, iar de ţepuşa de pe vârful coifului atârna o flamură colorată, câte o culoare diferită pentru fiecare dintre cele cinci companii.

Nauana suspină, iar dintre amentzutlii adunaţi acolo se ridică un murmur difuz. În nici una dintre conversaţiile cu ei Jorim nu găsi nici un indiciu că ştiau ce erau caii. Animalele de povară folosite de ei, *cunya,* şi verişorii lor mai mari, *ayana,* le dăduseră învăţaţilor nalenieni impresia că erau mai apropiaţi de cămile decât de cai. În vreme ce *ayana* putea, uneori, să fie călărit, amentzutlii nu avuseseră nici conflicte şi nici tradiţii marţiale legate de lupta călare.

Pe măsură ce companiile înaintau, se despărţiră, două la stânga şi trei la dreapta, formând un spaţiu de manevră pentru o duzină de care de război. Trase de câte patru cai fiecare, carele aveau un conducător în centru şi câte doi arcaşi aşezaţi pe mici postamente, care le permiteau să tragă pe deasupra lui şi a cailor. Trei lame curbate periculos, de peste un metru lungime, ieşeau de pe butucii axei, strălucind puternic în lumina soarelui când se răsuceau.

Nauana privi spre Jorim cu ochii măriţi de uimire.

— Stăpâne Tetcomchoa, aţi făcut o minune. Animale ciudate şi lucruri chiar şi mai ciudate. Ne-aţi dăruit victoria.

Jorim clătină din cap.

— Doar o şansă. Cât de bună, Nauana, vom vedea.

Ea îşi întoarse privirile spre câmpul de bătălie în vreme ce murmurul crescu între ai săi. Nu numai că nu ştiau nimic de cai, dar nu aveau nici o cunoştinţă practică despre roată.

Ţinând cont că trăiau într-o ţară muntoasă, unde transportul bunurilor pe spinarea animalelor era mult mai practic decât construirea de drumuri pentru căruţe, folosirea roţii în calendar sau la jucăriile copiilor îi conferea un sens ciudat. *Caii şi carele sunt, pentru ei, stricătoare de lume, tot aşa cum este pentru noi descoperirea acestui continent.*

Cavaleria se puse în mişcare la galop, traversând rapid câmpurile cultivate. Datorită felului în care se risipise fumul peste ogoare, cavaleriştii apăreau şi dispăreau din vedere. Jorim era destul de sigur că nici războinicii amentzutlieni, nici mozoyenii nu puteau vedea trupele naleniene. Însă le puteau auzi. Ropotele potcoavelor cailor răsunau precum tunetele.

Săgeţile continuau să cadă ca o ploaie, ucigând sute de legiuni cenuşii, iar amentzutlii menţineau linia de apărare în pofida presiunii înspăimântătoare exercitate de duşman. O parte din formaţiunea mozoyenilor aflată cel mai departe de pantă se despărţi, luând-o spre nord şi vest. Prima dată Jorim se temu că aveau de gând să se regrupeze şi să înfrunte cavaleria, dar în loc de asta, ei doar se aruncară asupra liniilor amentzutliene. Se îndreptau spre un punct unde apărarea slăbise şi cadavrele cenuşii umpleau şanţul. Fie intenţionat, fie din întâmplare, asaltau cel mai vulnerabil punct al liniei de apărare, şi încă suficient de numeroşi încât să-i copleşească pe războinicii care li se opuneau.

Şuvoiul cenuşiu şarjă, însă nu mai apucă să-şi atingă ţinta. Lăncierii nalenieni ţâşniră din fum şi loviră flancul. Rapizi şi puternici, caii zdrobiră trupurile goale, smulgând membre şi azvârlindu-i prin aer pe mozoyeni. Lăncierii trecură vârfurile groase de oţel prin trupurile subţiri, apoi îşi aruncară armele, îngreunate de câte o jumătate de duzină de broscoi demonici. Săbiile apărură în mâinile goale, abătându-se în cercuri largi asupra duşmanilor şi retezând membre şi capete. Scuturile îi loviră din zbor pe mozoyenii care se aruncau asupra lor, iar copitele cu potcoave de oţel îi tocară pe sol.

Mozoyenii se repeziră în breşele apărute între companiile de lăncieri doar pentru a se trezi înaintea unei alte urgii. Carele de război se repeziră asupra lor. Arcaşii trăgeau pe cât de repede puteau şi fiecare săgeată îşi găsea ţinta. În unele cazuri, săgeţile străpungeau un trup şi se înfigeau în următorul. Însă mozoyenii care căzuseră răpuşi de săgeţi erau mai norocoşi

decât supravieţuitorii, pentru că roţile cu lame se dovediră a fi şi mai îngrozitoare. Retezau picioare şi ciopârţeau trupurile deja căzute. Roţi, copite şi picioarele mozoyenilor frământară pământul, transformându-l într-un noroi însângerat care se împrăştie peste tot, acoperind laturile carelor de luptă şi trupurile cailor.

Dezorientaţi şi fără nici un conducător, mozoyenii din flanc intrară în panică şi o luară la goană urlând, încercând să se alăture corpului principal. Spaima se răspândi în rândurile întregii forţe invadatoare. Se refugie din faţa cavaleriei, ca un banc de peşti fugind de un prădător, apoi ţâşniră înapoi spre nord. Rândurile din spate se desprinseră şi fugiră cât de repede puteau. Dispărură în fum, iar călăreţii se repeziră după ei.

Şirurile cenuşii aflate cel mai aproape de tranşee se întoarseră şi încercară să fugă, însă nu aveau loc de manevră. Săgeţi, ţepuşe, suliţe îi secerau pe capete. Războinicii amentzutl se lansară în luptă, trecând de parapete şi-i atacară pe mozoyeni. Tzihua conduse un mic grup de luptători peste şanţul umplut cu cadavre direct în masa colcăitoare a duşmanilor. Ghioagele lor de război se ridicau şi cădeau, iar sângele se împrăştia formând cercuri roşietice, tăind un culoar lat în rândurile trupelor mozoyene.

Centrul formaţiei acestora rămăsese în plin haos. Unii se retraseră spre nord-est şi cavaleria trecu printre ei măcelărindu-i cu sutele. Carele de luptă făceau ce puteau, dar în cele din urmă trebuiră să fie retrase. Noroiul însângerat devenise prea gros şi ameninţa să blocheze roţile, iar trupurile mozoyenilor ofereau prea puţină aderenţă. Arcaşii încă mai alegeau ţinte individuale şi, spre sfârşitul luptei, se întrecură în lansarea unor lovituri din ce în ce mai dificile. Amentzutlii începură să cânte. Jorim nu putea înţelege nimic din ce spuneau, pentru că dialectele se amestecau, însă războincii păreau să fie îmbărbătaţi de acele cuvinte. Şi alţi războinici, la fel de masivi precum Tzihua, îşi conduseră companiile în vâltoare. Bătălia se transformă în măcel, iar amentzutlii se avântară în el cu un zel pe care Jorim nu-l mai văzuse nicicând şi spera să nici nu-l mai vadă vreodată.

Mai repede decât ar fi crezut că este posibil, dar nu chiar atât de curând, bătălia se termină. Terenul cel mai apropiat de pantă era acoperit cu un strat gros de până la un metru de

trupuri cenuşii. Căzuseră şi unii luptători nalenieni şi amentzutl, iar şi mai mulţi erau răniţi, unii foarte grav. Însă pierderile lor erau nesemnificative în comparaţie cu cele ale inamicului, care erau fără număr.

Clătină din cap.

— Mă întreb câţi trebuie să fi fost.

Nauana privi spre el.

— Cred că ştiţi în mod sigur, Stăpân al meu.

— Nu ştiu. Aş vrea să facem o numărătoare.

— După cum este voia Stăpânului Tetcomchoa.

Nauana se duse până la marginea piramidei, îşi mângâie gâtul cu mâna şi apoi glăsui cu o voce care umplu întreaga vale. Jorim nu putu înţelege toate cuvintele, deoarece se exprima într-unul dintre cele mai comune dialecte, însă cei de dedesubt înţeleseră şi cântecul încetă. Ceea ce părea a fi întreaga populaţie începu să se deplaseze pe calea de acces spre câmpul de bătălie.

Pe când coborau, războinicii amentzutl se traseră din nou în spatele parapetelor şi se aşezară în formaţie, îşi aşezară morţii şi răniţii în faţa lor, apoi îşi înălţară feţele şi vocile spre ceilalţi oameni. Intonară la unison o incantaţie ritualică, repetând-o din nou şi din nou. „Timpul nostru s-a sfârşit, al vostru începe.”

Oamenii ajunseră pe câmpul de bătălie şi se răspândiră în grupuri. Lucrătorii şi sclavii începură să adune cadavrele şi să le mute de colo-colo, fără a încerca să se eschiveze de o astfel de îndatorire morbidă. Mulţi se opriră să-şi vopsească feţele sau să-şi înmoaie părul în sângele duşmanului. Asta i se părea ciudat lui Jorim, nu numai pentru că socotea că era o barbarie, dar şi pentru că activitatea lor avea să-i acopere oricum de sânge din cap până-n picioare.

Mutară cadavrele în zone unde membri ai claselor de artizani şi negustori începură să le ciopârţească. Cu o eficienţă incredibilă jupuiau pielea şi o depuneau într-un loc. Alţii curăţau carnea de pe oase. Acestea erau despicate, însă nu aveau măduvă, aşa că sfârşeau prin a fi aruncate în grămezile cu gunoaie. Viscerele erau de asemenea sortate şi adunate, revărsându-se în şanţurile golite de cadavre şi curăţate de ţepuşe.

Mai ciudată decât toate se dovedi a fi îndatorirea politicienilor. La baza pantei, pe o suprafaţă uriaşă, curăţată în

mare grabă de sclavi, ei începură să adune capetele. În foarte scurt timp, apăru o mare piramidă de cranii şi nu avu nici un dubiu că se făcea o evaluare foarte exactă a materialelor de construcţie.

Va avea, deci, parte de numărătoarea cerută.

Armele erau, de asemenea, sortate. Amentzutlii îşi recuperară armele, apoi se retraseră ca să le cureţe şi să le repare. Armele rudimentare folosite de mozoyeni fură aruncate într-o grămadă, dar amentzutlii refuzară să se atingă de săgeţile şi lăncile de origine naleniană. Lui Jorim îi trebui un moment pentru a-şi da seama de ce, apoi concluziona că numai războinicilor le era permis să pună mâna pe arme. Îi transmise un mesaj Căpitanului Gryst, iar ea dădu ordin oamenilor să-şi adune armele şi să le cureţe, aşa cum făceau şi amentzutlii.

Cavaleria şi carele de luptă se retrăseseră spre nord-vest şi erau gata să intervină dacă mozoyenii ar mai fi revenit, însă păreau să fie puţine şanse să se întâmple aşa ceva. Pe la mijlocul amiezii, războinicii amentzutlieni se organizară în patrule şi pătrunseră în junglă. Trupele naleniene se folosiră de ocazie ca să se reîntoarcă la bordul navelor şi să se îngrijească de animale. La căderea serii, primele patrule se întoarseră şi raportară că mozoyenii dispăruseră, ceea ce dădu prilejul începerii unor incantaţii de mulţumire, toate înălţându-se până spre vârful piramidei şi la zeul care privea în jos.

Jorim petrecu ceva timp privind cum amentzutlii se descurcau după bătălie. Apărură oale şi grătare. Fâşiile de carne erau puse la fiert sau lăsate să se usuce. Pielea era fiartă şi întinsă. Oasele, odată uscate, vor fi folosite ca îngrăşământ. Chiar şi intestinele erau uscate şi apoi utilizate la corzile de *peptli,* beţe curbate, cu o plasă la unul din capete, pentru un joc ciudat cu mingea.

Se părea că nu se risipea nimic.

Amentzutlii râdeau şi cântau în timp ce lucrau, iar hăcuirea era considerată o sărbătoare. Chiar şi Nauana coborî pe câmpul carnagiului şi dădu o mână de ajutor la recoltări, revenind în amurg, acoperită cu sânge şi aducând carne de mozoyan prăjită, pentru el.

Jorim scutură din cap.

— Noi nu avem obiceiul să ne mâncăm duşmanii.

Ea se încruntă.

— Nu suntem canibali, Stăpâne. Nu am consuma carne de om, dar să risipim carnea de mozoyan sau de ansatl ar fi o prostie. Aţi văzut cum au devastat jungla şi câmpiile. Ne-au luat ce ne trebuie ca să trăim. Acum, vigoarea lor ne aparţine.

Se gândi o clipă şi găsi că logica ei era inatacabilă. Nu mâncase virukul omorât de el, carnea acestuia l-ar fi îmbolnăvit, iar mozoyenii, în mod cert, nu erau oameni. Mâncase cot la cot cu nenumărate triburi sălbatice în decursul călătoriilor sale, care credeau că prin consumarea inimii unui animal curajos, această calitate le va fi transmisă lor. Deşi nu-şi dorea nimic de la mozoyeni, consumarea unei bucăţi dintr-unul ar fi victoria supremă

Sau poate mă va feri să am coşmaruri cu ei la noapte.

Acceptă o bucată mică de la ea şi o mestecă. Nu era chiar rea. Îi amintea de broască, şarpe şi broască ţestoasă. Dându-şi seama că mozoyenii mâncaseră în mod sigur oamenii măcelăriţi de ei, simţi un val de greaţă prin stomac însă îl ţinu sub control. Desigur, dacă ar fi aruncat carnea de-o parte şi ar fi declarat-o rea la gust, toţi cei de sub el ar fi făcut la fel, chiar dacă asta ar fi însemnat să flămânzească pe viitor.

Jorim zâmbi.

— Aşa se petrece după bătălie?

— Avem doar câteva bătălii. Când luptăm cu oamenii, războinicii au grijă de ai lor. De două ori pe an avem migraţiile de *tohcho,* care se duc spre nord şi sud. Războinicii mână o parte dintre cirezile lor spre cel mai apropiat oraş şi le sacrifică. Alţii ies şi le prelucrează. Însă mozoyenii nu necesită aducerea lor aici.

— Nu aţi mai avut de-a face cu mozoyenii până acum, nu?

— Nu i-am mai văzut înainte de anul acesta. Ea zâmbi şi o fâşie însângerată de pe obrazul ei crăpă. Am rămas aşa cum ne-aţi cerut, Stăpâne Tetcomchoa, mereu vigilenţi. Ne-aţi dăruit victoria asupra ansatlilor şi acum asupra mozoyenilor.

— Şi astfel se termină *centenco.*

Zâmbetul Nauanei dispăru.

— Nu, Stăpâne, aşa începe. Prima noastră întâlnire cu ansatli a fost şi o mare victorie, însă de-abia dacă a prevestit războiul. Mozoyenii sunt vestitorii celui de-al şaptelea zeu.

— Ce ştiţi voi despre acest al şaptelea zeu?

Ea se aşeză pe vine lângă el, picioarele lui legănându-se la marginea piramidei. Shimik veni lângă ei şi se aşeză încercând s-o imite, însă asta nu-i lumină expresia.

— Trebuie să înţelegeţi, Stăpâne Tetcomchoa, că puterile noastre de a face prevestiri au avansat foarte mult de când aţi fost aici prima dată, însă vremea lui *centenco* aduce multe viziuni. Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegem şi nu le putem descifra.

Jorim dădu încet din cap.

— Accept asta şi nu este vreo greşeală de-a voastră. *Centenco* are darul de a complica totul.

— Da. Cel de-al şaptelea zeu are două nume. Primul este Mozoloa.

— Mozochoa aş mai înţelege, pentru că ar însemna „zeul străin”, ori „zeul de nicăieri”, dar de ce -loa în loc de -choa?

Ea oftă.

— „Choa” înseamnă zeu. Omchoa este zeul jaguar, iar domnia voastră sunteţi Tetcomchoa. „Loa” ar însemna că zeul este mort. Omchoa l-a mâncat şi ucis pe Zochoa, geamănul său din umbră, aşa că are două aspecte. Zochoa este acum Zoloa, dar nu este pomenit, din moment ce face parte din Omchoa.

— Înţeleg. Deci Mozoloa ar însemna „zeul mort de nicăieri”.

— Da. Este un zeu mort, nu un zeu al morţii, precum Omchoa. Nauana se frecă la obraz, înlăturând sângele uscat. Cel de-al doilea nume al său este Neletzatl. Asta înseamnă că face lucruri noi. Adică „cel ce dă nume”, pentru că ceea ce numeşte el se şi arată.

— Un zeu fără casă, care este mort şi un creator. Acum înţeleg confuzia. Jorim îi întinse îmbucătura de carne lui Shimik, să se înfrupte din ea. Ce altceva mai ştiţi?

— Mozoloa are o ură foarte mare şi se crede că prin ură puterile sale cresc. Este şi foarte furios. Este mort, însă urăşte să fie mort. Aşteaptă să vină vremea reîntoarcerii sale şi acest lucru este posibil numai prin *centenco.* Puterea sa este în creştere.

Jorim înălţă din sprâncene.

— Dar nu s-a reîntors încă?

— Nu.

— Îl putem opri?

— Acum mă tachinaţi, Stăpâne. Când aţi plecat, aţi luat-o spre vest, pentru că de acolo aţi spus că va veni Mozoloa. Îşi întinse mâna stângă arătând spre şesurile de jos. V-aţi întors ca să ne salvaţi de mozoyeni ca să vă putem servi. Dacă Mozoloa trebuie înfrânt, ne veţi conduce în orice trebuie întreprins pentru asta. De asta v-aţi întors, nu?

Jorim se înfioră. Descoperi că era extrem de uşor să uite că-l considera un zeu, iar întrebările sale nu făceau decât s-o încerce. Încrederea ei în el, credinţa în destinul poporului ei, mai ales în vreme de *centenco,* cerea să nu încerce să-i deschidă ochii asupra acestei noţiuni.

— Să spunem, Nauana, că este suficient că sunt aici, cu voi.

Jorim îşi trase picioarele spre el şi le strânse la piept.

— Ştiu multe despre apus. Dacă acolo se află Mozola, şi dacă acolo trebuie noi să mergem pentru a-l înfrânge, ştiu cum să fac să ajungem acolo.

Nauana făcu o plecăciune adâncă înaintea lui.

— Este suficient, stăpâne. Amentzutl v-au aşteptat mult timp întoarcerea, ca să vă putem sluji. Conduceţi-ne oriunde veţi dori şi vă vom urma. Vă vom sluji până la ultima picătură de sânge şi nu vă vom lăsa.

59
Ziua a 6-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Hotărârea de a-i spune lui Junei Aerynnor că natura relaţiei lor trebuia să se schimbe se risipi în focul emoţiei lui de a se fi întors din interiorul teritoriului. Nu venise direct la ea, ci trimisese un mesager cu un mesaj prin care o ruga să vină la un han numit Kitorun, pe la apusul soarelui. Sosi acolo înveşmântată într-o pelerină roşie, aşa cum îi ceruse să poarte, şi i se servi un pocal cu vin, un sortiment roşu, din regiunea de sus. Nu era tocmai bun, însă ea mai ştia că era mai bun decât poşirca servită de obicei la Kitorun.

Hangiul îi luă pelerina când se aşeză şi, după ce-şi termină primul pocal, îi aduse o mantie neagră, cu glugă. Începu să protesteze, însă mantia avea un mic buzunar interior, iar în el găsi un alt bilet. Conţinea noi instrucţiuni, urmate de ea întocmai, urmând un traseu peste râu şi spre est, într-o parte mai veche a oraşului. În pelerina roşie ar fi devenit o ţintă, însă în negru se potrivea perfect.

Pe când se îndrepta spre punctul de întâlnire, Junei apăru din spate. Îşi ţinu vocea coborâtă.

— Nirati, este ceva foarte important. Ia-o spre stânga şi apoi din nou la stânga, ocolind cvartalul. A treia la stânga este o alee. Du-te pe acolo şi bate la a doua uşă de pe dreapta. Vei fi lăsată înăuntru. Mergi sus, prima uşă la stânga. Să nu începi să tremuri.

— De ce nu pot să merg împreună cu tine?

— Şşşş… Mă voi îngriji să mă asigur că nu eşti urmărită. Nu vor ezita să te rănească pe tine ca să dea de mine.

Şoaptele sale răguşite o făcură să se înfioare. Făcu aşa cum îi ceruse, păstrându-şi ritmul de mers. Blestemă gluga, pentru că nu-i permitea o vedere periferică şi rezistă tentaţiei de a se răsuci pentru a vedea dacă era sau nu urmărită. Nu avea nici o idee despre ce se petrecea, însă era de presupus că *ei,* asupra cărora o avertizase el, erau agenţi deseieni. *Tot ei au ajuns şi la Majiata?*

Perspectiva aceasta o făcu să simtă o strângere de inimă. Nimic nu era exclus cu deseienii, după ce auzise de istorisirile despre atrocităţile comise în Helosunde. Chiar şi aşa, ceea ce i se întâmplase Majiatei era dincolo de orice auzise ea mai înainte. *Asta să fie şi soarta mea?*

Bazându-se pe Junei pentru a fi în siguranţă, traversă aleea, ocolind băltoacele şi căutând un semn al trecerii lui pe acolo înaintea ei. Nu văzu nimic, însă în întunecimea tot mai intensă a nopţii nu avea nici o lampă pentru a vedea ceva, orice. Găsi uşa şi bătu. Se deschise, şi un pitic strâmb o lăsă să intre. El nu-i spuse nimic, dar arătă spre scară, care trepida sub paşii ei. Era sigură că se va prăbuşi cu fiecare scârţâitură, dar reuşi să ajungă la capătul ei şi intră în cameră.

Nirati nu se aşteptase la prea mult, ţinând cont de împrejurimi, dar încăperea fusese transformată cu ajutorul unor legiuni de lumânări, groase şi subţiri, lungi, scurte, aromate, care pâlpâiau de pe orice suprafaţă plată disponibilă. Două ardeau în sfeşnice plasate de-o parte şi de alta a unei oglinzi cât un stat de om. Patul din încăpere cunoscuse şi zile mai bune, însă aşternutul şi cearşaful erau curate. Un urcior cu vin şi două pocale, precum şi nişte brânză şi pâine, erau aşezate pe o noptieră.

Nu-l vedea niciunde pe Junei, aşa că aproape că-i sări inima din piept când îi simţi mâinile atingându-i coatele. Braţele sale o cuprinseră şi o aduseră cu spatele lipit de el. Din reflex, ea-l apucă de mâini şi le strânse, uitând, pe moment, că trebuia să aibă o discuţie serioasă cu el.

El o răsuci şi-i zâmbi.

— Oh, Nirati, atât m-am gândit la tine de când am plecat. Eşti chiar mai frumoasă decât îmi aminteam. Mult prea frumoasă pentru un asemenea loc, şi-mi cer iertare. Însă trebuia să te văd şi a fost singura cale posibilă.

Ea pufni, îi era puţin teamă, şi era şi mai îngrijorată. Junei arăta la fel de chipeş, dar cam tras la faţă, cu cearcăne negre sub ochi. Pierduse şi din greutate în timpul călătoriei şi nu-şi prea putea permite aşa ceva. Ochii deveniseră mai neliniştiţi, iar umbra omniprezentului său rânjet dispăruse.

— Ce s-a întâmplat, Junei, care-i problema?

— Ia loc, draga mea. O conduse înapoi la marginea patului şi paiele proaspete pârâiră când se aşeză.

— M-am dus să vorbesc cu lorzii din interior şi se petrec multe lucruri. Mai multe decât credeam eu, mai mult decât bănuiai şi tu, sunt sigur. Nu pentru că ai fi proastă, nici pe departe, ci pentru că multe lucruri nu mai ajung în capitală.

Se duse la noptieră şi-i turnă un pocal cu vin. Îşi turnă şi lui unul şi i le prezentă pe amândouă, lăsând-o să aleagă. Îl luă pe cel din mâna stângă şi adulmecă înainte de a sorbi. Şi acest vin provenea din interior, însă de la sud de Râul de Aur, şi era de cea mai bună calitate. Cel mai bun chiar, aroma sa delicată n-ar fi putut ascunde nici un fel de tincturi, aşa că ştiu că nu o droga.

Junei se lăsă în genunchi în faţa ei şi apoi pe călcâie.

— Sunt atâtea pe care aş vrea să ţi le împărtăşesc.

— Mai întâi spune-mi cine te urmăreşte. A pus Prinţul Pyrust agenţii pe urmele tale?

Exilatul deseian zâmbi.

— Oh, a avut oameni care m-au supravegheat încă de când am ajuns aici. În Moriande, ei au fost mai greu de depistat, însă în interior a fost simplu să-i găsesc. Reprezintă cea mai mică grijă pentru mine. Sau, cel puţin, aşa cred.

— Nu înţeleg.

— Ai văzut cum lorzii din interior mă tot curtau. A fost încântător cum m-ai izolat de ei şi mi-a plăcut. Oricum, faptul că am acceptat invitaţia de a-i vizita a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut de când mi-am părăsit ţara.

Vocea lui scăzu la o şoaptă.

— Nobilii din interior sunt foarte porniţi împotriva Prinţului Cyron. Nu primesc nici un sfanţ din comerţul extern şi li se cere să plătească tot felul de taxe. Cyron trimite banii înapoi în vest, să finanţeze proiecte, cum ar fi drenarea râurilor, însă cei de acolo iau banii fără să-i cheltuiască pentru asta. Nobilii consideră aceste proiecte drept metode pentru îmbogăţirea celor din Moriande, aşa că, după ei, Prinţul ar trebui să le finanţeze din comerţ.

Nirati clătină din cap.

— Însă astfel de proiecte le vor uşura transportul mărfurilor către pieţele disponibile pentru ei prin activitatea noastră comercială.

— Da, desigur, însă ei nu văd lucrurile aşa, scumpa mea. Lăcomia i-a orbit.

Ochii-i scăpărau în timp ce vorbea.

— Voiau să mă pună să văd dacă n-aş putea aranja să facă şi ei investiţii în transporturi, livrări care să scape de ochii oficialităţilor, pentru maximalizarea profiturilor. De asemenea, au mai lansat şi unele aluzii destul de străvezii cum că dacă aş fi un agent deseian, ar privi foarte favorabil o alianţă cu Pyrust, interiorul Nalenyrului şi Deseirionul uneltind împotriva Moriandei şi a exilaţilor helosundieni.

— Dar asta-i *trădare.*

— Chiar aşa.

Junei sorbi din vin.

— Dacă ar avea mai multe forţe sub drapel sau mai multe arme din Ixyll, care ar garanta superioritatea luptătorilor, ar declanşa o revoltă. Însă, după cum stau lucrurile, au nevoie de bani ca să procure arme şi mai au nevoie şi de un conducător. Câţiva chiar au sugerat că *eu* aş putea juca acest rol, însă mă flatau doar, într-un mod destul de evident. Fiecare din ei ar vrea să fie prinţul din fruntea unei noi dinastii.

— Asta ar fi oribil.

— De acord, draga mea.

Nobilul deseian puse cupa jos şi răsuci inelul din aur şi jais de la mâna dreaptă.

— Prinţul Cyron se află într-o situaţie foarte delicată. Erumvirine este un gigant adormit, cu o populaţie aproape încă o dată ca a Nalenyrului. Dacă recolta lor ar fi compromisă, o hoardă flămândă ar năvăli în nord şi nici chiar tot aurul câştigat de Cyron din comerţ n-ar putea să le cumpere orez. Deşi Nalenyrul s-ar putea să ajute economia Erumvirinilor prin negoţ, nu-i destul să-i oprească să acţioneze în cazul unui dezastru. Deserionul şi Helosunde creează o altă problemă. Cyron îi finanţează pe exilaţii helosundieni şi foloseşte mercenari pentru a-şi asigura frontiera sa nordică, dar dacă negoţul lui se prăbuşeşte, nu va mai avea suficient aur să facă asta. Dacă Helosunde şi Deseirionul şi-ar aplana divergenţele şi s-ar alia, Nalenyrul s-ar confrunta cu o ameninţare de netrecut.

Privi în sus, spre ea, iar un zâmbet îi înflori pe faţă.

— Da fapt, numai familia ta, Nirati, este cea care-l scuteşte pe Cyron de un dezastru. Toată lumea aşteaptă rezultatul expediţiilor fraţilor tăi. Dacă dau peste noi comori, atenţia întregii lumi va fi abătută spre asta *şi* Nalenyrul va avea destul

aur ca să poată cumpăra pacea. Ar putea chiar să-i cumpere şi pe lorzii din interior, sau pe cei care-i înlocuiesc. Totul se află într-un echilibru stabilit cu o precizie aproape absurdă, iar toate astea se vor bulversa dacă fraţii tăi eşuează.

Ea zâmbi.

— Dar uiţi ceva care face ca echilibrul să fie mai puţin periclitat, Junei. Ştii cine sunt lorzii din interior. Dacă te duci la Prinţul Cyron şi-i dai numele lor, îi poate neutraliza. Nu s-ar mai teme de o alianţă dintre ei şi Deserion. Aici au greşit. Credeau că eşti un agent deseian, iar această greşeală le-a scos sminteala la iveală.

— Dar nu sminteala *lor* este cea expusă.

Junei bătu uşor, cu dreapta, pe gamba ei stângă. Simţi o înţepătură acolo unde o atinsese mâna lui şi se smuci înapoi.

— Este sminteala ta, Nirati. Vezi tu, chiar *sunt* agent deseian. Se ridică încet, în vreme ce amorţeala cuprinse piciorul ei stâng. Mai precis, sunt agentul unei umbre, *vrilcai.*

— Poftim?

Junei izbucni în râs.

— Chiar aşa, Nirati, ar fi trebuit să fii în stare să pătrunzi dincolo de masca mea. Ia gândeşte-te. Cei care n-au crezut că virukul a omorât-o pe Majiata erau convinşi că au făcut-o agenţii deseieni, în încercarea de a ajunge la mine. Dar ar fi permis Prinţul Pyrust, care i-a lichidat pe absolut toţi membrii clanului Aerynnor, să rămân în viaţă? Bineînţeles că nu. Numai dacă n-aş fi fost, deja, creaţia lui, cel care-a trădat pentru el trădarea propriei sale familii. Continuându-mi serviciul în slujba lui, am fugit în sud, ca ultim supravieţuitor al unei familii măcelărite, iar aici am fost acceptat fără rezerve. Această mărinimie mi-a oferit intrarea în societatea din Moriande şi acces în familia Phoesel. Majiata a murit nu ca să se ajungă la mine, ci ca să ajung eu la tine. Zâmbi, când amorţeala se răspândi spre pântecul ei şi-i făcu picioarele să zvâcnească. Ţi-ai jucat minunat rolul. Dorinţa ta de a mă salva de Majiata, tot aşa cum ţi-ai salvat fratele, te-a adus la mine.

Nirati căzu pe spate în pat, incapabilă să mai stea sus. Pocalul ei cu vin i se rostogoli dintre degete, pătând cearşaful.

— Tu… ai omorât-o?

El dădu solemn din cap.

— M-am pregătit pentru tine, draga mea. Se aplecă peste ea şi îi apăsă cu un degete buzele amorţite. Inelul meu ţi-a injectat venin de viperă cu glugă. Trupul tău va fi complet amorţit şi nu va mai reacţiona nicicum, dar mintea ta va rămâne trează. Ştiu că luai tot felul de tincturi cu extract de fiere pentru a contracara ce ţi-am tot dat înainte, însă nu fac altceva decât să accentueze efectele veninului.

Capul ei căzu pe aşternut. Voia să întrebe de ce, însă limba i se umflase în gură şi maxilarul nu i se mai mişca. *Are de gând să mă ucidă. Tot ce-a fost mai înainte n-a fost decât un preludiu. Tot ce-am îndurat, tot ce-am tânjit, înseamnă că pot să îndur mai mult pe măsură ce mă lucrează. Iar acum, că sunt amorţită, nu voi avea dureri, doar agonia mentală şi oroarea de a fi dezmembrată.*

Junei aduse oglinda pe stativ şi o potrivi în aşa fel încât ea să se poată vedea. Apoi reveni şi o descheie încet la haine, dezbrăcând-o, împături veşmintele şi le puse într-un sertar lateral. Se vedea în oglindă, goală şi frumoasă. Ar fi vrut să-şi închidă ochii, pentru ca imaginea să fie ultima amintire despre ea însăşi, însă trupul refuză să o mai asculte.

El deschise un alt sertar şi începu să scoată un set de cuţite şi un şorţ de piele.

— Cred că vrei să ştii cum şi de ce. Pe lângă ce-am să-ţi fac ţie, ce i s-a întâmplat Majiatei o să pară o nimica toată. Voi începe prin a te jupui de piele şi a o agăţa în cârligele de pe perete, ca pe o pelerină. Vei trăi să vezi asta. Vei trăi şi până la scoaterea unora dintre organele tale. Dar mă tem că nu şi a inimii. Dar vei şti că am să-ţi las capul şi faţa intacte şi te voi poziţiona în aşa fel încât oglinda să reflecte expresia ta pentru ochii celor care vor intra aici. Întâi te vor vedea în oglindă, apoi măcelărirea ta. Va fi ceva deosebit.

Junei îşi puse şorţul.

— Cât despre motiv, este evident. Bunicul tău te iubeşte mai mult decât pe ceilalţi şi tu eşti ultima lui legătură cu societatea. Prin moartea ta, aici, în inima capitalei lui Cyron, devotamentul său faţă de Coroană va fi pus la grea încercare, mai ales după ce ucigaşul tău scapă. Nu va fi găsit niciodată pentru că, vezi tu, eu voi încerca să împiedic uciderea ta şi voi fi rănit foarte grav, însă descrierea ucigaşului, făcută de mine, va fi inutilă.

Ochii i se îmblânziră.

— Când îmi vor spune de moartea ta, voi fi zdrobit. Sper că apreciezi asta. În durerea sa, bunicul tău nu va mai face hărţi, ceea ce va atrage o panică în economie. Va domni haosul, situaţie de care va profita stăpânul meu.

Junei ridică un cuţit ascuţit. De pe tăişul său alunecau sclipiri de lumină.

— Te voi transforma într-o lucrare de artă. Moartea ta o prevesteşte pe cea a naţiunii tale.

Nirati supravieţui până în primele ore ale dimineţii, mult mai mult decât ea sau Junei crezuseră că era posibil. În concentrarea sa, el nu observă că leşinase cu mult înainte să moară. Nirati părăsi mizerabila încăpere şi se duse pe malul unui pârâu răcoros şi cristalin, departe, în siguranţă, în Kunjiqui. Se simţea bine că membrele îi funcţionau din nou şi, după scurtă vreme, chiar uitase de ce nu ascultaseră de ea mai înainte.

Ajunse deasupra unei ridicături acoperite cu iarbă şi găsi un bărbat, solid, cu părul negru, ieşind gol dintr-un iaz. Nămolul picura de pe pielea lui. Râse tare, un râs plin de veselie. Îşi înlătură de pe ochii albaştri părul lung şi-i zâmbi. Era clar că nu-l deranja propria goliciune şi nici pe ea.

— Milady Nirati, îţi urez bun venit şi-ţi mulţumesc.

Nirati dădu din umeri, lăsând să-i alunece de pe trup veşmântul auriu şi mătăsos.

— Pentru ce să-mi mulţumeşti?

— Acesta-i sanctuarul tău. Bunicul tău ţi l-a pregătit, dar mi-a permis să locuiesc aici. Îi întinse mâna şi ea o acceptă, păşind în iaz. Îţi datorez ceva şi am să mă achit cum se cuvine.

Nirati îşi puse o mână pe pieptul lui lat şi în jurul gâtului. Privi chipul puternic.

— Cum vei face asta, milord?

— Ai fost rănită. Voi avea grijă să nu ţi se mai întâmple nimic. Voi avea grijă să fii răzbunată. Îşi apropie buzele de ale ei şi o strivi în îmbrăţişare. Ea se lipi de el, ridicându-şi mâna dreaptă spre părul lui ud, însă el se desprinse din sărut şi murmură la buzele ei.

— Eu sunt Nelesquin. Mă întorc din fiecare călătorie. Iar duşmanii tăi şi ai mei vor învăţa să se teamă de revenirea mea.

60
Ziua a 6-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Explozia magică îl azvârli pe Keles jos. Scăpă trupul lui Ciras şi de-abia reuşi să se ferească de silueta zburătoare a lui Moraven. Caii nechezau, iar potcoavele scoteau scântei pe jos. Borosan căzuse şi lampa lui se legăna pe perete, dezvăluind trupul prăbuşit al lui Moraven, cuprins de spasme, cu părul fumegând.

Keles privi înapoi spre intrarea peşterii, însă nu putu vedea nimic afară. O reţea cristalină închisese caverna cu o structură ca de fagure. Fiecare celulă a reţelei era alcătuită din sute de hexagoane mai mici, fiecare de o altă culoare, sclipind toate. Urletele furtunii continuau să se audă, dar mai estompate. Pe moment, erau în siguranţă, dar ştia că era mai bine să nu se aştepte să dureze prea mult.

Virukul căzuse pe cărarea pasajului, însă îşi revenea încet. Se mişca greoi, cu membrele zvâcnind şi tremurând, însă le pusese în mişcare prin propria voinţă. Şuiera, fără să poată scoate nici un sunet articulat.

Keles îl împinse pe Ciras de pe picioarele sale şi se repezi spre Rekarafi.

— Lasă-mă să te ajut.

— Nu!

Glasul său suna spart, cu inflexiunile unui muget pe care numai focul l-ar fi putut scoate. Îşi întinse o mână spre Keles, cu degetele răşchirate, şi înlăuntrul său începu să lucească o lumină roşiatică. Plăcile osoase ale exoscheletului său deveniseră negre, de parcă ar fi fost făcute din însăşi noaptea, iar totul din jurul lor era de un roşu aprins, roşul cărbunilor încinşi, crescând în intensitate. Ochii i se colorară la fel, apoi fulgere aurii izbucniră în ei, de parcă gândurile lui s-ar fi transformat în lavă topită.

— Dă-te înapoi. Nu sunt sigur câtă magie din asta pot să ţin sub control. Ia-i şi pe ceilalţi de aici.

Keles se retrase încet şi-l târî pe Ciras după el. Îl duse la baza peretelui unde Tyressa îndrepta membrele lui Moraven.

— Ciras este în viaţă. Cum e Moraven?

— Trăieşte, dar cu chiu cu vai. Respiraţie slabă, un puls şi mai slab.

Borosan se apropie şi îngenunche lângă ei. Îşi ţinea dispozitivul pentru detectarea magiei sălbatice în aşa fel încât Keles să se poată uita la el. Înainte, dispozitivul pătrăţos părea să aibă câteva firişoare de nisip roşu rămas între două cadrane de sticlă subţire. Cumva, nisipul adoptase ale culori, de la oranj la violet, pe măsură ce magia se intensifica. Acum nu mai arăta nimic altceva decât câteva fuioare de albastru şi violet, rotindu-se foarte rapid în jurul aceluiaşi punct central.

Gyanridinul clătină din cap.

— Ne aflăm în inima furtunii. Centrul este chiar pe noi şi, probabil, ne-a dus la mulţi kilometri distanţă de locul unde ne aflam.

Keles se încruntă.

— Asta nu-i posibil, nu-i aşa?

— Am tot auzit poveşti.

— Borosan, luminează cu lampa spre culoarul de dincolo.

Keles se ridică şi arătă departe, în încăpere. *Gyanridinul* se ridică şi el, alăturându-i-se, proiectând lumina spre boltă, pe când se apropiau de ea.

— Aş putea să jur că era deschisă când am intrat.

Borosan dădu din umeri.

— S-ar putea să fi fost. Acum nu mai e. Întinse mâna şi şi-o plimbă peste stânca din pasaj. Este altfel decât piatra de aici. Probabil că suntem îngropaţi în interiorul vreunui munte.

Keles atinse stânca rece.

— Calcar. Este peste tot, iar asta este destul de şlefuită. S-ar putea să nu ne fi deplasat deloc.

Virukul se târî până la limita încăperii.

— Ne-am mişcat. Nu simţi, Keles?

Cartograful încercă să vadă dacă simţea, într-adevăr, ceva, dar nu era cazul.

— Nu simt, Rekarafi. Dar nu contează, nu-i aşa? Nu ştim nici măcar unde se află acest loc, cu atât mai puţin unde am fost mutaţi.

Borosan lumină din nou peretele.

— Este o necropolă. Inscripţiile sunt vechi.

Tyressa se ridică.

— Este scriere imperială. L-ai pomenit pe Amenis Dukao. Spuneai că a murit împreună cu împărăteasa.

— Am citit istoriile lui Amenis Dukao încă de când eram copil. Ştiu că a existat cu adevărat, însă poveştile lui nu erau reale. Nu mă aşteptam să-i găsesc mormântul aici.

Keru îşi încrucişă braţele sub sâni.

— Mormântul îi aşteaptă pe toţi oamenii în viaţă, indiferent cum le sunt răstălmăcite vieţile după ce mor.

Keles dădu din cap şi se lăsă pe vine.

— Părerea ta este bine argumentată, Tyressa. Acceptând că Amenis Dukao se află aici, înseamnă că mormintele datează din vremea Urgiei. Cred că ştiu ce s-ar putea să găsim aici. Vedeţi vreun nume cu titluri ereditare?

Borosan şi Tyressa începură amândoi să studieze inscripţiile pe care le puteau vedea în lumină, însă nici unul nu anunţă găsirea vreunui nobil printre nume. Tyressa se încruntă.

— Este ceva semnificativ?

— S-ar putea.

Keles netezi praful de pe podea şi desenă o schemă a micului pasaj de la intrare şi a camerei mortuare. O termină cu o linie dreaptă, acolo unde stânca închisese intrarea. Noi ne aflăm aici. Bunicul meu a comentat o dată că speră ca Prinţul să înnobileze familia; în acest fel nu va trebui să fim îngropaţi „afară”. Pe vremurile imperiale, acest tip de încăperi erau o anticameră a mausoleului nobililor. Slujitorii credincioşi şi vasalii curajoşi erau îngropaţi aici, în vreme ce nobilii erau înmormântaţi în spaţii mai mari. Acum nu mai este o practică obişnuită, cu excepţia prinţilor şi a unor familii, dar pe atunci asta era regula. Se uită înapoi spre umbre. Acum Rekarafi spune că am fost mutaţi, iar Borosan este de acord cu asta, însă eu nu. Cred că dincolo de lespedea aceea de calcar se află o cameră mortuară imensă. Desenă încăperea în praf şi şterse din linia pasajului pentru a o face foarte subţire.

Moraven şi Ciras tresăriră. Rekarafi slobozi un hohot scrâşnit.

— Ne-am mişcat, Keles.

— Greşeşti, Rekarafi. Arătă înapoi spre intrare. Ai uitat de străfulgerarea de lumină care ne-a adus aici? Cred că oricine sau orice a făcut-o se află dincolo de lespede. Furtuna a slăbit-o, probabil. A fost concepută să-i ţină afară pe jefuitorii de

morminte. Sunt sigur de asta. Trecem de ea şi suntem înăuntru. Probabil că nu are mai mult de un metru grosime, iar calcarul poate fi scobit foarte uşor.

Femeia keru dădu din cap.

— Se poate, însă nu avem unelte de pietrari.

Lui Keles i se opri inima-n piept.

— Borosan, poate *gyanrigoţii* tăi?

Inventatorul clătină din cap.

— Cu o furtună deasupra noastră, n-aş putea spune ce vor face. Dar mă îndoiesc că am destul *thaumston* ca să-i pot pune să sape, şi după ce trece urgia.

Virukul se agăţă de perete cu ghearele şi se puse pe picioare.

— Să nu mă atingeţi, nici unul dintre voi, dacă vreţi să trăiţi.

Se uită spre Keles cu ochii arzători.

— Un metru spuneai?

— Dimensiunea standard pentru un mausoleu imperial.

Virukul dădu din cap, apoi străbătu camera mortuară, îndreptându-se târşâit spre coridorul boltit. Aerul se încălzi la trecerea sa, de parcă ar fi ars cu flăcări invizibile. Strălucirea roşiatică a pielii ilumina lespedea de calcar pe când degetele sale o pipăiră tot mai sus. Îşi lipi palmele de piatră cam la trei metri înălţime faţă de podea. Glasul său, încă spart, se ridică şi coborî ritmic rostind cuvinte de neînţeles, intense.

Lumina de sub palmele sale se modifică din roşu în galben, apoi trecu în alb strălucitor, revenind din nou la culoarea sângerie. Lumina de sub fiecare palmă pulsa la unison, la început, apoi se strecură prin reţeaua de mici crăpături de la suprafaţa pietrei. Acestea se măriră pe măsură ce luminile îşi pierdură sincronizarea, iar energia roşie le străbătea, doar pentru a fi izgonită de cea aurie. Izbucniră străfulgerări albe, apoi pieriră. Impuls după impuls lovi roca, trimiţând în aer un huruit jos, făcând caii să se foiască neliniştiţi.

Începură să cadă aşchii şi bucăţi de piatră. Pietricelele ricoşau din capul virukului, căzându-i pe umeri. Praful de calcar îi albi părul. Bucăţi mai mari îi loveau umerii şi săreau de pe mâini. Cascada de pietriş zornăitor ascunse prima pocnitură a crăpăturii, însă în piatră apăruseră fisuri adânci. O bucată mare, de forma unui pumnal, se puse în mişcare, apoi începu să

se răsucească. Rămase aşa un moment, apoi se desprinseră şi mai multe bucăţi şi începură să se disloce.

— Rekarafi, *mişcă-te!*

Un fragment masiv de piatră, cam la fel de înalt cât Keles, se prăvăli şi se spulberă pe podeaua de marmură. L-ar fi zdrobit pe viruk, însă el o împinsese cât acolo şi sărise în spate. Alunecă de-a lungul podelei, cu o dâră de praf de calcar după el. Două bucăţi mai mari de calcar căzură în alte direcţii, lăsând o gaură zimţată de jumătate de metru în diametru, la nivelul unui om.

Keles alergă la Rekarafi, însă se feri să-l atingă. Strălucirea murise, însă respiraţia încă-i era întretăiată.

— Cum te simţi? Cum pot să te ajut?

Virukul se rezemă cu spatele de perete.

— Nu poţi face nimic, dar lasă-mă să mă odihnesc un moment.

Keles se uită la deschizătura în stâncă.

— Ce-ai făcut?

— Inversul a ceea ce-am săvârşit dincolo.

— Cristalele? Ai făcut tu asta? Cum? Eşti doar un războinic.

Rekarafi tuşi.

— Acum sunt un războinic, însă nu asta am fost întotdeauna.

— Dar ce-ai făcut tu este vrăjitorie, numai femeile viruk folosesc magia.

Keles se încruntă.

— Iartă-mă, de fapt, nu ştiu mai nimic despre viruki, nimic mai mult decât ceea ce mi-ai spus. Vrei să-mi explici?

— Mai mult, altă dată. Începu să se ridice încet. Este suficient să spun că nefiind *permis* să faci ceva, asta nu înseamnă că-ţi lipseşte *abilitatea* de a o face.

Borosan scoase o altă lanternă din geanta de la şa şi i-o întinse Tyressei. Apoi examină dispozitivul de detectare a magiei, îl lovi încă o dată de picior, apoi dădu din umeri.

— Orice-ai făcut, Rekarafi, nisipul s-a înnegrit. E defect.

Virukul se scutură de praf.

— Vei realiza altceva, mai bun. Haideţi, să vedem ce-a găsit Keles pentru noi.

Tyressa făcu un semn cu capul spre cei doi spadasini.

— Vor fi în siguranţă?

— Din toate punctele de vedere, în afară de fantome.

Rekarafi îşi îndoi braţele şi îşi strânse încet coatele la loc, până când ceva pocni în regiunea şirei spinării sale.

— N-au de ce se teme. Veniţi!

Toţi patru se apropiară de gaură, iar Keles constată că avea un gol în stomac. Fusese sigur că încăperea era acolo şi, privind înăuntru, o văzu, aproape la fel cum o schiţase în praf. Era ca şi cum magia îi transmisese abilitatea de a vedea camera şi a o desena cu precizie, fără măcar s-o fi văzut cu adevărat. Bunicul său ar fi fost convins că era o prostie, însă el privi dovada în lucirea luminilor albastre.

Tyressa intră prima, apoi Keles, Borosan, cu *gyanrigotul* în urmă, apoi virukul se strecură şi el ultimul prin gaură. Rămase în spărtură la fel cum se ghemuise şi pe coridor, adulmecând.

— Închisă demult, locuită demult.

— Locuită?

Borosan ridică lanterna şi lăsă lumina să pătrundă în încăpere.

— Nu trăieşte nimic aici, din câte pot eu să văd.

— Nici eu nu *văd.*

Îşi mângâie nasul.

— Atât de slabi, oamenii.

Keles se încruntă privind în jur. Încăperea nu numai că avea locuri de îngropăciune scobite în pereţi, dar şi sepulcre verticale, aranjate în şir. Toate fuseseră cioplite în calcar şi mai multe aveau efigii ale războinicilor din interiorul lor sculptate. Războinicii stăteau în picioare ţepeni, cu trupurile intacte, însă albi ca oasele.

Apoi, unul dintre ei mişcă. Keles se dădu înapoi, lovindu-se de piciorul lui Rekarafi.

— O fantomă!

Virukul scutură din cap.

Palidă precum fildeşul şi de mărimea unui copil, creatura ieşi la iveală într-o poziţie aşezată, cu genunchii osoşi înconjuraţi de braţele subţiri, scheletice. Capul părea prea mare pentru trup, cu orbite supradimensionate, iar pometţii grei coborau abrupt. Cei doi ochi normal plasaţi aveau aceeaşi dimensiune ca un al treilea, aşezat în frunte. Deasupra şi dedesubtul celor obişnuiţi se aflau ochi mai mici, aceştia de culoare aurie, cu punctul negru al pupilei, un contrast faţă de

ochii mai mari, care păreau să fie negri, cu scântei aurii scăpărând în ei.

Keles se cutremură. *Şapte ochi, spre viitor trag hoţeşte, ochi de iscoadă gloon, viaţa ţi se isprăveşte.* Rima era una ştiută de orice copil şi însoţea istorisirile despre eroii care se aventuraseră în locuri întunecate pentru a-i înfrunta pe gloonii soth. Foarte preţuiţi de Imperiul Viruk, sothii treceau prin mai multe stadii de viaţă, iar gloon era ultimul şi cel mai puţin obişnuit, cel puţin, din câte ştiau oamenii. Ochii lor în plus se spunea că le permiteau să privească în viitor, iar dacă întâlneai vreunul era un semn al unei nenorociri apropiate.

— Un viruk aici? Asta nu s-a mai pomenit vreodată.

Rekarafi se strecură prin spărtură.

— Ochii voştri sunt prea mici pentru a putea privi viitorul virukilor.

— Virukii nu au nici un viitor de privit.

Gloonul clătină din cap, închizându-şi ochiul central.

— Eşti într-un anturaj bun, cu aceşti oameni. Viitorul lor este la fel de gol. De fapt, moartea-l atinge pe unul dintre ei chiar *acum.*

Keles deschise gura ca să protesteze, însă durerea îi invada centrul minţii. *Nirati? Nirati, nu!* Simţi cum cade şi încercă să se prindă de orice pentru a se sprijini. Însă nimic nu-i fu de ajutor, iar lumea se prăbuşi în jur.

61
Ziua a 7-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Jorim privi spre oraşul de dedesubt şi simţi că-i vine greaţa. Nu era doar carnea de mozoyan pe care o mâncase, sau celelalte bucate consumate. Amentzutlii organizaseră un ospăţ măreţ cu supe şi tocane, alternând felurile cu hălci de carne friptă. Flota oferise orezul şi alte bunătăţi, toate la fel de miraculoase pentru amentzutli, ca şi caii şi carele de luptă. Chiar şi din vârful piramidei, Jorim putea auzi zarva cântecelor şi veseliei celor de jos, pe când soarele se iţea peste orizontul de la răsărit.

Anaeda Gryst privi spre zorii zilei.

— Cerul roşu dimineaţa, marinaru-i prevenit.

— Nu cerul sau vremea mă îngrijorează pe mine. Nici măcar faptul că sunt luat drept zeu nu mă pune pe gânduri.

— Nu? se miră Anaeda, zâmbind dintr-odată. Pe mine cred că m-ar preocupa. De-abia dacă accept răspunderea pentru o flotă, dar tu o ai pe cea pentru toţi aceşti oameni.

— *Nu* sunt zeu.

— De unde ştiţi?

Iesol îngenunchease pe vârful piramidei, la douăzeci de paşi în stânga lui Jorim.

— Există destui care presupun că atunci când cineva ajunge la *jaedunto,* poate că există un scop dincolo de asta, divinitatea.

— Afirmaţia ta îţi invalidează întrebarea. Nu am ajuns la *jaedunto,* aşa că divinitatea nu este pentru mine.

— Aş îndrăzni să nu cred, Maestre Anturasi.

Ministrul îşi lipi palmele de coapse şi glăsui moale.

— După cum spune Maestrul: „Nu se poate să nu fie nici o destinaţie la capătul mai multor cărări." Afirmaţia mea nu face decât să descrie o modalitate prin care oamenii cred că divinitatea poate fi accesibilă. Mai mult ca sigur că greşesc. Ceea ce ne-aţi spus sugerează că divinitatea *este* ceva ce poate fi atins.

Jorim se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Este uşor, Maestre. Prima oară, Tetcomchoa a navigat spre vest, şi credeţi că s-ar fi putut să fie Taichun, cel care a fost Maestrul lui Urmyr. Dacă admiteţi că Tetcomchoa a fost un zeu aici, şi om al Imperiului, atunci calea de la zeu la om este deschisă.

— Dar asta nu înseamnă că reciproca ar fi valabilă, precum nu înseamnă nici că ar fi renunţat, cumva, la divinitatea sa pentru că noi l-am acceptat ca om.

Iesol zâmbi.

— Dar asta ar sugera că datorită faptului că v-am acceptat ca om, nu vă împiedică să fi fost dintotdeauna un zeu.

Jorim ridică mâna.

— Nu mă deranjează jocurile semantice, dar nu acum; am dormit mult prea puţin şi mintea mi-e un talmeş-balmeş.

Anaeda se lăsă pe vine la dreapta sa.

— Nu cred că Iesol se joacă doar cu cuvintele. Nu vrei să accepţi posibilitatea că eşti un zeu, ori că ai putea deveni unul. Înţeleg asta şi chiar îţi aplaud umilinţa. Dar fapt este că aceşti oameni cred că eşti zeu. De asemenea, ei mai au convingerea că acest Mozoloa se ridică spre vest. Aşa cum am înţeles din legende, Mozoloa este cel care inhalează soarele în fiecare noapte şi expiră stelele. În fiecare noapte tu trimiţi un şarpe care-l strânge atât de tare încât, în cele din urmă, scuipă soarele şi acesta răsare din nou.

— Ştim că nu este adevărat.

— Nu contează ceea ce ştim, Jorim. Problema este simplă. Pentru aceşti oameni, Tetcomchoa este un zeu care face ca toate formele de viaţă să fie posibile. Tetcomchoa se află în centrul realităţii lor, tot aşa cum cei Nouă Zei sunt pentru noi. Problema ta este că ei te consideră Tetcomchoa *şi* se aşteaptă ca tu să-i conduci acolo unde să-l înfrângă pe Mozoloa.

Jorim oftă.

— Asta este total exclus. Nu numai că nu au mijloacele pentru a ajunge acolo, dar ar fi o forţă de invazie. Din câte ştiu eu, l-ar identifica pe Prinţul Cyron drept Neletzatl şi vor porni un război în patria mea.

— Ciudat.

Cartograful privi spre Iesol.

— Poftim?

— Nu se poate să fi trecut vederea că Neletzatl şi Nelesquin au nume cu rezonanţe asemănătoare.

Anaeda privi în sus.

— Prinţul dispărut împreună cu împărăteasa Cyrsa?

— Prinţul care a fost rivalul ei, da. Există legende, arareori povestite şi aproape niciodată în Principate, care rivalizează cu cele despre împărăteasa Adormită. Se spune că Nelesquin este şi el adormit, în mormântul său, dar nu-i deloc în pace. Se mai spune că se va întoarce, însă nu ca să ajute.

— Se va întoarce în cele Nouă Principate?

— În locul cunoscut, cândva, drept Imperiu, unde credea că va domni.

Iesol dădu din cap.

— Dacă s-a întors, poate că este şi timpul revenirii lui Taichun.

Jorim se încruntă.

— Şi cine altcineva se va mai întoarce? Nu, nu răspunde la asta, Iesol, am devenit prăpăstios.

Cartograful gemu.

— Nu cred că sunt Tetcomchoa. Cu toate astea, fiecare *centenco* anterior a produs probleme şi acestea se potrivesc cu aspecte din istoria noastră. Să fie posibil ca ei să aibă dreptate? Există vreo ameninţare care se conturează dinspre vest? Trebuie să acceptăm că de aici şi până-n Moriande vestul se tot întinde şi mare parte este umed. Jorim privi în jos, spre umbrele care înconjurau baza piramidei. Dacă admitem ca adevărată noţiunea de *centenco,* atunci ştim că există o ameninţare. Amentzutlii ştiu de ea, însă cei de acasă nu.

— Poţi lua legătura cu bunicul tău?

— Nu. Am mai încercat. Nu ca să-i spun de amentzutli, am căzut de acord că nu voi face asta, însă am încercat să ajung la el ca să-i comunic nişte informaţii de bază despre vreme. N-am primit nimic.

— Cum adică „nimic”?

Se uită spre ea, incapabil să spună ceva. Fusese întotdeauna capabil să-l contacteze pe bunicul său şi să-i transmită informaţii. Nu putuse aproape niciodată să-l oprească să extragă orice ar fi vrut el, deşi reciproca nu era niciodată valabilă. Anumite părţi din bunicul său fuseseră întotdeauna inaccesibile, iar Jorim învăţase să-şi apere amintirile sale

personale cu straturi de informaţii banale pe care bunicul său le detestase întotdeauna.

Odată cu distanţa, intervenea o slăbire a contactului, însă întotdeauna exista *ceva.* Totuşi, de la bătălie încoace, nu mai primise nimic. Încercările de a-l contacta pe bunicul său eşuaseră într-un hău, iar când îl căutase pe fratele său, lucrurile nu stătuseră mult mai bine, deşi continua să-l simtă pe Keles undeva.

— Parcă bunicul meu ar fi căzut dincolo de marginea lumii.

Îşi miji ochii.

— A murit?

— Nu, cred că aş şti asta, afirmă pufnind. Există momente când mi-am dorit atât de mult, încât anumite părţi din mine s-ar bucura de moartea lui. Acum doar mă simt izolat. Keles este tot pe acolo, pe undeva, însă nu-mi poartă mie grija, aşa că nu comunicăm.

Anaeda se ridică şi începu să meargă înainte şi înapoi, cu cizmele zgâriind piatra.

— Dacă admitem că există un pericol, avem obligaţia de-a avertiza Nalenyrul.

— Avem, de asemenea, obligaţia de a-i ajuta pe amentzutli.

Căpitanul navei zâmbi în jos, spre el.

— Asta a fost spusă ca de un zeu care-şi asumă responsabilitatea celor ce-l slujesc.

— N-a fost deloc elegant.

Jorim se ridică în picioare, în vreme ce Shimik venea săltând pe treptele piramidei. Fennul sări în braţele Anaedei, apoi arătă înapoi spre trepte.

— Nauana vinni.

Venea, într-adevăr, şi încă în fruntea unei procesiuni formate din zeci de oameni. Fiecare dintre ei purta o mantie de pene şi ornamente de aur pentru cap, cu pene lungi înălţându-se de pe frunţi. Fiecare arăta mai bătrân decât Nauana cu cel puţin câteva zeci de ani, înaintaţi tot mai mult în vârstă. Bărbatul zbârcit care încheia procesiunea ar fi putut avea uşor peste o sută de ani şi s-ar fi putut să fie de faţă când Tetcomchoa păşise ultima dată printre amentzutli.

Procesiunea ajunse la vârful piramidei şi se răspândi în linie. Nauana era în fruntea lor şi făcu o plecăciune în stilul nalenian.

— Aceştia, Stăpâne Tetcomchoa, sunt Bătrânii *maicana.*

Bătrânii se plecară împreună şi se ridicară numai după un răgaz plin de respect.

Jorim le răspunse tot cu o plecăciune, menţinută tot atâta timp. Iesol şi Anaeda se înclinară şi ei, însă rămaseră mai mult timp aşa. Aceste gesturi aduseră zâmbete pe feţele bătrânilor *maicana,* probabil pentru că erau încântaţi să practice noul obicei.

Nauana se ridică ultima, dar zâmbi cu prudenţă.

— Această dimineaţă este momentul pentru multe decizii importante.

Arătă spre nord şi spre lunile care luceau printre constelaţii.

— Avem multe să vă spunem.

Jorim dădu din cap.

— Cum şi noi avem multe să vă împărtăşim.

Nauana îşi plecă fruntea.

— Vă rog, Stăpâne Tetcomchoa, spuneţi-ne ce doriţi.

— Venim dinspre vest, acolo unde Mozoloa reprezintă o ameninţare. Trebuie să-i prevenim pe oamenii noştri de asta şi să aducem ajutoare pentru a-i apăra pe amentzutli de el. Privi spre Căpitanul Gryst, iar ea dădu din cap. În cele din urmă, ne vom întoarce cu flota noastră spre vest.

Tânăra femeie *maicana* traduse solemnă cuvintele sale pentru bătrâni, însă ele nu avură efectele anticipate de Jorim. El se aşteptase ca ei să fie necăjiţi că pleacă, însă în loc de asta, cuvintele păreau să smulgă zâmbete şi murmure aprobatoare. Chiar şi Nauana zâmbi când privi din nou spre el.

— Asta este aşa cum ar trebui să se întâmple, Stăpâne Tetcomchoa.

— Ştiţi că voi pleca cu ei? întrebă încruntat.

— Cum era de aşteptat.

— Vom pleca într-o săptămână.

Nauana se încruntă la rândul ei.

— Nu credem că este posibil.

— Nu există nici o alternativă aici, Nauana.

— Hotărârea Stăpânului face ca lucrul să fie evident. Atunci vom lucra din greu. Ea dădu din cap solemnă. Vom începe chiar de acum, nu, Stăpânul meu?

Jorim îi privi chipul, încercând să descopere vreun semn de înşelătorie, dar nu află nimic.

— Nauana, trebuie să-mi spui ceea ce voiaţi să-mi spuneţi venind aici cu toţii.

Ea dădu din cap.

— Când aţi fost aici ultima oară, Stăpâne, şi aţi plecat, ne-aţi împărtăşit din puterea voastră. Aţi creat *maicana.* Ne-aţi spus să vă menţinem puterea şi arta sacre. Noi trebuia să învăţăm şi să ne perfecţionăm, să creăm lucruri noi şi să întărim pe cât putem ceea ce ne-aţi dăruit. Aţi spus că este necesar, pentru că într-o bună zi vă veţi întoarce şi va trebui să vă arătăm ce-am reuşit să facem, dându-vă înapoi vestigiile puterii.

Nauana îşi deschise braţele şi mantia îi alunecă pe după umeri.

— Când aţi venit acum, am fost sigură că sunteţi Stăpânul Tetcomchoa şi pe deplin îndreptăţit să primiţi înapoi învăţăturile cedate. Alţii nu credeau asta. Miracolele săvârşite pe câmpul de bătălie nu au mai lăsat loc la îndoieli. Bătrânii au confirmat şi au căzut de acord să vă dea înapoi ceea ce vi se cuvine.

— Ceea ce mi se cuvine?

— Da, Stăpâne Tetcomchoa. Deşi ne-aţi dăruit numai o săptămână, vă vom antrena în calea *maicana.*

Pe chipul Nauanei se aşternu o expresie de încredere, care-i făcu inima să bată mai repede.

— Aţi venit la noi ca un zeu cu puterile omului. Vă veţi confrunta cu Mozoloa având puterile unui zeu. Când vă vom înapoia ceea ce ne-aţi împrumutat, nimic din cer sau de pe pământ nu vă va putea sta împotrivă.

62
Ziua a 7-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Keles se trezi simţind o apăsare pe frunte şi o durere care-i zvâcnea în cap. Deşi nu-şi putea aminti nimic din ce visase cât zăcuse fără cunoştinţă, fragmente de teroare se strecuraseră în starea sa de mulţumire. Era ceva în legătură cu sora sa, însă pasajele care păleau tot mai mult nu aveau nici un sens. Durerea îi goli gândul din minte şi neantul îl pândea din nou, însă îl contracara.

Îşi deschise ochii şi îi luă doar o clipă să-şi amintească unde se afla. Cele două lanterne ale lui Borosan luminau doar o mică porţiune din încăperea vastă. În lucirea uneia dintre ele îi putea vedea pe Moraven şi Ciras odihnindu-se în tihnă, cu *thanatonul* stând de strajă în apropiere, iar virukul dormea sprijinit de un perete.

Tyressa îi zâmbi.

— El a spus că te vei trezi acum.

— El?

Keles încercă să se ridice, însă îl cuprinse ameţeala. Lăsându-se la loc, îşi dădu seama că era întins pe una dintre lespezi, iar asta îl făcu să se înfioare.

Tyressa arătă spre locul unde se chircise gloonul soth, lângă Borosan.

— Îl cheamă Urardsa.

Keles dădu din cap o dată, apoi se opri.

— Cât timp am zăcut leşinat?

— Mare parte a nopţii. Ai dormit liniştit, la fel şi Borosan. Furtuna s-a terminat, dar Ciras este epuizat. Moraven nu reacţionează deloc, iar Rekarafi spune că trebuie neapărat să se odihnească.

— Dar tu? Ai dormit?

Ea clătină din cap.

— Nu, dar mă simt perfect.

— Lucrătura ta? o întrebă, atingându-şi copcile de pe frunte.

Tyressa făcu semn cu capul.

— Vei rămâne cu o cicatrice pe frunte, să se potrivească celor de pe spate.

— Mulţumesc!

Gloonul se ridică, lăsându-l pe Borosan să-şi meşterească *gyanrigotul.*

— Ar trebui să-ţi fi revenit deja în fire.

— Îmi revin.

Keles se ridică în coate.

— Îţi mulţumesc pentru că ne-ai salvat.

— Ce te face să crezi asta?

Creatura albicioasă îşi smuci capul spre dreapta.

— Semnalul luminos din timpul furtunii. Ne-ai condus la adăpost.

Urardsa îşi deschide braţele şi se răsuci, arătându-se vederii, precum şi zdreanţă murdară care-i încingea şoldul.

— Vezi ceva la mine care să strălucească?

— Nimic.

Keles începu să se frece pe frunte, însă Tyressa îl prinse de încheietură.

— Negi că n-ai salvat?

— Ai vreo dovadă că am făcut-o?

— Nu.

Cartograful îşi lăsă mâna în jos.

— Ai de gând să-mi răspunzi la toate întrebările cu alte întrebări?

— Iar tu ai de gând să-mi pui numai întrebări unde există răspunsuri?

Keles se uită spre Tyressa.

— Cât timp ai îndurat aşa ceva până ce te-ai decis să mă laşi să mă trezesc?

— Cam cât crezi? îi întoarse întrebarea cu un zâmbet.

El gemu şi ea râse. Keles îşi desprinse privirea de la ea şi se uită din nou spre gloon.

— Cum se face că eşti aici?

— Am fost îngropat aici împreună cu ceilalţi.

Se săltă pe lespede şi se ghemui la picioarele lui Keles. Arătă în sus, spre unul dintre pereţii camerei.

— De-abia dacă ai putea vedea de aici unde m-au pus.

Zeci de întrebări urgente se buluciră în mintea lui Keles, însă se gândi bine înainte de a deschide gura. Dacă sothul

fusese îngropat aici, în mod clar fusese luat drept mort. Din moment ce mormintele de afară datau de pe vremea împărătesei Cyrsa, ar fi fost logic să presupună că plecase din Imperiu odată cu forţa expediţionară. *Iar dacă n-a plecat de aici de la zidirea lui, înseamnă că aşteaptă aici de peste şapte sute de ani.*

— Te-au crezut mort. Cine-a făcut asta?

Urardsa dădu din umerii înguşti.

— În acel moment, nu mai eram în măsură să gândesc. Acum sunt gloon, dar înainte de asta, mă aflam în stadiul de viaţă numit myrkal. Eram mai masiv decât acum, deşi nu tot atât de masiv pe cât eram ca anbor. Atunci am ajuns să-i cunosc pe unii dintre cei mai mari luptători ai Imperiului şi, deşi devenisem myrkal, ei m-au invitat să mă alătur lor. Încă mai puteam să lupt, dar nu asta mi se cerea.

— Totuşi, ai fost crezut mort şi îngropat împreună cu ceilalţi luptători. Ce s-a întâmplat de-a provocat atâtea victime?

Gloonul zâmbi, iar cei patru ochi mici de aur mijiră.

— Consider asta ceva fascinant, Keles Anturasi. Sunt capabil să văd în viitor, nu în trecut, aşa că nu ştiu detalii despre modul în care am ajuns aici. Îmi sunt cunoscute împrejurările care au dus la asta şi am să ţi le împărtăşesc, însă prima dată...

Urardsa întinse o mână cu degete groase şi o trecu prin faţa lui Keles, peste cap, în jos, peste umeri, fără să-l atingă deloc. De parcă încerca să prindă o insectă inefabilă. Expresia de pe faţa lui, pe când făcea asta, nu se schimbase deloc, însă cei patru ochi de aur clipeau repede, adesea cătând în direcţii diferite.

Gloonul îşi lăsă mâna în jos.

— Când te-am văzut prima dată, viitorul tău s-a întunecat. Când ai căzut şi te-ai lovit la cap, ar fi trebuit să mori, dar nu s-a întâmplat.

Privi în sus, spre tavanul încăperii.

— Poate că magia sălbatică are un amestec aici. Nu mai contează. Acum ai mai multe linii ale vieţii înaintea ta.

— Îmi vezi viitorul direct?

Gloonul îşi închise toţi ochii şi clătină din cap.

— Eşti doar o perlă din şirag. Trecutul tău formează legături uşor de văzut. Pentru majoritatea oamenilor, există un singur lanţ spre viitor, iar lungimea lui corespunde cu cea a vieţii lor.

Există un număr infinit de posibilităţi, însă numărul la care poate participa cineva este finit. Fiind aici, ai deschis mai multe viitoruri pentru tine, când n-ar mai fi trebuit să existe nici unul, unele sunt măreţe, altele jalnice. Spre deosebire de alţii de aici, s-ar putea să trăieşti mai mult.

Keles se încruntă cât putu, ţinând cont de copcile de pe frunte.

— Greşeşti în privinţa mea, greşeşti şi într-a lor. Însă ne spuneai cum ai ajuns aici.

— Nu doreşti să-ţi cunoşti viitorul? întrebă, zâmbind cu uşurinţă şi larg, aproape cum ar fi făcut un copil.

Keles îi întoarse zâmbetul.

— Deja ai admis că viziunile tale nu sunt fără cusur, aşa că de ce-aş vrea asta?

Gloonul îşi redeschise ochii.

— A trecut multă vreme de când nu m-am mai confruntat cu cineva. Companionii mei şi fantomele lor nu sunt prea inventivi. Da, circumstanţele. Îmi amintesc. Nu ştiu ce ţi s-a spus ţie despre războiul împotriva turasynzilor. În ţinuturile Deseirion, Solaeth şi Dolosan se desfăşurau tot felul de lupte de hărţuire, împărăteasa continua să-l atragă pe duşman spre vest, sperând că dacă marea confruntare declanşa un val de magie, destul de departe de Imperiu, ai ei vor supravieţui. Prezenţa ta aici sugerează că a avut dreptate.

Tyressa dădu din cap.

— Vremea Gheţii Negre nu a fost deloc uşor de îndurat, însă am supravieţuit. Asta a fost acum şapte sute de ani.

Gloonul asimila vorbele în tăcere, apoi dădu din cap.

— Fantomele discută numai despre trecut şi nu bagă de seamă trecerea timpului. Împărăteasa, care nu este aici, şi nici nu ne-a vizitat fantoma ei, voia să se asigure că turasynzii nu se vor întoarce spre Imperiu. Şi-a împărţit forţele, lăsând o treime din trupe în Dolosan, ascunse. Planul era ca atunci când turasynzii o vor urmări pe Drumul Mirodeniilor, această forţă le va sări în spate şi-i va lua prin surprindere. Barbarii ar fi fost zdrobiţi între cele două armate.

Keles privi spre Tyressa, care dădu din cap.

— Îi înţeleg intenţiile.

— Foarte bine, Maestre Anturasi. Nu eşti singurul, pentru că toţi am înţeles şi am aplaudat. A fost sfătuită să-l pună pe

Prinţul Nelesquin la comanda acelei forţe, dar ceea ce n-a înţeles ea a fost asta: în calitate de Prinţ de sânge imperial, Nelesquin nu-i tolera prezenţa pe tron. Pentru el şi familia lui, ea era un nimic, doar o concubină care şi-a ucis soţul şi i-a luat locul. Faptul că soţul era incompetent şi paralizat de frică nu a fost niciodată crezut de cei cu sânge imperial.

Keles dădu din cap. Istoria acelei ere sublinia cât de hotărâtă şi curajoasă fusese împărăteasa. Deşi era cunoscut că-şi ucisese soţul şi se înfăţişase înaintea gărzilor sale cu un pumnal însângerat ţinut în mână, asta nu prea era admis. Mai mult, pentru că ea întemeiase toate cele Nouă Principate şi unele erau conduse încă de familiile alese de ea, birocraţii şi guvernele aveau interesul constant de a susţine că acţiunile ei erau justificate şi legitime. Însă opinia separată a lui Nelesquin era de înţeles, mai ales că el îi fusese contemporan.

Gloonul sări de pe o lespede pe alta şi se ghemui pe pieptul larg al efigiei unui războinic.

— Nelesquin a intrat în negocieri cu turasynzii. Ei erau conduşi de un preot-zeu cu o putere considerabilă. Nelesquin i-a urmat până în Ixyll, sperând să vadă cum ambele părţi se epuizează reciproc pentru ca el să-i poată distruge şi să se întoarcă să preia tronul imperial. Împărăteasa, îngrijorată de lipsa veştilor despre el, i-a trimis pe cei înmormântaţi în jurul tău să vadă dacă nu cumva avea nevoie de ajutor. Sub comanda lui Virisken Soshir, noi l-am găsit în pline negocieri cu duşmanul. I-am lovit, pe el şi pe conducătorul turasynd. Eram depăşiţi numeric cu mult, însă am luptat cu vitejie. Nu-mi imaginez că trupurile noastre au fost recuperate de Nelesquin şi înmormântate cum se cuvine. Aşa că presupun că împărăteasa a ieşit victorioasă şi că atat turasynzii, cât şi Nelesquin au fost zdrobiţi.

Îşi deschise braţele.

— Acest mausoleu este construit în stil imperial, deci trebuie să fi fost supravieţuitori care s-au ocupat de noi. Tot progeniturile sale conduc acum Imperiul, nu?

Keles clătină din cap.

— Cele Nouă Principate încă mai există. Noi suntem din Nalenyr şi am fost trimişi să căutăm vechiul Drum al Mirodeniilor. Cel puţin eu. Spui că au avut loc lupte de

hărţuire. Morţii au fost îngropaţi cu armele lor. Ştii, cumva, unde sunt acele necropole?

— Pot fi găsite, dar de ce?

Keles se răsuci şi puse picioarele pe podea. Genunchii săi nu se îndoiră, însă se sprijini de lespede, iar Tyressa alergă să-l ajute.

— Armele lor au mare valoare, acolo, în cele Nouă Principate. Şi mai credem că sunt şi cei care ar folosi cadavrele pentru praful de mort.

— Pot să-ţi arăt ceea ce ştiu, însă n-ar fi nimic în comparaţie cu locul unde au fost îngropaţi cei căzuţi în bătălia finală. Va trebui să vă aventuraţi şi mai mult spre vest ca să-l găsiţi.

Keles se desprinse de lespede şi se ţinu pe picioare.

— Atunci trebuie să ieşim de aici. Ai spus că nu ai mai fost niciodată afară, însă ai supravieţuit. Ce foloseşti în loc de apă şi mâncare?

Gloonul arătă spre firidele mai întunecoase ale cavernei.

— Acolo poţi găsi infiltraţii care oferă apa. Mai există şi o colonie de lilieci. Eu nu mănânc prea mult, iar ei îmi ajung, atunci când îmi trebuie.

— Dacă există lilieci, înseamnă că este şi o cale de ieşire de aici.

Urardsa dădu din cap.

— Undeva, în tavan, se află o crevasă prin care ies în fiecare noapte. Nu-mi plac înălţimile, aşa că nu m-am aventurat până acolo.

— Mă duc să arunc o privire.

Mâna Tyressei ateriza pe umărul lui.

— Nu singur.

Keles dădu din cap, apoi se uită după Borosan.

— Tyressa şi cu mine mergem să căutăm o cale de ieşire. Ne întoarcem repede.

Borosan îşi desprinse privirile de la meşterit şi dădu din cap, însă nu spuse nimic.

Keles înşfăcă una din lanterne şi o luară din loc. Partea finisată a complexului se îngusta în adâncime, însă pasajul rămase destul de larg ca să se poată deplasa fără să fie nevoiţi să se aplece prea mult. Keles plecase neînarmat, dar Tyressa se încinsese cu centura sabiei. Teaca se lovea de pietre şi se şi agăţă de câteva ori, însă asta nu-i încetini.

După o ascensiune abruptă, terminată într-un pasaj îngust, Keles se aşeză.

— Trebuie doar să mă odihnesc o clipă.

Tyressa îngenunche lângă el şi ridică lanterna, să-i examineze faţa.

— Sângerezi puţin, nu-i cine ştie ce.

— Nu-mi intră în ochi. Privi în sus, spre ea. Ce spui de povestea lui Urardsa?

Ea dădu din umeri.

— Pare să fie reală şi nu am motive să mă îndoiesc.

— Însă există unele implicaţii care mă pun pe gânduri. De exemplu complexul mortuar nu a fost uşor de construit. Presupunând că împărăteasa a supravieţuit, trebuie să fi avut la dispoziţie un număr considerabil de oameni să poată face asta.

— De acord.

— Atunci de ce nu s-a întors cu ei?

Tyressa căscă.

— Nu ştiu.

— Crezi că aşteaptă pe undeva, aşa cum pretind legendele?

— Mai contează?

— Nu, într-adevăr, nu. Cred că, pe măsură ce înaintăm mai mult spre vest, vom afla.

Se ridică din nou.

— Hai, să vedem dacă putem ieşi de aici. Sper să găsim o altă intrare, pentru că nici caii, nici Rekarafi nu pot merge pe aici.

Îi croiră drum de-a lungul unui pasaj foarte strâmt, care ulterior îi duse pe o pantă abruptă, la treizeci de metri mai sus. Prima oară, Keles se bucură, dar apoi îl izbi duhoarea. La jumătatea drumului, excrementele de liliac acopereau rocile şi se îngroşau pe măsură ce urcau. Acolo unde pasajul se lăţea, mizeria se lipea de încălţăminte. Larve de insecte şi lilieci pe moarte se zbăteau în ea şi când Tyressa înălţă lanterna tavanul cavernei păru să tremure şi să se unduiască de atâtea trupuri.

Amândoi se mişcară pe cât puteau de repede, însă nu era destul. Găsiră, în cele din urmă, o bordură care se curba în sus şi dădură cu ochii de o fâşie roşiatică despre care credeau că era cerul la amurg. Priveliştea îi îmbărbăta şi se mişcară şi mai repede. Fiind mai mic de stat, Keles putu să se târască repede

spre fisură şi să iasă în răcoarea serii. Însă aerul proaspăt era tonifiant.

Peisajul se întindea cât vedeai cu ochii, colorat în tonuri sângerii de soarele amurgind şi i-ar fi captat întreaga atenţie, dacă ceva mult mai urgent nu i-ar fi solicitat-o. Când ieşi, trei bărbaţi se ridicară. Doi ţineau arbalete aţintite spre pieptul său. Se adăpostiseră într-o mică adâncitură de după o stâncă şi aprinseseră un foc prăpădit. Keles îşi ridică mâinile.

— Uşor, nu sunt o ameninţare pentru voi. Eu sunt Keles Anturasi, iar ea este Tyressa.

Se întorsese spre ea când mâna ei dreaptă se întinse să apuce o piatră.

— Am rămas prinşi aici în timpul furtunii.

Bărbatul fără arbaletă dădu din cap.

— A fost cumplit. Anturasi, spui? Din Nalenyr?

Keles dădu din cap.

— Te cunosc cumva?

— Nu, nu, deloc.

Arătă spre Tyressa, pe jumătate ieşită din crevasă.

— Omoar-o, am obţinut ce voiam.

O arbaletă zbârnâi, iar Tyressa gemu. Keles se răsuci şi o văzu dispărând înapoi în cavernă. Căpetenia mârâi.

— Asigură-te!

Cei doi arbaletieri înaintară, însă până ca ei să ajungă la crevasă un nor de lilieci ţâşni spre cer. Aripile de piele se zbăteau, însoţite de chirăituri ascuţite. Norul de lilieci deveni o suprafaţă ceţoasă, maronie, ţâşnind în sus, zburând în cerc, ridicându-se pe cer. Arbaletierii icniră şi se aruncară la adăpost.

Keles se întoarse şi începu să fugă, însă un pumn îl lovi în dosul urechii stângi şi-l prinse în plin. Se răsuci spre dreapta, încercând să evite să se lovească cu capul de pietre. Reuşi, dar numai cu preţul unei clavicule, care se frânse. Se rostogoli pe spate şi urlă, apucându-se de fractură cu mâna stângă.

Căpetenia îi puse o cizmă pe piept.

— Ţine-ţi gura! Vei fi îngrijit, spuse bărbatul, zâmbindu-i. Prinţul Pyrust ar fi foarte supărat dacă ţi s-ar întâmpla ceva, Maestre Anturasi. Acum eşti în siguranţă, sub protecţia lui. Şi înainte să-ţi dai seama, vei putea să-i mulţumeşti chiar tu.

63
Ziua a 9-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron simţea apăsarea mantiei albe, grele, de doliu; i se agăţa de picioare în timp ce mărşăluia spre Anturasikun. Mantii asemănătoare înväluiau siluetele gărzilor keru din faţa şi din spatele său. Pe pereţi, bucăţile de pânză albă acopereau tablourile şi frescele, ascundeau mobilierul, de fapt, acopereau orice urmă de culoare, care ar fi putut atrage atenţia.

Nu numai că predomina albul doliului, însă durerea ocupase întregul turn. Siatsi rămăsese imposibil de contactat şi nu răspunsese nici acum mesajului de condoleanţe trimis de Prinţ imediat după ce aflase vestea uciderii lui Nirati. Îl pusese însă pe mesager să-i mulţumească.

Qiro Anturasi nu făcuse nici măcar atât.

Lui Cyron i se spusese de crimă şi plecase imediat la locul grozăviei. Chiar dacă ar fi fost un Prinţ călit în bătălii, era sigur că nu s-ar fi putut opri să nu vomite. Doar la vederea încăperii şi a capului unei tinere femei frumoase, înfipt în mijlocul unui morman de carne era o incongruenţă care ofensa chiar şi înainte de a-ţi da seama că mormanul de carne era ce mai rămăsese din ea. Fusese tăiată în bucăţi cu un talent incredibil. Lordul Umbrelor al lui Cyron estimase că erau necesare cel puţin cinci ore pentru terminarea masacrului, deşi era dincolo de înţelegerea lor cum ar putea rămâne cineva sănătos la minte după cele cinci ore.

Pentru a completa tabloul, Contele Junei Aerynnor fusese găsit pe aleea din apropiere cu un pumnal înfipt în spate. Un deget sau două mai la dreapta şi lama i-ar fi tăiat o arteră. Ar fi sângerat până la moarte dacă n-ar fi fost găsit. Îşi recăpătase cunoştinţa în cea de-a opta zi şi povestise că fusese răpit şi dus la locul crimei. Fusese forţat să privească la ceea ce-i făcuseră femeii Anturasi. Se smulsese din mijlocul răpitorilor săi, agenţi ai Deseirionului, după cum spunea, şi fusese lovit prin aruncarea unui pumnal. De ce nu-l uciseseră şi pe el, nu ştia,

însă, din punctul său de vedere, ucigând-o pe Nirati îi luaseră şi lui viaţa.

Cyron îşi comunicase imediat regretele clanului Anturasi, oferindu-se să facă tot ce putea pentru ei. Promise că oamenii săi îl vor găsi pe ucigaşul lui Nirati, însă de la uciderea Majiatei Phoesel, crimă încă nesoluţionată, promisiunea sună găunos chiar şi în urechile sale. Cyron mersese însă atât de departe încât îi făgăduise lui Qiro Anturasi că va putea pleca din Anturasikun ca să ia parte la înmormântarea lui Nirati şi deschisese cripta familiei sale ca să permită înhumarea ei în celelalte încăperi.

Prinţul se aşteptase la o formă de răspuns din partea lui Qiro, însă nu primi nimic. Nu era nici o îndoială că omul era copleşit de durere. Mai probabil era să încerce să comunice cu nepoţii, să le spună de moartea surorii lor. Sperase că oferta de libertate va smulge un răspuns, la fel şi onoarea de a permite ca Nirati să fie înhumată în cripta Dinastiei Komyr, dar încă nu primise nici o veste. Nici chiar trimiterea de cioplitori în piatră, să întrebe ce fel de piatră doreau să folosească pentru monumentul lui Nirati, nu spulberase tăcerea lui Qiro.

Cyron fusese înţelegător şi era dispus să-i permită omului să mai jelească o vreme, însă imediat apăruseră proteste din partea comercianţilor care aşteptau hărţile Anturasi. Veneau cu mare încetineală sau chiar deloc. Mai mult, căpitanii începuseră să se plângă că hărţile nu conţineau nici o informaţie nouă. Dacă nu primeau ultimele actualizări ale hărţilor de navigaţie, voiau să scadă procentajul plătit familiei Anturasi; însă nici chiar cererile lor de renegociere a înţelegerilor nu primiră răspuns.

Gărzile keru se despărţiră în faţa intrării zăbrelite înspre interiorul turnului. Dincolo de ea aştepta forma gheboşată a unchiului Ulan, cu umerii căzuţi şi cu gluga ascunzându-i faţa în întregime. Puse jos un genunchi, în spatele gratiilor, însă se trăsese suficient de mult în spate ca Cyron să nu se poată întinde după el şi să-l înşface.

— Bună ziua, Alteţă.

— Deschide imediat această poartă, Ulan Anturasi! Trebuie să-l văd pe Qiro chiar acum.

— Deschiderea porţii nu duce la nimic bun, Alteţă.

Cyron îşi desprinse catarama mantiei şi lăsă veşmântul ca neaua să alunece pe jos. Pe dedesubt, purta o tunică purpurie cu dragonul de aur încolăcit pe piept.

— Uită-te la mine, Ulan Anturasi. Ştii cine sunt şi ce reprezint. Nu te juca cu mine. Fă cum ţi-am spus. Deschide poarta!

Bătrânul de cealaltă parte a grilajului se ridică încet din genunchi. Din interiorul mantiei apărură mâini tremurătoare scotocind după chei.

— Nu va fi bine, Alteţă. Qiro nu este aici. Nu am deschis poarta pentru el. Nu mi-a luat nici cheile. A dispărut. Nu ştiu unde, dar nu mai e.

Groaza din glasul lui Ulan îl şocă pe Cyron mai mult decât vestea dispariţiei lui Qiro Anturasi. Informaţia despre dispariţia sa fusese livrată aproape cu indiferenţă, nefiind pentru prima oară când Ulan îi pierdea urma.

Cyron avu o presimţire.

— De cât timp lipseşte de astă dată?

Capul bărbatului se ridică şi ochii injectaţi se opriră asupra feţei Prinţului.

— Ştiţi?

— Nalenyr este domeniul meu. Nu există nimic de care să nu aflu. De cât timp lipseşte acum, Ulan?

— De alaltăieri noapte. Din noaptea în care ea…

— Din noaptea în care a fost ucisă Nirati. Cyron smulse cheile din mâinile bătrânului, o introduse în zăvor pe cea potrivită şi o răsuci. Broasca se deschise cu un clicăit. Cyron trecu de poartă, o încuie la loc, apoi azvârli cheile uneia dintre keru. Nu intră nimeni aici. Aduceţi o companie keru şi înconjuraţi şi împrejurimile. O alta va căuta orice urmă a trecerii lui Qiro.

— Da, Alteţă!

Cyron începu să urce rampa circulară.

— Nu a auzit nimeni nimic, n-a văzut nimic?

Ulan respira greu chinuindu-se să ţină pasul.

— Nu, Alteţă, nimic! Ultima informaţie despre el era că lucra ceva. Uneori doarme în atelier. L-am strigat, însă nu am primit nici un răspuns.

Prinţul se încruntă.

— Ce-aţi găsit după ce aţi percheziţionat atelierul?

— Să-l percheziţionăm? Alteţă? Ulan îl privi stupefiat. N… n… nimeni… Nu intrăm acolo decât dacă ne cheamă el.

— Şi dacă a murit acolo, Ulan?

Falca bătrânului rămase deschisă şi tremurătoare.

— Nu-i mort. E doar dispărut.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? De ce nu m-ai chemat?

Glasul bătrânului deveni un scârţâit strident.

— Sunteţi Prinţul Cyron, însă el este Qiro. A mai dispărut şi înainte, însă întotdeauna s-a întors. N-am vrut să-l înfurii. Nici nu ştiţi cum e când se înfurie.

Cyron ieşi chiar în centrul atelierului. Anturasii se opriră din lucru, privindu-l. Cu toţii păreau înspăimântaţi, însă Cyron se gândi că erau aşa mai puţin din cauza posibilei sale mânii decât a reacţiei lui Qiro dacă un vizitator era găsit printre ei în absenţa sa.

Asta-i, în cea mai mare parte, dar mai e ceva. Unii dintre ei se temeau şi de dispariţia lui Qiro, pentru că asta-i lăsa fără nici o conducere. Poate că-l uraseră sau se temuseră de el, însă le dădea o direcţie.

Cyron dădu încet din cap, ştiind ce avea de făcut.

— Sunt Prinţul Cyron. Ştiţi cu toţii asta. Până apare Qiro pentru a-mi anula autoritatea în această chestiune, veţi primi ordine de la Ulan Anturasi. Trebuie să înţelegeţi ceva foarte important. Qiro nu ar fi plecat dacă n-ar fi avut încredere că veţi putea şi veţi continua misiunea Anturasi. Nu-l dezamăgiţi.

Prinţul îl înşfăcă pe Ulan de umăr şi-l împinse spre sanctuarul lui Qiro. Trecură de faldurile draperiei albastre, apoi Ulan îşi ridică mâinile şi-l atinse pe Prinţ. Bătrânul se lăsă în genunchi şi se aplecă atât de mult încât nu mai părea decât o mantie aruncată şi mototolită pe podea.

— Iertaţi-mă, Alteţă, pentru că v-am atins. Omorâţi-mă dacă trebuie, dar nu pot intra acolo.

Cyron rezistă tentaţiei de a-l lovi. Strânse din pumni, apoi îi deschise din nou. Se aşeză pe vine şi rosti cu glas neutru:

— Ulan Anturasi, m-ai auzit spunând celorlalţi că eşti la comandă aici, acum. Aşa că n-am să te ucid. Am *nevoie* de tine. *Nalenyrul* are nevoie de tine.

Bătrânul tresări puţin, încă-l traversau toţi fiorii.

— Chiar este adevărat, Alteţă?

— Bineînţeles.

Tremuratul din glasul lui Ulan îl făcu pe Cyron să se întrebe dacă bătrânul va fi în stare să se achite de sarcină.

— Qiro putea comunica direct cu Keles şi Jorim. Poţi şi tu asta?

— Puteam, pe vremuri, însă a trecut mult timp de atunci. Qiro mi-a interzis să mai încerc.

— Poţi comunica şi cu Qiro?

Ulan îşi ridică fruntea, iar Prinţul trase de glugă în jos, să-i vadă faţa. Îngrijorarea îi transformase chipul într-o mască cenuşie.

— N-am mai făcut asta de foarte multă vreme, Alteţă. Ştiu că încă mai trăieşte, însă îl percep foarte slab şi la mare distanţă.

— Cât de departe? Deseirion?

Bătrânul clipi, apoi privi în jos.

— Nu cunosc direcţia, Alteţă, însă aş spune că se află mai departe de-atât. Mult mai departe.

— Încearcă să faci ceva. Încearcă să contactezi pe oricare dintre ei. Acum.

Cyron se ridică şi făcu semn spre draperia interioară.

— Mă duc să văd dacă găsesc indicii ale dispariţiei sale.

— Da, Alteţă.

Cyron se pregăti pentru orice şi se strecură dincolo de draperie. Încăperea rămăsese, în mare parte, aşa cum o văzuse ultima dată, cu excepţia unui aspect foarte important. Harta de pe perete fusese modificată substanţial. Un lanţ de insule se arcuia prin mările sudului, spre Munţii de Gheaţă. În nord-vest, fusese adăugat un număr incredibil de detalii, împreună cu Drumul Mirodeniilor. Din câte putea vedea, vechiul drum rămăsese disponibil în Dolosan şi numeroase alte rute se dezvoltaseră prin peisajul transformat. Atât Keles, cât şi Jorim avuseseră succes în expediţiile lor.

— Iar eu nu aveam nici cea mai mică idee cât de multe au descoperit. *Eşti* un ticălos, Qiro.

Schimbările pe harta lumii ar fi trebuit să-i încălzească sufletul, pentru că descoperirile garantau dominaţia economică a Nalenyrului încă din timpul vieţii sale şi celei a nepoţilor şi strănepoţilor săi şi a nepoţilor lor până la cea de-a noua generaţie. Va putea să reunifice Imperiul şi să-i confere o putere şi mai mare decât avusese vreodată. Îl va transforma pe Pyrust în căpetenia sa militară, iar domeniul său se va extinde

pentru a include tot ceea ce era cunoscut din lume şi mai departe.

Unul dintre detaliile hărţii îi îngheţă însă sângele în vene. Acolo, într-un sector pustiu din Marea de Răsărit, spre nord, înspre Munţii de Gheaţă, se afla o insulă-continent. De forma unei lacrimi, de parcă s-ar fi prelins de la gurile Râului de Aur, se întindea acolo, înspre sud-est. Suprafaţa sa ar fi putut cu uşurinţă să cuprindă cele Cinci Principate şi Erumvirine în acelaşi timp. Cyron se holbă la ea şi imaginea dobândi tot mai multe detalii, de parcă un cartograf invizibil le adăuga pe parcurs. Crescură munţi şi râurile prinseră a curge la vale. Apărură noi oraşe, înfloriră şi se prăbuşiră, iar ciclul se porni din nou. Creaturi ciudate decorau locurile geografice, iar numele *Anturasixan* se scrijeli singur pe suprafaţa continentului, în grafia sigură a lui Qiro.

Iar toate acestea erau desenate cu sânge, care curgea încet, în jos, pe perete. Cyron crezuse că picura în şiroaie spre podea, însă sângele curgea în direcţii diferite, de parcă ar fi avut o voinţă proprie.

Chiar are, precum locurile pe care le-a desenat. Cyron privea cum literele formau cuvinte. I se uscase gura.

Sub noul continent apăru o legendă simplă, aşa cum era pe majoritatea hărţilor Anturasi. Un avertisment scris clar şi apăsat, cu scrisul lui Qiro Anturasi. Un avertisment care nu putea fi ignorat decât periclitând întreaga lume.

„Aici sunt monştri.”